Sarah J. Maas - Sis ve Öfke Sarayı
Dikenler ve Güller Sarayı 2

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Belki kalbim hep paramparça ve karanlıktı.
Belki doğuştan sağlam ve iyi biri aynı şeyle karşılaş-saydı, üvez hançeri elinden bırakıp ölmeyi seçerdi.

Her yer kan içindeydi.

Kana bulanmış elim öyle fena titriyordu ki hançeri zar zor tutabiliyordum. Mermer zeminde yatan Ulu Peri gencin cesedi soğuyor, ben ise azar azar parçalanıyordum.

Ne elimdeki hançeri bırakabiliyordum, ne de gencin önünden ayrılabiliyordum.

Amarantha, Çok iyi, diye mırladı tahtından. Devam et.

Beni bekleyen başka bir hançer ve diz çökmüş başka bir Ulu Peri vardı. Kadındı.

Söyleyeceği kelimeleri biliyordum. Mırıldanacağı duayı.

Önümdeki genci nasıl katlettiysem, bu kadını da öyle katledeceğimi biliyordum.

Hepsini kurtarmak için, Tamlin'i kurtarmak için, bunu yapacaktım.

Masumların kasabı ve ülkenin kurtarmışıydım.

Amarantha, Kendini hazır hisseder hissetmez, sevgili Feyre, dedi kelimeleri uzatarak. Saçlarının koyu kızılı elimdeki kan kadar parlaktı. Mermerdeki kan kadar.

Katil. Kasap. Canavar. Yalancı. Madrabaz.

Hangisiydim bilmiyorum. Kraliçeyle aramdaki çizgi netliğini çoktan yitirmişti.

Parmaklarımı açınca elimdeki hançer yerdeki kan gölüne düşerek etrafa kan sıçrattı. Botlarım da sıçrayan kandan nasibini aldı - son birkaç aydır yüksek ateş yüzünden gördüğüm hayallerle karışacak kadar geride bıraktığım ölümlü hayatımdan kalan, eski püskü botlarım.

Ölümü bekleyen kadının karşısına geçtim. Başındaki çuvala rağmen diri vücudu sakindi. Ona vereceğim sonu ve yapacağı fedakârlığı kabullenmişti.

Siyah kadife yastığın üzerinde duran ikinci üvez hançeri aldım; kanlı, ılık avucumdaki sapı buz gibiydi. Muhafızlar kadının başındaki çuvalı çektiler.

Bana bakan yüzü tanıyordum.

Gri mavi gözlerini, altın kahve saçlarını, dolgun dudaklarını, çıkık elmacıkkemiklerini tanıyordum. Hafif kavisli yeni kulaklarını, güce uyarlanmış uzuvlarını, insani kusurları gizleyen belli belirsiz ölümsüzlük pırıltısını tanıyordum.

Yüzünden akan sahteliği, umutsuzluğu, çürümüşlüğü tanıyordum.

Hançeri kaldırırken elim titremedi.

Kemikli omzunu sıkıca tutup karşımdaki iğrenç yüze baktım — kendi yüzüme.

Ve üvez hançeri tam kalbime sapladım.

BİRİNCİ KİTAP

CANAVARLAR EVİ

1. BÖLÜM

Klozetin serin kenarlarım kucakladım ve öğürme seslerimi bastırmaya gayret ederek kustum.

Mide bulantısıyla iki büklüm ama sessizce kıvranırken, devasa mermer banyodaki tek ışık kaynağı dışarıdan gelen ay ışığıydı.

Sıçrayarak uyandığımda Tamlin istifini bozmamıştı. Odanın karanlığını Amarantha'mn zindanlarındaki sonsuz gecelerden ayırt edemeyip tenimdeki soğuk terleri o perilerin kanıyla karıştırınca, kendimi banyoya zor atmıştım.

On beş dakikadır burada oturarak öğürtülerimin dinmesini, göldeki dalgalar gibi peş peşe gelen sarsıntıların azalıp yok olmasını bekliyordum.

Başımı klozetin üstünde tuttum ve her nefesimi sayarak kesik kesik soludum.

www.cepsitesi.net

Sadece bir kâbustu. Bugünlerde gece gündüz demeden musallat olan sayısız kâbustan biriydi.

Dağın Altı'ndan çıkalı üç ay olmuştu. Amarantha'nm dağıttığı parçaları toplamaya çalışan bir dünyaya ve ölümsüz bir vücuda uyum sağlamakla geçen üç ay.

Soluklarıma odaklandım - burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Tekrar tekrar.

Bulantım geçer gibi olunca klozeti bıraktım ama fazla uzaklaşmadım. Kendimi bitişik duvara, yıldızlı gecenin göründüğü kırık pencerenin yanına attım. Dışarıdan gelen esintinin yapış yapış yüzümü okşamasına izin verdim. Sonra başımı duvara yaslayıp avuçlarımı soğuk mermer zemine bastırdım. Gerçekti.

Bu gerçekti. Hayattaydım. Başarmıştım.

Ama... ya bu da bir rüyaysa? Amarantha'nın zindanlarında yüksek ateş yüzünden gördüğüm rüyalardan biriyse ve uyandığımda kendimi yine o hücrede bulursam...

Dizlerimi göğsüme çektim. Gerçek. Gerçek.

Yüksek sesle tekrarladım.

Bacaklarımı sıkan parmaklarım yoruluncaya dek tekrarlamaya devam ettim. Başımı kaldırdığımda ellerim acıyordu.

Parmaklarım öyle güçlüydü ki tırnaklarımın etime saplanmasına ramak kalmıştı.

Ölümsüz gücü — bir lütuftan ziyade bir lanet. Geri döndükten sonraki üç gün boyunca elime aldığım her gümüş çatalı ya ezmiş ya da bükmüştüm; uzayıp güçlenen bacaklarım yüzünden durmadan sağa sola çarpınca, Alis yeri doldurulamayacak değerli eşyaları odalarımdan uzaklaştırmış, bir masaya toslayıp üstündeki sekiz yüz yıllık vazoyu düşürdüğümde başımın etini yemişti. Dahası, istemeden aşırı hızlı kapattığım için, bir değil, iki değil, tam beş cam kapı kırmıştım.

Burnumdan iç geçirerek parmaklarımı gevşettim.

Sağ elim sadeydi, pürüzsüzdü: Kusursuz Ulu Peri eli.

Sol elimi yan çevirdim. Kıvrımlı siyah mürekkep parmaklarımı, bileğimi ve dirseğime kadar tüm kolumu sarmalıyor, odanın karanlığını emiyordu. Avucumdaki göz kurnaz ve sakin bir kedi gibi bana baktı. Çizgi şeklindeki gözbebeği günün erken saatlerine göre genişlemişti. Normal gözler gibi karanlığa uyum sağlıyordu sanki.

Kaşlarımı çatarak gözün içine baktım.

Dövmeden bana bakan malum kişinin gözünün içine.

Burada geçirdiğim üç ay boyunca Rhys'ten hiç haber almamıştım. En ufak bir fısıltı bile. Tamlin'e, Lucien'e veya herhangi birine sormaya cesaret edememiştim, çünkü adını anmanın Gece

www.GenSitesi.Net

Sarayı Yüce Lordu'nu çağırmasından, Dağın Altı'nda yaptığımız pazarlığı ona hatırlatmasından korkmuştum: Beni ölümün kıyısından çekip almasının karşılığında her ayın bir haftasını onunla birlikte geçirmek...

Rhys mucizevi şekilde unutmuş olsa bile, ben asla unutamazdım. Tamlin de, Lucien de, ötekiler de unutamazdı. Bu dövme kolumda durdukça.

Üstelik Rhys, sonuçta... tam bir düşman olmasa bile, unutamazdık.

Gerçi Tamlin'e göre düşmandı. Dışarıdaki tüm saraylar için de öyle. Sınırı geçip Gece Sarayı'na giren hiç kimse oradan bahsedecek kadar yaşamamıştı. Prythian'm en kuzeyinde neler olduğunu kimse gerçekten bilmiyordu.

Dağlar ve karanlık ve yıldızlar ve ölüm.

Ama Amarantha'mn devrilmesinden saatler sonra Rhysand'la son kez konuşurken, içimde ona karşı hiçbir düşmanlık yoktu. Elbette o buluşmadan, bana söylediklerinden, benim itiraflarımdan kimseye bahsetmemiştim.

'İnsan kalbi taşıdığın için ne mutlu sana, Feyre. Bırak hiçbir şey hissetmeyen zavallılar kendine acısın.

Yumruğumu sıkıp göz dövmesini örttüm. Bacaklarımı bağdaş pozisyonuna getirip ayağa kalktım, sifonu çektim, lavaboya gidip ağzımı çalkaladım, yüzümü yıkadım.

Keşke hiçbir şey hissetmeseydim.

Keşke diğer her yerimle birlikte insan kalbim de değişip taş kesilseydi. Oysa şimdi yerini paramparça bir karanlığa bırakmıştı ve bu karanlığın içinden akan irin tüm hücrelerime sızıyordu.

Sessiz adımlarla yatak odasına döndüğümde Tamlin hâlâ uyuyordu. Çıplak vücudu tüm döşeğe yayılmıştı. Ay ışığının enfes şekilde belirginleştirdiği güçlü sırt kaslarını, kısmen uyku sersemliğinden, kısmen de sevişirken daldırdığım parmaklarım yüzünden dağılan altın sarısı saçlarını hayranlıkla izledim.

Her şeyi onun için yapmıştım... Kendimi ve ölümsüz ruhumu onun için seve seve ateşe atmıştım.

Şimdi de bununla birlikte geçireceğim sonsuz bir ömrüm vardı.

Gittikçe ağırlaşan, zorlaşan adımlarla yatağa yürüdüm. Çarşaflar artık kuru ve serindi. Sırtımı Tamlin'e dönerek yavaşça uzandım ve kollarımı kendi vücuduma doladım. Tamlin'in nefesleri derin ve düzenliydi. Bazen, sahip olduğum Ulu Peri kulaklarıyla, bir anlığına bile olsa, nefesini tuttuğunu duyacak mıyım diye merak ediyordum. Uyanık mısın diye sormaya hiç cesaret edememiştim.

Ne zaman kâbuslar yüzünden sıçrayarak uyansam, Tamlin hep uyumaya devam etmişti; geceler boyunca içim dışıma çıkana kadar kustuğum halde hiç uyanmamıştı. Bir şey biliyor veya duyuyorsa bile hiç lafını etmiyordu.

Oysa beni uykumdan eden rüyaların Tamlin'in derin uykusunu da aynı sıklıkta böldüğünü biliyordum. Bunu ilk yaşadığı gece uyanıp onunla konuşmaya çalışmıştım. Ama buz gibi ıslak tenine dokunduğum anda kendini

www.Cersitesi.Net

geri çekmiş ve kürklü, pençeli, boynuzlu, sivri dişli canavara dönüşmüştü. Gecenin kalanını yatağın başucunda yere uzanıp kapıyı ve pencereleri gözetleyerek geçirmişti.

O zamandan beri çoğu geceyi böyle geçiriyordu.

Gece ayazı yüzünden sıcaklığına hasret kaldığım battaniyeyi üzerime çekerek yatakta kıvrıldım. Bu ikimizin arasında dile getirilmemiş bir anlaşmaya dönüşmüştü: Amarantha'nın kazanmasına izin vermemek için bize hâlâ -gece gündüz demeden- eziyet ettiğini görmezden geliyorduk.

Aslında böylesi benim de işime geliyordu. En azından, onu özgür bıraktığım halde, halkını ve tüm Prythian'ı Amarantha'dan kurtardığım halde... kendi kendimi yiyip bitirdiğimi itiraf etmek zorunda kalmıyordum.

Ve iyileşmek için sonsuz ömrümün bile yeteceğini sanmadığımı.

2 . BÖLÜM

Gitmek istiyorum. Olmaz.

Dövmeli elimi sağ pazumun altına sokarak kollarımı kavuşturdum ve ayaklarımı ahırın toprak zemininde biraz daha açtım. Tam üç ay geçti. Ortalık sakin ve köy buradan en fazla sekiz kilometre...

Hayır. Tamlin bıçaklarla dolu silah askısının kayışını bağlarken, sarı saçları ahır kapılarından gelen kuşluk vakti güneşiyle parladı. Maske taktığı o uzun aylar boyunca hayal ettiğim kadar insafsızca yakışıklı olan yüzü şimdi tavizsiz, dudakları gergindi.

Onun arkasında, at binmiş olan diğer üç gözcü Ulu Peri'yle birlikte alaca kır atının üstünde bekleyen Lucien, başını sağa sola sallayıp metal gözünü kısarak beni sessizce uyardı. Üstüne gitme, der gibiydi.

Ama Tamlin eyerlenmiş siyah aygırına doğru yürümeye başladığında dişlerimi sıkıp peşinden gittim. Köyün her türlü yardıma ihtiyacı var.

Tamlin tek ve akıcı bir hamleyle atma binerken Ve biz de hâlâ Amarantha'nm canavarlarını avlıyoruz, diye karşılık verdi. Bazen, sırf uygar ve normal görünmek için at kullandıklarını düşünüyordum. Atlardan hızlı koşamazlarmış, onlarsız orman-

dan sağ çıkamazlarmış gibi yapıyorlardı. Siyah aygır yürümeye başladığında Tamlin'in yeşil gözleri buz kristallerinden farksızdı. Sana refakat etmesi için ayıracak gözcüm yok.

Hemen atılıp yuları tuttum. Refakatçiye ihtiyacım yok. Deriyi avucumun içinde sıkıca tutup asılarak atı durdurduğumda, parmağımdaki altın yüzük - üstündeki kare kesimli zümrütle birlikte- güneş ışığını yakalayıp parladı.

Tamlin evlenme teklif edeli iki ay olmuştu - düğün için yapılan çiçek, elbise, oturma planı ve yiyecek sunumlarına katlanmakla geçen iki ay. Bir hafta önceki Kış Gündönümü sayesinde küçük bir mola verebilmiştim. Gerçi bu kez de -dantel ve ipeklere kafa yormak yerine- kır çiçeklerinden yapılmış taçlarla çelenkleri seçmek zorunda kalmıştım ama... hiç olmazsa biraz ara verme fırsatım olmuştu.

Üç gün boyunca içkili ziyafetler ve karşılıklı küçük hediyeler alıp vermelerle süren gündönümü kutlamaları, tepelerde yapılan uzun ve berbat bir törenle zirve yaparak son bulmuştu. Böylece bir yıldan ötekine geçerken eski güneşin ölüp yenisinin doğduğu en uzun geceye eşlik etmiştik. Ya da buna yakın bir şey. Kalıcı olarak bahara sabitlenmiş bir yerde kış bayramını kutlamanın, içimde zaten eksik olan bayram coşkusuna katkıda bulunduğu söylenemezdi.

Kutlamaların kökenine dair açıklamalara pek kulak vermemiştim; kaldı ki Ulu Perilerin kendileri bile çıkış yerinin Kış Sarayı mı yoksa Gün Sarayı mı olduğu konusunda fikir ayrılığı içindeydiler. Her iki saray da bunun en kutsal bayramları olduğunu iddia ediyordu. Emin olduğum tek şey peş peşe iki törene katlanmak zorunda kaldığımdı: ilkinde, günbatımında, yani en uzun gecenin başlamasıyla birlikte, kadeh kaldırarak, dans ederek ve hediyeler vererek eski güneşin ölümünü kutlamış; sonra, şafakta, mahmur gözlerle ve ağrıyan ayaklarla yeni güneşin doğuşunu karşılamıştık.

Tamlin selam vermek veya şerefe kadeh kaldırmak için durmadan ayağa kalkarken, bir araya toplanan saray efradının ve sıradan perilerin karşısında onunla birlikte zırt pırt ayağa fırlamak zaten yeterince kötüydü. Bu yüzden yılın en uzun gecesinin aynı zamanda doğum günüm olduğunu kasten söylememiştim.

Zaten bol bol hediye almıştım ve düğün gecemizde daha fazlasının, kat kat fazlasının geleceğinden emindim. Bu kadar ıvır zıvır ne işime yarayacaksa.

Düğüne sadece iki hafta kalmıştı. Eğer malikâneden çıkmazsam, eğer Tamlin'in parasını harcamak ve el pençe divan durmak dışında herhangi bir şey yapmazsam...

Lütfen. Toparlanma çabaları çok yavaş ilerliyor. Köylüler için ava çıkabilirim, karınlarını doyurabilirim...

Tamlin, Güvenli değil, dedikten sonra atını dürterek tekrar yürümesini sağladı. Atın derisi ahırın loş karanlığında bile siyah bir ayna gibi parlıyordu. Özellikle de senin için.

Ne zaman bu konuyu tartışsak, ne zaman en yakındaki Ulu Peri köyüne gidip Amarantha'mn yıllar önce yakıp yıktığı yerlerin yeniden inşa edilmesine yardım etmek için dil döksem, hep aynı şeyi söylüyordu.

Peşine takılıp ahırın dışındaki açık, bulutsuz güne çıktım. Yakın tepeleri kaplayan çimenler hafif rüzgârla dalgalanıyordu. Geri dönmek, başlarını sokacakları bir yer bulmak istiyorlar. Aynı zamanda seni bir lütuf olarak, bir istikrar sembolü olarak görüyorlar. Başına bir şey gelecek olursa... diye başladı ama gerisini getirmedi. Doğu ormanına giden toprak yolun ucunda atını durdurdu. Lucien yolun birkaç metre ötesinde bekliyordu.

Amarantha'nın canavarları ülkenin altını üstüne getirip yapılan her şeyi tekrar mahvederse, bazı şeyleri yeniden inşa etmenin hiçbir anlamı kalmaz.

Ama koruma büyüleri tekrar...

Bir kısmı konuma büyüleri onarılmadan önce içeri sızmayı başardı. Lucien sadece dün beş naga avladı.

Başımı hızla çevirip ondan tarafa bakınca Lucien irkildi. Dünkü akşam yemeğinde bundan bahsetmemiş, neden topalladığını sorduğumda yalan söylemişti. Midem burkuldu - kısmen bu yalan yüzünden ama daha çok... nagalardan dolayı. Onları gebertirken üstüme fışkıran kanları, ormanda beni lime lime etmeye çalışırlarken yılansı yüzlerindeki kötü bakışları, bazen hâlâ gözlerimin önüne geliyordu.

Senin güvenliğinden endişe ettiğim sürece yapmam gereken hiçbir şeyi yapamam, dedi Tamlin usulca.

Neden güvende olmayayım ki? Herhangi bir sorun çıksa bile, sahip olduğum Ulu Peri gücü ve hızı sayesinde kolaylıkla kurtulurdum.

Tamlin, sabırsızlıkla kişneyen atının kalın boynunu okşadı. Lütfen dediğimi yap; hatırım için. Diğerleri atlarını eşkin sürerek yola koyulmuşlardı; hatta en öndeki gözcü ormanın gölgesine girmek üzereydi. Tamlin çenesiyle arkamdan heyula gibi yükselen malikâneyi işaret etti. Eminim evde yardım edilecek işler vardır. Ya da resim yapabilirsin. Kış Gündönümü hediyesi olarak verdiğim yeni resim setini denersin.

Evde düğün planlaması dışında beni bekleyen bir iş yoktu, çünkü Alis hiçbir şeye el sürmeme izin vermiyordu. Tamlin'in nesi olduğumu, nesi olmak üzere olduğumu düşündüğünden değil, daha çok... onun için, evlatları için ve Prythian için yaptıklarımdan dolayı. Tüm hizmetkârlar aynı şekilde davranıyordu; bazıları koridorda yanımdan geçerken hâlâ minnet gözyaşları döküyordu. Resim yapmaya gelince...

Öyle olsun, diye mırıldandım. Keyfim kaçmış olsa da gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Ama dikkatli ol derken samimiydim. Onun o ormana girerek bir zamanlar Amarantha'ya hizmet eden canavarları avladığını düşünmek...

Seni seviyorum, dedi Tamlin usulca.

Başımı öne arkaya sallayıp aynı sözleri mırıldandım. Atını tırıs sürdü ve hâlâ aynı yerde -ama daha asık bir suratla- bekleyen Lucien'in yanına gitti. Uzaklaşmalarını seyretmedim.

Bahçelerdeki çit çalılarının arasından acele etmeden yürüdüm. Bahar kuşları neşeyle cıvıldıyor, narin ayakkabılarımın altındaki çakıllar gıcırdıyordu.

Günlük üniformam haline gelen parlak elbiselerden nefret ediyordum ama Tamlin o kadar çok elbise alıyordu ve giydiğimde o kadar mutlu görünüyordu ki ona söylemeye cesaret edemiyordum. Üstelik kıyafetimle ilgili saptaması yanlış sayılmazdı. Pantolonumla tuniğimi giydiğim gün, silahlarımı süslü mücevherler
gibi kuşandığım gün, ülkenin her köşesine bir mesaj göndermiş olurdum. Madem bu topraklarda yaşayanlar böyle huzur ve teselli buluyordu, ben de süslü elbiselerimi giyerdim ve Alis'in saçımı yapmasına izin verirdim.

Tamlin, neyse ki, mücevher işlemeli kemerime takıp sürekli yanımda gezdirdiğim hançere bir şey demiyordu, ikisini de Lucien hediye etmişti: Hançeri Amarantha'dan birkaç ay önce, kemeri de onun devrilmesinden birkaç hafta sonra. Gittiğim her yere bu hançerle birlikte bir sürü bıçak taşıdığımı görünce, madem tepeden tırnağa silah kuşanacaksın, bari güzel görün, demişti.

Bu istikrar yüz yıl sürse bile, bir sabah kalktığımda yanıma bıçak almayacağımdan şüpheliydim.

Yüz yıl.

Bunu elde etmiştim — artık önümde yüz yıllar vardı. Bu güzel, sakin yerde Tamlin'le birlikte geçirilecek yüz yıllar. Zaman içinde kendimi toparlayabilir miydim? Belki evet, belki hayır.

Güllerle ve sarmaşıklarla kaplı eve çıkan basamakların önünde durdum. Göz ucuyla sağımdaki aşırı bakımlı gül bahçesine ve hemen arkasındaki pencereye baktım.

O odaya -yani eski resim stüdyoma- sadece bir kez, buraya döndüğümüz ilk gün girmiştim.

Ve oradaki resimlerden, malzemelerden, üzerine hikâyeler, duygular, hayaller aktarmamı bekleyen boş tuvallerden... hepsinden nefret etmiştim.

Bir-iki dakika sonra geri çıkmış ve bir daha adımımı bile atmamıştım.

Artık renk, duygu ve desen kaydetmeyi bırakmıştım; hatta bunların farkına varmayı bile bırakmıştım. Malikânenin duvarlarında asılı duran resimlere neredeyse hiç bakamıyordum.

O sırada malikânenin açık kapılarından adımı terennüm eden hoş bir kadın sesi gelince omuzlarımdaki gerginlik biraz hafifledi.

Ianthe. Düğün kutlamalarına yardım etmeyi kendine görev edinen Yüce Rahibe. Aynı zamanda bir Ulu Peri soylusu ve Tamlin'in çocukluk arkadaşı.

Tamlin'le beni Kazan'm seçip kutsadığı yeni sürüm tanrılar gibi görüp tapınmayı da kendine görev edinmişti.

Ama şikâyetçi değildim, özellikle de Ianthe saraydan olan olmayan herkesi tanıyorken. Toplantılarda ve yemeklerde yanımda oyalanıp beni konuklarla ilgili detaylarla besliyordu. Kış Gündönümü'nün neşeli kasırgasını onun sayesinde atlatabilmiştim. Kutlamaların çoğuna bizzat başkanlık ettiği için, malikâneyi ve bahçeleri süsleyecek çelenklerle taçları seçmesinden, yemeklere hangi gümüş çatal-bıçak takımının yakışacağını belirlemesinden çok mutluydum.

Bunun ötesinde... günlük kıyafetlerimin parasını Tamlin öde-se de, hepsini Ianthe'nin gözleri seçiyordu. Saray halkının kalbiydi; onları umutsuzluk ve karanlığın pençesinden kurtarmak için Tanrıça'nın Eli tarafından gönderilmişti.

Seçimlerinden şüphe edecek durumda değildim. Beni henüz ayartamamıştı ve hacılarla havarilerini denetlemek için tapınağına kapandığı günlerde

ayakta kalmayı öğrenmiştim. Yine de bugün, evet, Ianthe'yle vakit geçirmek diğer seçenekten daha iyiydi.

Şafak pembesi elbisemin tiril tiril eteğini topladım ve mermer basamakları tırmanıp eve girdim.

Bir dahaki sefere diye söz verdim kendime. Bir dahaki sefere köye gitmek için Tamlin'i ikna edecektim.

Ah, o kadını bu herifin yanına oturtamayız. Birbirlerini parçalayıp masa örtülerine kan sıçratırlar. Ianthe soluk grimsi mavi kapüşonunun altındaki kaşlarını kaldırınca, alnına işlenmiş, ay döngüsünün çeşitli evrelerini gösteren dövme büzüştü. Oturma planına az önce çiziktirdiği ismin üstünü karaladı.

Hava ısınmıştı ve açık pencerelerden gelen esintiye rağmen odada bunaltıcı bir hava vardı. Ama Ianthe kapüşonlu ağır cübbesiyle oturmaya devam ediyordu.

Yüce Rahibelerin hepsi, anaç görünmekten çok uzak olsalar da, ustaca kat verilip dökümlenmiş dalgalı cübbeler giyiyorlardı, lanthe'nin oval saydam taşlarla bezenmiş, parlak gümüş kemeri ince belini ortaya çıkarıyordu. Kapüşonun üstünde kemeriyle uyumlu bir taç vardı: Ortasında büyük bir taş olan ince bir gümüş halka. Dua etmek, Kazan'a ve Ana'ya yalvarmak ya da sadece düşüncelere dalmak istediğinde hemen indiriverdiği peçesi, şimdi bu tacın altında katlı duruyordu.

Bir keresinde peçesini indirip nasıl göründüğünü göstermişti: Sadece dolgun, çekici dudaklarıyla burnu görünüyordu. Kazan'ın Sesi. Bu görüntüden rahatsız olmuştum. Peçe yüzünün sadece üst yarısını kapattığı halde, bu canlı ve zeki kadını adeta dev bir kuklaya, olduğundan çok farklı bir varlığa çevirmişti. Şükürler olsun ki çoğu zaman katlı tutuyor, hatta arada sırada kapüşonu tamamen açıp gün ışığının uzun, hafif dalgalı sarı saçlarında oynaşmasına izin veriyordu.

Ianthe yeni bir isim yazarken manikürlü parmaklarındaki gümüş yüzükler parladı. Şuh burnundan iç çekerek, Tıpkı bir oyun gibi, dedi. Güç için rekabet eden ve gerektiğinde kan dökmekten çekinmeyen bu parçaları yerli yerine oturtmak. Hır gür çıkmasın diye ayarlamalar yapmak sana tuhaf geliyor olmalı. Böylesi bir zarafet ve zenginlik içinde bile barbarlık bakiydi. Ulu Periler ölümlü dünyanın sürekli gülümseyen soylularına benzemiyordu. Hayır, eğer aralarında husumet varsa, işin sonunda birisi mutlaka kan revan içinde kalırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Bir zamanlar onlarla aynı havayı solumaktan bile korkmuştum. Parmaklarımı gerince üstündeki dövmeler büzülüp genleşti. Şimdi ise onların yanında, onlara karşı savaşabilirdim. Hiç denememiş olsam da...

Bütün gözler üstümdeydi - her hareketim gözleniyor ve yargılanıyordu. Eğer barış yeniden sağlandıysa, Yüce Lord'un müstakbel karısı savaşmayı neden öğrensindi ki? Bir akşam yemeğinde hata yapıp bu konuyu açtığımda Ianthe bu şekilde mantık yürütmüştü. Tamlin, takdire şayan şekilde, duruma

iki farklı açıdan bakabilmişti: Kendimi korumayı öğrenirdim... ama dedikoduların önünü alamazdık.

insanlar da farklı sayılmaz, dedim sonunda Ianthe'ye. Yeni ev arkadaşlarım arasında beni görünce donup kalmayan veya
tırsmayan tek kişi Ianthe olduğu için, sohbeti koyulaştırmaya çalışarak, Nesta ablam burada olsaydı yabancılık çekmezdi, diye ekledim.

Ianthe başını yana eğince, kapüşonun üstündeki mavi taş gün ışığını yakalayıp parladı. Ölümlü akrabaların bize katılacak mü Hayır. Onları davet etmeyi hiç düşünmemiş, Prythian'a, yani dönüştüğüm ırkın mensuplarına teşhir etmek istememiştim.

Uzun ve narin parmağını masaya vurdu. Ama duvarın çok yakınında yaşıyorlar, değil mi? Onları yanında görmek senin için önemliyse, Tamlin ve ben güven içinde seyahat etmelerini sağlayabiliriz. Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda ona köyümden, ablalarımın şimdi yaşadığı evden, Isaac Hale'den ve Tomas Mandray'dan bahsetmiştim. Clare Beddor'u ve ailesinin başına gelenleri anlatmaya dilim varmamıştı.

Muhtemelen belli etmekten kaçınır ama, dedim, o insan kızı ve ona yapılanları hafızamdan uzaklaştırmaya çalışarak, Nesta ablam türünüzden nefret eder.

Ianthe, Bizim türümüzden, diye usulca düzeltti. Bunu daha önce konuşmuştuk.

Başımı öne arkaya sallayarak onayladım.

Ama devam etti. Bizler yaşlı ve kurnaz yaratıklarız. Kelimeleri bıçak ve pençe gibi kullanmaktan hoşlanırız. Ağzından çıkan her kelime, yaptığın her vurgu hemen değerlendirilir ve muhtemelen aleyhinde kullanılır. Sonra, uyarısını yumuşatmak istercesine, Tetikte olmalısın leydim, diye ekledi.

Leydi. Ne saçma sapan bir hitap. Kimse bana nasıl hitap edeceğini bilemiyordu. Ulu Peri olarak doğmamıştım.

Üretilmiştim. Prythian'ın yedi Yüce Lordu beni hayata döndürüp bu yeni vücudu vermişti. Bildiğim kadarıyla Tamlin'in eşi değildim. Aramızda eşlik bağı yoktu - henüz.

Ianthe, dürüst olmak gerekirse, altın sarısı saçlarıyla, camgöbeği gözleriyle, zarif yüz hatlarıyla ve kıvrak vücuduyla Tamlin'in eşi olmayı benden daha fazla hak ediyordu. Tamlin'in dengiydi. Yüce Lord ve Yüce Rahibe'nin el ele vermesi, topraklarımızdaki tüm muhtemel tehditlere karşı apaçık bir gövde gösterisi olurdu.
Üstelik Ianthe'nin kendi namına genişletmeye hevesli olduğu iktidar da böylece kontrol altına alınırdı.

Rahibeler Ulu Peri törenlerini ve ritüellerini yönetiyorlar, tarihi olaylarla efsaneleri kaydediyorlar, önemli önemsiz çeşitli konularda lordlarma ve leydilerine tavsiyelerde bulunuyorlardı. Ianthe'nin büyüye başvurduğunu hiç görmemiştim ama Lucien'e sorduğumda alnını kırıştırmış, büyü güçlerini

törenlerden devşirdiklerini ve bunu kullanmayı seçtiklerinde çok ölümcül olabildiklerini söylemişti. Küçük bir işaret görebilirim diye Kış Gündönümünde gözlerimi ondan ayırmamış, gün doğarken kollarını kaldırıp güneşi kucaklar gibi pozisyon alışını dikkatle izlemiştim ama en ufak bir güç dalgalanması veya sarsıntısı gelmemişti. Ne ondan, ne de altımızdaki topraktan.

Ianthe, Prythian'ın dört bir yanındaki hemşirelerini el birliğiyle yöneten on iki Yüce Rahibe'den biriydi ve onunla tanışmadan önce neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamlin eski bir dostunun yakın zamanda topraklarımızdaki tapınak harabesine yerleşerek tekrar işler hale getireceğini duyurduğunda, kulaktan kulağa dolaşan şu ölümlü efsaneleri yüzünden, bu kişinin yaşlı, bâkir ve uslu olduğunu düşünmüştüm. Ama Ianthe ertesi sabah evimize çat kapı daldığında tüm beklentilerim yerle bir olmuştu. Özellikle de bâkir olma kısmı.

Rahibeler diledikleri gibi evlenebiliyor, çocuk yapabiliyor, gönül eğlendirebiliyorlardı. Ianthe, bir keresinde, kadınlara bahşedilen içgüdüleri ve hayat verme mucizesini bastırmanın Kazan'm bereket lütfuna leke düşüreceğini bile söylemişti.

Böylece yedi Yüce Lord Prythian'ı tahtlarından yönetirken, on iki Yüce Rahibe de sunaklarından bütün topraklara hükmediyordu. Çocukları her hangi bir lordun zürriyeti kadar güçlü ve saygındı. Son üç yüz yıldaki en genç Yüce Rahibe olan Ianthe ise hâlâ bekâr, çocuksuz ve bu toprakların sunabileceği en hoş erkeklerin tadını çıkarmaya hevesliydi.

Kendi içinde hem bu kadar hoppa hem de bu kadar oturaklı olmanın nasıl bir şey olduğunu sık sık merak ediyordum.

Kibarca azarlamasına tepki vermediğimi fark edince, Gülle-
rin rengine karar verdin mi? diye sordu. Beyaz? Pembe? Sarı? Kırmızı?

Kırmızı olmaz.

Bu renkten nefret ediyordum. Her şeyden çok. Amarantha'nm saçı, tüm o kanlar, Clare Beddor'un Dağın Altı'ndaki duvara çivilenmiş, parçalanmış bedenindeki kesikler...

Kızıl kahve tüm o yeşilliğin içinde çok hoş görünebilir... Ama fazlaca Güz Sarayı rengi gibi. Aynı parmağını tekrar masaya vurdu.

Sen hangi rengi istersen. Kendime karşı dürüst olsaydım, Ianthe'nin koltuk değneğim olduğunu itiraf ederdim. Gerçi o da bunu yapmaya, benim yapamadığım zamanlarda beni önemsemeye hevesli görünüyordu.

Yine de kaşlarını hafifçe kaldırmadan edemedi.

Yüce Rahibe olmasına rağmen Dağın Altı'daki dehşetten uzak kalmıştı; ailesiyle birlikte, arkasına bakmadan. Tamlin'in Bahar Sarayı'ndaki en güçlü müttefiklerinden ve ordu komutanlarından olan babası belanın kokusunu alınca, Ianthe'yi annesi ve iki kız kardeşiyle birlikte okyanusun diğer tarafındaki sayısız peri bölgelerinden biri olan Vallahan'a yollamıştı. Elli yıl

boyunca yabancı bir sarayda yaşamışlar, kendi halkları katledilip köleleştirilirken geri dönmek için en uygun zamanı beklemişlerdi.

Bundan hiç bahsetmemişti. Ben de haddimi aşıp sormamıştım.

Bu düğünün her unsuru sadece Prythian'a değil, tüm dünyaya bir mesaj verecek, dedi. Oflama istediğimi bastırdım. Bunu biliyordum, çünkü daha önce de anlatmıştı. Gelinliği beğenmediğini biliyorum...

Beğenmemek tabiri hafif kalırdı. Seçtiği tül ucubesinden resmen nefret ediyordum. Tamlin'in de hoşuna gitmemişti - odamın mahremiyetinde giyinip gösterdiğimde gülmekten kasıklarına ağrılar girmişti. Ama elbise absürt olsa da rahibenin ne yaptığını bildiği konusunda beni temin etmişti. Benimle aynı fikirde olmasına rağmen Ianthe'nin tarafını tutmasına öfkelenip ayak diremek istemiştim... ama harcayacağım enerjiye değmezdi.

Ianthe devam etti. Ama en doğru ifadeyi ancak bu gelinlikle verirsin. Saraylar arasında o kadar çok mekik dokudum ki hepsinin nasıl işlediğini biliyorum. Bu konuda bana güven.

Sana güveniyorum, dedikten sonra önümüzdeki kâğıtları gösterdim. Bu şeylerin nasıl yapılacağını biliyorsun. Ben bilmiyorum.

Ianthe'nin bileklerinde çınlayan gümüş takılar, Kutsalın Çocukları'nın duvarın diğer tarafında taktıkları bilezikleri andırıyordu. Bazen bu aptal insan sürüsünün Prythian'm Yüce Rahibelerine özenip özenmediğini merak ediyordum - veya bu saçmalığı insanların arasına yayan kişinin Ianthe gibi bir rahibe olup olmadığını.

Ianthe, kapüşonun üstündeki tacı düzelterek, Bu benim için de önemli bir an, dedi dikkatle. Camgöbeği gözleri benimkilerle buluştu. Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz - bu kurtlar sofrasında yeni ve acemiyiz. Töreni yönetmeme izin verdiğiniz için, beni sarayda çalışmaya davet ettiğiniz, sarayın bir parçası olmama izin verdiğiniz için sana ve Tamlin'e minnettarım. Diğer Yüce Rahibeler beni pek önemsemez, ben de onları takmam ama... Başını iki yana sallayınca kapüşonu da dalgalandı. Üçümüz, diye mırıldandı, birlikte müthiş bir takım oluyoruz. Lucien'i de sayarsan, dördümüz. Kıkır kıkır güldü. Gerçi benimle birlikte bir şeyler yapmak istediğini hiç sanmıyorum.

Günün en doğru tespiti buydu.

Lucien'e yakınlaşmak, toplantılarda bir köşeye çekmek, dirseğine veya omzuna dokunmak için türlü türlü yollar deniyordu. Ama Lucien hepsini görmezden geliyordu. Geçen hafta dayanamayıp Lucien'e Ianthe'nin onda gözü olup olmadığını sormuştum. Lucien ters ters bakıp hafifçe homurdandıktan sonra yürüyüp gitmişti. Bunu evet olarak kabul etmiştim.

Sonuçta Lucien'le birlikte olmak neredeyse Tamlin'le birlikte olmak kadar faydalıydı: Bir Yüce Lord'un sağ kolu ve başka bir Yüce Lord'un oğlu... Doğacak çocuklar hem güçlü hem de revaçta olurdu.

Bilirsin, kadınlar söz konusu olduğunda Lucien'in işi biraz... zor, dedim tarafsızca.

Sevgilisinin ölümünden sonra bir sürü kadınla birlikte oldu. Belki seninle düşündüğü birliktelik farklıdır ve bu tür bir ilişkiye hazır değildir. Doğru kelimeleri arayarak omuz silktim. Belki bu yüzden uzak duruyordun

Söylediklerimi kafasında tartarken küçük yalanımı yutması için dua ettim. Ianthe hırslı, zeki ve gözü pekti ama Amarantha'mn hüküm sürdüğü yıllarda ülkeden kaçtığı için Lucien'in onu affettiğini ya da affedeceğini sanmıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bazen arkadaşımın sırf bu yüzden onun boğazını kesip kesmeyeceğini bile merak ediyordum.

Ianthe sonunda başını öne arkaya salladı. Düğün için heyecanlı mısın bari?

Zümrüt yüzüğümle oynadım. Hayatımın en mutlu günü olacak. Tamlin'in evlenme teklif ettiği gün aynen böyle hissetmiştim. Ona evet, evet, binlerce kez evet derken sevinçten ağlamış, teklifte bulunmak için beni götürdüğü yaban çiçekleriyle dolu çayırda onunla sevişmiştim.

Ianthe başını sallayarak hak verdi. Bu birleşme Kazan'm inayeti. Dağın Altı'ndaki dehşetten sağ çıkmanız bunu kanıtlıyor. Sonra bakışlarını yakaladım: Sol elime, dövmelere bakıyordu. Elimi masanın altına sokmamak için kendimi zor tuttum. Ianthe'nin alnındaki dövme gece mavisi rengindeydi, ama her nasılsa ona yakışıyor, kadınsı kıyafetlerini ve parlak gümüş takılarını ön plana çıkarıyordu. Benim kusursuz derecede yabani dövmelerimin aksine.

Sana eldiven ayarlayabiliriz, diye önerdi gelişigüzel şekilde. Elbette bu da başka bir mesaj olacaktı - beni unutmuş olmasını deli gibi istediğim kişiye gönderilen bir mesaj.

Kibarca gülümsedim. Bunu düşüneceğim.

Yanından hemen tüymemek için yapabileceğim tek şey buydu. Nihayet güneş yükseldiğinde, Ianthe -geri dönmesinin şerefine Tamlin'in hediye ettiği- özel dua odasına çekildi ve ülkemizi kurtardığı, beni zafere ulaştırdığı ve Tamlin'i bu topraklara egemen kıldığı için Kazan'a öğle şükranlarını sundu.

Bazen benim için de dua et diyesim geliyordu.

Bir gün tüm bu elbiseleri, partileri, utangaç, şirin gelin rolünü sevmeyi öğrenmem için.

Tamlin ormandaki bir geyik kadar sessizce odama süzüldüğünde çoktan yatmıştım. Komodinin üzerinde tuttuğum hançere uzanarak kafamı kaldırdım ama onun geniş omuzlarını, koridordan gelen ışıkla parlayan bronz tenini ve gölgeler içinde kalan yüzünü görünce rahatladım.

Uyanık mısın? diye fısıldadı. Alnını kırıştırdığı sesinden belli oluyordu. Akşam yemeğinden sonra, Lucien'in masaya bıraktığı evrak yığınının içinden çıkmak için çalışma odasına kapanmıştı.

Uyku tutmadı, dedim. Elini yüzünü yıkamak için banyoya giderken kaslarının devinimini izledim. Bir saattir uyumaya çalışıyordum ama ne zaman gözlerimi kapatsam, her yerim kaskatı kesiliyor, duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Pencereleri sonuna kadar açmayı bile göze almıştım ama nafile. Anlaşılan uzun bir gece olacaktı.

Başımı yastığa geri koydum ve Tamlin'in yatma hazırlığı yaparken çıkardığı düzenli, hızlı sesleri dinledim. Kendime ait bir yaşam alanımın olmasını fazlasıyla önemsediğinden, kendi odasında kalmaya devam ediyordu.

Ama her gece benim odamda uyuyordu. Henüz onun yatağını ziyaret etmemiş olsam da düğün gecesinde bunun değişip değişmeyeceğini merak ediyordum. Sıçrayarak uyanmamak ve nerede olduğumu çıkaramaymca, karanlığın kalıcı olup olmadığından emin olamayınca çarşaflara kusmamak için dua ediyordum.

Belki de bu yüzden şimdilik konuyu açmıyordu.

Tüniğinden ve gömleğinden kurtulmuş halde banyodan çıkınca dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Yatağın kenarına gelip durdu.

Dikkatim doğruca pantolonunun düğmelerini çözen güçlü ve becerikli parmaklarına kaydı.

Tamlin bakışlarımı onaylayarak kısık perdeden hırladı. Pantolonunu külotuyla birlikte indirip görkemli, kalın erkekliğini ortaya çıkardığında altdudağımı ısırdım. Heyecandan dilim damağım kururken bakışlarımı kaslı karnına, heybetli göğüs kaslarına kaldırdım, derken...

Buraya gel, diye homurdandı. Gırtlaktan gelen kelimeleri güçlükle anladım.

Üzerimdeki battaniyeyi geri itip hazır çıplaklığımı sergiledim. Tamlin tısladı.

Yatağın üzerinde emekleyip dizlerimin üzerinde doğruldu-ğumda ifadesi yabanileşti. Yüzünü ellerimin arasına aldım; bir yanda fildişi renkli, diğer yanda siyah desenli parmaklarımın arasındaki dudaklarına yaklaştım.

Onu öperek bedenine sokulurken erkekliği karnıma sürtünce dudaklarımdan kesik bir inleme çıktı. Tamlin gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Başını yana eğip öpücüğümü sahiplenirken nasırlı elleriyle belimi, kalçalarımı okşadı. Sonra dilini dudaklarımın arasına sokup araladı ve içeri süzülerek kendi mührünü vurup beni sahiplendi.

İnledim. Dilini daha rahat kullanması için başımı geri yatırdım. Belimin iki yanına kenetlediği elleri hareketlendi - birisi arkama kıvrılıp kalçalarımı sıktı, öteki bedenlerimizin arasında dolaştı.

Ah, işte bu an, sadece ikimiz, bedenlerimizin arasında hiçbir engel olmadan...

www.cepitesi.net

Diliyle üst damağımı sıvazlarken bir parmağını bacaklarımın arasına dayayınca nefesim kesildi, sırtım yaylandı. Bir dua mırıldanır gibi Feyre, diye fısıldadı dudaklarıma. O karanlık gündönümü şafağında Ianthe'nin Kazan'a ettiği dualardan çok daha koyu bir dua gibi.

Dili yeniden ağzımın içini süpürmeye başladığı anda parmağını içime soktu. Daha fazlası için yanıp tutuşarak, hepsini arzulayarak kalçalarımı ileri geri oynattım. Hırıldaması döşümde yankılanırken bir parmak daha ekledi.

Parmaklarının üstünde gidip geldim. Sonunda bütün dikkatim parmaklarına, dudaklarına, üstüme abanan vücuduna kilitlenirken damarlarımda şimşekler çaktı. Tamlin avucunu uyluklarımın zirvesindeki hassas sinirlere bastırırken sarsılarak adını mırıldandım.

Başım geriye savruldu. Gece ayazını ciğerlerime çektiğim sırada beni nazikçe, özenle, sevgiyle yatağa yatırdı.

Üstüme uzanıp başını göğüslerime doğru indirdi. Dişlerini göğüs ucumda hissettiğim anda tırnaklarımı sırtına geçirdim ve ayaklarımı bedenine dolayarak onu hareketsiz bıraktım. Buydu - ihtiyacım olan şey buydu.

Durdu ve titreyen kollarla biraz geri çekildi.

Lütfen, diye fısıldadım.

Dudaklarını çenemde, boynumda, dudaklarımda gezdirdi.

Tamlin, diye yalvardım. Göğsümü avuçlayıp başparmağıyla ucunu sıvazladı. Güçlü bir hamleyle içime girdiğinde bir çığlık kopardım.

O an hiç kimse oldum. Hiçbir şey.

Sonra, kalplerimiz tek yürek atarken, bedenlerimiz birbirine kaynadı. Bunun hiç değişmeyeceğine dair kendime kendime yemin ederken, Tamlin biraz geri çekildi, ellerimin altındaki sırt kasları gevşedi ama hemen yeniden daldı. Ve yeniden. Tekrar tekrar.

Gidip geliyor, adımı fısıldıyor, beni sevdiğini söylüyor ve beni altında paraladıkça paralıyordu. Nihayet damarlarımda ve beynimde tekrar şimşekler çaktığında, nefes nefese adını haykırırken, o da kendi zirvesine ulaştı. Üzerimde sarsılarak dalgalanırken onu sıkı sıkı kendime bastırdım; ağırlığının, teninin, gücünün keyfini çıkardım.

Bir süre boyunca odada törpülü nefeslerimizden başka ses duyulmadı.

Üstümden çekilirken kaşlarımı çattım ama fazla uzaklaşmadı. Dirseğinin üzerine yanlamasına devrilip başını yumruğuna dayadı ve karnımla göğüslerimde gelişigüzel halkalar çizmeye başladı.

Sabah için özür dilerim, diye mırıldandı.

Sorun yok, diye fısıldadım. Anlıyorum.

Yalan değildi... ama doğru da sayılmazdı.

Parmaklarını biraz aşağıya kaydırıp göbek deliğimin çevresinde dolandı. Boğuk bir sesle, Sen... sen benim her şeyimsin, dedi. Senin... senin güvende olmanı istiyorum. Sana ulaşamayacaklarından, artık sana zarar veremeyeceklerinden emin olmak istiyorum.

www.e-kitap.net

Biliyorum. Parmakları daha aşağıya kaydı. Güçlükle yutkundum ve yeniden, Biliyorum, dedim. Yüzüne düşen saçları yana taradım. Peki ya sen? Seni kim güvende tutacak?

Dudakları gerildi. Güçleri geri geldiği için kimsenin onu koruyup kollamasına ihtiyaç duymuyordu. Ortalıkta olmayan yelesini kabarttığını görür gibi oldum - bana değil, aylar önceki haline: Amarantha'nm kaprislerine boyun eğen gücü, şimdi içinde akan çağlayanla kıyaslandığında bir damla bile değildi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra eğildi ve göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu, tam kalbimin üstüne. Yeterli bir cevaptı.

Yakında, diye mırıldandı. Parmakları tekrar belime doğru indi. Neredeyse inleyecektim. Yakında karım olacaksın ve her şey yoluna girecek. Bunların hepsini geride bırakacağız.

Belimi yaylandırıp elini daha aşağıya yönlendirince kıkır kıkır güldü. Sessiz emrime itaat eden parmaklarına kendimi öyle kaptırmıştım ki kendi sesimi zar zor duydum. Peki, bana nasıl hitap edecekler? Göbeğimi sıyırarak üstüme eğildi ve göğüs ucumu ağzına alıp emdi.

Hımm? diye sorunca göğsümdeki titreşim içimi gıcıkladı.

Bana sadece Tamlin'in karısı mı diyecekler? Yoksa bir... ün-vanım olacak mı?

Başını yüzüme bakacak kadar kaldırdı. Ünvan mı istiyorsun?

Daha cevap veremeden göğsümü çimdikledi ama hemen ardından acıttığı yeri yaladı - ve nihayet parmaklarını bacak arama indirdi. Ağır ağır, kışkırtıcı çemberler çizdi. Hayır, dedim nefes nefese. Ama herkesin... Ah, Kazan beni haşlasın, kör olasıca parmaklar... Herkesin bana Yüce Leydi diye hitap etmesini kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Parmaklarını yeniden içime soktu ve orada ikimizden kalan ıslaklıkla karşılaşınca tasvip edercesine hırladı. Yeniden üstüme gelip her yerimi öperek yavaş yavaş aşağıya inerken, Öyle demezler, dedi. Yüce Leydi diye bir şey yok.

Uyluklarımı kavrayıp bacaklarımı iki yana açtı, dudaklarını aşağıya kaydırdı ve...

Yüce Leydi diye bir şey yok da ne demek?

Ateş de durdu, dokunuş da.

Bacaklarımın arasından başını kaldırıp bana baktı. Bu görüntü karşısında neredeyse oracıkta boşalacaktım. Ama söylediği, yani ima ettiği şey... Uyluğumun iç tarafını öptü. Yüce Lord-larm sadece karıları olur. Zevceleri. Asla Yüce Leydi olamazlar.

Ama Lucien'in annesi...

O, Güz Sarayı Leydisi. Yüce Leydi değil. Tıpkı senin Bahar Sarayı Leydisi olacak olman gibi. Sana da böyle hitap edecekler. Sana da aynı şekilde saygı

duyacaklar. Bakışlarını tekrar dudaklarından birkaç santim ötedeki hedefine indirdi.

Yani Lucien'in...

Şu anda dudaklarından başka bir erkeğin ismini duymak istemiyorum, diye hırladı ve ağzını yeniden hedefine yaklaştırdı.

Dilinin ilk temasında tartışmayı bıraktım.

3. BÖLÜM

Suçluluk duygusu Tamlin'in içine işlemiş olmalıydı, çünkü ertesi gün - kendisi gitmiş olsa da- Lucien komşu köydeki faaliyetleri denetlemeyi teklif etti.

Oraya gitmeyeli bir ayı geçmişti - malikâne topraklarından en son ne zaman çıktığımı bile unutmuştum. O köyden birkaç kişi Kış Gündönümü kutlamalarına davet edilmişti ama kalabalık yüzünden onlarla selamlaşmak dışında pek bir araya gelememiştim.

Atlar ahırın giriş kapısının önünde eyerlenmiş halde bekliyorlardı. Etraftaki gözcüleri saydım: Uzaktaki bahçe kapısında dört, evin iki köşesinde ikişer ve şimdi ayak bastığım bahçede iki. Hiçbiri konuşmasa da gözleri üstümdeydi.

Lucien alaca kır kısrağına binmek için hareketlendi ama yolunu kestim. Omzundan iterek Demek lanet atından düştün? diye tısladım.

Lucien ciddi ciddi geriye doğru sendeleyince atı telaşla kişnedi. Havada asılı kalan elime şaşkınlıkla bakarken nöbetçilerin bundan ne anlam çıkaracağını düşünmemeye çalıştım. Lucien daha ağzını açamadan, Nagalar hakkında niye yalan söyledin? diye sordum.

Lucien kollarını kavuşturup metal gözünü kıstı ve başını yana savurup yüzüne düşen kızıl saçları uzaklaştırdı.

Bir süre gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Gerçi Amarantha'nın saçı daha koyu kızıldı ve Lucien'in güneşten bronzlaşmış teninin aksine süt beyaz bir yüzü vardı ama...

Lucien'e bakmak yerine arkasındaki ahırı inceledim. En azından büyük, açık ve boştu; ahır işçileri ahırın başka bir bölümünde olmalıydı. Sıkıntıdan patladığımda atları ziyaret etmek dışında burayla işim olmamıştı. Hareket etmek, kaçmak için bol bol alan vardı. Duvarlar çok, nasıl desem, sabit görünmüyordu.

Basık tavanlı, kalın duvarlı ve kendini dışarıya atamayacağınız kadar küçük pencereli mutfak gibi değildi. Kolay çıkışlardan ve yeterli doğal ışıktan yoksun çalışma odası gibi de değildi. Malikânedeki yerleri katlanılabilir olanlar ve katlanılamaz olanlar şeklinde kafamda üstelemiştim; hangi ölçüde kasılıp kaldığıma ve terlediğime bağlı olarak hepsini yukarıdan aşağıya sıralamıştım.

Yalan söylemedim, dedi Lucien sertçe. Teknik olarak gerçekten atımdan düştüm. Kısrağının böğrünü tıpışladı. Nagalar-dan biri üstüme atlayıp beni yere düşürdü.

Ne kadar da perice bir düşünme ve yalan söyleme tarzı. Neden?

Lucien dudaklarını sıktı.

Neden?

Sabırla bekleyen kısrağına döndü. Ama yüzündeki ifadeyi, gözlerindeki acımayı yakalamıştım.

Yayan gidemez miyiz? diye kaçırdım ağzımdan.

Yavaşça döndü. Beş kilometre.

Ama koşarsan bir-iki dakikada varırsın. Sana yetişebilecek miyim görmek istiyorum.

Metal gözü vınladı; daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini tahmin ettim.

Boş ver, diyerek beyaz kısrağıma yöneldim. Biraz uyuşuk ve nazenin olsa da iyi huylu bir hayvandı. Lucien yayan gitmemek konusunda ikna edici sözler söylemedi, hatta malikâne arazisinden çıkıp orman yoluna girene kadar tek kelime etmedi. Bahar, her zamanki gibi, açan çiçeklerle, leylak kokuları taşıyan esintiyle, yolun iki tarafında hışırdayan hayat dolu çalılarla kendini gösteriyordu.

Bogge'den, nagalardan veya bir zamanlar ormanın üzerine ölüm sessizliği çöktüren herhangi bir yaratıktan eser yoktu.

Sonunda dayanamayıp, Bana acımanı istemiyorum, dedim. Acıdığımdan değil. Tamlin söylememi istemedi... Yüzünü buruşturdu.

Camdan yapılmadım. Nagalar sana saldırdıysa, bunu bilmeye hakkım var...

Tamlin benim Yüce Lordum. O emir verir, ben yaparım. Beni Suriel'e gönderirken de onun emrindeydin ama zihniyetin farklıydı. Ve neredeyse geberip gidecektim.

O zamanlar çaresizdim. Hepimiz öyleydik. Ama şimdi... şimdi düzene ihtiyacımız var Feyre. Kurallar, hiyerarşi ve düzen olmazsa, her şeyi yeniden inşa etmek için en ufak bir şansımız kalmaz. Bunun için de onun bir dediği iki edilmemeli. Diğerlerinin baktığı ilk kişi benim - onlara örnek oluyorum. Bu sarayın istikrarını tehlikeye atmamı bekleyemezsin. Şimdi olmaz. Zaten seni kendi haline bırakmak için elinden geleni yapıyor.

Sıkışan ciğerlerimi derin bir solukla doldurup sakinleşmeye çalıştım. Ianthe ile yakınlaşmayı başından beri reddettiğin halde, tıpkı onun gibi konuşuyorsun.

Malikâne arazisinden çıkmana izin verirken bile ne kadar zorlandığı hakkında en ufak bir fikrin yok, diye çıkıştı. Nasıl bir baskı altında olduğunu tahmin bile edemezsin.

Nasıl bir baskı altında olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama bir mahkûma dönüşeceğimi düşünmemiştim.

Mahkûm değilsin... Çenesini kastı. Böyle olmadığını sen de biliyorsun.

insan olduğum zamanlarda kendi başıma avlanmama ve dolaşmama izin vermek zor gelmiyordu. Üstelik sınırlar bundan çok daha güvensizdi.

O zamanlar seni şimdiki kadar önemsemiyordu. Dağın Altı'nda olanlardan sonra... Kelimeler beynimde, aşırı gerilmiş kaslarımda çınladı. Ödü koptu. Seni düşmanlarının elinde gördükten sonra. Ve bunu biliyorlar - seni ellerine geçirdikleri anda onu avuçlarının içine alacaklarını biliyorlar.

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama tüm hayatımı malikânede hanım hanımcık giyinip hizmetkârları yöneterek geçirmemi beklemiyor herhalde?

Lucien bakışlarını yaprak dökmeyen ormana çevirdi, insan kadınların en büyük arzusu bu değil mi? Yakışıklı bir peri lorduyla evlenip ölene kadar zenginlik içinde yaşamak?

Atımın dizginlerini öyle sıktım ki hayvan başını silkeledi. Hâlâ hıyarın teki olduğunu bildiğim iyi oldu, Lucien.

Lucien'in metal gözü kısıldı. Tamlin bir Yüce Lord. Sen de onun karısı olacaksın. Geleneklere uymaya ve beklentileri karşılamaya mecbursun. Eğer Amarantha'mn izlerini silmek ve bizim olanları tekrar elimizden almaya çalışan hasımlarımızı yok etmek istiyorsak, hepimiz mecburuz. Hemen hemen aynı vaazı dün Ianthe'den de dinlemiştim. Başını iki yana sallayarak, Yakında Tithe başlayacak, diye devam etti. Tamlin uzun zamandır çağrı yapmamıştı... Amarantha'nm lanetinden beri. Kadının ismini anarken hâlâ ürperdiği az çok belli oluyordu, işlerini yoluna koymaları için herkese üç ay süre verdi. Aslında yeni yıl başlayana kadar beklemek istiyordu ama Ianthe zamanın geldiğini, halkın hazır olduğunu söyledi. Önümüzdeki ay Tithe talep edilecek. Konuşmaya ara verip bekleyince yüzüne tükürmek istedim, çünkü biliyordu — neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını biliyordu ve bunu kabul etmemi istiyordu. Düz bir sesle, Anlat, dedim.

Bahar Sarayı'nm her ferdi, Ulu Peri veya sıradan peri farkı olmaksızın, genellikle Yaz ve Kış Gündönümlerinde olmak üzere yılda iki kez, gelirine ve statüsüne göre Tithe ödemek zorundadır. Malikâneyi ayakta tutmak, gözcülere, yiyeceğe ve hizmetkârlara ödeme yapmak bu sayede mümkün olur. Bunun karşılığında Tamlin onları korur, yönetir ve fırsat buldukça hepsine yardım eder. Üç aşağı beş yukarı durum bu. Bu yıl Tithe'yi bir ay erteledi - parayı toplayabilsinler ve biraz eğlenebilsinler diye fazladan zaman verdi. Ama yakında her gruptan, her köyden ve her klandan özel temsilciler Tithe ödemek için akın edecek. Tamlin'in karısı olarak onun yanında durman gerekiyor. Ödeyemeyen olursa...

hükmünü açıklarken yanında oturmak zorundasın. Olaylar çirkinleşebilir. Ben kimin geldiğini, kimin gelmediğini, kimin ödeme yapmadığını takip edeceğim. Sonra, resmi olarak onlara tanıdığı üç günlük süre sonunda hâlâ Tithe ödemeyen olursa, onları öldürmesi gerekecek. Yüce Rahibelerden -ve elbette Ianthe'den-aldığı fetvalar ona bu yetkiyi veriyor.

Korkunç — zalimce. Bunu söylemek istedim ama Lucien öyle bir baktı ki... Herkesin beni yargılamasından usanmıştım.

Yani, ona biraz zaman ver Feyre, dedi. Düğünü atlatın, önümüzdeki ay şu Tithe'yi de halledelim, sonra... sonra önümüze bakarız.

Ona zaten zaman verdim, dedim. Sonsuza kadar eve tıkılıp kalamam.

Bunu biliyor — dile getirmiyor, ama biliyor. Güven bana. Ailesi vahşice katledilmişken senin güvenliğin konusunda fazla serbest olamıyorsa, onu hoş görmelisin. Önem verdiği o kadar fazla kişiyi kaybetti ki. Hepimiz kaybettik.

Söylediği her kelime midemde kaynayan safraya eklenen alevler gibiydi. Yüce Lord'la evlenmek istemiyorum. Sadece onunla evlenmek istiyorum.

Biri olmadan öteki de olmaz. O neyse o. Hoşuna gitsin gitmesin, daima seni korumaya çalışacak, daima. Bu konuyu onunla konuş - ama gerçekten konuş Feyre. Sen de anlayacaksın. Bakışlarımız kesişti. Çenesinde bir kas seğirmesi oldu. Benden seçim yapmamı isteme.

Ama bazı şeyleri kasten anlatmıyorsun.

O benim Yüce Lordum. Sözü kanundur. Her şeyi yeniden inşa etmek, dünyayı olması gerektiği hale getirmek için tek bir şansımız var. Bu yeni dünyaya onun güvenini boşa çıkararak başlamak istemiyorum. Şey olsan bile...

Ne olsam bile?

Atının kül rengi yelesini sıvazlarken beti benzi atmıştı. Babam sevdiğim kadını parçalarken seyretmek zorunda kaldım. Ahilerim bana zorla izlettirdi.

Bu halini, iliklerine işleyen kederi görünce kalbim sıkıştı.

Onu geri getirecek bir büyü, bir mucize yoktu. Onu hayata döndürecek Yüce Lordlar topluluğu yoktu. Ölürken sadece izledim ve kalbinin durduğunu duyduğum anı asla unutamam.

Gözlerim yanmaya başladı.

Tamlin benim sahip olmadığım şeyi elde etti, dedi. Nefesleri düzensizdi. Boynunun kırılma sesini hepimiz duyduk. Bir şekilde geri döndün ama şundan eminim: Tamlin de o sesi asla unutamayacak. Ve seni benzer tehlikelerden korumak için gücü dâhilinde her şeyi yapacak; bu sır tutmak anlamına gelse de, sevmediğin kurallara bağlı kalman anlamına gelse de, bu konuda taviz vermeyecek. Sen de isteme - şimdilik.

Söyleyecek sözüm yoktu, ne kafamda, ne kalbimde. Tamlin'e zaman tanımak, uyum sağlamasına izin vermek... en azından bunu yapabilirdim.

inşaat gürültüleri, köye varmadan çok önce orman kuşlarının cıvıltısını bastırmaya başladı: çivi çakan çekiçler, havada uçuşan emirler, böğüren çiftlik hayvanları.

Ormandan çıkınca karşımızda yarı inşaat halinde bir köy bulduk: şirin taş ve ahşap evler, erzakları ve besi hayvanlarını korumak için yapılmış eğreti sığmaklar... Tamamen bitmiş görünen iki şey, köy meydanının ortasındaki geniş kuyu ile meyhane olduğunu sandığım bir binaydı.

Prythian'm bu normalliği, ölümlü topraklarıyla böyle kesin benzerlikler taşıması beni zaman zaman şaşırtmaya devam ediyordu. Burası pekâlâ eski

köyüm olabilirdi. Belki daha şirin, daha yeniydi ama genel görünüşü, meydanı... hepsi aynıydı.

Gelgelelim, Lucien'le birlikte keşmekeşin ortasına doğru at sürerken herkes çivi çakmayı, raspa yapmayı, çuval taşımayı bırakıp bize -yani bana- bakınca, kendimi yabancı gibi hissettim.

En uzaktakiler dâhil olmak üzere köydeki tüm aktivite sesleri bir sessizlik dalgası halinde sönüverdi.

Lanetkıran Feyre, diye fısıldadı birisi.

Yeni ünvan diye buna derdim işte.

Uzun kollu binici kıyafetime ve köye girmeden önce taktığım eldivenlere şükrettim.

Lucien kuyu çeşmesini çevreleyen çardağı yapmakla görevli Ulu Peri erkeğinin önünde durup atından indi. Herkesin duyabileceği bir sesle, Yardıma ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldik, dedi. Tüm gün hizmetinizdeyiz.

Ulu Peri'nin beti benzi attı. Minnettarız, lordum, ama gerek yok. Kocaman açtığı gözleriyle beni yalayıp yuttu. Borç ödendi. Avuç içlerimdeki ter koyulaşıp ısındı. Kısrağım toynağıyla yolun kırmızı toprağını eşeledi.

Lucien, başını kibarca eğerek, Lütfen, diye ısrar etti. Yeniden inşa süreci bizim de paylaşmamız gereken bir yük. Bundan onur duyarız.

Ulu Peri başını iki yana salladı. Borç ödendi.

Devam ettik ama köyün neresinde durduysak hep aynı şey oldu: Lucien atından indi, yardım teklif etti ama nazikçe, saygıyla reddedildi.

Yirmi dakika sonra ormanın karanlığına ve hışırtılarına geri dönmüştük.

Bugün beni buraya getirmene izin verdi, değil mi, diye sordum boğuk bir sesle. Onarım işlerine yardım etmek için mızmızlanmayı bırakayım diye?

Hayır. Buna kendim karar verdim. Ama nedeni konusunda haklısın. Senin yardımına ihtiyaç duymuyorlar; hatta istemiyorlar. Seni görünce hem dikkatleri dağılıyor, hem de başlarından geçenleri hatırlıyorlar.

irkildim. Ama Dağın Altı'nda değillerdi. Hiçbirini çıkaramadım.

Lucien ürperdi. Haklısın. Amarantha hepsini... kamplara koymuştu. Soylular ve gözde periler Dağın Altı'nda ikamet edebiliyorlardı. Ama malzeme ve yiyecek sağlamak için çalışmayı reddeden saray halkları Dağ'm içindeki tünel ağına kapatıldılar. Binlerce kişi ışık ve hava olmayan tünellerde ve mahzenlerde tıkılıp kaldı. Tam elli yıl.

Kimse bundan bahsetmedi...

Bunu söylemek yasaktı. Amarantha muhafızlarına tutsakları beslemelerini emretmeyi unutunca, bazıları çıldırdı ve birbirlerini öldürüp yedi. Bazıları çeteler kurup kampların altını üstüne getirdiler ve korkunç... Başparmağı ve işaretparmağıyla alnını sıvazladı. Korkunç şeyler yaptılar. Şimdi normal olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorlar — yaşamanın neye benzediğini.

Safra boğazımı yaktı. Ama düğün... evet, belki düğünle birlikte iyileşmeye başlarlardı.

Duyularımı örterek işitmemi, tat almamı, hissetmemi engelleyen o örtü, bütün söylediklerine rağmen, hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Yardım etmek istediğini biliyorum, diye devam etti Lucien. Üzgünüm.

Ben de üzgündüm.

Sonu olmayan varlığım uçsuz bucaksız bir kuyu gibi önümde açıldı.

Beni tümüyle yutmasına izin verdim.

4. BÖLÜM

Davetliler düğünden birkaç gün önce gelmeye başladığında, asla bir Yüce Leydi olmayacağım için, Tamlin'le aynı gücü ve sorumluluğu paylaşmayacağım için minnettardım.

Gerçi içimden bir ses, unutulmuş, cılız bir ses bu durum karşısında homurdanıp feryat ediyordu ama...

Yemek üstüne yemekler, davetler, piknikler, av partileri.

Oradan oraya çekiştirilip herkesle tanıştırıldım; gece gündüz sürekli yüzüme yapışık tuttuğum gülümseme yüzünden yanaklarım acımaya başladı. Düğün gününü iple çekiyordum, çünkü tören bittiği an artık kimseye şirin gözükmek, çene çalmak ya da bir şeyler yapmak zorunda kalmayacaktım. Bir hafta boyunca. Bir ay. Bir yıl.

Tamlin o sakin ve yarı-vahşi tarzıyla her şeyi sineye çekerek bu partilerin hem beni sarayına tanıtmak hem de halkına eğlence fırsatı vermek için bir bahane olduğunu söyleyip duruyordu. Toplantılardan en az benim kadar nefret ettiğini ve eğlenen tek kişinin Lucien olduğunu söylese de... bazen onu sırıtırken yakalıyordum. Aslında bunu hak ediyordu. Buradaki herkes hak ediyordu.

Ben de Tamlin yanımdan ayrıldığında Ianthe'yle takılarak, ikisiyle birlikteyken sohbetlere yön vermelerine izin vererek ve herkes gidene kadar saatleri sayarak durumu idare ediyordum.

Ianthe'yle birlikte büyük salonu dolduran eğlence düşkünlerini seyrediyorduk. Yatağa gitsen iyi olur, dedi. Yarım saat önce açık kapılardan içeri süzüldüğünü görünce çok sevinmiştim, çünkü onu bahane ederek Tamlin'in birkaç arkadaşıyla konuşmaktan kurtulabilmiştim. Yani, konuşmamaktan. Çünkü ya gözlerini üstüme dikip bön bön bakıyorlar ya da dönüp dolaşıp aynı lanet konuları açmaya çalışıyorlardı. Çoğunlukla da av konusunu. Sohbetler genellikle üç dakika sonra tıkanıyordu.

Uykumun gelmesine en az bir saat var, dedim. Ianthe her zamanki beyaz cübbesini kuşanmıştı. Kapüşonu kapalıydı ve mavi taşlı gümüş tacı başındaydı.

Ana giriş kapısının yanındaki ahşap panelli duvarın önünde duruyorduk. Önümüzden yaylana yaylana geçen Ulu Peri erkekleri Ianthe'yi süzüyorlardı. Hayranlıkla ya da şehvetle ya da her ikisiyle parlayan gözleri arada sırada

www.CeSitesi.Net

bana da takılıyordu ama bu bakışların parlak yeşil elbisemle ya da şirin -ve Ianthe'nin yüzüne oranla fazlasıyla yavan- yüzümle ilgisi olmadığını biliyordum. Hepsini görmezden gelmeye çalıştım.

Yarına hazır mısın? Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Köpüklü şarapla dolu kadehinden bir yudum aldı. Bu gece giydiğim elbiseyi o hediye etmişti: kendi ifadesiyle, Bahar Sarayı yeşili. Alis kendi işini Ianthe'nin üstlenmesine izin vermiş ama elbisemi giydirirken ağırdan alarak cesaret kırıcı derecede sessiz kalmıştı.

Sorun yok. Çok zavallıca bir istek olacağını düşünmesem düğünden sonra sürekli bizimle kalmasını rica edecektim. Ekim dikim işlerinin bitişinin ve mevsimin ilk çiçek hasadının kutlandığı küçük bir bahar bayramı olan Nynsar'a kadar beni bu sarayda, bu perilerin arasında bırakacak olmasından duyduğum dehşeti belli etmekten korkmasam. Nynsar aylar sonraydı. Kendi tapınağında kalacak olsa bile çok uzaktaymış gibi gelecekti.

Önümüzde iki tur atan iki Ulu Peri erkeği sonunda cesaretlerini toplayarak bize doğru yaklaştı. Daha doğrusu, birimize doğru.

Onlar Ianthe'ye kanat akını yaparken ben duvara yaslandım. Kaba ahşap sırtıma battı. Taşıdıkları silahlara bakılırsa Tamlin'in topraklarını koruyan gözcü birliğinden olan iki adam,
çoğu Ulu Peri erkeği gibi yakışıklıydı. Muhtemelen Ianthe'nin babasının emrindeydiler. Birisi Rahibe, dedikten sonra iyice eğilerek selam verdi.

Herkesin Ianthe'nin gümüş yüzüklerini öperek kendileri, aileleri veya sevdikleri için dua dilenmelerine çoktan alışmıştım. Ianthe o güzel yüzünde en ufak bir kıpırtı olmaksızın hepsini kabul ederdi.

Solundaki kumral ve uzun boylu Ulu Peri'ye bakarak Bron dedikten sonra sağındaki siyah saçlı ve arkadaşından biraz daha yapılı gözcüye döndü. Ve Hart. Dudağındaki şirin kıvrımı görünce yatak arkadaşı avına çıktığını anladım. Siz iki baş belasını görmeyeli uzun zaman oluyor.

Bir süre cilveli yorumlarla atıştıktan sonra iki adam benden tarafa baktı.

Ianthe, Ah dedikten sonra kapüşonunu dalgalandırarak bana döndü. Sizi Leydi Feyre'yle tanıştırmama izin verin. Başını eğerek bakışlarını yere indirdi. Prythian'ın Kurtarıcısı. Biliyoruz, dedi Hart usulca. Arkadaşıyla birlikte eğilerek selam verdi. Dağın Altı'nda birlikteydik.

Onlar doğrulurken başımı hafifçe eğerek karşılık verdim. Yarın için şimdiden tebrik ederim, dedi Bron sırıtarak. En uygun son, ha?

Benim için en uygun son mezara girip cehennemde yanmak olurdu.

Kazan, diye söze girdi Ianthe, bu birleşmeyle hepimizi kutsadı. Ulu Periler tekrar başlarını eğip onaylayan mırıltılarla karşılık verdiler. Duymazdan geldim.

İtiraf etmeliyim ki, diye devam etti Bron, Middengard Solucanı'yla karşılaştığınız oyun gerçekten muhteşemdi. Gördüğüm en muhteşem şeylerden biriydi.

Sırtımı iyice geriye yaslayıp duvara yapışmamak, çamurun kokusunu ve üzerime hücum eden et-öğütücü dişlerin gıcırtısını düşünmemek için kendimi zorladım. Teşekkür ederim.

Of, kulağa korkunç geliyor, dedi Ianthe. Yüzümdeki yapmacıklı gülümsemenin kaybolduğunu fark edince yanıma sokulup kolumu tuttu. Böyle bir cesarete hayran olmamak elde değil. Sakinleştiren dokunuşu için acınacak derecede minnettardım. Kolumu nazikçe sıktığı için. Ulu Peri kızlarının Ianthe'nin tarikatına neden katıldığını anlıyordum: Dertleri Ana'ya veya Kazan'a tapınmak değil, Ianthe'nin nasıl yaşadığını, nasıl bu kadar göz kamaştırarak parladığını, kendinden nasıl bu kadar hoşnut olduğunu, şölen masasındaki tabaklar misali bir erkekten ötekine nasıl geçtiğini öğrenmekti.

Geçen günkü avı kaçırdık, dedi Hart damdan düşer gibi, dolayısıyla yeteneklerinizi yakından görme fırsatımız olmadı. Ama sanırım Yüce Lord önümüzdeki ay bizi malikâne arazisine konuşlandıracak. Sizinle at sürmek bizim için şereftir.

Tamlin bin yıl geçse de onlarla gezintiye çıkmama izin vermezdi. Karşımdaki Ulu Peri'ye artık ok ve yay kullanma hevesimin kalmadığını söylemek içimden gelmedi, iki gün önce zorla sürüklendiğim av yetip artmıştı. Herkes beni izlediği halde tek ok bile atmamıştım.

Hâlâ cevap beklediklerini fark edince, O şeref bana ait, dedim. Ianthe elini Bron'un koluna koyup dikkatini dağıtarak, Babam yarın için ikinize görev verdi mi, yoksa düğüne mi katılacaksınız? diye sordu. Bu tür organizasyonlarda dört gözle onun gelmesini beklememenin nedeni tam da buydu işte.

Bron ona bir şeyler söyledi ama Hart'ın gözleri hâlâ benim üstümdeydi - kavuşturduğum kollarımda. Dövmeli parmaklarımda. Yüce Lord'tan bir haber aldınız mı?

Ianthe kaskatı kesildi ve Bron bakışlarını birden mürekkepli etime çevirdi.

Gözlerimi Hart'tan kaçırmadan Hayır, dedim.

Muhtemelen Tamlin gücüne yeniden kavuştuğu için köşe bucak saklanıyordur.

Demek ki Rhysand'ı pek tanımıyorsun.

Hart afalladı. Ianthe bile suspus oldu. Sanırım partilerde şimdiye kadar söylediğim en iddialı söz buydu.

Bakışlarımı kaçırmadan ve yüz ifademi yumuşatma zahmetine girmeden dik dik baktığım Hart, ağırlığını bir o ayağına bir öteki ayağına verip huzursuzca kımıldanarak, Eh, gerekirse onun da icabına bakarız, dedi.

Ianthe ikimize birden hitap ederek, Yüce Rahibeler bu konuyla ilgileniyor, dedi. Kurtarıcımızın bu denli aşağılanmasına izin vermeyiz.

Yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştirdim. Tamlin'in Ianthe'yi arayıp bulmasının nedeni bu muydu? ittifak yapmak? Göğsüm sıkışır gibi oldu. Ianthe'ye döndüm. Ben yukarı çıkıyorum. Tamlin'e söylersin; onunla yarın görüşürüz.

Yarın, çünkü Ianthe bu geceyi ayrı ayrı geçireceğimizi söylemişti. Kadim gelenekleri böyle emrediyordu.

Ianthe yanağımdan öperken kapüşonu çok kısa bir süreliğine tüm odayı kapattı. Siz nasıl emrederseniz leydim. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin.

Bunu yapmayacaktım ama yine de başımı eğip kaldırdım.

Salondan sıvışırken ön tarafa doğru baktım: Tamlin'le Lucien kadınlı erkekli bir Ulu Peri kalabalığıyla çevrelenmişti. Bunlar diğerleri gibi zarif değildi ve görünüşlerinden uzun zamandır birlikte olan, omuz omuza çarpışmış kişiler oldukları anlaşılıyordu. Tamlin'in arkadaşları. Beni onlarla tanıştırmıştı ama daha o anda hepsinin ismini unutmuştum. Daha sonra da yeniden öğrenmek için çaba sarf etmemiştim.

Tamlin başını geriye yatırıp bir kahkaha patlattı. Diğerleri de onunla birlikte katıla katıla güldüler.

Beni fark etmeden önce salondan çıkıp kalabalık koridorlara daldım ve ıssız konut kanadının ikinci katma ulaşana kadar durmadım.

Odamda tek başımayken bir şeyi fark ettim: En son ne zaman içimden gelerek güldüğümü hatırlayamıyordum.

Tavan alçalıyordu ve sivri kazıklar o kadar sıcaktı ki yaydıkları ısı dalgalarını zincirlendiğim zeminden bile görebiliyordum.

Zincirlenmiştim, çünkü cahilin tekiydim ve duvardaki bilmeceyi okuyamamıştım. Kazıklara geçecek olmamdan dolayı Amarantha'nm keyfine diyecek yoktu.

Yaklaştıkça yaklaşıyordu. Beni bu korkunç ölümden kurtarmaya gelen hiç kimse yoktu.

Acı verecekti. Ağır ağır delip geçecekti. Beni hiç önemsememiş olsa da anne diye feryat edecektim muhtemelen. Annemin gelip beni kurtarması için yalvaracaktım...

Yatakça sıçrayarak doğrulduğumda görünmez zincirler uzuvlarımı çekiştirdi.

Düşe kalka banyoya koşacaktım, eğer ellerim ayaklarım böyle titremeseydi, eğer nefes alabilseydim, biraz nefes, nefes, nefes...

Titreyerek odayı inceledim. Gerçekti — bu gerçekti. Dehşet anları kâbuslarda kalmıştı. Kurtulmuştum; hayattaydım; güvendeydim.

Açık pencerelerden saçımı dalgalandıran, üstümdeki soğuk terleri kurutan bir gece esintisi geldi. Karanlık gökyüzü beni çağırıyordu: yıldızlar kırağı parçaları kadar donuk ve minikti.

www.CeBirtesi.Net

Bron, Middengard Solucanı'na karşı verdiğim mücadeleden bir spor karşılaşması gibi bahsetmişti. Solucan en ufak hatamda beni tümüyle yutup kemiklerimi tükürmeyecekmiş gibi.

Anlaşılan, hem kurtarıcıydım hem de soytarı.

Düşe kalka pencereye ulaştım ve aralık duran camı sonuna kadar iterek yıldızlı manzarayı netleştirdim.

Başımı duvara yaslayıp serin taşların keyfini çıkardım.

Birkaç saat sonra evlenecektim. Mutlu sonuma ulaşacaktım -hak etsem de etmesem de. Ama bu ülke, bu halk... onlar da kendi mutlu sonlarına ulaşacaktı, iyileşme yolunda ilk adımlarını atacaklardı. Barış yolunda. Ve her şey düzelecekti.

Ben de düzelecektim.

Gelinliğimden gerçekten, bütün kalbimle nefret ediyordum.

Normalde giydiğim dökümlü elbiselerin aksine, tül, şifon ve ağdan oluşan bir hilkat garibesiydi: Korsesi oturtmalıydı, yakası göğüslerimi dolgun gösterecek şekilde kıvrılıyordu ve eteği... sakin bahar havasında sürüklenen simli bir çadırdan farksızdı.

Tamlin'in katıla katıla gülmesine şaşmamalıydım. Alis bile beni giydirirken kendi kendine homurdanmak dışında tek kelime etmemişti. Büyük ihtimalle Ianthe'nin bugün işleyeceği hikâyeye -yani dünyaya duyuracağı yeni efsaneye- en uygun elbiseyi kendi elleriyle seçmesine bozulmuştu.

Büzgülü omuzlarım neredeyse görüş alanıma girecek kadar kabarık olmasaydı gerisine katlanabilirdim. Ve perma yapıldıktan sonra inci ve mücevherle süslenen, yarım toplu saçlarım olmasa. Kazan biliyordu ya, aynanın karşısında utancımdan yığılıp kalmadan önce ana salona inen büyük merdivenlere kapağı atmak için tüm irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Gelinliğim her adımımda hışırdayıp durmuştu.

Kapalı kapının ardındaki bahçe, krem rengi, pembe, gök mavisi kurdele ve fenerlerle bezenmişti. Bahçenin en geniş düzlüğüne dizilmiş üç yüz sandalyenin hepsi Tamlin'in saray ahalisi tarafından doldurulmuştu. Tamlin sandalyelerin arasındaki ana koridorun diğer ucunda, platformun üzerinde bekliyordu ve ona ulaşana kadar bu üç yüz kişinin bakışlarına katlanmak zorunda kalacaktım.

Ianthe, on iki Yüce Rahibe'nin tamamını temsilen, günbatı-mmdan hemen önce birleşmemizi onaylayıp kutsayacaktı. Diğer on bir hemşirenin de düğünde bulunmak için yırtındıklarını ima etmişti ama -artık ne tür bir kurnazlık yaptıysa- hepsini uzak tutmayı başarmıştı. Ya tüm dikkatleri kendi üzerinde toplamak istiyordu, ya da av köpeği gibi peşime takılmasınlar diye beni korumuştu. Hangisiydi bilmiyorum. Muhtemelen ikisi birden.

Alis bahçe kapısının loş sahanlığında gelinliğimin simli kuyruğunu sallayıp kabarttı. Tül ve ağ tıslayıp hışırdarken eldivenli ellerimdeki soluk buketi iyice sıktım. Çiçeklerin sapları neredeyse kırılacaktı. Kolumdaki işaretleri gizleyen

dirsek boy ipek eldivenler giymiştim. Ianthe bu sabah kadife bir kutunun içinde bizzat kendisi getirmişti.

Alis, Bu kadar gergin olma, diyerek cık cıkladı. Ağaç kabuğu derisi akşam güneşinin bal rengi ışığı altında kanlı canlıydı.

Gergin değilim, diye fısıldadım.

En küçük yeğenim de saç tıraşı olurken senin gibi kımıldanıp duruyor. Nikâh öncesinde nasıl göründüğüme bakmaya gelen birkaç hizmetkârı kışkışladıktan sonra gelinliğimi kabartmayı
bitirdi. Hem bu hizmetkârları hem de önümdeki alanda akşam güneşini arkalarına alarak oturan kalabalığı görmezden gelerek eteğimdeki görünmez tozları çekiştirdim.

Çok güzel görünüyorsun, dedi Alis usulca. Gelinliğim hakkında benden farklı düşünmediği adım gibi bilsem de ona inandım.

Teşekkür ederim.

Ama seni gören kendi cenazene gittiğini sanır.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Alis gözlerini devirdi. Dirseğiyle dürtükleyip yürümemi sağlayınca kapının kanatları bir tür ölümsüz rüzgârıyla açıldı ve içeriye müzik sesi doldu. Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek, diye söz veren Alis beni son gün ışığına doğru nazikçe itekledi.

Üç yüz kişi ayağa kalkıp bana doğru döndü.

Son oyunumdan bu yana beni izleyip yargılamak için bu kadar büyük bir kalabalık toplanmamıştı. Hepsi Dağın Altı'ndaki gibi süslü püslüydü. Yüz hatları bulanıklaştı, birbirine karıştı.

Alis evin gölgeleri içinden öksürünce, platformdan gözlerimi ayırmadan yürümem gerektiğini hatırladım.

Tamlin'e doğru.

Nefesim kesildi. Dizlerim boşalmadan merdivenlerden inmek için akla karayı seçtim. Tamlin yeşil ve altın renkli tuniğiyle, defne yapraklarından yapılmış cilalı tacıyla muhteşem görünüyordu. Tılsımı üzerindeki kontrolünü biraz gevşetmiş, ölümsüz ışığın ve güzelliğin bedeninde parlamasına izin vermişti - benim için.

Ondan başka, Yüce Lordumdan başka kimseyi görmez oldum. Tamlin'in kocaman açılmış gözleri ışıltılar saçarken, üzerine gül yaprakları serpilmiş çimene ayak bastım. Beyaz güller...

Ve kırmızı.

Beyazların arasına serpiştirilen kırmızı gül yaprakları önümdeki yol boyunca kan damlaları gibi uzanıyordu.

Bakışlarımı güçlükle yerden kaldırıp Tamlin'e sabitledim. Omuzları geride, başı dikti.

içimin ne kadar paramparça ve karanlık olduğunu bilmiyordu. Ellerimi böylesine kirletmişken beyazlara bürünmenin ne kadar uygunsuz olduğunu.

Ondan başka herkes böyle düşünüyordu. Böyle düşünüyor olmalıydılar.

Platforma doğru attığım her adım aşırı hızlı geliyordu. Tamlin'e doğru. Ve bu gece lacivert cübbesini giyen, taçlı kapüşonunun altındaki yüzü sevinçle parlayan ve bana iyi biriymişim gibi, onun türünden iki kişiyi katletmemişim gibi bakan Ianthe'ye doğru.

Katilin ve yalancının tekiydim.

Az ileride kırmızı gül yapraklarından oluşan bir karaltı gözüme ilişti - Ulu Peri gencinden akıp ayaklarımın etrafında biriken kan gölüne benzeyen bir karaltı.

Kırmızı lekenin önüne gelince yavaşladım.

Ardından, platforma on adım kala... durdum.

Herkes, ölümle köşe kapmaca oynadığım zaman yaptıkları gibi, eziyet çekmemi seyrediyordu.

Tamlin kaşlarını hafifçe çatarak tek elini bana doğru uzattı. Kalbim çok hızlı atıyordu; aşırı hızlı.

Kusacaktım.

Gül yapraklarının üzerine; çimenlerin ve ana koridoru sandalyelerden ayırmak için iki yana çekilen şeritlerin üzerine.

Derimle kemiklerimin arasında bir şeyler kanımı kamçılayarak zonkladı, gümbürdedi, kabardıkça kabardı.

Üzerimde çok fazla, haddinden fazla göz vardı: işlediğim her suçun, maruz kaldığım her aşağılanmanın canlı şahitleri.

Ianthe'nin beni ikna etmesine neden izin vermiştim, neden eldiven giyme zahmetine girmiştim, bilmiyordum.

Soluklaşan gün ışığı aşırı sıcak, bahçe aşırı basıktı. Beni sonsuza dek Tamlin'e bağlayacak, kırık ve harap ruhumu ona zincirleyecek evlilik yemini kadar içinden çıkılmaz bir yerdeydim, içimde kabaran şey yıkıcı gücüyle dönenip duruyor, kendini dışarıya atacak bir çıkış ararken bedenimi sarsıyordu.

Asla iyileşemeyecek, kendimden, üç ayımı geçirdiğim o zindandan asla kaçamayacaktım — sonsuza kadar.

Elini kararlılıkla uzatmaya devam eden Tamlin, Feyre diye seslendi. Güneş bahçenin batı duvarının ardında gözden kaybol-
du, gölgeler büyüdü, hava serinledi.

Şimdi dönüp gidersem kimsenin ağzı durmazdı... ama son birkaç adımı atamıyordum işte, atamıyordum, atamıyordum, atamıyordum...

Paramparça olacaktım, tam burada, tam şimdi - ve herkes ne kadar harap olduğumu apaçık görecekti.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin diye yalvardım, biri-lerine, herkese. Ön sırada metal gözünü bana dikerek bekleyen Lucien'e. Kapüşonunun içinden huzurlu, sabırlı ve güzel yüzüyle bakan Ianthe'ye. Kurtarın beni, lütfen, kurtarın. Çıkarın beni. Buna bir son verin.

Tamlin bana doğru bir adım attı - gözleri endişeyle gölgelen-mişti.

www.sepsitesi.net

Ben de geriye doğru bir adım attım. Hayır.

Tamlin'in dudakları gerildi. Kalabalıktan homurtular yükseldi. O sırada, havada süzülen altın peri ışığı topları pır pır ederek yandı ve ipeksi ışık hüzmeleriyle tüm bahçeyi aydınlattı.

Ianthe su gibi sesiyle beni çağırdı. Yaklaş, Gelin Hanım ve gerçek aşkınla birleş. Yaklaş, Gelin Hanım ve bırak iyilik nihayet zafere ulaşsın.

iyilik. Ben iyi değildim. Ben bir hiçtim. Üstelik ruhum, ölümsüz ruhum... lanetliydi.

Hain ciğerlerime güçlükle hava çektim, çünkü sesli olarak söylemeliydim. Hayır demeliydim. Hayır.

Ama söylememe gerek kalmadı.

Arkamda, iki dev kayanın çarpışmasına benzer bir gümbürtü koptu.

Etrafa yayılan karanlık patlaması yüzünden kalabalık çığlık çığlığa kaçıştı, hatta bazıları oracıkta ortadan kayboldu.

Arkamı döndüm ve rüzgârdaki duman misali savrulan karanlığın içinde siyah ceketinin kol ağızlarını düzelten Rhysand'ı gördüm.

Merhaba Feyreciğim, diye mırladı.

5. BÖLÜM

Aslında şaşırmamalıydım. Rhysand her şeyi şova dönüştürmekten hoşlanıyordu. Üstelik Tamlin'i kızdırmayı bir sanat dalı olarak benimsemişti.

Sahiden de oydu.

Rhysand, Gece Sarayı Yüce Lordu, suda dağılan mürekkep gibi karanlık yayarak yanı başımda dikiliyordu.

Başını yana eğince mavi-siyah saçları dalgalandı. Tamlin'e sabitlenen menekşe gözleri altın peri ışıkları altında parlıyordu. Tamlin'in, Lucien'in ve gözcülerin ellerini kılıçlarının kabzalarında tutarak beni nasıl bir kenara çekeceklerini ve onu nasıl yere indireceklerini tarttıkları yere doğru elini kaldırdı.

O anda hepsi korkuyla donakaldı.

Sadece beti benzi atmış olan Ianthe yavaş yavaş geriledi.

Bu ne şirin bir düğün böyle, dedi Rhysand. Hiçbir kılıç kınından çıkmayınca ellerini ceplerine soktu. Kalabalıktan geri kalanlar iyice yana açıldı, hatta bazıları sandalyelerin üzerinden atlayıp sıvıştılar.

Rhys hiç acele etmeden beni tepeden tırnağa süzdü ve ipek eldivenlerime bakarak cık cık etti. Derimin altında kabaran şey her neyse sakinleşip durulmuştu.

Tamlin uzun adımlarla yanımıza gelerek Defol git, diye gürledi. Pençeleri parmak uçlarından fırlamıştı.

Rhys yeniden cık cıkladı. Ah, hiç sanmıyorum. Feyreciğimle yaptığımız pazarlığı tahsil etmeye geldim.

Karnıma bıçaklar saplandı. Hayır, hayır... şimdi olmaz.

www.CepSitesi.Net

Pazarlığı bozmayı denersen, neler olacağını biliyorsun, diye devam etti Rhys. Ondan uzaklaşmak için hâlâ birbirini ezen kalabalığa bakarak kıkırdadıktan sonra bana döndü. Seni tam üç ay serbest bıraktım. Hiç olmazsa beni gördüğüne sevinmiş gibi yapabilirdin.

Tek kelime edemeyecek kadar titriyordum. Rhys'in gözleri hoşnutsuzlukla parladı.

Yeniden Tamlin'e döndüğünde bu parıltı kayboldu. Onu şimdi alıyorum.

Hele bir dene, diye hırladı Tamlin. Arkasındaki platformda kimse kalmamıştı; Ianthe ortadan kaybolmuştu. Konukların çoğuyla birlikte.

Düğünü mü böldüm yoksa? Bittiğini sanıyordum. Zehir damlayan bir gülümsemeyle bana baktı. Biliyordu - aramızda ne tür bir bağ, ne tür bir büyü varsa, az önce hayır demek üzere olduğumu biliyordu. En azından Feyre'ye göre bitmiş gibiydi.

Tamlin homurdandı: Töreni bitirmemize izin ver...

Ayrıca senin şu Yüce Rahiben de, dedi Rhys, bittiğini düşünüyor olmalı.

Tamlin arkasına dönüp sunağın bomboş olduğunu görünce afalladı. Yüzünü tekrar bize çevirdiğinde tırnakları yarı yarıya geri çekilmişti. Rhysand...

Hiç pazarlık yapacak havada değilim, dedi Rhys. Zaten yapsak bile ben kazançlı çıkardım ya, neyse. Elini bileğimde hissedince korkuyla sıçradım. Gidelim.

Yerimden kımıldamadım.

Tamlin, diye fısıldadım.

Tamlin bana doğru bir adım attı. Tek bir adım. Bronz yüzü sararmıştı ama Rhys'e bakmaya devam etti. Fiyatını söyle.

Rhys, Hiç zahmet etme, diye mırıldanıp koluma girdi. Her dokunuşu iğrençti, katlanılmazdı.

Beni Gece Sarayı'na götürecekti. Amarantha'nın Dağın Altı için model aldığı söylenen, ahlaksızlıkla, işkenceyle, ölümle dolu olan o yere...

Tamlin, lütfen.

Rhysand, Ne kadar dramatik, diyerek beni kendine çekti.

Ama Tamlin'in kılı kıpırdamadı - ve o pençeler yerini tümüyle yumuşak deriye bıraktı. Gözünü Rhys'ten ayırmadan dişlerini göstererek hırladı. Ona zarar verecek olursan...

Biliyorum, biliyorum, dedi Rhysand ağzını yayarak. Bir hafta sonra geri getiririm.

Hayır, hayır... Tamlin onun beni götürmesine yol veren tehditler savuruyor olamazdı. Öfke ve şaşkınlıkla Tamlin'e bakan Lucien'in bile ağzı açık kalmıştı.

Rhys kolunu dirseğimden çekip belime doladıktan sonra beni sıkıca kendine bastırdı ve kulağıma eğilip Sıkı tutun, diye fısıldadı.

Sonra karanlık gürledi, bir rüzgâr beni oraya buraya çekiştirdi, ayaklarımın altındaki yer hızla düştü, etrafımdaki dünya kayboldu. Sadece Rhys yerinde duruyordu. Ondan nefret ettiğim halde sıkı sıkı sarıldım. Tüm kalbimle nefret ettiğim halde.

Derken... karanlık kayboldu.

Önce yasemin kokusu aldım, ardından yıldızları gördüm. Uçsuz bucaksız karlı dağ manzarasını çerçeve içine alan parlak aytaşı sütunların ötesinde, titrek ışıklarla göz kırpan bir yıldız denizi vardı.

Rhys, Gece Sarayı'na hoş geldin, demekle yetindi.

Gördüğüm en güzel yerdi.

Gri kayalı dağlardan birinin zirvesine tüneyen bir binadaydık ve bulunduğumuz salonda doğayla aramızda hiçbir engel yoktu. Yasemin kokulu esintiyle dalgalanan ince tüller ve yüksek sütunlar dışında ne duvar vardı, ne de pencere.

Kara kışın ortasında havayı böylesine ılık tutan şey bir tür büyü olmalıydı. Rakımdan bahsetmiyorum bile, ya da dağları kaplayan kardan, ya da zirvelerdeki kar tozlarını gezgin sis bulutlarıymış gibi savuran güçlü rüzgârlardan.

Salonun bazı noktalarındaki oturma, yeme-içme ve çalışma bölümleri aytaşı karoların üzerine serilmiş kilimlerle, gür bitkilerle veya tül perdelerle birbirinden ayrılmıştı. Kubbeli tavandan sarkan renkli cam fenerlerin yanı sıra birkaç ışık topu da rüzgârla birlikte sallanıyordu.

Ne bir çığlık duyuluyordu, ne bir bağırma, ne de yakarma.

Arkamda yükselen yekpare beyaz mermer duvar sadece loş merdivenlere açılan birkaç kapı boşluğu açmak için kesilmişti. Gece Sarayı'ndaki diğer herkes bu merdivenlerin sonunda bir yerlerde olmalıydı. Hepsi içeride tutuluyorsa çığlık duymamam doğaldı.

Burası benim özel konutum, dedi Rhys sohbet havasında. Teni hatırladığımdan daha koyuydu - eski solukluğun yerini bronzluk almıştı.

Dağın Altı'nda elli yıl boyunca kilitli kalınca beyazlaşmıştı demek ki. Zarımsı kanatlarından bir iz bulabilmek için dikkatle tüm bedenini süzdüm. Onlarla uçmayı çok sevdiğini söylemişti. Ama şimdi ortalıkta görünmüyorlardı. Bana bakarak sırıtan kişi insan görünüşlü bir erkekti.

Ve yüzündeki ifade çok tanıdıktı... Hangi cüretle...

Rhys küçümseyen bir kahkaha attı. Yüzündeki şu bakışı gerçekten özlemişim. Kedi adımlarıyla yaklaşırken menekşe gözlerine ezici, tehlikeli bir ifade yerleşti. Teşekkür etmene gerek yok.

Ne için?

Burnumun dibine kadar sokulup ellerini ceplerine soktu. Buradayken üzerinde karanlık dalgalanmıyordu ve görünüşü, mükemmelliği bir yana, gayet normaldi. Yardım istediğinde hemen koşup geldiğim için.

Kaskatı kesildim. Yardım falan istemedim.

Bakışlarını sol elime indirdi.

Sonra birden kolumu yakaladı, usulca homurdandı ve eldivenimi çekip çıkardı. Dokunuşu elimi dağlayınca irkildim, güçlükle geriye doğru bir adım attım ama diğer eldivenimi de çekip çıkarana kadar beni bırakmadı. Beni kurtarın, buradan çıkarın diye birilerine, herkese yalvardığını duydum. Hayır dediğini duydum.

Hiçbir şey demedim.

Çıplak elimi çevirdi. Elime işlediği göz dövmesini incelerken parmaklarını gevşetti. Parmağının ucuyla gözbebeğine vurdu. Bir kez. îki kez. Sesin gayet yüksek ve netti.

Elimi çekip aldım. Beni geri götür. Hemen. Zorla alıkonulmak istemiyorum.

Omuz silkti. Seni bundan daha uygun bir zamanda getiremezdim. Tamlin tüm sarayının gözü önünde reddedilmek üzere olduğunu fark etmemiş gibiydi - yani suçu benim üzerime atabilirsin.

Piçin tekisin. Bazı... çekincelerimin olduğunu biliyorsun, anladık.

Şu minnettarlığın, hiç değişmiyor.

Kendimi tutup derin bir nefes aldım. Benden ne istiyorsun? istemek? Öncelikle bana teşekkür etmeni istiyorum. Sonra, üzerindeki şu berbat elbiseyi çıkarmanı istiyorum. Tam da... Dudaklarını öfkeyle büzdü. Tam da Tamlin'in ve aptal aptal gülümseyen o rahibenin istediği gibi olmuşsun: Ceylan bakışlı masum kız.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Bizim hakkımızda. Rhys çokbilmiş bir edayla gülümsedi. Peki, Tamlin biliyor mu? Neden her gece midendekileri dışarı çıkardığını soruyor mu, ya da neden o malum odaya giremediğini, o malum renge baka-madığını?

Donakaldım. Beni çırılçıplak soysa bundan iyiydi. Kafamın içinden siktir olup gitsene.

Tamlin'in katlanmak ve yüzleşmek zorunda olduğu kendi korkuları vardı.

Asıl sen git. Birkaç adım geri çekildi. Her gece senin gördüğün şeylerin dürtüklemesiyle uyanmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Hepsini aramızdaki bağ üzerinden doğruca bana yolluyorsun. Uyumaya çalışırken en ön sıradan bunları izlemeye bayılmıyorum herhalde.

Pislik!

Yine kıkır kıkır güldü. Ama aramızdaki bağdan neyi kastet-tiğini sormayacaktım. Beni merak içinde bıraktığını görmenin hazzını ona tattırmayacaktım. Senden istediğim diğer şeylere gelince... diye devam ederek arkamızdaki evi işaret etti. Yarın kahvaltıda söylerim. Şimdi temizlenip dinlen. Elbisemle saçlarımı incelerken az önceki öfke tekrar gözlerinde parladı. Sağdaki merdivenleri kullanıp bir kat aşağıya in. îlk kapı senin odan. Zindan değil yani? Bu korkumu ulu orta belli edip ona yol göstermekle muhtemelen aptallık etmiştim.

www.cepkitabi.net

Ama Rhys bana dönüp kaşlarını kaldırdı. Tutsağım değilsin Feyre. Benimle bir pazarlık yaptın ve gereğini yerine getireceksin. Misafirim olarak hane halkının tüm ayrıcalıklarından faydalanacaksın. Halkımdan hiç kimse sana elini bile sürmeyecek, zarar vermeyecek, hatta varlığından rahatsızlık bile duymayacak. Ağırlaşıp kuruyan dilimi güçlükle hareket ettirerek, Peki halkın şu anda nerede? diye sordum.

Bazıları burada ikamet ediyor - bu dağın altında. Başını yana eğdi. Bu bölüme gelmeleri yasak. Aksi takdirde ölüm fermanlarını imzalayacaklarını biliyorlar. Gözlerime diktiği bakışları keskin ve dikkatliydi; sanki içime süzülen paniği, gölgeleri görebiliyordu. Amarantha pek yaratıcı değildi, diye devam etti, bastırılmış bir hiddetle. Bu dağın altındaki sarayım uzun zamandır etrafa korku salıyordu ve o da Prythian'ın kutsal dağını kirletmek pahasına burayı taklit etmekle yetindi. Yani, evet: Bu dağın altında bir saray var - Tamlin'in seni hapsetmemi beklediği bir saray. Arada bir başkanlık ettiğim olur ama saray daha çok kendi kendini yönetir.

Beni ne zaman... aşağıya götüreceksin? Eğer dağın altına girmek zorunda kalırsam, aynı dehşetleri tekrar yaşamak zorunda kalırsam... ona yalvarırdım - beni aşağıya götürmemesi için yalvarırdım. Ne kadar zavallı görüneceğim umurumda değildi. Hayatta kalmak için bu tür kırmızı çizgileri çoktan silip atmıştım.

Götürmeyeceğim. Omuzlarını oynattı. Burası benim evim; altımızdaki saray ise, siz ölümlülerin deyimiyle, işim. İkisini birbirine karıştırmaktan hoşlanmam.

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Siz ölümlüler?

Yıldız ışıkları yüzünde dans etti. Başka bir şey olduğunu mu düşünmeliyim?

Bilerek sataşıyordu. Dudaklarının kenarını çekiştiren muziplikten duyduğum rahatsızlığı bastırarak, Peki halkının geri kalanı? diye sordum. Gece Sarayı muazzam büyüklükte topraklara sahipti - Prythian'daki en geniş topraklara. Ama etrafımızda karla kaplı çıplak dağlardan başka bir şey görünmüyordu. Ne kasabalar vardı, ne şehirler, ne de başka bir şey.

Dağınık halde yaşayıp gidiyorlar, kafalarına göre, istedikleri yere gitmekte özgürler, tıpkı şu anda senin olduğun gibi.

Ben eve gitmek istiyorum.

Rhys güldükten sonra nihayet salonun öteki ucuna, yıldızlara açılan verandaya doğru aylak aylak yürüdü ve arkasına bile bakmadan, Dilediğin zaman teşekkürlerini kabul etmeye hazırım, dedi.

Gözlerimi kan bürüdü; yeterince hızlı nefes alamadım. Beynimin içindeki kükreme tüm düşüncelerimi bastırdı. Bir an onun arkasından dik dik bakıyordum - bir sonraki an ayakkabım elimdeydi.

Ona doğru fırlattım, tüm gücümle.

Hafife alınmayacak ölümsüz gücümle.

ipek ayakkabımın kayan yıldız hızıyla havada süzülmesini zar zor takip edebildim. O kadar hızlıydı ki Yüce Lord bile yaklaştığını fark edemedi.

Ve tam başından isabet aldı.

Rhys bir elini başının arkasına koyarak geriye döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Öteki ayakkabımı çoktan elime almıştım.

Rhys dudaklarını aralayıp dişlerini gösterdi. At da görelim. Öfke — artık bugün nasıl bir ruh hah içindeyse, öfkesini gizleye-miyordu.

Güzel. Al benden de o kadar.

Diğer ayakkabımı da savurdum, tam kafasına, en az birincisi kadar hızlı ve sert.

Ama Rhys elini kaldırdı ve ayakkabıyı yüzüne birkaç santimetre kala tuttu.

Sinirden tıslayarak gözünün önünden indirdiği ipek ayakkabıyı avucunda sıkarak siyah tozlara çevirirken gözlerimin içine baktı. Parmaklarını açtığında son simli küller de ışıltılar saçarak gözden kayboldu. Ardından dikkatle elimi, vücudumu ve yüzümü inceledi.

İlginç, diye mırıldandıktan sonra yoluna devam etti.

Önünü kesip yüzüne birkaç yumruk sallamayı düşündüm... ama aptal değildim. Onun evinde, üstelik inlerin cinlerin top oynadığı bir dağ başındaydık. Etrafta, yardımıma koşmak şöyle dursun, çığlıklarımı duyacak hiç kimse yoktu.

Bu yüzden bana gösterdiği kapıya dönüp loş basamaklara doğru ilerledim.

Yüksek sesle nefes almaya bile cesaret edemeyerek kapıdan geçmek üzereydim ki arkamdan -ama uzaktan, Rhys'in salonun karşı tarafında gittiği yerden- neşeli, keyifli bir kadın sesi geldi: Her şey yolunda gitti desene.

Rhys'in karşılık veren hırlamasını duyunca adımlarımı hızlandırdım. Odam ... rüya gibiydi.

Herhangi bir tehlike işareti var mı diye her yeri iyice didiklediken, her giriş çıkışı ve her saklanma noktasını ezberledikten sonra, odanın ortasında durdum ve bir hafta boyunca kalacağım mekânı alıcı gözle inceledim.

Yukarıdaki yaşam alanı gibi burada da pencereler doğrudan vahşi doğaya açılıyordu - ne cam vardı ne de pervaz. Mor tül perdeler aynı doğadışı, ılık esintiyle dalgalanıyordu. Krem ve fildişi renklerinin hâkim olduğu geniş yatak günlerce yetecek kadar yastık, battaniye, nevresimle doluydu ve iki yanındaki altın renkli lambalar sayesinde daha davetkâr görünüyordu. Camsız pencerelerin arasındaki bir duvar parçası gardırop ve tuvalet masasıyla işgal edilmişti. Odanın diğer tarafındaki kemerli ahşap kapının ardında, porselen lavabo ve porselen klozetli bir tuvalet vardı. Ve banyo...

Banyo.

Odanın karşı yarısı boyunca uzanan küvet aslında doğrudan dağın üstüne oyulmuş bir havuzdu. Kendimi suya bırakıp keyif çatacağım bir havuz. Uzak kenarı boşluğa açılıyor, su sessizce bu kenardan aşağıya, gecenin içine

www.CepSitesi.Net

dökülüyordu. Bitişik duvardaki dar çıkıntının üzerine sıralanan kalın, oylumlu mumlar, hem suyun karanlık ve camsı yüzeyini, hem de tüten su buharını aydınlatıyordu.

Açık, havadar, lüks ve... sakin.

Oda imparatoriçelere layıktı. Zaten bu mermer döşemelere, ipeklere, kadifelere ve seçkin detaylara ancak bir imparatori-çenin parası yeterdi. Rhys misafirlerini böyle ağırlıyorsa kendi odası neye benziyordu düşünmek bile istemedim.

Misafirdim - tutsak değil.

Eh... oda bunu kanıtlıyordu.

Kapının arkasına eşya yığma zahmetine girmedim. Rhys içeri girmek isterse pekâlâ uçarak gelebilirdi. Üstelik gözünü bile kırpmadan bir perinin zihnini parçaladığına şahit olmuştum. Bir tahta parçasının bu korkunç gücü dışarıda tutabileceğini hiç sanmıyordum.

Odayı yeniden turlarken gelinliğim ılık mermer üzerinde hışırdadı.

Üstüme başıma baktım.

Komik görünüyorsun.

Yanaklarımı ve boynumu ateş bastı.

Yaptığı şeyin bahanesi yoktu. Beni Tamlin'i reddetmek zorunda kalmaktan, aklımdan geçeni söylemek zorunda kalmaktan -söylemeye dilim varmasa da- kurtarmış olması bu durumu değiştirmiyordu.

Permalı saçlarımdaki tokalarla boncukları yavaş hareketlerle çıkarıp tuvalet masasının üzerinde biriktirdim. Aynadaki görüntüm dişlerimi gıcırdatmam için yetip artıyordu, bu yüzden hepsini boş bir çekmeceye süpürdükten sonra çekmeceyi öyle sert kapattım ki masanın üstündeki ayna zangırdadı. Permaların ve sivri tokaların ağırlığı altında acıyan kafa derimi sıvazladım. Daha bu öğleden sonra Tamlin'in tokaları tek tek öpüp kendi elleriyle çıkaracağını hayal ediyordum, oysa şimdi...

Boğazıma kadar yükselen yangıyı bastırmak için yutkundum.

Rhys başımdaki en küçük dertti. Tamlin tereddüt ettiğimi görmüştü ama hayır demek üzere olduğumu anlamış mıydı? Ianthe anlamış mıydı? Tamlin'e açık açık söylemeliydim. Düğünün yapılamayacağını anlatmalıydım, en azından bir süreliğine. Muhtemelen eşlik bağı kurulana kadar bekleyecektim. Bir hata yapmadığımdan ve ona... layık olduğumdan emin olana kadar.

Belki Tamlin'in de kendi kâbuslarıyla yüzleşip üstesinden gelmesini beklerdim. Fazla sıkı tuttuğu şeyleri biraz rahat bırakmasını; beni biraz rahat bırakmasını. Koruma ihtiyacı hissettiğini, beni kaybetmekten korktuğunu biliyordum ama... Geri döndüğümde her şeyi anlatsam iyi olurdu.

Ama - oradaki herkes görmüştü... tereddüt ettiğimi.

Altdudağım titredi. Gelinliğimin düğmelerini çözüp omuzlarımdan sıyırdım.

Bir ipek-tül-sırma hışırtısıyla birlikte aşağıya kaymasına, havası sönmüş sufle gibi mermere yığılmasına izin verdikten sonra yana doğru adım atarak içinden çıktım. îç çamaşırlarım bile komikti: Tamlin'in arzusunu kabartmaktan, üzerimden yırtıp atmasını sağlamaktan başka amacı olmayan, işe yaramaz dantel parçaları.

Gelinliği yerden kaptığım gibi gardırobun içine tıktım. Ardından iç çamaşırlarımı çıkarıp gelinliğin üstüne bıraktım.

Kolumdaki dövmeler beyaz ipek ve dantel yığını üstünde aşırı yabani göründü. Nefeslerim hızlandıkça hızlandı. Gardıropta bulabildiğim ilk kumaş parçasını -turkuaz pijamaları- elime aldığımda gözümden yaşlar boşandığını fark ettim. Bileğe kadar uzanan pijama altını giydim, ardından kısa kollu üstünü başımdan geçirip aşağıya çektim; kumaşın dar etek kıvrımı karnımı sıyırdı. Bunun bir tür Gece Sarayı modası olması, kumaşın yumuşak ve sıcak olması umurumda değildi.

Kendimi devasa pofuduk yatağa, dümdüz ve konuksever çarşafın üstüne bıraktım. Ciğerlerime güçlükle derin bir nefes çekerek iki yanımdaki lambaları üfledim.

Oda karanlığa gömülür gömülmez hıçkırıklara boğuldum -bedenimi sarsarak ve ciğerlerimdeki havayı tüketerek dışarı çıkan kesik nefeslerim açık pencerelerden dışarıya, yıldızlı, karlı geceye aktı.

Rhys kahvaltıda bana eşlik edeceğini söylerken şaka yapmamıştı. Dağın Altı'ndaki eski hizmetçilerim şafaktan hemen sonra kapımda bitti - ama siyah saçlı şirin ikizler beni tanıdıklarını belli etmeselerdi onları çıkaramayabilirdim. O zamanlar ikisine baktığımda gölgelerden başka bir şey görmüyordum; yüzleri nüfuz edilemeyen bir karanlığın içinde gizliydi. Oysa burada, muhtemelen Amarantha'nın yokluğunun etkisiyle, tamamıyla ete kemiğe bürünmüşlerdi.

isimleri Nuala ve Cerridwen'di. Daha önce de isimlerini söylemişler miydi? Dağın Altı'nda isimlerini unutacak kadar mı tükenmiştim?

Kapıyı nazikçe vurduklarında sıçrayarak uyandım. Gece boyunca pek uyuduğum söylenemezdi. Bir an, yatağımın neden bu kadar yumuşak geldiğini, uzakta neden çimenli bahar tepeleri yerine dağların yükseldiğini algılayamadım... ama sonra her şey yerine oturdu. Zonklayan, amansız bir baş ağrısıyla birlikte.

Sabırlı tak takların ardından boğuk seslerle kendilerini tanıtınca yataktan güçlükle kalkarak kapıyı açtım. Acınacak denli beceriksiz birkaç selamlama cümlesinin ardından, kahvaltının yarım saat içinde servis edileceğini, bu yüzden yıkanıp giyinmem gerektiğini söylediler.

Son söyledikleri Rhys'in emri miydi, yoksa berbat görüntüme dayanan kendi kişisel tavsiyeleri miydi, bilmiyordum. Sormak da istemedim. Yatağa bazı kıyafetler bırakıktan sonra mahremiyet içinde yıkanmam için odadan çıktılar.

Suya girince günün geri kalanını küvetin konforlu sıcaklığında oyalanarak geçirmeye niyetlenmiştim ki baş ağrımın arasından hafif ve sonsuz derecede muzip bir çekiştirme hissettim. Bu çekiştirmeyi tanıyordum. Amarantha'nm devrilmesinden saatler sonra da aynen böyle çağrılmıştım.

Çeneme kadar sula gömülüp sert rüzgârın komşu zirvelerdeki karı savurduğu bulutsuz gökyüzünü taradım... Ne ondan bir iz vardı, ne de kanat sesi. Ama zihnim ve karnım yeniden çekiştirildi. Bir çağrı. Hizmetçi zili gibi.

Sesli bir küfür savurup iyice ovalandıktan sonra küvetten çıktım ve benim için bırakılan kıyafetleri giydim.

Güneşli üst katı uzun adımlarla arşınlayarak o katlanılmaz çekiştirmenin kaynağına doğru körlemeye yol alırken, erguvan renkli ipek ayakkabılarım mermer taşların üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Üzerimdeki kıyafetleri parçalayıp çıkarmak istiyordum, sırf buraya, yani ona ait oldukları için bile olsa.

Şeftali renkli yüksek bel pantolonum bol kesimliydi ve dö-kümlü paçası altın renkli kadife manşetlerin üzerinde toplanıyordu. Aynı renkteki bürümcük gömleğimin dökümlü kolları da bileklerimde toplanıyor, göbek üstü kesimi yüzünden ince bir şerit şeklinde çıplak karnım görünüyordu.

Hareket etmeyi -ya da kaçmayı- zorlaştırmayan, rahat bir kıyafetti. Kadınsı. Egzotik. O kadar inceydi ki Rhysand bana eziyet etmek için zorla dışarıdaki kış çorağına atmadığı sürece, sarayı ılık tutan sıcaklık büyüsünün sınırlarını geçmeye cesaret edebileceğimi sanmıyordum.

Neyse ki şeffaf kumaştan rahatlıkla görünebilen dövmelerim burada göze batmıyordu. Gerçi sonuçta... üzerimdeki kıyafet de bu sarayın bir parçasıydı.

Ve hiç şüphesiz benimle oynamak istediği oyunun bir parçası.

Üst katın en ucundaki taş verandanm ortasına civa gibi parlayan küçük bir cam masa konulmuş, üzeri meyvelerle, meyve sularıyla, hamur işleriyle ve şarküteri ürünleriyle doldurulmuştu. Masada üç sandalye vardı ve bu sandalyelerden birinde oturan Rhys'in, her ne kadar geniş manzarayı, gün ışığı altında körleştirecek kadar göz alan karlı dağları seyrediyormuş gibi görünse de, merdivenlerden çıkıp salona ayak bastığım andan itibaren geldiğimi hissettiğini biliyordum. Hatta çekiştirmeyi ölçü alırsak, uyandığımdan beri.

Son iki sütunun arasında durdum. Kahvaltı sofrasında kaykılarak oturan Yüce Lordu ve seyrettiği manzarayı inceledim.

Günaydın demek yerine, Beni köpeğini çağırır gibi çağırma, diye çemkirdim.

Rhys başını usulca çevirerek bana baktı. Gün ışığında titreşen menekşe gözleriyle beni tepeden tırnağa süzerken yumruklarımı sıktım. Eksik gördüğü bir şey yüzünden kaşlarını çattı. Düz bir sesle, Kaybolmanı istemedim, dedi.

Başım zonkluyordu. Masadaki buhar tüten çaydanlığa gözüm takıldı. Bir bardak çay... Sabahın köründe beni kendime getirecek bir bardak çay için can attığımı anlamasın diye, Burada hep gece olduğunu sanıyordum, dedim.

Bileğini nazikçe çevirerek oturmamı işaret ederken Biz üç Güneş Sarayı'ndan biriyiz, diye cevap verdi. Gecelerimiz çok daha güzel, gün hatunlarıyla şafaklarımız çok daha harika olsa da doğa kanunlarına bağlıyız.

Masaya sokulup onun karşısındaki kapitone sandalyeye oturdum. Tüniğinin açık bırakılmış yakasından bronz döşü az çok görünüyordu. Diğer saraylar bağlı değil mi?

Mevsim Sarayları'nm doğası, diye açıkladı, onları yöneten Yüce Lordlara bağlıdır. Onların büyüleri sayesinde sonsuz bahar, kış, güz veya yaz yaşanır. Yılın her ayı aynı tuhaf durağanlıkla geçer. Ama Güneş Sarayları -Gün, Şafak ve Gece, daha... sembolik bir doğaya sahiptir. Güçlü olabiliriz ama biz bile güneşin gücünü veya yörüngesini değiştiremeyiz. Çay?

Gün ışığı gümüş çaydanlığın kavisinde dans ediyordu. Sabırsızca başımı öne arkaya sallama isteğimi bastırıp çenemi hafifçe eğmekle yetindim. Rhysand çayımı doldururken Ama senin de göreceğin gibi, diye devam etti, gecelerimiz öyle muhteşemdir ki halkımın bir kısmı günbatımında uyanıp şafakta yatağa girer, sırf yıldızların altında yaşamak için.

Çayıma biraz süt döküp ışıkla karanlığın girdap oluşturmasını seyrettim. Dışarıda kara kış hüküm sürerken, burası neden bu kadar ılık?

Büyü.

Orası belli. Çay kaşığımı masaya bırakıp bardağımdan bir yudum aldım. Buram buram tüten, sıcak, zengin harman beyni-
me hücum edince neredeyse zevkten inleyecektim. Ama neden? Rhys zirveleri kasıp kavuran rüzgârlara baktı. Sen kışın evini ısıtıyorsun. Ben neden ısıtmayayım? itiraf etmeliyim ki atalarım yazın göbeğinde bile ancak ılıman bir havası olan bu sıradağların tepesine neden Yaz Sarayı'na uygun bir bina dikmiş bilmiyorum ve bunu yargılamak bana düşmez.

Başımdaki ağrı şimdiden azalmıştı. Çayımdan birkaç yudum daha aldıktan sonra bardağımın yanındaki cam kâseden tabağıma biraz meyve aktardım.

Her hareketimi izledi. Sonra usulca, Zayıflamışsın, dedi. Çatalımı bir kavun parçasına batırdım. Kafana estiğinde beynime girmeye böyle meraklıyken, buna neden şaşırdığını anlamadım doğrusu.

Bakışları yumuşamadı ama o tanıdık gülümseme yeniden çekici dudaklarına yerleşti: En sevdiği maskesiydi, şüphesiz. Bunu sürekli yapmıyorum. Üstelik sen bağın üzerinden bir şeyler gönderip dururken elimden bir şey gelmez.

Dün geceki gibi inat edip sormamayı düşündüm ama... Zihnimi görmeni sağlayan şu bağ... nasıl işliyor?

Çayından bir yudum aldı. Pazarlık bağını aramızdaki bir köprü gibi düşün, iki ucunda zihinlerimize açılan kapılar var. Kalkanlar. Doğuştan gelen

yeteneklerim sayesinde istediğim kişinin mental kalkanını aşıp geçebiliyorum, köprü olsun ya da olmasın, eğer karşımdaki kişi gerçekten çok güçlü değilse veya kalkanını sıkı tutmak için ciddi bir eğitim almamışsa, insan olduğun zamanlarda zihnine açılan kapı ardına kadar açık olduğu için rahatlıkla girip dolaşabiliyordum. Ama Ulu Peri'ye dönüştükten sonra... Hızlıca omuz silkti. Bazen farkında olmadan kalkanını kaldırıyorsun. Ama bir duyguyu aşırı yoğun yaşadığında kalkanın ortadan kayboluyor. Böyle anlarda arada bir zihinlerimizin arasındaki köprüye çıkıp düşüncelerini bana doğru haykırıyorsun. Söylediklerini bazen duyuyorum, bazen duymuyorum.

Çatalı avucumun içinde iyice sıkıp somurttum. Peki kalkanımı indirdiğim zamanlarda ne sıklıkta zihnime girip yağmalıyorsun?

Yüzündeki tüm neşe uçtu gitti. Kâbuslarının gerçek birer tehdit mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlayamadığımda. Evlenmek üzere olup da sessizce birilerinden yardım istediğinde. Yani sadece farkında olmadan mental kalkanını indirip köprünün diğer ucuna doğru haykırdığında. Sen sormadan cevap vereyim: Evet, canım isterse kalkanın yerindeyken bile aşıp geçebilirim. Ama biraz eğitimle kalkanını benim gibi birine karşı nasıl kullanabileceğini öğrenebilirsin, hem de yeteneklerime ve zihinlerimizin arasında köprü kuran bağa rağmen.

Teklifini göz ardı ettim. Onunla birlikte herhangi bir şey yapmaya razı olmak, aramızdaki pazarlığın kalıcı olduğunu, bunu kabullendiğimi hissettirirdi. Benden ne istiyorsun? Kahvaltıda söylerim demiştin. Seni dinliyorum.

Rhys sandalyesine yaslanıp kaliteli kumaşın gizleyemediği güçlü kollarını kavuşturdu. Bu hafta? Okuma yazmayı öğrenmeni istiyorum.

6. BÖLÜM

Rhysand aylar önce bu konuyla ilgili bir espri yapmıştı. Dağın Altı'nda. Beni okuma yazma öğrenmeye zorlamanın bana özel bir işkence olup olmayacağını sormuştu.

Çatalımı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Teşekkür ederim ama almayayım.

Bir Yüce Lord'un karısı olacaksın, dedi Rhys. Kendi yazışmalarını idare etmen, hatta birkaç konuşma yapman gerekecek. Tamlin'le Ianthe senin için başka neleri uygun görüyor, Kazan bilir. Yemekli partilerin menülerini hazırlamak, tüm o evlilik hediyeleri için teşekkür mektupları yazmak, yastıklara güzel cümleler nakşetmek... Bu çok gerekli bir beceri. Hem, biliyor musun? Hazır buradayken neden kalkan kullanmayı da buna ilave etmiyoruz? Okumak ve kalkan kullanmak - şansına, ikisini birlikte çalışabilirsin. ikisi de gerekli beceriler, dedim dişlerimin arasından. Ama bunları senden öğrenmeyeceğim.

Peki kendi başına başka ne yapacaksın? Resim mi? Sahi, bu aralar resim işleri nasıl gidiyor Feyre?

Bu okuma yazma meselesine neden bu kadar takıldın?

Bazı amaçlarıma hizmet edecek, elbette.

Hangi amaçlar?

Korkarım bunu öğrenmek için benimle çalışmayı kabul etmek zorundasın.

Avucuma sert bir şey battı.

Elimdeki çatalı bükerek bir metal ucubesine çevirmiştim. Çatalı masaya bıraktığımda Rhysand kıs kıs güldü, ilginç. Dün gece de böyle demiştin.

iki kez söylemek yasak mı?

Bunu kastetmediğimi biliyorsun.

Bakışları yeniden içime işledi. Sanki şeftali renkli kumaşın, hatta tenimin altına bakabiliyor, derinlerdeki parçalanmış ruhu görebiliyordu. Ardından eciş bücüş olmuş çatala baktı. Bir Ulu Periye göre fazla güçlü olduğunu söyleyen çıkmadı mı?

Öyle miyim?

Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Ağzına bir parça kavun attı. Kendini başka binleriyle sınadın mı?

Bunu neden yapayım ki? Enkaz haline gelmekten usanmış-tım.

Çünkü yedi Yüce Lord'tan gelen karma güçle hayata döndürülüp baştan yaratıldın. Yerinde olsam, bu süreçte onlardan bana geçen bir şeyler olmuş mudur diye merak ederdim.

Kanım dondu. Onlardan bana hiçbir şey geçmedi.

Ama geçseydi, çok... diye başladı ve pis pis sırıtarak bitirdi: ilginç olurdu.

Ama geçmedi. Ayrıca ne okumayı ne de kalkan kullanmayı senden öğrenecek değilim.

Neden? Bana garezin mi var? Dağın Altı'nda bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum.

Dağın Altı'nda bana yaptıklarından başlatma şimdi.

Rhys kaskatı kesildi.

Daha önce hiç görmediğim kadar hareketsizdi, öyle ki ölüm sessizliği gözlerinden bana bakıyor, beni çağırıyordu. Ardından göğsü hareket etmeye başladı, hızlı hızlı.

Arkasından yükselen sütunların üzerinde dev kanat gölgeleri gördüğüme yemin edebilirdim.

Ağzını açtı, öne doğru eğildi ama durdu. Gölgeler, düzensiz nefesler ve odaklanma aniden kayboluverdi; tembel gülümseme geri döndü. Misafirimiz var. Bu konuyu sonra konuşuruz.

Hayır, konuşmayız. O sırada salonda hafif ayak sesleri duyuldu ve o göründü.

Eğer Rhysand gördüğüm en güzel erkekse, bu kadın da onun dişil dengiydi.

Parlak altın sarısı saçları örülüp başının arkasında topuz yapılmıştı ve bronz tenini dengeleyen turkuaz elbisesiyle -ki benim üstümdekiyle aynı tarzdaydı- sabah güneşinde adeta parlıyordu.

www.CerSiesi.Net

Kahve gözlerini bana dikti ve dolgun dudaklarını göz alıcı bir gülümsemeyle aralayıp Merhaba, merhaba, diye şakıdı.

Feyre, dedi Rhys sakince, bu kuzenim Morrigan. Mor, bu da şirin, büyüleyici ve açık fikirli Feyre.

Çayımı yüzüne boca etmeyi düşündüm ama o sırada Mor bana doğru yaklaştı. Her adımı kendinden emin, düzenli, zarif ve... sağlamdı. Neşeli ama tetikte. Onun yanında kimse silah taşımazdı, taşısa bile kınından çıkarmaya tenezzül etmezdi. Hakkında çok şey duydum, dedi. Ayağa kalkıp hantalca elimi uzattım.

Elimi görmezden gelip kemiklerimi kırarcasma sarıldı. Limon ve tarçın kokuyordu. Mor geri çekilip fazlasıyla muzipçe gülümserken, gerilen kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Tamlin'i çileden çıkarıyormuş gibiydin, diyerek aramızdaki sandalyeye oturdu, iyi ki gelmişim. Gerçi Rhys'in taşaklarını duvara çivili görmek de ayrı bir zevk olurdu.

Rhys kaşlarını kaldırıp inanamayan gözlerle ona baktı. Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi gizledim. Tanıştığımıza memnun oldum.

Mor, Yalancı, dedikten sonra kendine bir bardak çay koyup tabağını doldurmaya başladı. Bizimle hiçbir şey yapmak istemiyorsun, değil mi? Ama adi Rhys seni zorla burada oturtuyor. Bugün çok... şımarıksın, Mor, dedi Rhys.

Mor harikulade gözlerini kaldırıp kuzenine baktı. Bir kez olsun bana eşlik edecek birini buldum diye heyecanlandıysam kusura bakma.

Senin başka işin gücün yok mu, diye tersledi Rhys. Dudaklarımı iyice kenetledim. Rhys'i daha önce hiç böyle... huzursuz görmemiştim.

Biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Üstelik ne zaman istersem buraya gelebileceğimi kendin söyledin. Yeni arkadaşımı nihayet benimle tanıştırmaya getirdiğine göre bundan daha uygun bir zaman olamazdı, değil mi?

Aynı anda iki şeyi birden fark edince afalladım: Birincisi, dediklerinde gayet ciddiydi; İkincisi, dün gece duyduğum ses, yaptığımız kavgayla ilgili Rhys'le alay eden kadın sesi ona aitti. Her şey yolunda gitti desene diye sataşmıştı. Sanki Rhys'le ben söz konusuyken başka türlü olması, bir şeylerin sahiden yolunda gitmesi mümkünmüş gibi.

Tabağımın yanında yeni bir çatal belirince hemen elime aldım ama sadece kavuna batırmak için, ikiniz hiç benzemiyorsunuz, dedim sonunda.

Kuzen tanımını en geniş haliyle düşündüğünde akraba oluyoruz, dedi Rhys. Domates ve kaşar dilimlerini silip süpürmekle meşgul olan Mor ona bakarak sırıttı. Ama birlikte büyüdük. Ailemden hayatta kalan tek kişi o.

Ne diğerlerine ne olduğunu sormaya, ne de kendi sarayımdaki aile eksikliğinden kimin babasının sorumlu olduğunu hatırlamaya cesaret edebildim.

Ve tek akrabam olarak, diye devam etti Rhys, hayatıma dilediği gibi burnunu sokmaya hakkı olduğunu düşünüyor.

Sabah sabah huysuzluğun üzerinde, dedi Mor. Tabağına iki çörek aldı.

O yerin adını anmaktan her şeyden çok nefret etsem de, Dağın Altı'nda seni görmedim, diye soruverdim.

Ah, orada değildim, dedi. Ben...

Bu kadar yeter, Mor, dedi Rhys. Sesinde bastırılmış bir hiddet seziliyordu.

Mor'un lafını böyle kesince oturduğum yerde sırtımı dikleştirmemek ve ikisinin yüz ifadesine aval aval bakmamak için başlı başına bir sınav verdim.

Rhysand peçetesini masaya bırakıp ayaklandı. Mor tüm hafta boyunca burada olacak ama sakın kendini ona eşlik etmeye mecbur hissetme. Mor başını uzatıp dil çıkardı. Rhys gözünü
devirdi. Gördüğüm en insana özgü hareketi buydu. Ardından tabağıma baktı. Yeterince yedin mi? Başımı eğerek onayladım, iyi. O halde gidelim. Başıyla sütunların arkasında dalgalanan perdeleri işaret etti, ilk dersin seni bekliyor.

Mor tek bıçak hareketiyle çöreği ikiye böldü. Parmaklarının ve bileğinin duruşuna bakılırsa silahlara yabancı olmadığı yönündeki şüphelerim doğruydu. Seni uyuz ederse, Feyre, onu en yakın balkondan aşağıya atmaktan çekinme.

Rhys ona ortaparmağını gösterdikten sonra salonun diğer tarafına yürüdü.

Aramızdaki mesafe iyice açılınca masadan kalktım. Afiyet olsun.

Masanın köşesini dönmek üzereyken, Sana eşlik edecek birine ihtiyaç duyarsan, dedi Mor, bağırman yeter. Bağırmak kelimesini muhtemelen gerçek anlamında kullanmıştı.

Başımı öne arkaya sallamakla yetinip Yüce Lord'un peşine takıldım. Perdeleri kapalı bir cumbadaki uzun ahşap masaya oturmaya razı oldum, çünkü kısmen haklıydı. Okumayı beceremediğim için Dağın Altı'nda ölümden dönmüştüm. Rhys'in kişisel bir gündemi olsun ya da olmasın, bunun tekrar karşıma bir eksiklik olarak çıkmasına izin verirsem hapı yutardım. Kalkan kullanmaya gelince... bunu bizzat ondan öğrenme teklifini geri çevirmek büyük aptallık olurdu. Karmakarışık zihnimde herhangi birinin, özellikle de Rhys'in cirit attığını, Bahar Sarayı'yla ve sevdiklerimle ilgili bilgilere ulaştığını düşününce... Buna asla izin vermezdim. En azından isteyerek.

Elbette bunların hiçbiri Rhysand'm masadaki varlığına katlanmamı kolaylaştırmıyordu. Ya da masanın üstüne istiflenmiş kitap yığınına.

Önüme bir parça boş kâğıt koyunca, Alfabeyi biliyorum, diye çemkirdim. O kadar da aptal değilim. Kucağımda tuttuğum gergin ellerimi nereye koyacağımı bilemeyince bacaklarımın altına sıkıştırdım.

Aptal olduğunu söylemedim, dedi. Sadece nereden başlamamız gerektiğine karar vermeye çalışıyorum. Minderli sandalyemde arkama yaslandım. Çünkü ne kadarını bildiğin hakkında bana hiçbir şey söylemiyorsun.

Yüzüm kızardı. Özel öğretmen tutamaz mısın?

Tek kaşını kaldırdı. Benim önümde denemek bile bu kadar zor mu yani?

Sen Yüce Lord'sun. Yapacak daha iyi işlerin yok mu? Elbette var. Ama hiçbiri senin kıvrandığını görmek kadar zevkli değil.

Katıksız bir piçsin, biliyorsun değil mi?

Sinirli bir kahkaha attı. Daha kötülerini de duydum. Hatta sen bile daha kötülerini söyledin. Önündeki kâğıdı tıpışladı. Oku bakalım.

Harf çorbası. Boğazım kurudu. Yapamam.

Dene.

Cümle zarif ve veciz bir el yazısıyla yazılmıştı. Onun yazısıydı, kuşkusuz. Ağzımı açmaya çalıştım ama omurgam kilitlendi. Peki bu işten senin kazancın ne! Seninle çalışırsam anlatacağını söylemiştin.

Ama ne zaman anlatacağımı belirtmedim. Dudaklarımı büzüp geri çekildim. Omuz silkti. Belki Bahar Sarayı'ndaki dalkavukların ve geri zekâlı savaş çığırtkanlarının sana kendini yetersiz hissettirmelerinden rahatsız oluyorum. Belki kıvrandığını görmekten gerçekten zevk alıyorum. Belki de...

Tabi tabi.

Rhys aşağılayarak güldü. Okumaya çalış, Feyre.

Pislik herif. Kâğıdı önüme çekeyim derken neredeyse ikiye yırtacaktım. ilk kelimeye bakıp önce içimden sonra dışımdan okudum: Bbugün... Aynı sessiz telaffuz mantığıyla ikinci kelimeyi de çıkarttım. Tam...

Güzel, diye mırıldandı.

Senden onay isteyen oldu mu?

Kıs kıs güldü.

Anla... Anlamıyla Bu kelimeyi istediğim kadar hızlı okuya-mamıştım, ama sonraki kelime daha da beterdi. Mük... Müke...

Kaşlarımı kaldırıp göz ucuyla ona bakmaya tenezzül ettim.

Mükemmel, diye mırladı.

Kaşlarımı indirdim. Sonraki iki kelimeyi de okuyunca hışımla ona döndüm. Bugün tam anlamıyla mükemmel görünüyorsun Feyre? Yazdığın şey bu mu yani?

Sandalyesinde geri yaslandı. Göz göze geldiğimiz anda sivri tırnaklarıyla zihnimi okşayarak kafamın içine fısıldadı: Ama doğru, değil mi?

Sandalyemi gıcırdatarak geriye sıçradım. Kes şunu!

Ama tırnaklar saplandı. Tüm vücudum, kalbim, ciğerlerim, kanım tamamıyla onun emrine girerek pençelerine teslim olurken,Gece Sarayı kıyafetleri sana çok yakışmış diye devam etti.

Sandalyeye mıhlanmıştım; gözümü bile kırpamıyordum.

Mental kalkanın yerinde değilse işte böyle olur. Benimkilere benzer güçleri olan biri içeri süzülebilir, istediği her şeyi görebilir ve zihnine kendi adına el koyabilir. Hatta parçalayabilir. Şu anda zihninin eşiğinde duruyorum... ama

www.CepSitesi.Net

daha derine inmek için şöyle bir düşünmem yeterli olur ve seni sen yapan her şey, yani tüm benliğin silinir.

Benliğimin uzağında, ter damlaları şakağımdan süzüldü.

Korkmalısın. Bundan korkmalı ve son üç aydır benim yeteneklerime sahip olan biriyle karşılaşmadığın için adı batasıca Kazan'a şükretmelisin. Şimdi, beni dışarı at.

Yapamadım. Pençeler her yerdeydi - her düşünceme, benliğimin her parçasına saplanmışlardı. Tırnaklarını daha derine batırdı.

Beni... dışarı... at!

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Aynalarla çevrili bir çemberin ortasında dönen bir topaçtan farkım yoktu: Rhys her yerdeydi ve körlemesine üstüne çullanmaya, pençelerini itip kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Boğuk, kısık kahkahası beynimde, kulaklarımda yankılandı. Bu taraftan, Feyre.

O anda zihnimin içinde küçük bir yol parıldadı. Çıkış yolu.

Her bir tırnağını tek tek zihnimden söküp ezici varlığını bu dar geçidin önünden çekmek sonsuza dek sürerdi. Bir akıntıya kapılıp gitmediği sürece...

Bir dalga. Evet, bir bilinç dalgası, bir ben dalgası yaratıp onu Önüme katarsam...

Zihnimde şekillenmeye başlayan planı görmesine fırsat bırakmadan tüm gücümle bir dalga gibi kabarıp üstüne çullandım.

Bu raundu kazanmama izin verircesine yavaş yavaş pençelerini gevşetti. Ardından Güzel, demekle yetindi.

Kemiklerim, nefesim ve kanım tekrar benimdi. Sandalyeme yığıldım.

Daha bitmedi, dedi. Kalkanın nerede? Beni engellemezsen tekrar girebilirim.

Oysa sakin bir yere gidip biraz uyumak istiyordum.

Pençeler zihnimin dış çeperini sıvazlamaya başladı... iki karış kalınlığında ve gece kadar zifiri bir duvarın gürültüyle indiğini hayal ettim. Pençeler bir an tereddüt ettiler ama kaçmaya fırsat bulamadan duvarın altında ikiye bölündüler. Rhys sırıtıyordu. Çok iyi. Acemice, ama iyi.

Kendime hâkim olamadım. Önümdeki kâğıt parçasını alıp önce ikiye sonra dörde böldüm. Domuzun tekisin.

Ah, bundan şüphem yok. Ama kendine bir bak: Cümlenin tamamını okudun, beni zihninden kovdun ve kalkanını kaldırdın. Aferin.

Beni dolduruşa getirme.

Getirmiyorum. Okuma seviyen beklediğimden çok daha iyi. Yanma hissi yanaklarıma geri döndü. Ama genel itibariyle cahilim.

Bu aşamada iş pratiğe, hecelemeye ve daha fazla pratiğe kalıyor. Nynsar'a kadar roman okuyacak seviyeye gelebilirsin. Ayrıca kalkanını sağlamlaştırmaya devam edersen beni tamamen dışarıda tutabilirsin.

www.CepSitesi.Net

Nynsar... Tamlin ve sarayı elli yıl sonra ilk kez kutlayacaktı. Amarantha diğer küçük ama sevimli Ulu Peri bayramlarıyla birlikte Nynsar'ı da gereksiz görerek tek kalemde yasaklamıştı. Önümde sadece birkaç ay vardı. Seni tamamen dışarı tutmak mümkün mü?

Pek değil ama gücünün nereye kadar uzanacağını kim bilebilir? Sen sürekli pratik yap, neler olacağını görürüz.

Peki Nynsar'da da aramızdaki pazarlığa bağlı kalacak mıyım? Sessizlik.

Yüklenmeye devam ettim. Şeyden sonra... yani, orada yaşananlardan sonra... Dağın Altı'nda olup bitenlerin ayrıntılarından, Amarantha'ya karşı verdiğim savaşta benim için neler yaptığından, sonrasında neler yaptığından bahsetmek içimden gelmedi. ... sanırım bir konuda bana hak verirsin: Ne benim sana borcum var, ne de senin bana.

Bakışlarında yılgınlık yoktu.

Sesimi yükselttim. Hepimizin serbest kalması yeterli değil mi? Dövmeli kolumu masaya uzattım. Bunca zamandır senin farklı olduğunu düşünüyordum; tüm bunların bir maske olduğunu. Ama beni alıp getirmen, burada tutman... Onu bu pazarlıktan vazgeçirecek kadar oturaklı ve zekice kelimeler bulamadığım için başımı iki yana sallamakla yetindim.

Bakışları karardı. Senin düşmanın değilim Feyre.

Tamlin öyle olduğunu söylüyor. Dövmeli parmaklarını sıkıp yumruk yaptım. Herkes öyle olduğunu söylüyor.

Peki sen ne düşünüyorsun? Tekrar arkasına yaslandı ama yüzü asıktı.

Onlara hak vermem için elinden geleni ardına koymuyorsun. Yalancı, diye mırladı. Dağın Altı'nda sana neler yaptığımı arkadaşlarına anlattın mı sanki?

Kahvaltıda yaptığım yorum içine işlemişti demek ki. Bununla ilgili hiçbir şey konuşmak istemiyorum. Ne seninle ne de onlarla. İstemiyorsun, çünkü hiç yaşanmamış gibi yapmak işine geliyor ve herkesin üstüne titremesine izin veriyorsun.

Üzerime titremelerine izin vermiyorum...

Dün seni hediye paketi gibi süslemişlerdi. Onun ödülüymüşsün gibi.

Yani?

Yani? Bir öfke pırıltısı sezdim ama hemen kayboldu.

Eve gitmeye hazırım, dedim.

Yani hayatının geri kalanını tecrit altında geçireceğin, hele de vârisler doğurmaya başladıktan sonra hiç dışarı çıkamayacağın yere. Ianthe'nin onları eline düşürdüğünde neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ianthe'yi takdir ediyormuş gibi görünmüyorsun.

Gözlerine soğuk ve vahşi bir ifade yerleşti. Evet, takdir ettiğimi söyleyemem. Boş bir kâğıt parçası gösterdi. Alfabeyi yazmaya başla. Yazın mükemmelleşene kadar tekrar et. Her turdan sonra kalkanını indirip kaldır. Bu sende bir alışkanlık haline gelsin. Bir saat içinde dönerim.

Ne?

Alfabeyi. Yazmaya. Başla. Ta ki...

Söylediklerini duydum. Pislik. Pislik, pislik, pislik.

O halde iş başına, diyerek ayağa kalktı. Ve içinden bana pislik diyeceksen, hiç olmazsa kalkanın yerinde mi değil mi diye kontrol etme nezaketini göster.

Kara duvarımın yerinde olmadığını fark ettiğimde Rhys çoktan kayıplara karışmıştı.

Rhys döndüğünde zihnim allak bullaktı.

Bir saat boyunca emirlerini yerine getirirken, yanı başımdaki merdivenlerden yükselen her seste irkilmiştim: Hizmetkârların sessiz adımları, çırpılarak değiştirilen çarşaflar, birinin mırıldandığı inişli çıkışlı ama güzel bir şarkı. Bunların arkasında ise dağın yapay ılıklığında ya da saksılardaki limon ağaçlarında yaşayan kuşların cıvıltısı. Beni bekleyen işkenceye dair en ufak bir işaret yoktu. Yaptıklarımı izleyen bir gözcü bile yoktu. Koca salon tümüyle bana aitmiş gibiydi.

Bu iyiydi, çünkü mental kalkanımı indirip kaldırmak çoğunlukla yüzümün buruşmasına, gerilmesine ve çarpılmasına neden oluyordu.

Fena değil, dedi Rhys. Arkamda dikilip omzumun üstünden masaya bakıyordu.

Az önce temkinli bir mesafede ortaya çıkıvermişti. Onu tanı-masam beni ürkütmek istemediğini düşünecektim. Tamlin gizli-
ce arkamdan yanaştığında nasıl paniğe kapılıp karnını yumrukladığımı, ardından kıçını tekmelediğimi biliyormuş gibiydi. Bu olayı zihnimden uzaklaştırmıştım - Tam'm yüzündeki şaşkınlığı, ayaklarını yerden kesmenin ne kadar kolay olduğunu, ortalık yerde paniğe kapılmış olmanın verdiği aşağılanma hissini...

Rhys çiziktirdiğim sayfalara sırayla bakarak gelişimimi inceledi.

Derken zihnimde tırnakların gıcırtısını duydum - ama ses cilalı kara duvarın dışından geliyordu.

Pençeler duvarı yoklayarak zayıf bir nokta ararken tetikte bekleyen irademi kara duvarın üzerinde yoğunlaştırdım...

Rhysand mental pençelerini geri çekerek, Gayet güzel, diye mırladı. Eğer uyurken de duvarı yerinde tutmayı becerebilirsen, nihayet deliksiz bir gece uykusu çekebilirim.

Kalkanı indirdim, aramızdaki zihin köprüsünden bir kelime gönderdikten sonra hemen geri kaldırdım. Duvarın beri tarafındaki zihnim pelteleşmişti. Biraz kestirmeye ihtiyacım vardı. Hem de fena şekilde.

Pislik olabilirim ama gelişme kaydediyorsun. Belki derslerimizi biraz eğlenceli hale getirsek iyi olur.

Rhysand ana binanın koridorlarında yürürken, aramızda on adımlık güvenli bir mesafe bırakarak peşinden gidiyor, kaslı sırtına bakarken bile somurtmaya devam ediyordum. Sessiz yolculuğumuzun tek şahitleri, ufka dek uzanan dağlar ve göz alıcı, masmavi gökyüzüydü.

Nereye gittiğimizi soramayacak kadar bitkindim. O da açıklama zahmetine girmeden beni yukarıya, daha yukarıya çıkardı. Sonunda bir kulenin tepesindeki yuvarlak bir odaya ulaştık.

Odanın tam ortasında siyah taştan yapılmış yuvarlak bir masa vardı. Gri taş duvarların en geniş parçası devasa bir dünya haritasıyla kaplıydı. Ne amaçla olduğunu bilmesem de her yeri çizgilerle, bayraklarla, raptiyelerle işaretlenmişti. Derken, bakışlarım odanın dört bir yanındaki pencerelere kaydı - odayı son derece ferah ve nefes alınabilir hissettiren, bir sürü pencere. Bana kalırsa, kanat bahşedilmiş bir Yüce Lord için bundan daha mükemmel bir yuva olamazdı.

Rhys, masanın üstünde duran, orasına burasına biblolar konulmuş başka bir haritaya yanaştı. Prythian'ı gösteren bir harita... ve Hybern'i.

Topraklarımızdaki saraylarla birlikte bütün köyler, şehirler, nehirler ve dağ geçitleri işaretlenmişti. Her saray... Gece Sarayı hariç.

Engin kuzey toprakları tam anlamıyla bomboştu. Bir sıradağ bile görünmüyordu. Bu tuhaflık, muhtemelen, akıl erdiremediğim bir stratejinin parçasıydı.

Rhysand'ı bana bakarken buldum - kalkık kaşları kafamda şekillenen soruyu sormaktan vazgeçip çenemi kapatmam için ye-terliydi.

Soracağın bir şey yok mu?

Hayır.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme gezinse de başıyla duvardaki haritayı işaret etti. Ne görüyorsun?

Okuma yazma derslerine dört elle sarılmam için yeni bir taktik mi deniyorsun? Sahiden de, haritadaki yazılar hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bazı şekilleri ayırt edebildim. Örneğin dünyamızı ikiye ayıran duvarın kalın çizgisini.

Bana ne gördüğünü söyle.

îkiye bölünmüş bir dünya.

Peki böyle kalmasını istiyor musun?

Yüzümü hemen ona çevirdim. Ailem... Cümlenin devamını getirmedim. Bir ailem olduğunu, onlara değer verdiğimi belli etmesem iyi olurdu.

Ama Rhys, insan ailen, diyerek kaldığım yerden devam etti. Duvar yıkılırsa bundan çok kötü etkilenir, değil mi? Sınıra çok yakınlar... Şansları varsa, bu gerçekleşmeden önce okyanusun diğer tarafına kaçarlar.

Gerçekleşecek mi?

Rhysand gözlerini kaçırmadı. Belki.

Neden?

Çünkü savaş geliyor, Feyre.

7. BÖLÜM

Savaş.

www.CepSitesi.Net

Kelime beynimde çınlayarak kanımı dondurdu.

İstiladan vazgeç, diye fısıldadım. Önünde diz çökerdim, gerekirse ayaklarına kapanırdım. İstiladan vazgeç... lütfen.

Rhys başını yana eğdi. Dudakları gerilmişti. Gerçekten canavarın teki olduğumu düşünüyorsun, bunca şeyden sonra bile.

Lütfen, dedim nefes nefese. Savunmasızlar... en ufak bir şansları yok...

Aşırı kısık bir sesle, Ölümlü topraklarını istila etmeyeceğim, diye karşılık verdi.

Ayaklarımın altındaki yer kayıp giderken devam etmesini bekledim. Neyse ki oda ferah, hava aydınlıktı.

Şu lanet olası kalkanını kaldır, diye homurdandı.

Zihnimi yoklayınca görünmez duvarımın yerlerde süründüğünü fark ettim. Ama çok yorgundum ve eğer savaş geliyorsa, eğer ailem...

Kalkan. Hemen.

Sesindeki saf buyurganlık -Gece Sarayı Yüce Lordu'nun sesi-içgüdülerimi harekete geçirdi ve yorgun zihnimin duvarı tuğla tuğla örmesini sağladı. Zihnim tekrar kendi köşesine çekildiğinde, Rhys'in bakışları belli belirsiz yumuşadı. Amarantha'nm ölümüyle bu konunun kapandığını mı sanıyorsun?

Tamlin bana bundan... Bilse bile bahseder miydi? Katılmama izin verilmeyen o devriyeler, toplantılar... bunca gerilim. Biliyor olmalıydı. Ona sormalıydım... bana neden anlatmadığını sormalıydım.

Hybern Kralı yüz yıldan fazladır duvarın güneyini eline geçirmek için sefer planları yapıyor. Amarantha bir deneydi: Komutanlarından biri aracılığıyla bir bölgenin ne kadar kolaylıkla devrilip ne kadar uzun süreliğine kontrol altında tutulacağını görmek için yapılmış, kırk dokuz yıllık bir test.

Bir ölümsüz için kırk dokuz yıl hiçbir şeydi. Kralın bir yüzyıldan çok daha uzun bir süredir plan yaptığını duysam da şaşırmazdım. Önce Prythian'a mı saldıracak?

Rhys büyük adamızın masada duran haritasını işaret ederek, Prythian, dedi, Hybern Kralı'yla kıta arasındaki tek engel. Oradaki insan topraklarını ele geçirmeyi planlıyor - belki peri topraklarına bile el koyar. İstila filosunun kıtaya ulaşmasını engelleyecek birileri varsa, o da bizleriz.

Dizlerimin bağı çözülünce ayakta duramayacağımı hissedip sandalyelerden birine çöktüm.

En hızlı ve en etkili şekilde Prythian'ı yolundan çekmek isteyecektir, diye devam etti Rhys. Bu arada duvarı da yıkacaktır. Şimdi bile her yerinde delikler var ama neyse ki hiçbiri ordularını hızlıca geçirebileceği kadar büyük değil. Bu yüzden duvarı tümüyle yıkmak ve bunu izleyen paniği kendi lehine kullanmak isteyecektir.

Aldığım her nefes cam parçaları yutmak gibiydi. Ne zaman... ne zaman saldıracak? Duvar beş yüz yıldır ayakta olmasına rağmen, en iğrenç ve en aç peri canavarları o lanet olası deliklerden sinsice diğer tarafa geçerek insanları

avlıyordu. Eğer tamamen ortadan kalkarsa ve Hybern sahiden insan dünyasına saldırırsa... Keşke kahvaltıda o kadar yemeseydim diye düşündüm.

Zaten sorun da bu, dedi Rhysand, ve seni bu yüzden buraya getirdim.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Yüzü solgun ama sakindi.

Ne Prythian'a tam olarak ne zaman ve nereden saldıracağını biliyorum, diye devam etti, ne de buradaki müttefiklerinin kimler olabileceğini.

Burada müttefik bulabilir mi?

Usulca başını eğip kaldırdı. Onun ordularıyla tekrar savaşmaktansa boyun eğip saf değiştirecek bir sürü ödlek var.

Arkasındaki zeminde karanlığın hışırdadığına yemin edebilirdim. Sen... sen Savaş'ta bulundun mu?

Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama başıyla onayladı. Gençtim - en azından bizim standartlarımıza göre. Yine de kıtadaki ölümlü-peri ittifakına destek gönderen babamı ikna etmeyi başardım ve lejyonlarımızdan birine komuta ettim. Yanımdaki sandalyeye oturdu ve masadaki haritaya dalıp gitti. En şiddetli çarpışmaların yaşandığı güney cephesinde mevzilendim. Oradaki vahşet... Yanaklarının içini ısırdı. Böyle bir katliamı tekrar görmeye hiç niyetim yok.

Zihnindeki dehşet sahnelerini temizlemek istermiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ama Hybern Kralı'nın aynı şekilde saldıracağını sanmıyorum - en azından başlarda. Birliklerini burada harcamayacak kadar, kıtaya toparlanıp karşı koymaları için zaman vermeyecek kadar akıllıdır. Eğer Prythian'ı ve duvarı yıkmak için hamle yapacaksa, bunu hileye başvurarak yapacaktır. Bizi güçsüz düşürmek için. Amarantha planın ilk aşamasıydı. Şimdi elimizde hiç test edilmemiş bazı Yüce Lordlar, iktidar için fırsat kollayan Yüce Rahibelerin ölünün başına üşüşen çakallar gibi gezindiği saraylar ve aslında ne kadar güçsüz olduklarını fark eden halklar var.

Bana bunları neden anlatıyorsun? diye sordum. Sesim incelmiş, çatallanmıştı. Şüphelerini ve korkularını böyle ulu orta söylemesi hiç mantıklı gelmiyordu - hem de hiç.

Ianthe'ye gelince: Hırslı olabilirdi ama Tamlin'in dostuydu. Benim de dostumdu, bir bakıma. Rhys kişisel olarak ondan hoşlansın ya da hoşlanmasın, diğer Yüce Rahibelere karşı tek müttefikimiz o olurdu.

Bunları sana anlatmamın iki sebebi var, diye karşılık verdi.
Yüzü öyle soğuk, öyle sakindi ki daha açıklamadan sinirlerim tepeme zıplamıştı. Bir, sen Tamlin'e çok... yakınsın. Adamları var — ama ayrıca Hybern'le uzun zamandır devam eden bir bağı var...

Krala asla yardım etmez...

Rhys elini kaldırarak beni susturdu. Tamlin'in bizimle birlikte savaşmaya niyeti olup olmadığını bilmek istiyorum. Bağlantılarını bizim lehimize kullanıp kullanmayacağını. Onunla aramız biraz bozuk olduğu için, bilgi alışverişini senin üzerinden yapabiliriz.

Bana böyle konularda bilgi vermez.

Belki vermesinin zamanı gelmiştir. Belki senin ısrar etmenin zamanı gelmiştir. Haritayı inceledi. Bakışlarını takip edince Prythian'daki duvara ve ötesindeki küçük, savunmasız insan topraklarına baktığını fark ettim. Dudaklarım kurudu.

Peki diğer sebep ne?

Rhys söyleyeceklerini düşünüp tartarken beni baştan aşağı süzdü. İhtiyaç duyduğum yeteneklere sahipsin. Bir Suriel yakaladığına dair söylentiler var.

O kadar da zor değildi.

Ben de denedim ve çuvalladım. İki kez. Ama bunu sonra konuşuruz. Ayrıca Middengard Solucanı'm bir tavşan gibi tuzağına düşürdüğünü gördüm. Gözleri parladı. Bana yardım etmeni istiyorum. Yeteneklerini kullanarak ihtiyacım olan şeyin izini sürmeni istiyorum.

İhtiyacın olan şey ne? Sanırım okuma ve kalkan derslerimle bağlantısı olan bir şey - ama ne?

Bunu sonra öğreneceksin.

Neden sorma zahmetine girmiştim ki zaten? Benden daha tecrübeli ve daha yetenekli en az bir düzine avcı vardır...

Belki vardır. Ama senden başkasına güvenemem.

Afalladım. Gözümü kırpmadan sana ihanet edebilirim. Edebilirsin. Ama etmezsin. Dişlerimi sıktım. Tam ağzımı bozmak üzereyken devam etti. Güçlerin de ayrı mesele.

Benim güçlerim falan yok. O kadar hızlı söylemiştim ki ku-
lağa inkâr ediyor muşum gibi geldi.

Rhys bir ayağını diğerinin üzerine attı. Öyle mi? Kuvvetin, hızın... Seni tanımasam, normal görünmen konusunda Tamlin'le birlikte mükemmel bir iş çıkardığınızı düşünürdüm. Periler arasında senin sergilediğin güçleri ancak bir Yüce Lord'un oğlundan görebilirsin ki bu da onu tahtın varisi yapar.

Ben Yüce Lord değilim.

Değilsin ama yedimiz de sana hayat verdik. Özün bize bağlandı, bizden doğdu. Ya sana beklediğimizden fazlasını verdiysek? Bakışları yeniden her yerimi didik didik etti. Ya bize kafa tutarsan ve bir Yüce Leydi olarak ayakta kalırsan?

Yüce Leydi diye bir şey yok.

Alnını kırıştırdı ama sonra başını iki yana salladı. Bunu da sonra konuşuruz. Ama yanılıyorsun, Feyre, Yüce Leydiler olabilir. Belki sen onlardan biri değilsindir ama... ya çok yakın bir şeysen? Ya tüm Yüce Lordların gücünü aynı anda kullanabili-yorsan? Ya aynı anda hem karanlığa karışabiliyor, hem şekil değiştirebiliyor, hem de bir odanın tümünü -ya da bir ordunun tümünü- buzla kaplayabiliyorsan?

Yakın zirvelerdeki kış rüzgârı cevap verircesine uğuldadı. Tenimin altında hissettiğim o şey...

Yaklaşan savaşta bunun ne ifade edebileceğini anlıyor musun? Bunu kontrol etmeyi öğrenmezsen seni nasıl yok edebileceğini?

Birincisi, bana laf ebeliği yapma. İkincisi, böyle güçlerim var mı bilmiyoruz.

Var ve bunlarda ustalaşman gerekiyor. Bizden neleri miras aldığını öğrenmelisin.

Sanırım bunları öğretecek kişi de sen oluyorsun? Okuma ve kalkan dersleri yetmez mi?

Benimle birlikte ava çıkacaksan, yetmez.

Başımı sağa sola sallamaya başladım. Tamlin buna izin vermez.

Tamlin senin bekçin değil. Bunu biliyorsun.

O benim Yüce Lordum. Onun sarayındaki kullardan biriyim.

Hiç kimsenin kulu değilsin.

Bir an için sivri dişlerini, dumansı kanatlarını görünce kaskatı kesildim.

Duvardaki haritaya doğru yürüyerek, Bunu bir kez söyleyeceğim - sadece bir kez, diye mırladı. Ölümsüz hayatının geri kalanını bir rehine olarak, birinin ödülü olarak, ondan, Ianthe'den ya da herhangi birimizden daha değersizmiş gibi davranıp el pençe divan durarak geçirebilirsin. Bu yolda yürümek istiyorsan keyfin bilir. Yazık olur ama seçim senin. Kanat gölgeleri yeniden pır pır etti. Ama seni tanıyorum, hatta sanırım tahmin ettiğinden de fazla. Ve neredeyse elli yıldır kıçının üzerinde oturan, sen paramparça olurken kıçının üzerinde oturmaya devam eden birisinin ödülü olmayı içine sindirebileceğine asla inanmam, kahrolası bir saniye bile...

Kes şunu...

Ama, diye devam etti, bir seçeneğin daha var. Sana verdiğimiz güçleri heba etmeyip hepsinde ustalaşabilirsin. Bu savaşta bir rol oynayabilirsin. Çünkü öyle ya da böyle savaş geliyor ve kendi diyarımız mezbahaya dönmüşken, herhangi bir perinin duvarın diğer tarafındaki aileni kıçına takacağını hayal edeyim bile deme.

Haritaya baktım - Prythian'a ve güney ucundaki minik toprak parçasına.

Ölümlü diyarını kurtarmak istiyor musun? diye sordu. Öyleyse Prythian'a söz geçirecek birine dönüş. Ölümcül birine dönüş. Bir silaha dönüş. Çünkü gün gelir, Feyre, Hybern Kralı ile ailen arasında duran tek kişi sen olursun, işte o zaman, hazırlıksız olmak istemezsin.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Ciğerlerim sıkışmıştı; acıyordu.

Sanki az önce dünyayı ayaklarımın altından çekmemiş gibi devam etti: Bunu iyi düşün. Bir haftan var. Hatta daha rahat uyumanı sağlayacaksa, Tamlin'in ağzını ara. Sevimli Ianthe bu konuda ne diyor bir bak. Ama seçimi sen yapacaksın, onlar değil.

Haftanın geri kalanında Rhysand'ı hiç görmedim. Ya da Mor'u.

Rastladığım yegâne kişiler yemeklerimi getiren, yatağımı yapan ve arada bir halimi hatırımı soran Nuala ve Cerridwen'di.

Rhys'in buralarda olduğuna dair tek kanıt, üzerinde alfabe yazılı boş kâğıtlar ve her gün yazmak zorunda olduğum, her biri bir öncekinden daha rezil cümlelerdi:

Rhysand gördüğüm en yakışıklı Yüce Lord.

Rhysand gördüğüm en mükemmel Yüce Lord.

Rhysand gördüğüm en becerikli Yüce Lord.

Her gün, gösteriş ve kibir içeren tek kelimenin değiştiği, aynı sefil cümle. Ve her gün aynı basit talimat: Kalkan yukarı, kalkan aşağı; kalkan yukarı, kalkan aşağı. Tekrar tekrar.

Dediklerini yaptığımdan nasıl emin olabiliyordu, umurumda değildi - ama kendimi derslerime vermiştim: Mental kalkanımı kaldırıp indiriyor ve kalınlaştırıyordum. Hiç olmazsa bunu mutlaka yapmak zorundaydım.

Kâbuslar yüzünden sersemliyor, kan ter içinde kalıyordum -ama oda o kadar ferah, yıldızlar o kadar parlaktı ki sıçrayarak uyandığımda apar topar tuvalete koşmuyordum. Etrafımda üstüme üstüme gelen duvarlar veya zifiri karanlık yoktu. Nerede olduğumu hemen hatırlıyordum. Gerçi bu sinirlerimi bozuyordu ama.

Bir haftalık sürenin bitmesinden bir gün önce yorgun adımlarla her zamanki küçük masama doğru ilerliyor, orada beni bekleyen enfes cümleyi ve tüm o mental cambazlıkları düşünerek yüzümü ekşitiyordum ki Rhys'le Mor'un sesleri havada dalgalanarak kulağıma kadar geldi.

Herkese açık bir alanda oldukları için adımlarımı maskeleme gereği hissetmeden sohbet ettikleri oturma bölümüne doğru ilerledim. Rhys dağın ucundaki uçurumun kenarında ileri geri volta atıyordu. Mor ise krem rengi tekli koltuğa yayılmıştı.

Azriel bunu bilmek isteyecektir, dedi Mor.

Azriel'in cehenneme kadar yolu var, diye parladı Rhys. Zaten büyük ihtimalle biliyordur ya.

Mor, Geçen sefer de kumar oynadık, diye devam etti. Sesindeki ciddiyet yüzünden güvenli bir mesafede durma ihtiyacı hissettim. Ve kaybettik. Hem de fena kaybettik. Bunu bir daha yapamayız.

Rhysand, Senin başka işin yok mu, diye karşılık verdi. Sana bu yetkiyi boş yere vermedim herhalde.

Mor çenesini kastığı anda göz göze geldik. Gülümsedi ama daha çok yüzünü buruşturur gibiydi.

Rhys geri dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. Gezinmeyi keserek, Buraya ne söylemeye geldiysen Mor, hemen söyle, dedi sertçe.

Mor beni rahatlatmak için gözünü devirdi ama konuşmaya başladığında yüzü tekrar ciddileşti. Yeni bir saldırı olmuş. Bu kez Cesere'deki tapmağı hedef almışlar. Neredeyse tüm rahibeler katledilmiş ve tüm kutsal emanetler yağmalanmış.

Rhys duraksadı. O sırada dikkatimi neye vereceğimi bilemedim: Mor'un haberine mi, yoksa Kim? diye soran Rhys'in sesindeki mutlak öfkeye mi?

Bilmiyoruz, diye karşılık verdi Mor. Bir önceki saldırıyla benzerlikler taşıyor: küçük bir topluluk, derin kılıç yaralarıyla dolu cesetler, saldırganların nereden gelip nasıl ortadan kaybolduklarına dair hiçbir izin olmaması. Hayatta kalan yok. Cesetler bile ancak bir gün sonra, bir grup hacı tapmağa gelince bulunmuş.

Yüce Kazan. Kısık sesle inlemiş olmalıydım, çünkü Mor gergin ama duygularımı paylaşan bir bakış attı.

Ama Rhys... Önce gölgeler başladı... sırtında gölge tüycükleri dalgalandı.

Sonra kanatlar ete kemiğe büründü. Bir keresinde canavar haline dönüşmekten nefret ettiğini söylemişti ama şu anda içinde kabaran öfke yüzünden kontrolünü kaybetmiş olmalıydı.

Geniş, güzel, vahşi kanatlar: Yarasa kanatları gibi zarımsı ve dikenli, gece kadar siyah, şaşılacak derecede güçlü. Rhysand'ın duruşu bile artık daha farklı, daha sabit, daha sağlamdı. Sanki
eksik bir parçası nihayet yerine oturmuştu. Ama, Peki Azriel ne diyor? diye sorarken sesi hâlâ gece yarısı kadar sakindi.

Mor tekrar aynı ifadeyle, yani benim bunları duymamın iyi bir fikir olduğundan şüphe edermiş gibi baktı. Burnundan soluyor. Cassian ondan da beter - bunun yeni bölgeler kazanmayı amaçlayan başıbozuk Illyria birliklerinden birinin işi olduğuna inanıyor.

Rhys dalgın bir ifadeyle, Yabana atılmayacak bir fikir, dedi. Bazı Illyria klanları tüm o yıllar boyunca Amarantha'ya şevkle hizmet etti. Sınırlarını genişletmeye çalışarak bedel ödemeden üstüme ne kadar gelebileceklerini görmek istiyor olabilirler. Kadının ismini duyunca içimde öyle bir nefret kabardı ki Rhys'in duymama izin verdiği bilgilere kendimi veremedim.

Mor, Cassian ve Az emirlerini bekliyor... diye başladı ama sustu. Bana dönüp özür dilercesine yüzünü buruşturduktan sonra, ... her zamanki yerde, diye bitirdi.

Sorun değildi, hem de hiç. Duvardaki boş haritayı da anlıyordum. Sonuçta düşmanın müstakbel karışıydım. Birliklerinin nerede konuşlandığından, amaçlarının ne olduğundan, tehlike oluşturup oluşturmadıklarından bahsedecek değillerdi ya. Gerçi Cesere'nin bile nerede olduğunu ya da ne olduğunu bile bilmiyordum.

Rhys tekrar açık havaya, uzak zirvelerin üstündeki koyu ve bulanık bulutları savuran uğultulu rüzgâra baktı. Tam uçma havası diye düşündüm.

Yüce Lord'un bakışlarını yakalayan Mor, Yabalarsan daha rahat gidersin, dedi.

Bizim hıyarlara söyle birkaç saate orada olurum, diye karşılık verdi Rhys.

Mor çarpık bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra birden ortadan kayboldu.

www.CeSTest.Net

Az önce durduğu boşluğu inceledim: arkasında en ufak bir iz bırakmamıştı.

Şu ortadan kaybolma... nasıl işliyor? diye sordum usulca. Bunu sadece birkaç Ulu Peri'nin yaptığını görmüştüm ama hiç-
biri açıklamamıştı.

Rhys yüzüme bakmadan konuştu. Yabalama? Bunu şey gibi düşün... bir giysideki iki farklı nokta gibi. Noktanın biri şu anda durduğun yerdir. Öteki ise gitmek istediğin yer. Yabalama, giysinin o iki nokta üst üste gelecek şekilde katlanmasından ibarettir. Katlama işini büyü halleder; bizim tek yaptığımız şey bir noktadan ötekine geçmek için adım atmaktır. Bu bazen büyük bir adım olur ve dünyanın karanlık kumaşından geçerken dokusunu içinde hissedersin. Kısa bir adım atarken ise, mesela odanın bir ucundan öteki ucuna giderken, kumaşı neredeyse hiç hissetmezsin. Çok nadir ve faydalı bir yetenektir. Sadece daha güçlü olan Ulu Periler yapabilir. Ne kadar güçlüysen, tek seferde sıçrayarak kat ettiğin mesafe o kadar fazla olur.

Bu açıklamayı sadece benim hatırım için yapmadığını, aynı zamanda dikkatini başka yere verme ihtiyacı duyduğunu biliyordum. Tapmak için üzgünüm - ve rahibeler için.

Nihayet yüzünü bana dönerken gözleri hâlâ gazapla ışıldıyordu. Zaten çok yakında kan gövdeyi götürecek.

Muhtemelen bu yüzden onlara yaklaşmama ve sohbetlerine kulak kabartmama izin vermişti. Hybern meselesinde neler olabileceğini hatırlatmak için.

Peki şu Illyria Birlikleri nedir? diye şansımı denedim.

Ne olacak, kendini beğenmiş piç kuruları, diye homurdandı. Kollarımı kavuşturup bekledim.

Rhys kanatlarını gerince zarımsı derisi gün ışığı altında tuhaf bir renkte parladı. Topraklarımdaki savaşçı bir ırkın mensuplarıdır ve genellikle başıma bela olurlar.

Bazıları Amarantha'yı mı destekledi?

Uzaktaki fırtına güneşi boğacak kadar yakınlaşırken salonda gölgeler dans etmeye başladı. Bazıları. Bizimkilerle birlikte son birkaç aydır onları avlamanın keyfini çıkarıyoruz. Köklerini kurutacağız.

Yavaş yavaş diye ekleme gereği bile duymadı.

Bu yüzden mi ortalıkta görünmüyorsun? Bununla ilgilendiğin için mi?

Birçok şeyle ilgileniyorum.

Bu bir cevap değildi. Ama görünüşe göre daha fazla konuşmayacaktı, çünkü şu meçhul Cassian ve Azriel'le yapacağı buluşma çok daha önemliydi.

Güle güle bile demeden verandanın ucundan atlayıp kendini boşluğa bıraktı.

Kalbim yerinden çıkacaktı ama daha çığlık atmama kalmadan, zirvelerin arasındaki şeytani rüzgâr kadar büyük bir hızla havada süzüldü. Gürleyen birkaç kanat sesiyle birlikte fırtına bulutlarının arasında gözden kayboldu.

www.CepSitesi.Net

Sana da güle güle, diye homurdanarak arkasından ortapar-mağımı gösterdim ve evi koruyan kalkanın dışında kopan fırtınanın eşliğinde, o günkü ödevlerime başladım.

Kar taneleri salonun koruma kalkanını kamçılarken, yeni kelimeleri - Rhysand ilginçtir; Rhysand muhteşemdir; Rhysand kusursuzdur- ıkına sıkına yazarken, hatta mental kalkanımı zihnim allak bullak olana dek kaldırıp indirirken, aklım az önce duyduklarımda, ikisinin söylediklerindeydi.

Acaba Ianthe cinayetleri duymuş muydu, kurbanların içinde tanıdığı biri var mıydı, Cesere'nin ne olduğunu biliyor muydu? Eğer tapmaklar hedef alınıyorsa bunları bilmeliydi. Tamlin de bilmeliydi.

Son gece gözüme uyku girmedi - kısmen rahatlamış olmaktan, kısmen de Rhysand'm sona saklamış olabileceği iğrenç bir final sürprizinden korktuğum için. Ama gece ve fırtına geçip gitti. Şafak söker sökmez giyinip hazırlanmıştım; güneşin yükselmesini beklemeden.

Odamda yemeye alışmış olsam da merdivenleri çıktım ve açık salonun diğer ucundaki masaya yöneldim.

Her zamanki sandalyesinde pinekleyen Rhys'in üzerinde dünkü kıyafetler vardı. Siyah ceketinin yaka düğmeleri açıktı ve gömleği en az saçları kadar dağınıktı. Neyse ki kanatlar yoktu. Mor'la ve ötekilerle buluştuğu yerden az önce gelip gelmediğini merak ettim. Neler öğrendiğini merak ediyordum.

Selam sabah etmeden, Bir hafta oldu, dedim. Beni eve götür.

Rhys bardağından büyük bir yudum aldı. Ne içiyordu anlamadım ama çaya benzemiyordu. Günaydın, Feyre.

Beni eve götür.

Günlük kıyafetlerim arasından seçtiğim camgöbeği ve altın sarısı giysilerimi inceledi. Kabul etmem gerekirse, üstümdekile-re hiçbir itirazım yoktu. Bu renk sana yakışmış.

Lütfen dememi mi istiyorsun? Bu mudur yani?

Benimle normal biri gibi konuşmanı istiyorum. Önce bir günaydın de, sonrasına bakarız.

Günaydın.

Belli belirsiz bir gülümseme. Piç kurusu. Ayrılığının sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır mısın?

Sırtımı dikleştirdim. Düğün meselesini unutmuştum. Hafta boyunca aklımdan çıkmamıştı ama bugün... bugün sadece Tamlin'i, onu görmeyi, kucaklamayı, Rhys'in iddia ettiği şeyleri sormayı düşünmüştüm. Son birkaç gündür Rhysand'm bende olduğuna inandığı güçlerden hiçbiri ortaya çıkmamıştı; tenimin altında kımıldayan herhangi bir şey hissetmemiştim - Kazan'a şükür.

Bu seni ilgilendirmez.

Doğru. Zaten büyük ihtimalle hiçbir şey olmamış gibi yaparsın. Diğer her şey gibi bunu da halının altına süpürürsün. Sana fikrini soran olmadı Rhysand.

Rhysand? Kısık sesle acı acı güldü. Sana lüks içinde bir hafta verdiğim halde bana Rhysand diye hitap ediyorsun? Burada olmayı da istemedim, lüks içindeki haftanı da.

Ama kendine bir bak. Yüzüne renk geldi ve gözlerinin altındaki morluklar neredeyse kayboldu. Bu arada, mental kalkanın da yakıyor.

Lütfen beni eve götür.

Omuz silkip ayaklandı. Mor'a hoşça kal dediğini söylerim. Onu doğru dürüst görmedim bile. O ilk buluşmayı ve iki kelime etmediğimiz dünkü sohbeti saymazsak.

Rahatsız etmemek için senin çağırmanı bekledi. Keşke aynı nezaketi bana da gösterse.

Haberim yoktu. Aslında pek umurumda değildi. Yapacak çok daha önemli işleri olduğundan emindim.

Sormadın ki. Hem ne gereği var? Kederli ve yalnız olmak varken. Yumuşak ve zarif adımlarla yaklaştı. Ellerini daldırdığı için mi, yoksa şu meçhul buluşma noktasına saatlerce uçtuğu için mi bilmiyorum ama saçları kesinlikle darmadağınıktı. Teklifimi düşündün mü?

Cevabımı bir dahaki gelişimde veririm.

Bir adım önümde durduğunda bronz yüzü gergindi. Daha önce söyledim, yine söylüyorum, dedi. Senin düşmanın değilim.

Ben de söyledim ve yine söylüyorum. Tamlin'in düşmanısın. Bu durumda benim de düşmanım oluyorsun, sanırım.

Sanırsın?

Beni şu pazarlıktan azat edersen bakarız.

Bunu yapamam.

Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?

Elini uzattı. Gidelim mi?

Elini havada kaptım desem yeridir. Parmakları serindi, güç-lüydü - kullandığını hiç görmediğim silahlar yüzünden nasır bağlamıştı.

Karanlık bizi içine aldı ve ayaklarımın altındaki dünya kaybolurken içgüdüsel olarak ona sarıldım. Yabalama makul bir terimdi, çünkü diyarların içinde savrulurken rüzgâr her yerimi tırmalıyordu. Rhys sıcak ve güçlü koluyla sırtımdan destek verirken, yaşadığım dehşete gülmekten kendini alamadı.

Derken ayaklarımın altında sert bir zemin hissettim: Parke taşları. Sonra tepemde kör edici güneş, yeşillik, kuş cıvıltıları...

Rhys'i itip kendimden uzaklaştırırken gün ışığına, dallarını üstümüze eğen dev meşe ağacına gözlerimi kırpıştırarak baktım. Malikâne bahçesinin kenarındaki meşe ağacıydı bu - evimin kenarındaki.

Eve doğru fırlamak için hamle yaptım ama Rhys bileğimden yakaladı. Önce bana sonra arkamdaki malikâneye bakarak iyi şanslar, diye şakıdı.

Çek şu elini üstümden.

Kıs kıs gülerek elimi bıraktı.

Önümüzdeki ay görüşmek üzere, dedi ve ben yüzüne tükürme fırsatı bulamadan kayıplara karıştı.

Tamlin'i çalışma odasında buldum. Lucien ve başka iki gözcüyle birlikte haritayla kaplı masanın etrafında dikiliyorlardı.

Kapı eşiğinde durduğumu ilk fark eden Lucien oldu; beni görünce cümlesini yarıda kesti. Hemen ardından Tamlin başını hızla çevirdi ve yerinden fırlayıp odayı öyle hızlı geçti ki kemiklerimi kırarcasma sarıldığında nefes alacak vakit bile bulamamıştım.

Boğazım yanarken adını mırıldandım ve sonra...

Sonra beni kol mesafesinde tutup tepeden tırnağa inceledi, îyi misin? Sana zarar verdi mi?

iyiyim, dememle, üzerimdeki göbeği açık Gece Sarayı kıyafetini fark ettiğini anlamam bir oldu. Kimse elini sürmedi. Ama yüzümü, boynumu dikkatle incelemeye devam etti. Sonra beni döndürüp sanki kıyafetlerin içini görebiliyormuş gibi sırtıma baktı. Kendimi çekip ellerinden kurtuldum. Kimse elini sürmedi dedim ya.

Nefesleri düzensiz, gözleri vahşiydi, iyisin, dedi. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Kalbim parçalandı. Yüzünü ellerimin arasına alıp Tamlin, diye mırıldadım. Lucien ve diğer gözcüler anlayış göstererek kapıya yöneldiler. Arkadaşım çıkarken gözlerimin içine baktı ve rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi.

Dokunuşumla birlikte gözlerini kapatan Tamlin, Sana başka şekillerde de zarar verebilir, diye hırıldadı.

Elimden geldiğince yumuşak bir sesle, Biliyorum... ama iyiyim. Gerçekten, diye karşılık verdim. Bu sırada çalışma odasının duvarlarına gözüm takıldı: her yer pençe izleriyle doluydu. Boydan boya. Üstelik şu anda kullandıkları masa... yeniydi. Çalışma odasını mahvetmişsin.

Evin yarısını mahvettim, dedi. Başını eğip alnını alnıma dayadı. Seni alıp götürdü, benden çaldı ve...

Ve bana elini sürmedi.

Homurdanarak geri çekildi. Muhtemelen gardım düşürmek için yapmıştır. Ne işler çevirdiğini, neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin.

Dilimde buruk bir tat bıraksa da, Biliyorum, dedim. Bir dahaki sefere daha dikkatli...

Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak.

Afalladım. Bir çözüm yolu mu buldun? Belki de Ianthe bulmuştu.

Gitmene izin vermiyorum.

Ama büyülü bir pazarlığı bozmanın bazı sonuçları olacağını söylemişti.

Sonuçların canı cehenneme. Duyduğum şey boş bir tehditten ibaretti ve kendi kendini yiyip bitirdiğini görebiliyordum. O buydu, neyse oydu: koruyan, kollayan. Böyle davranmayı bırak demeye dilim varmadı - benim için endişelenmeyi bırak demeye.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarından öptüm. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama... şimdi değil. Haydi yukarı çıkalım, dedim dudaklarına. Kollarını belime dolayıp sıkı sıkı sarıldı.

Seni özledim, dedi öpücüklerinin arasında. Aklımı kaçıracaktım.

Duymak istediğim şeyler bunlardı işte. Ta ki yeniden konuşana dek...

Sormak istediğim bazı sorular var.

Kısık perdeden onaylasam da başımı biraz daha geri attım. Sonra. Üzerime abanan vücudu öyle sıcak, öyle sert, kokusu öyle tanıdıktı ki...

Tamlin belimi iki yanından tutup alnını tekrar benimkine dayadı. Hayır... şimdi. Dilimi dişlerinin arasından geçirdiğimde usulca inledi, her şey... Dudaklarını dudaklarımdan koparark çekti, her şey hafızanda taptaze dururken.

Bir elim saçını, öteki elim tuniğinin arkasını kavramış halde donakaldım. Ne?

Tamlin duyularını serseme çeviren arzuyu defetmek istercesine başını sağa sola sallayarak geri çekildi. Amarantha'dan sonra hiç bu kadar ayrı kalmamıştık ve şu anda Gece Sarayı hakkında bilgi almak için beni sıkıştırıyordu, öyle mi? Tamlin?

Elini kaldırıp gözlerimin içine baktıktan sonra Lucien'i çağırdı. Yaveri içeri girene kadar üstüme başıma çeki düzen verip -kıyafetim iyice yukarı sıyrıldığı için tüm karnım açıktaydı- saçımı düzelttim. Tamlin uzun adımlarla sandalyesine dönüp kendini külçe gibi bıraktı ve karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Lucien'in ayak sesleri yaklaşırken, usulca, Üzgünüm, dedi. Bunu kendi iyiliğimiz için yapıyorum. Güvenliğimiz için.

Çizik içindeki duvarları, kenarları ezilip ufalanmış mobilyaları inceledim. Ben uzaktayken ne tür kâbuslarla boğuşmuştu -gece gündüz? Amarantha'nın yaptıklarını gördükten sonra, başka bir düşmanın elinde neler çektiğimi hayal etmek?

Anlıyorum, diye mırıldandım sonunda. Anlıyorum, Tamlin. En azından anlamaya çalışıyordum.

Düşük sırtlıklı sandalyeme oturduğum sırada Lucien kapıyı arkasından kapatarak yaklaştı. Yanımdaki sandalyeyi çekerken, Seni tek parça gördüğüme sevindim Feyre, dedi. Ama üstündeki Gece Sarayı kıyafetini görmesem de olurdu.

Tamlin usulca homurdanarak hak verdi. Ağzımı açmadım. Buna neden gücendiklerini anlıyordum - gerçekten.

Tamlin ve Lucien ancak yüzlerce yıllık dostların yapabileceği şekilde, tek kelime etmeden, sadece bakışarak konuştular. Lucien başını hafifçe eğip kaldırdıktan sonra geri yaslandı: Sadece dinleyecek ve gözlemleyecekti.

Bize her şeyi anlatman gerekiyor, dedi Tamlin. Gece Sarayı'nın konumunu, kimleri gördüğünü, ne tür silahlara ve güçlere sahip olduklarını, Rhys'in neler yaptığını, kiminle konuştuğunu, hatırlayabildiğin her detayı.

Casus olduğumun farkında değildim.

Lucien sandalyesinde huzursuzca kımıldandı ama Tamlin devam etti: Yaptığınız pazarlıktan nefret etsem de bir şekilde Gece Sarayı'na girip çıkmana izin verildi. Yabancılar çok nadir olarak oraya girebiliyor ve tek parça halinde çıkanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bunların hafızaları da genellikle... bulanık oluyor. Rhysand o topraklarda her ne saklıyorsa, bizim bilmemizi istemiyor.

Omurgamdan bir ürperti geçti. Neden bilmek istiyorsunuz? Ne yapacaksınız?

Düşmanımın planlarını, yaşam tarzını bilmek zorundayım. Ne yapacağımıza gelince... konumuzla ilgisi yok. Yeşil gözleri beni yerime mıhladı. Sarayın konumuyla başlayalım. Bir dağın altında olduğu doğru mu?

Kendimi sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Lucien derin bir nefes aldı ama sessizliğini korudu.

Tamlin avuçlarını masaya dayadı. Bunları bilmek zorundayız Feyre. Yoksa... hatırlamıyor musun? Parmak boğumlarında pençeler parıldadı.

Her şeyi hatırlıyorum, dedim. Zihnime zarar vermedi. Ve beni daha fazla sorgulamasına fırsat vermeden, gördüğüm her şeyi tek tek anlatmaya başladım.

Çünkü sana güveniyorum, demişti Rhysand. Ama kalkan kullanma derslerini bahane ederek pekâlâ zihnimi bulandırmış olabilirdi, çünkü evini, sarayını, etraftaki dağları tarif etmek, yağ ve çamur içinde banyo yapmaktan farksızdı. O benim düşma-nımdr, çaresizlikten kabul etmek zorunda kaldığım bir pazarlığı bana dayatmaya devam ediyordu.

Kule odasını tarif ederek devam ettim. Tamlin haritalarda gördüğüm şekiller hakkında kılı kırk yardı, Rhysand'm ağzından çıkan her kelimeyi birkaç kez tekrarlattı, ta ki geçen hafta boyunca üzerimde en fazla yük yapan şeyi söyleyene dek: Rhys'in bende var olduğuna inandığı güçler... ve Hybern'in planları. Mor'la Rhysand'm yaptığı konuşmayı anlattım - bir tapmağın yağmalandığını (Cesere, diye açıkladı Tamlin, Gece Sarayı'nda-ki bilinen birkaç şehirden biridir ve sarayın kuzey karakoludur) ve Rhysand'm Cassian ve Azriel adında iki kişiden bahsettiğini, isimleri duyunca ikisinin de yüzü gerildi ama onları tanıyıp tanımadıklarını veya duyup duymadıklarını söylemediler. Sonra,

Illyria birliklerinden ve Rhys'in onların içindeki hainleri avlayıp öldürdüğünden bahsettim. Bitirdiğimde Tamlin'in ağzını bıçak açmıyor,

Lucien ise söylemek için can attığı bastırılmış sözcükler yüzünden resmen vızıldıyordu.

Gözlerimi kaçırmamaya gayret ederek, Sence gerçekten böyle güçlerim var mıdır? diye sordum.

Tamlin, sakinliğini bozmadan, Olabilir, dedi. Ve varsa... Lucien sonunda dayanamadı: Diğer Yüce Lordlar bu güç uğruna gözlerini kırpmadan cinayet işlerler. Damarlarımda dolaşan gücü o metal gözüyle görebilirmiş gibi bakarken karşısında kımıldamadan durmak kolay değildi. Bilhassa babam, gücünün tek damlasının bile yabana gitmesinden hoşlanmaz - veya Tamlin'in karısına geçmesinden. Onun gücünü taşımadığından emin olmak için her şeyi yapar. Seni ortadan kaldırmak da dâhil. Diğer Yüce Lordlar da buna itiraz etmezler.

Tenimin altındaki o şey çalkalanmaya başladı. Gücümü asla onlardan birine karşı kullanmam...

Mesele bu gücü onlara karşı kullanıp kullanmamanla ilgili değil; normalde öyle olmaması gerekirken hepsinden bir gömlek üstün olman, dedi Tamlin. Bununla ilgili sağda solda konuşulmaya başladığı anda hedef tahtasına dönersin.

Sen biliyor muydun? diye sordum Tamlin'e. Lucien gözlerini kaçırdı. Şüpheleniyor muydun?

Gerçek olmamasını dilemiştim, dedi dikkatle. Ve Rhys bundan şüphelendiyse, bu bilgiyle neler yapacağını bilemeyiz.

Eğitim görmemi istiyor, dedim. Mental kalkan derslerinden bahsedecek kadar aptal değildim - hiç sırası değildi.

Eğitim çok fazla dikkat çeker, dedi Tamlin. Buna gerek yok. Yolumuza ne çıkarsa çıksın seni koruyabilirim.

Bunu yapamadığı zamanlar olmuştu. Zayıf olduğu, ölümüne eziyet görmeme seyirci kaldığı zamanlar. Amarantha'yı durdurmak için hiçbir şey yapamadığı zamanlar...

Başka bir Amarantha'ya müsaade edemezdim. Hybern Kralı'nın etrafındaki canavarlarla ve dalkavuklarla birlikte buraya gelmesine, bana, sevdiklerime ve çok daha fazla kişiye zarar
vermesine müsaade edemezdim. Duvarı yıkıp arkasındaki sayısız insanı katletmesine. Güçlerimi Hybern'e karşı kullanabilirim.

Bu söz konusu bile olamaz, dedi Tamlin, özellikle de Hybern'le savaş ihtimali yokken.

Rhys savaşın kaçınılmaz olduğunu ve çok sert bir darbe indireceğini söylüyor.

Lucien alaycı bir ifadeyle, Rhys'in bilmediği yok desene, dedi. Öyle demiyorum ama... Endişeleniyor. Gelecekteki olası bir sürtüşmede benim fark yaratabileceğimi düşünüyor.

Tamlin pençelerine hâkim olmaya çalışarak parmaklarını gerdi. Dövüş ve silah eğitimin yok. Seni bugün eğitmeye başlasam bile ölümsüzlerin savaş meydanında ayakta kalacak duruma gelmen yıllar alır. Derin bir nefes aldı. Kısacası Rhys senin nelere kadir olduğunu düşünürse düşünsün, Feyre, seni bir savaş meydanının yakınma bile götürmem. Özellikle de düşmanlarımızın senin güçlerini fark etmesi tehlikesi varken. Çünkü bu durumda sen önündeki Hybern'le savaştığını sanırsın ama arkanda da dost yüzlü hasımların olur.

Umurumda değil...

Benim umurumda, diye hırlayınca Lucien huhladı. Ölmen, yaralanman, hayatımızın geri kalanında her an tehlikede olman benim umurumda. Bu yüzden eğitim falan olmayacak ve bu konu üçümüzün arasında kalacak.

Ama Hybern...

Lucien sakince sözümü kesti. Bu konuyla ilgilenen kaynaklarım var.

Yalvaran gözlerle ona baktım.

Hafifçe iç geçirip Tamlin'e döndü. Belki onu gizlice eğitirsek...

Tamlin, Çok fazla risk, çok fazla değişken, diye karşı çıktı. Üstelik Hybern'le ihtilaf yaşamayız. Savaş falan olmaz. Gönlünden öyle geçiyor, diye yapıştırdım.

Lucien kulağa Kazan'a yakarıyormuş gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Tamlin kaskatı kesildi ama, Harita odasını tekrar tarif etmeni istiyorum, demekle yetindi.

Konu kapanmıştı. Tartışmaya yer yoktu.

Bir süre birbirimizin gözüne baktık. İçim burkuldu.

O Yüce Lord'tu - benim Yüce Lordum. Halkının kalkanı ve koruyucusu. Ve benim. Eğer beni güvende tutmak, onun ve tüm halkının umudunu korumasına, yeni bir yaşam inşa etmesine yol açacaksa... hiç olmazsa bu konuda boyun eğebilirdim.

Bunu yapabilirdim.

Hiç kimsenin kulu değilsin.

Rhysand gerçekten zihnimle oynamış olabilirdi, kalkanım yerinde olsun olmasın.

Sadece bu düşünce bile Tamlin'e tüm detayları bir kez daha anlatmam için yeterliydi.

8. BÖLÜM

Bir hafta sonra Tithe başladı.

Bu süre zarfında Tamlin'le sadece bir gün geçirebilmiştim. Arazide baş başa gezintiye çıkmış, güneşli bir çayırdaki uzun otların arasında sevişmiş ve baş başa, sakin bir yemek yemiştik. Sonra onu sınırdan çağırmışlardı. Nereye ve neden gittiğinden bahsetmemiş, sadece malikâne arazisinin dışına çıkmamam gerektiğini, nöbetçilerin beni sürekli gözetleyeceğini söylemişti.

Böylece tüm haftayı yapayalnız, gece yarılarında uyanıp midemi boşaltarak, kâbuslarımda hüngür hüngür ağlayarak geçirmiştim. Ianthe,

www.CeviriNet

kuzeydeki hemşirelerinin katledildiğini duymuşsa bile, bir-iki kez ziyaretime geldiği halde bu konudan bahsetmemişti. Şahsen ben de canımı sıkabilecek bir konunun açılmasından hazzetmediğim için sormamayı tercih etmiştim. Zaten beni ziyaret etmesinin tek nedeni Tithe için kıyafetimi, saç şeklimi ve takılarımı belirlemekten ibaretti.

Tithe için hazırlıklı olmam gereken durumları sorduğumda Tamlin'in her şeyi halledeceğini söylemişti. Onun yanında durup izlemem yeterliydi.

Yeterince kolaydı. Bir şeyler söylemek veya yapmak zorunda olmadığım için az da olsa rahatlamıştım.

Avucumdaki göz dövmesine bakmamak için kendimi zorluyor-dum. Rhys'in hırlayarak söylediği cümleyi hatırlamamak için.

Tamlin bugün başlayacak Tithe'yi yönetmek için ancak gece geri gelmişti. Omuzlarında bu kadar yük varken üstüme alınmamaya çalıştım - Tithe'yle ilgili Ianthe'nin söylediklerinden farklı bir açıklama yapmadığı halde.

Malikânedeki altın yaldızlı büyük mermer salona kurulan platformun üzerinde, yaptıklarım için yaşlar döken gözlerin, sunulan şükranların ve iyi dileklerin sonsuz geçit törenine katlanarak Tamlin'in yanında oturdum.

Her zamanki soluk mavi cübbesini kuşanan Ianthe kapıların hemen yanında konuşlanıp aramızdan ayrılanlar için hayır duaları okudu, buraya gelip varlığıma şahit olamayanlar için teselli cümleleri sarf etti, dünyanın artık daha iyi bir yer olduğunu, iyiliğin sonunda kötülüğü yendiğini duyurdu.

Yirmi dakika sonra, yerimde duramaz oldum. Dört saat sonra, konuşulanları dinlemeyi bıraktım.

Bahar Sarayı'ndaki her şehrin ve her halkın temsilcileri akın akın geliyor, altın, mücevher, mahsul veya giysi cinsinden ödeme yapıyorlardı. Borçlarına denk geldiği sürece ne verdiklerinin önemi yoktu. Salonun her yerine konuşlanan diğer on gözcü gibi tepeden tırnağa silahlar kuşanan Lucien, platformun kenarında durup verilen her şeyin çetelesini tutuyordu. Burası Lucien'in deyimiyle kabul salonuydu ama benim gözümde taht salonundan farksızdı. Acaba buraya başka bir isim verilmesinin nedeni...

Başka bir taht salonunda çok fazla zaman geçirmiştim. Tamlin de öyle.

Ama ben Tamlin gibi platformun üstünde oturmamış, önünde diz çökmüştüm. Sıra kendisine gelen cılız, gri derili bir peri kadını, Ulu Peri ve sıradan perilerle dolu kuyruktan ayrılarak platforma yaklaştı.

Üzerinde elbise yoktu. Dik ve diri göğüslerini uzun siyah saçlarıyla gelişigüzel örtmüştü. Kocaman gözleri bütünüyle simsiyahtı. Durgun bir gölet gibi. Adım attıkça yanardöner cildi öğleden sonra güneşiyle parladı.

Lucien'in yüzü hoşnutsuzlukla gerildi ama kadın keskin hatlı narin yüzünü eğip çırpı gibi perdeli ellerini göğüslerinin üzerinde kavuştururken hiç yorum yapmadı.

Su cadıları adına sizi selamlıyorum Yüce Lord, dedi kadın. Sesi tuhaf ve ıslıklı, dolgun dudaklarının ardındaki dişleri mızrak ucu kadar keskin ve çentikliydi. Yüzündeki keskin hatlar kömür karası gözlerini öne çıkarıyordu.

Bu ırkı daha önce görmüştüm. Malikâne arazisinin kıyısındaki gölette. Kamışların ve nilüferlerin arasında beş su cadısı yaşıyordu. Camsı yüzeyin üstünden çıkıntı yapan parlak başları hariç neye benzediklerini bilmiyordum. Yakından bu kadar korkunç göründüklerini bilmiyordum. Kazana şükür o gölette yüzmeye gitmemiştim, içimden bir his, çentikli tırnaklarını etime saplayıp perdeli elleriyle beni suyun altına çektiklerinde çığlık atma fırsatı bile bulamayacağımı söylüyordu.

Hoş geldin, dedi Tamlin. Beş saat geçmesine rağmen sabahki zindeliğinden hiçbir şey kaybetmemiş gibiydi.

Sanırım güçleri geri gelince onu yoracak fazla bir şey kalmamıştı.

Su cadısı, benekli gri renkli, perdeli, pençeli ayaklarını sürüyerek biraz daha yaklaştı. Lucien gelişigüzel bir adım atarak onunla arama girdi.

Demek ki bu yüzden platformun benim oturduğum tarafında dikiliyordu.

Dişlerimi sıktım. Madem Hybern'in savaş açmayacağından bu kadar emindiler, binlerinin bize kendi evimizde, kendi topraklarımızda saldırmasından neden endişe ediyorlardı? Odanın diğer ucundaki Ianthe bile kısık sesle mırıldanmayı bırakıp dikkatini bizden tarafa vermişti.

Belli ki bu konuşma öncekilerden farklı olacaktı.

Peri mürekkep karası saçlarıyla yeri süpürecek kadar eğilip Lütfen, Yüce Lord, dedi. Gölde hiç balık kalmadı.

Tamlin'in yüzü granit gibiydi. Öyle ya da böyle ödemek zorundasınız. Başındaki taç öğleden sonrası güneşiyle parıldıyordu. Baharın çiçekleri desenli altının üzerine zümrütler, safirler, ametistler işlenmişti. Kendi soyuna ait beş taçtan biriydi.

Su cadısı ellerini iki yana açtı ama Tamlin ondan önce konuş-
tu. Bunun istisnası yok. Ya üç gün içinde borcunuzu ödersiniz ya da bir sonraki Tithe'de iki katını ödersiniz.

Onun ifadesiz yüzüne, sarf ettiği sefil kelimelere aval aval bakmamak için kendimi zor tuttum. Ianthe arkalardan Tamlin'i onaylarcasma başını eğdi ama bu hareketi çevresindeki birine değil, kendi kendine yapmıştı.

Tamlin karnını bile doyuramayan bir su cadısından nasıl yiyecek vermesini bekleyebilirdi?

Kadın sivri dişlerinin arasından Lütfen, diye fısıldayıp titremeye başladığında gümüş renkli, alacalı derisi parladı. Gölde hiçbir şey kalmadı.

Tamlin'in ifadesi değişmedi. Üç gün içinde...

Ama altınımız yok!

Sözümü kesme, diye bağırdı Tamlin. Acımasız yüz ifadesine bakmayı midem kaldırmayınca bakışlarımı kaçırdım.

Kadın başını iyice eğdi. Bağışlayın lordum.

Ödemek için üç gününüz var, yoksa önümüzdeki ay iki katını getirirsiniz, diye tekrarladı. Ödeme yapmazsanız, sonuçlarına katlanırsınız. Eliyle çekilebilirsin işareti yaptı. Konuşma bitmişti.

Kadın Tamlin'e çaresizlik içinde son bir kez baktıktan sonra huzurdan çekildi. Sıradaki peri -bir sepet dolusu mantar taşıyan, keçi bacaklı bir karaca- sıranın başında sabırla çağrılmayı beklerken, Tamlin'e döndüm.

Bir sepet balığa ihtiyacımız yok, diye mırıldandım. Neden onu böyle bir sıkıntıya sokuyorsun?

Tamlin kadının peşinden baktı. Ianthe yaratığın geçmesi için kenara çekilirken bir eliyle kemerinin mücevherlerini örttü. Sanki kadın ödeme yapmak için saldırıp çalacakmış gibi. Tamlin alnını kırıştırdı. Kimseye iltimas geçemem. Bir kez yaparsan, herkes aynı muameleyi bekler.

Onun gül kakmalı devasa tahtının yanında minik bir oturak gibi kalan meşe sandalyemin kollarını sıktım. Ama bu şeylere muhtaç değiliz. Kızıl koyun postuna veya bir kavanoz reçele neden ihtiyacımız olsun? Hiç balık kalmadıysa üç gün içinde ne değişecek? Neden onu açlığa mahkûm ediyoruz? Neden gölü tekrar canlandırmasına yardım etmiyoruz? Yıllarca boş mideyle yaşadığım için boş veremiyor, bu adaletsizliği haykırmak istiyordum.

Düşüncelerimi yüzümden okuyunca zümrüt gözleri yumuşadı. Çünkü böyle gelmiş böyle gidiyor. Babam da böyle yaptı, onun babası da. Gülümseyerek elimi tuttu. Ve günü gelince oğlum da böyle yapacak.

Günü gelince. Eğer evlenirsek. Eğer yüklerimden kurtulabilirsem ve ikimize de musallat olan gölgelerden kaçmayı başarabilirsek. Bu konuyu hiç açmamıştık. Ianthe de, şükürler olsun, hiçbir şey dememişti. Yine de ona yardım edebiliriz; o gölete bereket getirmenin bir yolunu bulabiliriz.

işimiz başımızdan aşkın. Ayrıca sadakaya alışırsa, uzun dönemde kendisi zararlı çıkar.

Ağzımı açtım ama geri kapattım. Şimdi tartışmanın sırası değildi.

Tamlin keçi bacaklı karacaya nihayet yaklaşması için işaret ettiğinde elimi çektim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var, diyerek sandalyemden kalktım ve itiraz etmesine fırsat bırakmadan platformdan indim. Tamlin'in peşimden gönderdiği üç gözcüyü veya şaşkınlıkla kendi aralarında fısıldaşan elçi kuyruğunu görmezden gelerek salonu geçtim.

Yanından rüzgâr gibi geçerken Ianthe beni tutmaya çalıştı ama onu da görmezden geldim.

Ön kapıdan çıkıp cesaret edebildiğim kadar hızlı adımlarla yoluma devam ettim. Kuyruk basamaklardan aşağıya, malikânenin çakıllı ana yoluna kadar uzanıyordu. Ulu Perilerin ve sıradan perilerin oluşturduğu hengâmenin içinden, uzaklaşmakta olan cadıyı zar zor ayırt edebildim: Evin köşesini dönüp arazinin ötesindeki gölete doğru yola koyulmak üzereydi. Gözlerindeki yaşları silerek güçlükle yürüyordu.

Ona yetişip Afedersiniz, diye seslendim. Peşimdeki gözcüler aramızda saygılı bir mesafe bırakarak durdular.

Kadın evin köşesinde durup doğaüstü bir akıcılıkla arkasını döndü. Dünya dışı yüz hatları karşısında elim ayağım dolaşırken geri geri gitme isteğimi bastırdım. Birkaç adım arkamda duran muhafızlar ellerini kılıçların kabzalarında tutarak bizi izliyordu.

Burnu iki yarıktan ibaretti ve kulaklarının altından narin yüzgeçler çıkıyordu.

Başını hafifçe eğdi. Yarım yamalak bir selamlamaydı - çünkü önemsiz biriydim ama Yüce Lord'un oyuncağıydım.

Evet? diye tıslarken balık dişleri parladı.

Titheniz ne kadar?

Perdeli parmaklarını ve jilet gibi dişlerini görünce kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tamlin bir keresinde su cadılarının yemek seçmediğini söylemişti. Ve gerçekten balık kalmadıysa? Sizden kaç altın istiyor, yani balığınızın altın cinsinden değeri nedir? diye tekrarladım.

Cebindekinden çok daha fazla.

Madem öyle, dedim ve Ianthe'nin ten rengime eski gümüş bileziğimden daha fazla uyduğunu söylediği, yakut kakmalı altın bileziğimi çıkarıp ona uzattım. Bunu al. Daha uzanıp elimdeki-ni kapmadan önce boynumdaki altın kolyeyi ve kulağımdaki pırlanta gözyaşı küpeleri söktüm. Bunları da. Altın ve mücevherle parlayan ellerimi uzattım. Ona borcunu öde, üstüyle de kendine yiyecek bir şeyler al. Gözleri kocaman açılırken güçlükle yutkundum. Komşu köyde her hafta pazar kuruluyordu; şimdilik acemi satıcıların toplanma mekânıydı ama gelişmesine yardımcı olmayı umuyordum. Bir şekilde.

Peki karşılığında ne istiyorsun?

Hiçbir şey. Bu... bu bir pazarlık değil. Sadece al. Ellerimi biraz daha uzattım. Lütfen.

Alnını kırıştırarak elimden sarkan mücevherlere baktı. Karşılığında hiçbir şey istemiyorsun?

Evet. Kuyruktaki periler artık gözlerini kaçırmadan aval aval bakıyorlardı.

Kadın, durumu değerlendiren son bir bakış fırlattıktan sonra, soğuk ve nemli parmaklarıyla avuçlarımı süpürerek takıları aldı. Mücevherler perdeli ellerinde yakamoz gibi parlıyordu.

Teşekkür ederim, dedi ve bu kez iyice eğilerek selam verdi. Bu iyiliğini asla unutmayacağım. Sesi kelimeler üzerinde tıpkı
yılan gibi sürünüyordu. Siyah gözleri beni tek lokmada yutacakmış gibi açılınca ürperdim. Kız kardeşlerim de unutmayacak. Uzun adımlarla tekrar malikânenin giriş kapısına yürüdü. Peşimdeki üç gözcünün yüzlerinde ayıplayan bir gerginlik vardı.

Lucien ve Tamlin'le birlikte akşam yemeğine oturdum, ikisi de konuşmuyordu ama Lucien'in bakışları tabağından bana, benden Tamlin'e ve Tamlin'den tabağına dönüp duruyordu.

On dakikalık sessizliğin ardından çatalımı masaya bırakıp Tamlin'e döndüm. Ne oldu?

Tamlin hiç tereddüt etmedi. Ne olduğunu biliyorsun.

Cevap vermedim.

O su cadısına takılarını verdin. Sana hediye ettiğim takıları. Bu lanet ev ağzına kadar altın ve mücevherle dolu.

Lucien işte başlıyoruz der gibi derin bir nefes aldı.

Neden vermeyecekmişim? diye sordum. O ıvır zıvırın benim için hiçbir değeri yok. Aynı takıyı ikinci kez takmıyorum bile. Birisi eksildi diye niye surat asıyorsun?

Tamlin'in dudakları gerildi. Çünkü böyle davranarak saray kanunlarının kuyusunu kazıyorsun. Çünkü burada işler böyle yürüyor ve senin o pisboğaz periye ihtiyacı olan parayı vermen beni -hatta tüm sarayı- zayıf gösteriyor.

Dişlerimi göstererek, Benimle bu şekilde konuşma, dedim. Elini masaya vurunca pençeler dışarı çıkmak parmak uçlarını zorladı. Ben de avuçlarımı ahşaba yapıştırıp öne doğru uzandım. Aylar boyunca sürekli açlıktan ölme tehlikesiyle koyun koyuna yaşamanın benim için ne demek olduğunu hâlâ anlamıyorsun. O kadına dilediğin kadar pisboğaz diyebilirsin, ama benim de kız kardeşlerim var ve eve yiyeceksiz dönerken neler hissettiğimi gayet iyi hatırlıyorum. Dalgalanan göğüs boşluğumu, tenimin altında çalkalanıp tüm kemiklerimi zangırdatan o gücü yatıştırdım. Evet, o parayı aptalca şeyler satın almak için kullanabilir. Belki o ve kız kardeşleri sahiden nefislerini kontrol edemiyorlar-dır. Ama işi şansa bırakıp onları açlığa terk edemem, hem de senin atalarının icat ettiği saçma sapan bir kural yüzünden.

Lucien boğazını temizledi. Kötü bir niyeti yokmuş, Tam.

Kötü bir niyeti olmadığını ben de biliyorum, diye çıkıştı Tamlin.

Lucien bakışlarını kaçırmadı. Kötü şeyler oldu ve daha kötüleri de olabilir. Sakin ol.

Zümrüt gözlerine vahşi bir bakış yerleşen Tamlin, Lucien'e dönüp hırladı: Sana fikrini soran oldu mu?

O sözler, Lucien'e yönelttiği o bakışlar ve Lucien'in başını öyle eğmesi... Öfke damarlarımda kor ateş gibi akmaya başladı. Kaldır başını diye sessizce yalvardım Lucien'e. Karşı koy. O haksız, biz haklıyız. Lucien'in çenesi kasıldı. O güç tekrar içimde zangırdayarak dışarı sızmaya, Lucien'e saplanmaya çabaladı. Sakın geri çekilme.

Sonra birden gittim.

Hâlâ oradaydım, hâlâ kendi gözlerimden bakıyordum ama yarı yarıya odanın başka bir yerinden, başka birinin bakış açısından görüyordum.

Beynime düşünceler çarptı... görüntüler, anılar... dibine kadar hüzünle ve suçluluk duygusuyla dolu, eski, zeki, üzgün, umutsuz bir düşünce ve duygu örgüsü...

Sonra geri döndüm. Lucien'e ağzım açık bakarken her şeyin bir kalp atışından daha kısa bir zamanda olup bittiğini anlayarak şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Lucien'in zihni. Onun zihnindeydim; mental duvarlarını aşıp içeriye girmiştim...

Sinir bozucu derecede sakin ellerle peçeteyi masaya vurarak ayağa kalktım.

Bu yeteneğin kimden geldiğini biliyordum. Akşam yemeğim boğazıma kadar yükseldi ama geri ittim.

Tamlin, Yemeği henüz bitirmedik, diye homurdandı.

Sana öyle geliyor, diye bağırıp odadan çıktım.

Ahşap masanın peçetemin altında kalan bölümünde iki yanık el izi gördüğüme yemin edebilirdim. Bunu fark etmemeleri için dua ettim.

Ve Lucien'in az önce zihnini ihlal ettiğimi fark etmemiş olması için.

9. Bölüm

Uzunca bir süre odamda volta attım. O yanık izlerini yanlış yorumlamış olabilirdim — belki daha önce de oradaydılar. Bir şekilde ısı yayarak masayı damgalamamış olabilirdim. Bir odadan ötekine girer gibi Lucien'in zihnine girmemiş olabilirdim.

Alis, her zamanki gibi, yatak hazırlığıma yardım etmeye geldi. Makyaj masasının karşısına oturup saçımı taramasına izin verirken aynadaki görüntümden ürktüm. Gözlerimin altındaki morluklar kalıcı hale gelmiş gibiydi. Yüzümde renk kalmamıştı. Dudaklarım bile hafif sararmıştı. Gözlerimi kapatıp derin bir of çektim.

Alis, dalgın bir ifadeyle, Takılarını bir su cadısına vermişsin, dedi. Gözlerimi açınca aynadaki yansımasıyla karşılaştım. Kahverengi cildi tabaklanmış deriye benziyordu. Tekrar saçıma odaklanmadan önce siyah gözlerinden bir parıltı geçti. Biraz kaypaktırlar.

Açlık çektiklerini, yiyecek bir şeyleri olmadığını söyledi, diye mırıldandım.

Saçımdaki bir dolaşıklığı nazikçe açtı. Bugün kuyruğa giren perilerden hiçbiri ona zırnık koklatmazdı. Hatta kimse yaklaşmaya bile cesaret edemezdi. Su cadılarının açlığı yüzünden birçok peri sulu mezarlara girmiştir. Doyumsuz iştah - onların laneti bu. Takıların ona bir hafta bile yetmez.

Ayağımı yere vurmaya başladım.

Ama, diye devam etti Alis. Tarağı bırakıp saçımı tek örgü yapmaya koyuldu. Bunu asla unutmaz. Yaşadığı sürece, sen ne dersen de, sana borçlu kalacak. Örgüyü bitirip omzumu tıpışladı. Son elli yılda açlık çeken perilerin haddi hesabı yok. Bunun kulaktan kulağa yayılmayacağım düşünme.

Ben de en çok bundan korkuyordum.

Gece yarısından sonra beklemekten vazgeçtim, kendimi karanlık ve ıssız koridorlara attım ve onu çalışma odasında - üstelik bu kez yalnız- buldum.

Bir örnek sandalyelerin ortasındaki küçük masada pembe fi-yonklu, ahşap bir kutu vardı. Tamlin başını kaldırıp her yerimin iyi ve yerinde olduğunu hızlıca kontrol ettikten sonra,Ben de birazdan çıkacaktım, dedi. Uyumuş olmalıydın.

Kapıyı arkamdan kapattım. Biliyordum, gözüme uyku girmeyecekti - birbirimize öyle bağırıp çağırdıktan sonra. Aramızdaki barış kadar belli belirsiz bir sesle, Sen de, dedim. Tamlin bana bakarken hediyeden gözlerimi ayırmadan odada ilerledim ve ellerimi sandalyenin arkasına koydum. Çok çalışıyorsun.

Tamlin sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaştı. Yüce Lord olmaya neden bu kadar az ilgi duyduğumu sanıyorsun? Alnımı öptü, sonra burnumun ucunu, dudaklarımı. Çok evrak işi var, diye homurdandı dudaklarıma. Huylanıp kıkırdadım ama dudaklarını boynumla omzumun arasındaki çıplak bölgeye bastırıp Üzgünüm, diye mırıldanınca tüm omurgam ürperdi. Boynumu tekrar öptü. Üzgünüm.

Elimi kolunda gezdirdim. Tamlin, diye başladım.

O şeyleri söylememeliydim, diye fısıldadı tenime. Ne sana, ne de Lucien'e. Hiçbirini isteyerek söylemedim.

Biliyorum, diye karşılık verdiğimde kaslarının gevşediğini hissettim. Ben de sana bağırdığım için özür dilerim.

Teknik olarak haklı sayılmasam da, Sonuna kadar haklıydın, dedi. Haksız olan bendim.

Aslında haklıydı: Eğer istisna yaparsa, diğer periler de aynı muameleyi beklerdi. Üstelik benim yaptığım şey gerçekten kuyu kazmak olarak yorumlanabilirdi. Belki de ben...

Hayır. Sen haklıydın. Açlık çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Biraz geri çekildim ve içimden bunun son olmasını dileyerek masada bekleyen hediyeyi işaret ettim. Minik, çarpık bir gülümsemeyle sordum: Sana mı geldi?

Cevap olarak kulağımı ısırdı. Sana. Benden. Bir özür hediyesi.

Günlerdir olmadığım kadar hafif hissederek fiyongu çözdüm ve altındaki ahşap kutuyu inceledim. Yaklaşık altmış santim yüksekliğinde ve bir metre genişliğindeydi, som metalden bir kulpu vardı. Üzerinde, hediyenin ne olduğunu ele veren hiçbir yazı ya da damga yoktu. Kesinlikle bir elbise değildi ama...

Lütfen taç olmasın.

Gerçi taç olsa, kutusu bu kadar büyük ve... sade olmazdı.

Küçük pirinç mandalı kaldırıp geniş kapağı açtım.

Doğrusunu söylemek gerekirse taçtan da beterdi.

www.CepSitesi.Net

Kutunun içinde bölmeler, cepler, kaplar vardı ve hepsi ağzına kadar boy boy fırçalarla, kara kalemlerle, kâğıtlarla doluydu. Taşınabilir resim seti.

Kırmızı... Küçük cam şişedeki kırmızı boya çok parlak, mavi boya ise katlettiğim kadın perinin gözleri kadar büyüleyiciydi.

Arazide dolaşırken yanına almak istersin diye düşündüm. Hep yaptığın gibi o kocaman çantaları sürüklemektense.

Fırçaların hepsi gıcır gıcırdı - kılları ise yumuşak ve tertemiz.

Kutunun içindekiler bakarken, kargaların delik deşik ettiği bir cesedi incelediğim hissine kapıldım.

Gülümsemeye çalıştım. Bakışlarıma biraz canlılık katmaya çalıştım.

Hoşuna gitmedi mi? diye sordu.

Hayır, diyebildim. Hayır- bu muhteşem. Öyleydi. Gerçekten.

Düşündüm de, belki tekrar resim yapmaya başlarsan... Cümlesini bitirmesini bekledim.

Bitirmedi.

Yüzümü ateş bastı.

Peki ya sen? diye sordum usulca. Evrak işlerinin faydası oluyor mu bari?

Cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım. Ama, Benden değil, senden bahsediyoruz, demekle yetindi.

Tekrar kutuya ve içindekilere baktım. Canımın istediği yerde resim yapmak için dilediğim gibi dolaşmakta özgür müyüm? Yoksa bana eşlik eden birileri olacak mı?

Sessizlik.

Yani hayır... ve kısmen evet.

Titremeye başladım ama söylemek zorundaydım, kendim için, bizim için: Tamlin... Tamlin, bunu yapamam... tüm hayatımı gece gündüz nöbetçilerle birlikte geçiremem. Bu... bu boğulmayla yaşayamam. Bırak sana yardım edeyim- bırak seninle birlikte çalışayım.

Sen vereceğini verdin, Feyre.

Biliyorum. Ama... Gözlerimi kaçırmadım. Bahar Sarayı Yüce Lordu'nun bakışlarına, bakışlarından fışkıran güce karşılık verdim. Artık beni öldürmek o kadar kolay değil. Daha hızlıyım, daha güçlüyüm...

Ailem senden daha hızlı ve daha güçlüydü. Ama kolayca katledildiler.

Öyleyse bunu sineye çekebilecek biriyle evlen.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Usulca. Sonra berbat bir uysallıkla konuştu: Yani... benimle evlenmek istemiyor musun?

Parmağımdaki yüzüğe, yüzükteki zümrüde bakmamaya çalıştım. Tabi ki istiyorum. Tabi ki istiyorum. Sesim çatallandı. Ama Tamlin... ben... Duvarlar üstüme üstüme geldi. Sessizlik, nöbetçiler, bakışlar. Bugün Tithe'de yaşadıklarım. Boğuluyorum, diyebildim. Boğuluyorum. Sen bunu abarttıkça, muhafızların sayısını artırdıkça... Başımı suyun altına bastırsan daha iyi.

Gözleri ifadesizci, tıpkı yüzü gibi.

www.CepSitesi.Net

Ama sonra...

Gücü odanın içinde volkan gibi patlayınca içgüdülerime teslim olarak çığlık çığlığa haykırdım.

Pencere camları patladı.

Mobilyalar parçalandı.

O boya kutusu, fırçalar, kâğıtlar... toz, cam ve tahta kıymıklarından ibaret bir bulut halinde infilak etti.

10. BÖLÜM

Az önce çalışma odası tek parçaydı.

Şimdi ise tuzla buz olmuş bir oda müsveddesine dönmüştü.

Kendimi yere bırakıp ellerimi başıma koymuştum ama savrulan parçalardan hiçbiri bana isabet etmemişti.

Tamlin nefes nefeseydi; hıçkırarak ağlıyormuş gibi düzensiz nefesler alıyordu. Ben ise titriyordum — öyle fena titriyordum ki kemiklerim tıpkı mobilyalar gibi parçalanıp dağılacaktı sanki. Yine de kendimi zorlayıp ellerimi indirdim ve Tamlin'e baktım.

Yüzünde yıkılmışlık vardı. Ve acı. Ve korku. Ve keder.

Çevremde hiç moloz yoktu - sanırım Tamlin etrafıma kalkan örmüştü.

Kalkanın koruma sınırını geçip yanıma gelmek için bir adım attı.

Ama sert bir şeye çarpmış gibi geri sekti.

Feyre, diye hırıldadı.

Yeniden hamle yaptı ama aramızdaki sınır yerini korudu.

Feyre, lütfen, diye fısıldadı.

O anda anladım: Bu sınır, bu koruma duvarı...

Benden geliyordu.

Bir kalkan. Üstelik zihinsel değil, fiziksel bir kalkan.

Bu kalkanı oluşturan elementlere, havaya, rüzgâra hangi Yüce Lord hükmediyordu, bu yetenek bana hangisinden geçmişti bilmiyordum. Muhtemelen Güneş Sarayları'ndan biriydi. Açıkçası, umurumda bile değildi.

Tamlin üçüncü kez, Feyre, diye homurdandı ve elini sıkıştırılmış havadan oluşmuş, bombeli, görünmez duvara dayadı. Lütfen. Lütfen

Bu sözler içimdeki bir şeyleri çatlattı. Kabuğumu kırıp açtı.

Etrafımdaki katı rüzgâr kalkanı da çatlatmış olmalıydı, çünkü Tamlin nihayet elini içeri uzattı.

Sonra kaosla düzen arasındaki sınırı geçip yaklaştı. Tehlikeyle güven arasındaki sınırı.

Dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. Üzgünüm. Üzgünüm.

Titrememe engel olamıyordum.

www.CepSitesi.Net

Denerim, diye fısıldadı. Daha iyi olmayı denerim. Bazen... bazen bunu kontrol edemiyorum. Öfkemi. Bugün... kötü günüm-deydim. Tithe, öteki şeyler. Bugünü unutalım, arkamızda bırakıp yolumuza devam edelim. Lütfen.

Kollarını bedenime dolayıp sıcaklığını iliklerime yayacak kadar sıkıca sarıldığında karşı koymadım. Çenesini boynuma gömüp dudaklarını enseme dayayarak konuşuyor, söyleyeceklerini ancak aramızdaki en iyi iletişim yolunu -yani ten uyumunu-kullanarak aktarabilirmiş gibi kelimeleri adeta bedenime zerk ediyordu. Seni daha önce kurtaramadım. Seni onlardan koruya-madım. Ve sen öyle deyince, seni... boğduğumu söyleyince... Şimdi onlardan ne farkım kaldı?

Öyle demek istemedim demeliydim... ama öyle demek istemiştim, hem de bütün kalbimle. En azından, kalbimden geriye kalanlarla.

Daha iyi olmaya çalışırım, dedi yeniden. Lütfen... bana biraz daha zaman ver. îzin ver... izin ver bunun üstesinden geleyim. Lütfen.

Neyin üstesinden geleceksin diye sormak istedim. Ama kelimeler beni terk etmişti. Ağzımdan tek kelime çıkmadığını o anda fark ettim.

Bir cevap beklediğini, oysa verecek cevabım olmadığını.

Kollarımı boynuna doladım, çünkü beden dili o anda benim de kullanabileceğim tek lisandı.

Bu cevap ona yetti. Üzgünüm, dedi yeniden. Dakikalarca aynı şeyi mırıldanıp durdu.

Sen vereceğini verdin, Feyre.

Belki haklıydı. Belki zaten verecek bir şeyim kalmamıştı.

Ona sarılırken omzunun üzerinden baktım.

Kırmızı boya arkamızdaki duvara sıçramıştı. Çatlamış ahşap panellerden aşağıya doğru süzülüşünü seyrederken kana benzediğini düşündüm. Tamlin günlerce özür dileyip durdu. Benimle sevişti: gece gündüz. Elleriyle, diliyle, dişleriyle vücuduma tapındı. Gerçi bu konuda zaten hiç zorlanmamıştık. Ayağımıza takılan şeyler başkaydı.

Ama sözünü tutma konusunda da başarılıydı.

Arazide yürüyüşe çıktığımda peşime takılan muhafızların sayısı azalmıştı. Hâlâ birkaç tane vardı ama hiçbiri gölgemi takip etmiyordu. Hatta kimse eşlik etmeden ormanda bir gezintiye bile çıktım.

Gerçi ahır işçilerinin ne zaman çıktığımı Tamlin'e rapor ettiklerinden emindim — ve ne zaman geri döndüğümü.

Tamlin, ona karşı kullandığım katı rüzgâr kalkanından hiç bahsetmedi. Her şey öylesine yolunda gidiyordu ki ben de bozmaya cesaret edemedim. Günler belirsizlik içinde geldi geçti. Tamlin çoğunlukla dışarıdaydı ve geri döndüğünde hiçbir şey anlatmıyordu. Ondan cevap almak için çabalamayı bırakmıştım. Bir koruyucuydu ve hep öyle kalacaktı. Üşüdüğüm, didindiğim, kederlendiğim zamanlarda en çok istediğim, açlıktan ölmenin eşiğinde geçen o yılların buzunu eritmek için en fazla ihtiyaç duyduğum şeye dönüşmüştü.

www.CepSitesi.Net

Artık ne istediğimi veya neye ihtiyaç duyduğumu düşünmeye bile korkuyordum.

Neye dönüştüğümü.

Aylaklıktan başka seçeneğim olmadığı için günlerimi kütüphanede geçirdim. Okuma yazma alıştırmaları yaptım. Mental kalkanımı kuvvetlendirdim, tuğla tuğla, katman katman. Sıkıştırılmış hava duvarını tekrar oluşturabiliyor muyum diye baktığım bile oldu. Sessizliğin damarlarıma ve beynime yayılmasından rahatsız değildim, hatta bunun keyfini çıkarıyordum.

Bazı günler kimseyle tek kelime konuşmadım. Alis'le bile.

Her gece titreyerek, nefes nefese uyandım. Tamlin yanımda olmadığı zamanlarda bunlara şahit olmadığı için mutlu oluyordum. Onun da baştan ayağı soğuk terler dökerken rüyalarından çekilip alınmasına şahit olmadığım zamanlarda. Ya da canavar haline dönüşüp şafak sökene kadar uyanık kaldığı, malikânenin çevresindeki tehditleri gözlediği zamanlarda. Bu korkularını yatıştırmak için ona ne diyebilirdim ki - üstelik çoğunun kaynağı kendimken.

Tithe'den yaklaşık iki hafta sonra, normalden uzun kaldığı bir geziden döndüğünde, onunla konuşmaya, iletişim kurmaya karar verdim. Bunu ona borçluydum. Kendime borçluydum.

O da aynı fikirdeymiş gibiydi. Uzun zamandır ilk defa her şey... normal görünüyordu. En azından, bu şartlarda olabildiğince normal.

Bir sabah koridordan gelen kısık, boğuk seslerle uyandım. Gözlerimi kapatıp başımı yastığa gömdüm ve battaniyeyi üstüme çektim. Sabah erken vakitlerde sevişmemize rağmen her gün daha geç kalkıyordum. Bazen öğle yemeğine kadar yataktan çıkmaya üşendiğim oluyordu.

Bir homurtu duvarları delip geçince gözlerimi tekrar açtım.

Defol git, diye uyardı Tamlin.

Birisi o kadar kısık bir sesle karşılık verdi ki kaba mırıltılardan başka bir şey duyamadım.

Bunu bir daha söylemeyeceğim...

Ama az önceki ses sözünü yarıda kesti ve o anda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kolumdaki dövmeleri incelerken kafamdan bir hesap yaptım. Hayır, hayır, zaman bu kadar hızlı geçmiş olamazdı.

Üzerimdeki örtüleri ayağımla itip kapıya fırladım ama yarı yolda çırılçıplak olduğumu fark ettim. Tamlin sayesinde elbiselerim lime lime edilip odanın diğer tarafına atılmıştı ve ortalıkta giyeceğim bir sabahlık yoktu. Yanımdaki sandalyenin üzerinden bir battaniye kapıp sarındıktan sonra kapıyı biraz araladım.

Tamlin ile Rhysand sahiden de koridordaydılar. Kapının açıldığını duyan Rhys benden tarafa döndü. Dudağındaki sırıtma bocaladı.

Feyre. Rhys'in gözleri hiçbir detayı atlamadan vücudumda oyalandı. Burada sana yemek vermiyorlar mı?

Ne? diye sordu Tamlin.

Menekşe gözleri buz gibi soğuyan Rhys elini bana doğru uzattı. Gidelim.

Tamlin birden Rhysand'la aramıza girip yüzüne diklenince korkudan sıçradım. Defol git. Merdiveni işaret etti. Hazırlanınca kendisi gelir.

Rhysand, Tamlin'in kolundaki bir tozu silkeledi. Bir yanım bu hareketin gerektirdiği cesarete hayran kaldı. Tamlin'in dişleri boğazımdan birkaç santimetre ötemde olsaydı, panikten kuzu gibi melerdim.

Rhys benden yana bir bakış fırlattı. Hayır, melemezdin. Anılarından görebildiğim kadarıyla, Tamlin'in dişleri en son boğazına bu kadar yaklaştığında, suratına okkalı bir tokat patlatmıştın. Kaşlarımı çattım ve unuttuğum kalkanımı hemen kaldırdım.

Tamlin, Çeneni kapa, diyerek aramıza girdi. Ve hemen defol.

Yüce Lord ellerini ceplerine sokup merdivenlere doğru çekilmeye razı oldu. Koruma büyülerini gözden geçirsen iyi olur. Ayak takımından kaç kişi benim gibi ellerini kollarını sallayarak burnunuzun dibine kadar sokuluyordur, Kazan bilir. Sonra tekrar sert bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü. Üzerine bir şeyler giy.

Ona dişlerimi gösterip odama çekildim. Tamlin peşimden gelip kapıyı öyle sert çarptı ki avizelerden duvarlara yansıyan ışıklar dalgalandı.

Üzerimdeki battaniyeyi yere atıp odanın diğer ucundaki gardıroba yöneldim. Döşeğin çıkardığı gıcırtıdan Tamlin'in kendini yatağa bıraktığını anladım. Bir yandan, Buraya kadar nasıl geldi? diye sorarken, diğer yandan gardırobun kapaklarını hışımla açtım ve çamaşırları talan ederek Alis'ten kaldırmasını istediğim turkuaz Gece Sarayı kıyafetini buldum. Alis'in bunları yakmak istediğini bildiğim için, nasıl olsa başka bir kıyafetle çıkıp geleceğimi söyleyerek ikna etmiştim.

Ben de bilmiyorum, diye cevap verdi Tamlin. Pantolonumu giyip arkamı döndüğümde bir elini saçlarına daldırdı. Sözlerindeki yalanın kokusunu alabiliyordum. Bence sadece... yani, oynadığı oyunun bir parçası gibi.

Kısa gömleği başımdan geçirdim. Eğer savaş kapıya dayan-dıysa, bazı şeyleri en hızlı şekilde tamir etsek iyi olur. Bu konuyu geriye döndüğüm günden sonra hiç konuşmamıştık. Gardırobun alt kısmını deşeleyip kıyafete uyumlu ipek ayakkabıları buldum ve ayağıma geçirirken Tamlin'e döndüm.

Seni bu pazarlıktan azat ettiği gün bir şeyleri tamir etmeye başlarım.

Belki de sen her söylediğini dinlemeye meyilli olduğun için pazarlığı sürdürüyordun Yatakta oturduğu yere doğru giderken üzerimdeki pantolon geçen aya oranla daha bol geldi.

Feyre, diyerek elini uzattı ama geri adım atarak menzilinden çıktım. Bunları bilmene ne gerek var? diye devam etti. Huzur içinde iyileşmek senin için yeterli değil mi? Bunu bileğinin hakkıyla kazandın. Bunu kendin kazandın.

Malikânedeki gözcülerin sayısını azalttım; çabalıyorum... daha iyi birisi olmak için çabalıyorum. Yani, gerisini boş versek... Sakinleştirici bir nefes aldı. Şimdi bunları konuşmanın sırası değil.

Zaten hiçbir zaman bunu ya da şunu konuşmanın sırası değildi. Ama ona söylemedim. Bunu söyleyecek enerjim yoktu ve kelimeler dudaklarımda kuruyup toza karıştı. Böylece Tamlin'in yüz hatlarını ezberledim ve beni kendine çekip sinesine bastırırken karşı koymadım.

Koridordan bir öksürük sesi gelince bedenime sarılan kasları tereddüt etti.

Ama ne kadar kavga etse de, ne kadar bağırıp çağırsa da, o dağın üstündeki ferah, dingin yere geri dönecektim... En azından kütüphanede saklanmaktan iyiydi.

Kendimi geri çektim ve onu yatakta bırakıp koridora çıktım. Rhys kaşlarını çatarak bana baktı. Birkaç okkalı küfür savurmak istedim ama bunu yapacak kadar öfkeli değildim. Üstelik ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Elini uzattığında öfkesi gitmişti ve yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu.

Tamlin birden arkamda belirip Rhys'in elini tuttu ve aşağı ittirdi. Bu pazarlığa, hemen şimdi, şuracıkta bir son verirsen ne istersen veririm. Ne istersen.

Kalbim aniden duruverdi. Sen aklını mı kaçırdın?

Tamlin benden tarafa bakmadı bile.

Rhysand tek kaşını kaldırmakla yetindi. Zaten istediğim her şeye sahibim. Sanki bir mobilya parçasıymış gibi Tamlin'in etrafından dolaşıp elimi tuttu. Rüzgâr bizi sarmalayıp götürdüğünde Tamlin'e hoşça kal deme fırsatım bile olmamıştı.

11. BÖLÜM

Rhysand, etrafımızdaki Gece Sarayı'nın tümüyle belirmesini bile beklemeden, Sana ne oldu böyle? diye sordu.

Neden kafamın içine bakıp öğrenmiyorsun? Kurduğum cümleye rağmen sesim sakindi. Onu itme gereği duymadan kollarından uzaklaştım.

Göz kırptı. Bu komik mi şimdi?

Gülümsemedim.

Bu kez ayakkabı fırlatmak yok mu? Gözlerine bakınca sözlerinin devamını duyar gibi oldum. Haydi. Oyna benimle.

Odama giden merdivenlere yöneldim.

Benimle kahvaltı yap, diye seslendi.

Sözlerinde beni duraksatan bir tını vardı. Bunun bir keder tınısı, bir endişe tınısı olduğuna yemin edebilirdim.

Topuklarımın üzerinde geri dönerken üzerimdeki bol elbiseler omuzlarımdan ve belimden düştü. Bu kadar zayıfladığımın farkında değildim. Üstelik her şey yavaş yavaş normale dönerken.

Yapacak işlerin yok mu? diye sordum.

Elbette var, diyerek omuz silkti. O kadar fazla işim var ki bazen sahip olduğum güçle dünyayı dümdüz etmek ve bembeyaz bir sayfa açmak istiyorum. Kendime bir parça kahrolası huzur alabilmek için. Sırıtarak beline kadar eğildi. Gücünden böyle ulu orta bahsetmesi bile ne içimi ürpertti, ne de hayranlık uyandırdı. Ama her zaman sana ayıracak vakit bulurum.

Karnım açtı - henüz hiçbir şey yememiştim. Üstelik karşımdaki dayanılmaz ve kendini beğenmiş sırıtmanın ardında parıldayan şey gerçekten de endişeydi.

Böylece beni salonun sonundaki tanıdık cam masaya götürmesi için elimle işaret ettim.

Aramızda gelişigüzel bir mesafe bırakarak yürüdük. Yorgundum. Çok yorgundum.

Masaya varmak üzereyken, Bu ay aramızdaki şirin bağ üzerinde bir korku batması hissettim, dedi. Muhteşem Bahar Sarayı'nda heyecanlı bir şeyler mi oldu?

Önemli bir şey değildi, dedim. Çünkü önemliydi ve bu onu ilgilendirmezdi.

Göz ucuyla ona bakınca, gözlerindeki endişenin yerinde öfkenin parladığını gördüm.

Altımızdaki dağın buna cevap verircesine titrediğine yemin edebilirdim.

Madem biliyorsun, neden soruyorsun? diye sordum buz gibi bir sesle. O kendi sandalyesine otururken ben de kendi sandalyeme çöktüm.

Usulca cevap verdi. Çünkü bu aralar bağ üzerinden duyduklarım bir hiçten ibaret. Sessizlik. Çoğu zaman kalkanını etkileyici şekilde yukarıda tutmana rağmen seni hissetmeliyim. Ama yapamıyorum. Bazen hayatta olduğundan emin olabilmek için bağı çekiştirdiğim oluyor. Karanlık çağlamaya başladı. Derken bir gün, önemli bir toplantının orta yerinde, bağ üzerinde büyük bir dehşet patlaması oldu. Bir an seninle onun görüntüsünü yakaladım ama sonra her şey kardı. Tekrar sessizliğe gömüldü. Böyle bir patlamaya neyin sebep olduğunu merak ettim.

Masada nelerin olduğunu incelemeden tabağıma rastgele bir şeyler aldım. Bir tartışma olduğunu bilmen yeterli. Gerisi seni ilgilendirmez.

Bu yüzden mi keder, suçluluk ve öfke seni canlı canlı kemiriyor, azar azar?

Bu konuyu konuşmak istemiyordum. Kafamdan çık.

Sen çıkar. Beni dışarı at. Bu sabah kalkanını indirdin - herhangi biri kolayca girebilirdi.

Bakışlarımı kaçırmadan gözlerinin içine baktım. Yeni bir meydan okumaydı. Ama... umurumda değildi. Bedenimde içten içe çağlayan o güç, Lucien'in zihnine Rhys'in benimkine girdiği rahatlıkla girmiş olmam,

kalkanımın yukarıda mı aşağıda mı olduğu, hiçbiri umurumda değildi. Bunun yerine, Mor nerede? diye sordum.

Gerildiğini görünce üstüne gitmeye, onu tahrik etmeye hazırlandım ama o sırada cevap verdi: Burada değil, ilgilenmesi gereken işler var. Etrafında gölgeler dalgalanınca tabağıma gömüldüm. Düğün bir süreliğine ertelendi mi yani?

Yemeğime sadece Evet, diye mırıldanacak kadar ara verdim. Senden 'Cevabını zaten bildiğin aptalca sorular sorma' ya da benim ebedi favorim olan 'Cehenneme git' gibi cevaplar beklerdim. Tart tabağına uzandım. Rhys avuçlarını masaya dayamıştı -siyah bir duman parmaklarının arasında hışırdayarak dolanıyordu.

Teklifimi düşündün mü?

Tabağımı bitirip yeniden yiyecekle doldurduktan sonra cevap verdim: Seninle çalışmayacağım.

Üzerine çöken koyu sakinliği hisseder gibi oldum. Peki beni neden reddettiğini sorabilir miyim, Feyre?

Tabağımdaki meyveleri itip kaktım. Geldiğini düşündüğün savaşın bir parçası olmayacağım. Piyon değil silah olmam gerektiğini söylüyorsun ama benim için ikisi de aynı. Tek fark, kimin elinde olduğun.

Seni kullanmak istemiyorum, diye çıkıştı. Sadece yardım etmeni istiyorum.

Asabi çıkışı yüzünden sonunda kafamı kaldırdım. Yardım etmemi istiyorsun, çünkü bunun Tamlin'i çileden çıkaracağını biliyorsun.

Omuzlarının etrafında gölgeler dans etti - sanki kanatlar şekillenmeye çalışıyordu.

Tamam, diye fısıldadı. Dağın Altı'nda yaptıklarım yüzünden kendi mezarımı kendim kazdım. Ama gerçekten yardımına ihtiyacım var.

Yine, dile getirilmemiş sözleri duyar gibi oldum: Bana 'neden' diye sor; üstüme gel.

Ve yine yapmak istemedim. Yapacak enerjim yoktu.

Rhys usulca devam etti: O kadının sarayında elli yıl boyunca mahkûm hayatı yaşadım. İşkence gördüm, dövüldüm, ırzıma geçildi... ta ki kendime kim olduğumu, neyi korumam gerektiğini söyleyene kadar. Bir çıkış yolu aramaktan vazgeçene kadar. Lütfen, aynı şeyin tekrar başıma gelmemesi için yardım et. Prythian'm başına gelmemesi için.

Söylediği şeyler, içini böyle dökmesi... kalbimin uzak bir köşesini acıtıp kanattı.

Ama Tamlin istisnalar yapmıştı. Muhafızların varlığını hafifletmiş, biraz daha özgürce dolaşmama izin vermişti. Çabalıyordu. Çabalıyorduk. Bunu riske atamazdım.

Bu yüzden tabağıma geri döndüm.

Rhys tek kelime daha etmedi.

www.CepSesi.Net

Akşam yemeğinde ona katılmadım.

Kahvaltı zamanında da yataktan çıkmadım.

Ama öğle vakti odamdan çıktığımda üst katta, yüzünde aynı müphem ve muzip gülümsemeyle beni bekliyordu. Dirseğiyle hafifçe dürterek üzerine kitaplar, kâğıtlar ve mürekkep yığdığı masaya doğru yönlendirdi.

Masanın karşı tarafından elime bir kâğıt parçası tutuşturdu. Bu cümleleri yaz bakalım.

Cümlelere bakıp hiç takılmadan okudum.

Rhysand muhteşem biridir. Rhysand dünyamın merkezidir. Rhysand bir kadının hayal edebileceği en iyi âşıktır. Kâğıdı masaya koydum, üç cümleyi yazıp geri uzattım.

Hemen ardından pençeler zihnime saldırdı.

Ama kalkanımın cilalı kara taşma çarpıp geri sekti.

Rhysand şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Pratik yapmışsın.

Masadan kalkıp uzaklaştım. Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

* * *

O gece odama bıraktığı kitap yığınında bir de not vardı.

Başka bir yerde yapacak işlerim var. Ev şenindir. Bana ihtiyacın olursa haber uçurman yeter.

Günler geçti ama haber uçurmadım.

Rhys bir haftalık sürenin bitiminde döndü. Dağlara bakan küçük localardan birinde, kalın minderli tekli koltuğa gömülüp kitap okumayı alışkanlık edinmiş, yeni kelimeler öğrendiğim için yavaş ilerlesem de koskoca bir kitabın sonuna gelmiştim. En azından zaman öldürmeme yardım etmişti: Asla var olmayan ve asla var olmayacak tüm o karakterler, bana sessizce ve yılmadan eşlik ederken, bir şekilde... o kadar da yalnız olmadığımı hissettirmişlerdi.

Amarantha'ya kemikten mızrak fırlatan o kadın... şimdi neredeydi bilmiyordum. Muhtemelen boynunun kırıldığı ve damarlarının peri ölümsüzlüğüyle dolduğu o gün sırra kadem basmıştı.

Puslu öğle güneşi ayaklarımı ısıtırken, çok güzel bir bölümü -sondan ikinci bölümü- yeni bitirmiştim ki Rhysand büyük tekli koltukların arasından süzülüp ellerindeki iki büyük meyve tabağını önümdeki sehpaya bıraktı. Yerinden kımıldamadan yaşamaya kararlı göründüğün için, dedi, bir adım ileri giderek tabağını ayağına getirsem iyi olur diye düşündüm.

Açlıktan midem burkuluyordu. Kitabı kucağıma indirdim. Sağ ol.

Kısa bir kahkaha patlattı. 'Sağ ol?' Yani 'Teşekkür ederim Yüce Lordum ve Sadık Hizmetkârım' değil. Ya da: 'Her ne isteyeceksen, Rhysand, al da kıçına sok' da değil. Hayal kırıklığına uğradım.

Kitabı bırakıp elimi tabağa uzattım. Canı istiyorsa tüm gün kendi konuşup kendi dinleyebilirdi ama ben bir şeyler yemek istiyordum. Hemen. Elim tabağın kenarına değmek üzereyken tabak biraz geriye kaydı.

Yeniden uzandım ama Rhys bir güç saçağıyla tabağı biraz daha geriye çekti.

Bana ne yapacağımı söyle, dedi. Sana yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyle.

Tabakları ulaşamayacağım mesafede tuttu. Tekrar konuşmaya başladığında parmaklarının ucundan duman tırnakları uzamış, sırtından devasa kanat gölgeleri yükselmişti; sanki sözcükler gücünü kontrol etmesini engelliyordu. Aylar geçti ama hâlâ hayalet gibisin. Orada sana neler olduğunu soran kimse yok mu? Yüce Lordun hiç umursamıyor mu?

Umursuyordu. Tamlin umursuyordu. Belki de haddinden fazla. Üstesinden gelmem için beni kendi halime bırakıyor, diye tısladığımda kendi sesimi neredeyse tanıyamayacaktım.

Bırak sana yardım edeyim, dedi Rhys. Dağın Altı'nda yeterince acı çektik.

irkildim.

O kazanır, diye fısıldadı. Kendini böyle bırakırsan o fahişe kazanır.

Aylardır kendisine de aynı şeyleri söyleyip söylemediğini merak ettim. Onun da gece yarılarında kendi anılarıyla boğulup bo-ğulmadığını merak ettim.

Ama kitabı elime aldım ve kalkanımı tekrar kaldırmadan önce aramızdaki bağ üzerinden iki kelime savurdum.

Konuşma bitmiştir.

Sana öyle geliyor, diye hırladı. Bir güç saçağı parmaklarımı okşayarak geçti ve hemen ardından ellerimin arasındaki kitap sımsıkı kapandı. Tırnaklarımı kitabın cildine ve sayfalara sapladım ama nafile.

Piç kurusu. Kendini beğenmiş, küstah piç kurusu.

Bakışlarımı yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Ve o anda içimde kabaran şeyi hissettim. Öfke değil - buzla kaplı, ışıl ışıl bir gazap.

Parmak uçlarımdaki buzun avuçlarımdaki soğukluğunu hissedebiliyordum. Rhys'in kafasına fırlatmadan önce kitabın don tuttuğuna yemin edebilirdim.

Elini o kadar hızlı siper etti ki kitap sekti ve arkamızdaki mermer zemine düşüp sürüklendi.

Güzel, dedi Rhys. Nefesi biraz düzensizdi. Başka neyin var, Feyre?

Buz eriyip yerini ateşe bıraktı. Parmaklarımı kapatıp yumruklarımı sıktım.

Ve Gece Sarayı Yüce Lordu, bu görüntü karşısında, beni çileden çıkarıp alev alev tutuşturan gazap karşısında, sahiden rahatlamış gibiydi.

Evet, sonuçta bir duyguydu. O koyu soğuk ve sessizlik gibi değildi.

Ama gözcülerle, devriyelerle, sırlarla dolu o malikâneye geri döndüğümü düşününce... yeniden koltuğuma gömüldüm. Bir kez daha buz kestim.

Oyun oynamak için birine ihtiyaç duyarsan, dedi Rhys, tabağımı yıldızlı bir rüzgârla önüme doğru iterek, beraber geçirdiğimiz muhteşem haftaya denk gelsin ya da gelmesin, bana haber ver.

Az önceki öfke patlamasından dolayı öyle bitkindim ki cevap verecek halim yoktu.

Dipsiz bir kuyuya düşmekte olduğumu o anda fark ettim. Uzun süredir böyleydim. O Ulu Peri gencini kalbinden bıçakladığımdan beri.

Yeniden tabağıma gömülürken Rhys'in yüzüne bakmadım.

Ertesi sabah Tamlin bahçedeki boğumlu, heybetli meşe ağacının gölgesinde bekliyordu.

Rhys'e fırlattığı canice bakış yüz ifadesini çarpıttı. Ama Rhys benden uzaklaşırken gülümsemesinde eğlenceden eser yoktu -sadece, soğuk ve kurnaz bakışlarla etrafını kolaçan eden bir yırtıcıya benziyordu.

Tamlin bana doğru hırladı. İçeri gir.

İki yanımdaki Yüce Lordlara baktım. Tamlin'in yüzündeki öfkeyi gördüğümde... artık arazide tek başıma at süremeyeceğimi veya yürüyüşe çıkamayacağımı anlamıştım.

Rhys sadece Pes etme, diye seslendi.

Ve hemen ardından gözden kayboldu.

Tamlin omuzlarını gevşetip başını öne eğerken, Ben iyiyim, dedim.

Buna son vermenin bir yolunu bulacağım, diye ant içti.

Ona inanmak istedim. Bunu başarmak için her şeyi yapacağını biliyordum.

Yine Rhys'in evinde öğrendiğim her detayı anlattırdı. Ne kadar kısa olursa olsun, her konuşmayı. Hiçbir şeyi atlamadan anlattım ama dudaklarımdan dökülen her kelime bir öncekinden daha güçsüzdü.

Koru, koru, koru - o gece vücuduma her abanışmda bu kelimeyi hissedebiliyor, gözlerinde bu kelimeyi görebiliyordum. Bir zamanlar beni ondan bütünüyle koparmayı başarmışlardı ama bir daha asla...

Ertesi sabah gözcüler tam kadro iş başı yaptı.

12. BÖLÜM

Döndükten sonraki ilk hafta boyunca evin etrafından ayrılmama izin verilmedi.

İsimsiz bir tehdit topraklara sızmıştı ve Tamlin'le Lucien bunu halletmek için gitmişti. Arkadaşımdan neler olduğunu anlatmasını istemiştim ama Lucien yapmak istese bile Tamlin'e sadakatinin ağır bastığı zamanlarda yüzüne yerleşen o tanıdık ifadeyle bakmıştı. Ben de tekrar sormadım.

Onlar gidince Ianthe geri döndü. Bana eşlik etmek için mi, yoksa korumak için mi bilmiyordum.

içeri girmesine izin verilen tek kişi oydu. Bahar Sarayı lordla-rının ve leydilerinin kişisel hizmetkârlarıyla birlikte malikânede yarattığı yarı kalıcı gürültü dağılmıştı. Bundan memnundum çünkü koridorlarda veya bahçelerde dolaşırken onlara rastlamaktan, isimlerini, kişisel geçmişlerini hatırlamak için belleğimi deşelemekten, dövmelerimden gözlerini kaçırmaya çalışmalarına katlanmaktan kurtulmuştum. Gerçi Tamlin'in onları etrafında görmekten hoşlandığını biliyordum. Bazılarıyla eski dost olduğunu, üstelik malikânenin

seslerle, kahkahalarla, konuşmalarla dolu olmasından hoşlandığını. Tıpkı didişen karı kocalar gibi sohbet ettiklerini fark etmiştim. Sivri uçlu hakaretleri maskeleyen şirin kelimeler kullanıyorlardı.

Ama üzerime bütün ağırlığıyla çökse de bu sessizlikten hoş-nuttum. Beynimi doldurup geriye boşluk dışında bir şey bırak-masa da.

Sonsuzluk. Benim sonsuzluğum bu muydu yoksa?

Kendimi kitaplara verdim - hiç duymadığım kişilerle ve yerlerle ilgili hikâyelere. Beni koyu umutsuzluğun pençesine düşmekten alıkoyan şey belki de bu hikâyelerdi.

Tamlin sekiz gün sonra döndü ama alnıma bir öpücük kondurup her yerimi iyice inceledikten sonra doğruca çalışma odasına yöneldi. Ianthe onu orada bekliyordu; vereceği yeni haberler vardı.

Benim duymamam gereken haberler.

Holde tek başıma durup kapüşonlu rahibelerin Tamlin'i holün sonundaki çift kanatlı kapıya götürmelerini seyrederken kızıl bir parıltı...

Vücudum gerildi. İçgüdülerim feryat ederken hızla arkama döndüm...

Amarantha değildi.

Lucien'di.

Amarantha'nın değil, onun kızıl saçlarıydı. O zindanda değildim. Buradaydım...

Arkadaşımın gözleri —hem metal hem de doğal olanı- ellerime sabitlenmişti.

Tırnaklarım uzayıp kıvrılıyordu. Gölge pençeler değil, iç çamaşırlarımı defalarca paramparça eden pençeler kadar gerçek pençelerdi.

Dur dur dur dur dur...

Durdular.

Ardından, tıpkı sönen mumlar gibi, gölgelerin ardında kayboldular.

Lucien olup bitenden haberi olmayan Tamlin'le Ianthe'ye baktıktan sonra başıyla onu takip etmemi işaret etti.

Büyük merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıktık ve ıssız koridorlarda yürüdük. İki tarafımdan saldıran resimlere bakmadım. Yüksek pencerelerin ötesindeki ışıl ışıl bahçelere bakmadım.

Benim odamı geçtik, onun odasını da geçtik ve ikinci kattaki, pek kullanılmayan, küçük bir çalışma odasına girdik.

Lucien benim girmemi bekledikten sonra kapıyı kapatıp sırtını kapıya dayadı.

Ne zamandan beri pençelerin çıkıyor? diye sordu usulca.

ilk kez oldu. Boş ve duygusuz sesim kulaklarımda çınladı.

Lucien beni dikkatle inceledi - Ianthe'nin bu sabah seçtiği fuşya renkli elbisemi, şirin bir ifade vermeye gerek duymadığım yüzümü...

Benim yapabileceklerimin de bir sınırı var, dedi boğuk bir sesle. Ama bu akşam ona sorarım. Şu eğitim meselesini. Sonuçta güçlerin kendini

gösterecek, seni eğitsek de eğitmesek de, o anda yanında kimin olup olmadığına bakmadan. Ona bu akşam sorarım.

Tamlin'in ne cevap vereceğini zaten biliyordum ya, neyse.

Sırtını verdiği kapıyı açıp tek kelime etmeden odadan çıktığımda beni durdurmadı. Akşam yemeğine kadar uyudum. Sadece bir şeyler atıştırmak için odamdan çıkıp aşağıya inmiştim ki Tamlin'in, Lucien'in ve Ianthe'nin seslerini duyunca merdivenlere geri seğirttim.

Ianthe, Onun peşine düşüp öldürürler, diye tısladı Lucien'e.

Lucien homurdanarak karşılık verdi. Bunu her halükarda yaparlar, yani arada bir fark yok.

Fark bu bilginin aramızda kalmasında yatıyor, diye köpürdü Ianthe. Yüce Lordlardan çalman yetenekler yüzünden hedef haline gelecek tek kişi Feyre olmayacak. Tamlin'e dönerek devam etti: Çocuklarınız da aynı güçlere sahip olacak ve diğer Yüce Lordlar bunu bilecek. Feyre'yi öldürmeyip ondan çocuk sahibi olmanın ne kadar kazançlı olacağını fark edebilirler.

Bu yorumu duyunca midem burkuldu. Buradan alınıp götürülmek ve damızlık olarak kullanılmak... Şüphesiz... şüphesiz hiçbir Yüce Lord bu kadar ileri gidemezdi.

Bunu yapan olursa, diye karşı çıktı Lucien, diğer Yüce Lord-larm hepsini karşısında bulur. Diğer altı sarayın ezici gazabıyla yüzleşmek zorunda kalır. Kimse o kadar aptal değil.

Rhysand o kadar aptal, diye çıkıştı Ianthe. Üstelik sahip olduğu güç sayesinde muhtemelen bu saldırılarla başa çıkabilir. Bir düşün, derken sesi öyle yumuşamıştı ki Tamlin'e döndüğüne şüp-
he yoktu. Öyle bir gün gelir ki onu geri getirmeyebilir. Feyre'nin kulağına fısıldadığı zehirli yalanları sen de duydun. Sesinde alttan alta hissedilen bir garezle devam etti: Bunun etrafından dolaşmanın başka yolları da var. Biz onunla başa yıkamayabiliriz ama denizin öte yakasında edindiğim bazı dostlarım...

Lucien, Biz suikastçı değiliz, diye araya girdi. Rhys'in ne olduğunu biliyoruz;peki o gidince yerine kim geçecek...

Kanım dondu. Parmak uçlarımdan buzların sarktığına yemin edebilirdim.

Lucien yalvaran bir ses tonuyla devam etti. Tamlin. Tam. Bırak eğitim alsın, bırak güçlerinde ustalaşsm. Yüce Lordlar onun için gelirse bir şansı olsun...

Tamlin'in konuyu değerlendirmesine izin verirlerken ortalığa sessizlik çöktü.

Tamlin'in ağzından homurtuyla karışık çıkan hayır kelimesini duyar duymaz basamakları geri tırmanmaya başladım.

Her basamakta sözlerinin gerisi dinledim.

Yetenekleri olabileceğine dair şüphelenmeleri için onlara sebep veremeyiz ve eğitim alması tam da buna yol açar... Bana öyle bakma, Lucien.

Tekrar sessizlik.

Sonra korkutucu bir hırlama duyuldu ve bir büyü dalgası evi salladı.

Tamlin'in sesi kısıktı; ölümcüldü. Sakın beni zorlama.

O odada neler olup bittiğini bilmek istemiyordum. Tamlin'in ne yaptığını. Lucien'in bu güç patlamasına neden olacak ne yaptığını.

Akşam yemeği için tekrar aşağı inmeye üşenerek odama gittim ve kapımı kilitledim.

Tamlin o gece yanıma gelmedi. Ianthe ve Lucien'le birlikte sabaha kadar benim geleceğimi ve bana yönelik tehditleri tartışıp tartışmadıklarını merak ettim.

Ertesi öğleden sonra nihayet kendimi yataktan söküp attığımda odamın dışında gözcüler bekliyordu.

Onlara sorduğumda Tamlin'le Lucien'in yine çalışma odasına kapandıklarını söylediler. Saray mensuplarının yokluğunda malikâne yeniden ıssızlaşmıştı. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, defalarca arşınladığım ama her defasında soluk toprakta ayak izlerimin kalıcı olmamasına şaşırdığım bahçeye yöneldim.

Gıcır gıcır koridorlarda aval aval yüzüme bakmamak için kendilerini zorlayan, tepeden tırnağa zırhlar içindeki gözcülerin yanından geçerken duyulan tek ses kendi ayak seslerimdi. Hiçbiri benimle konuşmadı. Kesinlikle mecbur kalmadıkça hizmetkârlar bile odalarından çıkmıyordu.

Belki fazla miskinleşmiştim; belki beni güç patlamalarına meyilli yapan şey bu tembellikti. Ya dün başka birileri de beni gördüyse?

Ianthe güçlerimi biliyordu, hem de bu konuda hiç konuşmadığımız halde. Ne zamandır farkındaydı acaba? Bunu Tamlin'den duyduğunu düşününce...

ipek terliklerimi sürüyerek mermer basamaklardan inerken yeşil elbisemin şifon kuyruğu yılan gibi arkamdan sürünüyordu.

Sessizlik. Böylesine aşırı bir sessizlik.

Bu evden çıkmaya ihtiyacım vardı. Bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı. Köylüler yardım etmemi istemiyorlarsa kendileri bilirdi. Ben de başka bir şeyler yapardım. Ne olursa.

Tamlin'e bana vereceği bir görev olup olmadığını sormaya, hatta yalvarmaya karar verip çalışma odasına giden koridoru döndüğümde, odanın kapıları birden açıldı ve baştan aşağı silahlar kuşanmış Tamlin'le Lucien göründü. Ianthe görünürlerde yoktu.

Lobiye gelmelerini bekledim. Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?

Yanıma geldiklerinde Tamlin yüzünde zalim bir ifade vardı. Batı deniz sınırında bir hareketlenme varmış. Gitmeliyim. Yani Hybern'e en yakın sınır hattında.

Sizinle gelebilir miyim? Bunu daha önce hiç böyle dobra dobra sormamıştım...

Tamlin durakladı. Lucien irkildiğini pek saklayamadan yoluna devam edip yanımdan geçti ve ön kapıdan dışarı çıktı. Tamlin elini uzatarak, Üzgünüm, dedi. Bana dokunmasına fırsat ver-
meden geri çekildim. Çok tehlikeli.

Gizlenmeyi biliyorum. Sadece... beni de götür.

Senin düşmanlarımızın eline geçme riskini göze alamam. Hangi düşmanlar? Anlat bana - bir şeyler söyle.

Omuzlarının üzerinden kapının ötesindeki çakıllarda oyalanan Lucien'e doğru baktım. At yoktu. Sanırım daha hızlı hareket etmek için bu kez at kullanmayacaklardı. Ama belki onlara yetişebilirdim. Gidene kadar bekleyip sonra peşlerine...

Sakın aklından bile geçirme, diye uyardı Tamlin. Bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim.

Sakın peşimizden gelmeye kalkma, diye homurdandı. Savaşabilirim, diye ısrar ettim. Yarı gerçekti. Hayatta kalma hüneri ile eğitimli beceri aynı şey sayılmazdı. Lütfen. Bundan daha fazla nefret ettiğim bir kelime yoktu.

Başını iki yana sallayarak lobiyi geçti ve ön kapıya doğru yürüdü.

Tehditler hep olacak, diye çemkirerek peşinden gittim. Beni burada tutan çatışmalar, düşmanlar veya başka şeyler hep olacak. Amarantha'nm adamları tarafından tahrip edildikten sonra kusursuz şekilde tamir edilen devasa meşe kapıların önünde yavaşlayıp durdu. Geceleri doğru dürüst uyuyamıyorsun, dedi dikkatle. Sen de öyle, diye yapıştırdım.

Yoluna devam ederken Etrafında başkalarının olmasına katlanabildiğin de söylenemez...

Söz vermiştin. Sesim çatallandı. Yalvarıyor olmak umurumda bile değildi. Bu evden çıkmaya ihtiyacım var.

Bron seninle Ianthe'yi alıp atla gezintiye...

Kollarımı iki yana açarak Gezintiye çıkmak istemiyorum! diye bağırdım. Gezintiye çıkmak, piknik yapmak ya da yaban çiçekleri toplamak istemiyorum. Bir şeyler yapmak istiyorum. Beni de götür.

Korunmaya ihtiyaç duyan, düzen ve huzur için can atan o kız Dağın Altı'nda ölmüştü. Ölmüştüm ve boynum kırılmadan önce beni o dehşet anlarından koruyan hiç kimse çıkmamıştı. Ben de kendim yapmıştım. Ama Dağın Altı'nda uyanıp değişime uğra-
yan o parçamı artık bir araya getirmezdim; getiremezdim. Oysa Tamlin güçlerine kavuşmuş, tekrar bir bütün olmuştu. Hep istediği o koruyucu ve kollayıcıya dönüşmüştü.

Artık pışpışlanıp pohpohlanmaya ihtiyaç duyan, lüks ve rahatlık isteyen o kız değildim. Böyle şeylere tekrar özlem duymak için geriye nasıl dönebilirdim, bilmiyordum. Tekrar halim selim olmak için.

Tamlin'in pençeleri dışarı fırladı. Bunu göze alsam bile, eğitimsiz yeteneklerin sayesinde varlığın külfet yaratmaktan başka bir işe yaramaz.

Kafama taş atıyor gibiydi, hem de öyle sert atıyordu ki başımın yarıldığını hissedebiliyordum. Ama çenemi yukarı kaldırdım ve Istesen de istemesen de seninle geliyorum, dedim.

Hayır, gelmiyorsun. Uzun adımlarla ilerledi ve pençeleriyle iki yanındaki havayı yırtarak kapıdan çıktı. Merdivenleri yarıladığında peşinden seğirtip kapı eşiğine ulaştım.

Ama görünmez bir duvara tosladım.

Geriye sendelerken zihnimi bunun imkânsızlığı etrafında yeniden toparladım. Geçen gün çalışma odasında yarattığım duvarın aynısıydı. Kendi kendimi bloke edip etmediğimi anlamak için ruhumun ve kalbimin enkazında bu kalkana dair bir bağlantı aradım ama benden yükselen bir güç yoktu.

Kapı boşluğundaki açık havaya doğru elimi uzatınca katı bir dirençle karşılaştım.

Tamlin, diye bağırdım.

Çoktan bahçe yoluna inmiş olan Tamlin uzaktaki demir kapılara doğru yürüyordu. Lucien merdivenin altında kalakalmıştı. Yüzü beyazdı. Bembeyaz.

Önümdeki duvara abanarak tekrar Tamlin, diye seslendim.

Dönüp bakmadı.

Elimi görünmez bariyere vurdum. Hareket yoktu; katılaşmış havadan başka hiçbir şey. Bu engeli yarıp geçemiyor, parçalaya-mıyordum, çünkü güçlerim hakkında yeterince bilgi edinmemiş-tim... Beni bunları öğrenmemeye ikna etmesine izin vermiştim, hem de onun hatırı için...

Tamlin kapılardan çıkıp gözden kayboldu: Yabalamıştı. Lucien usulca, Boşuna çabalama, dedi. Evin etrafına kalkan çekti. Diğerleri içeri girip çıkabilir ama sen çıkamazsın. Kalkanı kendisi kaldırana kadar.

Beni buraya hapsetmişti.

Kalkanı yumrukladım. Tekrar tekrar.

Nafile.

Lucien yüzünü buruşturarak Tamlin'in peşine takılırken, Biraz sabırlı ol, Feyre, diye geveledi. Lütfen. Ne yapabilirim, bakacağım. Tekrar denerim.

Kulaklarımdaki zonklama yüzünden söylediklerini zar zor duyabildim. Onun da bahçe kapısından geçip yabalamasını seyretmemek için oradan uzaklaştım.

Beni içeri kilitlemişti. Eve hapsetmişti.

Lobideki en yakın pencereye koşup açtım. Bahar serinliği içeri hücum ederken elimi dışarı uzattım ama parmaklarım görünmez bir duvara çarpıp sekti. Düzgün, katı hava tenime abandı.

Nefesim daralıyordu.

Kapana kısılmıştım.

Evin içinde kapana kısılmıştım. Dağın Altı'nda olsam yeriydi; tekrar o hücrede olsam yeriydi...

Aşırı hafif, aşırı hızlı adımlarla geri geri gidip lobinin ortasındaki meşe masaya çarptım. Yakınlardaki gözcülerden hiçbiri neler olduğuna bakmaya gelmedi.

Beni burada kapana kıstırmıştı; beni buraya kapatmıştı.

Mermer zemini, duvarlardaki resimleri ya da arkamda uzanan büyük merdivenleri görmez oldum. Bahar kuşlarının cıvıltılarını ya da perdeleri havalandıran rüzgârın uğultusunu duymaz oldum.

Ardından ezici karanlık çöreklendiği yerden yükseldi ve kükreyerek etrafımı sardı.

Kendimi mermer zemine bırakıp alnımı yere dayarken, kollarımı bedenime sıkı sıkı dolarken, çığlık atıp bin parçaya bölünmemek için yapabileceğim tek şey buydu.

Beni kapana kıstırmıştı; kapana kıstırmıştı; kapana kıstır-mıştı...

Dışarı çıkmalıydım çünkü daha önce başka bir hapishaneden güç bela kaçabilmiştim ve bu defa, bu defa...

Yabalama? Havaya karışıp başka bir yerde, açık ve ferah bir yerde ortaya çıkabilirdim. Bunu nasıl yapabileceğimi, dışarı nasıl çıkabileceğimi bana gösterebilecek bir şey, herhangi bir şey bulmak umuduyla gücümü yokladım. Yoktu. Hiçbir şey yoktu ve ben artık bir hiçtim. Dışarı asla çıkamayacaktım...

Birisi uzaklardan adımı seslendi.

Alis... Alis.

Ama etrafıma bir koza örmüştüm. Karanlık, ateş, buz ve rüzgârdan oluşan bir koza. Parmağımdaki altın yüzüğün eriyip boşluğa damladığı, üzerindeki zümrüt taşın yuvarlanıp boşlukta kaybolduğu bir koza. Öfkeli gücümü etrafıma sarmalamıştım, çünkü duvarların beni sıkıştırıp ezmesini engellemek ve kendime nefes alabileceğim minik bir fanus yaratmak zorundaydım.

Çünkü dışarı çıkamıyordum; dışarı çıkamıyordum; dışarı çı-kamıyordum... Narin ama güçlü eller beni koltuk altlarımdan kavradı.

Karşı koyacak gücüm yoktu.

Ellerden biri dizlerimin altına, diğeri sırtıma doğru hareketlendi ve kadın olduğundan şüphe duymadığım bir bedene yaslanarak havaya kaldırıldım.

Kim olduğunu göremediğim gibi bilmek de istemiyordum.

Amarantha.

Beni tekrar uzaklara götürmek için gelmişti; bu kez işimi bitirmek için gelmişti.

Etrafımda konuşmalar oldu. İki kadın.

İkisi de... ikisi de Amarantha değildi.

Lütfen... lütfen ona iyi bak. Alis.

Diğer kadın kulağımın dibinde cevap verdi. Geldiğimizde Yüce Lordunuz burada olmadığı için kendinizi çok şanslı saymalısınız. Nöbetçileriniz uyandığında berbat bir baş ağrısı hissedecekler ama hepsi hayatta. Buna şükretsinler. Mor.

Mor beni kucağında tutuyordu - beni taşıyordu.

Karanlıkta açılan bir boşluk sayesinde hem derin bir nefes alma, hem de Mor'un beni taşıyarak yürüdüğü bahçe kapısını görme şansım oldu. Ağzımı açtım ama Mor yüzüme dikkatle bakarak, Onun kalkanı bizi engeller mi sandın? dedi. Rhys'in şöyle bir düşünmesi bile kalkanı tuzla buz etmeye yetti.

Karanlık tekrar girdap yaparak beni kozaladığmda Rhys'i etrafta göremedim. Nefes almaya ve düşünmeye gayret ederek Mor'a sıkı sıkı tutundum.

Artık özgürsün, dedi Mor üstüne basa basa. Özgürsün.

Güvende değil. Koruma altında değil.

Özgür.

Beni malikâne bahçesinden çıkardı, arazilerden geçirdi, bir tepeye çıkarıp aşağıya indirdi ve bir., bir mağaraya soktu.

Kollarında debelenip çırpınmaya başlamış olmalıydım, çünkü gerçek karanlık bizi yutmadan önce, Dışarıdasın; özgürsün, diye tekrarladı, tekrarladı, tekrarladı...

Yarım kalp atışı geçmeden tekrar gün ışığmdaydık: Çilek ve çimen kokulu, aydınlık bir havada. Buranın Yaz olması gerektiğini düşündüm ve sonra...

Sonra kısık, habis bir hırlama önümüzdeki havayı yardı hatta benim karanlığımı bile delip geçti.

Her şeyi kitabına göre yaptım, dedi Mor hırlamanın sahibine.

Mor'un kollarından başkasının kollarına geçerken yeniden nefes almaya, ciğerlerime bir yudum hava göndermeye çalıştım. Ta ki Rhysand'm sesini duyana kadar: Öyleyse buradaki işimiz bitti.

Rüzgâr ve kadim karanlık üstüme çullandı.

Ama kendi karanlığımdan daha tatlı, daha yumuşak olan bu gece karanlığı bedenimi sarmalayıp sinirlerimi, ciğerlerimi okşayınca, nihayet içimi havayla doldurdum ve karanlığın beni mışıl mışıl uyutmasına izin verdim.

13. BölüM

Gün ışığında ve açık alanda uyandım. Etrafımda bulutsuz gökyüzü ve karlı dağlardan başka hiçbir şey yoktu. Rhysand, sere serpe uzandığım kanepenin karşısındaki tekli koltuğa yayılmış, alışılmadık derecede vakur bir ifadeyle dağlara bakıyordu.

Yutkunduğum anda başını hızla benden tarafa çevirdi. Gözlerinde sevecenlik yoktu. Başı sonu olmayan, buz gibi bir öfkeden başka hiçbir şey yoktu.

Ama gözlerini kırpınca öfkesi uçup gitti. Yerini adeta rahatlamaya bıraktı. Bitkinliğe.

Aytaşı parkeleri ısıtan soluk gün ışığına bakılırsa şafak vaktiydi. Ne zamandır baygın yattığımı düşünmek istemedim.

Neler oldu? diye sordum. Sesim kısılmıştı; az önceye kadar çığlık atıyormuşum gibi.

Çığlık atıyordun, diye karşılık verdi. Mental kalkanım yerinde miydi, değil miydi, yoksa tamamıyla kayıplara mı karışmıştı, umurumda bile değildi. Ayrıca Tamlin'in malikânesindeki hizmetkârlarla gözcülerin ödünü bokuna karıştırmayı da başardın, çünkü kendini karanlığa bohçalaymca seni göremediler. İçim daraldı. Birilerine zarar verdim mi?

Hayır. Her ne yaptıysan, sadece kendinle sınırlı kaldı. Orada değildin...

Uzun bacaklarını gererek, O eve girip seni alan kişi ben olsaydım, diye açıkladı, kanunlar ve protokoller gereği işler arapsaçına dönebilirdi. Kalkanı parçalamam sıkıntı yaratmazdı - ama bundan sonra Mor tek başına ve yürüyerek içeri girmeli, gözcüleri kendi gücünü kullanarak bayıltmalı ve ben buraya getirmeden önce seni başka bir sarayın sınırına kadar taşımalıydı. Aksi takdirde Tamlin topraklarımı işgal ederek seni talep etmeye hak kazanırdı. İç savaştan hiçbir çıkarım olmadığına göre, her şeyi kitabına uygun şekilde yapmak zorunda kaldık.

Mor da aynen böyle söylemişti... her şeyi kitabına uygun şekilde yaptığını.

Ama... Peki oraya geri döndüğümde...

Buraya aylık anlaşmamızı yerine getirmeye gelmedin, dolayısıyla geri dönmek gibi bir zorunluluğun yok. Şakaklarını ovdu. Kendin istemediğin sürece.

Soru, tıpkı havuzun dibine çöken taş misali içime oturdu, içimde ne büyük bir ıssızlık, ne büyük bir... hiçlik vardı.

Beni eve hapsetti, diyebildim.

Rhys'in koltuğunun arkasında heybetli kanatların gölgesi yükseldi. Ama konuşurken sesi sakindi: Biliyorum. Seni hissettim. Üstelik kalkanın da yerindeydi... ilk kez.

Gözlerinin içine baktım. Gidecek başka yerim yok.

Hem bir soruydu, hem de bir rica.

Elini kaldırırken kanatlar soluklaşıp kayboldu. Burada dilediğin kadar kalabilirsin, istersen sonsuza kadar kalabilirsin. Ben... bir yerden sonra geri dönmek zorundayım.

Söylediğin anda olmuş bil. Bu sözünde de samimiydi. Gözlerindeki hiddetten anladığım kadarıyla hoşuna gitmeyecekti ama istediğim zaman beni Bahar Sarayı'na geri götürecekti.

Beni o sessizliğe, o gözcülere, giyinmek, tıkınmak ve parti planlamak dışında hiçbir şey yapmadığım o yaşantıya geri götürecekti.

Ayak bileğini öteki dizine koyarak ayak ayak üzerine attı. Buraya ilk geldiğinde sana bir teklif yapmıştım: Bana yardım etmen karşılığında yeme içme, barınma ve giyinme... hepsi şenindir.

Geçmişte dilencilik yapmıştım. Şimdi aynı şeyi yaptığımı düşününce...

Benim için çalış, dedi Rhysand. Zaten sana borçluyum. Ayrıntıları daha sonra hallederiz, gerekirse.

Dağlara doğru baktım; güneydeki Bahar Sarayı'nı buradan görebilirmişim gibi. Tamlin küplere binecekti. Malikâneyi yerle bir edecekti.

Ama beni... hapsetmişti. Ya beni çok yanlış anlamıştı ya da Dağın Altı'nda yaşananlardan dolayı alt üst olmuştu ama sonuçta... beni hapsetmişti.

Geri dönmüyorum. Kelimeler beynimde ölüm çanı gibi yankılandı. Her şeyi halledene kadar dönmeyeceğim. Parmağımda bir zamanlar yüzüğün durduğu boş halkayı başparmağımla ovalarken üstüme gelen öfke, keder ve müzmin çaresizlik duvarını geri ittim.

Günün birinde. Belki... belki Tamlin kendine gelirdi. Cerahatli korkunun çentikli yarasını tedavi edebilir, kendini iyileştirebi-lirdi. Belki ben de kendimi toplardım. Kim bilir.

Bildiğim tek şey, o malikânede kalırsam, bir kez daha dört duvar arasına kapatılırsam, Amarantha'nın başlattığı kırılma tamamlanırdı.

Rhysand aniden elinde beliren bir kupa sıcak bitki çayını elime tutuşturdu, iç.

Kupayı aldım ve sıcaklığın katı parmaklarıma nüfuz etmesine izin verdim. Rhysand çayımdan ilk yudumumu alana dek gözlerini benden ayırmadı, ardından dağları izlemeye geri döndü. Bir yudum daha aldım — nane ve... meyankökü ve başka bir bitki ya da baharat.

Geri dönmüyordum. Zaten belki de hiç geri dönmemiştim. Dağın Altı'nda kalmıştım.

Kupanın yarısına geldiğimde, sırf üstüme çullanan kasvetli sessizliği bozmak için konuşma ihtiyacı hissettim. Şu karanlık... senin verdiğin gücün bir parçası mı?

Öyle denebilir.

Kalan çayı kafama diktim. Kanatlar yok mu?

Eğer Tamlin'in şekil değiştirme yeteneğini de aldıysan, muh-temelen kendi kanatlarını çıkarabilirsin.

Lucien'in karşısında pençelerimin çıktığı gün aklıma gelince omurgamdan bir ürperti geçti. Ya diğer Yüce Lordlar? Buz - Kış'tan geliyor. Peki geçenlerde katılaşmış rüzgârdan yaptığım kalkana ne demeli? Diğerleri bana neler vermiş olabilir? Yabalama yeteneğinin içinizden biriyle daha fazla ilgisi olabilir mi? Konuyu kafasında evirip çevirdi. Rüzgâr? Muhtemelen Gün Sarayı. Ama yabalama belli bir sarayla sınırlı değil. Tamamen kendi güç rezervine bağlı - ve eğitimine. Bir karış öteye gidemeyerek ne kadar muazzam şekilde çuvalladığımdan bahsetmek içimden gelmedi. Diğerlerinden aldığın güçlere gelince... Sanırım bunları bulmak sana kalıyor.

îyi niyetinin çabucak kaybolduğunu bilmeliydim.

Rhys düşük perdeden gülerek ayağa kalktı, kollarını başının üstüne kaldırıp gerdi, boynunu çevirdi. Orada çok uzun zamandır oturuyormuş gibiydi. Tüm gece boyunca. Bir-iki gün dinlen, Feyre, dedi. Sonra kendini bu konuları

www.cepsitesi.Net

keşfetmeye adarsın. Benim topraklarımın başka bir yerinde yapılacak işlerim var. Hafta sonuna doğru dönerim.

Uzun uykuya rağmen kendimi çok yorgun hissediyordum. Yorgunluğu kemiklerimde, buruşmuş kalbimde hissediyordum. Rhysand cevap vermediğimi görünce aytaşı sütunların arasından uzaklaşmaya başladı.

O anda önümdeki birkaç günü nasıl geçireceğimi gördüm: Issızlık içinde, yapacak hiçbir şey olmadan, tek başıma, korkunç düşüncelerin eşliğinde... Ağzıma gelen cümleyi söylerken ikinci kez düşünmedim: Beni de götür.

Rhys mor tül perdelerin arasından geçmek üzereyken durdu. Usulca arkasına döndü. Dinlenmelisin.

Yeterince dinlendim, dedim. Boş kupayı bırakıp ayağa kalktım. Hafiften başım döndü. En son ne zaman bir şeyler yemiştim? Her nereye gidiyorsan, her ne yapacaksan, beni de yanına al. Beladan uzak dururum. Ben sadece... Lütfen. Son kelime boğazıma düğümlenmişti. Bu kelimeden nefret ediyordum. Çünkü Tamlin'in üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu.

Rhys uzun bir süre konuşmadı. Sonra aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak yaklaştı. Yüzü taş kesilmişti. Benimle gelirsen, geri dönüşün olmaz. Gördüklerini bu sarayın dışındaki birine anlatmana izin veremem. Çünkü bunu yaparsan çok kan dökülür — benim halkımın kanı. Yani gelirsen bu konuda sonsuza dek yalan söylemek zorundasın; Bahar Sarayı'na dönersen hiç kimseye orada neler gördüğünden, kimlerle tanıştığından, nelere şahit olduğundan bahsedemezsin. Bu konu seninle... yeni arkadaşların arasında bir sır olarak kalmayacaksa, burada kal.

Burada kal, Bahar Sarayı'nda kilitli kal... Göğüs kafesimin içinde, esneyen, açık bir yara vardı. Bu yara kanar mı diye merak ettim. Bir ruh kan kaybından ölebilir miydi? Belki de çoktan ölmüştü. Beni de götür, diye fısıldadım. Gördüklerimden kimseye bahsetmem... Ona bile. ismini söylemeye dilim varmamıştı.

Rhys birkaç saniye bana baktı. Sonunda dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. On dakikaya çıkıyoruz. Duş alıp kendine gelmek istersen, hemen yap.

Muhtemelen ölü gibi göründüğüme dair - alışılmadık şekilde nazik- bir hatırlatma. Evet, duş almak istiyordum. Ama sormadan edemedim: Nereye gidiyoruz?

Rhys'in yüzündeki gülümseme sırıtmaya dönüştü. Velaris'e. Yani Yıldızışığı Şehri'ne.

Odama girdiğim anda derin sessizlik geri döndü ve aklıma takı-labilecek bazı soruları süpürdü. Bir şehirle ilgili soruları.

Her yer Amarantha tarafından yerle bir edilmişti. Eğer Prythian'da bir şehir varsa bile sadece bir harabeyi ziyaret edeceğimden şüphem yoktu.

Kendimi banyoya atıp elimden geldiği kadar hızlıca ovalandım. Ardından benim için bırakılan Gece Sarayı kıyafetlerini üstüme geçiriverdim. Düşünmeden hareket ediyordum; aslında her hareketim başımdan neler

geçtiğini, Tamlin'in ne yapmaya çalıştığını, ne yaptığını, benim ne yaptığımı düşünmemek için yapılan boş çabalardan ibaretti.

Ana avluya geri döndüğümde Rhys aytaşı sütunlarından birine sırtını vermiş tırnaklarıyla oynuyordu. On beş dakika oldu, dedikten sonra elini uzattı.

Bu sataşmayı umursuyormuş gibi görünmek istedim ama içimdeki ateşin küllerinde en ufak bir köz kalmamıştı. Sonra, kükreyen karanlık ikimizi de yuttu.

Yabalayarak dünyanın içinden geçerken Rhys'in nasırlı elleri benim -artık nasırsız- parmaklarımı törpüledi. Rüzgâr, gece ve yıldızlar etrafımızda fırıl fırıl döndü, ta ki...

Ta ki yıldızlar yerine gün ışığı beni selamlayana dek. Işık yüzünden gözlerimi kısarak etrafıma baktığımda, sıradan bir evin lobisinde durduğumu anladım.

Ayaklarımı okşayan süslü kırmızı kilimde sendeleyerek Rhys'ten uzaklaştım ve insanın içini ısıtan ahşap panelli duvarları, resimleri, ilerideki düz ve geniş meşe merdivenleri inceledim.

iki yanımızda iki oda vardı. Solumdaki oturma odasında siyah mermer şömine, konforlu, zarif ama yıpranmış mobilyalar ve duvardan duvara kitap rafları vardı. Sağımdaki yemek odasında ise kiraz ağacından yapılmış, on kişiyi ağırlayacak kadar büyük ve uzun -ama malikânedekine kıyasla küçük- bir masa. Karşımızdaki ince uzun koridor boyunca birkaç oda daha göze çarpıyordu ve koridorun sonu -muhtemelen- mutfağa açılıyordu. Bir kasaba evindeydik.

Çocukken babam beni yanma alıp bölgemizdeki en büyük kasabaya götürdüğünde böyle bir eve girmiştim. Çok zengin bir müşterinin eviydi; kahve ve naftalin kokuyordu. Hoş bir yerdi -ama havasızdı ve fazla resmiydi.

Oysa bu ev... içinde yaşanılmış, keyif alınmış, sevgiyle bağlanılmış bir yuvaydı.

Üstelik bir şehirdeydi.

İKİNCİ KİTAP

RÜZGÂR EVİ

14.

BÖLÜM

Evime hoş geldin, dedi Rhysand.

Dışarıda bir şehir vardı. Bir dünya.

Sabah güneşi kasaba evinin ön cephesini boydan boya kaplayan pencerelerden içeri hücum ediyordu. Hemen önümdeki oymalı ahşap kapının buzlu camından arkadaki antre ve kapalı durduğu için arkasındaki şehri göstermeyen, camsız dış kapı seçilebiliyordu.

O kapıdan dışarı adım attığımı, dik dik bakan kalabalığa karıştığımı, Amarantha'nın başlarına açtığı zararı gördüğümü düşününce... içime derin bir kasvet çöktü.

Şimdiye kadar dikkatimi toplayıp acaba buraya gelmekle hata mı yaptım diye kendime soramamış, bunu düşünmek için en ufak bir açık kapı bırakmamıştım ama... Neredeyiz?

Rhys geniş omuzlarından biriyle oturma odası kapısının oymalı meşe çerçevesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. Burası benim evim. Aslında şehirde iki evim var. Ötekini daha çok... resmi işler için kullanıyorum — ama burası kendim ve ailem için.

Hizmetkârların seslerini duyabilir miyim diye kulak kabarttım ama etrafta çıt yoktu. Belki de böylesi daha iyiydi, ağlayıp sızlayan ve aval aval bakan yüzlerle karşılaşmaktansa.

Arkamızdaki koridora baktığımı gören Rhysand, Nuala ve Cerridwen burada, dedi. Ama onları saymazsan sadece ikimiz kalacağız.

Gerildim. Her şeyin Gece Sarayı'ndaki gibi olması sorun değildi ama bu ev oraya kıyasla çok küçüktü. Rhysand'tan kaçacak yerim olmayacaktı. Dışarıdaki şehir hariç.

Ölümlü diyarında hiç şehir kalmamıştı. Gerçi ana kıtada, sanat, eğitim ve ticaretle dolu bazı şehirler türemişti. Elain bir zamanlar benimle birlikte oralara gitmek istiyordu. Artık bu şansı yakalayabileceğimi sanmıyordum.

Rhysand bir şeyler söylemek için ağzını açtığı anda, buzlu camının arkasındaki antrede uzun boylu, iri cüsseli iki gölge belirdi. içlerinden biri buzlu camı yumrukladı.

Ardından bir erkek sesi yükseldi. Çabuk ol, seni tembel teneke. Bitkinlik yüzünden öylesine sersemlemiştim ki iki gölgenin sırtından yükselen kanatları umursamadım.

Rhys kapıya dönüp bakmadan aceleyle konuştu, iki şey var, Feyreciğim.

Aynı adam kapıyı yumruklamaya devam ederken yanındaki arkadaşı, Onunla kavgaya tutuşacaksan, diye homurdandı, bari kahvaltıdan sonra yap. Bu yeni ses... sanki gerçekten bir gölgeden geliyordu: Karanlık, akıcı ve... soğuk.

Buraya uçmak için az önce yatağımda kendi kendimi dürtmedim herhalde, dedi ilk ses. Ardından, işgüzar herif, diye ekledi.

Rhys devam ederken dudaklarını çekiştiren bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim. Bir: Ben ve Mor dışında hiç kimse -hiç kimse- doğrudan bu eve yabalayamaz. Evin çevresinde bir koruma büyüsü, büyünün üzerinde bir kalkan, onun üstüne de tekrar koruma büyüsü var. içeriye benim istediğim -ve senin istediğin- kişiler dışında hiç kimse giremez. Burada güvendesin; hatta şehrin neresinde olursan ol, güvendesin. Velaris'in duvarları öyle iyi korunur ki beş bin yıldır aşılamadı. Ben izin vermedikçe kötü niyetli hiç kimse şehre adım atamaz. Yani istediğin yere git, istediğin şeyi yap,

www.CepSitesi.Net

istediğinle konuş. Gerçi antredeki şu iki şahıs... diye ekledi; gözleri parlıyordu, ...kapıyı böyle yumruklamaya devam ederse, tanışman gereken kişiler listesinde yer alacak kadar yaşayamayabilirler.

ilk sesin sahibi kapıya son bir yumruk indirerek, Seni duya-bildiğimizi biliyorsun, pislik herif, diye seslendi.

Rhysand, İkinci olarak, diye devam etti, kapıma dayanan şu iki piç kurusuyla şimdi mi tanışmak mı istersin, yoksa ben ikisinden birini Yüce Lorduyla böyle konuştuğu için eşek sudan gelinceye kadar döverken, akıllıca davranıp yukarı kata çıkmak, hâlâ solgun göründüğün için biraz şekerleme yapmak, sonra da şehre uygun elbiseler giymek mi istersin, sana kalmış.

Gözlerinde öyle bir ışık vardı ki, onu bir şekilde daha... genç gösteriyordu. Daha insani. Gözlerimi açınca karşılaştığım buz gibi öfkenin tam aksine.

O kanepede uyanmış ve eve dönmemeye karar vermiştim. Belki de... Bahar Sarayı'nın evim olmadığına karar vermiştim. O kadim kasvetin içinde boğuluyor, var olduğundan bile emin olmadığım bir yüzeye çıkmak için debeleniyordum. Kazan bilir ne kadar uzun süre uyumuştum ama yine de... Gittiklerinde gelip beni alırsın.

Rhys'in keyfi kaçtı. Bir şey daha söyleyecekmiş gibiydi ama o sırada antredeki iki adamın arkasından bir kadın sesi yükseldi - canlı ve keskin bir ses. Siz Illyrialılar eve girmek için arka kapıda acı acı miyavlayan kedilerden betersiniz. Kapı tokmağı çekiştirildi ve hemen ardından kadın sert şekilde ofladı. Ciddi misin, Rhysand? Kapıyı yüzümüze mi kapattın?

O yoğun kasveti uzakta tutmaya gayret ederek basamakları tırmandım. Merdivenin tepesinde Nuala'yla Cerridwen yüzlerini buruşturarak ön kapıya bakıyorlardı. Cerridwen'in kibarca acele etmemi işaret ettiğine yemin edebilirdim. Bu normallik görüntüsü karşısında ikillere sarılıp öpebilirdim.

Rhys'i de öpebilirdim, çünkü kapıyı açmak için ikinci kattaki gök mavisi koridoru yarılamamı bekledi.

Önce ilk erkek sesinin Evine hoş geldin, piç kurusu, diye ilan edişini duydum. Ardından gölgeli erkek sesi söz aldı: Geldiğini hissettim. Gerçi Mor bilgi vermişti ama...

O ilginç kadın sesi adamın sözünü kesti: Köpeklerini gönder de bahçede oynasınlar Rhysand. Seninle konuşmam gereken şeyler var.

Gece yarısı sesli adam, Benim de, diye çıkıştı. Sesindeki ıssız soğukluk omurgamı yalayarak sırtımdan aşağıya kaydı.

Sonra ukala adam söz alarak kadına yüklendi. Önce biz geldik. Sıranı bekleşene, Sıska Antika.

İki yanımdaki Nuala ve Cerridwen sıçradı: Ya kahkahalarını dizginlemişlerdi, ya biraz ürkmüşlerdi ya da ikisi birden. Kesinlikle ikisi birdendi, çünkü kadının hırlaması -üstelik yarım ağızla yapıldığı halde- evin içindeki havayı yarıp geçiverdi.

Koridora belli aralıklarla asılan alabasterli renkli cam avizeler, iki yandaki birkaç cilalı kapıyı aydınlatıyordu. Rhysand'm odası hangisiydi acaba? Ardından hangisinin Mor'un odası olduğunu merak ettim, çünkü aşağıdaki arbedede onun uykulu sesi de kulağıma çalındı:

Sabahın köründe herkesin burada ne işi var? Bu gece Ev'de buluşacağımızı sanıyordum.

Rhysand gürledi - resmen, gürledi', inan bana, parti falan yok. Ama Cassian çenesini kapatmazsa katliam olacak.

Açız, diye sızlandı ilk erkek sesi — yani Cassian. Bizi besleyin. Birisi burada kahvaltı olacağını söyledi.

Tuhaf kadın sesi, Zavallılar, diye alay etti. Siz salaklar gerçekten zavallısınız.

Bunu zaten biliyoruz, dedi Mor. Ama, sahiden, yiyecek bir şeyler var mı?

Kelimeleri duydum. Duydum ve süzgeçten geçirdim. Ama sonra hepsi zihnimin karanlığına sürüklenip kayboldu.

Nuala ve Cerridwen şömineyle ısıtılmış, aydınlık bir odanın kapısını açtılar. Büyük pencereler kasaba evinin arkasındaki bir kış bahçesine bakıyordu; bahçenin ortasında mevsimden dolayı suyu kesilmiş, uyuyan bir taş çeşme vardı. Kaliteli ahşap ve yumuşak beyaz tonlarının hâkim olduğu odada mahir ellerin dokunuşları hissediliyordu. Tuhaf şekilde, insana özgüydü.

içlerinde en cezbedici olanı yataktı - kocaman, rahat, kış serinliğini dışarıda tutmak için fildişi renkli yün ve kuş tüyü yorganlarla bezenmiş yatak.

Ama birkaç temel soruyu soramayacak kadar da bezgin gö-rünmemeliydim, çünkü kendi sağlığımı dikkate aldığıma dair bir illüzyon yaratmam gerekiyordu, en azından kendim için.

Kapıyı arkalarından kapattıklarında, Onlar kimdi? diye sordum.

Nuala küçük ebeveyn banyosuna yöneldi: Beyaz mermer, ayaklı küvet, bahçe duvarının üstüne bakan daha aydınlık pencereler ve duvarın arkasında nöbet tutarmış gibi yükselen sık bir servi sırası. Ağır adımlarla gardıroba ulaşan Cerridwen biraz tereddüt etse de omzunun üzerinden geriye bakarak cevapladı: Rhysand'm Yüksek Konsey üyeleri.

Gece Sarayı'ndayken isimleri geçen, Rhysand'm sürekli buluştuğu kişiler. Yüce Lordlarm resmi işleri bu kadar lakayt yürüttüklerini bilmiyordum, diye itiraf ettim.

Elinde bir tarakla banyodan çıkan Nuala, Diğerleri yapmaz, dedi. Ama Rhysand böyledir.

Anlaşılan saçım darmadağınıktı, çünkü Nuala hemen işe girişti. Bu arada Cerridwen fildişi renkli bir yatak kıyafeti çıkardı - dantel işlemeli, sıcak, yumuşak, altlı üstlü bir pijama takımı.

Pijamaya baktım, sonra odaya, sonra odanın dışındaki kış bahçesine ve uyuyan çeşmeye. Ardından Rhysand'm az önce söyledikleri kafama dank etti.

Bu şehrin duvarları beş bin yıl boyunca aşılamadı. Amarantha'yı kastediyordu...

Bu şehir nasıl yerinde duruyor? Aynadan Nuala'nm gözlerinin içine baktım. Nasıl... nasıl ayakta kalabildi?

Yüzü asılan Nuala kara gözlerini ikizine çevirdi. Cerridwen eğildiği şifonyer çekmecesinden benim için bulduğu içi yünlü terlikleri elinde tutarak doğruldu. Yutkunurken gırtlağı yükselip alçaldı.

Yüce Lord çok güçlüdür, dedi, dikkatlice. Babasının cüppesi ona geçmeden çok önce bile kendisini halkına adamıştı.

Nasıl ayakta kaldı? diye zorladım. Etrafımda bir şehir -üstelik bahçeye ulaşıp pencereden içeri giren seslere bakılırsa güzel bir şehir- uzanıyordu. El sürülmemiş, büsbütün. Güvenli. Dünyanın geri kalanı çürümeye bırakılmışken.

ikizler tekrar birbirlerine bakarak ana rahminde öğrendikleri sessiz bir dilde konuştular. Nuala tarağı makyaj masasına bıraktı. Bunu söylemek bize düşmez.

O söylemenizi istemedi diye mi?

Yatak örtüsünü geriye katlayan Cerridwen, Hayır, diye sözümü kesti. Yüce Lord bizden böyle bir talepte bulunmadı. Ama bu şehri nasıl koruduğu onun anlatması gereken bir hikaye, bizim değil.

ikisine de dik dik baktım. Tamam. Öyle olsun.

Cerridwen perdeleri kapatıp odayı karanlığa mühürlemeye yeltendi.

Kalbimle birlikte öfkem de dibe vururken, Açık kalsın, diye atıldım.

Karanlıkta kısılıp kalamazdım - henüz.

Cerridwen başıyla onaylayıp perdeleri açık bıraktı. Bir ağızdan herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsam haber vermemi söyledikten sonra odadan çıktılar.

Odada yalnız kalınca, çarşafların yumuşaklığını, düzgünlüğünü neredeyse hiç hissetmeyerek yatağa uzandım.

Çıtırdayan ateşi, bahçedeki yaprak dökmeyen saksı bitkilerinin içinde cıvıldaşan kuşları dinledim. Alışık olduğum tatlı bahar melodilerinden çok farklı şakıyorlardı. O melodileri tekrar duyabilecek miydim, tekrar duymaya katlanabilecek miydim, bilmiyordum.

Belki eninde sonunda Amarantha kazanmıştı.

içimdeki tuhaf ve yeni bir ses, artık hiç geri dönmeyecek olmamın onun için en doğru ceza olup olmadığını merak etti. Onun bana yaptıkları için.

Sonra uyku beni aldı. Hızlı, vahşi ve derin bir uyku.

15. BÖLÜM

Saatler sonra uyandım.

Nerede olduğumu, başımdan neler geçtiğini hatırlamam dakikalar aldı. Gül ağacından yapılmış yazı masasının üzerindeki saatin tik-takları beni o ağır

kasvete geri-geri-geri itiyordu. Ama hiç olmazsa yorgun hissetmiyordum. Sıkıntım geçmese de sonsuz uyku hissinin pençesinden kurtulmuştum.

Bahar Sarayı'nda neler olup bittiğini sonra düşünürdüm. Yarın. Belki de hiç.

Rhysand'm Yüksek Konseyi, şükürler olsun ki, ben giyinirken dağılmıştı.

Rhys'in beni beklediği ön kapı, ahşap ve mermer döşemeli antreye, antre ise dışarıdaki sokağa açılıyordu. Beni aşağıdan yukarıya doğru süzdü: Ayağımdaki pratik ve rahat lacivert süet ayakkabıdan, üstümdeki gök mavisi diz üstü paltoya, oradan da başımın bir yanından başlayıp ensemde toplanan saç örgüme kadar. Paltomun altında, her zamanki ince kıyafetimin yerine, daha kalın, daha sıcak tutan kahverengi bir pantolonla, içine kıvrılıp uyuyabileceğim kadar yumuşak, krem rengi, şirin bir kazak vardı. Ayakkabılarımla uyumlu örgü eldivenler paltomun derin ceplerinde hazır bekliyordu.

Birlikte dış kapıya doğru yürürken, Bizim ikizler abartmaya bayılıyor, dedi ama sesinde bir yapmacıklık vardı - aslında söylemek istediği şey bu değilmiş gibi.

Aydınlık kapı eşiğine doğru attığım her adım hem sonsuzluktu, hem de bir davet.

Karşımda beliren şehrin ilk detaylarını yalayıp yutarken, bir anlığına da olsa, içimdeki sıkıntı kayboldu.

Zaten ılıman olan kış gününü daha da yumuşatan bir gün ışığı; bel boyunda ferforje çitlerle ve boş çiçek tarhlarıyla çevrili, kurumuş çimenleri beyaza kesmiş, küçük ve bakımlı bir ön bahçe; bahçenin ardında ise beyaz parke taşlı bir sokak. Sokaktan farklı farklı giyinmiş Ulu Periler gelip geçiyordu. Ayazdan korunmak için benim gibi palto giyenler de vardı, ölümlü modasına ait katlı, kabarık, dantelli etekler, hatta deri binici kıyafetleri giyenler de. Mevsimin bile yok edemediği tuz ve limon otu kokulu esinti altında, telaşsız adımlarla yürüyorlardı. Hiçbiri başını çevirip eve bakmıyordu. Yeşil bakır çatıları ve sert havaya duman filizleri üfleyen beyaz bacalarıyla sokağın iki yanma dizilmiş bu mermer evlerden birinde Yüce Lordlarımn yaşadığından habersizmiş ya da bunda tedirgin olacak bir şey yokmuş gibiydiler.

Uzaklardan çığlık çığlığa gülüşen çocuk sesleri geldi.

Sakar adımlarla bahçe kapısına ulaştım, metalin soğukluğunu hissetmeyen beceriksiz parmaklarla sürgüyü kaldırdım, üç basamaklı merdiveni tek adımda inip sokağa çıktım ve gördüğüm şey karşısında donup kaldım.

Yokuş aşağı uzanan sokak boyunca sayısız şirin kasaba evi, tüten baca, iyi beslenmiş, endişesiz peri vardı. Yamacın dibinde en koyu safir renkli bir nehir hafif kavis çizerek ilerideki uçsuz bucaksız suya dökülüyordu.

Denize.

Nehrin iki yanındaki engebeli yamaçların üzerine adeta bir kabuk gibi inşa edilen şehir, beyaz mermer ve kumtaşmdan yapılmış binalarla doluydu. Çeşit

çeşit yelkenli gemiler nehirde yol alıyor, tepelerinde dönen kuşların beyaz kanatları öğle güneşinde ışıl ışıl parlıyordu.

Canavarlar yoktu. Karanlık yoktu. En ufak bir korku ya da umutsuzluk belirtisi yoktu.

El sürülmemişti.

Şehrin duvarları beş bin yıldır aşılamadı.

Rhys bunu nasıl becermişti, karşılığında ne vermişti bilmiyordum - ama Amarantha, Prythian üstündeki hâkimiyetinin zirvesindeyken bile, bu şehre gerçekten dokunmamıştı.

Prythian'm geri kalanı elli yıl boyunca parçalanıp ölüme terk edilirken, Velaris... Yumruklarımı sıktım.

Derken, sokağın diğer tarafında, şehre tepeden bakan bir karaltının varlığını hissettim.

Başımı çevirip bakınca şehrin ebedi muhafızlarıyla karşılaştım: Kızıl kayalı dik uçurumlarıyla kanyon duvarları gibi yükselen, dümdüz zirveleriyle şehre tepeden bakan bir dağ sırası. Şehirdeki bazı binalar bu kızıl kayalardan yapılmıştı. Nehir, Velaris'in kuzeyini çevreleyen bu dağlara doğru kıvrım yaparak uçurumların gölgeleri içinde gözden kayboluyordu. Aslında tüm kuzey, denizden gelip şehri ağzının içine alan bir balığın dişlerine benzeyen, sivri doruklu sıradağlarla kaplıydı. Ama arkamdan yükselen bu kızıl dağlar... Uyuyan devlerdi. Bir şekilde canlı gibiydiler; bilinçli gibi.

içimde sinsice sürünen güç onlara cevap verircesine iliklerimde gezindi - dikkat çekmek için bacaklarıma sürtünen bir kedi gibi. Oralı olmadım.

Ortadaki zirve, dedi Rhys arkamdan. Orada olduğunu hatırlayarak arkamı döndüm. Eliyle işaret ettiği en geniş kızıl uçurumun üst kısmında bir takım delikler ve pencereler göze çarpıyordu. Ve büyük kara kanatlarıyla oraya doğru uçan iki gölge. Orası bu şehirdeki ikinci evim. Rüzgâr Evi.

Uçan figürler savrulunca güçlü ve ters bir hava akımına kapıldıklarını anladım.

Akşam yemeğini orada yiyeceğiz, diye ekledi ama sesinden bundan rahatsızlık duyup duymadığı anlaşılmıyordu.

Zaten pek umurumda değildi. Yüzümü yeniden şehre dönerek, Nasıl? diye sordum.

Neyi kastettiğimi anladı. Şans.

Şans? Bu nasıl bir şans ki, dedim kısık ama güçsüz olmayan bir sesle, Prythianin geri kalanı talan edilirken, senin halkın, senin şehrin güvende kalabildi?

Rhys'in siyah saçları rüzgârla dalgalandı. Yüzünü okuyamadım. Bir an bile olsa, diye devam ederken sesim çatallandı. Bu şansı her yere yaymayı düşündüğün olmadı mı? Herkese?

Topraklarımdaki diğer şehirler tüm dünya tarafından biliniyor, diye sakince karşılık verdi. Ama Velaris, buralı olmayan herkes için bir milenyum

boyunca sır olarak kaldı. Amarantha buraya dokunmadı çünkü var olduğunu bilmiyordu. Canavarlarından hiçbiri bilmiyordu. Ve diğer saraylar hâlâ bilmiyor. Nasıl?

Tılsımlar, koruma büyüleri ve acımasız olsalar da bu berbat dünyada biraz iyilik tutmaya çalışan atalarım sayesinde.

Ve Amarantha geldiğinde, -kadının ismini neredeyse tükürür gibi telaffuz etmiştim- burayı bir sığınma kampı olarak açmak aklına bile gelmedi?

Amarantha geldiğinde... dedi. Gözleri parlarken öfkesi az da olsa zincirlerinden boşandı. Çok zor seçimler yapmak zorunda kaldım, hem de çok kısa bir sürede.

Gözlerimi devirdikten sonra yüzümü engebeli, dik yamaçlara ve ardındaki engin denize çevirdim. Sanırım bana bu konudan bahsetmeyeceksin. Ama bilmek zorundaydım. Bu huzur ve güzellik parçasını nasıl kurtardığını bilmek zorundaydım.

Şimdi bundan bahsetmenin sırası değil.

Harika. Buna benzer lakırdıları Bahar Sarayı'nda binlerce kez duymuştum. Zorlamak için nefesimi tükettiğime değmezdi.

Ama odama kapanıp yas tutacak, ağlayıp sızlayarak uykuya dalacak halim yoktu; bunu yapamazdım. Dışarı çıkmayı göze almalıydım, acı vermesine rağmen, bu şehrin büyüklüğüne rağmen... Yüce Kazan; hakikaten çok büyüktü. Çenemle aşağıdaki nehre doğru uzanan şehri işaret ettim. Peki burada diğer herkesin canı pahasına korunmaya değecek ne var?

Yüzüne baktığımda gözleri uzakta çalkalanan kış denizi kadar yabaniydi. Her şey.

Rhysand abartmamıştı.

Velaris'teki her şey görülmeye değerdi. Neşeli vitrinlerinin önüne kibar masa ve sandalyeler konulmuş, bir tür büyüyle ısıtıldığı şüphe götürmeyen, Ulu Periler'le bazı tuhaf, güzel, sıradan perilerin gülüşüp çene çaldıkları kafeler. Palas adını verdikleri, ikisi Sidra Nehri'nin bu tarafında, yani güney yakasında, diğer ikisi de kuzey yakasında olmak üzere dört pazar meydanı.

Dolaştığımız saatler boyunca sadece iki palası gezebildim: Beyaz taşlar döşenmiş kare şekilli devasa meydanların çevresinde, sütunlar üzerinde yükselerek meydana tepeden bakan ve sokak seviyesindeki dükkânlar için korunaklı bir yürüme yolu oluşturan binalar vardı.

Girdiğimiz ilk pazar meydanı olan Tekstil ve Kuyum Palas, giysiler, ayakkabılar ve bunların yapımında kullanılan malzemelerle doluydu. Ve mücevherlerle... Sayısız, ışıl ışıl kuyumcu dükkânıyla. Gün ışığı altında serin nehir esintisiyle dalgalanan nadide kumaşlara rağmen, devasa cam vitrinlerde sergilenen giysilere rağmen, kadife kutulara yerleştirilmiş altınlara, yakutlara, zümrütlere ve incilere rağmen, içimde hiçbir şey kımıldamadı. Sol elimdeki boş parmağa bakacak cesaretim bile yoktu.

www.CepSitesi.Net

Rhys bir arkadaşı için hediye bakacağını söyleyip birkaç kuyumcuya girdi. Palas binalarının altındaki gölgelerde o çıkana kadar beklemeyi tercih ettim. Bugünlük bu kadar gezinti yeter-liydi. Kendimi tanıtmak, aval aval bakmalara, gözyaşlarına, yargılanmalara katlanmak zorunda kalırsam, kendimi yatağa atıp bir daha asla çıkmayabilirdim.

Gerçi etrafımdaki hiç kimse bana iki kez bakmıyordu, Rhysand'm yamndayken bile. Muhtemelen kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Şehir sakinleri aralarındaki yabancının kim olduğunu umursamıyor gibiydi.

ikinci pazar, şehirdeki ikiz Meydanlar'dan biriydi: Birisi -Kemik ve Tuz Palas- nehrin bu yakasmdaydı, diğeri -Toynak ve Yaprak Palas- ise diğer yakasında. Her ikisi de satıcılarla dolup taşıyordu: Et, tarım ürünleri, hazır yiyecekler, canlı hayvanlar, şekerlemeler, baharatlar... Bileği bükülmeyen bir babanın ve uçsuz bucaksız bir servetin rahatlığını hissettiğim yıllardan gelen, tanıdık tanımadık, türlü türlü baharat kokuları.

Arada sırada küçük bilgiler veren Rhysand ellerini ceplerinden çıkarmadan bir-iki adım ötemden yürüyordu. Evet, diye onayladı, dükkânların ve evlerin çoğu büyüyle ısıtılıyordu, özellikle de popüler açık mekânlar. Bu konuda daha fazla soru sormadım.

Kimse ondan çekinmiyordu. Dağın Altı'ndaki gibi arkasından fısıldaşan, sataşan veya sırtını sıvazlayan birileri yoktu.

Bunun yerine, onu fark eden herkes sıcak ve geniş gülümsemelerle karşılık veriyordu. Bazıları tekrar hoş geldin demek için yaklaşıp elini sıkıyorlardı. Rhysand hepsini isim isim tanıyordu ve hepsi ona ismiyle hitap ediyorlardı.

Vakit ilerledikçe Rhysand iyice sessizleşti. Nehir kıyısındaki yamaçlardan birine kurulmuş, canlı renklerle boyanmış bir semte gelince durduk. Başımı kaldırıp karşımdaki ilk dükkâna baktığımda kemiklerimin çatırdadığını hissettim.

Aralık kalan süslü kapıdan, içerideki sanat eserleri, resimler, fırçalar, minik heykeller görünüyordu.

Velaris'in en meşhur yeri bu sanatçılar mahallesidir, dedi Rhys. Yüzlerce galeri, kırtasiye dükkânı, çömlek malzemecisi, heykel bahçeleri ve aradaki her şey. Buraya Velaris'in Gökkuşağı derler. Eserlerini sergileyen sanatçılar - müzisyenler, dansçılar, aktörler- Sidra'nın hemen karşısındaki şu tepede oturur. Zirvenin hemen yanında parıldayan altın kubbeyi görüyor musun? Orası ana tiyatrolardan birisi. Şehirde beş tane büyük tiyatro var ama aralarında en ünlüsü bu. Tabi irili ufaklı birçok tiyatro ve falezlerin üzerine yapılmış bir amfitiyatro... Bakışlarımın tekrar karşımdaki rengârenk binalara kaydığını görünce sesi dudaklarında söndü.

Ulu Perilerin yanı sıra daha önce hiç karşılaşmadığım, adını bile bilmediğim türden periler sokakları arşınlıyordu. Her gördüğüm peri bir öncekinden daha dikkat çekiciydi. Bazıları uzun kollu, uzun bacaklı, saçsız ve zifiri siyah derilerinin altında sanki içten içe parlayan bir ay ışığı varmış

gibi ışıl ışıldı; bazıları, pençeli ve perdeli ayaklarıyla attıkları her zarif adımda renk değiştiren yanardöner pullarla kaplıydı; bazıları, boynuzların, toynakların ve alacalı postların vahşi ama mükemmel bir karışımıydı. Kimisi kalın paltolara, şallara ve kar eldivenlerine sa-
rmmıştı ama diğerleri pulları, postları ve pençeleri dışında üzerlerinde hiçbir şey olmadan ortalıkta geziniyor, bunu yaparken tereddüt ediyorlarmış gibi görünmüyorlardı. Hiç kimse tereddüt ediyormuş gibi görünmüyordu. Hepsi şehirde çıktıkları gezintiye kendilerini kaptırmıştı. Bazıları alışveriş yapıyor, bazıları da balçıklarla ve tozlarla oynuyordu... ve boyalarla.

Sanatçılar. Kendime asla bir sanatçı dememiş, asla o kadar uzun boylu düşünmemiştim ama...

Bir zamanlar tüm o renklerin, ışığın ve desenlerin bulunduğu yerde artık bir hapishane hücresinden başka bir şey yoktu. Yoruldum, dedim güçlükle.

Rhys'in bakışlarını üstümde hissettim ama düşüncelerimi okumasını engellemek için kalkanlarımı kontrol etme ihtiyacı duymadım. Başka bir gün tekrar geliriz, demekle yetindi. Zaten neredeyse yemek vakti oldu.

Haklıydı. Tepelerin ilerisindeki güneş, nehrin denizle buluştuğu yere doğru, şehri pembe ve altın renklerine boyayarak alçalıyordu.

Bunun resmini yapmak da içimden gelmedi. Herkes yaklaşan günbatımını hayranlıkla izlemek için durup bakarken bile. Sanki bu şehrin, bu sarayın sakinleri istedikleri zaman istedikleri manzaranın tadını çıkarma özgürlüğüne ve güvenliğine sahiplerdi. Ve sanki başka türlü hissetmenin neye benzediğini hiç bilmemişlerdi.

Onlara bağırıp çağırmak, gevşek bir kaldırım taşını alıp en yakın vitrine fırlatmak istedim. Tenimin altında kaynayan o gücü serbest bırakmak, onlar gün batımlarına hayranlıkla bakarlarken, resim yaparlarken, nehir kenarında çay içerlerken bana neler yapıldığını, dünyanın geri kalanına neler yapıldığını haykırmak ve göstermek istedim.

Rhys, Sakin ol, diye mırıldandı.

Yüzümü hışımla ona çevirdim; nefeslerim hırıltılıydı.

Yüzü tekrar okunmaz haldeydi. Halkımın hiçbir suçu yok.

içimdeki merdiveni ağır ağır tırmanan öfkem son basamakta ayağı kaymış da meydanın beyaz taşlarına kapaklanmış gibi aniden kayboldu.

Evet... elbette onların bir suçu yoktu. Ama şimdi ne bunu ne de başka bir şeyi düşünmek istiyordum. Yeniden, Yoruldum, dedim.

Gırtlağı inip kalktı ama başını eğip Gökkuşağına sırtını döndü. Yarın gece gezintiye çıkarız. Velaris gündüz vakti güzeldir ama asıl karanlık bastıktan sonra görülmek için inşa edilmiştir. Yıldızışığı Şehri'nden başka türlüsünü bekleyemezdim zaten ama düşündüklerimi kelimelere dökmekte zorlanıyordum.

Ama... şu akşam yemeği. Onunla. Rüzgâr Evi'nde. Zihnimi güçlükle toparlayarak, Bu yemekte, tam olarak, kimler olacak? diye sorabildim.

Rhys beni dik bir sokağa yönlendirince baldırlarım yanmaya başladı. Bu kadar mı formdan düşmüş, bu kadar mı güçsüzleş-miştim? Yüksek Konsey üyelerim, diye yanıtladı. Burada kalıp kalmamaya karar vermeden önce onlarla tanışmanı istiyorum. Benimle çalışmak istiyorsan, onlarla da çalışmak zorundasın. Mor'la zaten tanıştın, ama diğer üçü...

Bu öğleden sonra gelenler.

Başıyla onayladı. Cassian, Azriel ve Amren.

Onlar kim? Illyrialılarla ilgili bir şeyler söylemişti ama Amren'in -yani duyduğum o kadın sesinin- kanatları yoktu. En azından buzlu camın ardından görebildiğim kadarıyla.

Saraydaki kurmaylarım, dedi nesnel bir şekilde. Amren tahtın ikinci sahibidir.

Bir kadın? Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki Rhys Evet, dedi. Mor da Üçüncü. Illyrialı savaşçılarımı saray yönetiminin en tepesine getireceğimi sadece aptallar düşünür. O dik başlı, neşeli Mor, Gece Sarayı tahtının Üçüncüsüydü. Amren'le tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın, diye devam etti. Ulu Peri gibi görünür ama damarlarında çok daha farklı bir şey akar. Yanımızdan geçerken başlarını eğerek selam veren neşeli bir çifte aynı şekilde karşılık verdikten sonra devam etti. Muhtemelen bu şehirden daha yaşlı olmasına rağmen aşırı kibirlidir ve incik boncuklarına mağaradaki bir ejderha kadar değer verir. Yani... kendini kolla, ikiniz de kışkırtılınca çabuk öfkeleniyorsunuz. Bu gece bir sürprizle karşılaşmanı istemem.

Bir yanım tam olarak ne tür bir yaratık olduğunu bilmek istemedi. Yani birbirimize girseydik ve onun kolyesini koparsaydım, beni kızartıp yer miydi?

Rhysand kıs kıs güldü. Hayır - çok daha beterini yapardı. Mor'la son tartıştıklarında en sevdiğim dağ evini yerle bir ettiler. Tek kaşını kaldırdı, ister inan ister inanma, Prythian'm tarihindeki en güçlü Yüce Lord benim. Buna rağmen Amren'e son yüzyılda sadece bir kez müdahale ettim.

Tarihteki en güçlü Yüce Lord.

Prythian'da sayısız milenyum boyunca var olan Yüce Lordlar ve Rhys... Sırıtışıyla, iğnelemeleriyle, davetkâr bakışlarıyla, Rhys...

Ve Amren ondan da beterdi. Üstelik yaşı beş bin yıldan fazlaydı.

Korkunun üstüme çullanmasını bekledim; benliğimin bu yemekten kaçmak için eşek gibi anırmasını bekledim - ama... tık yoktu. Belki de geberip gitmek en hayırlısıydı...

Geniş bir el yüzümü kavradı - canımı yakmayacak kadar nazik ama ona bakmamı sağlayacak kadar sert. Sakın böyle düşünme, diye fısıldadı Rhysand. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Kahrolası bir saniye bile.

Aramızdaki bağ gerilmiş ve zaten sallantıda olan mental kalkanım yerle bir olmuştu. Bir anlığına, tıpkı Dağın Altı'nda olduğu gibi, kendi bedenimden onun bedenine sıçradım... kendimi onun gözlerinden gördüm.

Nasıl göründüğümün farkında bile değildim... o ana kadar. Yüzüm kurumuş, elmacıkkemiklerim dışarı fırlamıştı; donuklaşmış mavi-gri gözlerimin altında morluklar peyda olmuştu; dolgun dudaklarım -babamın dudakları- bembeyazdı ve köprücük kemiklerim kalın yün kazağımın üzerinden bile belli oluyordu. Şey gibi görünüyordum... öfke, keder ve umutsuzluk beni canlı canlı yemiş gibi, yeniden açlıktan ölmenin eşiğine gelmişim gibi. Ama yemek açlığından değil... neşe ve yaşam açlığından...

Bedenime geri döner dönmez Rhysand'a çıkıştım. Komik olduğunu mu sanıyorsun?

Elini yüzümden çekerken sesi boğuklaşmıştı. Hayır. Başını yana eğerek yüzüme baktı. Kalkanımı aşmayı nasıl başardın? Neden bahsettiğini bilmiyordum. Ben bir şey yapmamıştım. Sadece... sıçramıştım. Ama bu konuyu konuşmak istemiyordum, hem de burada, hem de onunla. Hışımla yürümeye başladım ama bacaklarım -ipince ve işe yaramaz kahrolasıca bacaklarım- dik yokuşa doğru attığım her adımda sızladı.

Aynı temkinli nezaketle ama beni durduracak kadar sert şekilde bileğimden yakaladı. Yanlışlıkça zihnine sıçradığın başka kimler var?

Lucien-

Lucien mi? Kısa bir kahkaha attı. Sıçramak için ne sefil bir yer.

Kısık bir homurtu kopardım. Aklıma girmekten vazgeç. Kalkanın yerlerde sürünüyor. Hemen kaldırdım. Bir adını bağırmadığın kalmıştı. Yeniden, başını yana eğerek düşüncelere daldı. Belki de benim gücüme sahipsin... Altdudağını ısırdıktan sonra güldü. Eğer gücün benden geliyorsa, eğer bazen kendi kalkanım seni ben sanıp içeri alıyorsa, pekâlâ mümkün olabilir. Çok etkileyici.

Botlarına tükürmemek için kendimi zor tuttum. Gücünü geri al. istemiyorum.

Muzip bir gülümseme, işler bu şekilde yürümüyor. Bu güç senin hayatına tutunmuş durumda. Geri almamın tek yolu seni öldürmekten geçiyor ama yol arkadaşlığından hoşlandığım için bu teklifini es geçeceğim. Birkaç adım yürüdükten sonra devam etti. Mental duvarların konusunda ihtiyatlı olmalısın. Özellikle de Velaris'i gördükten sonra. Başka bir yere, bu toprakların ötesinde bir yere gittiğinde birisi zihnine sıçrayıp burayı görürse... Çenesindeki kaslardan biri seyirdi. Bizim gibilere daema-ti derler. Bir odadan ötekine geçer gibi başka birinin zihnine yürüyebiliriz. Nadir bulunuruz ve Yüce Ana isteyene kadar bu yeteneğimizin farkına varmayız. Yine de dünyanın her yerinde bizden birileri vardır ve birçok kişi -en çok da etkili pozisyonlarda olanlar- yeteneklerimize karşı kapsamlı bir eğitim alır. Eğer kalkanın yerinde değilken bir daematiyle karşılaşırsan Feyre,

senden istediği her şeyi alır. Daha güçlü olanlar seni kendine köle yapabilir, istedikleri her şeyi sana yaptırabilir, üstelik senin ruhun bile duymaz. Topraklarım gizli kalmaya devam edecek ta ki birisi seni, yani diğer şeylerin ötesinde çok değerli bir bilgi kaynağını bulana dek.

Daemati - eğer bir daematiysem, söylediği şeyleri ben de yapabilir miydim? Yanımdan geçenlerin arkamdan fısıldayacakları lanet lakaplardan biri daha. Söylediklerinden anladığım kadarıyla Hybern'le yapılacak olası bir savaşta kralın orduları burayı bilmediği için saldırmayacak. Elimle bir yay çizerek etrafımdaki şehri gösterdim. Yani senin şu şımartılmış, zihinlerini korumayı beceremeyen halkın, geri kalanlarımız kanlarını dökerken, senin koruman altında olacak ve savaşmak zorunda kalmayacak, öyle mi?

Cevap vermesine fırsat bırakmadan adımlarımı hızlandırıp onu geride bıraktım. Ucuz bir numaraydı, hatta çocukça - ama içim... tıpkı uzaktaki deniz gibiydi: Yüzeyin nerede olabileceğine dair tüm algılarımı allak bullak eden, fırtınaların dalgalandırdığı, sürekli çalkalanan bir deniz.

Rhys kasaba evine kadar bir adım arkamdan yürüdü.

Bir yanım, Amarantha'nın üstesinden gelebilirsin, Tamlin'den ayrılmanın üstesinden gelebilirsin, bu yeni ve tuhaf vücuda geçmenin üstesinden gelebilirsin diye fısıldıyordu... Ama içimdeki o boş, soğuk çukur... işte bunun üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

Açlıktan ölmenin bir hafta uzağında olduğum yıllarda bile renk ve ışıkla dolu olan bu yanım, şimdi paramparçaydı. Belki periye dönüşmek parçalamıştı. Belki Amarantha.

Ya da kendim parçalamıştım: O hançerleri iki masum perinin kalbine saplayıp ellerimi kana buladığımda.

Hayatta olmaz, dedim. Kasaba evinin bahçeli terasmdaydık. Gece ayazının ısırmasını engellemek için ellerimi paltomun ceplerine iyice sokmuştum. Terasta ancak kendinden geçmiş birkaç çalı bitkisi, yuvarlak bir demir masa ve iki sandalyeye yetecek kadar yer vardı - ve benimle Rhysand'a.

Etrafımızdaki şehir ışıl ışıldı. Yıldızlar bile yakut, ametist ve inci ışıkları saçarak adeta şehrin üzerine sarkmıştı. Tepedeki dolunay sayesinde binaların ve köprülerin mermerleri içten aydınlatmalıymış gibi parlıyordu. Müzikler çalmıyordu; kemanlar, aheste davullar. Sidra'nm iki yakasında sarı lambalarla aydınlatılan yürüme yolları vardı ve bu yollar boyunca serpiştirilmiş kafelerle dükkânların hepsi gece boyunca açık ve hınca hınç doluydu.

Hayat... öylesine hayat doluydu ki. Çıtır çıtır tadını neredeyse dilimde hissediyordum.

Gümüş sırmalı siyah elbiseler içindeki Rhysand kollarını kavuşturdu. Ve ben tekrar Hayır, derken dev kanatlarını hışırdattı.

Rüzgâr Evi yabalamaya karşı korunaklıdır - tıpkı bu ev gibi. Yüce Lordlar bile yabalayamaz. Neden veya kim yaptı diye sorma. Ama oraya gitmenin iki

yolu var: Ya on bin basamağı tek tek tırmanacağız, ki şu anda canım hiç istemiyor Feyre, ya da uçacağız. Kanatların üstündeki dikenler ay ışığında parladı. Yüzünde tüm öğleden sonra hiç görmediğim tembel bir sırıtma belirdi. Söz veriyorum, seni düşürmem.

Seçtiğim gece mavisi elbiseye bakarken kaşlarım çatıldı. Uzun kollarına ve kaliteli kalın kumaşına rağmen, dökümlü v-yakası yüzünden soğuğa karşı hiçbir faydası yoktu. En başta üzerime kalın pantolon ve kazak giymeyi düşünmüş, son anda rahatlık yerine şıklığı tercih etmiştim. Bu seçimimden dolayı -üzerimdeki paltoya rağmen- şimdiden pişmandım. Ama onun Yüksek Konsey üyeleri de Tamlin'in saraymdakiler gibiyse... daha resmi kıyafetler giymek en iyisiydi. Çatıyla dağ konutu arasındaki gece kesitine ürpererek baktım. Rüzgâr elbisemi paramparça eder.

Sırıtması pisleşti.

Merdivenleri çıkarım, diye çemkirerek teras kapısına yöneldim. Son birkaç saatlik uyuşukluktan sonra bu öfke ilaç gibi gelmişti.

Rhys tek kanadını uzatıp yolumu kesti.

Hafif yanardöner renklerde, pürüzsüz bir deri. Kanadı elimle ittim. Nuala saçlarım için bir saat harcadı.

Biraz abartmıştım - ama ben derin sessizlik içinde otururken saç uçlarıma yumuşak bukleler vermek ve bir kısmını başımın üstünde toplayıp şirin altın tokalarla tutturmak için epey telaş yapmıştı. Hem, bu gece evde kalmak, yalnız başıma kafamı dinlemek... onlarla yüz yüze gelmekten çok daha iyi olurdu. Onlarla iletişim kurmaktan.

Rhys kanadını etrafıma sararak beni kendine doğru çekti; güçlü vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınına. Söz veriyorum, rüzgârın saçlarını bozmasına izin vermeyeceğim. Buklelerimden birini çekiştirecekmiş gibi elini kaldırdı ama hemen geri indirdi.

Madem Hybern'e karşı seninle ve Yüksek Konsey üyelerinle çalışıp çalışmamaya karar verecek olan benim, o halde neden... burada toplanmıyoruz?

Diğerleri çoktan oraya vardılar. Üstelik, Rüzgâr Evi onları kapı dışarı etme isteği duymayacağım kadar geniş.

Yutkundum. Sahiden de, arkamızdaki zirveyi çevreleyen pencere ışıklarına bakıldığında, dağ adeta altın bir taç giymiş gibi görünüyordu. Ve bu ışık tacıyla aramda uzun, çok uzun bir açık hava şeridi vardı. Yani, diye atılıp muhtemelen cephaneliğimde kalan son silahı kullandım: Bu ev çok küçük ama onların kişilikleri çok büyük, bu yüzden benim kendi kişiliğimi tekrar kaybetmemden korkuyorsun, öyle mi?

Kanadıyla beni daha yakınma çekerken omzumda ılık bir hışırtı hissettim. Diyelim ki öyle.

Ben kırık oyuncak bebek değilim. Bu öğleden sonra onunla yaptığımız konuşmaya rağmen, gözlerinde yakaladığım ifade tersini söylüyordu. Ben de ona sokuldum.

Öyle olmadığını biliyorum. Ama bu seni kurtlar sofrasına atacağım anlamına gelmiyor. Hybern'i bu topraklardan uzak tutmak ve duvarın yıkılmasını engellemek için benimle çalışmakta kararlıysan, önce arkadaşlarımla tanışmak zorundasın. Üstesinden gelip gelemeyeceğine kendin karar ver. Ayrıca bu toplantının benim istediğim koşullarda yapılmasını istiyorum. Yoksa baskın yaparmış gibi çat kapı içeri dalıyorlar.

Kendine arkadaş bulabildiğinden haberim yoktu. Evet - öfke, sivri dil... iyi hissettiriyordu. Hiçbir şey hissetmemekten iyiydi.

Soğuk bir gülümseme. Sormadın ki.

Artık o kadar yakınımdaydı ki bir elini belime kaydırıp iki kanadıyla etrafımı kuşattı. Omurgam kilitlendi. Kafes...

Sonra kanatlarını geri çekti.

Ama kolundaki kaslar gerildi. Beni kucaklayıp uçurmaya hazırlanıyordu. Ana beni korusun! Bu gece sadece söylemen yeter, hemen geri döneriz, sorgusuz sualsiz. Ayrıca benimle veya onlarla çalışmayı içine sindiremezsen vazgeçersin, yine sorgusuz sualsiz. Benim ihtiyaçlarımı bir kenara koyarız ve burada yaşamanın, kendine yeni bir hayat kurmanın başka yollarını buluruz. Karar senin, Feyre.

Üstüne gitmeyi düşündüm - kalmak için ayak diremeyi. Ama neden? Uyumak için mi? Ne yapacağıma karar vermeden önce mutlaka katılmam gereken bir toplantıdan kaçmak için mi? Uçmaktan kaçmak için mi?

Kanatlarına baktım - belime doladığı koluna. Lütfen beni düşürme. Ve lütfen...

Birden, kayan yıldızlar kadar büyük bir hızla gökyüzüne fırladık.

Daha çığlığımın yankısı dinmeden tüm şehir ayaklarımızın altına serildi. Rhys bir eliyle dizlerimin altından tutarken diğer eliyle sırtımdan destek veriyordu. Yukarı doğru kanat çırptı, yukarı, yukarı; yıldızlı gecenin, akışkan karanlığın ve uğuldayan rüzgârın kalbine.

Şehir ışıkları öyle büyük bir hızla uzaklaştı ki Velaris bir noktadan sonra üzerine mücevherler saçılmış dalgalı kadifeden bir örtüye dönüştü. Müzik seslerini sivri uçlu kulaklarımızla bile duyamaz olduk. Hava buz gibi olsa da yüzümü okşayan hafif esinti dışında rüzgâr yoktu - mükemmel bir isabetle Rüzgâr Evi'ne doğru dalış yaparken bile.

Rhys'in uçmak için yaratılıp bilenmiş, güçlü, sıcak kaslarını bedenimde hissediyordum. Kokusu bile rüzgârı andırıyordu - yağmur, tuz ve ismi dilimin ucuna gelmeyen turunçgillerden bir meyve.

Sonra birden yukarı manevra yaptık; o kadar hızlıydık ki içim sıkışırken içgüdüsel olarak Rhys'in siyah tuniğine yapıştım. Kulaklarımı gıdıklayan

kısık kahkahayı duyunca kaşlarım çatıldı. Senden daha fazla çığlık bekliyordum. Demek ki yeterince gayret etmiyorum.

Sakın, diye tıslayıp tüm dikkatimi dağın ebedi duvarındaki, gittikçe yakınlaşan ışıklı taca verdim.

Üstümüzden akan gök ve altımızdan şimşek misali geçen şehir ışıkları aynadaki altlı üstlü yansımalar gibiydi. Bir yıldız denizine yelken açmıştık, içimdeki sıkışma pençelerini az da olsa gevşetti.

Küçük bir çocukken, dedi Rhys kulağıma, penceremden atlayıp Rüzgâr Evi'nden kaçardım ve şehrin, nehrin, denizin üzerinde turlayarak gece boyunca uçardım. Bazen hâlâ yapıyorum. Annenle babanı çok korkutmuş olmalısın.

Babam hiç bilmedi. Annem ise... Biraz duraksadı. Illyria-lıydı. Bazı geceler beni pencereden atlarken yakalar, arkamdan demediğini bırakmazdı... ama sonra peşimden gelip benimle birlikte sabaha kadar uçardı.

iyi birine benziyormuş, diye itiraf ettim.

Öyleydi, dedi. Ve bu tek kelimelik cevapla daha fazlasını söylemeyeceğini belli etti.

Yukarı manevra yaptık ve sarı fenerlerle süslenmiş, geniş bir balkonla aynı hizaya gelene kadar yükseldik. Balkonun uzak kenarında, doğrudan kırmızı dağa sabitlenmiş cam kapılar vardı. Açık kapıların ardında ise kayanın içine oyulmuş, kaliteli mobilyalarla döşenmiş, geniş ama şaşırtıcı şekilde gündelik bir yemek odası göze çarpıyordu. Tüm sandalyeler kanatlara uygun şekilde dizayn edilmişti.

Rhys'in inişi de kalkışı kadar sarsıntısızdı ama yolculuğa ayak uyduran dizlerim kenetlendiği için bir elini omzumda tutarak destek verdi. Silkinip kolundan kurtulduktan sonra yüzümü arkamızdaki şehre döndüm.

Ağaç dallarında çömelerek geçirdiğim onca yıldan sonra yüksekliğin verdiği ilkel korkuyu geride bırakmıştım. Ama ayaklarımın altındaki şehir... daha da kötüsü, ötesindeki sonsuz karanlık, yani deniz... Belki hâlâ aptal bir insan olduğum için böyle hissediyordum ama... dünyanın büyüklüğünü hiç fark etmemiştim. Eğer bu kadar büyük bir şehir bile Amarantha'nın ve diğer sarayların gözünden kaçıyorsa, Prythian ne kadar büyüktü?

Rhysand sessizce arkamda duruyordu. Bir süre sonra, Ot bakalım, dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

Bana aklından geçeni söyle - sadece birini. Ben de sana aklımdan geçen bir şeyi söyleyeyim.

Başımı sağa sola sallayıp tekrar şehre döndüm.

Ama Rhys devam etti: Elli yılımı Dağın Altı'nda kilitli geçirdiğimi düşünüyorum; ve bazen kendimi şımartmak için burayı hayal ettiğimi ama aslında bir daha görmeyi hiç ummadığımı. Keşke onu öldüren kişi ben

www.CepKitabi.Net

olsaydım diye düşünüyorum. Eğer savaş kapımıza dayanırsa, bir daha böyle bir geceye sahip olana kadar çok uzun süre geçebilir diye düşünüyorum.

Beklentili bakışlarını yüzüme çevirdi.

Bu yeri Amarantha'dan nasıl gizlediğini sorarak nefesimi tüketmek istemedim, çünkü büyük ihtimalle cevap vermeyi reddedecekti. Bu yüzden, Sence savaş bu kadar çabuk mu gelecek? diye sordum.

Bu oyunda soru sormak yok. Ben sana... üç şey söyledim. Sıra sende.

Önümde uzanan dünyaya baktım: Şehre, çalkantılı denize ve kuru kış gecesine.

Sonra, belki anlık bir cesaret ya da kayıtsızlık yüzünden, belki de Rhys ve rüzgâr dışında kimsenin duyamayacağı kadar yüksekte olduğumdan, Bana Bahar Sarayı'nın çok minik bir bölümünü göstermelerine razı olacak kadar aptal bir âşık olduğumu düşünüyorum, dedim. O toprakların büyük bölümünü görüp tanımama hiç izin verilmediği için -tıpkı evcil bir hayvan gibi-sonsuza kadar cehalet içinde yaşayıp gidecekmişim diye düşünüyorum. Ve...

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ağzıma gelenleri aklımdan temizleyebilirmiş gibi kafamı sağa sola salladım ama yine de dudaklarımdan döküldü: Eskiden bana azıcık nezaket gösteren, azıcık güven telkin eden ilk kişiye âşık olabilecek kadar yalnız ve çaresizmişim diye düşünüyorum. Belki bunu onun da bildiğini düşünüyorum. Açıkça belli etmese de böyle birine kol kanat gerecek kişi olmayı istediğini. Bunun, eskiden olduğum kişi üzerinde işe yaradığını, ama şimdi olduğum kişiye işlemediğini.

Al işte.

iğrenç, bencil, nankör kelimeler. Tamlin'in benim için yaptığı onca şeye karşılık...

Sadece düşüncelerimde söylesem bile adı içimde çınladı. Daha dün öğlen oradaydım. Hayır... hayır, bunu düşünmeyecektim. Henüz.

Rhysand, Beş etti, dedi. Sana iki düşünce borcum kalmış gibi görünüyor. Bakışları arkama doğru kaydı. Ama sonra hesaplaşırız.

Çünkü tanıdık kanatlı adamlar kapı girişinde dikiliyordu.

Sırıtıyorlardı.

16. BÖLÜM

Rhys, bana balkonda kalma ya da içeri girme seçeneği sunarak, ağır adamlarla yemek odası kapısındaki adamlara doğru yürüdü.

Söz vermişti. Gitmek istediğimi söylediğim anda gidebilirdik.

Adamların ikisi de uzun boyluydu. Kanatlarını taşıyan güçlü ve kaslı bedenleri, öldürdüğüm yılansı canavarların aşınmış pullarını hatırlatan koyu renkli deri zırhlarla kaplıydı. Sırtlarında omurgaları boyunca uzanan, basit olduğu kadar güzel kılıçlar vardı. Şık giyinme konusunu boş yere dert etmiştim herhalde.

Biraz daha uzun boylu olanı -yüzü gölgelerin ardında seçilmiyordu- pis pis kıkırdayarak, Haydi, Feyre, dedi. Seni ısırmayız. Tabi sen istemedikçe.

Şaşkınlıktan olsa gerek ayaklarım hareketlendi.

Rhys ellerini ceplerine soktu. Son duyduğumda, Cassian, hayatın boyunca senden bunu yapmanı isteyen bir bayan çıkmamıştı.

Diğer peri pofurdayarak güldü. îki adam yemek odasının sarı ışıklarına doğru döndüklerinde nihayet yüzleri aydınlandı ve o anda neden hiç kimsenin ondan böyle bir şey istemediğini merak ettim. Rhysand'm annesinin de Illyrialı olduğunu hesaba katarsak, bu ırka olağanüstü bir güzellik bahşedilmişti.

Adamlar -yani savaşçılar- tıpkı Yüce Lordları gibi siyah saçlı, bronz tenliydi. Ama Rhys'in aksine ela gözlüydüler. Nihayet arkalarında bekleyen Rüzgâr Evi'ne doğru yaklaştığımda ela bakışlarını benden alamadılar.

Ve kapının önünde üçü arasındaki benzerlikler tamamen kayboldu.

Cassian omuzlarına kadar gelen siyah saçlarını savurarak Rhys'i tepeden tırnağa süzdü. Bu gece çok şıksın kardeşim. Üstelik zavallı Feyre'yi de süslemişsin. Bana doğru göz kırptı. Yüzünde yabani bir ifade vardı - sanki rüzgârdan, topraktan ve ateşten yoğrulmuştu da bu süslü kıyafetler ona külfetten başka bir şey değilmiş gibi.

Daha klasik bir güzelliğe sahip olan diğer adama gelince... Işık bile yüzünün zarifliğinden mahcup olduğu için uzak duruyordu; haklı olarak. Güzel ama neredeyse okunaksız bir yüz. Asıl dikkat etmem gereken kişi buydu - karanlıktaki hançer. Sahiden de belinde, obsidiyen saplı, siyah kınında daha önce hiç görmediğim gümüş rün kabartmaları olan bir hançer taşıyordu.

Rhys, Bu Azriel, dedi, istihbarat subayım. Hiç şaşırmadım. Derinlerde gömülü bir içgüdüyle mental kalkanımın yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Her ihtimale karşı.

Kısık, neredeyse dümdüz bir sesle, Hoş geldin, demekle yetinen Azriel, korkunç yaralarla dolu elini uzattı. Şekli normaldi - ama derisi... Eğrilmiş, lekeli, buruş buruş. Yanık izleri. Damarlarında akan ölümsüz kan bile iyileştiremediğine göre çok fena yanmış olmalıydı.

Hafif zırhındaki deri kol plakaları elinin üstünden akarak bir halkayla ortaparmağına bağlanıyordu. Eli aramızdaki gece ayazını yarıp gelirken, bu zırh eldivenini yanıkları örtmek için takmadığını fark ettim. Hayır, sadece büyük, derinliği olmayan, kobalt mavisi bir taşı elinin üstünde tutmaya yarıyordu. Sol elinin üstünde de aynı taştan vardı. Cassian'ın savaş eldivenleri de ateşin hareketsiz göbeği kadar kırmızı taşlarla süslüydü.

Azriel'in elini sıktım. Kaba parmaklarıyla tokalaşırken teni de yüzü kadar soğuktu.

Ama Rhys'in yanına dönmeye aşırı hevesli görünmemeye çalışarak elimi çekerken, Cassian'ın az önce söylediği şey aklıma takıldı. Siz kardeş misiniz? Illyrialılar birbirlerine benziyorlardı ama sadece aynı ülkenin vatandaşları olacak kadar.

Rhysand duruma açıklık getirdi. Tüm piçlerin az buçuk kardeş olduklarından hareketle, evet.

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Cassian'a dönerek, Peki, senin görevin ne? diye sordum.

Cassian kanatlarını iyice kapatarak omuz silkti. Rhys'in ordularına komuta ediyorum.

Sanki omuz silkecek kadar önemsiz bir mevkiydi. Ve... ordular. Demek ki Rhys'in orduları vardı. Bacağımı huzursuzca salladım. Cassian ela gözleriyle bu hareketimi izlerken dudaklarını yana doğru kıvırdı. Tam bacak sallama hakkmdaki uzman görüşlerini söyleyeceğini düşünmeye başlamıştım ki Azriel söz aldı: Cassian ayrıca herkesi uyuz etme konusunda da uzmandır. Özellikle de arkadaşlar arasındayken. Eh, sen de Rhysand'm arkadaşı olduğuna göre... iyi şanslar.

Rhysand'm arkadaşı — topraklarının kurtarıcısı değil, katil değil, insan-peri-şeyi değil. Belki de bilmiyorlardı...

Ama Cassian piç kardeşini dirseğiyle öyle sert dürttü ki Azriel dengesini sağlamak için kanatlarını hafifçe açmak zorunda kaldı. Kendi kemiklerin un ufak olacakmış gibiyken Midden-gard Solucanı'nm yuvasında o kemik merdiveni yapmayı nasıl becerdin?

Hah, iti an çomağı hazırla. Oysa o gün Dağın Altı'nda olduğu bile şüpheliydi. Ama başka nerede olabilirdi... Bir muamma daha. Belki de buradaydı - şehir ahalisiyle birlikte. Sırtı pek, karnı tok.

Sırf Rhysand beni savunursa kendimi iyice aciz hissederim diye Cassian'ın bakışlarına karşılık verdim. O anda, belki gözlerinin içine baktığım için, belki de canım öyle istediği için, içimdeki engerek yılanı canlandı. Peki sen bunca zamandır birinin ellerinde can vermeden hayatta kalmayı nasıl becerdin?

Cassian başını geri atıp kahkahalarla gülerken, tok, güçlü sesi Rüzgâr Evi'nin kızıl taşlarında yankılandı. Azriel sözlerimi onaylarcasına kaşlarını kaldırdığında etrafında gölgeler birikmeye başladı: Sanki dışarı uçan gölgeler kara kovanlarına geri dönüyorlardı.

Ürpermemek için kendimi zorladım ve istihbarat subayının karanlık güçleriyle ilgili bir açıklama yapmasını umut ederek Rhys'e döndüm.

Rhys'in yüzü ifadesiz ama gözleri temkinliydi. Bana bakarak durum değerlendirmesi yapıyordu. Hangi cehenneme baktığını sormak üzereydim ki Mor rüzgâr gibi balkona daldı. Cassian uluduğuna göre, umarım Feyre lanet çenesini kapatmasını söylemiştir.

İki Illyrialı ona doğru döndü. Cassian yerdeki ayaklarını biraz açarak gayet yakından bildiğim bir kavga pozisyonu aldı.

Bu harekete bakayım derken neredeyse Azriel'i gözden kaçıracaktım: Etrafındaki gölgeler dağılırken bakışları Mor'un vücudunda gezindi. Kırmızı renkli dökümlü şifon elbise giyen Mor, örgüsüz saçlarını yaprak şeklindeki varaklı tokalarla geriye atmıştı.

Azriel, gölgeler kulağını çevrelediği anda başını bana doğru çevirdi. Göz göze gelince yüzüme sevimli bir masumiyet ifadesi yapıştırdım.

Cassian çenesiyle Rhys'i işaret ederek, Sizin akraba olduğunuzu ne zaman unutacağım, bilmiyorum, dedi Mor'a. Rhys gözlerini devirdi. Siz ve şu elbiseleriniz.

Mor başını yarım yamalak eğerek Cassian'ı selamladı. Üzerindeki şık elbiseyi görünce öyle rahatladım ki gevşeyip pelte gibi yere yığılmak işten değildi. En azından ortamın süslü kokanası olmaktan kurtulmuştum. Feyre'nin gözüne girmek istedim. Sen de zahmet edip saçını tarasaydm bari.

Bazıları gibi aynanın karşısında saatlerce oturmaktansa, diye laf soktu Cassian, kavga pozisyonu hakkmdaki düşüncelerimi doğrular şekilde, zamanımı daha iyi şeyler için harcarım.

Yani, dedi Mor, elini omzunun üstünden geri atıp saçlarını savurarak, Velaris'te kasıla kasıla yürürsün.

Azriel, Misafirimiz var, diyerek usulca uyardıktan sonra kanatlarını açarak hepimizi balkondan yemek odasına açılan
kapıya doğru yöneltti. Kanatların peşinden karanlığın filizlenip kıvrıldığına yemin edebilirdim.

Mor kanatların menzilinden kaçarak Azriel'in omzunu tıpışladı. Sakin ol, Az — bu gece kavga yok. Rhys'e söz verdik.

Azriel başını hafifçe eğerken kalan gölgeler de tamamen kayboldu. Gece siyahı saçları, can yakacak kadar güzel gülümsemesini gizlemek istercesine yüzünün önüne düştü.

Bunu fark edip etmediğini belli etmeyen Mor parmaklarını bükerek beni çağırdı. Gel, onlar bir şeyler içerken biraz oturalım. Bunun ne kadar güvenli olduğu konusunda Rhys'e bakıp onayını almayacak kadar onurum kalmıştı. Dediğini yaparak onunla birlikte yürürken iki Illyrialı Yüce Lordlarının birkaç adım arkasından gelmek için geride kaldı. Yemek odasının kırmızı taşlı sıcak ortamına girerken, Elbette içmek istemiyorsan, diye ekledi Mor. Ama Amren gelip sana el koymadan önce ikimiz biraz...

Yemek odasının iç kapıları uğuldayan bir rüzgârla açılınca dağın içindeki gölgeli, kızıl koridorlar gözüme çarptı.

Ve belki de bir parçam hâlâ ölümlü kalmıştı, çünkü kapıda beliren, kısa boylu, narin kadını görünce, Rhys'in daha önce uyardığı gibi her ne kadar Ulu Peri'ye benzese de, tüm içgüdülerim kaç diye haykırdı. Saklan.

Boyu benden epey kısa, küt saçları pırıl pırıl ve dümdüz, bronz teni pürüzsüzdü. Ahım şahım olmasa da sevimli olan yüzü, öfkeli değilse bile, sıkkın görünüyordu. Ama gözleri...

www.egitesi.Net

Daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemeyen gözlerine baktığım anda karşımdaki yaratığın Ulu Peri olmadığını iliklerimde hissetmiştim. En azından Ulu Peri olarak doğmadığını.

Gümüş renkli gözleri, cam fanusun içindeki duman gibi çalkalanıyordu.

Diğer dağ-sarayda benim giydiklerime benzeyen, kalay ve fırtına bulutu tonlarında bir pantolonla bluz giymişti. Beyaz, gri, siyah inciler kulaklarını, parmaklarını ve bileklerini süslüyordu. Vücudundan yayılan güç hemen yanımdaki Yüce Lord'u bile gölgede bırakıyordu.

Mor sızlanarak masanın sonundaki sandalyelerden birine çöktü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. Cassian da onun karşısına oturup parmaklarını kıpır kırıp oynatarak şarap şişesine uzandı. Ama Rhysand'la Azriel kadının bana yaklaşıp üç adım ötemde durmasını izlerken -hatta gözetlerken- yerlerinden kımıldamadılar.

Zevkiniz hâlâ kusursuz, Yüce Lord. Teşekkür ederim. Sesi yumuşak olsa da karşılaştığım her kılıçtan daha keskin bilenmişti. ince, kısa parmaklarıyla sağ göğsünün üstüne iğnelenmiş İncili gümüş broşu okşadı.

Rhysand'm mücevheri kime aldığı belli olmuştu. Asla, hangi şartta olursa olsun, çalmaya çalışmayacağım bir mücevher.

Aralarında bundan öte bir ilişki varsa anlayabilirmişim gibi Rhys'le Amren'i dikkatle süzdüm ama Rhysand eliyle selam verip başını eğdi. Sana yakışmış, Amren.

Amren, Bana her şey yakışır, diye karşılık verdi. O korkunç, büyüleyici gözler tekrar benimkilerle buluştu. Dizginlenmiş şimşeklere benzeyen gözler.

Bir adım daha sokulup dikkatle havayı kokladı. Ondan bir karış daha uzun olmama rağmen hiç bu kadar ezik hissetmemiştim. Yine de çenemi yukarıya kaldırdım. Neden bilmiyorum ama kaldırdım.

Artık iki kişi olduk desene, dedi.

Kaşlarım birbirlerine yaklaştı.

Dudakları kırmızı yırtmaçlar gibiydi, ikimiz de başka varlıklar olarak dünyaya geldik ama kendimizi bu yeni ve tuhaf vücutlarda kapana kısılmış bulduk.

Daha önce ne tür bir varlık olduğunu gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

Amren çenesiyle Mor'un yanma oturmamı işaret ederken saçları erimiş gece gibi dalgalandı. Sonra benim karşıma oturdu. Azriel onun yanma, Rhys de Azriel'in karşısındaki sandalyeye geçti — yani benim sağıma.

Masanın başköşesine kimse oturmadı.

Amren, Gerçi üçüncü biri var, dedi Rhysand'a dönerek. Miryam'dan yüzyıllardır haber aldığını sanmıyorum, ilginç.

Cassian gözlerini devirdi. Lütfen sadede gel, Amren. Acıktım. Mor şarabı genzine kaçırdı. Amren dikkatini sağındaki savaşçıya çevirdi. Diğer tarafındaki Azriel ikisini de dikkatle, hem de büyük bir dikkatle izliyordu. Bu

aralar yatağını ısıtan biri yok mu, Cassian? Bir Illyrialı olmak ve favori aletinin keyfi dışında bir şey düşünmemek çok zor olmalı.

Biliyor musun Amren, seninle çarşafların altında sarmaş dolaş olmaktan büyük zevk duyarım, diye karşılık verdi Cassian. Amren'in gümüş gözlerinden de, buram buram yayılan gücünden de çekinmiyordu. Illyrialılardan ne kadar hoşlandığını biliyorum...

^ Amren'in gülümsemesi sinsileşirken Rhysand, Miryam, diye araya girdi, Drakon'la birlikte ve duyduğum kadarıyla gayet iyi dürümdalar. Peki, tam olarak, ilginç olan şey nedir?

Amren başını yana yatırıp yüzümü inceledi. Sinmemek için epey çaba sarf ettim. Senden önce sadece bir kez insandan ölümsüz yaratılmıştı, ilginç, çünkü tüm eski oyuncular tekrar bir araya geldiğine göre aynı şeyi yapmaları beklenirdi. Miryam'a sadece uzun bir hayat bahşettiler - yeni bir beden değil. Ama sen, kızım... Tekrar havayı kokladı. Kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim. Amren'in gözlerinde şaşkınlık parlıyordu. Rhys başını eğerek onaylamakla yetindi. Ne anlama geliyorsa. Bıkmıştım artık. Böyle İncelenmekten ve değerlendirilmekten usanmış-tım. Kanın, damarların, kemiklerin baştan yaratıldı. Ölümsüz bir bedende ölümlü bir ruh.

Mor kalçamdan dürterek, Ben acıktım, dedi. Parmağını şıklatmca masada kızarmış piliçlerle, yeşilliklerle, ekmeklerle tepeleme dolu tabaklar belirdi. Basit ama güzel, kesinlikle resmi olmayan bir menü. Kazakla pantolon böyle bir yemek için hiç de uygunsuz olmazdı. Amren ve Rhys tüm gece konuşup içimizi bayıltabilir, bu yüzden boş yere zahmet edip yemeğe başlamalarını bekleme. Çatalını eline alırken cık cık etti. Rhys'e seni akşam yemeğine çıkarıp çıkaramayacağımı sordum, sadece ikimiz -ama senin istemeyeceğini söyledi. Dürüstçe söyler misin: Bu iki antikayla mı vakit geçirmek isterdin, yoksa benimle mi?

Rhys tane tane konuşarak, Bana mı öyle geliyor, diye araya girdi, yoksa aynı yaşta olduğumuzu söylemeyi mi unuttun...

Mor, Herkes çan-çan-çan konuşmak istiyor, dedi ve sahiden de konuşmak için ağzını açan Cassian'ı bakışlarıyla uyardı. Önce yemeğimizi ham-ham-ham etsek de sonra konuşsak?

Tahtın korkunç İkincisiyle cıvıl cıvıl Üçüncüsü arasında tuhaf bir denge vardı. Mor'un masadaki iki savaşçıdan daha yüksek rütbede olmasının, uçarı cazibenin ötesinde bir nedeni olmalıydı. Bir çeşit güç. Sonuçta Rhys'in bahsettiği şu kavgada Amren'e meydan okumuş ve sağ salim yoluna devam etmişti.

Azriel, Mor'a kıkır kıkır gülse de çatalını aldı. Ben de aynı şeyi yaptım ve Azriel yemeğinden bir lokma alana kadar bekledim. Her ihtimale karşı...

Güzeldi. Çok güzel. Ve şarap...

ilk yudumu alana kadar Mor'un bana şarap doldurduğunu fark etmemiştim. Kadehini benimkine vurarak, Bu işgüzar moruklar gözünü korkutmasın, dedi.

Cassian, Tencere dibin kara, diye karşılık verdi. Sonra ta-bağmdakilere dokunmayan Amren'e bakarak kaşlarını çattı. Bunun ne kadar acayip olduğunu hep unutuyorum. Amren'in tabağını teklifsizce alıp yarısını kendi tabağına aktardı ve kalanı Azriel'e uzattı.

Azriel yemeği kendi tabağına aktarırken, Bunu yapmadan önce sorması gerektiğini hep söylüyorum, dedi Amren'e.

Amren parmaklarını şıklatmca Azriel'in yaralı ellerindeki boş tabak ortadan kayboldu. Bunca yüzyıldan sonra hâlâ onu eğitmeye çalışıyorsan, oğlum, herhangi bir ilerleme kaydedeceğini sanmam. Elindeki çatal bıçağı tabaktan boşalan yere bıraktı.

Sen... yemiyor musun? diye sordum. Oturduğumdan beri ağzımdan çıkan ilk cümleydi.

Amren'in dişleri sinir bozucu derecede beyazdı. Bu tür şeyleri değil.

Kazan beni haşlasın, dedi Mor. Şarap boğazında kalmıştı. Bundan bahsetmesek?

Amren'in ne yediğini de bilmek istemediğime karar verdim.

Rhys yanımda kıkır kıkır güldü. Hatırlatın da bu aile yemeklerini daha sık yapalım.

Resmi saray toplantıları değil — aile yemekleri. Üstelik bu gece, ya buraya Rhys'le çalışmak isteyip istemediğime karar vermek için geldiğimden habersizdiler, ya da olduklarından farklı görünmek istemiyorlardı. Kafalarına göre giyindiklerine şüphe yoktu ve buraya geceliğimle gelsem bile umursamayacakmış gibiydiler. Sahiden de emsaliz bir topluluktu. Peki Hybern'e karşı... müttefik veya rakip olarak, nasıl bir kimliğe bürüneceklerdi, ne yapabileceklerdi?

Diğerleri tabaklarına gömülmüşken Azriel'in etrafında bir sessizlik kozası nabız gibi atıyordu. Kadehini ağzına götürünce bakışlarım tekrar zırh eldiveninin üstündeki oval mavi taşa ilişti. Azriel daha ilk anda bakışlarımı yakaladı, içimden bir his tüm hareketlerimi, söylediklerimi hatta nefeslerimi kaydettiğini söylüyordu. Kollarını kaldırdıktan sonra iki mücevheri de net şekilde görebilmem için ellerinin tersini çevirdi. Bunlara sifon denir. Savaş sırasında güçlerimizi yoğunlaştırıp bir noktaya ka-nalize ederler.

Ama sadece onun ve Cassian'ın taşları vardı.

Rhys çatalını masaya bırakıp açıkladı. Daha kudretli Illyri-alılarm gücü önce öldür, sonra sor anlayışına meyillidir. Büyü yetenekleri yok denecek kadar azdır - öldürme gücü hariç.

Amren, Vahşi, savaş çığırtkanı bir ırk için bulunmaz nimet, diye ekledi. Azriel başını öne arkaya sallayarak onaylarken gölgeler boynunda ve bileklerinde halkalar oluşturdu. Yüzü gerilen Cassian, Azriel'e sert bir bakış attı ama Azriel görmezlikten geldi.

Rhys, istihbarat subayıyla ordu komutanı arasındaki bakışmayı fark etmesine rağmen, Evet, diye devam etti. Illyrialıla-rın damarlarında savaşta

kendilerine üstünlük sağlayan bir güç dolaşır. Sifonlar bu gücü Cassian ve Azriel'in -kalkan, ok, mızrak gibi- daha kullanışlı ve farklı şeylere dönüştürmeleri için filtreden geçirir. Bir kutu boyayı duvara savurmakla fırça kullanmak arasındaki farkı düşün. Sifonlar gücün savaş meydanında daha hızlı ve daha isabetli kullanılmasını sağlar, oysa gücün doğal hali çok daha karmaşık, kaba ve potansiyel olarak daha tehlikelidir, özellikle de dar mekânlarda savaşırken.

Azriel'in elini bu hale getirmek için bu gücün ne kadarını kullanmışlardı acaba? O yaraların nedeni buysa tabi.

Cassian kocaman ellerinin tersini süsleyen kırmızı taşlara hayranlıkla bakarak parmaklarını gerdi. Ayrıca çok güzel göründüklerini söylememde bir sakınca yok.

Amren, Illyrialılar, diye homurdandı.

Cassian yabani bir neşeyle dişlerini gösterdikten sonra şarabından bir yudum aldı.

Onları tanımalıydım. Hybern'le devam eden gerilim patlak verdiğinde onlarla çalışmanın, onlara güvenmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışmalıydım... Soracak bir şeyler arayıp bulduktan sonra Azriel'e döndüm. Gölgeler tekrar kaybolmuştu. Siz nasıl... yani sen ve Lord Cassian...

Cassian ağzındaki şarabı püskürtünce Mor lanet okuyarak ayağa fırladı ve bir peçete alıp elbisesini sildi.

Cassian katıla katıla gülerken Azriel'in dudaklarında da temkinli bir gülümseme belirdi. Mor elini elbisesine doğru sallayınca yok olan şarap lekeleri Cassian'ın deri savaş kıyafetinde -ya da, yeni fark ettiğim kadarıyla, uçuş kıyafetinde- belirdi. Yanaklarımı ateş basmıştı. Bir saray protokolünü bilmeden çiğnemiş olmalıydım ve...

Rhys tane tane konuşarak, Cassian, diye açıkladı, lord falan değil. Gerçi böyle düşündüğün için minnettar olduğundan eminim. Yüksek Konsey üyelerini gözden geçirdi. Madem bu konu açıldı, Azriel de değil. Amren de. Bu odadaki tek safkan soylu, ister inan ister inanma, Mor'dur. Peki kendisi? Rhys soruyu yüzümden okumuş olmalıydı ki, Ben yarı-Illyrialıyım, diye cevapladı. Yani safkan Ulu Perilerin gözünde bal gibi piç oluyorum. Yani... siz üçünüz, Ulu Peri değilsiniz, öyle mi? diye sordum, onu ve diğer iki adamı kastederek.

Cassian gülmeyi kesti. Illyrialılar kesinlikle Ulu Peri değildir. Şükürler olsun. Yana düşen saçlarını yukarı kaldırarak kulağını gösterdi — yuvarlak uçluydu; tıpkı eski kulağım gibi. Bu arada, her ne kadar diğerleri bize öyle dese de, sıradan periler de değiliz. Biz sadece - Illyrialıyız. En iyi tabirle Gece Sarayı'nm feda edilebilir hava şövalyeleri, en kötü tabirle akılsız asker müsveddeleri olarak biliniriz.

Genellikle İkincisi, diye ekledi Azriel. Üzerindeki gölgelerin Illyrialılara özgü olup olmadığını sormaya cesaret edemedim.

Bunun yerine, Dağın Altı'nda seni görmedim, dedim. Şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmek zorundaydım: Orada mıydılar, beni görmüşler miydi, bu durumun -birlikte çalışırsak- benimle iletişim kurmalarında bir etkisi olur muydu?..

Bir sessizlik oldu. Hiçbiri Rhysand'a bakmadı, Amren bile.

Sonunda Mor konuştu. Çünkü hiçbirimiz orada değildik.

Rhys'in yüzünde buzdan bir maske vardı. Amarantha onların varlığından habersizdi. Ona bundan bahsetmeyi deneyenler de kendilerini bunu yapacak zihinden yoksun buldular.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Karşımdaki soğukkanlı katil yüzünden değil, sadece... Sen gerçekten bu şehri ve buradaki herkesi elli yıl boyunca ondan gizledin mi?

Cassian dokunsan patlayacakmış gibi bir ifadeyle tabağına bakıyordu.

Amren söz aldı. Bu şehri ve buradaki herkesi bundan çok daha uzun yıllar boyunca düşmanlarımızdan koruyacağız.

Sorumun cevabı değildi.

Rhys yaka paça Dağın Altı'na götürüldüğünde buradakileri bir daha görmekten umudunu kesmişti. Ama bir şekilde hepsini güvende tutmayı da başarmıştı.

Ve bu onları yıkmıştı - masadaki bu dört kişiyi. Rhys böyle yaptığı için, bunu nasıl yaptı diyerek kahrolmuşlardı. Amren bile.

Muhtemelen burada kalma konusunda içlerine oturan tek şey Rhys'in Amarantha'nm işkencelerine maruz kalması değildi. Muhtemelen şehir dışındaki diğer herkes için de ölüp ölüp diril-mişlerdi. Ama korumak için bir şehri, bir yeri seçmek hiç yoktan iyiydi. Belki... belki Prythian'da el sürülmemiş bir noktaya sahip

olmak teselli ediciydi. Lekesiz bir noktaya sahip olmak.

Mor, saçındaki altın tokalar ışıkta parlarken, boğuk bir sesle, Bu şehirde, diye açıkladı, dışarıda olup biteni bilmeyen bir kişi bile yok. Ya da bunun bedelini.

Bunun için nasıl bir bedel ödediklerini sormak istemedim. Koyu sessizliği ilmek ilmek ören derin keder yeterince şey anlatıyordu zaten.

Yine de bu acıyı atlatmaları, hâlâ gülebilmeleri mümkünse... Boğazımı temizledim, belimi dikleştirdim ve -gölgeler olsun ya da olmasın- aralarında en güvenilir görünen ama böyle göründüğü için muhtemelen en güvenilmez olan Azriel'e döndüm. Nasıl tanıştınız? Onları anlamak, kim olduklarını öğrenmek için sorulmuş zararsız bir soruydu. Yoksa değil miydi?

Azriel tek kelime etmeden Cassian'a döndü. Cassian suçluluk ve minnet dolu bir ifadeyle Rhys'e bakarken öyle dalgın, öyle kederliydi ki neredeyse içimdeki parçalanmış içgüdüye uyup elini tutacaktım.

Ama Cassian sorduğum soruyu ve arkadaşının hikâyeyi onun anlatması yönündeki sessiz ricasını kafasında evirip çevirdikten sonra, yüzünden belli

belirsiz bir gülümseme geçti. Başlarda hepimiz birbirimizden nefret ediyorduk.

Rhys'in gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. Amarantha hakkında sorduğum sorular, ona hatırlattığım tüm o dehşetler...

Karşılıklı itiraf oyunu. Benim iyiliğim için oynadığını sanmıştım. Belki de söylemeye ihtiyaç duyduğu -ama acılarını ve suçluluk duygularını deşmekten korktuğu için buradakilere söyleyemediği- bazı.şeyler vardı.

Cassian, sağımda oturan Yüce Lord'a verdiğim dikkati kendisine çekerek, Biz piçiz, biliyorsun, diye devam etti. Az ve ben. Illyrialılar... Halkımızı ve geleneklerimizi severiz ama onlar Kuzey dağlarının derinliklerindeki klanlarda ve kamplarda yaşarlar, üstelik yabancıları sevmezler. Özellikle de onlara akıl vermeye meraklı Ulu Perileri. Ama köken konusunda en az onlar kadar takıntılıdırlar ve lordlarıyla prenslerini kendi aralarından seçerler. Başparmağıyla yanındaki Azriel'i işaret ederken
kırmızı sifonu ışığın altında parladı. Az yerel lordlardan birinin piçiydi. Bir lordun piçinden nefret edildiğini bilsen bile, savaş kampındaki bir çamaşırcı kadınla, ismini bile hatırlayamadığı veya bilerek hatırlamadığı bir savaşçının piçinden ne kadar nefret edildiğini tahmin bile edemezsin. Kayıtsızca omuz silkti ama bu hareketi ela gözlerindeki habis pırıltıyla uyuşmuyordu. Az'm babasıyla güzel karısı onun bir gölgeokuyan olduğunu fark eder etmez eğitim alması için bizim kampa yolladılar.

Gölgeokuyan. Evet, bir ünvandı. Üstelik, anlamını bilmesem de, tam ona göreydi.

Gölgeokuyanlar da daematiler kadar nadir bulunur, diye açıkladı Rhys. Gizlenme ve başkalarının duyup hissedemediği şeyleri duyup hissetme becerileri yüzünden dünyadaki tüm saraylar ve tüm bölgeler onlara gıptayla bakar.

Demek ki o gölgeler sahiden de kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Azriel'in donuk yüzüne baktım ama ne düşündüğünü okuya-madım.

Az'ın kampa damladığı gün kamp komutanı heyecandan altına sıçacaktı. Oysa beni... memeden ayrıldığımı ve yürümeye başladığımı gördükleri anda alıp uzaktaki bir kampa uçurmuşlar ve hayatta kalıp kalmayacağımı görmek için çamurun ortasına atmışlardı.

Azıcık akılları olsaydı uçurumdan aşağıya atarlardı, dedi Mor küçümseyen bir gülüşle.

Ah, kesinlikle, diye karşılık verdi Cassian. Sırıtması jilet gibi keskinleşti. Çünkü yeterince büyüyüp güçlendikten sonra kampa geri döndüm ve o pisliklerin annemi öldürene kadar çalıştırdıklarını öğrendim.

Yine bir sessizlik çöktü ama bu kez farklıydı. Korkunç acılar çeken, büyük badireler atlatan ve birbirinin acısını yüreğinde hisseden bir takımın toplu gerilimi ve kabaran öfkesi...

www.GepSitesi.Net

Rhys, Illyrialılar, diyerek usulca söze girdiğinde gözlerindeki ışık tekrar parlamaya başlamıştı, zengin geleneklere ve hikâyelere sahip, benzersiz savaşçılardır. Ama biraz geri kafalı ve vahşidirler, özellikle de kadınlarına karşı.

Azriel neredeyse bomboş gözlerle arkamdaki pencerelere bakıyordu.

Amren, Barbardırlar, diye eklediğinde iki Illyrialıdan hiçbir itiraz gelmedi. Mor, Azriel'in duruşunu görüp dudağını ısırmasına rağmen, başını sallayarak onayladı. Daha kusursuz savaşçılar doğursunlar diye kadınlarını sakat bırakırlar.

Rhys yüzünü buruşturdu. Bana dönerek, Annem alt tabaka-danmış ve onların dağdaki savaş kamplarından birinde dikişçi olarak çalışıyormuş. Kamplardaki kadınların yaşı geldiğinde -yani ilk kanamaları gerçekleştiğinde- kanatları kırpılır. Doğru yere atılan bir kesik, düzgünce iyileşmesine izin verilmezse, seni sonsuza dek sakat bırakabilir. Ama benim nazik, asi annem uçmayı öyle seviyormuş ki ergenliğini geciktirmek için gücü dâhilindeki her şeyi yapmış. Kendini aç bırakmış, yasak bitkiler toplamış - vücudunun doğal gelişimini engelleyecek her yola başvurmuş. Böylece on sekiz yaşını devirdiği halde kanaması olmayınca annesiyle babası utançlarından yerin dibine girmişler. Ama sonunda kanaması gelip çatmış, hem de hiç olmayacak bir yerde ve zamanda, bir erkeğin karşısında. Adam kanamanın kokusunu alır almaz durumu kamp komutanına bildirmiş. Annem kaçmaya çalışmış - doğruca gökyüzüne doğru kanat çırpmış. Ama çok gençmiş ve daha hızlı olan savaşçılar onu yaka paça geri getirmişler. Babam Savaş hazırlıklarıyla ilgili bir toplantı yapmak için kampa yabaladığında, annemi kampın ortasındaki direğe bağlamak üzereymişler. Annemin vahşi bir kedi gibi debelenip çırpındığını görmüş ve... Duraksayıp yutkunduktan sonra devam etti, ...eşlik bağıyla bağlanmış. Kim olduğunu anlayınca onu zapt etmeye çalışan muhafızların hepsini dumanlamış. Kaşlarım birbirine yaklaştı. Dumanlamış mı?

Cassian pis pis gülerken, Rhys tavuğunu süsleyen limon dilimlerinden birini -elini sürmeden- havaya kaldırdı ve bir parmak fiskesiyle limon kokulu bir dumana dönüştürdü.

Bu gücün, onun gücünün, kanlı canlı bir vücuda neler yapabileceğini gözümün önüne getirmemeye çalışırken, Rhys kaldığı yerden devam etti. O kan gölünün ortasında annem ona bakmış
ve o anda o da bağlanmış. O akşam Gece Sarayı'na birlikte dönüp evlenmişler. Annem kendi halkını severmiş, onları özlermiş ama kendisine neler yapmaya çalıştıklarını hiç unutmamış - diğer kadınlara neler yaptıklarını. On yıllar boyunca babama bunu yasaklatmaya çalışmış ama Savaş kapıdaymış ve babam kendi ordularının ön saflarında savaşacak -ve onun için ölecek- Illyria-lıları küstürmeyi göze alamamış.

Mor, Babaymış... iskele babası, diye homurdandı.

Rhys, En azından seni severdi, diye karşılık verdikten sonra, Eşlik bağına rağmen birbirleri için yaratıldıkları söylenemezdi, diye açıkladı. Babam doğumundan itibaren sürekli eğitim gördüğü için soğuk, hesapçı ve yeri geldiğinde acımasızdı. Oysa annem yumuşak, tez canlı ve tanıştığı herkes tarafından sevilen biriydi. Dolayısıyla, bir süre sonra babamdan nefret etmeye başladı - ama ona minnettar olmaktan hiç vazgeçmedi, kanatlarını kurtardığı, canı ne zaman ve nerede uçmak isterse izin verdiği için. Ve ben doğup Illyria kanatlarını çağırabildiğimde... Kendi halkının kültürünü öğrenmemi istedi.

Seni babanın pençelerinden uzak tutmak istiyordu, dedi Mor. Şarap kadehini elinde çevirirken omuzları gevşemişti. Azriel, artık hangi anıya dalıp gittiyse, gözlerini kırpıştırarak aramıza geri döndü.

Rhys, Orası öyle, diye ekledi isteksizce. Sekiz yaşma geldiğimde annem beni alıp Illyria savaş kamplarından birine götürdü. Tüm Illyria erkekleri gibi eğitim görmemi istiyordu. Ve tüm Illyria annelerinin yaptığı gibi beni daha ilk gün idman sahasının ortasına attı ve ardına bile bakmadan uzaklaştı.

Seni terk mi etti? diye ağzımdan kaçırdım.

Hayır, asla, derken sesinde -en son bu öğleden sonra olmak üzere- sadece birkaç kez duyduğum bir yabanilik çınladı. O da kampta kaldı. Sadece... eğitim alan çocuğunun üzerine titremek bir anne için utanç kaynağıdır.

Kaşlarımı kaldırınca Cassian bir kahkaha patlattı. Onun da dediği gibi, biraz geri kafalıyız.

Rhys, Korkudan ödüm patlıyordu, diye itiraf ederken yüzün-
de utançtan eser yoktu. Güçlerimi kullanmayı öğreniyordum ama Illyria büyüsü bunların içinde sadece bir kıymık kadardı. Ve diğerleri arasında bu kıymığa sahip olanların sayısı bile çok azdı — sadece en güçlü ve saf kan savaşçılar. Yeniden savaşçıların ellerindeki uyuyan sifonlara baktım. O yıllarda bir sifon kullanmayı denedim, dedi Rhys, ama defalarca yere kapaklandıktan sonra gücümle bağdaşmadığını anladım. Gücüm başka türlü aktığı, başka türlü bilendiği için taşlar onu tutamıyordu. Mor, Böyle güçlü bir Yüce Lord olmak ne kadar zor, diye alay etti.

Rhys gözlerini devirdi. Kamp komutanı gücümü kullanmamı yasakladı. Hepimizin iyiliği için. Ama o gün eğitim alanına çıktığımda nasıl dövüşüleceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Oysa benim yaş grubumdaki çocuklar bu konuda gayet iyiydiler. Özellikle de içlerinden biri... Bana şöyle bir baktıktan sonra kan revan içinde bırakana kadar dövdü.

Cassian başını sağa sola sallayarak, Fazla temizdin, dedi. Yüce Lord'un şirin yarım-kan oğlu - gıcır gıcır eğitim kıyafetlerinin içinde çok şık görünüyordu.

Azriel, dile gelmiş karanlığa benzeyen sesiyle, Cassian yıllar boyunca yeni kıyafet alma işini böyle halletti, diye açıkladı. Diğer çocuklara meydan okuyarak kavgaya tutuşur ve ganimet olarak kıyafetlerini alırdı. Sözlerinde

gurur yoktu; halkının kabalığından utanıyormuş gibiydi. Ama bunun için onu suçlayamazdım. Sonuçta birine böyle davranılması...

Ama Cassian kıkır kıkır güldü. O anda sadece geniş, güçlü omuzları değil, gözlerindeki ışık da dikkatimi çekti.

Prythian'da onun kadar sevgiye muhtaç, onun kadar çaresiz birine rastlamamıştım. Kendim hariç.

Cassian gözlerini kapatıp açınca bana bakışı değişti - daha düşünceli, daha... samimi. Gözlerinde şu cümleleri gördüğüme yemin edebilirdim: Neler hissettiğimi biliyorsun. Bıraktığı izleri biliyorsun.

Sonra, Kendi yaş grubumdaki çocukların hepsini ikişer kez dövmüştüm zaten, diye devam etti. Ama sonra Rhys geldi; terte-

miz kıyafetleri vardı ve... farklı kokuyordu. Gerçek bir rakip gibi. Ben de saldırdım. Kavga ettiğimiz için ikimiz de üçer kırbaç yedik. irkildim. Çocuklara vurmak...

Amren, Daha beterini de yapıyorlar, kızım, diye araya girdi. O kamplarda üç kırbaç demek, yeniden kavga etmeye yüreklendirmek demektir. Gerçekten kötü bir şey yaptıklarında kemiklerini kırarlar. Tekrar tekrar. Haftalar boyunca.

Rhys'e döndüm. Annen seni oraya isteyerek mi bıraktı? Yani, ateşin içine.

Annem sırtımı sadece gücüme dayamamı istemedi, dedi Rhysand. Bana hamile kaldığı andan itibaren hayatım boyunca düşmanlarım olacağını biliyordu. Bir yeteneğim başarısız olsa bile ötekilerin beni kurtarmasını istiyordu.

Derslerim de ayrı bir silahtı. Annem bu yüzden benimle birlikte gelmişti: gün boyunca süren eğitimlerin ardından bana ders vermek için. Kamptaki ilk gecemizde beni alıp kampın hemen dışındaki yeni evimize götürdü ve pencerenin yanına oturtup kitap okuttu. Cassian'ı ilk orada gördüm. Dışarıda çamura bata çıka ilerliyordu - kampın dışındaki virane çadırlara doğru. Anneme onun nereye gittiğini sordum. Piçlere hiçbir şey verilmediğini söyledi: başlarını sokacak bir yer ve yiyecek istiyorlarsa kendileri bulmak zorundaydılar. Hayatta kalmayı başarıp bir savaş birliğine kapağı atsalar bile sonsuza dek en düşük rütbede kalıyorlardı ama en azından kendi çadırları ve erzakları oluyordu. Elbette Cassian, bu gerçekleşene kadar, açık havada kalacaktı.

O dağlar, diye ekledi Azriel, buz gibi bir yüzle, hayal edebileceğin en sert koşulları sunar.

Buz tutmuş ormanlarda bunu anlayabilecek kadar uzun zaman geçirmiştim.

Dersim bitince, diye devam etti Rhys, annem kırbaç yaralarımı temizledi. O anda, sıcak bir ortamda, emin ellerde ve bakımlı olmanın ne demek olduğunu fark ettim. Ve bu hiç içime sinmedi. içine sinmediği belli, dedi Cassian. Çünkü gecenin köründe delik deşik çadırımda yatarken bu küçük pislik gelip beni uyandırdı ve çenemi kapatıp onunla gelmemi söyledi. Soğuktan ap-

www.cepsitesi.net

tallaşmış olmalıydım, çünkü dediğini yaptım. Annesi sinirden kudurdu. Ama bana bakarken yüzünde beliren ifadeyi ve söylediklerini asla unutamam: 'içeride sıcak suyla dolu bir küvet var. Ya oraya girersin ya da soğuğa geri dönersin.' Akıllı bir çocuk olduğum için razı oldum. Banyodan çıktığımda annesi elime temiz yatak kıyafetleri tutuşturup yatmamı emretti. Hayatım boyunca yerlerde uyumuştum. Duraksadığımı görünce beni anladığını söyledi, çünkü kendisi de zamanında bu hissi yaşamıştı. Başlarda döşek seni yutuyormuş gibi gelir, dedi. Ben istediğim sürece yatağın bana ait olduğunu söyledi.

Ve ondan sonra hep arkadaş olarak kaldınız, öyle mi? Hayır - Kazan aşkına, hiç de değil, dedi Rhysand. Birbirimizden nefret ediyorduk. Birimizin başı derde girse veya diğerini tahrik etse ikimiz de o gece yemek yiyemeyeceğimizi bildiğimiz için uslu duruyorduk. Annem Cassian'a da ders vermeye başladı ama ertesi yıl Azriel geldikten sonra güçlerimizi birleştirmeye karar verdik.

Cassian elini Amren'in arkasından uzatıp arkadaşının omzuna vururken yüzündeki gülümseme de genişledi. Azriel iç geçirdi - çilekeşliğin sesi. Şimdiye kadar yaptığını gördüğüm en sıcak hareketti. Kampta yeni bir piç. Hem de eğitimsiz bir gölgeoku-yan, dedi Cassian. Ayrıca uçamıyordu çünkü...

Mor miskince sözünü kesti: Konudan sapma Cassian. Sahiden de, Azriel'in yüzündeki sıcaklık uçup gitmişti. Cassian tekrar omuz silkerken içimde kabaran merakı bastırdım ve o sırada gölgeokuyandan yayılan sessizliği fark etmedim. Oysa Mor fark etmişti - ama Azriel onun endişeli bakışlarına, sanki uzanıp dokunmak istemiş de vazgeçmiş gibi yaralı eline diktiği gözlerine, anlayışlı bakışlarla karşılık verme gereği hissetmedi.

Cassian devam etti. Rhys ve ben onun gölgeokuyan olmasını umursamadan hayatını cehenneme çevirdik. Ama Rhys'in annesi Az'm annesini tanıdığı için ona kal kanat gerdi. Yaşımız ilerledikçe, tabi diğer çocukların da yaşı ilerledikçe, bir şeyi fark ettik: Etrafımızdaki herkes bizden öyle nefret ediyordu ki birbirimize kenetlenirsek hayatta kalma şansımız artacaktı.

Peki senin de bir yeteneğin var mı? diye sordum. Başımla Azriel'i ve Rhys'i işaret ettim: Onlar gibi.

Mor, Dengesiz öfke sayılmaz, diye müdahale edince Cassian dişlerini gösterdi.

Yüzündeki bu sırıtmanın muhtemel bir bela işareti olduğunu düşündüm ama Cassian Hayır, diye devam etti. Tepeleme dolu öldürme gücü dışında bir yeteneğim yok. Önemsiz piçin tekiyim, sapma kadar. Rhys itiraz edecekmiş gibi öne uzandı ama Cassian ondan önce davrandı. Buna rağmen, diğer herifler bizim farklı olduğumuzu biliyorlardı. Sadece iki piç artı bir yarım-kan olduğumuzdan değil. Daha güçlüydük, daha hızlıydık - sanki Kazan ayrı düştüğümüzü görmüş ve birbirimizi bulmamızı istemişti. Rhys'in annesi de

görmüştü. Özellikle de ergenlik çağına gelip sikişmek ve savaşmak dışında bir şey düşünemez olduğumuzda.

Erkekler korkunç yaratıklar, değil mi? dedi Amren. iğrençler, dedi Mor, cık cık ederek.

Kalbimin hayatta kalmayı başaran küçük bir bölümü buna gülmek istedi.

Cassian omuz silkti. Rhys'in gücü her geçen gün artıyordu ve herkes, kamp komutanları dâhil, canı isterse herkesi dumanlaya-bileceğinin farkındaydı, ikimize gelince... ondan geri kalmazdık. işaret parmağıyla kızıl sifonunu tıpışladı. Illyrialı piçlerden hiçbiri bu taşlara sahip olamadı. Hiçbir zaman. Az ve bana ikişer tane tayin edilince, o dağdaki tüm kampların tüm savaşçıları, hasetlerinden çatlasalar da bize saygı duydular. Çünkü sadece öldürme gücü için doğup büyüyen safkanlar sifon sahibi olabiliyor. Hâlâ bunları nasıl aldığımızı düşünmekten uykuları kaçıyor. Azriel, Sonra Savaş geldi, diyerek sözü devraldı. Kelimeleri öyle bir söylemişti ki sırtımı dikleştirip kulaklarımı açtım. Rhys'in babası yirmi yılın ardından oğlunun son durumunu görmek için kampımızı ziyaret etti.

Babam, dedi Rhys, şarap kadehini bir kez döndürerek - sonra bir kez daha, oğlunun sadece güç açısından kendisine rakip olmaya başladığını değil, ayrıca tarihteki belki de en ölümcül
iki Illyrialıyı da kendi yanına çektiğini gördü. Savaşta üçümüzü aynı lejyona verirse, geri döndüğümüzde lejyonu ona karşı kullanmamızdan korktu.

Cassian acı acı güldü. Pislik herif bizi ayırdı. Rhys'i, yarım-kan olduğu için ondan nefret eden bir Illyria birliğinin başına getirdi. Beni farklı bir lejyona rütbesiz savaşçı olarak verdi, hem de tüm komutanlardan güçlü olduğum halde. Az'ı ise kendi özel gölgeokuyanı olarak tutup hem casus olarak hem de pis işlerini yaptırmak için kullandı. Savaşın kızıştığı yedi yıl boyunca birbirimizi sadece savaş meydanlarında gördük. Illyria savaş kayıplarına ait listeler geldiğinde bizimkilerden birinin adını görür müyüm diye hepsine tek tek bakıyordum. Derken Rhys yakalandı... Rhys, Bu hikâyeyi başka bir zamana sakla, diye sertçe araya girince Cassian kaşlarını kaldırdı ama başını öne arkaya sallayarak razı oldu. Rhys'in menekşe gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarında böylesine yoğun şekilde parlayan şeyin gerçek yıldız ışığı olup olmadığını merak ederken konuşmasına devam etti. Yüce Lord olduktan sonra bu dördünü Yüksek Konsey üyelerim olarak atadım ve babamın eski saray görevlilerine arkadaşlarımı içine sindiremeyenlerin ayrılabileceklerini söyledim. Hepsi ayrıldı. Anlaşılan, yarım-kan bir Yüce Lord'a sahip olmak zaten yeterince kötüyken, üstüne iki kadın ve iki Illyrialı piçin en üst mevkilere atanmasını kaldıramadılar.

En az insanlar kadar kötüydüler, bazı açılardan. Peki... gidenlere ne oldu?

Rhys omuz silkerken dev kanatları hopladı. Gece Sarayı soyluları üç gruba ayrılır: Amarantha yönetimi ele geçirince ona katılıp canlarından olacak kadar benden nefret edenler; beni devirmeye çalışıp sonuçlarına katlanacak

kadar benden nefret edenler; ve benden nefret ettikleri halde, sefil yaşamlarına pek müdahale edilmediği için yarım-kan birinin yönetimine tahammül edenler. Bu sonuncular, dağın içinde yaşayanlar mı?

Başını eğip kaldırdı. Evet, Oyuk Şehir ahalisi. Aptallık etmedikleri için şehri onlara bıraktım. Orada yaşamaktan, hemen hemen hiç dışarı çıkmamaktan, kendilerini yönetip diledikleri kadar rezillik yapmaktan memnunlar ve ilelebet öyle kalacaklar.

Amarantha buraya ilk ayak bastığında Rhys'in ona gösterdiği saray orası olmalıydı. Amarantha kendi sarayı için model aldığına göre anlaşılan o rezillikten hoşlanmıştı.

Kâbuslar Sarayı, dedi Mor, dilini emerek.

Elimle etrafımı işaret ederek, Peki burası ne sarayı? diye sordum. En can alıcı soruydu.

Cassian, elindeki sifon kadar berrak ve parlak gözlerle cevapladı: Hayaller Sarayı.

Hayaller Sarayı... Yarım-kan bir Yüce Lord'un, iki piç savaşçının ve iki kadının hayallerinin sarayı. Peki siz? diye sordum Mor'la Amren'e.

Amren, Rhys beni tahtın İkincisi yapmayı önerdi, demekle yetindi. Daha önce hiç böyle bir teklif almamıştım; nasıl bir şey olduğunu görmek için kabul ettim. Sonra da hoşuma gittiğini fark ettim.

Mor sandalyesinde geri yaslandı. Azriel çaktırmadan ama aralıksız bir dikkatle onun tüm hareketlerini izliyordu.

Kâbuslar Sarayı'nda dünyaya gelen hayalcinin tekiydim, dedi Mor. Saçının bir buklesini parmağına doladı. Hikâyesinin hepsinden daha kötü olup olmadığını merak ederken Bu yüzden, dışarı çıktım, diye kestirip attı.

Peki senin hikâyen ne? diye sordu Cassian, başıyla beni işaret ederek.

Rhysand'm onlara her şeyi anlattığını sanıyordum. Rhys cevap olarak omuzlarını silkti.

Sırtımı dikleştirdim. Zengin bir tüccarın kızı olarak dünyaya geldim. Annem, babam ve iki ablam paralarından ve sosyal mevkilerinden başka hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Sekiz yaşımda annemi kaybettim; üç yıl sonra da babam tüm servetini kaybetti. Borçlarını ödemek için her şeyini satıp bizi bir köy evine taşıdı ve çalışma zahmetine girmeyerek yıllar boyunca yavaş yavaş açlıktan ölmenin eşiğine gelmemize göz yumdu. Son paramızla birlikte son yiyeceğimiz de bittiğinde on dört yaşımdaydım. Babam çalışmadı — çalışamadı, çünkü borçlular gelip gözlerimizin önünde dizini sakat bıraktılar. Böylece ormana gittim ve kendi kendime avlanmayı öğrendim. Beş yıl boyunca tüm aileyi açlık sınırında ama hayatta tuttum. Ta ki... tüm bunlar olana kadar. Hepsi tekrar sessizliğe gömüldü. Azriel'in bakışları şimdi daha anlayışlıydı. Kendi hikâyesini anlatmamıştı. Acaba daha önce hiç anlatmış mıydı? Yoksa ellerindeki yanıkları hiç

konuşmamışlar mıydı? Peki, gölgeler ona ne fısıldıyordu - hangi dilde fısıldıyordu?

Cassian, Kendi kendine avlanmayı öğrendin, diye söz aldı. Peki savaş eğitimi? Başımı iki yana sallayınca kollarını masaya dayadı. Şansa bak, kendine bir öğretmen buldun bile.

itiraz etmek için ağzımı açtım ama... Rhysand'ın annesi silahlardan biri tutukluk yaparsa diye oğluna bir silah deposu vermişti. Peki isabetli ok atışları ve keçi inadı dışında benim elimde ne vardı? Madem bu yeni kas gücüne kavuşmuştum - ve diğer güçlere...

Bir daha zayıf olmayacaktım. Başka birine bağımlı kalmayacaktım. Neresine ve nasıl vuracağımı bilmeyecek kadar çaresiz olduğum için Attor'un bana dokunmasını sineye çekmek zorunda kalmayacaktım. Asla.

Ama Ianthe ve Tamlin'in söyledikleri... Sizce, savaş ve silah eğitimi aldığım duyulursa, halk bunu kötü bir mesaj olarak algılamaz mı?

Ağzımdan döküldüğü anda kelimelerin saçmalığını fark ettim. Son birkaç aydır bana zorla yutturulan şeylerin saçmalığını.

Sessizlik. Sonra Mor, tahtın Üçüncüsü olarak Kâbuslar Sarayı'nda dersini aldığını belli eden tatlı sert bir ifadeyle, Eskiden senin durduğun yerde duran biri olarak, dedi, iki şey söylememe izin ver. Suratında iğrenmiş bir ifadeyle bana bakan Amren hariç, diğerlerinin ortak öfke ve kederi yeniden havada nabız gibi attı. Bir, diye devam etti Mor, Bahar Sarayı'nı terk ettin. Bu sözlerin tüm ağırlığıyla üstüme çullanmasına izin vermemeye çalıştım. Eğer bu yeterli bir mesaj değilse, iyi veya kötü anlamda, o halde eğitim alman da olmaz. Avucunu masaya bastırıp iki, diye devam etti. Eskiden başkalarının ne düşündüğünün önemli olduğu bir yerde yaşardım. Bu beni boğuyordu, hatta paramparça ediyordu. Yani, Feyre, neler hissettiğini ve sana neler yapmak istediklerini biliyorum dersem, cesaretini toplayıp itibarın canı cehenneme diyebilirsin dersem, bana inan. Sesi yumuşadı ve o anda ortamdaki gerilim de silikleşip kayboldu. Sevdiğin şeyleri yap. İhtiyaç duyduğun şeyleri.

Mor bana ne giymem ya da giymememem gerektiğini söylemezdi. Benim adıma konuşurken bir yana çekilmemi istemezdi. Ianthe'nin yapmasına canı gönülden ve umutsuzca izin verdiğim şeylerin hiçbirini... hiçbirini yapmazdı.

Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Ianthe... sayılmazdı. Gerçek bir arkadaş olmadığını şimdi anlıyordum. Amarantha'dan önce, baba evinde geçirdiğim haftalarda, Nesta ve Elain bu boşluğu doldurur gibi olmuştu ama... Mor'a bakınca, tarif edemesem de, tam olarak anlayamasam da, hissediyordum. Onunla sahiden akşam yemeklerine gidebileceğimi hissediyordum. Onunla konuşabileceğimi.

Karşılığında ona sunabileceğim bir şey olmasa da.

Ama onun söyledikleri... hepsinin söyledikleri... Evet, Rhys beni buraya getirmekle akıllılık etmişti. Karar vermem için bana bir fırsat tanımakla.

Onlarla başa çıkabilecek miydim, muziplikleriyle, gerilimleriyle, güçleriyle? Büyük ihtimalle beni zorlayacak, ezik hissettirecek, hatta gözümü korkutacak bir grubun parçası olmak ister miydim? Ama... beş yüz yıl önce savaştıkları halde tekrar Hybern'in karşısına dikilmeye niyetleri varsa...

Cassian'm bakışlarını yakaladım. Gözlerindeki ışıltıya rağmen içlerinde eğlenceden eser yoktu. Bunu düşüneceğim.

Elimdeki bağda hoşnut bir şaşkınlık hissettiğime yemin edebilirdim. Mental kalkanımı kontrol ettim ama yerli yerindeydi. Rhysand'm sakin yüzü de bu hissin kaynağı hakkında bir ipucu vermiyordu.

Gözlerinin içine bakarak, açık ve kararlı şekilde, Teklifini kabul ediyorum, dedim. Seninle çalışacağım, kendi geçimimi sağlayacağım ve Hybern'e karşı elimden geldiği kadar yardım edeceğim.

Rhys, Güzel, demekle yetindi. Diğerleri kaşlarını kaldırmış aval aval bakıyordu. Anlaşılan bunun bir tür mülakat olduğundan haberleri yoktu. Çünkü yarın başlıyoruz.

Neye? Ve nerede? Şaşkınlıktan dilim dolanmıştı.

Rhys parmaklarını birbirine geçirip kollarını masaya koyduğu anda bu yemeğin sadece benim kararımla ilgili olmadığını anladım. Çünkü Hybern Kralı gerçekten bir savaş çıkarmak üzere, diye duyurdu, hepimize, ve bunun için önce Jurian'ı diriltmek istiyor.

Jurian... Amarantha'nın kız kardeşini öldürmenin bedeli olarak ruhu -tek gözüyle birlikte- iğrenç bir yüzüğe hapsedilen kadim savaşçı...

Saçmalık, diye bağırdı Cassian. Bunu yapmanın bir yolu yok.

Amren kaskatı kesilmişti; Azriel'in gözü ondaydı, dikkatle bakıyordu.

Rhys bir keresinde Amarantha sadece başlangıçtı demişti. Olacakları o zamandan öngörmüş müydü? Dağın Altı'nda geçirilen o aylar, zincirlerinden boşanacak bir cehennemin ayak seslerinden mi ibaretti? Ölüyü diriltmek. Ne derece uğursuz bir güçten bahsediyorduk...

Mor, Kral neden Jurian'ı diriltmek istesin ki? diye inledi, iğrenç herifin tekiydi. Kendiyle böbürlenmekten başka bir şey bilmezdi.

Buradakilerin yaşı, az önce anlattıklarına rağmen, beynime dank etti. Hepsi Savaş'ta bulunmuştu... hepsi beş yüz yıl önceki Savaş'ta kılıç sallamıştı.

Ben de bunu öğrenmek istiyorum, dedi Rhysand. Ve kralın bunu nasıl yapmayı planladığını.

Amren nihayet söz aldı. Feyre'nin yaratılma hikâyesi mutlaka kulağına gitmiştir. Ölüleri diriltmenin mümkün olduğunu biliyor.

Sandalyemde huzursuzca kımıldadım. Oluk oluk kan döken vahşi ordular bekliyordum. Oysa bu...

Mor, Bunun için yedi Yüce Lord'un da onayı gerekir - ki bunun imkânı yok, diye itiraz etti. Başka bir yol izleyecektir. Gözlerini iyice kısarak Rhys'e baktı. Şu saldırılar - tapmak katliamları. Sence bununla bir ilgisi var mı?

Bununla ilgisi olduğundan şüphem yok. Emin olana dek size söylemek istemedim. Ama Azriel üç gün önce Sangravah'daki
anıt mezarı da yağmaladıklarını teyit etti. Bir şey arıyorlar... ya da buldular.
Azriel, Mor'un şaşkınlık içindeki bakışlarına rağmen başını eğip kaldırarak onayladı ve ardından özür dilercesine omuz silkti.

Demek ki bu yüzden, diye fısıldadım, Amarantha öldükten sonra o yüzükle birlikte parmak kemiği de ortadan kayboldu. Bunun için. Ama kim... Dudaklarım kurudu. Attor'u yakalayamamışlardı, değil mi?

Rhys aşırı kısık sesle, Hayır. Yakalayamadılar, diye cevaplayınca yediğim yemek mideme oturdu. Sonra Amren'e döndü: Birisi tek göz ve tek parmak kemiğiyle birini nasıl diriltebilir? Ve biz bunu nasıl durdurabiliriz?

Amren ağzını sürmediği şarabına bakarak alnını kırıştırdı. Cevabı nasıl bulacağını zaten biliyorsun. Zindan'a git ve Kemik Oymacısı'yla konuş.

Mor ve Cassian bir ağızdan Yok artık, diye itiraz etti.

Rhys sakince, Belki senin gitmen daha yerinde olur, Amren, diye karşılık verdi.

Amren tısladığında aramızda masa olduğu için şükrettim. Zindan'a ayak basmam mümkün değil, Rhysand. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden ya kendin git ya da şu köpeklerinden birini gönder.

Cassian ısırmak için yaratılmış beyaz ve dümdüz dişlerini göstererek sırıttı. Amren de kendi dişlerini göstererek karşılık verdi.

Azriel başını iki yana sallayarak, Ben giderim, dedi. Zindan gözcüleri beni bilir — yani ne olduğumu.

Tehlikenin içine bodoslama atlayan ilk kişi genellikle gölgeokuyan mı oluyordu acaba? Parmaklarını şarap kadehinin sapında kıpırtısız tutan Mor gözlerini kısarak Amren'e baktı. Mücevherler, kırmızı elbise - belki de damarlarında dolaşan gücü önemsiz göstermenin bir yoluydu.

Rhys, Mor'un ağzını açmasına fırsat vermeden, Zindan'a gidecek birisi varsa, dedi, o da benim. Ve Feyre.

Ne? diye sordu Mor, avuçlarını masaya bastırarak.

Rhys'le konuşmaz, diye açıkladı Amren. Ya da Azriel'le. Ya da herhangi birimizle. Ona önerebileceğimiz hiçbir şey yok. Ama ölümlü ruha sahip bir ölümsüz... Altında atan kalbi görebilirmiş gibi göğsüme baktı... Neyle beslendiğini bilmediğimi hatırladım. Kemik Oymacısı sahiden de onunla konuşmak isteyebilir.

Hepsi bana baktı. Oraya gitmemek için yalvarmamı, ezilip büzülmemi bekliyormuş gibiydiler. Sanki mülakat yön değiştirmişti ve şimdi onlar benimle çalışmak isteyip istemeyeceklerine karar vereceklerdi.

Ama Kemik Oymacısı, nagalar, Attor, Suriel, Bogge, Midden-gard Solucanı... el birliğiyle içimdeki korkuyu yerle bir etmişlerdi. Korku artık sadece rüyalarımda hissettiğim bir şeydi.

Rhys, gelişigüzel bir şekilde, Seçim senin Feyre, dedi.

Yan çizip sonradan ah vah etmek ya da bilinmeyen bir dehşetle yüzleşmek - kolay bir seçimdi. Ne kadar kötü olabilir ki? diye cevapladım.

Kötü, dedi Cassian. Kimse onu inkâr etme zahmetine girmedi.

17. BÖLÜM

Jurian.

Bu isim beynimde çınlamaya devam etti - yemeğimizi bitirdikten sonra bile, hatta Mor, Cassian, Azriel ve Amren didişmeyi bırakıp Rhys'le ben yarın şu meçhul Zindan ziyaretini yaparken geride kalanların nerede ne yapacağı hakkında hararetle tartışırlarken bile.

Rhys beni tekrar ışıklarla dolu karanlığa sokarak şehrin üstünden geri uçururken, inişin yükselmekten daha kötü olduğunu fark ettim. Nefsime yediremesem de yediklerim ağzıma gelmeden uzun süre aşağıya bakamıyordum. Korkudan değil - sadece vücudumun verdiği bir tepkiydi.

Sessizlik içinde uçtuk. Etrafımızdaki tek ses, Rhys'in üşümemi engellemek için yarattığı sıcaklık kozasına rağmen uğultusunu duyduğumuz kış rüzgârıydı. Sokakların müziği bizi karşıladığında yüzüne baktım. Uçmaya odaklandığı için yüz ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu. Bu gece - seni tekrar hissettim. Aramızdaki bağ üzerinde. Yine kalkanını mı aştım?

Aşağıdaki taş parkeli sokakları inceleyerek, Hayır, dedi. Bu bağ... yaşayan bir canlı gibidir. Güçlerimin ve... pazarlık sırasında ihtiyaç duyduğun şeylerin şekillendirdiği, açık bir kanal. Pazarlığı kabul ettiğimde hayatta kalmaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalmamaya ihtiyacın vardı.

Gözlerimiz kenetlendi. Bakışlarındaki şey her neyse okunmayacak kadar karanlıktı. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Başkalarının saklamaya çalıştığı şeyleri bazen hissedebiliyoruz ama bunun nasıl ve neden olduğunu hâlâ öğrenemedim, diye itiraf etti. Dolayısıyla bu gece hissettiğin şey hakkında herhangi bir açıklamam yok.

Yalnız kalmamaya ihtiyacın vardı...

Peki ona ne demeliydi? Elli yıl boyunca arkadaşlarından ve ailesinden ayrı tutulmuştu.

Amarantha'yı, hatta tüm dünyayı Kâbuslar Sarayı'na hükmettiğine ve bundan zevk aldığına inandırdın, dedim. Aslında değer verdiğin şeyleri güvende tutmak için yarattığın bir paravandı. Şehir ışıkları yüzünü yaldızladı. Halkımı ve ailemi seviyorum. Onları korumak için gerekirse canavara dönüşmeyeceğimi sanma. Dağın Altı'nda bunu zaten yaptın, diye kaçırdım ağzımdan. Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı. Korkarım çok yakında tekrar yapmak zorunda kalacağım.

Peki bedeli neydi? diye sormaya cesaret edebildim. Bu şehri gizli ve özgür tutmanın bedeli?

Birden dik pozisyona geldi ve kanatlarını çırpmaya devam ederek kasaba evinin çatısına düzgün bir iniş yaptı. Ondan uzaklaşmak için adım atmak üzereyken çenemi tuttu. Bedelin ne olduğunu zaten biliyorsun?

Amarantha'mn orospusu.

Başıyla onaylayınca bu iki rezil kelimeyi sesli söylemiş olabilir miyim diye düşündüm.

Beni oyuna getirip güçlerimi yağmaladığında, kalan artıklar aldıklarından fazlaydı. Bu artıkların bir kısmını yakalanan her Gece Sarayı üyesinin ve gerçeği bilme ihtimali olan herkesin zihnine ulaşmak için kullanmaya karar verdim. Onlarla arama bir iletişim ağı ördüm ve zihinlerini sürekli kontrol ederek Velaris'i unutmalarını, Mor'u, Amren'i, Cassian'ı, Azriel'i unutmalarını sağladım, her yılın her günü, her günün her saniyesi. Amarantha işkence edip öldürmek amacıyla bana yakın kişileri bulmaya çalışırken, sarayımın asıl kurmayları buradan tüm Gece Sarayı topraklarını yönetiyorlardı. Kalan gücümü onları tüm gözlerden
ve tüm kulaklardan sakınmak için kullanmalıydım ama onlarla birlikte ancak tek şehri korumaya yetecek gücüm kalmıştı - tek bir yer. Bu yüzden tarihten bile gizlenen bu yeri seçtim. Bir seçim yaptım ve bundan böyle bu seçimin dışında kalanların acı çektiğini bilerek yaşamak zorundayım. Burada kalanlara gelince... Denizden veya karadan Velaris civarına gelenler karşılarında çıplak dağlardan başka bir şey görmeyecekler, yine de dolaşmak isteseler bile birden karar değiştireceklerdi. Bu yüzden deniz ticareti ve deniz yolculukları tamamen durdu - denizcilerin hepsi Velaris'in çevresindeki toprakları işleyen çiftçilere dönüştü. Gücümün neredeyse hepsini kullandığım için Amarantha'ya karşı elimde fazla bir şey kalmıyordu. Bu yüzden sevdiğim kişileri araştırıp durmasını engellemeye karar verdim ve onun metresi oldum.

Demek tüm bunları yapmıştı, bu korkunç şeyleri... halkını, arkadaşlarını korumak için her şeyini vermişti. Kayalarla çevrili bir hücrede elli yıl boyunca kapana kısılmak pahasına Amarantha'dan gizlediği, onun bozmasına, mahvetmesine izin vermeyerek kendine sakladığı yegâne şey buydu...

Kanatları ardına kadar açıktı. Velaris ve Illyria savaş kampları dışında bu kanatlardan kaç kişinin haberi vardı acaba? Yoksa bu kanatlara ait anıları da, Amarantha'dan bile önce, tüm Prythian'm zihninden silip atmış mıydı?

Rhys çenemi bıraktı. Ama elini indirirken bileğini yakaladım ve katı gücünü hissettim. Çok yazık, dedim. Şehir müzikleri sesimi neredeyse tamamen bastırıyordu. Prythian'daki başka hiç kimsenin bunları bilmemesi. En kötüsünü düşünmelerine izin vermen çok yazık.

Kanatlarıyla havayı kudretli davullar gibi döverek geriye doğru bir adım attı. Benim için önemli olan kişiler gerçeği bildiği sürece, diğerleri umurumda değil. Şimdi biraz uyu.

Sonra bir ok gibi gökyüzüne fırladı ve yıldızların arasındaki karanlıkta yitip gitti.

Öyle ağır bir uykuya daldım ki rüyalarım anafor oluşturup beni derine, derine, derine, kaçamayacağım kadar derine sürükledi.

O tanıdık kırmızı mermerin üzerinde yüzükoyun ve çırılçıplak yatarken, Amarantha bıçağını sıskalıktan dışarıya fırlamış kaburga kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. Bıçağın çeliği tenimi sıyırıyor. Seni yalancı, hain insan, diye şakıyor, ve o pis, yalancı kalbin.

Bıçak buz gibi dokunuşlarla tenime sürtmeye devam ediyor. Kalkmaya çalışıyorum ama bedenim işlemiyor.

Amarantha boyun çukuruma bir öpücük konduruyor. Sen de en az benim kadar canavarsın. Bıçağı göğsümün üzerinden sertleşmiş meme ucuma doğru açı yaparak kaydırırken sanki altında atan kalbimi görebiliyor. Ağlamaya başlıyorum. Gözyaşlarını boşa harcama.

Birisi çok uzaklardan ismimi haykırıyor; benim için yalvarıyor.

Bıçağın sivri ucu göğsümün altındaki narin eti delerken, Amarantha, Sonsuzluğu senin için cehenneme çevireceğim, diye ant içiyor ve dudaklarındaki nefesi tutarak hançeri bastırıyor...

Eller - omuzlarımda eller vardı, sıkı sıkı tutan, bedenimi sarsan eller. Kurtulmak için debelendim, çığlık çığlığa...

FEYRE! Ses aynı anda hem gece, hem şafak, hem yıldız, hem de topraktı ve içindeki ilkel baskınlık sayesinde bedenimin her hücresi sakinleşti.

Gözlerini aç, diye emretti ses.

Dediğini yaptım.

Boğazım kurumuştu, ağzımda kül tadı vardı, yüzüm terden yapış yapış olmuştu ve Rhysand... kocaman açılmış gözleriyle tepemde duruyordu.

Bir rüyaydı, dedi. En az benim kadar nefes nefeseydi.

Pencerelerden içeri sızan ay ışığı kolundaki, omuzlarındaki ve heykelsi göğüslerindeki kıvrımlı dövmeleri aydınlattı. Kolumda-kilere benzer dövmeler. Yüzümü inceledi. Rüyaydı, dedi yeniden.

Velaris. Velaris'te, onun evindeydim. Ve yine... klasik rüyamı görmüştüm.

Çarşaflar, battaniyeler parçalanmıştı. Lime lime olmuştu. Ama bıçak darbeleriyle değil. Ve damağımdaki o külsü, dumansı tat...

Sinir bozucu derecede sakin olan elimi kaldırınca parmaklarımın ucunda küllenmeye başlayan korlar gördüm. Yatağımdaki nevresimleri adeta dağlanan yaralar gibi parça parça eden canlı alev tırnakları...

Rhys'i sert bir omuz darbesiyle yana savurup kendimi yataktan attım, yerdeki küçük sandığa takılıp sendeleyerek banyoya ulaştım ve klozetin önünde diz çöküp midemdekileri çıkardım. Tekrar tekrar. Parmak uçlarım soğuk porselende tısladı.

Bir süre sonra geniş, ılık eller saçlarımı yüzümden çekti.

Nefes al, dedi Rhys. Hepsinin tıpkı mum alevi gibi titreyerek söndüğünü hayal et, teker teker.

Yeniden klozete eğilip öğürdüm; ışık ve sıcaklık tepemden aşıp bedenimi terk ederken arkasında bıraktığı boş ve serin karanlığın tadını çıkararak zangır zangır titredim.

Güzel, dedi Rhys. Aynen böyle.

Cesaretimi toplayıp klozeti kavrayan ellerime baktığımda közler sönmüştü. Damarlarımda ve iliklerimde dolaşan o güç tekrar uykuya dalmıştı.

Ben tekrar öğürürken Rhys saçlarımı tutarak, Bu rüyayı ben de gördüm, dedi. Ama Amarantha'nın altında çaresizce yatan kişi ben değildim; Cassian ya da Azriel'di. Kanatlarını mızraklarla yatağa sabitlemişti ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Seyretmemi emretti. Onları nasıl yarı yolda bıraktığımı izlemekten başka seçeneğim yoktu.

Klozete sarılıp son bir kez tükürdükten sonra doğrulup sifonu çektim. Suyun girdap oluşturarak akıp gitmesini seyrettikten sonra başımı çevirip ona baktım.

Saçıma daldırdığı parmakları nazik ama kararlıydı. Onları asla yarı yolda bırakmadın, dedim boğuk bir sesle.

Ama bunu garanti altına almak için çok... korkunç şeyler yaptım. Menekşe gözleri loş ışıkta yarı kızıllaşmıştı.

Ben de. Üzerimdeki ter yapış yapıştı, kan gibi - o iki perinin kanı gibi.

Şimdiki zamana güçlükle geri gelerek tekrar klozete kapandım. Akşam yemeğimden kalanları tekrar tekrar çıkarırken, Rhys diğer eliyle sırtımın kavisini yatıştırıcı okşamalarla, boydan boya sıvazladı. Son dalgayı da atlatınca, Alevler? diye fısıldadım.

Güz Sarayı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Yanımdaki küvetin serinliğine yaslanıp gözlerimi kapattım.

Uyandığımda güneş pencerelerden içeri hücum ediyordu. Yeni, tertemiz nevresimlere güzelce sarmalanmış halde yatağımda uzanıyordum.
Dağın yosunlu dik yamacına bakarken, rüzgârla sürüklenerek geçen sis bulutları içimi ürpertti. Arkamızdaki toprak parçasıyla azgın kurşuni deniz arasında dik bir uçurum vardı. Önümüzde ise dümdüz zirveli, gri kayalı, yosunlu bir dağ dışında hiçbir şey.

Cassian ve Azriel'in dün gece giydiklerine dayanarak Illyria savaş kıyafeti olduğunu sandığım deri zırhlar kuşanan Rhys, sırtına astığı çift ağızlı kılıç ve bacaklarına bağladığı bıçaklarla hemen yanımda duruyordu. Dar siyah pantolonun üstündeki eski püskü deri plakalar, bu kadar kaslı olduğunu şimdi fark ettiğim bacaklarını sarmalamıştı. Gizlemeye gerek görmediği kanatlarına göre dikilmiş dar kesimli ceketinin omuzları ve kolları, çizik içindeki koyu renkli zırh parçalarıyla desteklenmişti.

Eğer giydiği kıyafet -ve kendi üstümdeki benzer kıyafet- bugün neyle karşı karşıya kalabileceğimiz hakkında yeterince fikir vermiyorsa, tek yapmam gereken önümüzdeki uğursuz dağa bakmaktı. Gelmeden önce Rhys'e burada

www.CepSitesi.Net

ne işimizin olduğunu sormak aklıma gelmemişti, çünkü bir saat önce çalışma odasında Yaz Sarayı'na yapılacak bir ziyaretle ilgili resmi talep yazısı karaladığını görünce dikkatim dağılmıştı. Gerçi Yaz Sarayı'nı neden ziyaret etmek istediğini sorduğumda, diplomatik ilişkileri geliştirmek dışında adam akıllı bir cevap vermeye de tenezzül etmemişti.

Neredeyiz? diye sordum. Bir dakika önce buraya yabaladığımızdan beri ilk kez konuşuyorduk. Velaris canlı ve güneşliydi. Burası ise, her neresiyse, buz gibi, ıssız ve çorak. Sadece kaya, yosun, sis ve deniz.

Batı Takımadalarının kalbindeki bir adadayız, diye cevapladı. Sonra karşımızdaki devasa dağı işaret ederek, Ve bu da, dedi, Zindan.

Etrafta hiçbir şey yoktu - hiç kimse.

Ben hiçbir şey görmüyorum.

Zindan dağın kendisidir, içinde hayal edebileceğin en tehlikeli yaratıklar ve suçlular bulunur.

içeri girmek - başka bir dağın altına, kayaların içine... Burası Yüce Lordlardan önce yapılmış, dedi. Prythian, Prythian olmadan önce. Içerdekilerden bazıları o günleri hatırlar. Kuzey'i benim ailemin değil Mor'un ailesinin yönettiği zamanları. Amren neden içeri giremiyor?

Çünkü eskiden buradaki mahkûmlardan biriydi.

Yani, bu bedeninden önce.

Vahşi bir gülümseme. Hayır. Öyle sayılmaz.

Ürperdim.

Dağ yürüyüşü kanını ısıtır, dedi Rhys. içeri yabalamak veya girişe kadar uçmak imkânsız, çünkü koruma büyüleri ziyaretçilerin yürüyerek gelmelerini istiyor. Yol da epey uzun.

Yerimden kıpırdamadım. Ben... Kelimeler boğazımda düğümlendi. Başka bir dağın altına girmek...

Rhys usulca konuştu, içimdeki paniği yatıştırmak için, kendime şunu hatırlatıyorum: Dışarı çıktım. Hepimiz çıktık.

Güç bela. Nefes almaya çalıştım. Bunu yapamazdım, yapamazdım...

Dışarı çıktık. Ve şimdi içeri girmezsek tekrar aynı şey olabilir. Soğuk sis yüzümü ısırdı. Dağa doğru bir adım atmayı denedim — gerçekten denedim.

Bacaklarım emrime karşı geldi.

Tekrar denedim; Elain için, Nesta için, paramparça olabilecek insan dünyası için... ama yapamadım.

Lütfen, diye fısıldadım. Daha ilk iş günümde çuvallamak anlamına gelse de umurumda değildi.

Rhysand, söz verdiği gibi, elimi tuttu ve beni Velaris'in kış güneşiyle canlı renklerine geri getirdi; sorgusuz sualsiz.

Günün geri kalanında yatağımdan çıkmadım.

18. BÖLÜM

Amren yatağımın ayakucunda dikiliyordu.

www.CepSitesi.Net

Geri sıçrayayım derken karyola başlığına kafamı vurdum. İçeri dolan güneşten kamaşmış gözlerle, el yordamıyla silah niyetine kullanabileceğim bir şeyler aradım.

Her akşam böyle kusuyorsan çırpı gibi kalmana şaşmamalı. Dudaklarını bükerek havayı kokladı. Kokusunu alabiliyorum. Kapı kapalıydı. Rhys onun izni olmadan kimsenin odama girmeyeceğini söylemişti ama...

Yatağın üstüne bir şey fırlattı, incilerle ve buzlu mavi taşlarla süslenmiş, küçük bir altın muska. Beni Zindan'dan çıkaran şey bu. Bunu takarsan, seni orada tutamazlar.

Muskaya dokunmadım.

iki eliyle yatağın oymalı ayakucu ahşabını sıkı sıkı kavrayan Amren, Bir şeyi açıklamama izin ver, dedi. Bu muskayı temelli vermiyorum. Yapılması gerekeni yaparken ödünç alabilir, işin bitince getirip teslim edersin. Yok, geri vermem dersen, seni bulurum ve bu senin için hiç iyi olmaz. Ama şimdilik şenindir. Zindan'da kullanırsın.

Parmaklarım soğuk metale ve üstündeki taşlara dokunduğu sırada Amren kapıdan çıkıp gitmişti.

Rhys ejderha benzetmesi yapmakta haklıydı.

Zindan yokuşunu çıkarken Rhys boynumdaki muskaya ters ters bakmaya devam ediyordu. Yol öyle dikti ki bazen ellerimizle dizlerimizin üstünde emekleyerek tırmanmak zorunda kalıyorduk. Durmadan yükseğe, daha yükseğe tırmanırken, yosun ve otla kaplı yamaçlardan fışkıran her kaynağa ağzımı dayayıp su içtim. Katır kutur ayak seslerimizle derin uğultusunu bastırdığımız rüzgâr, her yanımızı kaplayan sisi oradan oraya savuruyordu.

Rhys'i onuncu kez boynumdaki muskaya bakarken yakalayınca, Ne? diye sordum.

Sana bunu verdi.

Soru cümlesi değildi.

Demek ki bu iş ciddiymiş, dedim. Bu riski...

Başka kimsenin duymasını istemediğin şeyleri söyleme. Altımızdaki dağı işaret etti. Mahkûmların dedikodu malzemesi bulmak için toprağı ve dağı dinlemekten başka yapacak işleri yok. Ellerindeki en ufak bilgi kırıntısını, yiyecek, seks hatta bir yudum hava karşılığında satarlar.

Bunu yapabilirdim; bu korkunun üstesinden gelebilirdim.

Amren dışarı çıkmıştı. Ve tekrar girmemişti. Bu muska... beni de özgür tutacaktı.

Üzgünüm, dedim. Dün için. Hareket edecek veya düşünecek halim olmadığı için saatlerce yatakta kalmıştım.

Rhys aşırı dik bir kayanın üzerine tünedi ve tırmanmama yardım etmek için elini aşağıya uzatıp beni kolayca yanına çekti. Kendi bedenimi kullanarak, kendi kaslarıma güvenerek doğada yürümeyeli uzun zaman olmuştu... çok uzun zaman. Yeni ölümsüzlüğüme rağmen nefes nefese kalmıştım. Özür

dilenecek bir şey yok, dedi. Artık buradasın. Ama muskasız gelemeyecek kadar korkaktım. Göz kırparak, Korkma, dedi, ücretinden kesmem.

Kaşlarımı çatacak mecalim bile yoktu. Dağ önümüzde bir duvar gibi yükselene kadar tırmandık. Arkamızda, en aşağıdaki dalgalı gri denize kadar uzanan yosunlu bayırlardan başka bir şey yoktu. Rhys çevik bir hareketle sırtındaki kılıcı çekti.

Bu kadar şaşırmış görünme, dedi.

Seni hiç... silahlı görmemiştim. Amarantha'nm boğazını kesmek ve beni ızdıraptan kurtarmak için eline aldığı hançeri saymazsak.

Cassian bunu duysaydı gülmekten kırılırdı. Ardından beni idman sahasına sürüklerdi.

Seni yenebilir mi?

Silahsız dövüşte mi? Evet. Gerçi ağzı yüzü tanınmayacak hale gelir ama yine de kazanır. Sesinde kibir veya övünme yoktu. Cassian tüm saraylarda, tüm topraklarda rastladığım en iyi savaşçıdır. Bu yüzden ordularımın komutasını ona verdim.

Bu iddiasından şüphe etmedim. Peki diğer Illyrialı... Azriel'in elleri. Yani o yaralar. Nasıl oldu?

Rhys bir süre sessiz kaldı. Sonra çok kısık bir sesle anlatmaya başladı. Babasının Azriel'den büyük iki meşru oğlu vardı, ikisi de zalim ve şımarıktı. Bu özelliklerini annelerinden, yani lordun karısından almışlardı. Azriel, o kadın yüzünden, babasının evinde kaldığı on bir yıl boyunca penceresiz ve ışıksız bir hücrede tutuldu. Günde bir saat dışarı çıkmasına, haftada bir saat kendi annesini görmesine izin veriyorlardı. Eğitim alması, uçması ya da Illyria içgüdülerinin yap diye haykırdığı herhangi bir şeyi yapması yasaktı. Sekiz yaşma geldiğinde abileri, katranlı ateş ile Illyria'nın hızlı iyileşme gücünün karşılaşmasını izlemenin zevkli olacağını düşündüler. Savaşçılar Azriel'in çığlıklarını duyduğunda ellerini kurtarmak için çok geçti.

Midem kalktı. Ama üç yıl daha onlarla birlikte yaşamaya devam etmişti. O dağ kampına gönderilmeden önce daha ne tür eziyetlere katlanmak zorunda kalmıştı? Peki, kardeşleri... cezalandırıldı mı?

Rhys etrafımızdaki dağ ve rüzgâr ve deniz kadar acımasız bir ifadeyle, tüyler ürpertici bir fısıltıyla cevapladı: Sonunda.

Kelimelerdeki yabanilik kaldırabileceğimden fazla gelince konuyu değiştirdim. Peki Mor... O senin için ne yapıyor?

Mor, ordularım yenildiğinde ve Cassian'la Azriel öldüğünde çağıracağım kişidir.

Kanım dondu. Yani o zamana kadar bir kenarda bekleyecek mi?

Hayır. Tahtın Üçüncüsü olarak... benim saray naibimdir. Kâbuslar Sarayı ile Hayaller Sarayı arasındaki dinamikleri kolaçan eder ve hem Velaris'i hem de Oyuk Şehri yönetir. Sanırım insan diyarında bunun karşılığı kraliçelik oluyor.

Peki Amren?

Tahtın İkincisi olarak benim siyasi danışmanım, ayaklı kütüphanem ve kirli işlerimin failidir. Tahta geçer geçmez onu bu göreve getirdim. Ama bundan çok uzun zaman öncesinden beri hem müttefikim hem de arkadaşımdır.

Yani... diyelim ki bu savaşta orduların yenildi, sonra Cassian'la Azriel öldü, ardından Mor da gitti... Her kelime dilimin üstündeki buzlar gibiydi.

Rhys karşımızdaki çıplak kayaya dokunmak üzereyken durdu. O gün gelirse, Amren'in üzerindeki büyüyü kaldırmanın bir yolunu bulurum ve onu dünyanın üstüne salarım. Ama önce beni öldürmesini isterim.

Yüce Ana aşkına. Nedir bu kadın? Bu sabah onunla yaptığımız sohbetin ardından bu soruyu sormak pek akıl karı değildi ama...

Başka bir şey. Bizden daha kötü bir şey. Eğer hapsolduğu bedenden çıkmanın bir yolunu bulursa... Kazan hepimizi korusun. Tekrar ürperdim ve başımı kaldırıp karşımızdaki dik kayaya baktım. Böyle çıplak bir kayaya tırmanamam.

Buna gerek yok, dedi Rhys. Avucunu ileri uzattığı anda kaya tıpkı bir serap gibi titrek ışıklar saçarak kayboldu.

Kayanın yerinde oymalı beyaz kapılar belirdi. Üstleri sislerin içinde kaybolacak kadar yüksek kapılar.

Kemik kapılar.

Kemik kapılar, Dağın Altı dâhil hiçbir yerde görmediğim kadar zifiri bir mağaraya açıldı.

Elim boynumdaki muskaya gittiğinde metalin sıcaklığı avucumu ısıttı. Amren başarmıştı. Ben de başaracaktım.

Rhys sıcacık elini sırtıma koyarak beni içeri yönlendirdi. Üç ay ışığı topu önümüz sıra yolu aydınlatıyordu.

Hayır... hayır, hayır, hayır, hayır...

Rhys, Nefes al, diye fısıldadı kulağıma. Derin bir nefes.

Nöbetçiler nerede? Ciğerlerimdeki sıkışmayı atlatmayı başarmıştım.

Dağın içinde yaşıyorlar, diye mırıldandı. Elimi arayıp buldu ve sıkıca tutup beni ölümsüz karanlığa doğru çekti. Sadece yemek dağıtmak veya huysuz mahkûmlarla ilgilenmek için ortaya çıkarlar. Kadim bir tılsım ve düşünceden yaratılmış gölgeler dışında fiziksel varlıkları yoktur.

Önümüzde ilerleyen küçük ışıkların aydınlattığı gri duvarlara uzun uzun bakmamaya çalıştım. Özellikle de kaba yontulmuş kayalardaki bazı çentikler burunlara, gür kaşlara veya alaycı dudaklara bu kadar benzerken.

Kuru zemin minik taşlar dışında temizdi. Ortalık zaten sessizdi ama bir sapaktan dönüp sisli dünyanın son ışığını da zifiri karanlığa kurban verince mutlak sessizlik içinde kaldık.

Nefeslerime odaklandım. Burada kapana kısılamazdım; bu korkunç, ölü yerde kilitli kalamazdım.

www.KitapSitesi.Net

Dağın merkezine doğru inen patikada ayağım kaymasın diye Rhys'in elini sıkı sıkı tuttum. Öteki elini kılıcını kabzasından ayırmıyordu.

Tüm Yüce Lordlarm giriş izni var mı? Kelimelerim öyle sessizdi ki karanlıkta yitip gitti. Damarlarımda zonklayan güç bile sırra kadem basmış, kemiklerimdeki kuytulara çekilip saklanmıştı.

Hayır. Zindan kendi bildiğini okur. Ada sekizinci saraydır desek yanlış olmaz. Ama benim yetki alanıma girer ve kanım kapının kilidini açar.

içeridekileri serbest bırakabilir misin?

Hayır. Hüküm verildiği ve mahkûm bu kapılardan girdiği anda... artık Zindan'a aittir. Hiçbirini dışarı salmaz. Buraya sadece ciddi, çok ciddi suçlardan hüküm giyenleri getiririm.

Peki daha önce hiç...

Evet. Ama şimdi bunu konuşmanın zamanı değil. Sözünü vurgulamak için elimi daha güçlü sıktı.

Karanlığın içinde yokuş aşağı yürüdük.

Ne bir kapı vardı ne de ışık.

Çıt çıkmıyordu. Damlayan bir su sesi bile yoktu.

Ama onları hissedebiliyordum.

Uyuduklarını, volta attıklarını, elleriyle pençelerini duvarların iç tarafında gezdirdiklerini hissedebiliyordum.

Hepsi kadim yaratıklardı ve hiç bilmediğim, Amarantha'da bile şahit olmadığım kadar zalimdiler. Ebediydiler, sabırlıydılar ve karanlığın dilini, dağın dilini öğrenmişlerdi.

Ne kadar, diye fısıldadım. O burada ne kadar kaldı? Amren'in ismini söylemeye cesaret edemedim.

Azriel bir keresinde araştırmıştı. En eski tapmak ve kütüphanelerdeki arşivleri didik didik etti. Bulabildiği tek şey, Prythian saraylara bölünmeden önce içeri girdiğine dair muğlâk bir ifadeydi... ve saraylar kurulduğunda dışarı çıktığına dair. Mahkûmiyeti, yazıyı kullanmaya başlamamızdan önceki devirlere kadar gidiyor. Burada ne kadar kaldığını bilmiyorum ama en kötü tahminle birkaç milenyum olmalı.

Midem dehşetle burkuldu. Hiç sormadın mı?

Bana ne? Gerekirse kendisi söyler.

Nereden gelmiş? Ona verdiği broş... eskiden burada kalan bir canavar için ne kadar da küçük bir hediye...

Bilmiyorum. Bazı efsanelere göre dünya yaratıldığı zaman âlemlerin kumaşında bir takım... yarıklar varmış. Büyük Oluşum sırasındaki kaostan faydalanan bazı yaratıklar bu yarıkları kullanarak bir dünyadan ötekine geçebiliyormuş. Vakit gelip de yarıklar kapandığında geri dönüş yolu bulamayanlar burada mahsur kalmış.

www.CepSitesi.Net

idrak edebileceğimden çok daha korkunç bir şeydi — bir yanda canavarların dünyalar arasında gezinmesi, öte yanda başka bir âlemde kapana kısılmanın dehşeti. Onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?

Türünün tek temsilcisi olduğunu düşünüyorum, çünkü bir başkasına ait kayıt yok. Suriel sayısı da fazla değil ama hiç olmazsa birden fazla. Ama o... ve Zindan'daki bazı yaratıklar...

Bence başka bir yerden geldiler ve çok ama çok uzun zamandır eve dönmenin yollarını arıyorlar.

Üzerimdeki kürklü derilere rağmen soğuktan titriyordum. Nefeslerim önümde buhar bulutları oluşturuyordu.

Aşağıya doğru yürüdük de yürüdük - öyle ki zaman kavramımı kaybettim. Saatler de geçmiş olabilirdi, günler de. Sadece ziyan olmuş değersiz bedenim susayınca durduk. Ben suyumu içerken bile elimi bırakmadı. Sanki dağ beni sonsuza dek yutabilirmiş gibi. Bu yüzden molaların hızlı ve seyrek olması için elimden geleni yaptım.

Ve yürümeye devam ettik, dosdoğru, daha derine. Karanlığın içine düşüyormuşum gibi hissetmiyorsam, önümüzdeki ışık küreleri ve Rhys'in eh sayesindeydi. Bir an, kendi zindan hücremin mide bulandırıcı kokusunu aldım ve o küflü samanların çıtırtısı yanaklarımı okşadı...

Rhys elimi iyice sıktı. Çok az kaldı.

Zemin seviyesine yaklaşmış olmalıyız.

Geçtik bile. Kemik Oymacısı dağın kökleri arasına hapsedildi. O kim? Ya da ne? Bana sadece ne söylemem gerektiğini açıklamışlardı, ne beklemem gerektiğini değil. Aşırı derecede panik yapmamdan korktukları belliydi.

Kimse bilmiyor. Canı nasıl görünmek istiyorsa öyle görünür. Şekil-değiştiren mi?

Hem evet, hem de hayır. Sana bir şey olarak görünür - ama ben senin yanında durduğum halde farklı bir şey görürüm. Koyun gibi melemeye başlamamak için kendimi zor tuttum. Peki neden kemik oymacısı?

Görünce anlarsın. Düz bir taş levhanın önünde durdu. Koridor aşağıya doğru devam ediyordu - ezeli karanlığa doğru. Burada hava daha sert, daha yoğundu. Soğuk havaya püskürttüğüm nefes buharları bile daha kısa ömürlüydü sanki.

Rhysand nihayet elimi bıraktı ve bir kez daha çıplak kayaya uzattı. Kaya avucunun altında titreyerek bulanıklaştıktan sonra bir kapıya dönüştü.

Yukarıdaki kapılar gibi bu da fildişi rengindeydi - yani ke-inikti. Yüzeyinde çok sayıda kabartma vardı: Hayvanlar ve bitkiler; denizler ve bulutlar; yıldızlar ve aylar; çocuklar ve iskeletler; iyi ve kötü yaratıklar...

Kapı içeriye doğru açıldı. Hücre zifiri karanlıktı; koridordan zar zor ayırt ediliyordu.

İçeriden zayıf bir ses geldi. Kapılara buradaki her mahkûm için oymalar yaptım ama kendim için yaptığım oyma hâlâ favorim.

Rhysand, Bence de öyle, dedikten sonra içeri girdi. Önünde ilerleyen ışıklar, uzak duvara sırtını vermiş bir çocuğu aydınlattı. Ezici mavi gözleriyle Rhysand'ı inceledikten sonra benim bulunduğum yere, yani oyalandığım kapı ağzına doğru baktı.

Rhys, taşıdığını fark etmediğim -hayır, âlemlerin arasında depo niyetine kullandığı bir cepten çağırdığı- çantasından bir şey çıkardı ve sekiz yaşından büyük görünmeyen çocuğa doğru fırlattı. Işıldayan beyaz nesne taş zeminde takırdadı. Başka bir kemikti: Uzun, sağlam ve bir ucu kertikli.

Feyre'nin Middengard Solucanı'nı alt ettiği oyunda öldürücü darbeyi vuran baldır kemiği, dedi Rhys.

Kanım dondu. Tuzağımda bir sürü kemik kullanmıştım ama solucanı hangisinin öldürdüğüne dikkat etmemiştim. Kimsenin dikkat edeceğini de düşünmemiştim.

Kemik Oymacısı sadece, İçeri buyur, dedi. Çocuk sesinde ne masumiyet vardı ne de nezaket.

İçeriye doğru bir adım atıp durdum.

Çağlar sonra ilk kez, dedi çocuk, görüntümü iyice hazmederek, bu dünyaya yeni bir şey geliyor.

Merhaba, diye fısıldadım.

Çocuk sahte bir masumiyetle gülümsedi. Korkuyor musun?

Evet, dedim. Asla yalan söyleme - Rhys'in ilk emri buydu.

Çocuk ayağa kalktı ama hücrenin diğer ucunda kalmaya devam etti. Başını yana yatırıp Feyre, diye mırıldandı. Peri ışığı küreleri simsiyah saçlarını gümüşe boyadı. Tadını alabiliyormuş gibi sesli kelimeleri uzatarak, Feyre, dedi yeniden. Sonra, nihayet, başını yeniden dik konuma getirdi. Öldüğünde nereye gittin?

Kahvaltıda verilen talimatlara uyarak, Soruya karşılık soru, diye cevapladım.

Kemik Oymacısı yüzünü Rhysand'a döndü. Her zaman atalarından daha zekiydin. Ama gözleri hâlâ benim üstümdeydi. Bana nereye gittiğini, ne gördüğünü söyle, ben de senin sorunu cevaplayayım.

Rhys başıyla belli belirsiz onay verdi ama gözleri temkinliydi. Çünkü çocuğun sorduğu şey...

Düşünmek için önce nefeslerimi sakinleştirmek zorunda kaldım - hatırlamak için.

Ama kan vardı... ölüm, acı, çığlıklar. Amarantha kemiklerimi parçalıyor, beni yavaş yavaş öldürüyordu. Rhys oradaydı, ben ölürken öfkeyle haykırıyordu. Tamlin tahtın önünde dizlerinin üzerine çökmüş, hayatımı bağışlaması için yalvarıyordu... Ama öylesine büyük bir acı duyuyordum ki artık sona ermesini istiyordum, her şeyin bitmesini istiyordum...

Gözlerini Kemik Oymacısı'ndan ayırmayan Rhys kaskatı kesildi - sanki anılar, sabah yerinde olduğunu kontrol ettiğim mental kalkanımdan ellerini

www.Cocsitesi.Net

kollarını sallayarak çıkıp gitmişti. Hemen oracıkta pes edeceğimi mi düşünüyordu acaba?

Yumruklarımı sıktım.

Hayatta kalmıştım; dışarı çıkmıştım. Bugün de çıkacaktım.

Çatırtıyı duydum, dedim. Rhys başını hızla benden tarafa çevirdi. Boynum kırıldığında çatırtıyı duydum. Aynı anda hem kulaklarımda, hem de kafatasımın içinde, ilk acı dalgasından sonra başka bir şey hissetmeye fırsat bile bulamadan gittim.

Kemik Oymacısı'mn menekşe gözleri şimdi daha parlak görünüyordu.

Karanlıktı. Buradakinden farklı bir karanlık. Ama bir şey gördüm... bir ip. Bir yular. Onu tutup çektim ve birden... görmeye başladım. Kendi gözlerimden değil. Başımla Rhys'i işaret ettim. Onun gözlerinden. Dövmeli elimin parmaklarını açtım. Öldüğümü biliyordum ve benden geriye, aramızdaki pazarlık bağına tutunan, minik bir ruh zerresinin kaldığının farkmdaydım.

Peki orada birileri var mıydı - bundan başka bir şey görmedin mi?

Karanlıkta o bağdan başka bir şey yoktu.

Rhysand'm beti benzi attı, dudakları gerildi. Ve baştan yaratıldığımda, diye devam ettim, bağı takip ederek kendime ulaşmaya çalıştım. Evimin bağın öteki ucunda olduğunu biliyordum. Sonra ışığı gördüm. Köpüklü bir şarabın içinden yüzeye doğru yüzmek gibiydi...

Korkuyor muydun?

Tek istediğim geri dönmekti - sevdiğim kişilere dönmek. Bunu öyle büyük bir arzuyla istiyordum ki korkuya yer kalmamıştı. Zaten en kötüsünü yaşamıştım. Üstelik oradaki karanlık çok sakin ve ıssızdı. İçinde kaybolup gitmek güzel olurmuş gibiydi. Ama eve dönmek istiyordum. Böylece eve giden bağı takip ettim.

Öteki dünya yok muydu? diye zorladı Kemik Oymacısı. Varsa bile, ben görmedim.

Bir ışık ya da kapı?

Senin gitmek istediğin yer orası mı? Soruyu neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Sadece huzur ve karanlık.

Bir bedenin var mıydı?

Hayır.

Peki hiç...

Bu kadar yeter, diye mırladı Rhysand - sert çeliğin üstünden akan kadife gibi bir sesle. Soruya karşılık soru demiştin. Ama daha şimdiden... Parmak hesabı yaptı. Altı etti.

Kemik Oymacısı sırtını duvara verip yere oturdu. Gerçek anlamda ölümden dönen biriyle konuşmak sık nasip olmuyor. Perdenin arkasına bakmak istediğim için beni bağışla. Benden tarafa doğru nazikçe elini kaldırdı. Sor, kızım.

Elimden geldiğince kararlı görünmeye çalışarak, Eğer vücudu yoksa, hatta bir kemik parçasından başka bir şeyi kalmamışsa, birini tekrar hayata döndürmek mümkün mü? diye sordum. Ona yeni bir vücut verip içine ruhunu koymak mümkün mü? Gözleri parladı. Ruh bir şekilde korunmuş mu? Bir şeyin içinde saklanmış mı?

Amarantha'mn taktığı göz yüzüğünü, tüm o vahşete ve sapkınlıklara şahit olması için içine hapsettiği ruhu aklıma getirmemeye çalıştım. Evet.

Bunun mümkünü yok.

Neredeyse derin bir oh çekecektim.

Ancak... Çocuk, başparmağını sırayla diğer parmaklarının uçlarına değdirmeye başladı; eli bu haliyle beyaz bir haşereye benziyordu. Uzun zaman önce, Ulu Periler'den ve insanlardan önce, Kazan vardı... Tüm büyüleri barındırdığı, dünyanın onun içinde şekillendiği söylenir. Ama yanlış ellere düştü. Onunla muazzam ve korkunç şeyler yapıldı. Onunla bazı şeyler dövüldü. Öyle kötü şeylerdi ki sonunda Kazan büyük bedeller ödenerek geri alındı. Her şey ondan meydana geldiği için yok edilemedi, çünkü o parçalandığı an hayat da hayat olmaktan çıkacaktı. Bu yüzden herkesten saklandı. Ve unutuldu. Bir ölüyü söylediğiniz koşullarda yeniden dövmek sadece Kazan'la mümkündür.

Rhysand'm yüzü tekrar sakinlik maskesine büründü. Onu nereye sakladılar?

Bana kimsenin bilmediği bir sırrını söyle Gece Lordu, ben de sana kendi sırrımı söyleyeyim.

Acaba karşıma hangi korkunç gerçek çıkacak diye kendimi hazırlamıştım ki Rhysand, Yağmurlu havalarda sağ dizimin ağrısından duramıyorum, dedi. Savaş'ta incitmiştim; o zamandan beri ağrıyor.

Ben ağzım açık Rhys'e bakarken, Kemik Oymacısı gürültülü bir kahkaha patlattı. Sen hep favorimdin, dedi. Yüzündeki gülümsemenin çocıiksu olduğunu asla söyleyemezdim, bir an için bile olsa. Pekâlâ... Kazan'ı Lapplund'daki donmuş gölün dibine sakladılar... Rhys hemen oraya doğru yola çıkacakmış gibi hareketlenip yüzünü bana döndü ama Kemik Oymacısı devam etti: Oradan nereye gittiğini veya şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Sen doğmadan milenyumlar önce tabanındaki üç ayağı sökerek gücünün bir kısmını kırmayı denediler. îşe yaradı - az da olsa. Kazanın ayaklarını sökmek bir parmağın ilk boğumunu kesmekle eşdeğerdi. Can sıkıcıydı ama kalan kısmı güç bela kullanabiliyordunuz. Ayakları üç farklı tapmakta sakladılar: Cese-re, Sangravah ve Itica. Eğer şu anda ayakların yerinde yeller esiyorsa, büyük ihtimalle Kazan yeniden aktif durumdadır ve ona hükmeden kişi tüm gücünü istiyor demektir, en ufak bir eksilme olmaksızın.

Demek ki tapmaklar bu yüzden yağmalanmıştı. Kazan'ın tekrar ayakları üzerinde durmasını sağlamak ve eski gücüne kavuşturmak için. Rhys sadece,

Sanırım Kazan'ın şu anda kimde olduğunu bilmiyorsun, diye sormakla yetindi.

Kemik Oymacısı serçeparmağıyla beni işaret etti. O öldüğünde kemiklerini bana getireceğine söz verirsen düşünürüz. Dondum kaldım ama çocuk kahkahalarla güldü. Hayır - sanırım sen bile bunun için söz vermezsin, Rhysand.

Rhys'in ona resmen uyaran gözlerle baktığına yemin edebilirdim. Yardımın için teşekkürler, dedikten sonra beni dışarı çıkartmak için elini sırtıma koydu.

Ama nerede olduğunu sahiden biliyorsa... Yeniden çocuk yaratığa döndüm. Bir seçim var, dedim. Ölümde bir seçim var. Gözleri oluk oluk kobalt ateşiyle parladı.

Rhys'in sırtımdaki eh kasıldı ama yerinde kaldı. Sıcak, sağlam. O anda, orada olduğumdan, hâlâ nefes aldığımdan emin olmak için bana dokunup dokunmadığını merak ettim.

Kendimi karanlığa bırakabileceğimi biliyordum, diye devam ettim. Ama savaşmayı tercih ettim - biraz daha kalmak için, isteseydim, gözden kaybolup gidebilirdim. Belki de yeni bir dünyaya, huzur ve istirahat âlemine doğru. Buna hazır değildim, oraya yalnız gidemezdim... ama karanlığın ötesinde başka bir şeyin beklediğini biliyordum, iyi bir şeyin.

Bir an, o mavi gözler daha ışıltılı parladı. Sonra çocuk sesi duyuldu. Kazan'm kimde olduğunu zaten biliyorsun Rhysand. Tapmakları kimin yağmaladığını. Buraya uzun zamandır tahmin ettiğin şeyi doğrulamak için geldin.

Hybern Kralı.

Korku damarlarımdan çekilip karnımda birikti. Aslında şaşırmamalıydım, tahmin etmeliydim, ama...

Oymacı başka bir şey demedi. Başka bir gerçeğin söylenmesini bekliyordu.

Ben de kırık parçalarımdan birini daha sundum. Amarantha bana o iki periyi öldürttüğünde, eğer üçüncüsü Tamlin olmasaydı, sonunda hançeri kendi kalbime saplayacaktım.

Rhys dondu kaldı.

Yaptıklarımın telafisi olmadığını biliyordum, dedim. Oymacının gözlerindeki mavi ışıltı ruhumu yakıp küle çevirebilir miydi acaba? Amarantha'nın büyüsünü bozup hepsini kurtardığımdan emin olduktan sonra tek dileğim hançeri kendime çevirecek zamanı bulmaktı. Yaşamak istediğime ancak o beni öldürdükten sonra karar verdim, çünkü bu dünyaya her neyi yapmak için geldiysem, işimin henüz bitmediğini biliyordum.

Cesaretimi toplayıp göz ucuyla Rhys'e baktım. Güzel yüzünde perişan bir şeyler vardı ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Kemik Oymacısı bile daha nazik konuşmaya başlamıştı. Kazan'la ölüleri diriltmekten başka şeyler de yapabilirsiniz. Mesela duvarı paramparça edebilirsiniz.

www.CepKitabi.Net

İnsan topraklarını ve ailemi sadece Hybern'den değil, diğer tüm perilerden koruyan tek şeyi.

Hybern, muhtemelen Kazan'ın peşine düşüp sırlarını çözmeye çalıştığı için yıllardır sessiz kaldı. Kral, ayakları takıldıktan sonra Kazan'ı belli bir kişiyi hayata döndürerek test etmek isteyebilir. Böylece onun saf enerji ve saf güç olduğunun farkına varır. Ve her büyü gibi bunun da zayıflayabileceğinin. Bu yüzden gücünü toplaması için onu dinlenmeye bırakır, ona daha fazla enerji, daha fazla güç vermenin sırlarını öğrenir.

Bunu durdurmanın bir yolu var mı? diye fısıldadım.

Sessizlik. Temkinli, beklentili sessizlik.

Rhys beni sert şekilde uyardı: Sakın ona başka bir şey sunmaya...

Kazan'ı yapan kötü ruhlu usta, diye sözünü kesti oymacı, elinde kalan son erimiş cevherle bir kitap dövdü: Nefesler Kitabı. Kitaptaki kelimelerin arasına Kazan'ın gücünü hükümsüz kılan
ya da tamamen kontrol altına alan büyüler kazıdı. Ama Savaş'tan sonra kitap iki parçaya bölündü. Bir parçası Ulu Periler'e, diğer parçası altı insan kraliçeye verildi. Anlaşma'nm bu kısmı tamamen sembolikti, zira Kazan milenyumlardır kayıptı, hatta neredeyse bir efsane olduğu düşünülüyordu. Kazan böyleyse kitaptan ne zarar gelir diye düşündüler. Üstelik doğarak dünyaya gelmiş hiçbir yaratık onu kullanamazdı; sadece Yaratılmış biri büyüleri mırıldanıp kitaptaki gücü çağırabilirdi. Böylece Yüce Lordlar ve insanlar ona tarihi eser muamelesi yaptılar. Ama Kitap sonradan dövülmüş birinin eline geçerse... Elbette bu teoriyi test etmeniz gerekir, ama... pekâlâ mümkün. Gözlerini muzip bir ifadeyle kısıp bana bakarken neyi ima ettiğini anladım...

Bize verilen parça Yaz Sarayı'nda duruyor, diye devam etti. Diğer parça, şu anda hüküm süren ölümlü kraliçelerin deniz kenarındaki pırıltılı sarayında saklı. Prythian'daki parça sadece Yaz Lordu'nun kanma geçit veren kan-büyüleriyle saklanıp korunuyor. Ölümlü kraliçelere ait olan parçaya gelince... Ödüllerini aldıklarında çok kurnazca bir yola başvurdular. Kitap'ı, hem de bizim türümüzden büyücüler kullanarak, öyle tılsımlarla bağladılar ki eğer çalınırsa, eğer -sözgelimi- bir Yüce Lord onu çalmak için saraylarına yabalarsa, Kitap erimiş cevhere dönüşüp yok olacaktı. Sadece ölümlü kraliçelerden biri, hiçbir hile ya da büyü olmadan, kendi özgür iradesiyle teslim ederse Kitap'a bir şey olmayacaktı. Kısa bir kahkaha attı, insanlar... zeki, şirin yaratıklar.

Oymacı bir an kadim bir anıya dalıp gittikten sonra başını iki yana salladı. Nefesler Kitabı'nın parçalarını bir araya getirirseniz, Kazan'ın güçlerini sıfırlayabilirsiniz. Umarım Kral kazanın tüm gücünü toplayıp o duvarı yıkmadan önce bunu başarırsınız.

Teşekkür etmeye gerek duymadım. Bize söylediği onca uğursuz şeyden sonra, ona anlatmak zorunda kaldığım onca şeyden sonra, içimden gelmedi.

Üstelik Rhys'in dinmeyen ilgisini hâlâ üzerimde hissediyordum. Sanki Amarantha'nın son oyununun finalinde ne kadar paramparça olduğumu tahmin etmiş ama inanmak istememişti, az önceye kadar.

Kapıya doğru döndük. Rhys elini sırtımdan kaydırıp elimi tuttu.

Dokunuşu hafifti - nazik. O anda elini sıkarak karşılık verecek dermanımın kalmadığını fark ettim.

Oymacı Rhysand'm getirdiği kemiği alıp çocuksu elinde tarttı. Buna senin ölümünü oyacağım Feyre.

Karanlığın içinde, uyuyan kayaların ve arkalarındaki yaratıkların arasından, yukarıya doğru yürüdük, yürüdük. Sonunda ilk konuşan ben oldum. Sen kimi gördün?

Önce sen.

Bir çocuk. Sekiz yaşlarında, siyah saçlı, mavi gözlü bir çocuk.

Rhys ürperdi — o zamana kadar gördüğüm en insanca hareketi buydu.

Sen kimi gördün? diye bastırdım.

Jurian'ı dedi Rhys. Tıpkı son gördüğümdeki gibiydi: Amarantha'nın karşısında ölümüne savaşırken olduğu gibi.

Kemik Oymacısı'nın kimi sormaya geldiğimizi nasıl bildiğini öğrenmek istemedim.

19. BÖLÜM

Kasaba evinin oturma odasındaki kapı pervazına omzunu dayayan Rhys, Amren haklı, dedi. Eve gelmemi bekleyen köpekler gibisiniz. Keşke gelirken biraz kemik getirseydim.

Şöminenin önündeki kanepede bir kolunu Mor'un arkasına uzatarak yayılan Cassian, boştaki eliyle Rhys'e ortaparmağını gösterdi. Güçlü ve kaslı vücudunun duruşu rahat gibi görünse de, çenesindeki gerginlik ve çöreklenmiş enerjiye bakılırsa, burada uzun zamandır bizi bekliyorlardı.

Azriel pencerenin önünde gölgeleriyle mutlu mesut oyalanırken, arkasındaki avlu ve sokakta belli belirsiz kar atıştırıyordu.

Amren ise... ortalıkta yoktu. Rahatlamış mıydım yoksa tedirgin mi olmuştum, anlayamadım. Rhys'in uyarılarını ve kendi sözlerini dikkate almam gerekiyorsa, zaman geçirmeden onu bulup kolyesini versem iyi olurdu.

Zindan dağından inerken yakamızı bırakmayan rüzgârlı sis yüzünden ıslanıp üşüdüğüm için, kendimi kanepenin karşısında duran, mobilyaların çoğu gibi Illyria kanatlarına göre yapılmış kolluklu sandalyeye attım. Kaskatı kesilmiş uzuvlarımı ateşe doğru uzatınca tatlı sıcaklığını hissedip zevkten inledim.

Cassian'm yanında toparlanıp doğrulan Mor, Nasıl gitti? diye sordu. Bugün elbise yoktu; sadece kullanışlı bir siyah pantolon ve mavi renkli kalın bir kazak.

www.CepSitesi.Net

Kemik Oymacısı, dedi Rhys, herkesin gizli saklısını didiklemekten zevk alan işgüzar dedikoducunun teki.

Cassian, kollarını dizlerine dolayıp kanatlarını sıkı sıkı kapatarak, Ama? diye sordu.

Ama, dedi Rhys, canı istediğinde gayet yardımsever olabiliyor. Ve, görünüşe göre, en iyi yaptığımız şeyi yapmaya başlasak iyi olacak.

Onları kendi aralarında tartışmaya bırakmaktan hoşnut halde parmaklarımı esnettim, çünkü kendime gelmek, Kemik Oymacısı'na söylediğim şeyleri unutmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ve Kemik Oymacısı'nın o kitapla neler yapmamın istenebileceğine dair söylediklerini. Sahip olabileceğim yeteneklerimi.

Böylece Rhys onlara, küfür ve soru yağmuru altında, Kazan'dan, tapınak saldırılarının ardında yatan sebepten bahsetti - ama bu bilgi karşılığında itiraf ettiğim şeylerin hiçbirini ifşa etmedi. Soruların çoğu burmalı gölgelerinden çıkıp gelen Azriel'e aitti; yüzü ve sesi ne düşündüğünü belli etmiyordu. Cassian, şaşırtıcı şekilde, sessiz kaldı - general, sanki hangi bilgilerin gerekli olduğunu gölgeokuyanın bildiğini anlamıştı ve bu bilgileri kendi komutasındaki ordular açısından değerlendirmekle meşguldü.

Rhys bitirdiğinde istihbarat subayı söz aldı. Nefesler Kitabı'nm Yaz Sarayı'ndaki parçasını nerede tuttuklarını öğrenmek için oradaki kaynaklarımla irtibat kurarım. Bu arada, insanlardaki parçayı istemeden önce, sakladıkları yeri bizzat araştırmak için insan diyarına uçabilirim.

Buna gerek yok, dedi Rhys. Amren hariç, bu odanın dışındaki herhangi birinin verdiği bilgiye güvenemem. Senin kaynaklarına bile.

Azriel yaralı parmaklarını deri kaplı zırhının yanlarına sapladı. Hepsi güvenilirdir, derken sesi çelik kadar sertti.

Konunun hassasiyetinden dolayı hiçbir risk almayacağız, diye karşılık verdi Rhys. Azriel'in bakışlarına karşılık verirken cümlesini sessizce tamamladığını duyar gibi oldum: Bu konudaki kararı-
mm ya da fikrimin seninle hiçbir alakası yok, Az. Kesinlikle.

Parmaklarını gevşeten Azriel başını eğerek anladığını işaret etti ama yüzü herhangi bir duygudan yoksundu.

Peki senin planın ne? diye araya girdi Mor - muhtemelen Az'ın iyiliği için.

Rhys deri savaş kıyafetindeki görünmeyen bir pisliği çekiştirdi. Kafasını kaldırdığında gözlerinden buzullar fışkırıyordu. Hybern Kralı, Kazan'ın kayıp parçalarını bulmak için tapınaklarımızı yağmaladı. Bana kalırsa bundan daha açık bir savaş nedeni olamaz; yani Majestelerinin beni yanma çekmek gibi bir derdi yok. Büyük ihtimalle Savaş'ta insanlarla yaptığımız ittifakı unutmamıştır, dedi Cassian. Seni kafalamaya çalışırken planlarının açığa çıkması tehlikesini göze almayacaktır ve bahse girerim Amarantha'nın bazı çete üyeleri Dağın Altı'nda yaşananları ona rapor etmiştir. Özellikle de son bölümünü. Cassian'ın gırtlağı kalkıp indi.

Yani Rhys'in Amarantha'yı öldürmeye çalıştığını. Ellerimi ateşe tutmaktan vazgeçip geri çektim.

Haklısın, dedi Rhys. Ama bu Hybern güçlerinin topraklarımıza sızmayı başardığı anlamına da geliyor, hem de fark edilmeden. Planım, bunu onların yanına bırakmamak.

Yüce Ana! Cassian ve Mor ölümcül bir keyifle gülümsediler. Nasıl? diye sordu Mor.

Rhys kollarını kavuşturdu. Çok dikkatli bir plan yapmalıyız. Ama madem Kazan şu anda Hybern'de, o halde Hybern'e gitmemiz şart, ister onu geri almak için, ister Kitap'ı kullanarak gücünü sıfırlamak için.

içimdeki korkak, zavallı parçam çoktan titremeye başlamıştı. Hybern büyük ihtimalle sayısız koruma büyüsü ve kalkanla çevrelenmiştir, diye atıldı Azriel. Önce bunları fark edilmeden aşmanın bir yolunu bulmalıyız.

Rhys başını hafifçe eğip kaldırarak onayladı. Bu yüzden hemen başlamamız gerekiyor. Bir yandan da Kitap'ın peşine düşeriz. Böylece iki parçayı da alır almaz hızla harekete geçebiliriz — Kitap'a sahip olduğumuza dair söylentiler yayılmadan önce.

Cassian başını öne arkaya salladı ama sormadan da edemedi: Peki Kitap'ı nasıl geri almayı düşünüyorsun?

Rhys cevap verirken dikkat kesildim. Bu tür nesneler büyüyle Yüce Lordlarm bizzat kendilerine bağlandıkları için sadece onlar tarafından, yani onların güçleri tarafından bulunabilir... Yani, Nefesler Kitabı'nm kullanılmasında vereceği fayda bir yana, büyük ihtimalle detektörümüz de olacak birine sahibiz.

Şimdi hepsi bana bakıyordu.

Korkudan iki büklüm oldum. Kemik Oymacısı, eşyaların izini sürmem konusunda belki dedi. Peki sen nasıl bu kadar emin... Rhys pişmiş kelle gibi sırıtınca cümle dudaklarımda söndü.

Sende güçlerimizin özü var - yedi parmak izine sahip olmak gibi bir şey. Bir şey saklarsak, gücümüzü kullanarak bir şey yaratır ya da korumaya alırsak, hangi deliğe gizlersek gizleyelim, aynı güç özünü kullanarak bulabilirsin.

Bundan emin olamazsın, diye şansımı denedim yeniden.

Olamam - ama bunu test etmenin bir yolu var. Hâlâ gülümsüyordu.

Cassian, işte başlıyoruz, diye homurdandı. Mor bakışlarıyla Azriel'i uyararak bu kez destek vermemesini tembih etti, istihbarat subayı neden ki bakışlarıyla karşılık verdi.

Arkama yaslanıp odanın içindeki irade savaşlarını izleyecektim ama Rhys devam etti. Yeteneklerin sayesinde, Feyre, kitabın Yaz Sarayı'ndaki yarısını bulabilir ve üzerindeki koruma büyülerini kaldırabilirsin. Ama sadece oymacının lafına güvenip seni test etmeden oraya götürecek değilim. Zamanı geldiğinde, yani kitabı almamız gerektiğinde, başarısız olmayacağından -yani

www.CepNitesi.Net

olmayacağımızdan- emin olmalıyım. Bu yüzden küçük bir yolculuğa çıkacağız. Bakalım oldukça uzun zamandır kayıp olan bir eşyamı bulabilecek misin?

Mor, ellerini kazağının kalın katları arasında daldırarak, Kahretsin, dedi.

Nereye? diye sormayı başarabildim.

Azriel cevap verdi. Dokumacı'ya.

Cassian bir şey söylemek için ağzını açtı ama Rhys elini kaldırıp onu susturdu. Bu test, Dokumacı'nm koleksiyonunda duran bir eşyamı Feyre'nin bulup bulamayacağını gösterecek. Yaz Sarayı'na gittiğimizde, Tarquin Kitap'm yarısını farklı görünecek, farklı hissettirecek şekilde efsunlamış olabilir.

Mor iki ayağını da kilime sıkı sıkı basarak, Kazan aşkına, Rhys, diye çemkirdi. Sen aklını mı...

Dokumacı da kim? diye sordum.

Kadim ve uğursuz bir yaratık, diye cevapladı Azriel. Kanatlarındaki ve boynundaki silinmeye yüz tutmuş yara izlerine bakarken, şu ölümsüz yaşamında bu yaratıklardan kaç tanesiyle karşılaştığını merak ettim. Acaba hepsi onun yakın akrabaları kadar kötü müydü? Ve rahatsız edilmemesi gereken birisi, diye ekledi Rhys'e dönerek. Feyre'nin yeteneklerini test etmek için başka bir yol bul.

Rhys omuz silkmekle yetinip bakışlarını yüzüme çevirdi. Seçimi bana bırakıyordu. Son günlerde ne zaman bir karar vermesi gerekse topu hep bana atıyordu. Gerçi yaptığımız iki yolculuk sırasında Bahar Sarayı'na dönme isteklerimi geri çevirmişti - çünkü oradan uzak durmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Altdudağımı kemirip riskleri kafamda tartarken bir korku kırıntısı hissetmeyi bekledim. En azından herhangi bir duygu kırıntısı. Ama bu öğleden sonra yaşadıklarım bütün duygu rezervlerimi tüketmişti. Kemik Oymacısı, Dokumacı... Hiç kimseye ismiyle hitap etmez misiniz?

Cassian kıkırdadı. Mor tekrar kanepe minderlerine yaslandı. Görünüşe göre bunun tamamen şaka olmadığını fark eden tek kişi Rhys'ti. Yüzü gergindi. Ne kadar yorulduğumu biliyormuş gibiydi — normalde Dokumacı'yı düşününce korkudan titremem gerektiğini, ama Kemik Oymacısı'ndan sonra, ona itiraf ettiklerimden sonra, artık hiçbir şey hissetmez durumda olduğumu.

Bana bakarak, Unvan listesine yeni birini eklemeye ne dersin? diye sordu.

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Mor lafı ağzımdan aldı.

Rhysand kuzenini duymazdan gelerek, Elçi, dedi, insan diyarından sorumlu Gece Sarayı Elçisi.

Azriel, Bu ünvan beş yüz yıldır kullanılmıyor Rhys, diye itiraz etti.

Çünkü beş yüz yıldır ölümsüze dönüşen bir insan olmamıştı. Rhys gözlerimin içine bakarak devam etti, insan dünyası da en az bizim kadar hazırlıklı olmalı, özellikle de Hybern Kralı duvarı yıkıp güçlerini diğer tarafa

yollama planları yaparken. Kitap'm diğer yarısını oradaki ölümlü kraliçelerden almamız gerekiyor ve onları etkilemek için büyü güçlerimizi kullanamayacağımıza göre, kendi rızalarıyla teslim etmelerini sağlamalıyız.

Sessizlik derinleşti. Duvar boyunca uzanan pencerelerin dışındaki sokakta kaldırım taşlarını süpüren bir tipi başlamıştı.

Rhys başıyla beni işaret etti, insan kalbi taşıyan ölümsüz bir perisin. Ama bu bile kıtaya ayak bastığın anda seni öldürmeyecekleri anlamına gelmez. Bu yüzden tarafsız bir bölgede üs kurmamız gerekiyor, insanların bize -yani sana- güvendikleri bir yerde. Diğer insanların da beş yüz yıl sonra Prythian'm sesini tekrar duymak için seninle buluşmayı göze alabilecekleri bir yerde.

Baba evimde, dedim.

Yüce Ana'nın memeleri aşkına Rhys, diye araya girdi Cassian. Kanatları birden öyle geniş açıldı ki yan sehpadaki seramik vazoyu neredeyse yere düşürecekti. Feyre'nin özel mülküne elimizi kolumuzu sallayarak girip malikâneyi bize teslim etmelerini nasıl beklersin?

Nesta Ulu Perilerle işbirliği yapmak istemezdi. Elain ise öyle kibar, öyle tatlıydı ki... onları bu işe nasıl bulaştırabilirdim?

Mor vazoyu eski yerine koymak için uzanırken, Topraklar kana boyanacak, Cassian, dedi, Feyre'nin ailesine yaptıklarımıza aldırmadan. Şu anda asıl sorunumuz o kanın nerede ve ne kadar akacağı. Kaç insanın kanını kurtarabileceğimiz.

Korkak aptalın teki gibi görünecek olsam da, Duvar, Bahar Sarayı'nm sınırında, demeden edemedim.

Rhys, daha gözümü kırpmaya kalmadan, Duvar denizin üzerinden kıtaya kadar uzanıyor, diye atıldı. Açık denizin üzerinden uçarak geçeriz. Oraya vardığımız andan itibaren zaten söylentiler hızla yayılacaktır - ama daha en baştan diğer saray-
lar tarafından fark edilme riskini göze alamayız. Bunun kolay olmayacağını biliyorum Feyre ama o kraliçeleri ikna etmenin bir yolunu bulabilirsen...

Bunu yapacağım, dedim. Clare Beddor'un duvara çivilenmiş paramparça bedeni gözümün önüne geldi. Amarantha bir zamanlar Hybern Kralı'nın komutanlarından biriydi - sadece biri. O böy-leyse onun efendisi tahmin edilemeyecek kadar korkunç olmalıydı. Eğer bu pislikler ablalarıma el sürmeye kalkarlarsa... Bundan memnun olurlar diyemem ama Elain'le Nesta'yı ikna edebilirim. Aklıma gelen bazı soruları sormaya cesaret edemedim. Bizimkiler yardım etmeyi reddederse Rhys onları zorla ikna eder miydi? Nesta'nm çelik iradesini Tamlin'in tılsımı bile kıramamışken, Rhys'in güçleri işe yarar mıydı?

O halde anlaştık, dedi Rhys. Hiçbiri öyle aman aman mutlu görünmüyordu. Sevgili Feyre Dokumacı'dan döner dönmez Hybern'i dize getireceğiz.

Rhys ve diğerleri o gece gitti — ama nereye, hiçbiri söylemedi. Gerçi gün içinde yaşananlardan sonra Nuala ve Cerridwen'in odama getirdiği yemeği bir çırpıda bitirip kendimi yatağa atmıştım.

Rüyamda uzun, beyaz bir kemik gördüm. Korkunç derecede aslına uygun oyulmuştu: Yüzüm, çaresizlik ve kederle çarpılmış; elimde üvez hançer; kan gölünün ortasında iki ceset...

Kış şafağının puslu ışığına gözlerimi açtığımda midem gece yediklerimle tıka basa doluydu.

Uyandıktan kısa süre sonra Rhys kapımı çaldı. Yarım ağızla girmesine izin verince gece yarısı rüzgârı gibi içeri süzülüp yatağın ayakucuna bıçaklarla dolu bir silah askısı bıraktı.

Acele et, diyerek gardırobu açtı, deri uçuş kıyafetlerimi aldı ve onları da yatağın üstüne fırlattı. Güneş tamamen yükselmeden gitmek istiyorum.

Yatak örtüsünü ayaklarımla ittim. Neden? Sonuçta bugün kanatlarla işimiz olmayacaktı.

Çünkü vakit nakittir. Gardırobu eşeleyip çoraplarımla botlarımı çıkardı. Hybern Kralı binlerinin Kazan'ın güçlerini sıfırlamak için Nefesler Kitabı'nı aradığını öğrendiği an, kendi ajanlarını da kitabın peşine takacaktır.

Ama zaten uzun süredir bundan şüpheleniyordun. Dün onunla bu konuyu tartışma fırsatı bulamamıştım. Kazan, kral, Kitap... Sadece doğrulanmasına ihtiyacın vardı ama bunun için beni bekledin.

Benimle çalışmayı iki ay önce kabul etseydin, yeteneklerinle ilgili şüphelerimi doğrulamak için seni doğruca Kemik Oymacısı'na götürecektim. Ama işler planlandığı gibi gitmedi. Evet, kesinlikle planlandığı gibi gitmemişti.

Ayaklarımı kalın tabanlı, içi yünlü terliklerime sokarken, Okuma dersleri, dedim. Demek bu yüzden ısrar ediyordun. Yani, şüphelerin doğruysa ve Kitap'ı sahiden ancak ben kullanacaksam... içinde yazılanları okuyabilmeliydim - veya tercüme edilmiş bir kopyasını. O kadar eski bir kitap pekâlâ tamamen farklı bir dilde yazılmış olabilirdi. Farklı bir alfabeyle.

Rhys şimdi de şifonyere hücum etmişti. Aynı şekilde, benimle çalışmadığı kabul etmediğin için nedenini söylemedim. Kendimi ele verme riskini göze alamazdım. Eİİ çekmecenin kulpunda dondu kaldı. Her halükarda okumayı öğrenmen gerekiyordu. Ama evet, derslerin kendi çıkarlarıma hizmet edeceğini söylerken kastettiğim buydu. Beni suçlayabilir misin?

Hayır, dedim, tüm samimiyetimle. Ama gelecekle ilgili planlarından haberdar olmayı tercih ederdim.

Not edilmiştir. Çekmeceleri karıştırıp iç çamaşırlarımı buldu. Dantelli siyah külotumu sallayıp kıkırdadı. Nuala ve Cerridwen'den başka külotlar almalarını istememen çok şaşırtıcı. Hemen yanma gidip külotu elinden

kaptım. Ağzının suyu halıya damlıyor. Cevap vermesine fırsat vermeden banyoya dalıp kapıyı çarptım.

içi yünlü sıcacık derilerin içinde banyodan çıktığımda beni bekliyordu. Bıçak askısını kaldırıp elinde salladı, ilmekleri ve kayışları inceledim. Kılıç yok, yay yok, ok yok, dedi. Her zamanki Illyria savaş kıyafetini kuşanmıştı ve sırtında aynı basit ama ölümcül kılıç vardı.

Ama bıçakların mahsuru yok, öyle mi?

Rhys eğilip deri ve çelikten örülmüş ağı yere serdikten sonra ayağımı geçireceğim ilmeği işaret etti.

Dediğini yaptım. Diğer ayağımı da öteki ilmekten geçirince kararlı eller kalçalarıma sürterek yukarı tırmandı ama duymazlıktan geldim. Sonra Rhys askıyı germe ve sabitleme işine girişti. Bıçakları ayırt edemez, çünkü kulübesinde yemek ve iş için kullandığı bir sürü bıçak var. Ama uygunsuz şeyleri, yani zaten orada olmayan eşyaları... kılıcı, yayı, oku... Böyle şeyleri hissedebilir. Peki beni?

Bir kayışı sıktı. Güçlü, becerikli elleri, herkesin kafasını karıştırıp tamamen farklı biri olduğuna inandırmak için giydiği o süslü püslü giysilerle öyle zıttı ki. Çıt çıkarma ve benden aldığı eşya dışında hiçbir şeye dokunma.

Rhys, elleri kalçalarımda, başını kaldırıp yüzüme baktı.

Bir keresinde diz çök diye emretmişti Tamlin'e. Ve işte buradaydı, önümde, dizlerinin üstünde. Aynı şeyi hatırlamış gibi gözleri parladı. Oradaki tavrı da oynadığı oyunun bir parçası mıydı — o tiyatronun? Yoksa onunla arasındaki korkunç kan davasının intikamını mı alıyordu?

Eğer güçlerin hakkında yanılmıyorsak, dedi, eğer Kemik Oymacısı bize yalan söylemediyse, uzun zaman önce üstüne koruma tılsımları bıraktığım o eşya ile aynı mührü taşıyorsun demektir. Onunla sen bir bütünsünüz. Sadece ona dokunduğun sürece Dokumacı senin varlığını hissetmeyecek. Görünmez olacaksın.

Dokumacı kör mü?

Başıyla onayladı. Ama diğer duyuları çok tehlikelidir. Yani hızlı ve sessiz hareket et. Eşyayı bul ve hemen çık. Elleri bacaklarımın arkasında oyalandı.

Ya beni fark ederse?

Parmakları hafifçe kasıldı. O zaman ne kadar yetenekli olduğunu görme fırsatımız olur.

Kaba, entrikacı piç kurusu. Yüzüne ters ters baktım.

Rhys omuz silkti. Seni Rüzgâr Evi'ne kilitlememi, önüne yiyecek yığmamı, güzel elbiseler giydirmemi ve parti planları yaptırmamı mı tercih ederdin?

Cehenneme git. Madem bu kadar önemli, neden gidip kendin almıyorsun?

Çünkü Dokumacı beni tanıyor... ve yakalanırsam, bedeli çok ağır olur. Durum ne kadar ciddi olursa olsun, Yüce Lordların ona müdahale etmesi yasak. Zulasındaki hâzinelerin haddi hesabı yok, üstelik bazılarını

milenyumlardır elinde tutuyor. Çoğu asla geri alınamayacak çünkü hem onu koruyan yasalar yüzünden, hem de onun gazabından korktukları için, hiçbir Yüce Lord yakalanmayı göze alamaz. Yüce Lordlar adına çalışan hırsızlara gelince... Ya geri dönemediler ya da uçları kendilerine dokunur diye Yüce Lordlar tarafından hiç gönderilmediler... Ama sen... Seni tanımıyor. Sen her saraya aitsin.

Yani senin avcın ve hırsızınım, öyle mi?

Ellerini aşağıya kaydırıp dizlerimin arkasını kavradı ve yaramaz bir edayla gülümsedi: Sen, Feyre, benim kurtuluşumsun.

20. BÖLÜM

Rhysand beni şimdiye kadar gördüğüm her yerden daha kadim, daha canlı bir ormana yabaladı.

Birbirine sıkı sıkı geçmiş kayın ağaçlarının kabukları, üzerlerindeki mantar ve yosun yüzünden neredeyse görünmüyordu.

Neredeyiz? diye sordum, fısıldamaya bile zar zor cesaret ederek.

Rhys ellerini bıçaklarına uzanabilecek mesafede tutuyordu. Prythian'm kalbinde Kuzeyle Güney'i ikiye bölen, büyük, boş bir bölge vardır. Bu bölgenin tam ortasında kutsal dağımız bulunur.

Kalbim sıkıştı. Eğreltiotlarınm, yosunların ve köklerin üstüne bastığım adımlarıma odaklandım. Bu orman, diye devam etti, tarafsız bölgenin doğu yakasındadır. Burada Yüce Lord yoktur. Burada yasalar en güçlü, en alçak ve en kurnaz olanlar tarafından belirlenir. Ve besin zincirinin tepesinde Ormanın Dokumacısı yer alır.

Ağaçlar gıcırdadı — onları hareket ettirecek bir esinti olmamasına rağmen. Evet, buradaki hava yoğun ve bayattı. Amarantha buradakileri sürmedi mi?

Amarantha aptal değildi, dedi Rhys. Yüzü kararmıştı. Ne buradaki yaratıklara dokundu, ne de ormanı rahatsız etti. Bu hatayı yapması için yıllarca onu kışkırttım ama yemedi.

Ama şu anda biz ormanı rahatsız ediyoruz, hem de bir test uğruna.

Kıs kıs güldü. Sesi kırık mermer döşenmiş gibi duran gri taşlı orman zemininde yankılandı. Cassian dün gece seni buraya getirmemem için epey dil döktü. Neredeyse beni dövecek sandım. Neden? Cassian'ı pek tanımıyordum.

Kim bilir? Söz konusu Cassian ise, muhtemelen seni korumaktan ziyade yatağa atmak ister.

Domuzun tekisin.

Biliyor musun, bunu yapabilirsin, dedi Rhys. Cılız bir kayın ağacı dalını yukarı kaldırıp geçmemi bekledi. Fiziksel ihtiyaçlar konusunda yoluna devam etme ihtiyacı hissedersen, Cassian sana seve seve yardım eder.

Bu da kendi içinde bir test gibiydi. Sırf uyuzluk olsun diye Öyleyse söyle bu akşam odama gelsin, diye mırıldandım. Buradan sağ çıkarsan söylerim.

Yosun bağlamış bir kayanın üstünde durdum. Sağ çıkamazsam sevinecekmiş gibisin.

Hiç de değil, Feyre. Yanıma sokuldu; kayanın üstünde durduğum için gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı. Sanki orman daha da ıssızlaşmış, ağaçlar ağzından çıkacak kelimeleri kaçırmamak için eğilip kulak vermişti. Cassian'a senin... tekliflere açık olduğunu söylerim.

Güzel, dedim. Titrek geceye benzeyen bir hava katmanı üstüme çullandı, içimdeki güç buna karşılık verircesine damarlarımda ve kemiklerimde fokurdadı.

Tam kayanın üzerinden atlayacaktım ki fark edilmeyecek kadar hızlı hareket ederek çenemi kavradı. Ağzından çıkan kelimeler ölümcül okşamalar gibiydi: Önünde diz çöktüğümü görmek hoşuna gitti mi?

Kalbimin seriye bağlayıp güm güm attığını duyabildiğinden emindim. Yine de pis pis sırıtarak çenemi geri çektim ve taşın üstünden atladım. Ayaklarına kapanabilirdim ama muhtemelen geri sıçrayıp bu hamleyi savuştururdu. Siz erkeklerin en iyi olduğu konulardan biri bu değil mi zaten? dedim. Ama nefes nefe-
se kaldığım için sesim kısık çıkıyordu.

Cevap olarak yüzünde beliren gülümseme, yasemin kokulu gece yarısı esintilerini ve ipek çarşafları çağrıştırıyordu.

Tehlikeli sularda yüzüyordum - ya da Rhys az sonra neyle yüzleşeceğimi, nasıl bir belanın içine düştüğümü aklıma getirmeden yola devam etmem için beni kışkırtıyordu.

Öfkelenmeler, kur yapmalar, sinir bozmalar... bunların koltuk değneklerim olduğunu biliyordu.

içeriye deh gibi seks düşünerek ya da Ormanın Dokumacısı dışında herhangi bir şey düşünerek girmemi istediğine göre, karşılaşacağım şey gerçekten hayra alamet değildi.

iyi denemeydi, diye tersledim. Rhysand sadece omuz silkti ve kasıla kasıla yürüyerek önümüzdeki ağaçların arasında daldı.

Piç kurusu. Evet, sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ama...

Arkadan çelme takıp omurgasına bir yumruk indirmek niyetiyle elimden geldiğince sessiz hareket ederek peşinden seğirt-miştim ki bir açıklığın önünde durup elini kaldırdı.

Açıklığın ortasında kireç badanalı küçük bir kulübe vardı. Sazla kaplı çatısının ortasından zar zor ayakta duran bir baca yükseliyordu. Önündeki su kuyusunun ağzında duran kovasıyla, yuvarlak pencerelerinden birinin altına istiflenmiş odunlarıyla, neredeyse ölümlü kulübeleri kadar sıradandı. Ama içeriden ses veya ışık gelmiyor, bacasından duman tütmüyordu.

Ormandaki az sayıdaki kuş da sustu. Tamamen değil - ama küçük sesleriyle cıvıldıyorlardı. Derken...

Kulübenin içinden, zayıf, hoş, akıcı bir kadın sesi yükseldi.

www.CepSitesi.Net

Aç ya da susuz kalsam, hatta geceyi geçirecek bir yer arasam, tereddüt etmeden kapıyı çalardım.

Belki de tuzak buydu.

Açıklığı çevreleyen ağaçlar pekâlâ bir hücrenin parmaklıkları olabilirdi: Eve o kadar yakındılar ki dallarıyla saz çatıyı pençele-mek üzereymiş gibi görünüyorlardı.

Rhys başıyla kulübeyi işaret ettikten sonra dramatik bir nezaketle eğilerek selam verdi.

Hemen girip çık - sakın ses çıkarma. Kör bir kadının burnunun dibinde şu meçhul eşyayı arayıp bul.

Sonra tabanları yağla.

Önümden geçen yosunlu toprak patika doğrudan evin ön kapısına uzanıyordu. Bir parça peynir gibi. Ben de yemi yutmak üzere olan aptal fare.

Rhys'in gözleri parladı. Sadece dudaklarını oynatarak, sessizce, iyi şanslar diledi.

Ona ortaparmağımı gösterdikten sonra ağır ve sessiz adımlarla ön kapının yolunu tuttum.

Orman her adımımı izliyormuş gibiydi. Arkama baktığımda Rhys gitmişti.

Hayatım tehlikeye girerse müdahale edip etmeyeceğini söylememişti. Keşke sorsaydım diye düşündüm.

Yüce Lordlarla birlikte doğmayan, eski bir yanım, yerdeki yapraklarla çakıllara basmaktan kaçınan eski yürüme temposunu hatırladı.

Uyanmak gibiydi. Evet, kendimi uyanmış gibi hissediyordum.

Kuyuyu geçtim. Üzerinde ne bir leke vardı ne de yerinden çıkmış bir taş. içimdeki ölümlü parçam, mükemmel, zekice bir tuzak diye uyardı, insanların av olduğu dönemlerde kurgulanmış, şimdi ise daha zekice, daha ölümsüz bir oyun için yeniden kurulmuş bir tuzak.

Kapıya yaklaşırken artık bir av olmadığıma hükmettim.

Bir fare de değildim.

Bir kurttum.

Kulübeye giren -ve belki de hiç çıkamayan- sayısız botun aşındırdığı taş eşikte durup içeriye kulak kabarttım. Şarkının sözleri artık anlaşılıyordu ve kadının sesi derenin üstündeki gün ışığı kadar güzel ve tatlıydı.

İki kız kardeş varmış, oyun oynarken birlikte,

Bakmışlar babalarının gemisi yelken fora gelmekte,

Koştuklarında kıyıya onu karşılamak için,

Ablası itmiş kardeşini içine engin denizin.

Kadim, korkunç bir şarkı için fazla bal kıvamında bir ses. Bu şarkıyı daha önce de duymuştum - sözleri biraz farklıydı ve peri gırtlağının eseri olduğunu bilmeyen insanlar tarafından söyleniyordu.

içeride başka biri daha var mı diye dinlemeye devam ettim. Ama bir tür aletten gelen takırtılardan başka ses yoktu - ve Dokumacı'nın şarkısı dışında.

www.CepSitesi.Net

Kız suya bata çıka sürüklenip gitmiş denizde,
Sonunda cesedi vurmuş değirmencinin bendine

Soluklarım hızlandı ama ağzımı açıp sessiz nefesler alarak sakinleşmeyi başardım. Kapıyı araladım - sadece bir parmak kadar.

Ne bir gıcırtı, ne de paslı menteşe inlemesi. Güzel tuzak diye buna derdim: Hırsızları resmen içeri davet ediyordu. Kapı yeterince açıldığında içeriye göz attım.

Tek odalı bir kulübeydi; kapalı duran arka kapısı buradan görülebiliyordu. Tabandan tavana kadar uzanan raflar ıvır zıvırla doluydu: Kitaplar, deniz kabukları, bez bebekler, şifalı otlar, çanak çömlek, kristaller, yine kitaplar, mücevherler... Çatı kirişlerinden sarkan türlü türlü zincirler, ölü kuşlar, elbiseler, şeritler, budaklı sopalar, dizi dizi inciler...

Ölümsüz bir kirli çıkının eskici dükkânı.

Ve bu kirli çıkı...

Kasvetli kulübenin tam ortasında, zamanın hışmına uğramış, çatlak, büyük bir çıkrık duruyordu.

Ve bu kadim çıkrığın başında, sırtı bana dönük şekilde, Dokumacı oturuyordu.

Dikenli mile doladığı ipi kar beyazı elleriyle besleyip çekiştirerek çıkrığı çevirirken zifir karası saçları incecik beline dökülüyordu.

Genç görünüyordu. Basit ama zarif gri elbisesi pencerelerden içeri giren loş orman ışığında hafifçe parlarken, altın simli sesiyle şarkısına devam etti:

Ne yapmış değirmenci kızın göğüs kemiğiyle?
Çalmak için bir viyola yapmış kendine.
Peki ne yapmış onun incecik parmaklarıyla?
Çiviler yapmış kullanmak için viyolasında.

Çıkrığa verdiği lifler bembeyazdı; yumuşacık. Yüne benziyordu ama... içimde oyalanan insani yanım bunun yün olmadığını söylüyordu. O liflerin hangi yaratıktan geldiğini bilmek istemediğimden emindim - o mile kimin sarıldığını.

Çünkü tam karşısındaki rafta makaralar dolusu ip vardı - her renkten ve her desenden. Hemen bitişiğindeki rafta ise bu ipliklerle dokunmuş irili ufaklı top top kumaş. Ocağın yanındaki karanlıkta yarı-saklı duran devasa dokuma tezgâhını görünce hepsini kendi elleriyle dokuduğunu anladım. Dokumacı ve tezgâhı.

Eğirme gününde gelmiştim. Peki dokuma gününde gelseydim onu yine şarkı söylerken mi bulacaktım? O kumaş toplarından süzülen tuhaf, korku yüklü kokuyu aldığımda cevabı zaten biliyordum.

Ama kurttum ben. Bir kurt.

Kulübenin toprak zeminindeki molozlara basmamaya dikkat ederek içeriye süzüldüm. Dokumacı işine devam etti. Çıkrığın neşeli tıkırtısıyla kadının korkunç şarkısı müthiş bir tezat oluşturuyordu:

Ne yapmış değirmenci kızın burnuyla?
Bir köprü yapmış viyolasının ortasına.
Peki ne yapmış masmavi damarlarıyla?
Telsiz viyola mı olurmuş hattı zatında.
Şarkı sözlerini duymazdan gelmeye çalışarak odayı inceledim.
Beni herhangi bir eşyaya doğru çeken özel bir his yoktu... hiçbir şey. Asıl çilenin bundan sonra başlayacağını düşünürsek, belki de Kitap'm izini sürecek kişi olmamak benim için bulunmaz nimet olabilirdi.
Dokumacı tünediği yerde çalışmaya devam etti.
Rafları taradım, tavanı. Sayılı saniyeler. Sayılı saniyelerim kalmıştı ve böyle giderse zırt diye bitecekti.
Rhys beni buraya boşu boşuna getirmiş olabilir miydi? Belki burada hiçbir şey yoktu. Belki şu meçhul eşya çoktan alınmıştı. Tam ona yakışan bir oyun olurdu doğrusu. Sırf bedenimin nasıl tepki vereceğini görmek için ormanda bana asıldığına bakılırsa.
Tamlin'e o tehlikeli kurlaşmadan zevk alacak kadar mı gü-cenmiştim? Belki de karşımda yün eğiren şu kadın kadar canavardım.
Ve bir canavarsam, Rhys de benden aşağı kalmazdı.
Rhys'le aynı mayadan yoğrulmuştuk - bana verdiği güç özünü kastetmiyorum bile. Tamlin onu isteyerek terk ettiğimi anladığında, benden de onun kadar nefret etse yeriydi.
O sırada bir şey hissettim - birisi omzuma dokunmuş gibi.
Bir gözümü Dokumacı'mn üzerinde tutarak topuklarımın üzerinde dönerken, ötekiyle odadaki masa ve ıvır zıvır labirentini taradım. Rhys'in yarım gülümsemesiyle yüklü bir ışık parçası beni çağırdı, bir deniz feneri gibi.
Merhaba, diyordu sanki. Sonunda beni almaya mı geldin?
Evet demek istedim. Bir yanım gelmez olaydım dese de.
Dokumacı arkamda şakımaya devam ediyordu:
Ne yapmış adam onun pırıl pırıl gözleriyle?
Kemanına takmış sabahın ilk saatlerinde
Peki ne yapmış adam kızın pabuç gibi diliyle
Yeni bir cüzdan yapmış zaten çok konuştu diye.
Sinyali takip ederek ocağın yanındaki raflara sokuldum, ilk rafta hareket yoktu, ikinci rafta da durum aynıydı. Ama üçüncü-de, göz hizamın hemen üstünde... işte.
Rhys'in tuz ve limon karışımı kokusu neredeyse burnuma geliyordu. Kemik Oymacısı haklı çıkmıştı.
Rafa bakmak için ayak başparmaklarımın üzerinde yükseldim. Eski bir mektup açacağı; dokunmak veya koklamak istemediğim deri ciltli kitaplar; bir avuç dolusu meşe palamudu; yakut ve yeşim kakmalı, paslı bir taç; ve...
Bir yüzük.

Altın ve gümüş burmalı, inci süslemeli yüzüğün ortasında masmavi bir tek taş vardı. Safir... ama bambaşka bir safir. Babamın ofisi dâhil hiçbir yerde bunun gibisini görmemiştim. Kulübedeki loş ışıkta bile, yuvarlak opak yüzeyinden altı köşeli yıldız ışığı yaydığına yemin edebilirdim.

Rhys - yüzüğün her yerinden buram buram Rhys akıyordu.

Beni buraya bir yüzük için mi göndermişti?

Dokumacı şarkısına devam etti,

Sonra tiz tel dile gelip konuşmuş,

Heyhat işte oradaki kral babamdır,

Hemen arkamı dönüp ona bakarken bir yandan da rafla açık kapı arasındaki mesafeyi hesapladım. Yüzüğü al ve bir kalp atışında ortadan kaybol. Hızlı, sessiz, sakin.

Sonra ikinci tel dile gelip konuşmuş,

Heyhat yanında oturan kraliçe annemdir,

Elimi uyluklarıma bağlı bıçaklardan birine götürdüm. Belki buradan çıkınca Rhys'in karnını deşerdim.

Aynı hızla, hayali kanların görüntüsü ellerime bulaştı. Bıçak Rhys'in derisini, etini ve kemiğini delerek içeri girerken nasıl hissedeceğimi biliyordum. Kanın nasıl akacağını, Rhys'in nasıl acıyla inleyeceğini...

içimde hayatta kalmayı başaran ve sefil benliğim dışında kimseye ait olmayan insan tarafım o perilerin kanını üstünde hissederken, düşünceyi kafamdan uzaklaştırmayı başardım.

Sonra üç telin hepsi dile gelip konuşmuş,

Heyhat şu da beni boğan ablamdır.'

Ölürken verilen son nefes kadar sessiz parmaklarla yüzüğü raftan aldım.

Dokumacı şarkı söylemeyi bıraktı.

21. BÖLÜM

Dondum kaldım. Yüzük ceketimin cebindeydi. Dokumacı şarkıyı bitirmişti ama yenisine başlayabilirdi.

Belki.

Çıkrık yavaşladı.

Geriye bir adım attım, kapıya doğru. Sonra bir adım daha.

Kadim çıkrık yavaşlamaya devam etti. Her dönüşü bir öncekinden uzun sürüyordu.

Kapıya doğru son on adım.

Beş...

Çıkrık son bir tur daha attı - o kadar yavaşlamıştı ki tekerleğin tellerini seçebiliyordum.

İki.

Dokumacı beyaz elini çıkrığın üstüne koyup tamamen durdururken yüzümü kapıya döndüm.

Ama kapı yüzüme kapandı.

www.CepKitabi.Net

Kapı koluna hamle yaptım ama kapının kolu yoktu.

Pencere. Pencereye koş...

Evime giren de kim?

İçim korkuyla -katışıksız, saf korkuyla- doldu ve o anda hatırladım.

Çaresiz, zayıf bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım. Hayatta kalmak için savaşmanın, nefes almaya devam
edebilmek için her şeyi yapmaya hazır olmanın neye benzediğini hatırladım.

Kapının yanındaki pencereye seğirttim. Mühürlüydü. Ne sürgü vardı, ne kanat. Sadece cam olmayan bir cam. Sert, geçilmez.

Dokumacı yüzünü benden tarafa çevirdi.

Kurt ya da fare, fark etmezdi, çünkü o andan itibaren canının derdine düşmüş herhangi bir hayvandan farkım yoktu.

Genç ve diri bedeninin üstünde, güzel siyah saçlarının altında, buruş buruş, sarkık, kupkuru bir surat. Işıldayan gözlerin bulunması gereken yerlerde, içi irin bağlamış iki siyah çukur. Koyu, derin çizikler kalana dek sönmüş dudaklar ve o dudakların arasındaki oyukta kemik çiğnemekten aşınmış gibi duran çentikli dişler.

Ve hemen dışarı çıkmazsam benim kemiklerimi de çiğneyeceklerini biliyordum.

Eskiden muhtemelen şuh ve güzel olan burnundan geriye kalan yarı göçük delikler, bulunduğum yere doğru havayı koklarken genişledi.

Kimsin sen? diye sordu, gencecik ve şirin sesiyle.

Dışarı... dışarı çıkmak zorundaydım.

Bir yol daha vardı.

intiharla eş anlamlı, gözü kara bir yol.

Ölmek istemiyordum.

Yenilip yutulmak istemiyordum.

O tatlı karanlığa girmek istemiyordum.

Dokumacı küçük taburesinden kalktı.

O anda sayılı saniyelerimin tükendiğini anladım.

Nedir bu her şeye benzeyen, diye mırıldandı düşünceli bir edayla, ama hiçbir şeye benzemeyen? Bana doğru bir adım attı.

Ben bir kurttum.

Ve köşeye sıkıştırıldığımda ısırırdım.

Odanın ortasındaki masada yanan tek mumu kaptığım gibi dokuma duvarına fırlattım - o sefil, karanlık kumaş toplarına doğru. Dokunmuş bedenler, deriler, hayatlar. Ruhlarını özgür bırakmanın tek yolu buydu.

Alevler yükseldi. Dokumacı'nm çığlığı öyle tizdi ki beynim patlayacak, kanım damarlarımın içinde kaynayacak sandım.

O pürüzsüz beyaz elleriyle söndürmek istermiş gibi alevlere doğru atılırken, çürük dişlerle dolu ağzını ardına kadar açtı ve ciğerlerinde kara cehennemden başka bir şey yokmuş gibi haykırdı.

www.CepSitesi.net

Hemen karartılmış ocağa seğirttim ve yukarıya uzanan baca deliğine baktım.

Biraz sıkışacak olsam da yeterince genişti - en azından benim geçebileceğim kadar.

Çıkıntı yapan baca tuğlalarından birine uzanıp tuttum, kollarımı içeriye büktüm ve hiç tereddüt etmeden kendimi yukarıya çektim. Ölümsüz gücü... buraya kadardı. Öyle yetersiz beslenmiş, öyle zayıflamıştım ki...

Beni güçsüz bırakmalarına izin vermiştim. Ağzına gem vurulmuş vahşi atlar gibi boyun eğmiştim.

isli tuğlalar oynak ve girintili çıkıntılıydı. Tırmanmak için birebir.

Daha hızlı... daha hızlı hareket etmeliydim.

Omuzlarım tuğlalara sürtünce çürük et ve yanık saç kokusuna benzeyen iğrenç bir koku yayıldı. Üstelik bacanın iç duvarındaki parlak tabaka sanki... yağ isiydi.

Bacanın yarısına ulaşıp gün ışığını ve ağaçları görür gibi olmuştum ki Dokumacı'nm çığlıkları kesildi, yerini yarı ağlak nefeslere bıraktı.

Bir sonraki tuğlaya uzanıp kendimi canhıraş yukarı çekerken tırnaklarım kırılıyor ve bacaya sürtünen kollarım acı içinde isyan ediyordu, derken...

Sıkışıp kaldım.

Evin içinden Dokumacı'mn ıslıklı sesi yükseldi: Bacamın içinden tırmanan şu fare de neyin nesi?

Aşağı bakacak kadar yerim vardı ama bakmaz olaydım: Dokumacı'nın çürük yüzü görüş alanıma girdi.

Süt beyaz elini tepesindeki ilk çıkıntıya attığında aramızda ne kadar az mesafe olduğunu fark ettim.

Aklım başımdan gitti.

Kendimi yukarı iterek bacanın pençelerinden kurtulmaya çalıştım ama kımıldayamadım.

Burada ölecektim. O güzel eller tarafından aşağıya çekilecek, sonra da parçalanıp yutulacaktım. Belki ölmemi bile beklemeden ağzını etime dayar ve beni canlı canlı yemeye, kemirmeye, parçalamaya başlardı...

Koyu panik duygusu üstüme çullandı. Bu civardaki o dağın altında, çamurlu bir hendekte, aynı şekilde sıkışıp kalmıştım. Middengard Solucanı döne döne arkamdan geliyordu. Paçayı zor kurtarmıştım, hem de çok zor.

Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum, nefes alamıyordum...

Dokumacı yukarıya doğru bir adım daha atarken, tuğlalara saplanan tırnaklarından gıcırtılar yükseldi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...

Ayaklarımla tuğlaları ittirdim, ittirdim...

Beni soyup gidebileceğini mi sandın, hırsız?

Middengard Solucanı'nı tercih ederdim. Onun devasa, keskin dişlerini altımdaki kadının kırık dökük dişlerine tercih ederdim.

www.CepSitesi.Net

Derken, zihnimin karanlığından bir ses yükseldi.

Dur.

Kendi sesimdi.

Dur, dedi - yani dedim, yeniden.

Nefes al.

Düşün.

Dokumacı yaklaşıyor, tuğlalar ellerinin altında ufalanıyordu. Örümcek gibi tırmanıyordu - ve ben de ağındaki sinektim.

Dur.

Ve bu ses diğer her şeyi susturdu.

Dudaklarımı oynatarak sessizce kelimeyi tekrarladım.

Dur, dur, dur.

Düşün.

Solucandan kurtulmuştum. Amarantha'dan kurtulmuştum. Üstelik yeni yetenekler bahşedilmişti. Kayda değer yetenekler.

Kas gücü gibi.

Güçlüydüm.

Kolumu elimden geldiğince aşağıda tutarak baca duvarını yumrukladım. Dokumacı üzerine dökülen molozlar yüzünden tısladı. Sonra gücümü toplayıp tekrar bir yumruk indirdim.

Ne süs köpeğiydim, ne bez bebek, ne de hayvan.

Ben sağ kalandım ve güçlüydüm.

Bir daha asla zayıf ve çaresiz olmayacaktım. Kimse beni kırmayacak, kıramayacaktı. Evcilleştiremeyecekti.

Yumruğumu tuğlalara geçirdim, tekrar tekrar. Dokumacı durakladı.

Duraklaması, vurduğum yerdeki tuğlanın nihayet yerinden çıkıp avucuma düşmesine yetecek kadar uzun sürdü.

Ve tuğlayı onun iğrenç, korkunç yüzüne tüm gücümle fırlatmama yetecek kadar.

Kırılan kemik sesi ve fışkıran siyah kanla birlikte acı bir feryat yükseldi. Omuzlarımla bacanın duvarlarına öyle sert abandım ki kıyafetlerin altındaki derim sıyrıldı. Sonra yukarı doğru yüklendim, yüklendim, yüklendim ve sonunda, artık hiçbir şeyin veya hiç kimsenin beni zapt edemeyeceği noktaya vararak bir taşkıra-na dönüştüm. Bacayı kazıyarak yukarı tırmanmaya başladım.

Arkama bile bakmadan baca ağzına varıp kendimi dışarı attım ve saz çatıda yuvarlandım. Aynı anda üstünde durduğum şeyin saz olmadığını fark ettim.

Saçtı.

Bacanın içini kaplayan ve şimdi üzerimde parlayan o yağ tabakası yüzünden saçlar üstüme başıma yapıştı. Küme küme, öbek öbek. Midem kalktı ama o anda ön kapı açıldı ve peşinden bir haykırış duyuldu.

Hayır... o tarafa değil. Yere değil.

www.CepSitesi.Net

Yukarıya, daha yukarıya.

Bir ağaç dalı yeterince aşağıya sarkmıştı. Neye bastığımı, üstüme başıma neyin yapıştığını düşünmemeye çalışarak, o iğrenç çatının üzerinde süründüm. Bir kalp atışı süresinde beni bekleyen dala sıçrayıp yaprakların ve yosunların arasına daldığımda Dokumacı haykırdı: NEREDESİN?

Çoktan ağacın üzerinde koşmaya başlamıştım - hemen yan-daki ağaca doğru. Daldan dala atlarken çıplak ellerim çizik içinde kaldı. Rhysand nerelerdeydi?

Dosdoğru kaçmaya devam ettim ama kadının çığlıkları gittikçe yakınlaşarak peşimden geliyordu.

Neredesin, neredesin, neredesin...

Derken, yolumun üzerindeki bir ağaçta, Rhysand'ı gördüm. Dalın birine uzanıp bir kolunu aşağıya sarkıtmıştı. Miskin miskin sordu: Sen ne halt ettin böyle?

Patinaj yaprak durduğumda nefes nefeseydim. Ciğerlerim sahiden çatlamış olabilirdi.

Sen, diye tısladım.

Ama elini dudaklarına götürüp yanıma yabaladı - bir eliyle belimi kavrayıp ötekiyle ensemden tutarak beni oradan götürdü...

Velaris'e. Rüzgâr Evi'nin tam üstüne.

Hızla aşağıya düşerken ciğerlerimde çığlık atacak nefes kalmamıştı. Sonra birden kanatları ortaya çıktı, iki yana açıldı ve sakince süzülerek büyük ihtimalle komuta merkezi olan bir odanın penceresinden içeri daldık. Cassian içerdeydi — Amren'le hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar.

Kırmızı zemine ayak bastığımızda ikisi de donup kaldı.

Arkalarındaki duvarda bir ayna vardı ve göz ucuyla kendime bakınca neden böyle ağzı açık kalakaldıklarını anladım.

Yüzüm çizik ve kan içindeydi. Üstüm başım toprağa, yağa -kaynamış yağa- ve sıvaya bulanmıştı. Her yerime saçlar yapışmıştı ve tıpkı şey gibi...

Tıpkı mangal gibi kokuyorsun, dedi Amren, hafifçe yüzünü ekşiterek.

Cassian, baldırındaki savaş bıçağına götürdüğü elini geri çekti.

Hâlâ nefes nefese ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum. Saçlar tenimi gıdıklayıp kaşındırıyordu.

Onu öldürdün mü? diye sordu Cassian.

Rhys, Hayır, diye benim yerime cevap verip kanatlarını gevşekçe katladı. Ama Dokumacı'nın nasıl çığlık çığlığa kaldığını duyunca, Feyre'nin ona neler yaptığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Yağ - elalemin yağı ve saçları üstüme bulaşmıştı...

Midemde ne varsa yere çıkarttım.

Cassian lanet okudu ama Amren şöyle bir el sallayınca üstümdeki tüm pislikle birlikte yerdekiler de yok oldu. Ne var ki insan kalıntılarının ve tuğla sıvalarının hayaletini hâlâ üstümde his-s edebiliyordum...

Beni... bir şekilde fark etti, dedim. Sırtımı büyük siyah masaya dayayıp omzumdaki deriye ağzımı sildim. Ve kapılarla pencereleri kilitledi. Ben de mecburen bacadan tırmandım ama içerde sıkışıp kaldım. Cassian kaşlarını kaldırınca, Peşimden gelmeye kalkınca yüzüne bir tuğla fırlattım, diye açıkladım. Sessizlik.

Amren, Rhysand'a baktı. Peki sen neredeydin? Bekliyordum; Dokumacının fark etmeyeceği kadar uzakta. Biraz yardım etsen fena olmazdı, diye hırladım.

Sağ salim çıktın, dedi. Üstelik kendine yardım etmenin bir yolunu buldun. Gözündeki sert ışıltıya bakınca, ya mental kalkanımı kaldırmayı unuttuğum için ya da bağdaki bir anormallik yüzünden, paniğin beni ölümün eşiğine getirdiğini bildiğini anladım. Bunun farkında olmasına rağmen o eziyeti çekmeme izin vermişti.

Çünkü bu beni neredeyse öldürecekti ve zamanı geldiğinde bunu atlatamazsam ona -Kitap'la ilgili- hiçbir faydam dokunmazdı.

Demek işin içinde başka şeyler de vardı, diye yapıştırdım. Sadece bu aptal yüzüğü, cebime uzanıp yüzüğü aldım ve masanın üstüne fırlattım, ya da yeteneklerimi değil, paniğin üstesinden gelip gelemeyeceğimi de görmek istiyordun.

Cassian yüzüğe bakarak tekrar lanet okudu.

Amren siyah saçlarını savurarak başını sağa sola salladı. Vahşi ama becerikli.

Rhys, Artık biliyorsun, diye cevapladı. Bize ait nesneleri bulmak için yeteneklerini kullanabileceğini, dolayısıyla Yaz Sarayındaki Kitap'm izini sürebileceğini ve kendine hükmedebileceğim biliyorsun.

Pisliğin tekisin, Rhysand, dedi Cassian usulca.

Rhys kanatlarını zarif bir pat sesi çıkararak kapattı. Sen de aynısını yapardın.

Cassian eyvallah dercesine omuz silkti.

Ellerime, kan içindeki kırık tırnaklarıma baktım. Cassian'a döndüm. Bana savaşmayı öğretmeni istiyorum. Güçlenmeyi. Tabi teklifin hâlâ geçerliyse.

Cassian kaşlarını kaldırdı ama Rhys'e bakmaya gerek duymadan onayladı. Eğitim alırken bana şimşek kadar hızlı bok çuvalı diyebilirsin. Üstelik insan eğitmek konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Mesela, vücudun ne kadar çıtkırıldım? Sonra, yüzünü buruşturarak, yani, çıtkırıldımdı, diye düzeltti. Göreceğiz.

Kaçmak dışında bir seçeneğimin olmasını istiyorum, dedim.

Kaçmak, diye araya girdi Amren, bugün seni hayatta tuttu.

Duymazlıktan geldim. Kendimi savaşarak kurtarmak istiyorum. Birisi gelip beni kurtarsın diye beklemek istemiyorum. Yüzümü Rhys'e dönüp kollarımı kavuşturdum. Eee? Kendimi ispatladım mı şimdi?

Yüzüğü eline alıp teşekkür anlamında başını eğmekle yetindi. Annemin yüzüğüydü. Sanki bana borçlu olduğu tüm açıklama ve cevap bundan ibaretmiş gibi.

Nasıl kaybettin? diye sordum.

Kaybetmedim. Annem hatıra olarak vermişti ama ergenliğe ulaştığımda geri aldı ve... Dokumacı'ya emanet etti.

Neden?

Çarçur etmeyeyim diye.

Bu ne saçma, ne salakça... Bana banyo lazımdı. Sessizlik ve banyo. Bu iki şeye karşı hissettiğim ihtiyaç öyle bir çarptı ki dizlerimin bağı çözüldü.

Rhys, yüzüne bakmaya kalmadan elimi tuttu, kanatlarını açtı ve beni tekrar pencereden dışarıya çıkarttı. Kulaklarımın içinde güm güm atan beş kalp atışı boyunca aşağıya düştükten sonra kasaba evindeki odama yabaladı. Sıcak su açık bırakılmıştı. Küvete doğru giderken tökezledim. Bitkinlik resmen ayaklarımı çel-meliyordu. Rhys, Peki öteki... yeteneklerini eğitmek konusunda ne yapacaksın? diye sordu.

Küvetin kenarındaki buharların içinden, Bence birbirimizi çok fena hırpalarız, diye cevapladım.

Ah, orası kesin. Banyo kapısının pervazına yaslandı. Yoksa ne zevki kalır. Eğitimlerimizi aramızdaki resmi iş anlaşmasının bir maddesiymiş gibi düşün. Çenesiyle beni işaret etti. Haydi bakalım... kalkanımı geçmeye çalış.

Hangi kalkandan bahsettiğini biliyordum. Yorgunum. Üstelik su soğuyor.

Birkaç dakika içinde yine sımsıcak olacak, söz veriyorum. Hatta yeteneklerinde ustalaşırsan suyunu kendin ısıtırsın. Kaşlarımı çattım. Ama ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha - o da geriye doğru bir, iki adım atarak odaya geri döndü. Üstüme sinen hayali yağ ve saç kokusu bugün ormanda yaptıklarını hatırlattı...

Bakışlarına karşılık verince, menekşe gözleri ışıldadı.

Bahçe kuşlarının melodileri ve cıvıltılarının üzerinden, Hissediyorsun, değil mi, diye sordu. Gücün damarlarında sinsi sinsi dolaştığını, kulaklarında mırladığını.

Hissetsem ne olacak?

Omuz silkti. Ianthe içindeki güçleri görmek için nasıl oldu da seni bir sunağa bağlayıp karnını deşmedi, hayret ediyorum. Onunla tam olarak ne gibi bir derdin var?

Yüce Rahibelerin eski çizgilerinden saptıklarını fark ettim - bir zamanlar vaat ettikleri çizgiden. En sapkınlarından biri de Ianthe. Karnıma bir yumru saplandı. Neden böyle söyledin? Kalkanımı geçersen, sana gösteririm.

Neden birden konu değiştirdiği belli olmuştu. Bir sataşmaydı. Yemdi.

Gözlerinin içine baktım... Kendimi bırakıp bakışlarında kayboldum. Aramızdaki bağın örgülü bir ışık olduğunu hayal ettim... Ve işte, bağın öteki ucunda, mental kalkanı duruyordu. Siyah, katı, geçilmez. Aşmanın imkânı

yoktu. Daha önce nasıl sıvışıp geçmiştim... hiçbir fikrim yoktu. Bugünlük bu kadar test yeter. Rhys aramızdaki iki adımlık mesafeyi kapattı. Yüce Rahibeler birkaç sarayda yuvalanmış durumda, özellikle de Şafak, Gün ve Kış'ta. Yerlerini öyle sağlamlaştırdılar ki her yerde ajanları ve yarı-fanatik müritleri var. Buna rağmen, o elli yıl boyunca, kaçacak delik aradılar. Gizlenmeyi tercih ettiler. Ianthe Bahar Sarayı'nda bir mevki edinmeye çalışıyorsa hiç şaşmam.

Hepsinin kara kalpli caniler olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?

Hayır. Hepsi değil. Bazıları merhametli, cömert ve bilgedir. Ama içlerinde kendinden başka kimseyi beğenmeyenler var ki benim gözümde onlardan tehlikelisi yok.

Ya Ianthe?

Gözlerinde hınzır bir ışık parladı.

Bu kez gerçekten söylemeye niyeti yoktu. Cevabı bir et parçası gibi gözlerimin önünde sallıyor, gel gel yapıyordu.

Birden saldırdım. Körlemesine, çılgınca. Ve içimdeki gücü bağın üzerinden karşıya savurdum.

Çarpmanın şiddetiyle kalkandan yayılan titreşimler -adeta omzumla duvara toslamışım gibi- her yerimde yankılanınca acı içinde haykırdım.

Rhys kıkırdayınca cinlerim tepeme çıktı. Takdire değer, dedi. Yarım yamalak... ama takdire değer.

Nefes nefese burnumdan soludum.

Sadece denediğin için... dedikten sonra elimi tuttu. Bağ gerildi, derimin altıdaki o şey nabız gibi attı ve...

Karanlıktı. Zihnindeki kara duvarın arkasındaki heybetli varlığını hissedebiliyordum. Yarım milenyumdur avlanmanın, saldırılmanm, nefret edilmenin yan ürünü olan kara kalkan sonsuza dek uzanıyoırdu. Mental elimi duvara uzatıp okşadım.

Okşanınca sırtını yaylandıran bir dağ aslanı gibi mırladı ve gardım indirdi.

Zihnini açtı. Tamamen içeri almasa da, en azından, antreye buyur etti. Sadece bana bir şeyler göstermek için oyduğu bir locaya.

Obsidiyeri taşından oyulmuş bir yatak odası. Kanatların dışarıda kalmayacağı kadar geniş, simsiyah çarşaflı bir yatak.

Ve yatakta çırılçıplak bedeniyle sere serpe uzanan Ianthe.

Bunun bir anı olduğunu fark edince şaşkınlıktan geriye doğru sendeledim. Ianthe onun dağ altındaki sarayında, onun yatağm-daydı ve dolgun göğüsleri ayazla dikleşmişti.

Geri geri kaçmaya çabalarken, Rhys Dahası da var, diye seslendi uzaklardan. Başımı kalkana çarptım — kalkanın iç tarafına. Gitmeme izin vermiyordu.

Beni beklettin, diye surat asıyor Ianthe.

www.CepSitesi.Net

Rhys yatak odası kapısının pervazına yaslanınca sert, oymalı ahşabı sırtımda hissediyorum. Defol.

Ianthe muzipçe somurtarak dizlerini büküyor ve bacaklarını iki yana açıyor: Bana, yani Rhys'e tüm mahremiyetini sunuyor. Bana nasıl baktığını gördüm, Yüce Lord.

Ne görmek istiyorsan onu görmüşsün, diyor - diyoruz. Kapı yanıma doğru açılıyor. Defol git.

Ianthe dudaklarını cilveyle yana kıvırıyor Oyun oynamaktan hoşlandığını duydum.Narin elini karnından aşağıya kaydırıyor, göbeğinin altına doğru. Eğlenceli bir oyun arkadaşı olduğumu göreceksin.

İçimde -Rhys'in içinde- buz gibi bir öfke kabarırken, Ianthe'yi duvardan duvara çarpmanın getireceği faydayla, bunun sebep olacağı sıkıntıları kafasında tartıyor. Ianthe hiç yakasından düşmemiş, hatta diğer erkeklere de musallat olmuş. Azriel geçen gece onun yüzünden evi terk etmiş. Hatta Mor bile, bir yorum daha yaparsa onun boynunu kıracak hale gelmiş.

Sadakatinin diğer saraylara ait olduğunu sanıyordum. Rhys'in sesi buz gibi. Yüce Lord sesi.

Sadakatim Prythian'm geleceğine, bu topraklardaki gerçek güce bağlı. Parmakları bacaklarının arasına kayıyor-ama daha aşağıya inemiyor. Çünkü Rhys o anda bir güç dalgası gönderip onun kolunu bedeninden ayırıyor ve yatağa mıhlıyor. Ianthe'nin acıyla çektiği nefes havayı yararak odanın her yerine dağılıyor. Güçlerimizi birleştirmenin Prythian için ne anlama geldiğini biliyor musun, hatta dünya için?

Yani senin için.

Çocuklarımız Prythian'a hükmedebilir.

İnsafsız alaycılık Rhys'in damarlarında dolaşıyor. Tacımı istiyorsun desene - ben de senin damızlığın olacağım.

Ianthe kalkmaya çabalıyor ama Rhys'in gücü onu bırakmıyor. Bunun için senden daha iyi bir aday göremiyorum.

Ianthe problem olacak - şimdi ve sonra. Rhys bunu biliyor. Onu şimdi öldür, tehdidi başlamadan ortadan kaldır ve diğer Yüce Rahibelerin gazabıyla yüzleş... ya da bırak ve neler olacağını gör. Yatağımdan defol. Odamdan defol. Ve sarayımdan defol.

İstediği şeyi yapması için gücünü geri çekiyor.

Ianthe'nin bakışları kararıyor. Bacaklarını yataktan aşağı atıp ayağa kalkarken Rhys'in favori sandalyesine astığı elbiselerini giymeye niyeti yok. Attığı her adımla iri göğüsleri hafifçe hoplu-yor. Rhys'le arasında bir karış kalınca duruyor. Sana yaşatabileceğim zevkler hakkında en ufak bir fikrin bile yok, Yüce Lord.

Elini doğruca Rhys'in apış arasına doğru uzatıyor.

Ama parmakları hedefine ulaşamadan Rhys'in gücüyle sarmalanıyor.

Rhys gücünü artırarak Ianthe'nin parmaklarını büküyor.

Ianthe çığlık atıyor. Geri gitmeye çabalıyor ama güç onu bırakmıyor. Tüm bedenini ele geçiren, devasa olduğu halde kolayca kontrol edilen ve şu anda tıpkı bir farenin peşindeki engerek yılanı gibi avını yok etmeye niyetli bir güç.

Rhys kulağına doğru eğilip, Sakın bana dokunma, diye fısıldıyor. Sarayımdaki hiçbir erkeğe dokunma. Güç kemiklerini ve etlerini sıkıştırınca Ianthe yeniden çığlık atıyor. Rhys geri çekiliyor. Elin iyileşecek. Ama bir daha bana veya topraklarımdaki her hangi birine dokunacak olursan, bedeninde sağlam kemik bulamazsın.

Ianthe'nin yüzünden yaşlar süzülse de gözlerinin içinde parlayan şey acıdan çok öfke.

Rhys bir aşığın gülüşüyle, usulca gülüyor. Sonra, ani bir güç dalgasıyla Ianthe'yi koridora fırlatıp kıçının üstüne oturtuyor. Peşinden elbiselerini de gönderiyor. Ardından kapı güm diye kapanıyor.

Anı, tıpkı makasın gergin bir kurdeleyi kesmesi gibi birden sona erdi. Arkamdaki kalkan ortadan kaybolunca şaşkınlıkla geriye sendeledim.

Kural bir, dedi Rhys; gözleri hâlâ anının öfkesiyle parlıyordu. Geri dönüş yolunu açık tutamayacaksan, asla birinin zihnine girme. Bir daemati senin girmen için zihin kapılarını ardına dek açık bırakabilir, sonra da seni içeri hapseder ve gönüllü kölesi yapar. Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi. Ama bana gösterdiği şey...

Kural iki, dedi, taş kadar sert bir yüz ifadesiyle, ne zaman... Ne zaman oldu, diye sözünü kestim. Rhys'i bu anının gerçekliğinden şüphe etmeyecek kadar tanıyordum. Aranızdaki bu olay, ne zaman oldu?

Gözlerindeki buz erimedi. Yüz yıl önce. Kâbuslar Sarayı'nda. Yıllarca yalvarıp ısrarla Gece Sarayı'yla rahibeler arasındaki ilişkileri canlandırmak istediğini söyleyince, nihayet sarayı ziyaret etmesine izin vermiştim. Doğası hakkmdaki söylentiler kulağıma gelmişti ama gençti, denenmemişti ve yeni bir Yüce Rahibe'nin gerekli düzeni tesis edebileceğini umuyordum. Ama kötü niyetli hemşireleri tarafından gayet iyi eğitildiğini fark etmem uzun sürmedi.

Kalbim güm güm atarken güçlükle yutkundum. O... artık böyle şeyler yapmıyordu...

Lucien'e.

Lucien ondan nefret ediyordu. Yüz vermediği halde sürekli kendisine sırnaştığına dair üstü kapalı, sinirli imalarda bulunuyordu...

Midem bulandı. Acaba geçmişte Lucien'e de aynı şekilde... asılmış mıydı? Ve Lucien... onun mevkisi yüzünden evet demek zorunda kalmış mıydı?

Bir gün Bahar Sarayı'na dönersem... Tamlin'i onu kovmaya nasıl ikna ederdim? Peki ya yokluğumu fırsat bilerek...

Rhys, sonunda, Kural iki, diye devam etti, hoşuna gitmeyebilecek şeyleri görmeye hazırlıklı ol.

Sadece elli yıl sonra Amarantha çıkagelmiş ve Rhys'e Ianthe'yi öldürecek kadar öfkelendiği şeyi zorla yaptırmıştı. Rhys buna razı olmuştu. Arkadaşlarını güvende tutmak için. Kendisine sonsuza dek musallat olacak kâbuslardan Azriel'i ve Cassian'ı esirgemek, çocukluklarında çektikleri acıların üstüne yenilerini eklememek için...

Daha fazlasını sormak için başımı kaldırdım. Ama gitmişti.

Rhys'in bağladığı kopçalarla ve sıktığı kayışlarla cebelleşerek kıyafetlerimden kurtuldum. Sahi, bu kıyafetleri ne zaman giy-dirmişti? Sadece bir ya da iki saat önce mi?

Hâlbuki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Üstelik, görünüşe göre, Kitapbulucu olduğum tescillenmişti.

En azından minik Yüce Lordlar doğuran, parti planlayıcısı bir eş olmaktan iyiydi. Yani Ianthe'nin gizli gündemine hizmet etmek için beni dönüştürmek istediği şeyden.

Su gerçekten de sıcaktı, söz verdiği gibi. Bana gösterdiği şeylere kafa yorarken Ianthe'nin Rhys'in apış arasına uzanışı, bu hareketteki sahiplenme ve kibir gözlerimin önüne geldi, tekrar tekrar.

Anıyı kafamdan uzaklaştırdığımda su birden soğudu.

22. BÖLÜM

Ertesi sabah Yaz Sarayı'ndan ses çıkmayınca, Rhysand hep birlikte ölümlü diyarını ziyaret etmekle ilgili kararını hayata geçirdi.

İnsan diyarındakiler, tam olarak, nasıl giyinirler? diye sordu Mor, yatağımın ayakucunda kıvrıldığı yerden. Ana bilir sabahın kaçma kadar içip dans eden birisine göre insafsızca canlı görünüyordu. Hâlbuki kahvaltı boyunca homurdanıp surat asan Cassian ve Azriel at arabası çarpmış gibiydiler. Hem de birden fazla at arabası. İçimdeki cılız ses onlarla dışarı çıkmanın, Velaris gecelerinin neler sunduğunu görmenin nasıl olacağını merak etti.

Gardırobumdaki kıyafetleri karıştırdım. Kat kat, dedim, her şeyi üst üste giyerler. Gecenin önemine göre dekolte biraz iddialı olabilir... ama diğer her şey astarların, jüponların ve ıvır zıvırm altında saklanır.

Kadınlarınız kaçmak ya da savaşmak zorunda olmamaya alışmış desene. Hatırladığım kadarıyla beş yüz yıl önce böyle değillerdi.

Elime altın işlemeli turkuaz bir döpiyes geçince kaldırıp inceledim - zengin, parlak, asil. Duvara rağmen periler tehdit oluşturmaya devam etti, bu yüzden... içeri sıvışanlardan kaçmak ya da onlarla savaşmak için pratik kıyafetleri tercih etseler kesinlikle daha mantıklı olurdu. Bu değişikliğe neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Kıyafeti altlı üstlü tutup Mor'un onayına sundum.

Mor sadece başını eğerek onay verdi. Ianthe olsaydı yorum yapmadan, kutsayıcı müdahalelerde bulunmadan duramazdı.

Hem bu düşünceyi hem de Rhys'e yapmaya çalıştığı şeyin hatırasını kafamdan uzaklaştırıp devam ettim. Günümüzde kadınlar evleniyor, doğuruyor ve çocuklarının evlilik planlarını yapıyorlar. Fakir olanlardan bir kısmı tarlalarda, çok küçük bir azınlık da paralı ya da kiralık asker olarak çalışıyor. Ama zenginlikleri ne kadar fazlaysa, özgürlükleri ve rolleri de o kadar kısıtlanıyor. Paranın istediğin her şeyi yapabilme özgürlüğünü satın aldığını düşünebilirsin ama öyle değil.

Bazı Ulu Periler de, dedi Mor, battaniyeme işlenmiş nakışlardan birini çekiştirerek, onlardan farklı değil.

Paravanın arkasına geçtim ve Mor yolculuğa hazırlanmama eşlik etmek için kapımı çaldığında üzerime geçirdiğim bornozu çıkardım.

Kâbuslar Sarayı'nda kadınlara değer biçilir, diye devam etti. O sakin ve soğuk ifade sesine geri dönmüştü. Bekâretimiz korunur ve en yüksek teklif verene satılır - yani aileye en yüksek faydayı sağlayacak erkeğe.

Şüphelenmeye başladığım olayların korkunçluğu kanımda ve iliklerimde sürünürken, sırf yapacak bir şeyim olsun diye, giyinmeye devam ettim.

Ailemdeki herkesten daha güçlü doğdum. Erkeklerden bile. Ve bunu saklayamadım, çünkü kokusunu alabiliyorlardı - tıpkı Yüce Lord'un yerini alacak çocuğun kokusunu alabildikleri gibi. Güç bir iz bırakır... bir yankı. On iki yaşma geldiğimde, kanamam başlamadan önce, bu gücün evlenmemi engellemesi için dua etmeye başlamıştım. Büyük kuzenlerimin katlanmak zorunda olduğu şeyden -sevgisiz, zaman zaman şiddet dolu evliliklerden- uzak durabilmek için.

Bluzu başımdan geçirip giydim, kadife kol düğmelerini ilikledikten sonra şeffaf turkuaz kollarını çekiştirerek düzelttim.

Ama on altı yaşıma girdikten birkaç gün sonra kanamam başladı ve o anda güçlerim tamamen ortaya çıktı - öyle ki içinde olduğumuz o lanet dağ bile titredi. Oyuk Şehrin yönetici sınıfındaki her aile, korkmak şöyle dursun, beni değerli bir damızlık olarak gördü. O gücü gördüler ve kendi döllerine geçmesini istediler, tekrar tekrar.

Gece mavisi ayakkabılarımı giyerken, Annen baban ne dedi? diye sormayı göze aldım. Ölümlü topraklarında kışın son günleri yaşanıyordu — yani ayakkabılarımın çoğu işe yaramaz durumdaydı. Açıkçası üzerimdeki döpiyes de kışlık sayılmazdı ama dışarıya çıkmadan önce üstüme bir şeyler alabilirdim.

Ailem dünden razıydı. Yönetici sınıftaki ailelerden hangisiyle ittifak yapacaklarını kendileri seçebilecekti. Hiç olmazsa seçimi bana bırakmaları için yalvardım ama dikkate bile almadılar. Oradan çıktı, diye hatırlattım kendime. Mor oradan çıkmıştı ve şimdi ona değer veren, onu seven kişilerle birlikte yaşıyordu.

Paravanın arkasından çıktığımda, Hikâyenin gerisi, diye devam etti, uzun ve sıkıcı. Başka zaman anlatırım. Buraya insan diyarına seninle birlikte

gelmeyeceğimi söylemeye geldim. Kadınlara karşı tavırlarını sevmediğin için mi?

Koyu kahve gözleri ışıl ışıl ama sakindi. Kraliçeler geldiğinde orada olacağım. Onların yüzünde uzun zaman önce kaybettiğim arkadaşlarımı görmeyi umut ediyorum. Ama... diğerleriyle geçinebileceğimi pek sanmıyorum.

Yoksa gelmeni Rhys mi istemedi? diye sordum sertçe. Hayır, dedi kaşlarını çatarak. Hatta beni ikna etmeye bile çalıştı. Komik duruma düştüğümü söyledi. Ama Cassian... beni anladı, ikimiz dün gece Rhys'in ağzından girip burnundan çıktık. Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Demek ki dün gece bu yüzden içmeye gitmişlerdi. Yüce Lordlarını sarhoş etmek için.

Mor gözlerimdeki soruyu fark edip omuz silkti. Cassian, Rhys'in beni o cehennemden çıkarmasına yardım etmişti. O zamanlar ikisinin de bunu yapacak yetkisi yoktu. Rhys yakalanırsa hafif bir cezayla yırtardı: belli bir süre sosyal çevreden dışlanırdı, o kadar. Ama Cassian... beni o saraydan kurtarmak için her şeyini
riske attı. Buna gülüp geçiyor; alt tabakadan bir piç olduğunu, rütbesini de burada yaşamayı da hak etmediğini düşünüyor. Hâlbuki o sarayda -hatta sarayın dışında- tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla hak ettiğini bilmiyor. Yani onun ve Azriel'in.

Evet - Azriel. Hep Mor'un bir adım uzağında duran, Mor'un olduğu yerde gölgeleri azalan Azriel. Onunla geçmişi hakkında soru sormak için ağzımı açtım ama tam o sırada saat sabahın onunu vurdu. Gitme zamanıydı.

Kahvaltıdan önce saçım taç örgü yapılmış, hemen önüne de lapis lazuli kakmalı bir taç yerleştirilmişti. Taçla uyumlu küpeler boynumun kenarlarını yalayacak kadar uzundu. Şifonyerin üzerine bırakılan burma altın bileklikleri alıp her iki bileğime geçirdim.

Mor hiç yorum yapmadı. Üzerimde iç çamaşırlarımdan başka bir şey olmasaydı, tüm ayıplamalara göğüs germemi söyleyeceğinden emindim. Ona döndüm. Ablalarımın seni tanımasını çok istiyorum. Belki bugün değil. Ama ileride kendini hazır hissedersen... Başını yana eğdi.

Çıplak ensemi sıvazladım. Hikâyeni dinlemelerini istiyorum. Dinlemelerini ve... Konuşurken aslında bunları duymaya ve bilmeye ihtiyaç duyan kişinin kendim olduğunu fark ettim. Karanlık günlere ve bütün zorluklara katlanmayı sağlayan özel bir gücün var olduğunu bilmelerini. Tüm tersliklere rağmen cana yakın ve nazik kalınabileceğini. Hâlâ güvenmeye ve iletişim kurmaya istekli olunabileceğini.

Mor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken dudakları gerildi. Kapıya yürüdüm ama elimi kapı kolunda tutarak durakladım. Gece Sarayı'na ilk geldiğimde seni, senin beni karşıladığın kadar içten karşılamadıysam özür dilerim. Sadece nasıl uyum sağlayacağımı öğrenmeye çalışıyordum... hâlâ da

çalışıyorum. Ne kadar kötü durumda olduğumu bundan daha zavallıca, daha beceriksizce anlatamazdım herhalde.

Ama Mor yataktan zıplayıp yanıma geldi, kapıyı benim için açtı ve Hâlâ iyi günlerim olduğu kadar kötü günlerim de oluyor, dedi. Sakın kötü günlerin kazanmasına izin verme.

* * *

Bugün, anlaşılan, yine çok zorlu geçecekti.

Amren ve Mor hem şehri yönetmek hem de Hybern'e yapacağımız kaçınılmaz yolculuğu planlamak için Velaris'te kalacaktı. Dolayısıyla gitmek için hazır bekleyen Rhys, Cassian ve Azriel arasında bir seçim yapmak zorundaydım: Kiminle uçacaktım?

Rhys hepimizi denizin üstüne, duvarın dünyamızı ikiye böldüğü görünmez çizginin yakınma yabalayacaktı. Duvarda, kıyıdan bir kilometre açıkta bir yarık vardı; buradan uçarak geçecektik.

Kalın ve kürklü pelerinime bohçalanmış şekilde holde durdum ve savaş kıyafetlerini kuşanmış adayları inceledim. Rhys'e şöyle bir bakmak bile o elleri tekrar kalçalarımda hissetmeye yetti. Zihninin içine bakmanın nasıl bir şey olduğunu, soğuk öfkesini, silahlığındaki maskelerle güçleri kullanarak kendini, halkını, arkadaşlarını savunuşunu hissettim. Kelimelerle tarif edilemeyecek şeyler görüp geçirmesine rağmen, kalçalarımdaki elleri o kadar nazik, dokunuşu o kadar...

Aklımdan geçenleri tamamlamadan, Azriel'le uçacağım, deyiverdim.

Rhys'le Cassian, Velaris sokaklarında çırılçıplak dolaşacağımı söylemişim gibi bakarlarken, gölgeokuyan başını eğerek Hay hay, dedi. Başka bir şey demeyince derin bir oh çektim.

Rhys önce Cassian'ı yabaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü.

istihbarat subayı sessizlik içinde bekledi. Beni kucaklarken kulağına fısıldayan gölgelerin ensemi ve yanağımı okşamasından duyduğum rahatsızlığı gizlemeye çalıştım. Rhys hafifçe kaşlarını çatarken yüzüne ters ters bakarak, Dikkat et de rüzgâr saçlarımı bozmasın, dedim.

Homurdandı, Azriel'in kolunu kavradı ve hep beraber karanlık bir rüzgârın içinde kaybolduk.

Yıldızlar, karanlık, Azriel'in bedenimi sıkı sıkı kavrayan yaralı elleri, onun boynuna doladığım kendi ellerim... kasılarak, bekleyerek, içimden sayarak...

Derken, kör edici güneş, uğuldayan rüzgâr ve düşüş, aşağıya, aşağıya...

Sonra yana manevra yapıp düz uçmaya başladık. Azriel'in vücudu sıcak ve sağlamdı. Merhametsizce davranılan elleri beni anlayışla kavrıyordu. Bize eşlik eden gölgeler yoktu; sanki hepsini Velaris'te bırakmıştı.

Altımda, önümde ve arkamda engin mavi deniz, üstümüzde aheste hareket eden bulut kümeleri ve solumda... ufukta uzanıp giden koyu bir çizgi. Kara.

Bahar Sarayı toprakları.

Acaba Tamlin batı deniz sınırında mıydı? Bir ara ağzının ucuyla oradaki bir beladan bahsettiğini hatırladım. Acaba şu anda beni hissedebiliyor muydu - ya da bizi?

Bu konuyu düşünmemeye çalıştım. Özellikle de duvarı hissetmeye başlamışken.

insan olduğum zamanlarda görünmez bir kalkandan ibaretti.

Peri gözüyle ise... Aslında hâlâ göremiyordum ama fokurdayan bir güçle çıtırdadığını duyabiliyor, keskin tadını dilimin üzerinde hissedebiliyordum.

iğrenç, değil mi, dedi Azriel. Rüzgârın uğultusu kısık sesini neredeyse tamamen bastırıyordu.

Sizi -yani bizi- yüzyıllardır neden engellediklerini şimdi anlıyorum, diye itiraf ettim. Her kalp atışında o devasa, mide bulandırıcı güç hissine doğru şimşek hızıyla yaklaşıyorduk.

Zamanla alışırsın, dedi. Biz demeye. Ona sıkı sıkı sarıldığım için yüzünü göremiyordum. Ben de safir sifonun içindeki ışığa bakmayı tercih ettim. Buz tutmuş çorak arazilerden gelen yarı uykulu bir hayvanın iri gözlerine benziyordu.

Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum, diye itiraf ettim. Rüzgâr etrafımızda tiz çığlıklar koparıyordu ve Rhys, ileride nokta şeklinde görünen Cassian'm yanına yabalamıştı - duvarın diğer tarafına.

Neredeyse beş buçuk asırdır hayattayım ama ben bile bilmiyorum, dedi Azriel.

Biraz geri çekilip o güzel ve soğuk yüzüne bakmak istedim ama Azriel beni daha sıkı kavradı: Kendimi hazırlamam için sessizce uyarıyordu.

Azriel yarığın nerede olduğunu nasıl biliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Bana kalsa duvarın her yeri aynıydı: Aynı görünmezlik, aynı açık gökyüzü.

Ama yarıktan geçerken duvarı hissettim. Üzerime atıldığını, sanki içinden geçmemize öfkelendiğini, gücünün kabarıp o gediği kapatmaya çalıştığını ama başaramadığını...

Derken, öteki tarafa geçtik.

Rüzgâr ısırıyordu. Hava o kadar soğuktu ki nefesim kesildi. Arkada bıraktığımız bahar havası, bu şiddetli rüzgârla kıyaslandığında -bir şekilde- daha gerçekti sanki.

Azriel yan yatıp sahile doğru manevra yaptı. Rhys ve Cassian çoktan karanın üzerinde süzülüyorlardı. Kürklü pelerinime rağmen titremeye başlayınca Azriel'in sıcaklığına sarıldım.

Kumlu bir plajın ardından yükselen beyaz falezleri geçince, kış mevsiminin kasıp kavurduğu ormanlara dek uzanan, dümdüz ve karlı bir arazi önümüze serildi.

İnsan toprakları.

Evim.

23.

BÖLÜM

O kar ve buz labirentine girip kalbimdeki tüm öfkeyle bir periyi öldürmemin üzerinden bir yıl geçmişti.

Ailemin yeşil çatılı malikânesi, kış sonunda da -en az yazın olduğu kadar- güzeldi. Gerçi, bu daha farklı bir güzellikti: Tüm araziyi kaplayan kar tabakasının karşısında beyaz mermer daha sıcak görünüyor, yaprak dökmeyen çiçekler ve çobanpüsküllе-ri tüm pencereleri, kemerleri ve lamba direklerini süslüyordu. İnsanların yapmaktan rahatsızlık duymadığı yegâne süsleme ve festival buydu, çünkü ölümsüz yöneticilerini hatırlattığı için Savaş'tan sonra tüm bayramlar yasaklanıp lanetlenmişti.

Amarantha'yla geçirdiğim üç ay beni perişan etmeye yetmişti. Amarantha'ya benzeyen Ulu Perilerle geçirilen bir milenyum neler yapardı, bir kültürün üzerinde ne tür yaralar açardı, hayal bile edemiyordum. Bir halkın üzerinde.

Benim halkımın - yani, eski halkımın üzerinde.

Kapüşonum başımda, ellerim kürklü pelerinimin cebinde, çift kanatlı giriş kapısının önünde durdum ve bir saniye önce ipini çektiğim zilin temiz çınlamasını dinledim.

Rhys'in tılsımıyla gizlenip görünmez olan üç yol arkadaşım hemen arkamdaydı.

Onlara önce ailemle konuşmanın daha iyi olacağını söylemiştim. Yalnız.

Velaris'in yumuşak kışına Özlem duyarak titrerken, en kuzeyin nasıl çok daha ılıman olabildiğini merak ettim ama... Prythi-an'daki her şey tuhaftı zaten. Belki duvarın var olmadığı, büyünün diyarlar arasında serbestçe dolaştığı zamanlarda, iklimler arasındaki farklılık bu kadar fazla değildi.

Kapı açıldı ve güler yüzlü, tombul hizmetçi -adının Bayan La-urent olduğunu hatırladım- gözlerini kısarak beni süzdü. Nasıl yardımcı... Yüzümü fark edince sözler dudaklarında söndü.

Kulaklarım ve tacım kapüşonumun altındaydı ama yüzümdeki o parıltı, o doğaüstü dinginlik... Kapıyı aralık tutmaya devam etti ama daha fazla açmadı.

Ailemi görmeye geldim, diye atıldım.

Baban... baban bir iş seyahatine çıktı ama ablaların... Kapının önünden çekilmedi.

Biliyordu. Bir şeylerin farklı olduğunu fark etmişti — yanlış olduğunu.

Sağımı solumu kontrol etti. Ne at vardı, ne de fayton.

Karda ayak izleri bile yoktu.

Yüzü bembeyaz kesilince bunu nasıl akıl edemedim diye kendime lanetler yağdırdım.

Bayan Laurent?

www.GoSitesi.Net

Hizmetçinin arkasındaki holden Elain'in sesini duyunca içimde bir şeyler çatırdadı.

Ne yaptığımdan, neye dönüştüğümden haberi olmayan, Prythian'ın el sürmediği, tatlı, taze, nazik ses...

Geriye adım attım. Bunu yapamazdım. Onları bu işe bulaştıramazdım.

Derken, Bayan Laurent'in dolgun omuzlarının arkasında Elain'in yüzü göründü.

Çok güzeldi. Her zaman en güzelimiz olmuştu. Yaz sabahları kadar yumuşak, sevimli.

Tıpkı hatırladığım gibiydi. O zindanlarda, kendi kendime, eğer başarısız olursam ve Amarantha duvarı geçerse, sıra ona gelecek derken gözümün önüne getirdiğim gibi. Eğer Nefesler Kitabı'm bulamazsam ve Hybern Kralı duvarı yıkarsa sıra ona
gelecek derken düşündüğüm gibi.

Altın kahve saçları yarım toplu, beyaz teni yumuşacık ve al aldı. Ve gözleri, erimiş çikolatayı andıran gözleri, kapıdan çekilip beni içeri davet ettiklerinde, kocaman açılmıştı.

Bu gözlere dolan yaşlar o tatlı yanaklardan aşağıya süzüldü.

Bayan Laurent'in kılı kıpırdamadı. Yanlış bir nefes aldığım anda kapıyı yüzüme çarpacakmış gibiydi.

Elain incecik parmaklarını ağzına dayadı ve titreyerek hıçkırıklara boğuldu.

Boğuk bir sesle, Elain, diye seslendim.

Arkalarındaki geniş merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve...

Bayan Laurent, hemen çay hazırlayıp resim odasına getirin.

Hizmetçi önce merdivene, sonra Elain'e, sonra tekrar bana baktı.

Karla gelen hayalete.

Ablalarımın kılma dokunursam beni öldüreceğini ima eden bir bakış fırlattıktan sonra dönüp içeri girdi ve hâlâ sessizce ağlayan Elain'le beni baş başa bıraktı.

Eşikten içeri bir adım atıp merdivenlerin yukarısına baktım.

Bir elini tırabzana dayayıp hayalet görmüş gibi bana bakan Nesta'ya doğru. Ev güzel olmasına güzeldi ama bakir kalmış bir yanı vardı.

Rhys'in Velaris'teki evinin sevgi dolu yıllanmışlığı ve aşın-mışlığıyla kıyaslandığında fazla gıcır gıcır görünüyordu.

Ve oturma odasındaki oyma mermer şöminenin karşısında, kapüşonum başımda, ellerimi gürül gürül yanan ateşe tutarak otururken, öyle bir hisse kapıldım ki sanki içeri davet ettikleri kişi kendi kardeşleri değil, bir kurttu.

Bir hortlak.

Bu odalar için, bu narin ölümlü yaşamı için çok fazlaydım. Fazla lekeli, fazla vahşi ve fazla... güçlü. Ve bu gerçeği onların hayatlarına kalıcı olarak sokmak üzereydim.

Rhys, Cassian ve Azriel neredeydiler, bilmiyordum. Belki köşedeki gölgelerin içinde bizi izliyorlardı. Belki dışarıdaki karın içinde kalmışlardı. Cassian'la Azriel'in şu anda yerleşimi incelemek için köyü, eski harap kulübemi, hatta ormanı içine alacak şekilde gittikçe genişleyen daireler çizerek uçtuklarını bilmek beni şaşırtmazdı.

Nesta da değişmemişti. Ama daha yaşlı görünüyordu. Soğuk ve harikulade yüzünü kastetmiyorum ama... gözleri, duruşu.

Karşımdaki küçük kanepede oturan ablalarım gözlerini benden alamadılar. Bekliyorlardı.

Babam nerede? diye sordum. Söylenebilecek en masum şey buymuş gibi gelmişti.

Neva'da, dedi Nesta. Kıtadaki en büyük şehirlerden biriydi. Diğer yarımküredeki bazı tüccarlarla iş görüşmeleri yapacak. Ayrıca duvarın diğer tarafından gelen tehditle ilgili bir zirve toplantısına katılacak. Yoksa sen de bizi bu tehditle ilgili uyarmaya mı geldin?

Ne bir teselli ne de sevgi sözcüğü - her zamanki gibi.

Elain çay bardağını kaldırdı. Sebebi ne olursa olsun, Feyre, seni gördüğümüze çok sevindik. Sağ salim. Senin öldüğünü...

Devam etmeden önce kapüşonumu açtım.

Elain kulaklarımı görünce elindeki çay bardağı altlığın üzerinde titredi. İnce, uzun parmaklarımı, inkâr edilemeyecek şekilde Ulu Peri yüzümü görünce.

Aslında öldüm, dedim eveleyip gevelemeden. Öldüm ama yeniden doğdum, yani yaratıldım.

Elain titreyen bardağını aramızdaki alçak sehpanın üzerine bıraktı. Amber renkli sıvı bardaktan taşıp altlıkta birikti.

Ve Elain geri yaslanırken, Nesta ona doğru açı yaparak öne çıktı. Benimle Elain'in arasına.

Gözlerimi Nesta'ya dikerek, Beni dinlemelisiniz dedim.

Gözleri kocaman açılmıştı.

Ama dinliyorlardı.

Onlara bütün hikâyeyi anlattım. Katlanabileceğim hiçbir detayı atlamadan Dağın Altı'ndan bahsettim. Katıldığım oyunlardan. Amarantha'dan. Onlara ölümden bahsettim. Ve yeniden doğuştan.

Son birkaç ayı anlatmak hepsinden zor geldi.

Bu yüzden kısa bir özet geçtim.

Ama burada yaşanmak üzere olan şeyi, Hybern'in oluşturduğu tehdidi en ince ayrıntısına kadar açıkladım. Bu evden ne beklendiğini, bizden ne beklendiğini ve onlardan ne beklediğimizi tek tek anlattım.

Bitirdiğimde gözleri hâlâ kocamandı. Sessizlik.

Sonunda ilk konuşan Elain oldu: Sen... buraya., öteki Yüce Lord'u getirmek istiyorsun. Ve... ve Diyarın Kraliçeleri'ni.

www.Cepsitesi.Net

Başımı usulca eğip kaldırdım.

Başka bir yer bul, dedi Nesta.

Yalvaran gözlerle ona döndüğümde kendimi kavgaya hazırlamıştım.

Nesta, sırtını dikleştirerek, Başka bir yer bul, diye tekrarladı. Onları evimde istemiyorum. Veya Elain'in yakınında.

Nesta, lütfen, diye fısıldadım. Başka yer yok; birilerinin peşime düşüp beni çarmıha germeyeceği tek yer burası...

Peki biz ne olacağız? Konu komşu Ulu Peri sempatizanı olduğumuzu öğrendiğinde? Kutsalın Çocukları'ndan farkımız kalır mı sence? Sahip olduğumuz mevki, nüfuz, hepsi uçup gider. Hem Elain'in düğünü...

Düğün mü? diye sordum şaşkınlıkla.

Elain'in parmağındaki İncili tek taşı fark etmemiştim. Koyu metal halka şömine ışığında parlıyordu.

Elain yüzüğüne baktı ama yüzünden düşen bin parçaydı.

Beş ay sonra, dedi Nesta, bir lordun oğluyla evlenecek. Ve müstakbel kayın babası bütün hayatını duvarı geçen senin gibi perileri avlamaya adamış birisi.

Senin gibi.

Yani burada toplantı falan olmayacak, dedi Nesta, omuzlarını kasarak. Ulu Periler bu eve ayak basamaz.

Bu bildiriye beni de dâhil ediyor musun? diye sordum usulca.

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Ama Elain, Nesta, diye araya girdi.

Büyük ablam usulca ona doğru döndü.

Elain ellerini ovuşturarak, Nesta, dedi yeniden. Eğer... eğer Feyre'ye yardım etmezsek, düğün olmaz. Lord Nolan'm mazgallı siperleri ve tüm adamları bir araya gelse bile beni ...onlardan koruyamaz. Nesta oralı olmayınca Elain yeniden atak yaptı. Bunu sır olarak saklarız. Hizmetkârları evden yollarız. Bahar geldiği için evlerine gitmekten memnun olurlar. Feyre toplantı yapmak için gelip gideceği zaman bize önceden haber verirse, evi kolayca boşaltabiliriz. Herkesi tatile yollamak için bahaneler bulabiliriz. Babam zaten yaza kadar gelmeyecek. Kimsenin ruhu duymaz. Elini Nesta'nın dizine koydu; mor elbisesinin kolları fildişi parmaklarını neredeyse tamamen kapatıyordu. Feyre hep verdi, verdi - yıllarca. Bırak şimdi biz ona yardım edelim. Ona ve diğerlerine.

Boğazım düğümlendi; gözlerim yanmaya başladı.

Nesta, o siyah yüzüğe, Elain'in onu hâlâ nasıl gözü gibi sakındığına baktı. Bir leydi - Elain bir leydi olacaktı. Bunun için risk alıyordu.

Nesta'nın bakışlarına karşılık verdim. Başka yolu yok.

Çenesini hafifçe kaldırdı. Hizmetkârları yarın göndeririz.

Bugün, diye ısrar ettim. Kaybedecek vaktimiz yok. Bugün gitmelerini emret.

www.CebSitesi.Net

Elain omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes alarak, Ben yaparım, dedi. Sonra bir şey dememize bile fırsat vermeden kalkıp ceylan gibi süzülerek odadan çıktı.

Nesta'yla baş başa kalınca, Şu lordun oğlu, iyi biri mi? diye sordum.

Elain iyi olduğunu düşünüyor. Onu olduğu gibi seviyor.

Peki sen ne düşünüyorsun?

Nesta'nın gözleri -benim gözlerim, annemin gözleri- benimkilerle buluştu. Çocuğun babası topraklarını ağaçların boyunu aşan taş duvarlarla çevirdi. Bence hapishaneye benziyor.

Elain'e bundan bahsettin mi?

Hayır. Lordun oğlu, Graysen, yeterince kibar. Elain ona ne kadar âşıksa, o da Elain'e o kadar âşık. Benim hoşlanmadığım kişi babası. Gözü Elain'in onların mülküne getireceği paradan ve
Ulu Periler'e karşı giriştiği kutsal savaştan başka bir şey görmüyor. Ama moruğun teki. Yakında geberip gider.

Umarım.

Omuz silkti. Soru sorma sırası ondaydı. Peki senin Yüce Lorduna ne demeli... Bütün bunlardan sonra bile, -eliyle beni, kulaklarımı, bedenimi işaret etti- işler yolunda gitmemiş

Damarlarımdaki kan tekrar yavaşladı. O lord Ulu Perileri dışarıda tutmak için duvar ördü. Benim lordum da beni kafese kapatmak istedi.

Neden? Aylar önce buraya dönmene izin vermişti.

Sadece beni kurtarmak için - korumak için. Sanırım... sanırım Dağın Altı'nda yaşadıkları, yaşadıklarımız, onu alt üst etti. Belki de ondan çok beni alt üst etmişti. Ne pahasına olursa olsun koruma duygusu baskın geldi, üstelik gayet güçlü ve sağlıklı olduğum halde... Bunu dizginlemeye çalıştı ama başaramadı. İşleri oluruna bırakamadı. O anda, yapmam gereken çok şey olduğunu fark ettim, her şeyi yoluna koymak için. Kendimi yoluna koymak için.

Ve şimdi yeni bir sarayın var.

Soru değildi. Ama ben soruyla karşılık verdim: Onlarla tanışmak ister misin?

24. BÖLÜM

Elain'in tüm cazibesini kullanarak personele hızlıca bavullarını toplatıp göndermesi sadece birkaç saatini aldı. Elbette her birinin eline tutuşturulan bir kese para da süreci hızlandırmadı değil. Bayan Laurent, evden çıkan son kişi olmasına rağmen, gördüklerini kendine saklayacağına dair söz verdi.

Rhys, Cassian ve Azriel nerede bekliyorlardı bilmiyordum ama Bayan Laurent'in bindiği son personel faytonu ailelerin yaşadığı yerlere giden araçları yakalamak için köye doğru yola çıktığında, kapı çalındı.

www.SorSitesi.Net

Kapıyı açınca üçünü de karşımda buldum. Hava kararmaya başlamıştı ve dış dünya altın benekli lacivert, beyaz ve gri tonlarında koyulaşmıştı.

Nesta ve Elain büyük yemek odasında bekliyordu - evdeki en geniş mekânda.

Üçüne bakınca tanışma yeri olarak orayı seçmekle iyi yaptığımı anladım.

Fazla iri yarıydılar - vahşi, kaba ve kadim.

Rhys'in kaşları kalktı. Nasıl kaçtıklarını görsen evde veba salgını çıktı sanırdın.

Kapıyı açıp onları içeri aldıktan sonra buz gibi hava içeri dolmasın diye hemen kapattım. Elain birkaç gülücükle herkese her istediğini yaptırabilir.

Cassian ekseni etrafında dönüp büyük ön holü, şatafatlı mobilyaları ve duvardaki resimleri incelerken kısık bir ıslık kopardı. Başlarda hepsinin parasını Tamlin vermişti. Aileme gözü gibi bakmıştı, oysa kendi ailesi... Kimsenin açıklamadığı bir sebep yüzünden rakip bir saray tarafından katledilen ailesini düşünmek istemedim. Kendi ailemin yanındayken içim kaldırmadı.

İyi yürekliydi - Tamlin'in her zaman iyi bir yanı olmuştu.

Evet. Kendime gelmek ve güvende hissetmek için ihtiyaç duyduğum her şeyi vermişti. Ama istediğini elde ettiğinde... durmuştu. Denemişti ama canı gönülden değil. Amarantha'dan sonra ihtiyaç duyduğum şeylere gözlerini kapatmıştı.

Baban çok sağlam bir tüccar olmalı, dedi Cassian. Buradan daha gariban kaleler gördüm.

Rhys'in bana baktığını fark ettim; yüzünden sessiz bir soru okunuyordu. Babam bir iş seyahatindeymiş, diye cevapladım. Ayrıca Neva'da Prythian tehdidiyle ilgili bir toplantıya katılacakmış.

Prythian? dedi Cassian bizden tarafa dönerek. Hybern değil?

Ablalarımın karıştırmış olma ihtimali var. Sonuçta topraklarınıza yabancılar. Üstelik sadece duvarın diğer tarafı dediler; Prythian'ı kastettiklerini düşünen benim.

Azriel kedi kadar sessiz adımlarla öne çıktı. Eğer insanlar tehdidin farkındaysa, buna karşı birleşiyorlarsa, kraliçelerle iletişim kurarken bundan faydalanabiliriz.

Rhys buraya geldiğim andan beri omuzlarıma binen yükü gö-rebiliyormuş gibi bakmaya devam ediyordu. Bu eve son geldiğimde âşık bir kadındım - hem de öylesine kör kütük, öylesine ümitsizce âşıktım ki Prythian'a geri dönüp Dağın Altı'na dalmıştım, basit bir insan olduğumu hesaba katmadan. Ablalarımın şimdi göründükleri kadar kırılgan olduğumu hesaba katmadan.

Haydi, dedi Rhys. Başını belli belirsiz eğip kaldırarak beni anladığını ima ettikten sonra yolu gösterdi. Şu tanışma meselesini halledelim.

Ablalarım pencerenin yanında ayakta bekliyorlardı. Avizelerin ışıkları saçlarının altın sarısını ışıl ışıl parlatıyordu. Çok güzel, taze ve canlıydılar —

ama ne zamana kadar? Ciltleri kösele gibi olup çillendiğinde, sırtları yılların ağırlığıyla kamburlaştığında, bembeyaz elleri benek benek olduğunda onlarla sohbet etmek nasıl olurdu?

Yaşamları soğuk bir nefesin önündeki mum gibi sönüp gittiğinde, ben ölümsüz yaşamımın ilk metrelerinde olacaktım.

Ama o zamana kadar onlara güzel bir ömür -güvenli bir ömür-verebilirdim.

Ben önde, üç erkek bir adım arkamda, odayı baştanbaşa geçtik. Ayaklarımızın altındaki ahşap döşemeler ayna gibi parlıyordu. Hizmetkârların yokluğunda pelerinimi kendim çıkarırken, ablalarım Illyrialıları bırakıp beni inceledi. Peri kıyafetlerimi, tacımı, takılarımı.

Bir yabancı - bu halimle onlar için bir yabancıydım.

Sonra gözlerini kanatlı adamlara diktiler, yani ikisine. Rhys'in kanatları yoktu; deri kıyafetler yerini siyah kumaş takım elbiseye bırakmıştı.

Ablalarım Cassian'la Azriel'e, güçlü vücutlarında katlı duran kanatlarına, kuşandıkları silahlara ve nihayet karşılarındaki üç adamın inanılmaz derecede yakışıklı yüzlerine şaşkınlık içinde baktılar.

Elain, takdire şayan şekilde, düşüp bayılmadı.

Nesta da, yine takdire şayan şekilde, tıslayıp kabarmadı. Sadece, belli etmekten kaçınmadan, Elain'in önüne geçti ve ametist renkli zarif elbisesinin arkasına sakladığı ellerini yumruk yaptı. Bu hareketi yol arkadaşlarımın dikkatinden kaçmadı.

Birden havasız kalan odada nefes alabilecekleri bir alan bırakmak için dört adım kala durdum. Arkamdakilere hitap ederek, Ablalarım, dedim. Nesta ve Elain Archeron.

Soyadımı uzun yıllar boyunca hiç düşünmemiş, hiç kullanmamıştım. Çünkü ailem için kendimi feda edip ava çıkarken bile babamın soyadını istemiyordum - özellikle de babam o küçük ateşin önünde oturup açlıktan ölmemize seyirci kalınca. Orma-
na tek başıma girmeme izin verince. O tavşanı öldürdüğüm gün soyadımı kullanmayı bırakmıştım. Yıllar sonra o perilerin kanı nasıl görünmez bir dövme gibi ellerimi lekelediyse, o gün de ellerimin aynı şekilde tavşanın kanıyla lekelendiğini hissetmiştim.

Ablalarım eğilerek selam vermediler. Kalpleri güm güm atıyordu, Nesta'nmki bile. Yaşadıkları dehşetin iğrenç tadını dilimde hissediyordum.

Başımla solumu işaret ederek, Cassian, dedim. Sonra sağıma dönüp Azriel, derken gölgelerin ortalıkta olmamasına şükrettim. Son olarak geriye doğru yarım dönüş yaptım: Ve Rhysand, Gece Sarayı Yüce Lordu.

Rhys de kendini kısmıştı. Üzerinde dalgalanan karanlığı, uh-revi zarafetini, güç dalgalarını. Ama yıldız saçan menekşe gözlerine bakan herkes onun sıradan biri olmadığını hemen anlardı.

Rhys ablalarımın önünde saygıyla eğilerek, Konukseverliğiniz ve cömertliğiniz için teşekkür ederim, dedi. Dudaklarında sıcak bir gülümseme vardı. Ama biraz gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Elain gülümsemeye karşılık vermeye çalıştı ama beceremedi.

Nesta önce üçüne, sonra bana baktıktan sonra, Aşçı akşam yemeğini masada bıraktı, dedi. Soğumadan yesek iyi olur. Onayımı beklemeden uzun adımlarla cilalı kiraz masanın başköşesine yürüdü.

Tanıştığımıza memnun oldum, diye ciyaklayan Elain kobalt mavisi elbisesini parkelerde hışırdatarak Nesta'nm peşinden seğirtti.

Onları takip ederken Cassian yüzünü ekşitti, Rhys kaşlarını kaldırdı, Azriel ise sohbetten tamamen kaçıp en yakın gölgelere karışmaya her zamankinden daha meyilliymiş gibiydi.

Nesta, sarayını etrafında toplayan bir kraliçe edasıyla başköşeye oturmuş bizi bekliyordu. Elain onun solundaki ahşap oymalı kapitone koltukta titriyordu.

Hepsine bir iyilik yaptım ve Nesta'nm sağ yanına geçtim. Cassian, çatalını ona saplayacakmış gibi tutan Elain'in yanındaki sandalyeyi çekti. Rhys benim yanıma oturdu, Azriel de onun diğer tarafına. Elain'in çatalı tutarken parmak boğumlarının beyazladığını gören Azriel'in yüzünde bir gülümseme belirdi ama dikkatini başka yöne verip susmayı tercih etti. Cassian elinden geldiği kadar kibarca kanatlarını insan sandalyesine uygun şekilde katlamaya çalıştı. Kazan beni kahretsin. Akıl etmem gerekirdi. Ama şimdi kalkıp ikisine tabure getirsem hoşlarına gider miydi şüpheliydim.

Burnumdan iç geçirdikten sonra masadaki servis tabaklarıyla güveçlerin kapaklarını açmaya başladım. Seradan gelen dereotu ve limonlarla süslenmiş somon buğulama, kilerden gelen pancar ve şalgam turşularıyla süslenmiş tavuk kızartması, birkaç kâse yumurta, av eti ve pırasa. Mevsim yemekleri — ve kışın sonunda ellerinde ne kalmışsa.

Tabağımı doldurmaya başladım. Ablalarımdan ve arkadaşlarımdan gelen seslere bakılırsa onlar da aynı şeyi yapıyorlardı.

Eskiden bu yemekler zengin ve lezzetli gelirdi.

Ama şimdi ağzımda kül tadı bırakıyorlardı.

Rhys tereddüt bile etmeden tavuğuna gömüldü. Cassian ve Azriel aylardır sofra yüzü görmemişler gibi yiyorlardı. Belki de savaşçı olduklarından, sürekli savaştıklarından, yemeği -tadı bir yana- güç deposu olarak görme becerisi kazanmışlardı.

Nesta'yı beni izlerken buldum. Yemeğinle ilgili bir sorun mu var? diye sordu.

Çenemin her hareketi için büyük çaba harcayarak bir lokma daha aldım. Hayır. Üzerine koca bir yudum su alıp lokmamı yuttum.

Artık normal yemekler yiyemiyorsun desene. Yoksa bunlar sana layık değil mi? Bir sorudan çok bir meydan okumaya benziyordu.

Rhys'in çatalı tabağında tıngırdadı. Elain kısık ama sıkıntılı bir ses çıkardı.

Nesta evi kullanmama izin vermiş olabilirdi, benim için duvarı geçmeye kalkmış olabilirdi, hatta aramızda geçici bir ateşkes sağlamış olabilirdik... ama bu ses tonu, yüzündeki bu iğrenme ve ayıplama...

Ellerimi masaya dayadım. Eskisi gibi yiyebiliyorum, içebiliyorum, sevişebiliyorum ve savaşabiliyorum. Hatta eskisinden bile iyi.

Cassian suyu genzine kaçırdı. Azriel sandalyesinde kımıldanarak gerektiğinde aramıza dalacak bir açı aldı.

Nesta kısık sesle güldü.

Alevlerin dilimde bıraktığı tadı alabiliyor, damarlarımdaki kükremelerini hissedebiliyordum ve...

Bağ üzerinde körlemesine, sert bir asılma hissedince sakinleştirici karanlık içime doldu, duyularımı ve öfkemi boğarak ateşimi söndürdü.

Hemen mental kalkanıma davrandım. Ama zaten yerindeydi.

Rhys, bununla bir ilgisi yokmuş gibi yüzüme bakmadan Nesta'ya döndü ve sakin bir sesle, Prythian'a gelirsen, dedi, yemeklerinizin tadındaki farklılığı anlarsın.

Nesta onu küçümseyen bakışlarla süzdü. Sanırım sözüne güvenmek zorunda kalacağım, çünkü topraklarınıza ayak basmaya hiç niyetim yok.

Nesta, lütfen, diye homurdandı Elain.

Cassian, gözlerinde ancak karşısında yeni ve ilginç bir rakip bulan savaşçı bakışı olarak yorumlayabileceğim bir ışıltıyla, Nesta'yı süzüyordu.

Nesta tam o sırada -göklerdeki Ana- ona doğru döndü ve gözlerindeki ışıltıyı fark etti - ve o ışıltının ne anlama geldiğini. Sen neye bakıyorsun öyle?

Cassian'm nihayet biraz eğlenme fırsatı yakalamış gibi kaşlarını kaldırdı. Kendisi kılını bile kıpırdatmazken küçük kız kardeşinin ormanda her gün hayatını tehlikeye atmasına göz yuman kişiye. On dört yaşındaki bir kız çocuğunun duvarın hemen dibindeki o ormana gitmesine izin veren kişiye. Yüzümü ateş bastı. Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Kız kardeşin öldü - halkımı kurtarmak için öldü. Sizi savaştan korumak için tekrar ölmeye hazır. Bu yüzden, istemediği bir seçim yaptı diye onu aşağılayıp dururken -ve bu arada halkıma hakaret ederken-öylece susup oturmamı bekleme.

Nesta onun yakışıklı yüzünü ve kaslı bedenini incelerken gözünü bile kırpmadı. Sonra bana döndü. Onu tümden yok sayıyordu.

Cassian'ın yüzü yabanileşti. Geyiği tıpkı bir kurt gibi köşeye sıkıştırmış... ama geyik postunun altında bir dağ kedisiyle karşılaşmıştı.

Elain de onun yüzündeki ifadeyi fark etti ve titreyen sesiyle hemen müdahale ederek, Sen de... takdir edersin ki, dedi, bunu kabullenmek... pek kolay değil. Yüzüğünün siyah metali, fark ettiğim kadarıyla, demirdi. Onlara

demirin faydasız olduğunu söylemiştim ama ne fayda. Gerçi müstakbel kocasının Ulu Peri düşmanı ailesinden bir hediyeydi. Elain yalvaran bakışlarla önce Rhys'e, sonra Azriel'e baktı. Ölümlülere özgü korkusu yüzünden okunuyor, bedeninden tütüyordu. Bizi böyle büyütüyorlar. İnsanlara zarar vermek için duvarı geçen halkınızın hikâyelerini dinliyoruz. Hatta kendi komşumuz, Clare Beddor, kaçırıldı ve tüm ailesi katledildi...

Duvara mıhlanmış çıplak bir beden. Paramparça. Ölü. Orada aylarca çivili kalmıştı.

Rhys tabağına bakıyordu. Kıpırdamadan. Gözünü kırpmadan.

Amarantha'ya Clare'nin ismini o vermişti — ona yalan söylediğimi bildiği halde.

Elain, Bunların hepsi çok kafa bulandırıcı, dedi.

Tahmin edebiliyorum, dedi Azriel. Cassian dik dik ona baktı. Ama Azriel kibar ve uysal bir gülümsemeyle ablama bakıyordu. Elain'in omuzları biraz gevşedi. Rhys'in istihbarat subayı bilgi toplarken görünmezlik ve gölgeler kadar bu uysal tavırlarını da kullanıyor muydu acaba?

Elain oturduğu yerde biraz doğruldu ve Cassian'a dönerek, Ayrıca, dedi, Feyre'nin o yıllar boyunca avlanmasında ihmali bulunan tek kişi Nesta değil. Korkuyorduk, hiç tecrübemiz yoktu, her şeyimiz elimizden alınmıştı ve onu yüzüstü bıraktık. İkimiz de.

Sopa yutmuş gibi oturmaya devam eden Nesta hiçbir şey demedi.

Rhys bakışlarıyla beni uyardı. Nesta'mn kolunu tutup bana bakmasını sağladım. Her şeyi unutup baştan başlasak?

Nesta'nm damarlarında fokurdayan, sözünden dönme diye haykıran gururun tadını alabiliyordum.

Cassian, lanet olasıca, ona bakıp pis pis sırıttı.

Ama Nesta, Peki, diye tısladı ve yemeğine geri döndü. Cassian onun her ısırdığı lokmayı, boğazındaki her yutkunma hareketini dikkatle izledi.

Nesta'nın dikkatini benim lokmalarıma verdiğini bildiğimden zorla da olsa tabağımı bitirdim.

Elain Azriel'e dönerek -belki de bu masadaki tek uygar kişiler onlardı- Gerçekten uçabiliyor musunuz? diye sordu.

Azriel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak çatalını masaya bıraktı. Bu haliyle son derece mahcup göründüğünü söyleyebilirdim. Evet. Cassian'la ben Illyrialılar denilen bir peri ırkından geliyoruz. Rüzgârın şarkısını duyarak doğduk.

Bu harika, dedi Elain. Ama yine de korkutucu değil mi? O kadar yükseklerde uçmak?

Bazen, dedi Azriel. Cassian, Nesta'ya yönelttiği dikkatine kısa bir ara vererek Azriel'e hak vermek için başını öne arkaya salladı. Bir fırtınaya yakalandığında veya hava akımı aniden kesildiğinde. Ama öyle sıkı bir eğitim alıyoruz ki daha kundaktan çıkmadan korku yok oluyor. Aslında

kundaktan sonra uzunca bir süre eğitim alamamıştı. Yolda bana zamanla biz demeye alışırsın demişti. Acaba biz demeyi kendisine ne kadar sıklıkla hatırlatmıştı? Acaba biz, bizim, ve bizler bana olduğu kadar ona da tuhaf gelmiş miydi?

Ulu Peri'ye benziyorsunuz, diye araya girdi Nesta. Sesi yeni bilenmiş bıçak kadar keskindi. Ama değilsiniz, öyle mi?

Sadece onlar gibi görünen Ulu Periler, dedi Cassian, eliyle beni ve Rhys'i işaret edip sözcükleri uzatarak, gerçek Ulu Periler'dir. Bu görünüşteki en ufak bir farklılık herkesi onların gözünde düşük seviyeli peri yapar ki bize böyle hitap etmeye bayılırlar.

Rhysand sonunda sohbete katıldı. Bu hitap, ifade kolaylığı için kullanılan bir terime dönüşmüş olsa da, uzun ve kanlı bir adaletsizlik tarihini maskeliyor. Düşük seviyeli perilerin çoğu bu terime güceniyor ve hepimize aynı şekilde hitap edilmesini istiyor.

Cassian, Aynen öyle, dedikten sonra suyundan bir yudum aldı.

Nesta beni tepeden tırnağa süzdü. Ama sen Ulu Peri değilsin - yani, baştan beri. Peki, sana nasıl hitap ediyorlar? Laf mı sokuyordu, tam anlayamadım.

Feyre neyi seçerse o olabilir, diye yanıtladı Rhys.

Nesta bakışlarını başımdaki taca kaldırdıktan sonra sırayla hepimizi inceledi. Ardından, Kraliçelere mektubunuzu bu gece yazın, dedi. Yarın Elain'le birlikte köye gidip göndeririz. Ardından, Cassian'a buz gibi bir bakış fırlatarak, Eğer kraliçeler buraya gelirse, diye ekledi, bizimkinden çok daha derin önyargılara hazırlıklı olmanızı tavsiye ederim. Ve işler kötüye giderse hepimizi bu keşmekeşten nasıl çıkaracağınızı etraflıca düşünmenizi. Bunu dikkate alacağız, dedi Rhys sakince.

Hiçbirimizden en ufak şekilde etkilenmemiş görünen Nesta, Sanırım bu gece burada kalmak istersiniz, dedi.

Rhys soru soran gözlerle bana baktı. Kolayca gidebilirdik ve bu adamlar karanlıkta evin yolunu bulmakta zorlanmazdı ama... Dünyanın cehenneme dönmesi an meselesiydi. Sizin için sorun olmayacaksa, evet, dedim. Yarın kahvaltıdan sonra gideriz. Nesta gülümsemedi ama Elain'in yüzü neşeyle parladı. Çok iyi. Sanırım hazır tuttuğumuz birkaç oda...

Rhys, Bize iki oda lazım, diye usulca araya girdi, ikişer yataklı iki bitişik oda.

Kaşlarımı çatıp şaşkınlıkla ona baktım.

Rhys, Büyü duvarın bu tarafında farklı işliyor, diye açıkladı. Yani kalkanlarımız ve duyularımız düzgün çalışmayabilir. Bu yüzden risk alamam. Özellikle de sözlüsünden demir nişan yüzüğü alan bir kadının evinde.

Elain hafifçe kızardı, iki yataklı odalarımız var ama bitişik değiller, diye mırıldandı.

Iç çektim. Eşyaları biz taşırız. Sorun değil. Sonra Rhys'ten tarafa dik dik bakarak, Bu herif, diye ekledim, hem ihtiyar olduğu hem de uyku saatini

geçirdiği için huysuzlanıyor o kadar. Rhys kıkır kıkır güldü, Cassian nihayet sırıtacak kadar hid-
detinden sıyrıldı ve Azriel'in rahatlığını işlerin kötüye gitmeyeceğinin bir kanıtı olarak alan Elain bile gerçekten gülümsedi.

Nesta ise ince bir çelik sütun gibi ayağa kalktı. Karnımız doyduğunda göre, yemek faslı bitmiştir. işte o kadar.

Cassian'la Azriel düzeltmeler yapmak için sürekli maydanoz olunca Rhys'in benim ağzımdan bir mektup yazması gece yarısını buldu. Sonunda hepimizin yeterince etkileyici, yeterince samimi ve yeterince tehditkâr bulduğu bir metinde anlaştık.

Biz çalışırken ablalarım bulaşıkları yıkamış ve odalarımızın yerini tarif ettikten sonra yatmak için izin istemişlerdi.

Cassian'la Azriel bir odada, Rhys'le ben de diğer odada kalacaktık.

Rhys kapıyı arkamızdan kapatırken geniş konuk odasına kaşlarımı çatarak baktım. Yatak iki kişi için yeterince genişti ama kimseyle paylaşamazdım. Ona doğru döndüm. Seninle birlikte... Birden kapının yanında beliriveren küçük bir yatağın ayakları kilimin üzerinde gümledi. Rhys kendini yatağa bırakıp botunun birini çıkardı. Bu arada, Nesta harbi kızmış.

Kendine özgü biridir, dedim. Onunla ilgili söyleyebileceğim en kibar şey muhtemelen buydu.

Birkaç yüzyıldır Cassian'ı bu kadar kolayca çileden çıkaran biri olmadı, ikisinin de diğerini öldürmeye bu kadar meyilli olması çok kötü.

Didişmeyi bırakmazlarsa yol açacakları hasarı düşünerek ürperdim.

Öteki botunu da çıkarıp derin bir oh çektikten sonra, Ve Elain, dedi, diğer nedenler bir yana, sırf seni düğüne davet edemeyeceği için o lord çocuğuyla evlenmemeli. Gerçi düğüne katılmamak senin işine gelir ama...

Tısladım. Hiç komik değil.

En azından hediye göndermek zorunda kalmazsın. Kaymba-bası lütfedip senin hediyeni kabul eder mi, şüpheliyim.

Ablalarımla kafa bulacak yüzü kendinde buluyorsun ama
kendi arkadaşların melodram konusunda onlardan aşağı kalmaz. Kaşlarını kaldırarak soru soran gözlerle baktı. Alaycı bir kahkaha attım. Ah, Azriel'in Mor'a nasıl baktığını fark etmedin yani? Ya da Mor'un onu nasıl koruyup kolladığını? Ya da ikisinin çoğu zaman Cassian'ı bir tampon gibi aralarında tutmakta ne kadar başarılı olduklarını?

Rhys gözlerini kıstı. Gözlemlerini kendine saklamanı öneririm.

işgüzar dedikoducunun teki miyim sence? Hayatım zaten yeterince berbat. Neden bu berbatlığı etrafımdaki kişilere de bulaştırmak isteyeyim?

Berbat mı sahiden? Yani, hayatın. Dikkatle sorulmuş bir soruydu.

Bilmiyorum. Her şey o kadar hızlı olup bitiyor ki ne hissettiğimi bilmiyorum. Uzun zamandır bu kadar dürüst olmamıştım.

Hımm. Eve döndüğümüzde sana bir günlük izin versem iyi olacak.

Ne kadar düşüncelisiniz, lordum.

Kıkır kıkır gülerken ceketinin düğmelerini çözdü. O anda üzerimdeki cicili bicili elbiseden başka giyecek bir şeyimin olmadığını hatırladım.

Rhys parmağını şıklatmca yatak kıyafetlerimle birlikte bazı uyduruk külotlar yatağımın üstünde beliriverdi. Hangi dantelli zımbırtıyı giymek isteyeceğine karar veremeyince kendin seçersin diye birkaç tane getirdim.

Domuz, diye çemkirdim ve çamaşırları kaptığım gibi ebeveyn banyosuna gittim.

Geri döndüğümde oda sıcacıktı. Rhys gaipten çağırdığı yatağında uzanırken, ocakta mırıl mırıl yanan közler hariç, tüm ışıklar sönmüştü. Yatağa girdiğimde çarşafların bile sıcak olduğunu fark ettim.

Loş odanın diğer tarafına, Yatağı ısıttığın için teşekkür ederim, diye seslendim.

Sırtı bana dönük olsa da sesi duyabileceğim kadar netti. Amarantha bana bunun için bir kez bile teşekkür etmedi.

Bedenimdeki tüm sıcaklık çekildi. Hak ettiği kadar acı çekmedi.

Yanından bile geçmemişti, yaptıklarından sonra. Bana, ona, Clare'ye ve diğer herkese yaptıklarından sonra.

Rhys cevap vermedi. Bunun yerine, Bu yemeği atlatabileceğimi sanmıyordum, dedi.

Ne demek istiyorsun? Bence gayet... sakindi. Kendine hâkimdi.

Ablaların iyi niyetli, en azından birisi. Ama onları masada otururken görünce... Beni bu kadar derinden etkileyeceğini düşünmemiştim. Küçük yaşta ormana gitmen. Seni koruyamamaları.

Bir şekilde idare ettim.

Bu evi kullanmamıza izin verdikleri için onlara minnet borçluyuz, dedi usulca. Ama ağzıma geleni söyleme isteği duymadan ablalarının yüzüne bakmak biraz zamanımı alacak.

Battaniyelere sarınırken, Bir yanım aynı şeyleri hissediyor, diye kabul ettim. Ama o ormana gitmeseydim, oraya tek başıma gitmeme izin vermeselerdi... sen hâlâ esir olacaktın. Ve Amarantha bu topraklan silip süpürmek için ordularını hazırlıyor olacaktı.

Sessizlik. Ardından, Sana maaş ödüyorum, biliyorsun. Tüm bunlar için.

Gerek yok. Hem de... hem de kendime ait tek kuruşum olmasa bile.

Sarayımda görev yapan herkes maaş alır. Velaris'te maaşının yatırıldığı bir banka hesabı açıldı. Mağazaların çoğunda kredi limitin var. Yani alışveriş yaparken üzerinde para olmasa bile faturayı eve gönderebilirsin.

Ben... buna gerek yoktu. Güçlükle yutkundum. Peki, aylık ne kadar maaş alıyorum, tam olarak?

Diğerlerinin aldığı kadar. Şüphesiz cömert -hatta aşırı cömert- bir aylıktı. Sonra birden, Doğum günün ne zaman? diye sordu.

www.CeoSitesi.Net

Parayı elime alıp saysaydım bari. Ama Rhys cevap bekliyordu. Iç çektim. Kış gündönümü.

Durakladı. Aylar önceydi.

Hı-hı.

Kutlamadın... yani seni kutlarken gördüğümü hatırlamıyorum.

Yani aramızdaki bağ üzerinden, o kalkansız, çorbaya dönmüş zihnime bakmış ama görememişti. Kimseye söylemedim. Kutlamalar devam ederken ayrıca bir parti istemedim. Zaten doğum günleri artık çok anlamsız geliyor.

Uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, Gerçekten Kış Gündönümü'nde mi doğdun? diye sordu.

inanması bu kadar zor mu? Annem yılın en uzun gecesinde dünyaya geldiğim için bu kadar içe kapanık ve tuhaf olduğumu iddia ederdi. Bir keresinde doğum günümü başka bir zamana alacağını söyledi ama ertesi yıl yine unuttu; muhtemelen planlaması gereken daha faydalı bir parti vardı.

Nesta'nın kime çektiği belli oldu. Açıkçası, biraz daha uzun kalamayacak olmamız çok yazık - en azından kimin ayakta kalacağını görmüş olurduk: O mu, Cassian mı?

Tüm paramı Nesta'ya yatırırdım.

Usulca kıkırdarken sesi iliklerimde gezindi. Bir zamanlar benim üzerime bahse girdiğini hatırladım. Dağın Altı'nda Midden-gard Solucanı'nı yeneceğime bahse giren tek kişiydi. Ben de, dedi.

25. BÖLÜM

Karla ağırlaşmış ağaçların yarattığı kafes ortamında dikilirken, uyuklayan ormanı inceledim. Acaba kuşların suspus olmalarının nedeni ben miydim? Yoksa yanımdaki Yüce Lord muydu?

Rhysand, çatık kaşlarla ormana bakarak, Sabah ilk iş olarak kıçımın donduğunu düşünüyorum da, izin günümü böyle geçireceğim aklıma gelmezdi, dedi. Döndüğümüzde seni Illyria Stepleri'ne götürsem iyi olur. Oradaki ormanlar daha ilginç. Üstelik daha sıcak.

Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Onunla idman yapmak istediğimi ilan ettiğimde Rhys'in çağırdığı botlarımız, karda katır kutur sesler çıkarıyordu. İdman derken, fiziksel idmanı değil, sahip olduğum güçleri kastetmiştim. Artık içimde her nerdeyseler. 'İBana sadece bir kez bir harita gösterdin ama o da boştu, hatırladın mı?

Önlemler.

Adam gibi bir harita görecek miyim, yoksa neyin nerede olduğunu tahmin etmeye devam mı edeceğim?

Rhys, Bugün havan yerinde, dedikten sonra elini aramızdaki boşluğa doğru kaldırdı. Aniden beliren katlı bir haritayı alıp hiç acele etmeden açtı. Sırf sana güvenmediğimi düşünmeyesin diye Feyreciğim... Parmağıyla Kuzey Takımadaları'nın güneyini

işaret etti. Stepler tam şurada. Sonra parmağım yukarı doğru, takımadaların altındaki sıradağlara sürükledi. Şu yolu takip edersen, dört günlük bir yürüyüşle Illyria bölgesine varırsın. Haritayı incelerken Gece Sarayı'nm batı sahilinin ortasından çıkıntı yapan yarımadayı ve üstünde yazan ismi fark ettim: Velaris. Daha önce gösterdiği haritada isimler yoktu, çünkü o günlerde Tamlin'e casusluk yapan bir mahkûmdan farkım yoktu. Çünkü şehirlerin yerlerini ona söyleyeceğimi adı gibi biliyordu. Ve dolayısıyla Ianthe de öğrenecekti.

Göğsümün ve karnımın içine çöken ağırlığı geri ittim.

Rhys haritayı cebine koyup etrafımızdaki ormanı işaret etti, işte. Burada çalışabiliriz. Yeterince uzaklaştık.

Evden ve evdekilerden yeterince uzaklaşmıştık. Görülmeyelim diye. Ya da kimse zarar görmesin diye.

Rhys elini kaldırınca avucunda kalın ve bodur bir mum belirdi. Mumu yere, karların üstüne bıraktı. Bunu yak, suyla söndür, sonra da fitilini kurut.

Ellerimi kullanmadan demek istiyordu.

Dediklerinden birini bile yapamam, dedim. Fiziksel kalkan çalışması yapsak? En azından bunun bir kısmını yapabilirdim.

Onu başka zaman yaparız. Bugün gücünün diğer yönleriyle başlayalım derim. Şekil değiştirmeye ne dersin?

Ters ters baktım. Ateş, su ve hava olsun, tamam. Piç kurusu - çekilmez piç kurusu.

Neyse ki konuyu deşmedi; uzmanlaşma ihtiyacı duyduğum güçlerim arasına neden şekil değiştirmeyi dâhil etmediğimi sormadı. Belki aynı sebeple ben de onun geçmişindeki kilit olaylardan birini hiç sormamış, Bahar Sarayı'nı yöneten aileyi katlederken Azriel'le Cassian'm ona yardım edip etmediğini öğrenmek istememiştim.

Rhys'i tepeden tırnağa süzdüm: Illyria savaşçı kıyafeti, omzunun arkasından yükselen kılıç, kanatlar ve sürekli olarak yaydığı ezici güç hissi. Belki de... gitsen daha iyi olur.

Neden? Seni eğitmem konusunda çok ısrarcı görünüyordun? Sen yanımdayken konsantre olamıyorum, diye itiraf ettim.

Hatta biraz uzağa git. Yakınlarda olduğun zaman varlığını hissedebiliyorum.

Dudaklarında manalı bir kıvrım belirdi.

Gözlerimi devirdim. Neden bir süreliğine şu cep âlemlerinden birinde saklanmıyorsun?

İşler bu şekilde yürümüyor. Orada hava yok. Öyleyse kesinlikle gitmelisin der gibi baktığımı görünce güldü. Pekâlâ. İstediğin gibi mahremiyet içinde çalış. Başıyla dövmemi işaret etti. Kahvaltıdan önce bir şeyler başarırsan bağ üzerinden seslenirsin.

Kaşlarımı çatarak avucumdaki dövmeye baktım. Ne yani? Dövmeye mi sesleneyim?

Dövmeyi vücudunun belli yerlerine sürtersen daha hızlı gelebilirim.

Mumu kafasına fırlatamadan ortadan kayboldu.

Buz kaplı ormanda tek başıma dikilirken son söylediği cümleyi kendi kendime tekrarladım. Dudaklarımdan dökülen kısık kahkahalara engel olamadım.

Bana verilen yay ve okları denemeden onu göndermekle hata mı ettim diye düşündüm. Illyria yayını hiç kullanmamıştım. Aslında aylardır tek ok bile atmamıştım.

Gözlerimi muma diktim. Hiçbir şey olmadı.

Bir saat geçti.

Beni öfkelendiren, sinirimi bozan her şeyi aklıma getirdim; Ianthe'yi, yetkilerini, taleplerini. Ama bir gıdım duman bile çıkaramadım.

Gözlerim kan çanağına dönmeye başlayınca, yanımda getirdiğim heybeden bir şeyler tırtıklamak için mola verdim. Taze ekmek, büyüyle ısıtılmış bir kap yahni ve Rhysand'm bıraktığı bir not buldum.

Sıkıldım. Hâlâ bir kıvılcım yok mu?

Heybenin dibinde bir kalem tıkırtısı duyunca hiç şaşırmadım.

Kalemi alıp kabın üstündeki kâğıda cevabımı yazınca kelimeler sağ avucuma uçup gözden kayboldu: Hayır, seni meraklı keçi. Yapacak daha önemli işlerin yok mu?

Az sonra ters yolu izleyen kelimeler cevabı getirdi.

Cassian ve Nesta'nm çay molasından sonra didişmeye devam etmelerini seyrediyorum. Beni idmandan kovarak maruz bıraktığın şeye bak. Güya bugün izin günümüzdü.

Cevap verirken kendimi tutamayarak güldüm: Vah zavallı Yüce Lord. Hayat çok acımasız.

Kâğıt kaybolup tekrar belirdi. Başka yer kalmadığı için en üstteki boşluğa yazmak zorunda kalmıştı. Sen etraftayken hayat daha güzel. Hem, baksana, el yazın ne kadar harika.

Güneşli kahvaltı odasında, büyük ablamla Illyria savaşçısının kapışmasını yarım ilgiyle izleyerek beklediğini görür gibiydim. Dudaklarım yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Utanmaz çapkının tekisin, diye cevap verdim.

Sayfa kayboldu. Boş avucuma bakarak geri gelmesini bekledim.

O kadar dalmışım ki arkamdan birinin yaklaştığını fark edemedim, ta ki bir el ağzımı kapatıp ayağımı yerden kesene kadar.

Kim olduğunu bilmediğim biri tarafından sürüklenirken debelendim, ısırdım, cırmıkladım, avazım çıktığı kadar bağırdım.

Kar yoldaki tozlar gibi etrafımızda uçuşurken tüm gücümle kurtulmaya çalıştım ama beni kavrayan kollar demir kelepçeler kadar sertti.

Derken, kulağımın dibinde hışırtılı bir ses duydum. Dur, yoksa boynunu kırarım.

Bu sesi tanıyordum. Kâbuslarımda sinsi sinsi dolaşıyordu.

www.CepSitesi.net

Attor.

26. BÖLÜM

Attor, Amarantha'nın ölmesinden hemen sonra ortadan kaybolmuştu. Hybern Kralı'nın yanına kaçtığından şüpheleniliyordu. Şimdi burada, ölümlü topraklarında olduğuna göre...

Ona karşı kullanabileceğim bir şey -ne olursa- bulmak için etrafı kolaçan etmeliydim. Bu yüzden uslu durup biraz zaman kazanmalıydım.

Güzel, diye tısladı kulağıma. Şimdi söyle bakalım...

O anda bir gece patlaması oldu.

Karanlık ikimizi de yutarken Attor çığlık attı - evet, çığlık attı. Kuru, sert kollarından kurtulurken tırnakları deri kıyafetimi kesti. Buzlu karlara yüz üstü kapaklandım.

Hemen sırt üstü dönüp geriye doğru takla attım ve biraz debelenerek ayaklarımı altıma aldım.

Bıçağı önümde tutarak yarı çömelme pozisyonuna kadar yükselmiştim ki ışık geri geldi.

Rhysand karşımdaydı. Attor'u sadece burgulu gece şeritleri kullanarak karla kaplı bir ağaca bağlamıştı. Tıpkı Ianthe'nin parmaklarını kırarken kullandığı şeritlere benziyordu. Yüzü ölüm kadar soğuk ve güzeldi. Ben de hangi deliğe girdiğini merak ediyordum.

Attor bağlarından kurtulmak için nefes nefese çırpındı.

Rhysand'ın kanatlarına fırlattığı iki gece mızrağı etini delip arkasındaki ağaca saplanınca Attor acı içinde haykırdı.

Sorularımı cevaplarsan, sürüne sürüne de olsa sahibine dönebilirsin, dedi Rhys. Havadan sudan konuşuyormuş kadar rahattı.

Orospu, diye çemkirdi Attor. Kanatlarından fışkıran gümüş kan yerdeki karların üzerinde fışırdadı.

Rhys gülümsedi. Ama asıl bu işten zevk aldığımı unutmuşsun. İşaret parmağını ona doğru uzattı.

Attor, Hayır! diye haykırdı. Rhys'in parmağı durdu. Onu götürmek için, dedi nefes nefese, gönderildim.

Rhys, her zamanki ilgisiz, dehşet verici sakinliğiyle, Neden? diye sordu.

Emir böyleydi. Sorgulamak bana düşmez. Kral onu istiyor.

Kanım etrafımızdaki orman gibi buz kesti.

Neden? diye sordu Rhys yeniden. Attor çığlık atmaya başladı ve bu kez onu ezen gücü göremiyordum. irkildim.

Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum. Doğruyu söylediğinden emindim.

Kral şu anda nerede?

Hybern.

Ordusu?

Çok yakında geliyor.

Ne kadar büyük.

www.cepsiesi.net

Uçsuz bucaksız. Tüm bölgelerde işaretimizi bekleyen müttefiklerimiz var.

Rhys başka neyi soracağını düşünürmüş gibi başını yana eğdi. Ama başını yeniden kaldırdığında Azriel gökten öyle bir indi ki yerdeki karlar, su birikintisinden sıçrayan su damlaları gibi etrafa savruldu. O kadar sessiz uçmuştu ki kanat seslerini bile duymamıştım. Cassian ablalarımı korumak için evde kalmış olmalıydı.

Savrulan karlar yere indiğinde Azriel'in yüzünde merhametten eser yoktu. Sadece Yüce Lord'un gölgeokuyanma ait sert yüz ifadesi.

Attor titremeye başladı. Azriel ona doğru yürümeye başladığında neredeyse Attor'a acıyacaktım. Neredeyse... ama acımadım. Bu orman şatoya bu kadar yakınken acıyamazdım. Ablalarıma bu kadar yakınken.

Azriel hızlı adımlarla Attor'a ulaştığında Rhys yanıma geldi. Bir daha onu kaçırmaya çalışırsan, dedi Attor'a, önce seni öldürürüm, sonra soru sorarım.

Azriel, Rhys'e baktı. Rhys başıyla onay verince, yanık izleriyle dolu ellerini Attor'a uzattı. Ellerinin üzerindeki sifonlar alevlenen mavi ateşler gibi parladı ve Attor çığlık atmaya fırsat bulamadan ikisi birlikte ortadan kayboldular.

Nereye gittiklerini, Azriel'in ona ne yapacağını düşünmek bile istemedim. Azriel'in yabalama yeteneği olduğunu, sifonlarıyla hangi güçlere kanal açabildiğim bilmiyordum. Geçen gün Rhys'in ikimizi birden yabalamasına izin vermişti. Belki de gücünü aşırı tükettiği için bu seyahat tarzını fazla kullanmıyordu.

Ağzımdan çıkan hava buharları düzensizdi. Onu öldürecek mi?

Hayır. Diri bedenindeki ham güç aklıma gelince ürperdim. Onu kullanarak Hybern'e bir mesaj göndereceğiz: Sarayımın üyelerini avlamak istiyorlarsa, bundan çok daha iyisini yapmak zorundalar.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı: Söylediği şeyler, beni içine soktuğu durum... Yani... peşime düşeceğini biliyor muydun?

Yalnız kaldığın ilk anda üstüne kimin atlayacağını merak ediyordum.

Hangi birine şaşıracağımı bilemedim. Bu durumda Tamlin haklıydı - güvenliğimle ilgili olarak. Bir dereceye kadar. Ama bu hiçbir şeyi mazur göstermezdi. Yani idman sırasında beni yalnız bırakmayı çoktan planlamıştın. Beni yem olarak kullandın. Evet. Şimdi olsa yine aynısını yapardım. Başından beri güvendeydin.

Bana söylemeliydin!

Belki gelecek sefere.

Gelecek sefer diye bir şey olmayacak! Tek elimle göğsünden itekledim. Darbenin şiddetiyle bir adım geriye sendeledi. Afalladım. Unutmuştum - paniğe kapılmış ve gücümü unutmuştum. Dokumacı'da da aynısı olmuştu: Ne kadar güçlü olduğumu unu-tuvermiştim.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark eden Rhysand, Evet, unuttun, dedi. Sesindeki soğuk sakinlik dağılmıştı. O gücü unuttun. Kasıp kavurabileceğini, karanlığa

dönüşebileceğini, pençelerini çıkarabileceğini unuttun. Unuttun ve savaşmayı bıraktın.

Sadece Attor'u kastetmiyordu. Veya Dokumacı'yı.

İçimdeki öfke kabarıp öyle güçlü bir dalgaya dönüştü ki aklımda gazaptan başka bir düşünceye yer kalmadı: Kendime, zorlandığım şeylere, bana yapılanlara, Rhys'e yapılanlara karşı hissettiğim bir gazap.

Unuttuysam ne olmuş? diye tıslayıp onu tekrar ittim. Unut-tuysam ne olmuş?

Bir kez daha itmek için hamle yaptım ama birkaç adım geriye yabaladı.

Karları botumla ezerek üstüne hücum ettim. Öyle yağma yok. Öfke tüm benliğimi eline geçirmiş, aklımı başımdan almıştı. Avuçlarımı göğsüne vurmak için kollarımı kaldırdım.

Ama tekrar kayboldu.

Bu kez arkamda ortaya çıktı. O kadar yakınımdaydı ki konuşurken nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Öyle yağma yok ama sen bunun farkında mısın acaba?

Hışımla arkamı döndüm. Ama daha yumruğumu kaldıramadan ortadan kayboldu.

Açıklığın karşı tarafında ortaya çıkıp kıs kıs güldü. Ha gayret.

Kendimi karanlığa veya ceplere katlayamıyordum. Ah, bir yapabilseydim, kendimi dumana, havaya, geceye, yıldızlara dö-nüştürebilseydim ve bunu kullanarak tam önünde beliriverip o gülümsemesini yüzüne gömebilseydim.

Nafile olduğunu bile bile saldırdım. Tekrar karanlığa karıştığında bile kendimi durduramadım ve bu yüzden ondan nefret ettim - kanatlarından, rüzgârdaki sis gibi hareket edebilmesinden. Bir adım ötede ortaya çıkınca ellerimi -yani pençelerimi-uzatıp üzerine atladım...

Ve ağacın birine tosladım.

Rhys kahkahalarla gülerken ben çoktan toparlanıp saldırıya geçmiştim. Dişlerimin gıcırtısı ve pençelerimin şıkırtısı havayı yırtıp geçerken yine ortadan kayboldu. Ama ben devam ettim: Onun gibi dünyanın ceplerinde kaybolabilirmişim, sonsuzluğun içinde peşinden gidebilirmişim gibi.

Ve gittim de.

Zaman yavaşlayıp büküldü. O anda Rhys'in karaltısının dumana dönüştüğünü ve açıklığın başka bir noktasına koşacakmış gibi yön değiştirdiğini görebildim. Varlığımı rüzgâra, gölgeye ve tozlara katlayarak onun hedeflediği noktaya doğru fırlarken ne kadar hafif olduğumu, bu hafifliğin üzerimden dalgalar halinde nasıl yayıldığını hissedebiliyordum.

Oraya ulaştığımda Rhysand dumanlı ve yıldızlı dünyamda ci-simleşti.

Hemen önünde belirip onu karlara çarparken, gözleri kocaman açılmış, dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

27. BölüM

Rhys karların içinde katıla katıla gülerken üstünde tepindim. Sakın, diye hırladım yüzüne, bir daha...- kaya gibi sert omuzlarını yere bastırırken parmak uçlarımda kuş pençeleri vardı... beni yem olarak kullanayım deme.

Gülmeyi kesti.

Daha sert bastırdım. Tırnaklarım deri kıyafetlerine saplandı. Bir silaha dönüşebileceğimi söylemiştin. Nasıl dönüşeceğimi öğret ama beni piyon olarak kullanma. Eğer piyon olmak seninle çalışmamın bir parçasıysa, ben yokum. Yokum.

Kara rağmen altımdaki bedeni sıcaktı. Ne kadar cüsseli olduğunu ancak şimdi fark ediyordum, çünkü ilk kez bedenlerimiz bu kadar yakınlaşmıştı. Hem de öyle böyle değil, bayağı yakınlaşmıştı.

Rhys başını kaldırınca saçlarına yapışan bir kar topağı yere düştü. Bence gayet adil.

Onu bırakıp geri çekilirken kar ayaklarımın altında çıtırdadı. Pençelerim gitmişti.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bir daha yap. Bana nasıl yaptığını göster.

Hayır. Getirdiği mum parça parça olmuş, yarı yarıya kara gömülmüştü. Şatoya dönmek istiyorum. Üşümüştüm, yorgundum ve o...

Yüzü karardı. Üzgünüm.

Bu kelimeyi hangi sıklıkta kullandığını merak ettim. Umurumda değildi.

Ben beklerken toparlanıp ayağa kalktı, üzerindeki karı silkeledi ve elini uzattı.

Sadece bir teklif değildi.

Unuttun, demişti. Unutmuştum.

Hybern Kralı beni neden istiyor? Kitap'ı kullanarak Kazan'm gücünü sıfırlayabileceğimi biliyor mu?

Etrafında karanlık dalgalandı. Rhysand'ın öfkelendiğini ancak böyle anlıyordum. Ben de bunu öğrenmek istiyorum.

Savaşmayı bıraktın.

Üzgünüm, diye tekrarladı. Eli hâlâ havadaydı. Haydi, kahvaltımızı yapıp eve dönelim.

Velaris benim evim değil.

Beni baba evine götürmeden önce, gözlerinde az önce söylediğim şeyden duyduğu burukluğu gördüğüme yemin edebilirdim.

28. BÖLÜM

Ablalarım kahvaltıda Rhys'le bana eşlik etti. Azriel, Attor'u her nereye götürdüyse orada kalmıştı. Cassian biz geri döner dönmez ona katılmak için havalanmıştı. Gitmeden önce eğilerek Nesta'ya alaycı bir selam verince ablam ortaparmağını göstererek karşılık vermişti. Bu hareketi bildiğini bile sanmıyordum.

www.CepSitesi.Net

Cassian sadece gülmüş ve sırf Nesta'yı tükürükler saçacak kadar çileden çıkarmak için bakışlarını buz mavisi elbisenin her yerinde yırtıcı bir edayla gezdirmişti. Sonra da onu geniş kapı ağzında bırakmış, güçlü kanatlarının esintisiyle altın kahve saçlarını uçuşturarak gözden kaybolmuştu.

Mektubu yollamaları için ablalarımı köye götürdük. Onlar postane işlevi gören küçük dükkâna girerken, Rhys ikimize gö-rünmezlik tılsımı yaptı. Eve dönünce hızlıca vedalaştık. Rhys'in bir an önce Velaris'e dönmek istediğini biliyordum - en azından Attor'un neler yumurtladığım öğrenmek için.

Duvar'dan geçip Prythian'ın ılık havasına girdikten sonra Velaris'e yabaladığımızda, aynı şeyleri hissettiğimi söylemeden edemedim.

Şehrin ve çevresindeki dağların üstüne çöreklenen sabah sisi hâlâ yerindeydi. Serinlik de aynı kalmıştı ama ölümlü dünyasındaki acımasız soğuğun yanından bile geçemezdi. Rhys, beni lobide donmuş avuçlarıma sıcak hava hohlarken bırakıp hoşça kal bile demeden gitti.

Tekrar acıkmıştım. Nuala'yla Cerridwen'i buldum ve sarımsaklı peynirli börekleri mideme indirirken gördüklerimi, yaptıklarımı düşündüm.

Rhys beni oturma odasında, ayaklarımı ateşin karşısındaki kanepeye dayamış, kucağımda kitap, önümdeki sehpada bir bardak gül çayıyla bulduğunda bir saat bile geçmemişti. O girince ayağa kalkıp yara bere var mı diye her yerine baktım. Herhangi bir aksilik göremeyince içimdeki sıkıntı hafifledi.

Tek eliyle mavi siyah saçlarını geriye tarayarak, Tamamdır, dedi. İhtiyacımız olan şeyi öğrendik. Kendimi dışlanmaya, bu konuyla senin ilgilenmene gerek yok denmesine hazırlamıştım ki, Sana kalmış, Feyre, diye ekledi. Yöntemlerimizin ne kadarını bilmek istediğine kendin karar vermelisin. Ne kadarını kaldırabileceğine. Attor'a yaptığımız şeyler pek hoş değildi.

Her şeyi bilmek istiyorum, dedim. Beni oraya götür.

Attor, Velaris'te değil, dedi. Kâbuslar Sarayı'nda. Azriel'in Oyuk Şehir'de onun direncini kırması bir saat bile çekmedi. Daha fazlasını söylemesini bekledim. Ama Rhys, sarsılmanın eşiğinde olup olmadığıma karar vermek istermiş gibi, aramızdaki kırmızı kilimin kenarına kadar yaklaştı. Genellikle kusursuz şekilde cilalı olan botlarında... gümüş kan damlacıkları vardı. Başımı kaldırıp gözlerine bakınca, Sana gösteririm, dedi.

Ne demek istediğini biliyordum. Ocakta gürleyen ateşi, botları ve kalbimin etrafında oyalanan soğukluğu aklımdan uzaklaştırıp kendimi sakinleştirdim.

Sonra kendimi Rhys'in zihnindeki antrede buluverdim - benim için oyduğu başka bir anı cebinde.

Başlangıcı ve sonu olmayan bir güç kuyusundan yankı yaparak yükselen, yumuşak, baştan çıkarıcı bir karanlık içime doldu.

Azriel, sayısız düşmanın direncini kıran kısık sesiyle, Onu nasıl bulduğunu söyle, diyor.

Ben -Rhys- sırtımı nezarethanenin uzak duvarına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum. Azriel salonun ortasında Attor'un zincirle bağlandığı sandalyenin önünde çömeliyor. Kâbuslar Sarayı birkaç kat yukarıda vur patlasın çal oynasın eğleniyor. Yüce Lordlarının burada olduğundan haberleri yok.

Bir ara ziyaretlerine gitsem iyi olacak. Onlara iplerin kimin elinde olduğunu hatırlatmam gerek.

Bir ara. Ama bugün değil. Feyre yabalamayı başarmışken olmaz.

Ve benden ölümüne nefret ederken.

Haksız da sayılmaz. Eğer daha dürüst olsaydım... Ama iki gün önce Azriel küçük bir savaş birliğinin Kuzey'e sızdığını öğrendiğinde şüphelerim doğrulandı. Ya Tamlin'e ya da bana ulaşacaklardı, çünkü onu istiyorlardı. Muhtemelen kendi deneylerinde kullanmak için.

Attor pis pis gülüyor. Yerinizi kraldan öğrendim. O nereden öğrendi, bilmiyorum. Emri aldım ve elimden geldiğince hızlı şekilde duvara uçtum.

Azriel'in bıçağı dizinin üstünde dengede duruyor. Kınının üzerinde gümüş Illyria rünleriyle bıçağın ismi yazılı: Doğrucu. Azriel, Attor ve beraberindeki birkaç kişinin Illyria bölgesinin hemen dışında kamp yaptığını öğrenmişti. Attor'u Illyria savaş kamplarından birine atıp ona neler yaptıklarını seyretmeye can atmıyorum dersem yalan olur.

Attor'un bakışları bana dönüyor. Gözlerinin içinde artık görmeye alıştığım bir nefret parlıyor. Onu elinde tutma çabalarında sana bol şans diliyorum Yüce Lord.

Azriel, Nedeni diye soruyor.

Herkes çoğunlukla Cassian'm ondan daha vahşi, daha uslanmaz olduğunu düşünmekle hata yapıyor. Cassian'm anlık öfke patlamalarını yatıştırmak kolay. Ama Azriel'in asla eritmeyi başaramadığım buzlu bir öfkesi var. Onu tanıdığım yüzyıllar boyunca bana hayatından, baba evinde karanlıkta kilitli geçirdiği yıllardan neredeyse hiç bahsetmedi. Belki de gölge okuma yeteneğini o zaman kazanmıştı; gölgelerin, rüzgârın ve taşın dilini kendi kendine öğrenmişti. Üvey ahileri de pek konuşkan sayılmazdı. Biliyorum çünkü onlarla tanışmış, sorular sormuştum. Cevap vermek yerine Azriel'e küfür ettiklerinde kendimi tutamayıp bacaklarını kırmıştım.

Sonra ikisi de yeniden yürüyebilmişti - geç de olsa.

Onu Tamlin'den aldığını bilmeyen kaldı mı dersin? diye soruyor Attor.

Bunu zaten biliyorum. Bugünlerde Azriel'in asıl işi bu: Hyberne yapacağımız saldırıya hazırlanırken Bahar Sarayı'ndaki durumu gözetlemek.

Ama Tamlin sınırlarını kapattı - öyle sıkı mühürledi ki geceleri bile kuş uçurulmuyor. Azriel'in Bahar Sarayı'nda sahip olduğu gözler ve kulaklar artık kör ve sağır.

Kral onu korumanda sana yardımcı olabilir. Onunla çalışırsan canınızı bağışlamayı düşünebilir...

www.CepNet.Net

Attor'un konuşurken zihnini talan ediyorum. Bulduğum her düşünce bir öncekinden daha rezil, daha iğrenç — ama... işte, kurulan ordunun görüntüsü: beş yüz yıl önce savaştığım ordunun kopyası; Hybern'in limanlarını hınca hınç dolduran, saldırıya hazır gemiler; harabeyi andıran kalesindeki tahtında oturan kral. Kazan'dan veya asık yüzlü Jurian'dan iz yok. Akıllarının kitapta olduğuna dair en ufak bir fısıltı yok. Attor'un itiraf ettiği şeylerin hepsi doğru. Ama çoğu önemsiz.

Az omzunun üzeriden bana bakıyor. Attor istediği her şeyi verdi; artık sadece boş boş konuşarak zaman kazanmaya çalışıyor.

Sırtımı duvardan çekiyorum. Bacaklarını kırıp kanatlarını parçaladıktan sonra onu Hybern sahiline at. Yaşadığından emin ol. Attor debelenip yalvarmaya başlıyor. Kapıdan çıkmak üzereyken durup ona dönüyorum. Bunun her anını hatırlayacağım. Yaşamana izin verdiğime dua et. Şimdilik.

Onun zihnini yağmalarken Dağın Altı'ndaki anılarını görmek istemedim. Kendimi, diğerlerini... Amarantha'ya Feyre'nin yerine verdiğim insan kıza neler yaptığını. Feyre'ye vurmanın, ona işkence etmenin, eziyet etmenin nasıl bir his olduğunu.

Çünkü onlara baksaydım, onu duvardan duvara çarpmak isteyebilirdim. Oysa göndermek istediğim mesaj, kendi intikamımdan çok daha önemli.

Hücreyi terk ederken Doğrucu'nun keskin kenarı altında Attor çığlık atmaya başlıyor.

Bu kadardı. Kendi bedenime dönerek geriye sendeledim.

Tamlin sınırları kapatmıştı. Bahar Sarayı'ndaki durum nedir?

Hiç. Şu an itibariyle. Tamlin'in kendine ait olduğunu düşündüğü şeyleri korumak konusunda ne kadar ileri gidebileceğini biliyorsun.

Darmadağın olmuş çalışma odasının duvarından süzülen boyalar gözümün önüne geldi.

Mor'u daha o gün göndermeliydim, dedi Rhys. Sesinde gizli bir uyarı vardı.

Hemen mental kalkanımı kaldırdım. Bu konuyla ilgili konuşmak istemedim. Bana her şeyi söylediğin için teşekkür ederim, dedikten sonra kitabımla çayımı alıp odama yürüdüm.

Feyre, diye seslendi. Durmadım. Üzgünüm... seni kandırdığım için.

Yani az önce zihnine girmeme izin vermesi... bir barış teklifiydi. Bir mektup yazmam gerekiyor.

Mektup kısa ve basitti. Ama her kelimesi için savaş vermiştim.

Zorlanmamın cehaletle ilgisi yoktu. Hayır, artık gayet güzel okuyup yazabiliyordum.

Sorun kelimelerdeki mesajdaydı. Lobide bekleyen Rhys mektubumu okudu:

Kendi isteğimle ayrıldım.

Sağlığım ve sıhhatim yerinde. Benim için yaptığın her şeye, bana verdiğin her şeye minnettarım.

Lütfen beni arama. Geri dönmeyeceğim.

Kâğıdı ikiye katladığı anda mektup ortadan kayboldu. Emin misin?

Belki Bahar Sarayı'ndaki şu meçhul duruma faydası dokunurdu. Rhys'in arkasındaki pencerelere baktım. Şehrin üstünde halkalanan sis dağılmış, yerini aydınlık, bulutsuz gökyüzüne bırakmıştı. Ve zihnim günlerdir olmadığı kadar temizdi - hatta aylardır olmadığı kadar.

* * *

Dışarıda bir şehir uzanıyordu. Şimdiye kadar alıcı gözle bakmadığım, umursamadığım bir şehir.

Oysa istediğim buydu: Yaşam, canlılık. Bunu görmek, o hareketliliği damarlarımda hissetmek istiyordum. Karşılaşabileceğim ya da yapabileceğim şeylerin haddi hududu olmasın istiyordum.

Kimsenin süs köpeği değilim, dedim. Rhys dalgın görünüyordu. Bir keresinde bana aynı şeyi söylediğini mi hatırlamıştı? O zamanlar kendi suçluluğumda, kendi çaresizliğimde öylesine kaybolmuştum ki neyi kastettiğini anlamamıştım. Sırada ne var?

ister inan ister inanma, sana gerçekten bir günlük izin vermek istiyorum.

Beni şımartıyorsun.

Hayır. Üstelik bu sabahki dinlenmeni izinden bile saymıyorum. Bozulma ama plan yaparken şu andaki kondisyon durumunu hesaba katmam gerekiyor.

Bırak da buna kendim karar vereyim. Nefesler Kitabı'ndan ne haber?

Azriel şu Attor meselesini halledip geri döndüğünde diğer yeteneklerini devreye sokacak ve Kitap'ı nerede sakladıklarını, onunla ne yapmayı planladıklarını öğrenmek için ölümlü kraliçelerin saraylarına sızacak. Kitap'm Prythian'daki yarısına gelince... Ziyaret talebim onaylanırsa birkaç gün içinde Yaz Sarayı'na gidebiliriz. Yüce Lordlarm diğer sarayları ziyaret etmesi herkesi tedirgin eder. Hele bir gidelim, kitapla sonra ilgileniriz.

Susup bekledi. Bitkin adımlarla üst kata çıkmamı ve kara kara düşünerek uykuya dalmamı beklediğine şüphem yoktu.

Bıkmıştım. Uyumaktan gına gelmişti.

Şehrin asıl gece görülmesi gerektiğini söylemiştin, dedim. Sadece lafta mı kalacak, yoksa zahmet edip bana gösterecek misin?

Kendi kendine gülerken beni tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarından çekinmedim.

Yeniden gözlerime döndüğünde, dudaklarında çok az kişinin şahit olduğu bir kıvrım belirdi. Gerçek neşe - rahatlamayla bilenmiş bir parça mutluluk. Yüce Lord maskesinin ardındaki gerçek adam. Öyleyse bu gece dışarıda yiyoruz, dedi. Lafta mı kalacak, yoksa Gece Lordu'nun seni yemeğe götürmesine izin verecek misin, göreceğiz Feyreciğim.

www.UserSitesi.Net

Amren akşamüstü odama geldi. Anlaşılan yemeğe cümbür cemaat gidiyorduk.

Cassian'la Mor alt katta Cassian'm kısa mesafede Mor'un yabalamasından daha hızlı uçup uçmadığı konusunda ağız dalaşına girmişlerdi. Sanırım Azriel de onların yanındaydı ve muhtemelen gölgelerinin mabedine sığınmıştı. Neyse ki Attor'la uğraştıktan sonra biraz dinlenme fırsatı bulabilmişti. Umarım ölümlü diyarına kraliçeleri gözetlemeye gitmeden önce biraz daha dinlenebilirdi.

Amren, hiç olmazsa bu kez, girmeden önce kapıyı vurdu. Saçıma sedef tokalar tutuşturmayı bitiren Nuala ve Cerridwen, narin yapılı kadına şöyle bir baktıktan sonra duman puflamasıyla kayıplara karıştılar.

Amren, Korkak şeyler, dedi kırmızı dudaklarını büzerek. Cadıların topu böyledir.

Cadı mı? Tuvalet masasının karşısındaki sandalyemde arkama döndüm. Ulu Peri olduklarını sanıyordum.

Yarı Ulu Peri, dedi Amren. Üstümdeki turkuaz, kobalt mavisi ve beyaz renkli giysileri inceledi. Cadılar duvarlardan, taşlardan, aklına gelebilecek her yerden yürüyerek geçebilen gölge ve sisten ibarettirler. Bu ikisinin nasıl peydahlandığını bilmek bile istemiyorum. Ulu Periler aletlerini bulduğu her deliğe sokuyor.

Ağzımdan çıkan öksürükle kahkaha karışımı şey yüzünden neredeyse boğuluyordum. Casusluk konusunda kimse ellerine su dökemez.

Şu anda burada olduğumu Azriel'in kulağına neden fısıldıyorlar dersin?

Rhys'e hesap verdiklerini sanıyordum.

İkisine de hesap verirler. Ama ilk eğitimlerini Azriel'den aldılar.

Beni mi gözetliyorlar?

Hayır. Yağmur bulutu renkli gömleğinden çıkan bir ipliğe kaşlarını çatarak baktı. Başını kaldırdığında küt siyah saçları dalgalandı. Rhys onları defalarca bunu yapmamaları konusunda uyardı ama Azriel'in bana tamamıyla güveneceğini hiç sanmıyorum. Yani benim hareketlerimi rapor ediyorlar. Üstelik iyi bir sebepleri var.

Neden?

Neden olmasın? Rhysand'm istihbarat subayı emirlere karşı gelmek pahasına beni gözetlemeseydi bozulurdum doğrusu. Rhys bu itaatsizliğinden dolayı onu cezalandırmıyor mu? Gümüş gözleri parladı. Hayaller Sarayı üç şey üzerine kuruludur: Koru, onurlandır ve değer ver. Kaba kuvvet ve itaat mi bekliyordun? Rhysand'm üst düzey danışmanlarının ya çok az gücü vardır ya da hiç yoktur. O sadece sadakate, beceriye ve merhamete değer verir. Azriel, itaatsizliğine rağmen, onun sarayını ve halkını korumak amacıyla hareket ediyor. Yani, hayır. Rhysand bu yüzden onu cezalandırmaz. Kurallar vardır ama oldukça esnektir.

Peki ya Tithe?

Ne Tithesi?

Küçük taburemden kalktım. Tithe - vergiler, falan. Yılda iki kez.

Şehir sakinlerinin ödediği bazı vergiler var ama Tithe yok. Cık cık etti. Gerçi Bahar Yüce Lordu bu uygulamayı sürdürüyormuş. Bu konu üzerinde uzun boylu düşünmek istemiyordum, şimdilik - o mektup daha yerine ulaşmadan. Elbette çoktan ulaş-madıysa. Tuvalet masasının üzerindeki küçük kutuya uzanıp Amren'in muskasını aldım, işte. Altın ve mücevher kakmalı zımbırtıyı uzattım. Teşekkür ederim.

Muskayı açık avucuna bıraktığımda kaşlarını kaldırdı. Geri verdin.

Bunun da bir test olduğunu fark etmemiştim.

Muskayı kutusuna geri koydu. Sende kalsın. Zaten büyülü değil.

Afalladım. Yalan söyledin...

Omuz silkip kapıya yöneldi. Onu takı sandığımın dibinde buldum. Zindan'dan çıkabileceğine inanmak için bir şeye ihtiyacın vardı.

Ama Rhys sürekli buna bakıp duruyordu.

Çünkü iki yüz yıl önce kendisi hediye etmişti. Muhtemelen yeniden görünce şaşırmıştır ve neden sana verdiğimi merak etmiştir. Hatta muhtemelen sana neden vermiş olabileceğimi düşünüp endişelenmiştir.

Dişlerimi sıktım ama Amren neşeyle Bir şey değil, diye şakıyıp odadan çıktı.

29. BÖLÜM

Soğuk geceye rağmen şehirdeki tüm dükkânlar açıktı. Küçük meydanlarda müzisyenler yeteneklerini sergiliyor, Tekstil ve Kuyum Palas gerek Ulu Peri gerekse sıradan perilerin oluşturduğu müşteri ve sanatçı kalabalığıyla kaynıyordu. Ama palası geçip nehir boyunca yürümeye devam ettik. Su öyle durgundu ki siyah yüzeyindeki yıldız ve ışık harmanıyla bir sonsuzluk kurdelesine benziyordu.

Sidra'nın üstündeki geniş mermer köprülerden birinden geçerken beş arkadaş birbirleriyle çene çalmak için bazen ileri giderek, bazen geri kalarak, telaşsız adımlarla yürüdüler. Nehrin iki yanındaki süslü fenerlerden gelen peri ışığı üç adamın kanatlarında altın rengi gölgeler yaratıyor, üstlerindeki dikenleri parlatıyordu.

Sohbet konusu sürekli değişiyordu: Tanıdıkları kişiler, hiç duymadığım bir spor dalındaki takımlar ve maçlar (anlaşılan Amren bir takımın ateşli, fanatik taraftarıydı), yeni dükkânlar, dinledikleri müzikler, en sevdikleri gece kulüpleri... Hybern ve karşı karşıya olduğumuz tehdit hakkında tek kelime etmiyorlardı. Şüphesiz gizlilik yüzündendi ama içimden bir his, bunun dışında, hiç olmazsa bu gece, hep birlikteyken, bu korkunç ve iğrenç konunun ortamı bozmasını istemediklerini söylüyordu. Sıradan vatandaşlar gibiydiler - Rhys bile. Sanki saraydaki, belki de tüm

Prythian'daki en güçlü kişiler onlar değildi. Ve sokaklarda bizi görünce duraklayan, beti benzi atan veya kaçan hiç kimse -ama hiç kimse- yoktu.

Hayranlık, belki hafif bir tedirginlik... ama asla korku değil. Alışılmadık şekilde tek kelime etmeden sadece gözlemliyordum: Onları, dünyalarını; her birinin uğrunda savaş verdiği, önceleri öfke duyduğum, içerlediğim bu normalliği.

Dünyada gerçekten böyle bir yer yoktu. Böylesine dingin. Halkı ve yöneticileri tarafından böylesine sevilen.

Şehrin diğer yakası daha da kalabalıktı. Önünden geçtiğim her tiyatronun önü şık giyimli müdavimlerle dolup taşıyordu. Daha önce hiç tiyatro binası görmemiştim. Ne bir oyun izlemiştim, ne bir konser, ne de senfoni. Köhne köyümüzdeki en seyirlik şeyler soytarılar ve halk ozanları, en az seyirlik olanlar da uyduruk çalgılarıyla acı acı uluyan dilenci sürüleriydi.

içlerinden müzik taşan kafeleri ve dükkânları geçerek nehir boyunca yürümeye devam ettik. Diğerlerinden geri kaldığım halde, eldivenli ellerimi koyu mavi paltomun ceplerine soktuğum halde, şehirden yükselen bu seslerin duyduğum en güzel şey olduğunu düşündüm: insanlar, nehir ve müzik; tabaklardaki gümüş çatal bıçak tıngırtıları; masaya oturulurken çekilen, masadan kalkılırken geri itilen sandalyelerin zeminde çıkardığı gıcırtılar; yanlarından geçerken mallarını öven satıcıların bağırışları.

Umutsuzluk ve uyuşukluk içinde geçirdiğim aylar boyunca ne çok şey kaçırmıştım?

Ama bitmişti artık. Velaris'in can suyu içimde saçak atıyordu ve nadir sessizlik anlarında uzaktaki uçurumların dibinden gelen dalga seslerini duyduğuma yemin edebilirdim.

Sonunda nehir kenarındaki iki katlı bir binanın giriş katındaki, altın ve yeşil renklerle bezenmiş, hepimizi -ve üç çift Illyria kanadını- zar zor alacak büyüklükte bir restorana girdik.

Restoran sahibi onları tanıdı ve hepsini tek tek yanaklarından öptü - Rhysand'ı bile. Amren hariç. Onun önünde saygıyla eğildikten sonra, hepimizi yarısı restoranın dışına taşan geniş bir masaya aldı ve hemen mutfağa koştu. Yıldızlı gece tertemiz
ve serindi; nehir kenarındaki yürüme yolu boyunca özenle yerleştirilmiş saksı palmiyeleri rüzgârla hışırdıyordu. Kışın ölmesinler diye tılsımlandıklarma şüphe yoktu - tıpkı restorandaki sıcaklığın bizi ya da nehir kenarındaki masalarda tamamen açık havada oturan müşterileri dışarıdaki ayazdan koruması gibi.

Masa çok geçmeden yemek tabaklarıyla, şaraplarla ve sohbetle doldu taştı. Yıldızların altında yemeğimizi yedik. Böyle güzel yemekler görmemiştim - böyle sıcak, böyle iştah açıcı, böyle lezzetli. Sanki sadece karnımı değil, içimdeki derin boşluğu da dolduruyorlardı.

Restoranı işleten, zayıf, siyah derili, kahverengi gözlü bayan hemen arkamda dikilip palaslara gelen son baharat sevkiyatı hakkında Rhys'e dert yandı. Tüccarlar fiyatların artabileceğini söylüyorlar Yüce Lord, özellikle de yeniden alevlenen Hybern söylentileri doğru çıkarsa.

Masanın diğer tarafındaki sohbet devam etse de dikkatlerin bizden tarafa kaydığını hissettim.

Rhys sandalyesinde geri yaslanıp şarap kadehini elinde çevirdi. Fiyatların aşırı artmaması için bir yol buluruz.

Kadın, parmaklarını hafifçe ovuşturarak, Elbette, zahmet olmayacaksa, dedi. Sadece... yani her şey yoluna girdiğine göre... bu baharatları tekrar bulabilmek çok güzel.

Rhys kibar bir gülümsemeyle, onu daha genç gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Aşçılığından öyle hoşlanıyorum ki zahmetin lafı bile olmaz.

Kadının gözleri parladı, yüzü kızardı ve bakışlarını benden tarafa kaçırdı. Ben de onu dinlerken sandalyemde yarım dönerek yüzüne baktığım için göz göze geldik. Peki sizin hoşunuza gitti mi? Yüzündeki mutluluk, sevdiği işi yaparak geçirilen zorlu günün verdiği tatmin ifadesi, beni can evimden vurdu.

Aynı şekilde hissettiğimi hatırladım. Sabahtan gece yarılarına dek resim yaptıktan sonra. Bir zamanlar kendim için istediğim tek şey buydu. Tabaklara tek tek baktıktan sonra tekrar ona döndüm. Ölümlü diyarında yaşadım, öteki saraylarda bulundum - ama hiç birinde böyle güzel yemekler yemedim. Bana bu kadar... yaşadığımı hissettiren yemekler.

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda saçmaladığımı anladım ama hissettiklerimi ifade etmemin başka yolu yoktu. Restoran sahibi beni anlamış gibi başını eğdi ve omzumu sıktı. Öyleyse sana çok özel bir tatlı getireyim, dedikten sonra mutfağa seğirtti.

Tabağıma döndüğümde Rhysand'ı bana bakarken buldum. Ağzı hafif açıktı ve yüz ifadesi daha önce görmediğim kadar yumuşak, hiç görmediğim kadar dalgındı.

Kaşlarımı kaldırım. Ne var?

Ukala ukala sırıttıktan sonra öne eğilip Mor'un anlattığı hikâyeye kulak verdi.

Mor'un neyden bahsettiğini hatırlamaya çalışırken restoran sahibi koyu renkli bir sıvıyla dolu metal kadehi Amren'in önüne koydu.

Tahtın İkincisi tabağına dokunmamış ama ayıp olmasın diye içindekileri sağa sola itelemişti. Önüne koyulan kadehi görünce alnını kırıştırdı. Bunu yapmak zorunda değildin.

Restoran sahibi ince omuzlarını silkti. Taze ve sıcak. Yarınki rosto için zaten hayvan kesmek zorundaydık.

Kadehteki şeyin ne olduğunu anlayınca dehşetle irkildim.

Amren kadehi döndürdüğünde kenarlara bulaşan koyu sıvı şarap gibi parladı. Bir yudum aldıktan sonra, Aromasını mükemmel ayarlamışsın, dedi. Dişlerinde kan parlıyordu.

Kadın eğilerek selam verdi. Kimse mekânımdan boş mideyle ayrılmaz, dedikten sonra uzaklaştı.

Yemek faslı bitip de Rhys restoran sahibinin itirazlarına rağmen hesabı ödemeye gittiğinde, utanmasam Mor'dan beni dışarı taşımasını rica edecektim. Ölümlü ormanında yaptığım idman yüzünden tüm kaslarım isyan ediyordu: Rhys'i karlara çalarken kullandığım tüm uzuvlarım yemek sırasında ağrımaya başlamıştı.

Nehir kenarında toplandığımızda Mor eliyle tembel daireler çizerek karnını okşadı. Dansa gitmek istiyorum. Midem bu kadar doluyken uyuyamam. Rita'nın Yeri hemen sokağın başında.

Dans. Bedenim inleyerek itiraz edince bu saçma fikre karşı çıkacak birini bulmak umuduyla etrafıma bakındım.

Ama gözlerini Mor'dan ayırmayan Azriel - Azriel- Ben varım, dedi.

Cassian kaşlarını çatarak, Tabi tabi, ne demezsin, diye homurdandı. Sen şafakla birlikte yola çıkmayacak mısın?

Mor da Cassian gibi kaşlarını çattı - Azriel'in yarın nerede ne yapacağını yeni hatırlamış gibiydi. Azriel'e döndü. Gitmesek de olur...

Gitmek istiyorum, dedi Azriel. Mor'un gözlerine öyle uzun baktı ki sonunda Mor boş verip Cassian'a döndü. Lütfedip bize katılacak mısın, yoksa aynanın karşısına geçip kaslarını seyretmeyi mi planlıyorsun?

Cassian pofurdayarak güldükten sonra Mor'un koluna girip yola koyuldu. Geliyorum, seni eşek kafalı. Ama sadece içmek için. Dans etmem.

Ana'ya şükür. Son denediğinde neredeyse bacağımı kırıyordun.

Her adımda didişerek kol kola yokuşu tırmanırlarken, arkalarından bakakalan Azriel'in halini merakla izlememek imkânsızdı. Gölgeler omuzlarının etrafında kümelendi, sanki gerçekten kulağına bir şeyler fısıldıyorlar ya da -belki- onu korumaya alıyorlardı. Derin bir nefes alarak gölgeleri dağıtırken geniş göğsü iyice genişledi. Ardından, rahat ve ağırbaşlı adımlarla peşlerine düştü. Eğer Azriel onlarla gidiyorsa, benim gitmemek için uyduracağım herhangi bir bahane...

Yalvaran bakışlarımı Amren'e çevirdim ama ortadan kaybolmuştu.

Rhys arkamdan yaklaşıp kulağımın dibinde konuşunca korkuya yerimden sıçradım. Eve götürmek için arka taraftan kan alıyor. Kısık kahkahası ensemi ısıttı. Sonra evin yolunu tutup kendine ziyafet çekecek.

Ürpermemeye çalışarak yüzümü Rhys'e döndüm. Neden kan? Sormak kabalık olurdu.

Kaşlarımı çattım. Sen dansa gidiyor musun?

Omzumun üzerinden yokuşun son metrelerini tırmanan arkadaşlarına baktı. Birkaç kişi durup onlara selam verdiler. Eve yürümeyi tercih ederim,

dedi Rhys, sonunda. Uzun bir gündü. Mor tepeye varınca, eflatun elbisesini kış rüzgârında savu-

rarak arkasına döndü ve koyu sarı kaşlarından birini kaldırdı. Rhys'in başım sağa sola salladığını görünce el salladı. Azriel'le Cassian da hızlıca el salladılar. Cassian silah arkadaşının yetişmesini bekledikten sonra koluna girip onunla konuşmaya başladı.

Rhys dönüş yolunu işaret etti. Yürüyelim mi? Yoksa üşüyor musun?

Restoranın arkasında Amren'le kan içmek daha cazip geliyordu ama başımı sağa sola salladım. Nehir kıyısından köprüye doğru yürümeye başladık.

Amren'in aromalı kanı lıkır lıkır içmesi gibi, ben de şehrin tadını çıkartmaya devam ettim. Hatta suyun üzerideki renk cümbüşüne bakayım derken neredeyse takılıp düşecektim.

Velaris'in Gökkuşağı bir avuç dolusu mücevher gibi parlıyordu: Rengârenk binalar ay ışığında hayat bulmuş gibiydi.

Şehrin en sevdiğim manzarası, dedi Rhys. Nehir kıyısındaki yürüme yolu boyunca uzanan demir korkuluklara dayanıp sanatçılar mahallesine baktı. Kız kardeşim de seyretmeye doyamaz-dı. Buradan ayrılırken tekmeler savurarak çığlıklarıyla Velaris sokaklarını inlettiği için babam her defasında onu sürükleyerek götürmek zorunda kalırdı.

Sözlerinden dökülen kederi hissedince doğru kelimeleri bulmak için çabaladım. Ama tıpkı beş para etmez bir aptal gibi, O halde neden iki evin de nehrin diğer yakasında? diye sordum. Korkuluğa abanıp Gökkuşağı'nm nehrin üzerinde dalgalanan yansımasını seyrettim. Akıntıya karşı yüzmeye çalışan balık pırıltılarına benziyordu.

Çünkü sessiz bir sokak istedim. Böylece canım istediğimde bu yaygarayı ziyaret edip geri çekilebileceğim bir yuvam olacaktı. Şehri yeniden düzenleyebilirdin.

Bu yerdeki herhangi bir şeyi neden değiştirmek isteyeyim ki? Yüce Lordlar böyle yapmaz mı? Nefesim serin gecede buharlanıyordu. Canları ne isterse?

Uzun uzun yüzüme baktı. Yapmak isteyip de yapamadığım o kadar çok şey var ki.

Bu kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim. Peki, Amren'e mücevher almanın nedeni sadece aranı iyi tutmak mı, yoksa ikiniz... birlikte misiniz?

Rhys bir kahkaha patlattı. Aptal gençlik yıllarımda bir kez yatmayı teklif etmiştim. Gülmekten karnına ağrılar girmişti. Ona mücevherler alıyorum, çünkü benim için dişini tırnağına takan, ihtiyaç duyduğumda bana arka çıkan bir arkadaşa hediye vermek hoşuma gidiyor. Aramı iyi tutmak da cabası.

Sözleri beni şaşırtmadı. Yani hiç evlenmedin.

Bu gece soruya doymuyorsun. Dik dik baktığımı görünce iç çekerek cevapladı. Sevgililerim oldu ama hiçbirine hayatımı paylaşmayı teklif etmek içimden gelmedi. Açıkçası teklif etseydim bile hepsi hayır derdi, sanırım.

www.cepkitabi.net

Elini tutabilmek için birbirlerini çiğnerler diye düşünüyordum. Tıpkı Ianthe gibi.

Benimle evlenmek demek, sırtında hedef tahtasıyla dolaşmak, benden olacak her çocuğun -daha ana rahmine düştüğü andan itibaren- peşine düşüleceğini bilerek yaşamak demek. Ailemin başına gelenleri bilmeyen yok. Üstelik halkım diğer sarayların bizden nefret ettiğinin farkında.

Hâlâ tüm hikâyeyi bilmesem de, Neden? diye sordum. Neden bu şehri gizli tutuyorsun? Kimsenin burayı bilmemesi çok yazık - burada ne iyi bir çıkardığım.

Eskiden Gece Sarayı sadece Kâbuslar Sarayı'ndan ibaretmiş ve Oyuk Şehir'den yönetiliyormuş. Çok eskiden. Derken, farklı bir vizyona sahip kadim bir Yüce Lord, değişim sürecinde ülkesini zayıf görüp saldırmasınlar diye tüm sınırları kapattıktan sonra bir darbe yapmış, en azılı saray efradını ve katilleri saf dışı bırakmış, hayalciler için Velaris'i inşa ettirip ticareti ve barışı tesis etmiş. Sanki o zamana bakıp tüm bunları görebiliyormuş gibi gözleri parladı. Böyle olağanüstü yetenekleri varken bunu yapsa şaşırmazdım.

Burayı korumak için, sır olarak saklamış, diye devam etti Rhys. Sonra çocukları ve çocuklarının çocukları da buna devam etmiş. Onun ve varislerinin şehrin üzerine bıraktıkları büyüler sayesinde buradaki tüccarlar, dünyanın gözünden saklanan ge-
itlilerle ve taşıdıkları mallarla ilgili ustalıkla yalan söyleyebiliyor. Efsaneye göre o kadim Yüce Lord bu büyünün ebedi olabilmesi için taşlara ve nehre kendi kanını katmış.

Tüm iyi niyetine rağmen, zaman geçtikçe, eskisi kadar kötü olmasa da, karanlık yeniden büyümüş. Sarayımda kalıcı bir bölünme yaratacak kadar. Tüm dünyaya öteki yüzümüzü gösterdik, çünkü bizden korkmalarını ve böyle bir yerin serpilip geliştiğini tahmin bile etmemelerini istedik. Kâbuslar Sarayı'mn Velaris'ten haberdar olmadan yoluna devam etmesine izin verdik, çünkü onlar olmazsa bazı sarayların ve krallıkların bize saldıracağını biliyorduk. Saldıracaklar, sınırlarımızı geçip topraklarımızı işgal edecekler ve milenyumlar boyunca diğer Yüce Lordlardan ve saraylardan sakladığımız sayısız sırrımızı keşfedeceklerdi.

Yani sahiden başka hiç kimse bilmiyor? Diğer saraylardaki hiç kimse?

Bir Kazan'm kulu bile. Ne bir haritada görürsün, ne de burada yazılanların dışında bir kitapta bahsedildiğini duyarsın. Belki bu kadar içe kapanık ve yalıtılmış olmak bizim zararımıza ama... Etrafımızdaki şehri işaret etti. Halkım bundan pek şikâyetçi görünmüyor.

Sahiden de şikâyetçi görünmüyorlardı. Rhys ve Yüksek Konsey'i sayesinde. Az'ın yarın ölümlü topraklarına gitmesi seni endişelendirmiyor mu?

Parmak ucuyla demir korkuluğa vurdu. Elbette endişelendiriyor. Ama Azriel ölümlü saraylarından çok daha korkunç yerlere sızmayı başardı. Endişelerimi hakaret sayar.

Yaptığı şeyleri kafasına takar mı? Casusluğu kastetmiyorum. Mesela, bugün Attor'a yaptıklarını.

Rhys derin bir nefes verdi. Bunu anlamak zor - ayrıca, sorsam da söylemez. Cassian'ın rakiplerini paramparça ettikten sonra içi dışına çıkana kadar kustuğuna, hatta bazen onlar için yas tuttuğuna şahit oldum. Ama Azriel... Cassian'la ben ne kadar çabalasak da, görünüşe göre, ona ne hissettiğini itiraf ettirebilecek tek kişi Mor. O bile ancak Azriel'in sonsuz sabrının tükendiği noktaya kadar kafasını ütülerse sonuç alabiliyor.

Hafifçe gülümsedim. Peki onunla Mor, hiç...

Bu, ikisinin arasında. Hatta Cassian'ı da sayarsak üçünün. Onların arasında kalacak kadar aptal ya da haddini bilmez değilim. Yani, onların işine burnuma sokarsam aynen dediği gibi biri olurdum.

Kalabalık köprüden nehrin diğer yakasına sessizlik içinde yürüdük. Kasaba eviyle aramızdaki dik tepeleri görünce tüm kaslarım anırdı.

Beni uçurması için Rhys'e yalvarmak üzereydim ki bir restoranın önündeki sokak çalgıcılarından yükselen müzik sesi kulağıma çalındı.

Ellerim iki yanıma düştü. Bir senfoninin kısaltılmış versiyonuydu. Korkunun ve çaresizliğin pençesinde kıvrandığım bir sırada o soğuk zindan hücresine süzülen ve güzel şeyler hayal etmemi sağlayarak beni darmadağın olmaktan kurtaran bir senfoninin.

Ve bir kez daha güzelliğiyle beni sarstı: O üst üste katlanıp yayılmalar; o neşe ve huzur.

Dağın Altı'ndaki bu melodiyi -hatta aynı tarz müziği- başka hiçbir yerde duymamıştım. Hücremde bile tekrar kulağıma ça-lınmamıştı, o tek gece dışında.

Sen, diye fısıldadım. Müzisyenler o kadar güzel çalıyorlardı ki gözlerimi onlardan alamıyordum; çevre kafelerde yemek yiyenler bile çatal bıçaklarını indirmişlerdi. Bu müziği hücreme sen yolladın. Neden?

Rhysand'm sesi boğuktu. Çünkü gözlerimin önünde eriyordun ve seni kurtarmanın başka yolu yoktu.

Müzik kabarıp yükseldi. Hayalimde bir gökyüzü sarayı görmüştüm; gün doğumuyla şafak arasında bir yerde... aytaşı sü-tunlu bir bina. Gece Sarayı'nı gördüm.

Yan yan baktı. Ben görüntü falan göndermedim. Umurumda değildi. Teşekkür ederim. Her şey için. Geçmişte... ve şimdi yaptıkların için.

Dokumacı'dan sonra bile mi? Ya da Attor için bu sabah kurduğum tuzaktan sonra?

Burnumdan soludum. Her şeyin içine ediyorsun.

Rhys sırıttı. Bir kolunu bacaklarımın arkasına atıp benimle birlikte gökyüzüne fırladığında, etraftakilerin bize bakıp bakmadıklarını umursamadım.

Bunu sevmeyi öğrenebilirim diye düşündüm. Uçmayı.

Sıcacık odanın diğer ucunda yanan huş odunlarının çıkardığı keyifli çıtırtıları dinleyerek yatağımda kitap okuyordum. Kitabın sayfasını çevirince bir kâğıt parçası düştü.

Krem renkli kâğıdın üstündeki el yazısına bakınca yatakta doğrulup oturdum.

Rhys şöyle yazmıştı:

Utanmaz çapkının teki olabilirim ama hiç olmazsa korkunç öfke patlamalarım yok. Karda kavga ederken aldığım yaralarla ilgilensen iyi olacak. Sayende her yanım çürük içinde kaldı.

Komodinin üstünde bir tıkırtı oldu. Dönüp bakınca cilalı maun yüzeyde bir kalemin yuvarlandığını gördüm. Tısladım ve kalemi kaptığım gibi cevabı yapıştırdım:

Yaralarını yala ve beni rahat bırak.

Kâğıt kayboldu.

Bir süre sonra -üzerinde yazan bir-iki kelime için fazla uzun bir süre sonra- geri döndü.

Senin yalamanı tercih ederim.

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve cümleyi tekrar tekrar okurken damarlarımda bir çeşit sabırsızlık dolaştı. Bana meydan okuyordu.

Gülümsememek için dudaklarımı sıkarak cevap yazdım:

Tam olarak nereni yalayayım?

Soru işaretinin noktasını koyamadan kâğıt ortadan kayboldu.

Cevabın gelmesi epey uzun sürdü:

Sen neremi yalamak istersen, Feyre.

Her yerimi, diye başlamak isterdim ama gerekirse seçebilirim.

Hemen cevap verdim.

Dua et de benim yalamam seninkine benzemesin. Dağın Altı'nda ne kadar berbat olduğunu unutmadım.

Doğru değildi. Parçalanmama ramak kala gözyaşlarımı diliyle silmişti.

Bunu beni bir arada tutmak için yapmıştı - öfkeli tutmak için. Çünkü öfke, hiçbir şey hissetmemekten iyiydi; çünkü öfke ve nefret, umutsuzluğumun sonsuz karanlığında hiç bitmeyen tek yakıtımdı. Bu hareketiyle, müziği gönderirken yaptığı gibi, beni ayakta tutmaya çalışmıştı.

Lucien yaralarımı iyileştirmek için birkaç kez gelip gitmişti. Ama beni hem hayatta tutmak, hem de koşulları değerlendirebilmem için zihnimi korumak adına bütün riskleri göze alan tek kişi Rhys'ti. Son birkaç haftadır yine aynı şeyi yapıyordu, içimdeki boşluğu bastırmak için bana sataşıp kızdırıyordu.

www.CepSitesi.Net

Baskı altındaydım, diye yazdı. Dilersen, bu konuda yanıldığını ispatlamaktan büyük memnuniyet duyarım. Yalamak konusunda çok ama çok iyi olduğumu söylerler.

Dizlerimi birleştirip cevap yazdım. İyi geceler.

Hemen geri yazdı. Beni düşünürken yüksek sesle inlememeye çalış. Güzellik uykusuna yatacağım.

Ayağa fırladım ve kâğıdı gürüldeyen ateşe fırlattıktan sonra ortaparmağımı gösterdim.

Koridorların kahkaha sesleriyle inlediğine yemin edebilirdim. Rhys'i düşünmedim.

Attor'u düşündüm. Beni adam akıllı döverlerken pençeleriyle beni sıkı sıkı tutuşunu, ıslıklı kahkahasını, iğrenç kokusunu...

Ama tüm gece uyudum. Ve bir kez bile uyanmadım.

30. BÖLÜM

Cassian çoğu zaman ukala sırıtmalardan ve kabalıktan ibaretmiş gibi görünebilirdi. Ama Rüzgâr Evi'nin tepesindeki kayalara oyulmuş idman sahasında soğukkanlı bir katile dönüşmüştü. Ve hayati içgüdülerimi canlandırmayı başarmıştı...

Soğuk havaya rağmen deri savaş kıyafetimin içinde terden vıcık vıcık olmuştum. Nefeslerim boğazımı yakıyordu. Kollarım deli gibi titriyor, ne zaman parmaklarımı kullanacak olsam ser-çeparmağım kontrolsüz şekilde seğirmeye başlıyordu.

Ben serçeparmağımm kafasına göre takılmasını izlerken, Cassian aramızdaki mesafeyi kapatıp yanıma geldi ve elimi tuttu. Bunun nedeni yanlış parmak boğumlarını kullanarak vuruş yapman, ilk iki boğum -yani işaretparmağı ve ortaparmak boğumları- yumruktaki doğru temas noktalarıdır. Nasırlı parmağıyla yüzük ve serçeparmaklarımm arasını tıpışlayarak devam etti: Burayla vurmak rakibinden çok sana zarar verir. Attor seninle yumruk yumruğa dövüşmek istemediği için şanslısın.

Bir saattir yakın dövüşün temel ilkeleri üzerinde duruyorduk. Avlanmada, ok kullanmada iyi olabilirdim ama görüldüğü kadarıyla sol tarafımı kullanma konusunda acınacak haldeydim. Doğduktan hemen sonra yürümeye çalışan geyik yavruları kadar koordinasyon fakiriydim. Bedenimin sol tarafıyla yumruk atmak ve adımlamak neredeyse imkânsızdı — öyle ki yaptığım her üç hamlenin ikisinde tökezleyip Cassian'a toslamıştım. Sağ yumruklar çok daha kolaydı.

Bir şeyler iç, dedi Cassian. Sonra biraz karın çalışması yaparız. Tüy gibi savrulurken yumruk atmayı öğrenmenin hiçbir anlamı yok.

Kaşlarımı çatarak karşımızdaki idman sahasından gelen kılıç şakırtılarına baktım.

www.CepSitesi.Net

Azriel, sürpriz şekilde, öğle yemeğinde ölümlü diyarından dönmüştü. Yolunu kesip onunla ilk konuşan Mor olmuştu ama daha sonra Rhys'ten aldığım ikinci el bilgiye göre kraliçelerin sarayında bir tür bariyerle karşılaşmış ve bu konuda ne yapılabileceğini değerlendirmek için geri dönme ihtiyacı hissetmişti.

Değerlendirmek ve -görünüşe göre- kara kara düşünmek için. Çünkü bana dilinin ucuyla merhaba dedikten sonra hemen Rhysand'la idmana başlamıştı ve yüzünden düşen bin parçaydı. Bir saattir sahanın ortasında dönüp dururlarken ince kılıçları civa parlamaları gibi havada uçuşuyordu. Acaba Rhys bir yandan idman yaparken, bir yandan da istihbarat subayının gerginliğini mi alıyordu?

Son baktığımda üzerlerinde olan deri ceketleriyle gömleklerini çıkarmışlardı - güneşli kış havasına rağmen.

Benimkilere benzeyen dövmeler bronzlaşmış kaslı kollarından yukarıya tırmanıyor, omuzlarından aşıp göğüs kaslarına yayılıyordu. Sırtlarında ise, kanatlarının arasından, tipik olarak sırtlarına astıkları kılıcın altına gelecek şekilde omurgaları boyunca aşağıya iniyordu.

Bakışlarımı takip eden Cassian, Dövmeleri Illyria savaşçısı olarak kabul edildiğimizde yaptırırız, savaş meydanında şans ve zafer getirmesi için, dedi. Ona alıcı gözle bakınca sahiden içkiye düşkün olup olmadığını merak ettim: Parlak güneş altında terle parlayan karın kasları, güçlü bacaklar, muazzam güzellikteki kanatlarla birlikte sırtından buram buram yayılan kaba kuvvet.

Hızlı kanatlarla gelen ölüm.

Aklıma öylesine gelen isimle birlikte resmin kendisi de gözlerimin önünde belirdi: Parlak güneş ışınlarıyla kırmızı ve altın renginde belli belirsiz aydınlanan karanlık kanatlar, kılıçların

ışıldayışı, yüzlerinin güzelliği karşısında dövmelerin vahşiliği...

Gözlerimi kırpıştırınca resim kayboldu, tıpkı soğuk gecede ağızdan çıkan buhar gibi.

Cassian başıyla kardeşlerini işaret etti. Rhys kabul etmese de hantallaştı. Azriel kibarlık olsun diye onu toprağa çalmıyor. Rhys hiç de hantallaşmış gibi görünmüyordu. Kazan beni haşlasın! Böyle görünmek için ne yiyorlardı?

Cassian'm bir sürahi suyla iki bardak bıraktığı iskemleye yürürken dizlerim hafiften titredi. Kendi bardağımı doldururken serçeparmağm tekrar kontrolsüzce seğirmeye başladı.

O sırada fark ettim: Dövmelerim Illyria sembolleri içeriyordu. Rhys, Amarantha'yla giriştiğim savaşta bana kendi tarzında şans ve zafer dilemişti herhalde.

Şans ve zafer. Bugünlerde ikisinden birinden azıcık verseler hayır demezdim.

Cassian suyunu doldurup bardağını benimkine vurdu. Az önce beni idman yastığına yumruk attıra attıra yürüten, kendimi yere atıp ölmek için

yalvaracak hale getiren ustayla şimdiki Cassian arasında dağlar kadar fark vardı. Ablamla kafa kafaya gelen, Nesta'nm çelik ve ateşten yoğrulmuş ruhuyla yarışma hevesini dizginleyemeyen adamın yerinde yeller esiyordu.

Suyu bir dikişte bitirdikten sonra, Şimdi, dedi. Rhys ile Azriel arkamızda çarpıştılar, geri çekildiler, sonra tekrar çarpıştılar. Tamlin'e onu temelli terk ettiğini söylediğin mektubu nasıl yazdın, anlat bakalım.

Soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki hemen karşı saldırıya geçtim: Önce sen Mor'a duyduğun ilgiyi gizlemek için neden ona sataşıp durduğunu anlatsan? Arapsaçına dönmüş ilişkiler yumağındaki yerinin bal gibi farkındaydı.

Arkamızdan gelen adımlama ve çarpışma sesleri durdu — ama sonra yeniden başladı.

Cassian tedirgin ve gergin bir kahkaha attı. Eski hikâye. Muhtemelen o da senin hakkında böyle söylüyordur.

Boş bardağını bırakıp, Ringe dön, dedi. Karın çalışması falan yok. Sadece yumruklar. Madem bilip bilmeden konuşacaksın,
hiç olmazsa sonuçlarına hazırlıklı olursun.

Ama sorduğu soru beynimde vızıldamaya devam ediyordu. Temelli terk ettiğini; temelli terk ettiğini; temelli terk ettiğini...

Mektupta kastettiğim şey buydu. Ama Tamlin'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmeden yazmıştım. Belki de onu terk etmemi umursamayacaktı bile... Hayır, umursayacaktı, bundan emindim. Muhtemelen çılgına dönüp malikânenin altını üstüne getirecekti.

Beni boğduğunu söyledim diye çalışma odasını harabeye çe-virdiyse, mektubu okuduğunda... O saf öfke krizleri beni korkutmuştu, sindirmişti. Evet, bir aşk yaşamıştık; ona deli gibi, sırılsıklam âşık olmuştum, ama...

Rhys mi söyledi? diye sordum.

Cassian yüzümdeki ifadeyi görünce az buçuk tedirgin olacak kadar sağduyu gösterdi. Azriel istihbarat topladığı için bilmesi gerektiğini düşünüp ona anlatmış. Az da bana söyledi.

Sanırım yemekten sonra içmeye ve dans etmeye gittiğinizde. Kalan suyumu bitirip ringe yürüdüm.

Cassian kolumu tutarak, Hey, dedi. Ela gözleri bugün kahverengiden çok yeşile çalıyordu. Üzgünüm. Niyetim yarana tuz basmak değildi. Az bana söyledi çünkü ben ısrar ettim. Komutamdaki birliklere bir etkisi olup olmayacağını bilmek zorundaydım. O mektubu yazmak her babayiğidin harcı değildi. Ben de, kendi boktan kafamca, belki biraz konuşmaya ihtiyacın vardır diye düşündüm. Kolumu bıraktı ve tekrar, Üzgünüm, dedi.

Tökezleyen kelimeler, gözlerindeki samimiyet... Yerimi alırken başımı öne arkaya salladım. Sorun değil.

Rhysand Azriel'le cebelleşmeye devam etse bile gözünün üstümde olduğuna yemin edebilirdim - Cassian o soruyu sorduğundan beri.

Cassian ellerini idman yastıklarına geçirip yukarı kaldırdı. Otuz tane ikili seri yumruk; sonra kırk; sonra elli. Ellerimi sargılarken yastıkların üzerinden gözlerine bakıp yüzümü buruşturdum. Kendi askerlerinin veya Illyrialı kardeşlerinin gördüğünden şüphe ettiğim kararsız bir gülümsemeyle, Sorumu cevaplamadın, dedi.

Yaşadığım şey aşktı, evet. Mutluluk, şehvet, huzur... hepsini hissetmiştim. Bir zamanlar.

Ayaklarımı on iki ve beş istikametine koyup ellerimi yüzümün önüne kaldırdım.

Ama belki de bu hislerim gözümü kör etmişti.

Belki de hepsi beni kıvama getirmek için gözümün önüne çektiği bir perdeden ibaretti. Kontrol etme ve koruma ihtiyacı tavana vurunca da beni hapsetmişti. Bir mahkûm gibi.

Ben iyiyim, dedikten sonra sol tarafımla hamle yaparak sol yumruğumu çıkarttım, ipek kadar pürüzsüz; akıcı. Ölümsüz vücudum nihayet hizaya giriyordu sanki.

Yumruğum Cassian'ın idman yastığına çarpıp yılan ısırması hızıyla geri dönerken, omzumu ve ayağımı döndürerek sağ yumruğu da savurdum.

Bir, diye saydı Cassian. Tekrar vurdum, bir-iki. iki. Bu arada iyiyim demek iyidir; iyiyim demek harikadır.

Tekrar, tekrar, tekrar.

iyiyim yalandı; bunu ikimiz de biliyorduk.

Aşkım uğruna için her şeyi yapmıştım - her şeyi. Kendimi kıymık kıymık doğramış, masumları öldürecek kadar alçalmıştım. O ise Amarantha'nm yanında oturmuştu. Yakalanmayı göze alamadığı için kılını bile kıpırdatmamış, ancak son bir gecem kaldığında risk almıştı, onda da beni özgür bırakmak için değil, sadece sikmek için ve...

Tekrar, tekrar, tekrar. Bir-iki; bir-iki; bir-iki.

Ve Amarantha kemiklerimi kırıp damarlarımdaki kanı kaynatırken, beni ağır ağır öldürürken, diz çöküp yalvarmakla yetinmişti. Ne Amarantha'yı öldürmeye yeltenmiş, ne de yanıma gelmeye cesaret edebilmişti. Evet, benim için mücadele etmişti - ama ben onun için canımı dişime takmıştım.

Tekrar, tekrar, tekrar, idman eldivenlerine isabet eden her ikili yumruğum bir soru ve bir cevaptı.

Ve güçleri geri dönünce beni parmaklıklar ardına koymaya cüret edebilmişti. Artık işe yaramadığımı söylemeye, kendi huzuru kaçmasın diye beni herkesten uzak tutmaya cüret edebilmişti.

Beni kendime getirmek için, güvende hissettirmek için elinden geleni yapmış ama istediğini aldığında, güçlerine ve topraklarına tekrar kavuştuğunda... çabalamayı bırakmıştı. Hâlâ iyiydi, hâlâ Tamlin'di ama ... haksızdı işte.

Birden, kenetlenmiş dişlerimin arasından kesik kesik soluyarak ağlamaya başladım. Gözyaşlarını iltihaplı yaramı temizliyordu ve Cassian oradaymış, Rhys'le Azriel oradaymış, umurumda bile değildi.

Çelik şıkırtıları durdu.

Ardından yumruğum çıplak tene çarptı ve o anda idman yastıklarını delip geçtiğimi, hayır, yakıp geçtiğimi fark ettim.

Ben de durdum.

Ellerimdeki sargılar isli karaltılara dönüşmüştü. Cassian devam etme ihtiyacı duyarsam yumruklarımı karşılamak için avuçlarını yukarıda tutmaya devam ediyordu. Sorun değil, dedi usulca. Kibarca.

Belki bitkinlikten, belki kırılmışlıktan, Onları öldürdüm, diye fısıldadım.

Olayın olduğu günden beri ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Cassian'm dudakları gerildi. Biliyorum. Ne övgü, ne yergi. Sadece saf anlayış.

Ellerim gevşeyip iki yanıma düşerken, yeni bir gözyaşı seli tüm bedenimi titretti. Ölen ben olmalıydım.

Söylemiştim işte.

Bulutsuz gökyüzü altında dikilirken, kış güneşi başıma vururken, etrafımda kayalardan başka hiçbir şey yokken, kaçıp saklanabileceğim, sıkı sıkı sarılabileceğim tek bir gölge yokken... söylemiştim.

Sonra karanlık geldi: yatıştırıcı, anlayışlı karanlık. Hayır, karanlık değil — gölge. Ve tere batmış bir erkek vücudu tam önümde durdu. Nazik parmaklar çenemi tutup kaldırdı, kaldırdı, kaldırdı, ta ki Rhysand'ın yüzünü görene kadar.

Kanatlarını çevremize sararak beni kozasına aldı. Kanat derisi gün ışığı altında altın ve kırmızı parlıyordu. Arkamızdan çelik şıkırtıları geldi: Cassian ve Azriel idmana başlamıştı.

Hayatının geri kalanında her gün aynı şeyi hissedeceksin, dedi Rhysand. O kadar yakınımdaydı ki terinin, daha alttaki deniz ve limon aromalı teninin kokusunu alabiliyordum. Bakışları yumuşaktı. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama çenemi daha sıkı tuttu. Biliyorum, çünkü annemle kız kardeşim katledildiğinden beri, onları kendi ellerimle gömmek zorunda kaldığımdan beri, her gün aynı şeyi hissediyorum. İntikamımı aldığım halde hiçbir şey değişmedi. Önce bir yanağımdaki gözyaşlarını sildi, sonra diğerindekileri. Ya bunun seni yok etmesine, Dokumacı'da kıyısından döndüğün gibi seni öldürmesine izin verirsin, ya da bununla yaşamayı öğrenirsin. Sakin ve samimi yüz ifadesine uzun uzun baktım. Belki gerçek yüzü buydu; halkını korumak için takındığı maskelerin ardındaki yüzü. Üzgünüm, diye fısıldadım, ailenin başına gelenler için. Ben de seni kurtaramadığım için üzgünüm, dedi aynı sakinlikle. Dağın Altı'nda yaşadıklarından, ölmekten, ölmeyi istemekten kurtaramadığım için. Başımı sağa sola sallamaya başladım ama devam etti. Gördüğüm iki kâbus var; İlkinde bazen ben, bazen arkadaşlarımdan biri

www.cepsitesi.net

Amarantha'nm orospusu oluyor... Ötekinde ise boynunun kırıldığını duyuyor, gözlerinin ferinin söndüğünü görüyorum.

Tok ve kalın sesindeki tınıya verilecek cevabım yoktu. Bu yüzden göğsündeki ve kollarındaki dövmeleri, artık dağın altında hapis olmadığı için gerçek rengini alan bronz cildini inceledim.

Deri pantolonunun kemerinden aşağıya inen üçgendeki kaslara gelince teftişi bıraktım. Bunun yerine, yastıkları delip geçen ateşten dolayı hâlâ sıcak olan elimi kaldırdım ve parmaklarımı esnettim.

Rhys kanatlarını çekip nazik şekilde arkasında katlarken, Ha, dedi. Şu mesele.

Gün ışığı birden üstüme çullanınca gözlerimi kıstım. Güz Sarayı, değil mi?

Elimi tuttu ve idman yüzünden şimdiden nasır bağlayan avucumu inceledi. Doğru. Güz Sarayı Yüce Lordu Beron'dan bir hediye. Lucien'in babasından. Sahi... Lucien olup biteni neye yoruyordu acaba? Beni özlemiş miydi? Ianthe hâlâ ona... sulanmaya
devam ediyor muydu?

İdmana devam eden Cassian'la Azriel kulak misafiri olduklarını belli etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Diğer Yüce Lordların karmaşık doğa güçleri hakkında uzman sayılmam, diye devam etti Rhys. Ama yavaş yavaş çözeriz - gerekirse.

Tarihteki en güçlü Yüce Lord olduğuna göre... senden aldığım damlayla başkaları üzerinde hâkimiyet kurabilir miyim? Bu yüzden mi o gün Lucien'in zihnine girebildim?

Çenesini bana doğru savurdu. Denemeye ne dersin? Sonra sırıtarak, Yabala derdim ama şimdilik karanlığı çağırsan yeter, diye ekledi.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Ol de olsun.

Ters ters baktım.

Omuz silkti. Beni düşünmeye çalış - ne kadar yakışıklı olduğumu. Ne kadar yetenekli...

Ne kadar kendini beğenmiş.

O da var. Kollarını çıplak göğsünde kavuşturunca karın kasları titredi.

Hazır ara vermişken üstüne bir gömlek giyseydin, diye iğneledim.

Pis pis sırıttı. Seni rahatsız mı ediyorum?

Evde neden daha fazla ayna yok diye merak ediyorum. Matah bir şeymiş gibi kendine bakmaktan hoşlandığına göre.

Azriel öksürük krizine girdi. Cassian elini ağzına götürüp arkasını döndü.

Rhys'in dudakları seğirdi. İşte hayran olduğum Feyre.

Kaşlarımı çattım ama yine de gözlerimi kapatıp içime baktım. İçimde bulabildiğim her karanlık köşeye. Ne kadar da fazlaydılar.

Hem de aşırı fazla.

Ve an itibariyle her biri dün yazdığım mektupla doluydu.

www.cepkitesi.net

Veda etmiştim.

Kendi akıl sağlığım için, kendi güvenliğim için...

İki tür karanlık vardır, dedi Rhys. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Bir korkutan karanlık, bir de yatıştıran, huzurlu karanlık. İkisini de gözlerimin önüne getirdim. Âşıkların karanlığı ve suikastçıların karanlığı. Karanlık onu taşıyanın isteğine ve ihtiyacına göre şekil değiştirir. Ne tamamıyla kötüdür, ne de tamamıyla iyi.

Gözümün önüne zindan karanlığı geldi: Kemik Oymacısı'mn mağarasındaki karanlık.

Cassian lanet okudu ama Azriel usulca uyarınca kılıç sesleri tekrar başladı.

Gözlerini aç.

Açtım.

Ve kendimi karanlığın ortasında buldum. Benden değil, Rhys'ten geliyordu. Sanki idman sahası yoktu. Sanki dünya henüz var olmamıştı.

Issız.

Saf.

Huzurlu.

Pır pır eden ışıklar gördüm - mavi, mor ve beyaz renklerde parlayan yanardöner minik yıldızlar. Birine uzanınca yıldız ışığı parmak uçlarımda dans etti. Azriel'le Cassian, uzaklarda, muhtemelen başka bir dünyada, karanlıkta idman yapma fırsatını kaçırmamak için, kılıç sallıyorlardı.

Yıldızı, sihirbazların elindeki bozuk para gibi parmaklarımın arasından kaydırdım. Dinlendirici, simli karanlığın içinde, ciğerimi sakinleştirici havayla doldurdum.

En son ne zaman bu kadar rahat nefes aldığımı hatırlayamadım.

Sonra karanlık, rüzgârda dağılan dumandan çok daha hızlı şekilde parçalanıp dağıldı. Kendimi kör edici güneşe karşı gözlerimi kırpıştırırken buldum. Elim hâlâ yukarıda, Rhys ise hâlâ karşımdaydı.

Hâlâ gömleksizdi.

Bunu sonra çalışırız, dedikten sonra havayı kokladı. Şimdi git ve yıkan.

Sağ elimi sol pazuma şaklatarak ortaparmak işareti yaptım ve yürümek yerine Cassian'dan beni eve uçurmasını rica ettim.

31. BÖLÜM

Başparmaklarmın üzerinde dans edermiş gibi yapma, dedi Cassian. Dört gün sonra, alışılmışın dışında ılık bir öğleden sonra, yine idman sahasındaydık. Ayaklarını yere sağlam bas, bıçaklarını yukarıda tut. Gözlerini gözlerimden ayırma. Az önceki hamleyi savaş meydanında yapsaydın çoktan ölmüştün. Bir şezlongda uzanıp tırnaklarını çekiştiren Amren pofurdayarak güldü. Onuncu kez aynı şeyi söylüyorsun Cassian. Bence seni duymuştur.

Biraz daha konuşursan, Amren, seni ringin ortasına çekerim ve yeterince pratik yapıp yapmadığın bakarım.

www.CepSitesi.Net

Amren tırnaklarını temizlemeye devam etti - ve fark ettiğim kadarıyla bunun için ince bir kemik parçası kullanıyordu. Bana elini sürersen, Cassian, en sevdiğin organını eline veririm. Çok küçük olduğu için yokluğunu bile hissetmezsin.

Cassian kıkır kıkır güldü. İdman sahasında, iki elimde birer hançer, her yerim terden cımcılık, ikisinin ortasında dikilirken, çaktırmadan sıvışmanın bir yolunu bulabilir miyim diye düşündüm. En iyisi yabalamaktı ama odamın mahremiyetinde sessizce denemeler yapmama rağmen, ölümlü diyarındaki o sabahtan sonra bir daha başaramamıştım.

Tam dört gün. Önce onunla yaptığım idmanlar, ardından Rhys'le yaptığım ateş veya karanlık çağırma çalışmaları ve hiç de sürpriz olmayan bir sonuç: olduğum yerde sayıyordum.

Ne Yaz Sarayı'ndan haber gelmişti, ne de Bahar Sarayı'ndan mektupla ilgili cevap. Bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordum. Azriel insan kraliçelerin saraylarına sızma girişimlerine devam ediyordu; emrindeki casus ağı bugünlerde içeri girilebilecek bir açık bulmaya çalışıyordu. Henüz başaramamış olmak onu her zamankinden daha sessiz ve daha soğuk yapmıştı.

Amren gümüş gözlerini tırnaklarından kaldırdı. Aferin sana. Öğrencinle oynamaya devam et.

Karanlık merdivenden tırmanıp gelen Mor, Kiminle oynayacakmış? diye sordu.

Cassian'ın burun delikleri genişledi. Geçen gece nereye gittin? diye sordu Mor'a, selamsız sabahsız. Rita'nın Yeri'nden çıktığını görmedim. Her zamanki içki ve eğlence mekânlarından.

iki gece önce beni de zorla sürüklemişlerdi. Gecenin çoğunu onlara ayrılan locada oturup dudağımın ucuyla şarap yudumlayarak ve Azriel'le müziğin sesi üzerinden muhabbet ederek geçirmiştim. Azriel mekâna geldiğimizde kara kara düşünmekten hoşnut görünüyordu ama Rhysand'm barda ilgi odağı olmasını gözlemlerken -gönülsüzce de olsa- bana katılmıştı. Salonun her yerindeki erkeklerle kadınların gözü Rhysand'ın üzerindeydi. Gölgeokuyanla birlikte bir iddia oyunu uydurmuştuk: Hangisi cesaretini toplayıp Yüce Lord'u evine davet edecekti, bilmeye çalışacaktık.

Beklenildiği gibi Az her raundu kazanmıştı. Ama en azından gecenin sonuna doğru gülümsüyordu - öyle ki dansa sadece bir tek atmak için ara vererek masaya gelen Mor onun bu halini görünce sevinmişti.

Rhys kendisine gelen tekliflerden hiçbirini kabul etmemişti; ne kadar güzel olduklarına, nasıl gülüp kahkaha attıklarına bakmadan. Ama hepsini geri çevirirken gayet kibardı. Kararlı ama kibar.

Amarantha'dan bu yana biriyle birlikte olmuş muydu? Amarantha'dan sonra yatağında başka birini istemiş miydi? Şarap kafasına rağmen bunu Azriel'e sormaya cesaret edememiştim.

Mor, görünüşe göre, Rita'nın Yeri'ne herkesten fazla takılıyordu; pratikte orada yaşadığı bile söylenebilirdi. Cassian'm sorusuna omuz silkti. Sadece... dışarı çıktım. Birden Amren'inkine
benzer bir şezlong ortaya çıkınca kendini şezlonga bıraktı. Kiminle? diye zorladı Cassian.

Son bildiğim kadarıyla, dedi Mor geri yaslanarak, senden emir almıyordum, Cassian. Veya sana hesap vermiyordum. Yani nerede olduğum ve kiminle olduğum seni zerre kadar ilgilendirmez. Azriel'e de söylememişsin.

Cassian'm sözlerini, kaskatı kesilen omuzlarını kafamda tartarak duraksadım. Evet, aralarında bu patlamayla son bulan bir gerilim olduğu açıktı ama Cassian... ikisinin arasında tampon olmayı değil, gölgeokuyanı kalp kırıklığından kurtarma rolünü üstlenmiş olabilirdi. Onu eski hikâye olmakla itham etmiştim ama muhtemelen arkadaşını böyle olmaktan kurtarmaya çalışıyordu.

Cassian sonunda karşısında durduğumu hatırladı, yüzümdeki anlamlı ifadeyi fark etti ve uyaran bakışlarla karşılık verdi. Haksız sayılmazdı.

Omuz silktim ve hançerleri yere bırakıp biraz soluklandım. Bir an, keşke Nesta burada olsaydı da ikisinin didişmesini sey-retseydik diye düşündüm. Ablalarımdan haber yoktu - başka bir deyişle, ölümlü kraliçelerden. Ne zaman başka bir mektup göndereceğimizi ya da farklı bir yol izleyeceğimizi merak ediyordum.

Cassian, kibar konuşma zahmetine bile girmeden, Siz iki bayan, dedi Amren ve Mor'a, buraya tam olarak ne yapmaya geldiniz? Mor gözlerini kapatıp başını geriye yatırdı ve bronz yüzünü güneşe verdi. Muhtemelen Cassian'm Azriel'i korumaya çalıştığı şey Mor'un bu teklifsizliğiydi. Belki Mor'un kendisi bile Azriel'i bundan korumaya çalışıyordu. Sanırım Rhys birazdan yeni haberler verecek. Amren söylemedi mi?

Hâlâ tırnaklarıyla uğraşan Amren, Unuttum, dedi. Cassian'm herkesi dize getirmek için kullandığı test-edilip-onaylanmış tekniklerinden Feyre'nin nasıl kaytardığını izlemek öyle eğlenceliydi ki dalıp gitmişim.

Cassian'm kaşları kalktı. Tam bir saattir buradasın. Hoppala, dedi Amren.

Cassian eliyle kalkmasını işaret etti. Kıçını kaldır ve hemen yirmi saldırı hamlesi...

Hırçın, tüyler ürpertici bir hırlama sözünü kesti.

O sırada Rhys merdivenlerin başında belirdi. Cassian-Amren kapışmasının başlamadan bitmesine sevinsem mi üzülsem mi bilemedim.

Savaş kıyafetini değil şık takımını giymişti ve kanatları ortalıkta yoktu. Onlara, bana, toprağın üstüne bıraktığım bıçaklara baktıktan sonra, İşler enteresan bir boyut kazanmışken böldüy-sem özür dilerim, dedi.

Amren şezlonguna geri gömüldü. Cassian'm taşaklarının şansına, tam zamanında geldin.

Cassian yarım ağızla hırladı.

Rhys güldükten sonra ortaya konuştu. Yaz tatiline çıkmaya hazır mısınız?

Yaz Sarayı seni davet etti mi? diye sordu Mor.

Tabi ki ettiler... Feyre, Amren ve ben yarın gidiyoruz. Sadece üçümüz? Cassian da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki kanatlarını hışırdatıp kollarını kavuşturdu ve Rhys'ten tarafa döndü. Yaz Sarayı fevri aptallarla ve kibirli pisliklerle dolu, diye uyardı. Size katılsam iyi olur.

Desene yabancılık çekmezdin, diye mırıldandı Amren. Ama maalesef hâlâ gelmiyorsun.

Cassian işaretparmağını ona doğru salladı. Bana bak, Amren. Amren pis pis sırıtarak dişlerini gösterdi. Aslında ben de gitmek istemiyordum ama şans işte.

Dudaklarımı kenetledim ama gülümsememek için mi, yoksa yüzümü buruşturmamak için mi, bilmiyordum.

Rhys şakaklarını ovdu. Cassian, Yaz Sarayı'nı son ziyaret ettiğinde işlerin pek yolunda gitmediğini düşünürsek...

Sadece bir mekânı dağıttım diye...

Ve, diye sözünü kesti Rhys, sevimli Amren'den deli gibi korktuklarını hesaba katarsak, onu seçmek daha akıllıca.

Nefes alıp da ondan deli gibi korkmayan birisi var mıydı bilmiyordum.

Bal gibi tuzak olabilir, diye zorladı Cassian. Geç cevap vermelerinin, düşmanlarımızla temas kurup size pusu kurmaların-
dan kaynaklanmadığını kim söyleyebilir?

Bu yüzden de Amren geliyor, dedi Rhys kesin şekilde. Amren sıkkın ve gergin bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Rhys, gelişigüzel bir şekilde, Yaz Sarayı'nda bol bol hazine var, diye devam etti. Kitap'ı saklamış olsalar bile, Amren, diğer şeyler tam sana göre.

Cassian tekrar ellerini kaldırarak, Kahretsin, diye çıkıştı. Sen ciddi misin, Rhys? Kitap'ı çalmamız zaten yeterince kötü değilmiş gibi bir de herifleri soyup soğana mı çevireceksin? Rhysand haklı, dedi Amren. Yaz Sarayı Yüce Lordu genç ve tecrübesiz. Dağın Altı'nda bu göreve atandıktan sonra miras stoğunu listeleyecek vakit bulduğundan şüpheliyim. Bir şeylerin kaybolduğunu fark etmeyecektir. Çok iyi, Rhysand - ben varım. Koleksiyonunu genişletmeye çalışan bir ejderha. Mor aynı şeyi düşündüğünü ima edercesine bana bakınca, ağzıma kadar yükselen kahkahayı yuttum.

Cassian yeniden itiraz edecek oldu ama Rhys ona dönüp usulca açıkladı, insan diyarında da Amren'e değil, sana ihtiyacım olacak. Yaz Sarayı seni sonsuza dek yasakladı. Aslında Feyre işini yaparken senin varlığını dikkat dağıtmak için kullanabiliriz ama bu bize yarardan çok zarar getirebilir.

Kaskatı kesildim. Benim işim Nefesler Kitabı'nı bulup çalmaktı. Lanetkıran Feyre'den Hırsız Feyre'ye.

Sakin ol, Cassian, dedi Amren. Gözleri hafifçe parladı; Yaz Sarayı'ndan aşırabileceği hâzineyi hayal ettiğine şüphe yoktu. Senin her fırsatta kasıla kasıla yürüyüp homurdanmaların olmazsa daha iyi idare ederiz. Yaz Yüce Lordu zaten Rhys'e bir iyilik borçlu; Dağın Altı'nda onun hayatını kurtarmakla kalmamış, sırlarını da saklamıştı.

Cassian'm kanatları pır pır etti ama Mor ondan önce davrandı: Yüce Lord yaklaşan savaşla ilgili olarak nerede durduğumuzu da bilmek isteyecektir.

Cassian kanatlarını tekrar katlayıp başıyla beni işaret etti. Ya Feyre. Herkes durumunu bilse de onu burada tutmak başka, başka bir saraya götürüp bizden biri olarak tanıtmak başka.

Ve bunun Tamlin'e vereceği mesaj. Elbette mektubum yeterli gelmediyse.

Ama Rhys diyeceğini demişti. Amren'e başıyla işaret ettikten sonra kemerli geçide yürüdü. Cassian arkasından gidecek oldu ama Mor elini kaldırıp Yeter, diye mırıldandı. Cassian kıpkırmızı olsa da boğun eğdi.

Bunu fırsat bilip hemen Rhys'in peşine düştüm. Rüzgâr Evi'nin içindeki loş karanlık yüzünden bir an önümü göremesem de peri gözlerim çabucak uyum sağladı. Gerçi ilk birkaç basamaktan sonra Rhys'i ezbere takip etmeye başlamıştım.

Yarın gitmeden önce bilmem gereken bir tuzak var mı? diye sordum arkasından.

Rhys merdiven sahanlığında durup omzunun üstünden bana baktı. Geçen gece yazdığın notlara bakıp beni affettiğini düşünmeye başlamıştım ama yine başa döndük desene.

Yüzündeki yarım gülümsemeyi, son dört gündür yalamayı düşünme noktasına geldiğim için gözlerimi kaçırdığım göğüs kaslarını görünce, güvenli bir mesafede durdum. Yüce Lordların gecenin bir yarısında not gönderip almaktan daha önemli işleri yok mu?

Elbette yapacak daha önemli işlerim var, diye şakıdı. Ama güzel bir şey gördüm mü kapılmadan edemiyorum. Tıpkı ne zaman dışarıya çıksak senin bana bakmadan duramaman gibi. Artık buraların havasından mıdır, suyundan mıdır?

Dudaklarım biraz kurudu. Ama... onunla flörtleşmek, didişmek... rahattı. Eğlenceliydi.

Belki ikisini de hak ediyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp usulca yanından geçerken, Görünüşe göre, asıl sen benden uzak duramıyorsun, hem de Calanmai'den beri, dedim.

Gözlerinde ne olduğunu çıkaramadığım bir şey dalgalandı. Sonra parmağıyla burnuma öyle sert bir fiske vurdu ki tıslayıp elini ittim.

Bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan, Bu keskin dilinin Yaz Sarayı'nda neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum, dedikten sonra gölgelere karıştı.

BÖLÜM

Cassian Yüce Lordunu ikna edememişti, Azriel zaten casus ağım denetleyip insan diyarını keşfetmekle meşguldü, Mor ise Velaris'e göz kulak olmakla görevlendirilmişti. Dolayısıyla Rhys'e sadece benimle Amren'in eşlik etmesi kesinlik kazanmıştı. Rhys üçümüzü doğrudan Yaz Sarayı'ndaki Adriata hisar kentine yabalayacaktı. Ben Kitap'm ilk yarısını bulup araklayana kadar Adriata'da kalacaktık.

Rhys'in evcil hayvanı olarak şehir turlarıyla ve Yüce Lord'un özel konutuyla onurlandırılacaktım. Şansımız yaver giderse Rhys'in süs köpeğinin aslında av köpeği olduğunu kimse anlamayacaktı.

Elbette öncelikle buna uygun kostümler giymeliydik.

Ertesi gün, parlak sabah güneşinin pencerelerden akarak yerdeki gösterişli kilimde biriktiği lobiye indiğimde, Rhys'le Amren hazır bekliyordu.

Amren her zamanki gri kıyafetlerini giymişti; bol kesimli düşük bel pantolonu ile dökümlü göbek-üstü bluzu arasında kalan çıplak karnı, bulutlu gökyüzünün altındaki deniz kadar göz alıcıydı.

Rhys gümüş sırmalı siyahlar içindeydi, tepeden tırnağa kadar. Kanatlar yoktu. îlk tanıştığım zamanki, havalı, kültürlü erkek. En sevdiği maskesi.

Bana gelince... Etekleri hayali bir rüzgârla dalgalanan, leylak renkli, dökümlü bir elbise seçmiştim, inci kakmalı gümüş kemerimle uyumlu gümüş gece çiçekleri, elbisemin etek ucundan başlayıp uyluklarıma uzanıyor, hatta bir-iki tanesi omzumdaki katlara dek tırmanıyordu. Yaz Sarayı'ndaki sıcaklıkla savaşmak için biçilmiş kaftandı.

Son iki basamağı inip lobiye adım atarken derin bir nefes alıp hohladım. Rhys, sahne kıyafetimi aşağıdan yukarıya inceledi -ayağımdaki gümüş terliklerden yarım toplu saçlarıma kadar: Nuala sol tarafımdan dökülen saçlarımı bukle bukle yapmıştı; saçlarımın sarısını ortaya çıkaran, yumuşak, esnek bukleler.

Rhys'in ne düşündüğünü yüzünden okuyamadım. Hiç yorum yapmadan, Tamam, dedi. Gidelim.

Ağzım açık kaldı. Amren, muzip ve geniş bir gülümsemeyle, Bu sabah heyheyleri üstünde, diye açıkladı.

Neden? diye sordum. Amren Rhys'in elini tuttu: narin parmakları onunkilerin yanında cüce gibi kalıyordu.

Rhys diğer elini bana uzatırken Amren'in yerine cevap verdi: Cassian ve Azriel'le birlikte geç vakte kadar dışarıdaydım ve iskambil oyununda donuma kadar her şeyimi aldılar.

Kaybetmeyi mi hazmedemedin? Elini tuttum. Nasırları benimkilere sürttü. Bu kıyafetlerin ve cilanın altında bir savaşçı olduğunu hatırlatan tek şey nasırlarıydı.

Kardeşlerim birlik olup beni batırmaya çalışırsa hazmede-mem, diye homurdandı. Sonra hiç uyarmadan bizi gece yarısı rüzgârının içine soktu ve derken...

Bir yandan turkuaz renkli denizin üstündeki parlak güneşe gözlerimi kısarak bakıyor, diğer yandan denizden gelen serin melteme rağmen boğucu derecede sıcak ve kuru havaya vücudumu alıştırmaya çalışıyordum.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Rhys'in elini bırakırken verebildiğim tek tepki buydu.

Yarım ay şeklindeki bir koyun ortasından yükselen bir dağ-adanm zirvesinde, arduvaz taşından yapılmış bir sarayın zemin avlusundaydık. Etrafımızdan aşağıdaki ışıltılı denize kadar uza-
nan şehirdeki tüm binalar ya arduvazla ya da ışıltılı beyaz bir malzemeyle (muhtemelen mercan veya inci) kaplıydı. Martılar çok sayıdaki kule ve hisarın tepesinde dönüp dururken üstlerinde tek bir bulut olmadığı gibi, tuzlu havadaki şehir gürültüleri dışında çığlıklarına eşlik eden başka ses de yoktu.

Hayat telaşının hüküm sürdüğü adayı anakaraya bağlayan köprülerden biri, çok sayıdaki dört direkli gemiye yol vermek için ağır ağır kalkıyordu. Sahiden de sayamayacağım kadar çoktular: ticaret gemileri, balıkçı tekneleri ve adayla anakara arasında yolcu taşıyan feribotlar. Anakaranın eğimli sahilindeki yerleşim adaya oranla daha geniş, sokakları daha kalabalıktı.

Ve o sokaklardakilere benzeyen altı kişi tam karşımızda, deniz camından yapılmış kapıların önünde dikiliyordu. Küçük avlumuzda kaçmak seçenek dışıydı, çünkü kaçacak yer yoktu -elbette yabalamayı veya karşımızdaki cam kapılardan geçerek saraya girmeyi saymazsak. Bir de, tahminen yüz elli metre aşağıdaki güzel evlerin kırmızı çatılarına yapılacak dalışı.

Grubun ortasındaki uzun boylu adam, Adriata'ya hoş geldiniz, dedi.

Onu tanıdım — yani hatırladım.

Ama anılarımdan değil. Yakışıklı Yaz Yüce Lordu'nun koyu esmer tenini, beyaz saçını, turkuaz mavisi etkileyici gözlerini elbette daha önce görmüştüm. Rhysand onun saray elçisinin zihnini büktükten sonra yaşamına son verirken, daha doğrusu edindiği bilgiler hakkında Amarantha'ya yalan söyledikten sonra zavallıyı belki ölümden de beter bir sondan kurtarırken, Yaz Yüce Lordu her şeyi seyretmeye zorlanmıştı.

Hayır, bu başkaydı; onu tam olarak açıklayamadığım bir şekilde hatırlıyordum. Sanki bir parçam ondan geldiğini, bu saraydan geldiğini biliyordu. Sanki bir parçam, hatırlıyorum, hatırlıyorum, hatırlıyorum, diye haykırıyordu, ikimiz biriz, sen ve ben.

Rhys, ağzını yayarak, Seni tekrar görmek güzel, Tarquin, diye karşılık verdi.

Yaz Yüce Lordu'nun arkasındaki diğer beş kişi farklı ciddiyetlerde kaşlarını çatarak birbirlerine baktı. Lordları gibi esmer

tenli, beyaz veya gümüş saçlıydılar; sanki tüm yaşamları boyunca kızgın güneş altında yaşamışlardı. Gelgelelim gözleri farklı renklerdeydi ve o gözler şimdi benimle Amren arasında gidip geliyordu.

Rhys bir elini cebine sokup ötekiyle Amren'i gösterdi. Amren'i zaten tanıyorsun. Gerçi uzun zamandır görmedin - yani... terfi ettiğinden beri. Havalı, hesaplı, iğneleyici sözler.

Tarquin mümkün olan en hızlı baş hareketiyle Amren'i selamladı. Şehre tekrar hoş geldiniz, leydim.

Amren, diz bükerek reverans vermek şöyle dursun, ne eğildi, ne de baş selamı verdi. Deniz yeşili, mavi ve altın sarısı giysiler içindeki, yapılı, uzun boylu Tarquin'i şöyle bir süzdükten sonra, Hiç olmazsa kuzeninden daha yakışıklısın, dedi. O çocuk resmen göz zevkimi bozuyordu. Tarquin'in arkasındaki kadın ters ters bakınca Amren'in kırmızı dudakları gerildi. Başınız sağ olsun, elbette, diye ekledi ama ses tonu ancak bir yılan kadar samimiydi.

Adi, zalim: Amren ve Rhys buydu... ve ben de onlar gibi olmalıydım.

Rhys beni işaret etti. Sanırım Dağın Altı'nda resmi olarak tanıştırılmadınız. Tarquin, Feyre. Feyre, Tarquin. Burada ün-van kullanmıyordu. Ya karşımızdakilerin sinirlerini bozmak içindi ya da ünvanları zaman kaybı olarak görüyordu.

Tarquin'in gözleri -o müthiş, kristal mavisi gözleri- bana sa-bitlendi.

Seni hatırlıyorum, seni hatırlıyorum, seni hatırlıyorum.

Yüce Lord gülümsemedi.

Ben de ifadesiz, hatta biraz sıkılgan bir ifadeyle baktım.

Bakışları dekolteme, elbisemin dökümlü v-yakasmdan görünen çıplak tenime kaydı. Sanki kendi yaşam özünün, kendi gücünün nereye gittiğini görebiliyordu.

Rhys onun bakışlarını takip etti. Göğüsleri yürek hoplatıyor, değil mi? Olgun elmalar kadar tatlı.

Kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım; bunun yerine, tıpkı Rhys'in bana ve diğerlerine baktığı gibi, bezgin bakışlarla Rhys'e
döndüm. Ben de dudaklarıma tutkun olduğunu sanıyordum. Rhys'in gözlerinde parlayıp sönüveren keyifli bir şaşkınlık fark ettim.

ikimiz de yüzümüzü ev sahiplerine döndük. Hâlâ taş suratlarıyla sopa gibi dimdik duruyorlardı.

Tarquin yol arkadaşlarımla benim aramdaki havayı tartı-yormuş gibi baktıktan sonra, Görünüşe göre, dedi kelimelerini dikkatle seçerek, anlatacak bir hikâyeniz var.

Anlatacak çok hikâyemiz var, dedi Rhys. Çenesiyle arkalarındaki kapıyı işaret etti. Neden daha rahat bir yere geçmiyoruz?

Tarquin'in yarım adım gerisindeki kadın biraz öne çıktı. Sofrayı hazırlattık.

Tarquin onu yeni hatırlamış gibi elini ince omzuna koydu. Cresseida: Adriata Prensesi.

Yani başkentinin yöneticisi. Yoksa karısı mı? ikisinin de parmağında yüzük yoktu ve kadını Dağın Altı'nda gördüğümü hatırlamıyordum. Uzun, gümüş saçları tuzlu esintiyle güzel yüzünün önünde uçuştu. Kahverengi gözleri keskin bir hilekârlıkla parlıyordu. Sizinle tanışmak bir zevk, diye mırıldandı boğuk bir sesle. Ve bir şeref.

Kahvaltım kurşun gibi mideme oturdu ama bana yağ çekilmesinden duyduğum rahatsızlığı görmesine, bunu bir koz olarak kullanmasına izin veremezdim. Bunun yerine Rhysand'm omuz silkmesini elimden geldiğince taklit ettim. O şeref bana ait, prenses.

Diğerleri alelacele tanıştırıldı: sırasıyla şehirden, saraydan, ticaretten sorumlu üç danışman ve son olarak Varian adında, geniş omuzlu, yakışıklı bir adam: Cresseida'nm küçük erkek kardeşi, Tarquin'in muhafız komutanı ve Adriata Prensi. Tüm dikkatini, en büyük tehdidin nereden geleceğini anlamış gibi, Amren'e vermişti.

Amren'i tanıdığım şu kısa zaman boyunca hiç bu kadar keyifli görmemiştim.

Sonunda bizi aldıkları sarayın yürüme yolları ve duvarları deniz kabuklarıyla kaplıydı ve bir yanda koyla anakaraya, diğer yanda açık denize bakan sayısız penceresi vardı. Deniz camından yapılmış şamdanlar, tatlı su oluklarının ve çeşmelerin üzerindeki ılık esintiyle ağır ağır sallanıyordu. Çoğu esmer tenli olan hizmetkârlar ve saray mensuplan, hafif ve dökümlü elbiseler içinde kâh olukların üzerinden atlayarak, kâh çeşmelerin etrafından dolanarak, oradan oraya koşuşturuyordu; kendi işlerine öyle dalmışlardı ki bizle ilgilenmek şöyle dursun, farkımıza bile varmadılar. Hepsi Ulu Peri'ydi. Hiç sıradan periye rastlamadık - bir tane bile.

Muazzam gücünü bağlayıp karartan Rhysand Tarquin'le birlikte önden yürürken, ben hemen bir adım arkalarında, diğerleri de benim arkamdaydı. Amren dibimden ayrılmayınca görevlerinden biri bana fedailik yapmak mı diye merak ettim. Bezgin ses tonlarıyla konuşan Tarquin'le Rhys'in sohbet konusu yaklaşan Nynsar'dı; yani iki sarayda da yerel çiçeklerin açmasının kutlandığı şu küçük, önemsiz bayram.

Bu bayramdan sonra Calanmai'ye fazla bir şey kalmıyordu, içim burkuldu. Tamlin geleneği sürdürmeye niyetliyse, üstelik benim yokluğumda... O kadar uzun boylu düşünmemeliydim. Adil olmazdı. Ne benim için, ne de onun için.

Tarquin kaslı omzunun üstünden bana bakarak, Bölgemde belli başlı dört şehir var, dedi. Kışın son ayıyla baharın ilk aylarını Adriata'da geçiririz. Yılın bu zamanında buradan iyisi yoktur.

Yazların sonsuz olduğu bir yerde eğlenceli vakit geçirmenin sınırı olmazdı herhalde. Kırda, deniz kenarında, yıldızların altındaki şehirde... Başımla

onayladım. Gerçekten çok güzel. Tarquin gözlerini benden alamayınca Rhys devreye girdi: Görebildiğim kadarıyla onarım süreci gayet iyi gidiyor.

Tarquin dikkatini tekrar Rhys'e vermek zorunda kaldı. Büyük ölçüde. Ama hâlâ yapılacak çok şey var. Kalenin arka tarafı harabeden farksız. Yine de, gördüğün gibi, iç mekânların çoğu bitti. Şimdilik şehre odaklanmış durumdayız ve hızla bitirmeye çalışıyoruz.

Amarantha şehri yakıp yıkmış mıydı? Umarım işgal sırasında hâzineniz yağmalanmamıştır, dedi Rhys.

Ana'ya şükür, önemli bir kaybımız yok.

Arkamda, Cresseida gerildi. Üç danışman veda sözcükleri mırıldanıp görevlerine dönmeden önce ihtiyatlı gözlerle Tarquin'den tarafa baktılar. Sanki Tarquin ev sahibi rolünü ilk kez oynuyordu ve bu yüzden Yüce Lordlarmm her hareketini dikkatle izliyorlardı.

Tarquin gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle danışmanlarına karşılık verdikten sonra, daha fazla konuşmadan, bizi akmeşe ve yeşil cam kubbeli bir odaya götürdü. Koyun ağzıyla birlikte göz alabildiğine uzanan deniz ayaklarımızın altındaydı.

Hayatımda bu kadar canlı bir su görmemiştim. Yeşil, kobalt mavi ve zifiri siyah. Zihnimde, bir an için, bir palet ve bunu boyamak için gereken mavi, sarı, beyaz ve siyah boyalar belirdi...

En sevdiğim manzara, dedi Tarquin arkamdan. O anda geniş pencerelere doğru ilerlediğimi fark ettim; oysa diğerleri çoktan sedef renkli masaya oturmuşlardı. Bir dolu hizmetkâr tabaklarını meyveyle, yeşillikle ve midye buğulamayla dolduruyordu.

Böyle muhteşem topraklara sahip olduğunuz için gurur duyuyor olmalısınız.

Tarquin'in karşımızdaki denize benzeyen gözleri bana çevrildi. Gördüğünüz şehirleri nasıl kıyaslıyorsunuz? Ne kadar da özenle kurgulanmış bir soruydu.

Monoton bir sesle, Ölümlü diyarıyla kıyaslandığında Prythi-an'daki her şey daha güzel, diye cevapladım.

Peki ölümsüz olmak, insan olmaktan güzel mi?

Rhys, Cresseida'yla Varian'ı şehirdeki balık pazarlarının durumuyla ilgili yavan ve iğneli bir tartışmaya çekmiş olsa da tüm dikkatlerin bana çevrildiğini hissedebiliyordum. Yaz Yüce Lordu bana kibarlıktan yoksun şekilde yiyecekmiş gibi bakarken, ben de onu tepeden tırnağa süzdüm. Siz söyleyin.

Gözlerinin yanları kırıştı. Siz bir incisiniz. Amarantha'ya o kemiği fırlatıp en sevdiği elbisesine çamur sıçrattığınız anda bunu anlamıştım.

Anılarımı, o ilk oyunumun kör dehşetini kafamdan uzaklaştırdım.

Aramızdaki çekimle ilgili ne düşünüyordu acaba? Bunun kendi gücü olduğunu fark etmiş miydi, yoksa kendine özgü bir bağ veya tuhaf bir albeni olarak mı değerlendirmişti?

Ve ondan bir şey çalmak zorundaysam... biraz yakınlaşmak fena olmazdı. Dağın Altı'nda bu kadar yakışıklı göründüğünüzü hatırlamıyorum. Güneş ve deniz size yaramış.

Alt tabakadan bir erkeğin koltukları kabarabilirdi. Ama Tar-quin işin aslını biliyordu; önce Tamlin'le birlikte yaşadığımı, sonra Rhysand'la birlikte yaşamaya başladığımı ve buraya kasten getirildiğimi biliyordu. Muhtemelen beni Ianthe ile aynı kefeye koyuyordu. Rhysand'm sarayındaki konumunuz nedir, tam olarak.

Onca dolambaçlı sorunun ardından direkt bir soru - şüphesiz beni ters ayakta yakalamak için.

Neredeyse işe yarayacaktı, çünkü bilmiyorum diye itiraf edecektim ki Rhys oturduğu yerden bizi duymuş gibi araya girdi. Feyre, Yüksek Konsey üyelerimden biridir. Ayrıca, Ölümlü topraklarından sorumlu elçilik görevini yürütüyor.

Rhysand'ın yanında oturan Cresseida, insan diyarıyla o kadar iletişim kuruyor musunuz ki? diye sordu.

Bu fırsatı Tarquin'in delici bakışlarından uzaklaşmak için kullanıp masaya geçtim. Amren'in yanındaki -Rhys'in tam karşısındaki- sandalye benim için boş bırakılmıştı.

Gece Sarayı Yüce Lordu, köpüklü, beyaz şarabını kokladı, içine zehir kattıklarını ima ederek onları kızdırmaya mı çalışıyor diye merak ederken, Potansiyel gelişmelere karşı hazırlıklı olmayı tercih ediyorum, diye cevap verdi. Üstelik Hybern'in bela çıkarmaya niyetlendiği ortadayken, insanlarla diyalog kurmakta sayısız fayda var.

Varian dikkatini kısa süreliğine Amren'den çekerek kaba sesiyle söz aldı. Demek ki doğruymuş. Hybern gerçekten savaşa hazırlanıyor.

Rhys, kelimeleri uzatarak, Çoktan hazırlandılar, dedikten sonra nihayet şarabından bir yudum aldı. Amren her zaman yaptığı gibi yemekleri didiklemiş ama tabağına dokunmamıştı. Bu-
radayken ne yiyeceğini merak ettim - veya kimi. Varian iyi bir aday gibi görünüyordu. Savaşın başlaması an meselesi.

Evet, mektubunda bundan bahsetmiştin, dedi Tarquin. Masanın başköşesine, Rhys ile Amren'in arasına oturdu. Bu kadar güçlü iki varlığın ortasında oturmak cesaret isterdi. Kendini beğenmişlik miydi, yoksa arkadaşlık kurma çabası mı? Tarquin tekrar bana baktıktan sonra Rhys'e döndü. Ve çok iyi biliyorsun ki Hybern'e karşı savaşırız. Dağın Altı'nda yeterince iyi adamımızı kaybettik. Tekrar köleliğe dönmeye hiç niyetim yok. Ama buraya başka bir savaş için yardım istemeye geldiysen, Rhysand... Rhys

sakince sözünü keserek, Böyle bir ihtimal yok, dedi. Aklımın ucundan bile geçmedi.

Kafa karışıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki Cresseida bana doğru, Biliyor musun, Yüce Lordlar eften püften şeyler için savaşabilir, diye şakıdı. Senin gibi sıra dışı bir kadın uğruna savaşmaları beklenmedik bir şey olmazdı.

Bizi davet etmeleri bir lütuf muydu bilmiyorum ama görüşme talebimizi muhtemelen bu yüzden kabul etmişlerdi: Gerçek niyetimizi anlamak için.

Eğer... eğer Tamlin beni geri almak için savaş açarsa? Hayır. Hayır, böyle bir seçenek yoktu.

Ona yazmıştım; benden uzak durmasını söylemiştim. Hem, kazanamayacağı bir savaşa girecek kadar aptal değildi. Çünkü diğer Ulu Perilerle değil, Cassian ve Azriel'in komutasındaki Illyria savaşçılarıyla karşı karşıya gelecekti. Bunun adı savaş değil, katliam olurdu.

Bezgin, donuk, dümdüz bir sesle, Fazla heyecan yapmayın, prenses, dedim. Bahar Yüce Lordu'nun Gece Sarayı'na savaş açmak gibi bir planı yok.

Demek Tamlin'le irtibatı koparmadınız. Aşırı şirin bir gülümseme.

Onları soyup soğana çevirmekten zerre kadar pişman olmamaya karar vererek usulca ve tane tane cevap verdim: Herkesin bildiği ve bilmediği şeyler var. Onunla ilişkimi herkes biliyor. Ama ilişkimizin son durumu sizi ilgilendirmez. Kimseyi ilgilendirmez. Her şey bir yana, Tamlin'i tanıyorum ve saraylar arasında bir iç savaş çıkmayacağını biliyorum - en azından benim yüzümden, ya da aldığım kararlar yüzünden.

Öyleyse rahat bir nefes alabiliriz, dedi Cresseida. Şarabından bir yudum aldıktan sonra pembe, beyaz ve turuncu renkli büyük bir yengeci kırdı. Çalıntı bir gelini barındırmadığımızı ve yasalara uyarak onu efendisine iade etmek zorunda kalmayacağımızı bilmek güzel. Çünkü belayı kapısından uzak tutmak isteyen her aklı başında yönetici böyle yapardı.

Amren kaskatı kesildi.

Kendi isteğimle ayrıldım, dedim. Efendim falan da yok. Cresseida omuz silkti. Siz istediğiniz gibi düşünün, leydim, ama yasa yasadır. Siz onun gelinisiniz... yani, geliniydiniz. Başka bir Yüce Lord'a bağlılık yemini etmeniz bunu değiştirmez. Tamlin'in kararınıza saygı göstermesi çok iyi. Eğer Tarquin'e bir mektup yazıp sizi iade etmemizi isteseydi, uymak zorunda kalırdık. Ya da savaşa girmeyi göze almamız gerekirdi.

Rhysand iç geçirdi. Her zamanki gibi neşe saçıyorsun, Cresseida.

Varian, Sözlerinize dikkat edin, Yüce Lord, diye atıldı. Kız kardeşim gerçekleri söylüyor.

Tarquin elini beyaz masaya koydu. Rhysand bizim misafirimiz — elçileri de öyle. Onlara misafirlerimize davrandığımız gibi davranacağız. Onlara, sevgili Cresseida, ağızlarından çıkacak tek kelimeyle hepimizi ölüme

sürüklemek varken hayatlarımızı kurtaran kişilere davrandığımız gibi davranacağız.

Tarquin benimle Rhysand'ı incelerken yüzündeki ifade olağanüstü derecede kayıtsızdı. Sonra başını iki yana salladı ve Rhys'te karar kılarak, İkimizin konuşacak çok şeyi var - baş başa, dedi. Ama şimdi değil. Bu gece koyda demirli olan eğlence teknemde hepinizin onuruna bir parti veriyorum. Sonra şehirde istediğiniz yere gitmekte serbestsiniz. Halkına karşı aşırı korumacı davrandığı için prensesi affedin. Son aylardaki onarım süreci uzun ve yorucuydu. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyoruz.

Cresseida'nın bakışları kararıp donuklaştı.

Tarquin, bana dönerek, Cresseida halkı için büyük fedakârlıklar yaptı, diye açıkladı, kibarca. Uyarılarını kişisel olarak almayın.

Hepimiz fedakârlıklar yaptık, dedi Rhysand. Buzlu sıkıntı maskesi şimdi jilet keskin bir şeye dönüşmüştü. Ve şu anda bu masada ailenle birlikte oturabiliyorsan, bu Feyre'nin yaptıkları sayesindedir. Bu yüzden, şimdi söyleyeceklerim için beni affet Tarquin... ama prenses Tamlin'e haber uçuracak olursa veya içinizden herhangi biri onu geri teslim etmeye kalkarsa, bunu canıyla öder.

Denizden gelen esinti bile durdu.

Beni kendi evimde tehdit etme, Rhysand, dedi Tarquin. Cömertliğimin de bir sınırı var.

Rhys, Bu bir tehdit değil, diye karşılık verirken tabağındaki yengecin kıskaçları görünmez ellerle açıldı. Bir yemin.

Masadaki herkes yüzünü bana döndü. Tepkimi merak ediyorlardı.

Kadehimi kaldırdım, tek tek hepsinin gözlerine baktıktan sonra Tarquin'in gözlerinde uzunca oyalandım ve Ölümsüzlüğün sıkıcı olmayacağı belli oldu, dedim.

Tarquin kıkır kıkır gülerek derin nefesler verirken, bunun bir rahatlama işareti olup olmadığını merak ettim.

Rhysand aramızdaki bağı titreterek sözlerimi takdir etti.

33.
BÖLÜM

Bize üç odalı bir süit verdiler. Odaların merkezinde geniş, müsrifçe döşenmiş, şehre ve açık denize tepeden bakan bir hol vardı. Benim kaldığım oda, denizköpüğü ve apaçık mavi tonlarında döşenmiş, beyaz ahşap şifonyerin üzerindeki altın varaklı istiridye kabuğu gibi altın dokunuşlarla detaylandırılmıştı. istiridye kabuğunu yerine geri bırakırken arkamdaki beyaz kapı açıldı ve Rhys içeri girdi.

Kapıyı kapatıp sırtını kapıya verdi. Üst düğmesi açık bırakılmış tuniğinin yakasından, göğsünü kaplayan dövmelerin uç kıvrımları görünüyordu.

Bu bir sorun olabilir ama sanırım Tarquin'i sevdim, dedi, selamsız sabahsız. Cresseida'yı bile sevdim. Varian, olmasa da olur, ama Cassian ve

www.OgoSites.Net

AzrieHe birlikte birkaç hafta geçirirse eminim o da açılır ve sevilecek kıvama gelir. Bu arada Amren'in ayağına dolanırsa ya onu tamamen kendi haline bırakırım ya da Amren'in gazabını göze alıp müdahale etmek zorunda kalırım.

Ve? Üzerinde benim getirmediğim ama Gece Sarayı'nda üretildiği belli olan kıyafetlerin durduğu şifonyere yaslandım.

Odanın kapladığı alan -geniş yatak, pencereler, gün ışığı- aramızdaki sessizliği doldurdu.

Ve, dedi Rhys, yapman gereken şeyi, onları kendine düşman etmeden yapmam istiyorum.

Yani, sakın yakalanma diyorsun.

Başını eğip kaldırdı. Ardından, Tarquin'in gözlerini senden alamamasına ne diyorsun? diye sordu. Seni arzuluyor mu, yoksa gücünü taşıdığını biliyor ve miktarını çözmeye mi çalışıyor, anlamadım.

ikisi birden olamaz mı?

Elbette. Ama gözünü şehvet bürümüş bir Yüce Lord'la oynaşmak tehlikeli olabilir.

Beni Cassian'a yakıştırıp gıcık ettiğin yetmedi, sıra Tarquin'e mi geldi? Beni çileden çıkarmanın başka yolunu bulamaz mısın? Rhys ağır ağır yaklaşırken kokusuna, sıcaklığına, gücünün etkisine karşı kendimi hazırladım. Ellerini iki yanımdan geçirip şifonyeri tuttu. Geri çekilmeyi reddettim. Burada bir görevin var, Feyre. Kimsenin bilmemesi gereken bir görev. Ne yap ne et, o kitabı al. Ve sakın yakalanma.

Geri zekâlı değildim. Riskleri biliyordum. Ama sesinin tonu, bana sürekli böyle bakması... Ne yap ne et derken? diye karşılık verdim. Kaşlarını kaldırdı. Görev uğruna onunla yatsam, ne yapardın?

Gözbebekleri büyüdü, bakışları dudaklarıma indi. Ahşap şi-fonyer parmaklarının altında gıcırdadı. Çok çirkin şeyler söylüyorsun. Kalbim güm güm atarken sadece bekledim. Sonunda tekrar gözlerime döndü, istediğin kişiyle istediğin şeyi yapmakta özgürsün. Yani onun altına yatmak istiyorsan, hiç durma.

Bir yanım yalancı diye bağırmak istese de, Belki yaparım, dedim.

Tamam. Nefesi dudaklarımı okşadı.

Tamam, dedim, ikimiz de hareket etmeden öylece dururken aramızdaki mesafenin milim milim kapandığını, meydan okumanın an be an tırmandığını hissedebiliyordum.

Sakın, dedi usulca. Gözleri yıldızlar gibiydi. Sakın görevi tehlikeye atma.

Neye mal olacağının farkındayım. Saf gücü beni kuşattı ve sarsarak kış uykusundan uyandırdı.

Tuz, deniz ve rüzgâr beni çekiştirdi, bana şarkılar söyledi.

* * *

Rhys bu şarkıları duymuş gibi başıyla şifonyerin üzerindeki mumu işaret etti. Yak şunu.

itiraz etmeyi düşündüm - ama vazgeçtim ve muma bakarak ateşi çağırdım; az önce canlandırmayı başardığı sıcak öfkeyi çağırdım... ve...

Ve mum bir su dalgasıyla yere yuvarlandı. Sanki gaipten bir kova dolusu suyu mumun üstüne boca etmişlerdi.

Şifonyerin üzerinden akarak yere tıpır tıpır damlayan suya ağzım açık bakarken, duyduğum tek ses bu tıpırtılardı.

Ellerini hâlâ iki yanımda tutan Rhys kısık sesle güldü. Bir kere de dediğimi yapsan ölür müsün?

Bu neyin nesiydi, burada, Tarquin'in ve güçlerinin yakınında olmak ne anlama geliyordu, bilmiyordum; ama suyun bana cevap verdiğini hissedebiliyordum. Yerde yayılmasını, denizde kâh çalkalanıp kâh durgunlaşmasını, rüzgârdaki tuzlu kokusunu hissedebiliyordum. Rhys'in bakışlarına karşılık verdim.

Kimse benim efendim değildi - ama ben her şeyin efendisi olabilirdim, eğer istersem. Eğer cesaret edersem.

Rhys'in karanlığındaki yıldızlar aklıma gelince suyun o yıldızlar gibi olmasını diledim ve o anda su yukarıya yağan tuhaf bir yağmur gibi öbek öbek yükseldi. Bu öbekleri minik damlalara ayırıp aramızdaki boşluğa serince, ışığı yakalayıp avizedeki kristaller misali parladılar.

Rhys gözlerini benden alıp damlaları inceledi. Sana tavsiyem, diye mırıldandı, bu numarayı Tarquin'in yatak odasında yapma.

Havadaki damlaların hepsini peş peşe Yüce Lord'un suratına gönderdim.

O kadar hızlı, o kadar çabuktular ki kendini koruyamadı. Bazıları sekip benim yüzüme sıçradı.

ikimiz de suya batmış yüzlerle dururken, Rhys bir süre aval aval baktıktan sonra gülümsedi ve nihayet şifonyeri bırakıp geri çekildi. Aferin. Yüzünde parlayan suyu silmeye gerek bile duymadan, Pratik yapmaya devam et, diye ekledi.

Ama sormadan edemedim. Sence savaş açar mı? Benim için? Kimi kastettiğimi biliyordu. Az önce yüzünde parlayan öfke yerini birden ölümcül sakinliğe bıraktı. Bilmiyorum.

Ben... işlerin o noktaya varacağını bilseydim, Rhysand... dönerdim. ikinizin savaşmasına yol açmaktansa, dönerdim.

Hâlâ ıslak olan elini cebine soktu. Peki, dönmek ister miydin? Senin için savaş çıkarması onu yeniden sevmeni sağlar mıydı? Bunu seni geri kazanmak için yaptığı müthiş bir hareket olarak mı yorumlardın?

Güçlükle yutkundum. Ölümlerden bıktım. Artık kimsenin öldüğünü görmek istemiyorum - en azından benim için. Sorumun cevabı bu değil.

Hayır. Geri dönmek istemezdim. Ama yapardım. Acı ve ölüm beni kazanamasa da.

Rhys okunmayan bir yüz ifadesiyle biraz daha baktıktan sonra kapıya yöneldi. Denizkestanesi şeklindeki kapı kolunu tutunca durdu. Seni eve kapattı, çünkü biliyordu. Piç kurusu, senin ne büyük bir hazine olduğunu biliyordu. Topraktan, altından, mücevherlerden daha değerli olduğunu. Bunu biliyordu ve seni tümüyle kendine istedi.

Kelimeler, ruhumdaki bazı sivri uçları törpülese de, içime işledi. Beni sevdi Rhysand - hâlâ seviyor.

Mesele seni sevip sevmemesi değil, ne kadar sevdiği. Aşk, aşırıya kaçarsa, zehire dönüşebilir.

Sonra çıkıp gitti.

Koy, muhtemelen lordu ve efendisi öyle istediği için, o kadar sakindi ki yemek yediğimiz ve içki içtiğimiz saatler boyunca eğlence teknesini neredeyse hiç sallamadı.

En kaliteli ahşaptan yapılmış, altın işlemeli dev tekne, Rhys'in, Amren'in ve benim yaptığım her hareketi aşırı meraklı gözlerle incelememek için elinden geleni yapan yüz kadar Ulu Peri'ye rağmen, fazla kalabalık görünmüyordu.

Ana güverteye bir şeyler atıştırıp dinlenmek için bolca kanepe ve sehpa konulmuştu. Uzun yemek masamız üst katta, incilerle süslenmiş çinilerin altındaydı. Turkuaz ve altın renkli giysiler içindeki Tarquin, düğmelerindeki ve parmaklarındaki zümrütlerle birlikte yaz mevsiminin cisimleşmiş haline benziyordu. Denizköpüğü renkli saçlarının üstündeki, beyaz altın ve safirden yapılmış, kabarmış dalgalar gibi şekil verilmiş tacı öyle muhteşemdi ki kendimi sık sık ona bakarken yakalıyordum.

Demeye kalmadan, sağma döndü ve bakışlarımı yakaladı.

Bu kadar yetenekli kuyumcularımız varken daha rahat bir taç yapamamışlar mı diye düşünebilirsin. Bu şey feci şekilde kafama batıyor.

Kibarca sohbet etmeye çalışıyordu, ilk bir saat boyunca tek kelime etmemiş, ada-şehri, denizi, anakarayı seyretmekle yetinmiştim. Baktığım her yere farkındalık ve gizil güçle yüklü bir ağ göndermiştim. Belki bir cevap gelir diye. Belki Kitap oralarda bir yerde uykudadır diye.

Sessiz çağrıma cevap gelmemişti. Belki de birkaç soru sormanın tam zamanıydı. Bu tacı onun ellerinden uzak tutmayı nasıl başardın?

Kutlama havasındaki neşeli bir kalabalığın ortasında Amarantha'dan bahsetmek, yağmur bulutlarını içeri davet etmek gibiydi.

Onun hemen sağında oturan ve Cresseida'yla sohbeti koyulaştıran Rhys başını çevirip bakmadı. Sahiden de, gecenin başından beri benimle hiç konuşmamış, nasıl göründüğüme bile dikkat etmemişti.

Oysa, biraz tuhaf olsa da, ne giyeceğimi yine kendim seçtiğim halde güzel göründüğümü düşünmüştüm: Saçlarımı açık bırakmış, kırmızı altından örülmüş bir saç bandıyla yüzümün önünden çekmiştim; kolsuz, belden oturtmalı, göğüs kısmı sıkı, şafak pembesi şifon elbisem, sabah giydiğim mor

elbisenin eşi sayılırdı. Kadınsı, sade, şık. Uzun zamandır kendime bu gözle bakmamıştım. Bakmak istememiştim.

Oysa burada böyle görünmek parti planlamakla geçecek bir hayatın işareti sayılmıyordu. Burada gün batarken sade ve güzel görünebilir ama sabah kalkar kalmaz Illyria savaş kıyafetleri gi-yinebilirdiniz.

Tarquin, Saray düşünce hâzinemizin büyük kısmını saray dışına çıkardık, diye cevap verdi. Nostrus, yani selefim, kuze-nimdi. Ben başka bir şehrin prensi olarak hizmet veriyordum. Gecenin bir yarısında defineyi saklama emri aldım, elimizden gelen en hızlı şekilde.

Nostrus ayaklandığında Amarantha onu öldürmüş, sonra öfkesine hâkim olamayıp tüm ailesini kılıçtan geçirmişti. Güç Tarquin'e geçtiğine göre aileden hayatta kalan birkaç kişiden biri olmalıydı.

Yaz Sarayı'nm hâzinelere bu kadar değer verdiğini bilmiyordum, dedim.

Tarquin acı acı güldü, ilk Yüce Lordlar verirdi. Şimdi çoğunlukla âdet yerini bulsun diye koruyoruz.

Sohbet havasında, dikkatle, Koruduğunuz hazine bir parça altın ve mücevherden mi ibaret? diye sordum.

Diğer şeylerle birlikte.

Zaman kazanmak için şarabımdan bir yudum aldım, çünkü bunu şüphe uyandırmadan sormanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ama belki doğrudan sormak en iyisiydi. Yabancıların koleksiyonu görmesine izin veriliyor mu? Babam tüccardı — çocukluğumun büyük bölümünü onun ofisinde, mallarını düzenlemesine yardım ederek geçirdim. Ölümlü servetini Ulu Peri servetiyle kıyaslamak çok ilginç olurdu.

Rhys, bağ üzerinden en küçük bir onay ya da alay işareti vermeksizin, Cresseida'yla konuşmaya devam etti.

Tarquin başını yana eğince tacındaki mücevherler parladı. Elbette. Yarın, mesela... öğle yemeğinden sonra?

Aptal değildi ve oynadığım oyunun farkında olmalıydı ama... teklifi samimiydi. Hafifçe gülümseyip başımı eğerek kabul ettim. Güvertede amaçsızca dolaşan kabalığa, fenerlerle aydınlanan suya baktım ama Tarquin'in gözünü benden ayırmadığını hissedebiliyordum.

Nasıl bir yerdi? diye sordu. Ölümlü dünyası?

Tabağımdaki çilek salatasından bir çatal aldım. Ben sadece çok küçük bir bölümünü gördüm. Babama Tüccarların Prensi der-
lerdi ama onun ölümlü dünyasının diğer bölgelerine yaptığı yolculuklara katılamayacak kadar küçüktüm. On bir yaşıma geldiğimde, tüm servetimizi Bharat'a yaptığı bir sevkiyatta kaybetti. Sonraki sekiz yılı yoksulluk içinde, duvara yakın köhne bir köyde geçirdik. Yani tüm ölümlü dünyası adına konuşamam ama gördüğüm tek şey... zorluktu. Zalimlik. Burada, gördüğüm kadarıyla, sınıflar arasındaki ayrım çok daha bulanık. Orada bu ayrım parayla tanımlanıyor. Ya paraya sahip olacak ve paylaşmayacaksın, ya da açlığa terk

edilip hayatta kalma mücadelesi vereceksin. Babam... ben Prythian'a gelir gelmez eski servetine tekrar kavuştu. Kalbim ağırlaşıp mideme oturdu. Ve bir zamanlar bizi açlığa terk eden o insanlar tekrar arkadaşlarımız oldular. Duvarın öteki tarafındaki canavarlarla karşı karşıya gelmektense, Prythian'daki her yaratıkla tek tek yüzleşirim daha iyi. Büyünün ve gücün yokluğunda paradan başka bir şeye değer vermez oldular.

Tarquin'in dudakları büzüldü ama gözleri anlayışlıydı. Savaş çıksaydı onları korur muydun?

Ne kadar tehlikeli, şaşırtmacalı bir soru. Duvarın diğer tarafında yaptıklarımızı ona söyleyemezdim. Rhys söyleyelim demeden olmazdı.

Ablalarım hâlâ baba evinde babamla birlikte kalıyor. Onlar için, savaşırdım. Ama diğer dalkavuklar ve züppeler için... düzenlerinin bozulması umurumda bile olmazdı. Mesela Elain'in nişanlısının öfke taciri ailesi için.

Tarquin, Prythian'daki saraylar için de aynı şeyleri düşünenler var, dedi usulca.

Ne düşünüyorlar? Yüce Lordlardan kurtulmayı mı?

Belki. Ama daha çok Ulu Periler'in sıradan periler üzerindeki doğal imtiyazlarını kaldırmak istiyorlar. Terimler bile belli seviyede bir adaletsizliği çağrıştırıyor aslında. Belki de ayrım senin gördüğün kadar bulanık değil, tıpkı insan diyarındaki gibidir. Bazı saraylarda en düşük seviyedeki Ulu Peri hizmetkârları bile en zengin sıradan perilerden daha geniş haklara sahip.

O sırada güvertede ve masada yalnız olmadığımızı hatırladım. Hayvanlara özgü duyma gücüne sahip Ulu Periler'le çevrelenmiş-
tik. Peki, onlara hak veriyor musun? Bu durum değişmeli mi?

Ben genç bir Yüce Lord'um, dedi. Daha seksenime bile girmedim. Yani Amarantha yönetimi ele aldığında henüz otuz yaşındaydı. Diğerleri bana deneyimsiz ya da aptal diyebilir ama yapılan zulümleri kendi gözlerimle gördüm ve birçok iyi sıradan perinin sadece gücün yanlış tarafında dünyaya geldikleri için acı çektiğine şahit oldum. Kendi konutlarımda bile geleneğin sınırları beni seleflerimin kurallarını uygulamaya zorladı: sıradan periler işlerini yaparken etrafta görülmeyecek ve duyulmayacak. Bir gün Prythian'da, hem evimde hem de evimin dışındaki dünyada, onların da bir sese sahip olduğunu görmek istiyorum.

Yüzüne dikkatle bakıp bir hile veya tezgâh aradım. Ama bulamadım.

Ondan... ondan bir şey çalacaktım, istesem olmaz mıydı? Bana verir miydi, yoksa atalarının geleneği çok mu derinlere kök salmıştı?

Tarquin kaslı kollarını altın renkli masa örtüsüne dayayıp Bu bakış ne anlama geliyor? diye sordu.

Dobra dobra cevap verdim: Sana âşık olmanın kolay olduğunu düşünüyorum. Seni arkadaşım olarak görmenin ise çok daha kolay olduğunu.

Geniş geniş ve kendini kasmadan gülümsedi, ikisine de itirazım yok.

Kolaydı. Böyle kibar ve anlayışlı bir erkeğe âşık olmak gerçekten kolaydı.

Ama göz ucuyla Cresseida'ya bakınca neredeyse Rhysand'm kucağında oturduğunu gördüm. Rhysand kedi gibi gülümseyip parmağıyla onun elinin üstünde daireler çizerken, Cresseida dudaklarını ısırıp gülücükler saçıyordu. Tarquin'e dönüp kaşlarımı kaldırdım. Sessiz bir soruydu.

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı.

Umarım Cresseida'nın odasına giderlerdi.

Çünkü Rhys'in onunla sevişmesini dinlemek zorunda kalırsam... Kendimi düşüncenin devamını getirmekten alıkoydum.

Tarquin dalgınlaştı. Onu böyle görmeyeli yıllar oluyor.

Yanaklarım kızardı. Utanç? Neden utanıyordum? îyi bir nedenim olmadığı halde prensesin gırtlağına sarılmak istediğim için mi? Rhysand bana sataşıp kızdırmıştı ama asla... şimdiki gibi uzun, anlamlı bakışlarla, Illyria kibriyle yüklü yarım gülümsemelerle beni baştan çıkarmaya çalışmamıştı.

Sanırım bu lütuf bana bir kereliğine verilmişti ve ben onu dibine kadar kullanmış, onun için savaşmış ve sonra da parçalayıp bir kenara atmıştım. Ve sanırım Rhysand, feda ettiği ve yaptığı onca şeyden sonra, bunu en az Cresseida kadar hak ediyordu.

Bir an için... sadece bir an için, aynı şeyi istedim.

Tekrar eskisi gibi hissetmek istedim.

Ama... yalnızdım.

O anda, aslında çok ama çok uzun zamandır yalnız olduğumu fark ettim.

Rhys başını eğip onu dinlerken, Cresseida'nm dudakları Rhys'in kulaklarını okşuyordu; elleri sıkı sıkı kenetlenmişti.

içime işleyen şey ne kederdi, ne umutsuzluk, ne de dehşet. Sadece mutsuzluktu. Öylesine kasvetli, keskin bir mutsuzluktu ki dayanamayıp ayağa kalktım.

Rhys nihayet orada olduğumu hatırlayarak bana baktı. Yüzü ifadesizdi - bağ üzerinde yaptıklarımdan her hangi birini hissettiğine dair en ufak bir işaret yoktu. Kalkanımın yerinde olmaması, düşüncelerimin ortalığa saçılması ve hepsini bir kitap gibi okuyabilmesi umurumda bile değildi. Görünüşe göre o da umursamıyordu. Cresseida'nın söylediği bir şeye başını geri atıp kahkahalarla güldükten sonra ona iyice sokuldu.

Tarquin bir bana bir de Rhys'e bakarak ayağa kalktı.

Mutsuzdum. Sadece paramparça değil, aynı zamanda mutsuzdum.

Bunun bir duygu olduğunu fark ettim. Uçsuz bucaksız boşluktan veya hayatta kalmaya odaklı dehşetten farklı olarak, bir duyguydu.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var, dedim. Zaten açık havadaydık... ama o sarı ışıklar, masadan kalkan, masaya oturan kalabalık... Bir görevim olsun ya da olmasın, bu güvertede yalnız
kalabileceğim bir yere ihtiyacım vardı, azıcık da olsa.

Sana katılmamı ister misin?

www.CepSitesi.Net

Yaz Yüce Lordu'na baktım. Söylediklerim yalan değildi. Onun gibi bir erkeğe âşık olmak kolaydı. Ama Tarquin'in, Dağın Altı'nda karşılaştığı zorluklara rağmen, içimde çöreklenen karanlığı anlayabileceğinden pek emin değildim. Sadece Amarantha'dan değil, aynı zamanda açlık ve çaresizlik içinde geçirilen yıllardan gelen bir karanlık.

Belki de oldum olası biraz huysuz ve sabırsızdım. Huzur için canımı verebilirdim ama konforlu bir kafes için asla.

Ben iyiyim, teşekkür ederim, diye cevap verdikten sonra teknenin kıç tarafına inen merdivenlere yöneldim. Işıl ışıl aydınlatılmış olsa da pruvadaki mekânlara kıyasla daha sakindi. Rhys ben giderken başını çevirip bakmaya tenezzül etmedi. Şükürler olsun.

Ahşap basamakların yarısına geldiğimde, bitişik minderlerde oturup şaraplarını yudumladıkları halde birbirlerini görmezden gelen Amren'le Varian'ı gördüm. Başka birileriyle de konuşmuyorlardı.

Belki Amren'in gelmesinin bir nedeni de buydu: Tarquin'in bekçi köpeğinin dikkatini dağıtmak.

Ana güverteye indim ve ahşap korkuluğun en gölgeli yerini bulup tutundum. Gemi büyüyle yol alıyordu - ne kürek, ne de yelken. Arkamızda en küçük bir dalga bile bırakmaksızın koy boyunca hareket ediyorduk.

Ada-şehrin rıhtımına geri yanaşana kadar onu beklediğimi fark etmemiştim. Ve son bir saati yapayalnız geçirdiğimi.

Kalabalıkla birlikte karaya ayak bastığımda Amren, Varian ve Tarquin'i rıhtımda, gergin omuzlarla beni beklerken buldum.

Rhysand ve Cresseida ortalıkta görünmüyordu.

34. BÖLÜM

Neyse ki odasından ses gelmedi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, şişe geçirilip ateşte çevrildiğimi gördüğüm bir kâbustan uyanıp nerede olduğumu hatırlayamadığımda bile odasından çıt çıkmıyordu.

Ay ışığı, açık pencerelerin ötesindeki denizde dans ediyordu ve sessizlik... derin sessizlik...

Bir silahtım. Amacı belli olan bir silah. O kitabı bulmalı, kralın duvarı yıkmasını, Jurian'la ilgili gizli planların başarılı olmasını engellemeliydim. Dünyamızı alt üst edebilecek, bu şehrin ve tüm gidişatı değiştirebilecek bir Yüce Lord'un sonunu getirebilecek savaşı durdurmalıydım.

Bir an Velaris'i özledim; ışıkları, müziği, Gökkuşağını. Kış ayazından kaçıp sığındığımda beni samimi sıcaklığıyla bağrına basan kasaba evini. Evdeki küçük ailenin bir parçası olmayı.

Kanatlarını etrafıma sararken, bana notlar yazarken... belki de sadece silahının onarılamayacak şekilde kırılmasını engellemek istemişti.

Sorun değildi. Hatta makuldü: Birbirimize, birlikte çalışıp savaşmak dışında, hiçbir şey için söz vermemiştik.

Hâlâ arkadaşım olabilirdi. Yoldaşım, ya da aramızdaki şey her neyse. Yatağına birisini alması bu gerçeği değiştirmezdi.

Tek sorun, bir süreliğine onun da en az benim kadar yalnız olduğunu düşünerek kendimi teselli etmiş olmamdı.

Kahvaltı için odamdan çıkmaya, Rhys'in dönüp dönmediğini görmeye cesaret edemedim.

Kahvaltıya kiminle geldiğini görmeye.

Yatağımda uzanırken, nasıl olsa Tarquin'le öğle yemeğinden sonra yapacağımız gezintiye kadar yapacak işimin olmadığını düşündüm. Böylece hizmetkârlar girene kadar yataktan çıkmadım. Beni görünce rahatsız ettikleri için özür dileyerek odadan çıkmaya yeltendiler ama onları durdurdum. Ben yıkanırken odayı temizleyebileceklerini söyledim. Biraz gerilseler de kibarca başlarını eğerek kabul ettiler. Ben de söz verdiğim gibi banyoya geçtim.

Banyoda elimden geldiğince oyalandım. Kilitli kapının ardında Tarquin'in güç çekirdeğini serbest bıraktım ve suyu küvetten kaldırıp havada asılı tutarak küçük hayvan ve yaratıklar yaptım.

Şekil değiştirmeyle ilgili planlarım bununla sınırlıydı. Bir hayvana dönüştüğümü aklıma getirdikçe tüylerim diken diken oluyor, midem bulanıyordu. Bu konuyu göz ardı edebilirdim; bir süredir kanımda gezinen pençe tırmalayışlarını göz ardı edebilirdim.

Küvetteki suyun soğuduğunu fark ettiğimde banyoda su kelebekleri uçuruyordum.

Nuala, dün geceki gibi, sarayda kaldığı meçhul yerden çıkıp duvardan geçerek beni giydirmeye geldiğinde, ne zaman hazır olacağımı tam olarak biliyormuş gibiydi. Cerridwen, onun söylediğine göre, kısa çöpü çektiği için Amren'i görmeye gitmişti. Ona Rhys'i sormaya cesaret edemedim.

Nuala kırmızı altın işlemeli, denizköpüğü yeşili bir elbise seçti; saçlarıma dalga verip incilerle süsledikten sonra başımın arkasında gevşek bir örgü yapıp bıraktı. Neden hâlâ odada olduğumu ve birazdan ne yapacağımı biliyorsa bile lafını etmedi. Ama yüzüme ekstra özen gösterdi: Dudağımı ahududu pembesine boyadı, yanaklarıma çok hafif bir allık sürdü. Masum ve etkileyici göründüğümü söyleyebilirdim - mavi gri gözlerim olmasa. Dün gece aynanın karşısında kendime hayranlıkla bakarken gözlerim bu kadar çöküк değildi.

Tarquin, birbirimize iyi geceler dilemeden önce nerede buluşacağımızı söylemişti. Sarayı yeterince tanıdığım için bahsettiği yeri zorlanmadan buldum. Ana salon sarayın orta katlarından bi-rindeydi: Yukarıdaki kulelerde yaşayanlarla, aşağıda görülmeden ve duyulmadan çalışanlar için mükemmel bir buluşma noktası.

Bu katta konsey odaları, balo salonları ve yemek odalarının yanı sıra ziyaretçiler, organizasyonlar ve toplantılar için kullanılan bazı odalar vardı. Az önce geldiğim konaklama katlarına çıkan sağlı sollu merdivenler dörder

muhafızla korunuyordu ve ben deniz kabuğu kaplı sütunların birine sırtımı verip Yüce Lordla-rını beklerken hepsi pür dikkat beni izliyordu. Acaba Yüce Lord küvette onun gücüyle oynadığımı hissetmiş miydi? Verdiği özün şimdi burada olduğunu ve çağrıma cevap verdiğini?

Saat ikiyi vurduğunda Tarquin yan odaların birinden çıktı. Yol arkadaşlarım da peşindeydi.

Rhysand beni tepeden tırnağa süzerken ev sahibimizi ve halkını onurlandıracak şekilde giyindiğimi fark etti. Tarquin'e ve hemen yanındaki Amren'e bakarak hafifçe gülümsediğimi ama onunla veya Cresseida ile göz göze gelmekten kaçındığımı da fark etti. Varian dışarı çıkar çıkmaz merdivenlerdeki askerlere doğru seğirttiği için olayın dışında kalmıştı.

Tarquin, Bugün çok hoş görünüyorsun, dedi, başını eğerek.

Nuala, görünüşe göre, çok başarılı bir casustu. Tarquin'in mat kurşuni tuniğindeki süslemeler, üstümdeki elbisenin denizköpüğü yeşili işlemeleriyle aynı renkteydi. Birbiriyle uyumlu giyinen çiftler gibiydik. Altın kahve saçlarımı ve beyaz tenimi de hesaba katarsak, galiba onun aynadaki yansıması oluyordum.

Rhys'in hâlâ beni incelediğini hissettim.

Görmezden geldim. Belki daha sonra peşine bir su köpeği salıp kıçından ısırtırdım.

Bölmedim umarım, dedim Amren'e.

Bugün kaldırım taşı grisine bürünmüş olan Amren narin omuzlarını silkti. Donanmalar ve ortak cephede yönetimin kimde
olacağı konusunda aşırı hararetli bir müzakereyi sonlandırıyor-duk, dedi. Tarquin'le Varian'm bu yüksek ve güçlü mevkilere gelmeden önce Nostrus'un filosuna komuta ettiğini biliyor muydun?

Metrelerce uzaktaki Varian dondu kaldı ama arkasını dönmedi.

Tarquin'in gözlerine baktım. Bana denizci olduğundan hiç bahsetmedin. Aslında umurumda değildi ve bu yüzden sesime merak ifadesi katmak için akla karayı seçmiştim.

Tarquin ensesini sıvazlayarak Tur sırasında söylemeyi planlıyordum, dedikten sonra dirseğini büktü. Gidelim mi?

Rhysand'a hiçbir şey demedim, tek kelime bile. Ve Tarquin'in koluna girip yanlarından ayrılırken de hiç niyetim yoktu. Ortaya konuşarak, Sonra görüşürüz, dedim, o kadar.

Mental kalkanımın arkasında bir sürtünme hissettim: Karanlık ve derin bir guruldama.

Belki sadece dikkatli olmam için uyarmaya çalışıyordu.

Ama bir zamanlar başımın belası olan o karanlık ve yapışkan hisse benziyordu. Hem de öyle fena benziyordu ki Tarquin'e biraz daha sokuldum. Yetmedi, çok uzun zamandır hiç kimseye bahşetmediğim, şirin, teklifsiz bir gülümsemeyle Yaz Lorduna baktım.

Kalkanımın diğer tarafındaki sürtünme hissi kesildi.

Hah şöyle.

Tarquin'in beni götürdüğü mücevher ve hazine odası o kadar büyüktü ki abartısız bir dakika boyunca tek kelime etmeden aval aval etrafıma bakındım. Elbette bu bir dakika boyunca, herhangi bir his pırıltısı, yanımdaki adamın ve küvette çağırdığım gücünün hissettirdiklerine benzer herhangi bir şey görür müyüm diye tüm rafları hızlıca taramayı da ihmal etmedim.

Ve burası... hazine odalarından sadece biri, öyle mi? Oda kalenin derinliklerine, Tarquin'in elini dayayarak açtığı ağır bir kurşun kapının ardına oyulmuştu. Kilide yakından bakmaya cesaret edemesem de acaba benim dokunuşumla da açılır mı diye merak etmiştim - sahte imza misali.

Tavuk kümesindeki tilki. Tam da buydum işte.

Tarquin kıkır kıkır güldü. Atalarım aç gözlü piç kurularıymış.

Başımı sağa sola sallayarak duvara oyulmuş raflara yaklaştım. Yekpare kaya - yani duvardan girmemin imkânı yoktu. Elbette dağın içinden tünel kazmadığım sürece. Ya da birisi beni yabalamadığı sürece. Ama büyük ihtimalle kasaba evi ve Rüzgâr Evi'ndekilere benzer koruma büyüleriyle korunuyordu.

Kutular mücevherlerle, incilerle, ham cevherlerle dolup taşıyor, sandıklara sığmayan altınlar zemindeki parke taşlarının üzerine dökülüyordu. Bir duvarda nöbet tutar gibi dizilmiş süslü zırh takımları; ötekisinde ise örümcek ağı ve yıldız ışığı bağlamış elbiseler. Her türden kılıç, hançer. Ama hiç kitap yoktu. Bir tane bile.

Buradaki her parçanın hikâyesini biliyor musun? Bazılarının, dedi. Hepsini öğrenecek zamanım olmadı. Güzel - eğer Kitap hakkında bir şey bilmiyorsa, arkasından ağıt yakmazdı.

Kendi etrafımda dönerek her yere baktım. Buradaki en değerli şey ne?

Çalmayı mı düşünüyorsun?

Gülmekten neredeyse boğulacaktım. Bu soruyla adımı bitli hırsıza çıkarmış olmuyor musun?

Ve ben de bu soruyla adımı yalancı, ikiyüzlü sefile çıkarmış olmuyor muydum?

Tarquin gözlerini benden ayırmadı. Şu anda buradaki en değerli şeye bakıyorum desem.

Yüzümün kızarması için rol yapmama gerek yoktu. Çok... naziksin.

Gülümsemesi tatlıydı. Geldiği mevki henüz içindeki duygusallığı kıramamış gibiydi. Umarım hiç kıramazdı. Dürüst olmam gerekirse, hangisi daha değerli bilmiyorum. Sonuçta hepsi paha biçilmez ata yadigârları.

Bir rafın yanına gidip yakından baktım. Kadife bir minderin üzerine bülbül yumurtası büyüklüğünde yakutlardan yapılmış bir kolye serilmişti. Bu kolyeyi takıp yolda yalpalamadan yürümek için bayağı güçlü bir kadın olmak gerekiyordu.

www.CepSitesi.Net

Başka bir rafta, inci kolye. Ötekinde, safir.

Ve bir başkasında... siyah elmaslardan yapılmış bir kolye.

Siyah taşların her biri bir gizemdi - ve bir cevap. Her biri ayrı ayrı uykuya dalmıştı.

Tarquin arkamdan yaklaştı ve dikkatimi çeken şeyi görmek için omzumun üzerinden baktı. Bakışları yüzüme döndü. Senin olsun.

Ona döndüm. Ne?

Yine ensesini sıvazladı. Bir teşekkür olarak. Dağın Altı'nda yaptıkların için.

Şimdi iste... bunun yerine Kitap'ı iste...

Ama bunun için karşılıklı güven gerekiyordu. Üstelik, ne kadar nazik olsa da, bir Yüce Lord'tu.

Kutuyu ebedi istirahatgahından aldı, kapağını kapattı ve bana uzattı. Sınıf farklılıklarını ortadan kaldırma fikrime gülmeyen ilk kişi şendin. Cresseida bile ilk söylediğimde kendini tutamayıp kıkırdamıştı. Eğer kolyeyi bizi kurtardığın için almayacaksan, bu nedenle al.

Gülmedim, çünkü çok iyi bir fikirdi Tarquin. Bu konuda seni takdir ediyorum diye bana hediye vermek zorunda değilsin.

Başını iki yana salladı. Sadece al.

Reddedersem hakaret sayabilirdi. Bu yüzden kutuyu ellerimin arasına aldım.

Gece Sarayı'nda sana çok yakışacak, dedi.

Belki burada kalıp dünyayı değiştirmene yardım ederim.

Dudağını yana kıvırdı. Kuzeydeki bir müttefik daha çok işime yarardı.

Beni bu yüzden mi buraya getirmişti? Hediyeyi bu yüzden mi vermişti? Burada ne kadar yalnız olduğumuzu şimdi fark ediyordum. Dağın içinde, kolaylıkla mühürlenebilecek bir yerde olduğumu...

Benden korkmana gerek yok, dedi. Aklımdan geçenleri belli edip etmediğimi merak ettim. Ama ciddiyim. Rhysand'la... takılmaya devam etmelisin. Başa çıkması efsanevi derecede zordur, istediğini alır, ne yapmayı planladığını ancak yaptıktan sonra anlarsın ve bunun için kimseden özür dilemez. Onun insan diyarındaki elçisi ol - ama bizim elçimiz de ol. Şehrimi gördün. Buna benzer üç şehrim daha var. Amarantha yönetimi eline geçirir geçirmez hepsini yakıp yıktı. Halkım artık huzur ve güvenlik istiyor. Arkalarına bakmadan yola devam etmek istiyor. Diğer Yüce Lord lar bana Rhys hakkında bazı şeyler anlatıp uyardılar. Ama Dağın Altı'nda beni korudu. Dört şehrimizde topladığımız birlikler Dağm Altı'na saldırmak için hazır bekliyordu. Kuzenim Brutius onlarla buluşmak için tünellerden kaçarken yakalandı. Rhys planlarımızı Brutius'un zihninde gördü - bunu biliyorum. Ama Amarantha'mn yüzüne karşı yalan söylemekle kalmadı, Brutius'u yaşayan ölüye çevirme emrini de hiçe saydı, işine öyle gelmiştir diyebilirsin ama bunu merhamet duygusuyla yaptığını biliyorum. Genç ve

deneyimsiz olduğumu bildiği için beni korudu. Başını iki yana salladı. Bazen, Rhysand'ı düşünüyorum da... Amarantha tüm dikkatini bize veremesin diye ona orospuluk yapmış bile olabilir.

Bildiğim hiçbir şeyi açık etmeyecektim. Ama bundan duyduğum kederi gözlerimden okuyabilir miydi?

Sana bakınca, süs köpeğine veya canavara dönüştürülmüş birini görmem gerektiğini biliyorum, diye devam etti. Ama içindeki iyiliği görüyorum. Bence bu herkesten çok Rhysand'a yansıyor. Bence ikinizin birçok sırrı paylaşabileceğinizi gösteriyor ve... Dur, diye atıldım. Sadece... dur. Sana her şeyi anlatamayacağımı biliyorsun. Hiçbir şey için söz veremem. Rhysand bir Yüce Lord ve ben onun sarayına hizmet ediyorum, o kadar.

Tarquin bakışlarını yere indirdi, ileri gittiysem affet. Hâlâ bu saray oyunlarını öğrenmeye çalışıyorum. Danışmanlarım kafayı yiyor.

Umarım bu oyunların nasıl oynandığını hiç öğrenmezsin. Tarquin bakışlarıma karşılık verdi. Yüzü tedbirli ama biraz sıkkındı. O zaman sana bir şeyi açık açık sormama izin ver. Tamlin'i seni eve kapattığı için terk ettiğin doğru mu?

Anıyı aklıma getirmemeye çalıştım - parçalanan kalbimdeki acıyı ve dehşeti. Ama başımı öne arkaya sallayarak onayladım.

Peki, ev hapsinden Gece Sarayı tarafından kurtarıldığın doğru mu?

Tekrar başımla onayladım.

Bahar Sarayı benim güney komşum, dedi, ilişkilerimiz pamuk ipliğine bağlı. Ama sorulmadıkça senin burada olduğunu söylemem. Hırsız, yalancı ve manipülatördüm. Onun müttefikliğini hak etmiyordum.

Başımı eğerek teşekkür ettim. Bana göstereceğin başka hâzinelerin var mı?

Altınlar ve mücevherler yeterince etkileyici değil mi? Senin şu tüccar gözüne ne oldu?

Elimdeki kutuyu tıpışladım. Ah, buradan istediğimi aldım. Şimdi seninle müttefik olmaya değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Tarquin'in kahkahaları etrafımızdaki kayalardan ve zenginlikten sekerek yankılandı. Zaten öğleden sonraki toplantılara katılmak içimden gelmiyordu.

Ne Yüce Lord ama. Genç, yabani, pervasız.

Tarquin tekrar koluma girip elimi tıpışlayarak beni odadan çıkardı. Biliyor musun, sana âşık olmak da çok kolay olabilir, Feyre. Hele arkadaş olmak... daha da kolay.

Utanıp başka yöne bakıyormuş gibi yaptığım sırada kapı kolunun üstündeki alana avucunu bastırarak kapıyı mühürledi. Yuvalarına oturan kilitlerin sesini dinledim.

Beni sarayın altındaki diğer odalara götürdü. Bazıları mücevherlerle, bazıları silahlarla, bazıları da çok eski çağlara ait kıyafetlerle doluydu. Kitaplarla dolu bir odayı gösterirken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama

içeride hiçbir şey yoktu. Deri ciltler, toz ve sessizlik dışında hiçbir şey. Ne yanımdaki adam gibi hissettiren bir güç pırıltısı, ne de Kitap'a dair bir ipucu.

Beni götürdüğü son odada çarşaflara sarılmış sandıklar ve çerçeveler vardı. Açık kapıdan gözüme ilişen resimleri görünce, Sanırım bugün için yeterince şey gördüm, dedim.

Hiç soru sormadan odanın kapısını geri kilitledikten sonra kalabalık ve güneşli üst katlara kadar bana eşlik etti.

Kitap'm konulabileceği başka odalar da olmalıydı. Tabi başka bir şehirde değilse.

Onu bulmak zorundaydım. En yakın zamanda. Eve dönmeden önce ne kadar zamanımızın olduğu, Rhys'le Amren'in siyasi tartışmaları ne kadar uzatacağına bağlıydı. Yeterince çabuk sonuç alabilmek için dua ettim - ve kendimden şimdi olduğundan dah;ı fazla nefret etmemek için.

Rhysand benim yatağımda kendi malıymış gibi sere serpe uzanıyordu.

Ellerini başının arkasında kavuşturup çarşafın boyunu aşan uzun bacaklarını gerdiğini görünce dişlerimi sıktım. Ne istiyorsun? Sesimdeki öfkeyi vurgulamak için kapıyı var gücümle çarparak kapattım.

Tarquin'le öpüşüp koklaşmak sana yaramadı herhalde. Kutuyu yatağın üstüne, onun yanına doğru fırlattım. Öyle mi dersin?

Doğrulup başparmağıyla kutuyu açarken yüzündeki gülümseme bocaladı. Bu, Kitap değil.

Hayır, ama çok güzel bir hediye.

Sana mücevher almamı istiyorsan söylemen yeterli, Feyre. Gerçi gardırobundaki her şeyin senin için satın alındığını fark etmişsindir.

Fark etmemiştim. Tarquin iyi bir adam ve iyi bir Yüce Lord. Bence lanet kitabı ondan istemelisin.

Rhys kutunun kapağını pat diye kapattı. Yani seni mücevherlere boğup ağzına bir parmak bal çaldı diye kendini kötü hissediyorsun, öyle mi?

Seninle müttefik olmak istiyor, hem de deli gibi. Sana güvenmek, bel bağlamak istiyor.

Oysa Cresseida kuzeninin aşırı hırslı olduğu izlenimine kapılmış. Yerinde olsam Tarquin'le konuşurken satır aralarını daha dikkatli okurdum.

Ya? Peki, Cresseida bunu ne zaman söyledi? Onunla yatmadan önce mi, yatarken mi, yoksa yattıktan sonra mı?

Rhys zarif bir hareketle, usulca yataktan kalktı. Bu yüzden mi yüzüme bakmadın? Sırf bilgi almak için onunla yattığımı düşündüğün için?

Bilgi almak için ya da kendi zevkin için, umurumda değil.

Yatağın etrafından dolaşıp yanıma geldi. Aramızda bir karış mesafe kalana kadar sokulmasına rağmen yerimden kıpırdamadım. Kıskandın mı, Feyre?

Ben kıskandıysam, sen de kıskandın. Tarquin, bal çalmak, falan.

www.CepNet.Net

Dişleri parladı. Sırf sarayı ve Yüce Lordu hakkında bilgi almak için yalnız bir kadınla flört edeceğimi düşünüyorsun, öyle mi? Bundan dolayı kendimi kötü hissetmeyeceğimi? Sırf Tarquin'i gülümsemelerinle ve o güzel bakışlarınla aciz düşürecek fırsatın olsun diye, böylece Kitap'a ulaşıp bir an önce eve dönelim diye, bunu seve seve yapacağımı?

Dün gece keyfine diyecek yoktu.

Kesik, hırçın bir hırıltı çıkardı. Onu yatağa atmadım, istedi ama onu öpmedim bile. Bir içki ısmarlamak için dışarı çıkardım, hayatından, üzerindeki baskılardan bahsetmesini dinledim, sonra onu odasına bıraktım ama kapıdan içeri adım atmadım. Seni kahvaltıya bekledim ama uyuyordun. Ya da -belli ki- benden kaçıyordun. Bu öğleden sonra gözlerine bakmaya çalıştım ama beni görmezden gelme konusunda çok başarılıydın.

Seni rahatsız eden şey ne? Seni görmezden gelmem mi, yoksa Tarquin'in bana bu kadar kolay ısınması mı?

Nefesleri düzensizleşti. Beni rahatsız eden şey, senin ona gülümsemen

Dünyanın geri kalanı bulanıklaşırken kelimeler tüm netliğiyle beynimde parladı. Beni kıskanıyorsun.

Başını iki yana sallayarak uzak duvar dibindeki küçük masaya yürüdü ve amber renkli bir sıvıyla dolu kadehi kafasına dikti. Ellerini masaya dayadığında gömleğinin altındaki güçlü sırt kaslarının hareket ettiğini ve kanatlarının ortaya çıkmak için çırpındığını görebiliyordum.

Ne söylediğini duydum, dedi. Ona âşık olmanın kolay olduğunu söyledin. Üstelik gayet ciddiydin.

Yani? O anda başka ne diyeceğimi bilemedim.

işte bunu kıskandım. Çünkü ben... öyle biri değilim. Hiç kimse için. Yaz Sarayı, Dağın Altı'nda omurgalı bir duruş sergilese
de, başından beri tarafsız kalmayı tercih etti. Yine de Tarquin'in hayatını bağışladım, çünkü Ulu Perilerle sıradan periler arasındaki eşitsizlikleri gidermek istediğini duymuştum. Henüz başardığım söylenemese de ben de yıllardır bunun için çabalıyorum. Sırf bu yüzden hayatını bağışladım. Ama Tarquin ve tarafsız sarayı, hayatları, hatta çocuklarının hayatları sürekli tehdit altındayken, hiçbir zaman gidenin peşinden yas tutmayacaklar. Evet, onu kıskandım, çünkü onun için hep kolay olacak. Geceleri gökyüzüne bakıp dilek tutmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyecek.

Hayaller Sarayı.

Hayallerin bir bedeli olduğunu bilen, bu bedeli ödemeye hazır kişiler, iki piç savaşçı, bir yarı-Illyrialı, güzel bir vücutta hap-solmuş bir canavar, kâbuslar sarayında doğmuş bir hayalci... Ve sanatçı ruhlu bir avcı.

Bana söylediği en değerli şey bu olduğu için mi, yoksa gözlerim yanmaya başladığı için mi bilmiyorum ama başında dikildiği uyduruk bara doğru yürüdüm. Yüzüne bakmadan amber sıvıyla dolu sürahiyi aldım ve önce kendi kadehimi ağzına kadar doldurdum, sonra da onun kadehini tazeledim.

www.CepTesi.Net

Kadehimi onunkine vurduktan sonra dönüp gözlerinin içine baktım. Kristal çınlaması uzaklarda çalkalanan denizin sesini bastırırken, Yıldızlara bakıp dilek tutanlara, dedim.

Bakışları öyle deliciydi ki Tarquin'in karşısında yüzümün kızarmasına değmezmiş diye düşündüm.

Kadehini aldı ve benimkine vurdu. Dinleyen yıldızlara... ve gerçekleşen hayallere.

35.

BÖLÜM

Aradan iki gün geçti. Her dakikası gerçek-yalan dengesi kurğıtmak için Amren'le birlikte toplantılar düzenlemeye devam etti, üstelik beni bu toplantıların dışında bırakarak büyük bir fırsat yarattı: Kitap'ı bulmak için şehrin altını üstüne getirebilirdim. Elbette aşırı hevesli ve aşırı dikkatli olduğumu belli etmemek kaydıyla. Sokaklarda ve rıhtımlarda dolaşırken fazla meraklı görünmemeye, karşılaştığım kişilere Adriata'nm hâzineleri ve efsaneleriyle ilgili fazla dikkat çeken sorular sormamaya özen göstermeliydim.

Sabah şafakla birlikte kalktım ama kendimi sokaklara atmadan önce mantıklı bir saatin gelmesini beklemeliydim. Bu yüzden banyoda kalma süremi uzatıp gizli gizli su büyüsü pratikleri yaptım. Bir saat sonra sudan hayvanlar yapmak sıkıcı gelse de... kolaylaşmaya başladı. Tarquin'e bu kadar yakın olduğum için miydi, yoksa zaten kanımda ve ruhumda suya karşı bir yatkınlık mı taşıyordum, bilmiyordum. Elbette bunu Tarquin'e soracak halim yoktu.

Kahvaltı servis edilip tüketildikten sonra, sıkılmış ve amaçsız görünmeyi ihmal etmeden, sarayın parlak salonlarını arkamda bıraktım ve kendimi yeni uyanan şehre bıraktım.

Tarquin gibi hissettiren bir tılsım pırıltısı görmek için dükkânları, evleri ve köprüleri gelişigüzel tararken beni tanıyan biri çıkmadı. Gerçi tanımak için bir nedenleri olduğundan şüpheliydim. Dağın

lakla geçen iki gün. Rhys kibar ev sahibimin dikkatini da-

Altı'nda tutulanlar sadece Ulu Periler'di; yani soylu sınıfı. Etrafımdaki şehrin sakinleri burada bırakılmıştı... eziyet çekmeleri için.

isyan ettiği için cezalandırılan şehirdeki yıkım, tüm binalarda, tüm sokaklarda kendini gösteriyordu: Yanık izleri, delik deşik olmuş taş parçaları, moloz yığınına dönmüş yapılar. Kalenin arkasındaki tamirat, Tarquin'in söylediği gibi, ancak ya-rılanmıştı. Üç burcun üst kısımları harabeye dönmüş, arduvaz taşından yapılmış kale duvarları yakılıp yıkılmıştı. Kitap'a dair bir iz yoktu. Sadece, şehrin tamamında olduğu gibi, burada da ırgat gibi çalışan sıradan periler vardı.

Şehirde yaşayanlar da binalardan farksızdı, ister Ulu Peri olsun, isterse pullu, yüzgeçli, perdeli parmaklı sıradan peri, hepsi yavaş yavaş iyileşiyordu.

Sayamadığım kadar çok yaralı veya kolunu bacağını kaybeden vardı. Ama hepsinin gözleri... ışıldıyordu.

Onları da kurtarmıştım.

Elli yıl boyunca yaşadıkları cehennemden çıkarıp özgür bırakmıştım.

Onları kurtarmak için korkunç bir şey yapmıştım... ama kurtarmıştım.

Yaptıklarımı hiçbir şey telafi edemezdi ama... Rhysand'ı görüp hem günün toplantısı hakkında bilgi almak hem de yeni bir şey keşfetmiş mi diye sormak üzere tepedeki saraya geri dönerken, kendimi fazla karamsar hissetmiyordum - üstelik Kitap'm varlığıyla ilgili en ufak bir ipucu bulamadığım halde.

Cassian'm talimlerine rağmen hâlâ formsuz olduğum için kendime küfürler savurarak saray merdivenlerini tırmandığım sırada Amren'in burçtaki balkon çıkıntılarından birinde oturup tırnaklarıyla oynadığını gördüm.

Varian sıçrama mesafesindeki başka bir kule balkonuna yaslanmıştı. Aradaki mesafeyi hızla kapatıp Amren'i aşağıya itmeyi mi düşünüyordu acaba?

Amren köpekle oyun oynayan bir kedi gibiydi. Tüylerini yalayıp temizleniyormuş gibi yaparak Varian'ı burnunun dibine gelmesi için sessizce yüreklendiriyordu. Varian'm onun pençelerinden hoşlanacağını hiç sanmıyordum.

Peki, gece gündüz Amren'in peşinde dolaşmasının nedeni başkaysa?

Başımı iki yana sallayıp basamakları çıkmaya devam ederken gelgitle çekilen deniz sularını seyrettim.

Günbatımıyla lekelenmiş gökyüzü hem denizin üzerinde hem de çekilmeyle birlikte ortaya çıkan kara parçasının üzerinde alev alev yanıyordu. Küçük bir akşam esintisi ıslık çalarak geçerken esintiye doğru dönüp üzerimdeki teri kurutmasına izin verdim. Yaz mevsiminin bitmesinden deli gibi korktuğum, mümkün olduğu kadar uzun sürmesi için dua ettiğim zamanlar olmuştu. Oysa şimdi sonsuz sıcaklık ve güneş fikri beni sadece... bunaltıyordu. Huzursuz ediyordu.

Tam merdivenlere geri dönmek üzereyken, denizin çekildiği kıyı şeridinde bir şey gözüme ilişti. Küçük bir bina.

Daha önce görmemiş olmam normaldi, çünkü denizin çekildiği akşam saatlerinde şehre hiç bu kadar yukarıdan bakmamıştım... ve binanın üzerinde parlayan balçık ve yosun tabakasına bakılırsa günün geri kalanında tamamen suyun altında kaldığı açıktı.

Şimdi bile sadece yarısı suyun üzerindeydi. Ama gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu haliyle ıslak, sefil görünüşlü, küçük bir eve benziyordu. Tek yapmam gereken şehrin nispeten sakin bölümüyle anakara arasındaki çamurlu sahilde elimi çabuk tutmaktı - hızlı, hızlı, hızlı olabilirsem, tekrar dalgaların arasında kaybolmadan önce ona ulaşabilirdim.

Ama evin bulunduğu yer fazla göz önündeydi ve Kitap'ın orada olup olmadığına uzaktan bakarak karar veremezdim.

Eğer bu riski alacaksak, içeri girmeden önce yüzde yüz emin olmak zorundaydık. Yüzde yüz.

Ve o anda, her ne kadar olmamasını dilesem de, bunun için bir planım olduğunu fark ettim.

Akşam yemeğini Tarquin, Cresseida ve Varian'la birlikte, aileye ait yemek odasında yedik. Bu, hırslı olsun olmasın, Yüce Lord'un ittifak konusundaki samimiyetini gösteriyordu.

Varian Amren'in vücut diliyle sorduğu bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi sürekli ona bakarken, antik bir metnin farklı çevirileri hakkında Cresseida ile tartışan Amren hiç oralı değildi. Ben ise Tarquin'e o gün şehirde gördüğüm şeylerden, rıhtımlarda satın aldığım taze balıktan bahsederek asıl sorumun yolunu yapıyordum.

Tarquin, kaşlarını kaldırarak, Balığı orada mı yedin? diye sordu.

Rhys başını yumruğuna dayayıp cevabımı bekledi. Balıkçıların yemeğiyle birlikte benimkini de pişirdiler. Üstelik bunun için ekstra para almadılar.

Tarquin etkilendiğini gizlemeyen bir kahkaha attı. Bunu ben de yaptım diyemem - ne denizciyken, ne de sonra.

Yapmalısın, dedim içtenlikle. Çok lezzetliydi.

Bana verdiği kolyeyi taktıktan sonra Nuala'mn yardımıyla kolyeye uygun kıyafet seçimi yapmıştık. Parlak siyahı ortaya çıkaran, yumuşak, güvercin rengi bir gri tonunda karar kılmıştık. Başka takı takmamıştım - ne küpe, ne bileklik, ne de yüzük. Varian kendi evine ait ata yadigârlarından birini boynumda görünce neredeyse ruhunu teslim edecekti ama Tarquin gayet hoşnut görünüyordu. Cresseida, şaşırtıcı şekilde, kolyenin zaten bu saraya hiç yakışmadığını ama bana çok yakıştığını söylemişti. Üstü kapalı bir iltifat olsa da yeterli bir övgüydü.

Hımm, belki yarın giderim. Eğer bana eşlik edersen. Tarquin'in yüzüne karşı sırıtırken Rhys'in sözleri aklıma geldi. Kadehini doldurduğum geceden sonra, Kitap'la ilgili bir arpa boyu yol alamadıklarına dair verdiği kısa gece raporları dışında iki çift laf etmemiştik. Gerçi birbirimize tavır yaptığımızdan değil, sadece günlerimiz yoğun geçtiği içindi ama...

Seve seve, dedim. Hatta sabah deniz çekilirken sahilde bir yürüyüş bile yapabiliriz. Yol üzerinde küçük bir bina var - muhteşem görünüyor.

Cresseida konuşmayı kesti ama şarabımdan bir yudum aldıktan sonra devam ettim. Gerçi şehrin çoğunu gördüm sayılır. Anakaradaki yerleri gezerken kendim de bakabilirim.

Tarquin'in Cresseida'ya fırlattığı bakış tam istediğim kanıttı. Taş bina sahiden de aradığımız şeyi saklıyordu.

Eski bir tapmak harabesi, dedi Tarquin düz bir sesle: ipek kadar pürüzsüz bir yalan. Çamur ve yosundan başka görülecek bir şey yok. Yıllardır onanma sokmaya niyetlenip vazgeçiyoruz.

O halde köprüden geçeriz. Bir süre daha çamur görmesem iyi olur.

Seni kurtardığımı, Middengard Solucanı'na karşı savaştığımı unutma - ama bu tehdidi unut gitsin...

Tarquin gözlerimin içine baktı — uzun uzun.

Göz açıp kapayıncaya kadar tüm gizli, sessiz gücümü ona gönderdim; zihnine, temkinli gözlerine nişan alarak bir mızrak gibi fırlattım.

Ama sapasağlam bir kalkana tosladım. Deniz camı, mercan ve dalgalı denizden ibaret bir kalkana.

O denize dönüştüm. Kayaları döven dalgaların sesine, bir martının beyaz kanatlarında parıldayan gün ışığına dönüştüm. Ona dönüştüm - o kalkanın kendisine.

Ve ihtiyaç duyarsam bana çıkış yolunu gösterecek saydam, siyah bir ipe tutunarak içeri girdim. Kendimi, Rhys'ten aldığıma şüphe duymadığım bir içgüdünün kollarına bırakıp bana yol göstermesine izin verdim. Beni görmek istediğim şeye götürmesine.

Tarquin'in düşünceleri çakıl taşları gibi yüzüme çarptı. Neden tapmağı sordu ki şimdi? Bahsedecek onca şey varken... Etrafımdaki herkes yemeğe devam ediyordu. Ben de yemeğe devam ediyordum. Farklı bir vücuttaki, farklı bir dünyadaki yüzüme hoş bir gülümseme kondurdum.

Neden buraya gelmek için bu kadar ısrar ettiler? Neden hâzinelerimi sordular?

Kendi düşüncelerimi, boyu aşan dalgalar misali onun düşüncelerinin üstüne yolladım.

O zararsız. Kibar, üzgün ve yaralı biri. Onu kendi halkının arasında gördün — onlara nasıl davrandığını gördün. Sana nasıl davrandığını. Amarantha onun içindeki iyiliği öldürememiş.

Düşüncelerime biraz okyanus suyu ve denizkırlangıcı çığlıkları katıp Tarquin'in özüne -bana verdiği öze- buladıktan sonra onun içine damlattım.

Yarın onu anakaraya götür. Böylece tapmak hakkında soru sormasını engellemiş olursun. O Prythian'ı kurtardı. O senin arkadaşın.

Düşüncelerim suyun dibine batan taş gibi Tarquin'in zihnine çöktü. Ve gözlerindeki ihtiyat kaybolunca işimi başarıyla bitirdiğimi anladım.

Kendimi geri çektim, çektim, çektim, İncili okyanus duvarından geçtim ve sonunda vücudumun kafesine geri dönene kadar makarayı geri sardım.

Tarquin gülümsedi. Kahvaltıdan sonra buluşuruz. Elbette Rhysand yeni toplantılar için beni istemiyorsa. Ne Cresseida ne de Varian başını çevirip Rhys'e baktı. Yoksa Rhys de kendi üzerindeki şüphelerin icabına mı bakıyordu?

www.Cepsitesi.Net

Az önce yaptığım şey yüzünden kanım donduğu halde damarlarımda şimşekler çaktı.

Rhys tembelce elini kaldırdı. Hay hay, Tarquin. Gününü ley-dimle geçirebilirsin.

Leydim. Bu kelimeyi duymazdan geldim. Ayrıca az önce başardığım şey yüzünden kendime duyduğum hayranlığı ve Tarquin'in asla bilmeyeceği izinsiz zihin ihlalinden dolayı içimde ağır ağır yükselen dehşeti kafamdan uzaklaştırdım.

Kollarımı serin ahşap masaya dayayıp öne doğru uzandım. Anakarada görülecek neler var, anlatsana, diye sorarak Tarquin'i gelgit kıyısındaki tapınaktan uzağa sürükledim.

Rhys ve Amren odama gelmek için ışıkların sönmesini beklediler.

Yatağımda otururken bir yandan dakikaları sayıyor, bir yandan da planımı şekillendiriyordum. Misafir odalarından hiçbiri set yoluna bakmıyordu - sanki kimsenin binayı görmesini istemiyorlardı.

Önce Rhys geldi ve kapıyı kapatıp sırtını dayadı. Ne kadar hızlı öğreniyorsun. Böyle bir sızma işinde ustalaşmak çoğu dae-matinin yıllarını alır.

Tırnaklarım avuçlarıma battı. Ne yaptığımı... biliyor muydun? Yaptığım şeyin ismini sesli söylemek bile fazla geliyordu - fazla gerçek.

Hafifçe başını eğerek onayladı. Kalkanını kandırıp aşabilmek için onun kendi özünü kullanmak dâhiyane bir fikirdi... Zeki leydi. Beni asla affetmez, diye fısıldadım.

Hiç bilmeyecek. Başını yana eğince ipeksi siyah saçları alnına döküldü. Buna alışırsın. Sınırı geçtiğini, birilerini istismar ettiğini hissetmeye alışırsın. Teselli olur mu bilmem ama ben de Varian'la Cresseida'yı kendi konuştuklarımızın daha önemli olduğuna ikna ederken, bunu bayıla bayıla yapmadım. Bakışlarımı mermer parkelere indirdim.

Eğer Tarquin'in icabına bakmasaydm, diye devam etti, şu anda gırtlağımıza kadar boka batmış olurduk.

Sonuçta benim hatamdı - ona tapmağı ben sordum. Aslında kendi pisliğimi temizliyordum. Başımı iki yana salladım. Doğru değilmiş gibi geliyor.

Asla doğruymuş gibi gelmez. Gelmemeli. Daematilerin çoğu bu hissi kaybetti. Ama burada, bu gece... faydalar bedelden ağır basıyor.

Benim zihnime girdiğinde de kendini böyle mi teselli etmiştin? O zamanki fayda neydi?

Rhys kapıdan ayrılıp oturduğum yatağa geldi. Zihninin bazı parçalarına, sadece sana ait olan ve hep öyle kalacak olan kısımlarına hiç dokunmadım. Gerisine gelince... Çenesini kastı. Uzun bir süre boyunca beni çok korkuttun Feyre. Bir şekilde kontrol etmeliydim... Bahar Sarayı'na elimi kolumu sallayarak gelip nasıl gidiyor diye soramazdım ya. Koridordan yumuşak ayak

sesleri geldi: Amren. Rhys gözümün içine bakmaya devam ederek, Gerisini başka zaman anlatırım, diye kestirip attı.

Kapı açıldı. Amren, selam niyetine, Bence Kitap'ı saklamak için çok saçma bir yer, diyerek odaya girdikten sonra kendini yatağa bıraktı.

Rhys, Ve birinin bakmayı akıl edeceği son yer, diye fikrini söylerken yanımdan uzaklaşıp pencerenin önündeki tuvalet masası taburesine oturdu. Kitap'ı rutubete ve çürümeye karşı kolaylıkla tılsımlayabilirler. Gün içinde sadece birkaç dakikalığına ortaya çıkan bir harabe - tüm şehrin gözlerinin önünde. Bundan daha iyi bir yer bulamazlardı. Binlerce göz bizi anında fark eder. O halde içeri nasıl gireceğiz? diye sordum.

Rhys kollarını bacaklarına dayayıp öne eğildi. Büyük ihtimalle yabalamaya karşı korunuyordun Deneyelim derken alarmları tetiklemeyi göze alamam. Bu durumda eski yöntemi kullanarak gece gireceğiz. Kaşlarımı kaldırınca, ikinizi birden taşıyabilirim; sonra da gözcülük yaparım, diye ekledi.

Amren, Ne yiğitlik ama, diye müdahale etti, işin kolay kısmını yap, sonra da gariban iki bayanı çamur ve yosun deryasında debelenmeye bırak.

Birisinin yeterince yüksekten uçarak binaya yaklaşanları veya alarmlara koşanları gözetlemesi, yani sizi kem gözlerden uzak tutması gerekiyor.

Kaşlarımı çattım. Kilitler onun eline cevap veriyor; umarım ben dokununca da tepki verirler.

Amren, Ne zaman harekete geçiyoruz? diye sordu.

Yarın gece, dedim. Bu gece çekilme sırasında muhafızların nöbet değişimini gözleyip bekçilerin yerlerini saptayalım. Harekete geçmeden önce hepsinin icabına bakmamız gerekebilir. Rhys, Tıpkı bir Illyrialı gibi düşünüyorsun, diye mırıldandı. Amren, Sanırım iltifat etmeye çalışıyorsun, diye iğneledi. Rhys alaycı bir ifadeyle güldükten sonra gücü üzerindeki tıpayı kaldırıp gölgeleri etrafında topladı. Nuala ve Cerridwen zaten kalenin içinde hareket halinde. Ben gökyüzünü alırım. Siz de bir gece yarısı yürüyüşü yapın. Dışarısı çok sıcak; ona göre giyinin. Sonra, görünmez kanatlarını çırptı ve ardında ılık, karanlık bir rüzgâr bırakarak gözden kayboldu.

Amren'in dudakları ay ışığı altında bile kan kırmızıydı. Yürüyüş sırasında bizi fark eden gözleri çıkarma görevini kimin alacağı belliydi — ve bunu nasıl bir ziyafete çevireceği. Dudaklarım kurur gibi oldu. Biraz dolaşalım mı?

36. BÖLÜM

Ertesi gün işkence gibiydi. Ağır, bitmek tükenmek bilmeyen, cehennem kadar sıcak bir işkence.

Tarquin'le anakarada yürürken, güneş gökyüzünde yükselip denize doğru ilerledikçe, şehir halkıyla tanışmak da, onlara gülümsemek de giderek zorlaştı. Yalancı, hırsız, madrabaz... çok yakında arkamdan böyle diyeceklerdi.

Umarım her şeyi onların iyiliği için yaptığımızı anlarlardı. Umarım Tarquin anlardı.

Böyle düşünmek kendini beğenmişliğin zirvesi gibi görünebilirdi ama... doğru olanı yapıyorduk. Tarquin ve Cresseida'nm çabucak birbirlerine bakmaları, konuyu tapmaktan başka yere çekmeleri... Kitap'ı bize vermeyeceklerine bahse girerdim. Hangi gerekçeyle olursa olsun kesinlikle kendilerinde kalmasını istiyorlardı.

Tarquin'in yeni dünyası sadece güven üzerine inşa edilebilirdi... ama dünya Hybern Kralı'nın orduları tarafından yağmalanırsa buna fırsat bulamayabilirdi.

Onun şehrinde dolaşırken kendime hep bunu söyleyip durdum. Onun halkıyla selâmlaşırken. Belki Velaris'teki kadar neşeli değillerdi ama zor kazanılmış, belli belirsiz bir sıcaklıkları vardı. En kötüsünü yaşadıktan sonra yoluna devam etmeye çalışan bir halk.

Ben de kendi karanlığımı geride bırakıp yoluma devam etmeliydim.

Güneş nihayet ufka doğru indiğinde Tarquin'e yorgun ve acıkmış olduğumu itiraf ettim. Anlayışlı ve uzlaşmacı davranarak beni geri götürdü, hatta dönüş yolunda balıklı börek bile ısmarladı. Kendisi öğle yemeğinde rıhtıma gidip kızarmış balık yemişti.

Akşam yemeği daha da beterdi.

Kahvaltıdan önce gitmiş olacaktık ama onlar bilmiyordu. Rhys onlara, ertesi gün öğleden sonra Gece Sarayı'na döneceğimizi söyledi; böylece daha erken ayrılmamız fazla şüphe çekmeyecekti. Acil bir işten bahseden ve Tarquin'e konukseverliğinden dolayı teşekkür eden bir not bırakacaktı. Sonra da kendimizi evde bulacaktık, yani Velaris'te. Her şey planlandığı gibi giderse.

Nöbetçilerin yerlerini, nöbet değişimlerinin nasıl yapıldığını ve anakaradaki gözetleme noktalarını öğrenmiştik.

Tarquin buradaki son gecem olmasından dolayı üzüldüğünü ve belki bir yolunu bulup Gece Sarayı'nı ziyaret edebileceğini söyleyip yanağıma iyi geceler öpücüğü kondurduğunda neredeyse dizlerine kapanıp af dileyecektim.

Rhysand'm yüzünde soğukkanlı neşe dışında hiçbir ifade olmasa da sırtımda tuttuğu eli kendimi koyvermemi engelleyen katı bir uyarıydı.

Odama gittim. Illyria savaş derileri beni bekliyordu. Illyria bıçaklarıyla dolu silah askısı dâhil.

Böylece bir kez daha savaş kıyafetimi kuşandım.

Rhys bizi uçurup gelgitin kıyısına bıraktıktan sonra tekrar gökyüzüne fırladı ve havada daireler çizmeye başladı. Biz avlanırken adadaki ve anakaradaki muhafızları gözetleyecekti.

Set yolundan küçük tapınak harabesine doğru attığımız her adımda ayaklarımıza yapışan vıcık vıcık balçık bizi yavaşlatmakla kalmıyor, leş gibi de kokuyordu. Koyu gri taşların üstü kaya midyesi, yosun ve deniz

minareleriyle kaplanmıştı. îç salona girip ilerlemeye devam ederken içimdeki şeye sürekli olarak neredesin, neredesin, neredesin diye sordurttum.

Rhys ve Amren harabenin etrafında koruma büyüsü var mı diye bakmışlar ama bir tane bile bulamamışlardı. Tuhaftı ama şikâyetçi değildik. Girişin açık olması yüzünden ışık yakmayı göze alamasak da tavandaki çatlaklardan gelen ay ışığı yeterli aydınlatma sağlıyordu.

Amren'le birlikte dizlerimize kadar balçığa batmış halde, gelgit sularının duvarlardan süzüldüğü, en fazla on - on iki metre genişliğindeki odayı taradık.

Hissedebiliyorum, diye fısıldadım. Pençeli bir el omurgamdan aşağıya iniyormuş gibi. Sahiden de tenim karıncalanıyor, sıcak deri kıyafetlerin altındaki tüylerim diken diken oluyordu. Kitap... uyuyor.

Amren, Onu taşların, balçığın ve denizin altına saklamalarına şaşmamalı, diye homurdandı. Olduğu yerde dönerken balçıktan şlap şlup sesler geldi.

Ürperdim. Üzerimdeki Illyria bıçaklarının kürdandan farkı olmadığı hissine kapılarak tekrar olduğum yerde döndüm. Duvarlarda hiçbir şey hissetmiyorum. Ama Kitap burada bir yerde. ikimiz de aynı anda yere bakıp yüzümüzü buruşturduk. Amren, Keşke kürek getirseydik, dedi.

Gidip alacak vaktimiz de yok. Gelgit çekilmesi tamamlandığı için dakikalarımız sayılıydı. Suların geri dönmesi bir yana, gün doğumuna da pek bir şey kalmamıştı.

Koyu balçıkta güçlükle attığım her adımla birlikte içimdeki o hisse, o çağrıya odaklandım. Odanın ortasında durdum - tam merkezinde, içimdeki ses burada, burada, burada diye fısıldadı.

Yere eğilip soğuk balçığı eşelemeye başladım. Deniz kabuğu ve moloz parçaları çıplak ellerimi kesiyordu. Acele et.

Amren ofladı ama eğilip kalın ve yoğun balçık tabakasını tırmalamaya başladı. Parmaklarımı gıdıklayan yengeçleri ve minik deniz canlılarını düşünmemeye çalıştım.

Elimizdeki küçük kesikleri yakan tuzlu çamur her yerimize bulaşana dek kazdık, kazdık ve sonunda nefes nefese taş zemine ulaştık. Ve kurşundan yapılmış bir kapıya.

Amren bir küfür savurdu. Kitap'ı koruyan güç dışarıya sızmasın diye kurşun kullanmışlar. Günün birinde uyanacaklarını düşündükleri büyük liderlerin lahit mezarlarını da kurşunla kaplarlardı.

Hybern Kralı'nın kazanı dilediği gibi kullanmasını engelleyemezsek, uyanmaları işimize gelirdi.

Amren ürpererek kapıyı işaret etti. Mühürlemişler.

Bir elimi vücudumda kalan tek temiz yere -enseme- sildikten sonra ötekiyle yuvarlak kapının üzerindeki son çamur tabakasını temizledim. Kurşuna her dokunuşumda ellerime soğuk sancılar girdi. Kapının tam

ortasına tuhaf bir sarmal oyulmuştu. Açılmayalı çok uzun zaman olmuş, diye mırıldandım.

Amren başıyla onayladı. Burayı koruyan kan büyüsü tahta geçen Yüce Lord'a transfer oluyor ve onun imzasını taşıyor. Yine de Tarquin'in veya seleflerinin buraya hiç ayak basmadığını duysam şaşırmazdım.

Öyleyse Kitap'ı neden bu kadar sahipleniyorlar?

Sen olsan, korkunç güçleri olan bir şeyi kilit altında tutmak istemez miydin? Kimse kendine avantaj sağlamak için kötü niyetle kullanmasın diye? Belki de sadece zorunlu hallerde pazarlık kozu olsun diye tutuyorlardır. Aslını sorarsan, onca saray varken, Kitap'm neden Yaz Sarayı'na verildiğini bile bilmiyorum. Başımı iki yana salladıktan sonra parmaklarımı açıp elimi kurşun sarmala bastırdım.

Bedenim yıldırım çarpmış gibi sarsılırken acıyla inlesem de tüm gücümle abanmaya devam ettim.

Parmaklarım sarmala yapışıp kaldı. Sanki güç, tıpkı Amren'in kan içmesi gibi, içimdeki özü emerek tüketiyordu. Sonra... tereddüt ettiğini hissettim. Sorguladığını.

Ben Tarquin'im. Ben yazım; ben sıcaklığım; ben denizim, gok-yüzüyüm, ekili alanlarım.

Tarquin'in bana verdiği gülücüklere dönüştüm. Gözlerinin kristal mavisine, teninin esmerliğine. Kendi tenimin yerini onunkine bıraktığını, kemiklerimin uzayıp değiştiğini hissettim. Ta ki sonunda o olana dek. Artık bir çift erkek eliyle kapıya bastırana dek. içimdeki özün artık onun mental kalkanındaki gibi
deniz, güneş ve tuz koktuğunu hissedene dek. O anda kullanabileceğim diğer güçlerimi aklıma getirmemeye çalıştım. Tarquin olmayan herhangi bir parçamın öne çıkmasına izin vermedim.

Ben senin efendinim. İçeri girmeme izin vereceksin.

Kilit beni kendine daha güçlü çekti, çekti, çekti. Nefes almakta zorlanıyordum...

Derken, bir klik sesi ve gıcırtı...

Kendi bedenime geri dönüp yandaki çamur birikintisine devrildim. Kapı biraz çöktükten sonra dönerek taş zeminin altına doğru açılınca, aşağıdaki kadim ışığa doğru inen bir döner merdiven göründü. Nemli ve tuzlu bir esintinin getirdiği güç dalgaları yüzümüze çarptı.

Açık sırtlı basamaklara bakan Amren'in yüzü normalden daha beyaz, gümüş gözleri ışıl ışıldı. Kazan'ı hiç görmedim, dedi. Ama gücünün bir tutamı böyle hissettiriyorsa... gerçekten müthiş bir şey olmalı.

Haklıydı. Odayı, beynimi, ciğerlerimi dolduran bu güç, aşırı derecede boğucu, nefes kesici ve ayartıcıydı.

Acele edelim, dediğim anda küçük bir peri ışığı topu merdivenlerin kıvrımlarından aşağıya süzüldü ve gri, yıpranmış, çamurlu basamakları aydınlattı.

Avcı bıçağımı elime aldım, kayıp düşmemek için diğer elimle buz gibi taş duvara tutunarak inmeye başladım.

Peri ışığı bel hizasına gelen berbat kokulu suyla kaplı zemini aydınlattığında ilk dönüşü tamamlamıştım. Amren hemen ar-kamdaydı. Merdivenin nereye çıktığına baktım. Küçük bir hol görüyorum. Holün ilerisinde bir oda var. Önümüz temiz.

O halde kıçını kaldırıp hızlan, dedi Amren.

Kendimi hazırlayıp karanlık suya atladım ama dondurucu soğukluğunu ve yağsılığını hissedince ciyak ciyak bağırmamak için kendimi zor tuttum. Suya neredeyse göğsüne kadar batan Amren öğürdü.

Suda ilerlemeye başladığımızda, duvarlardaki sayısız drenaj deliğine kaşlarını çatarak baktı ve Gelgit suları geldiğinde burası göz açıp kapayıncaya kadar dolar, diye gözlemledi.

Amren'in herhangi bir tılsım ya da tuzağı fark edebilmesi için ağır ağır yol alıyorduk ama hiçbir şeye rastlamadık. Hem de hiçbir şeye. Gerçi böyle bir yere kim gelirdi ki?

Bizim gibi süzme salaklar dışında.

Uzun taş hol ikinci bir kurşun kapıyla son buluyordu. Kapının arkasında Tarquin'in imzasını taşıyan o güç çöreklenmişti, içeride.

Hadi ya.

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda ikimiz de tir tir titriyorduk. Soğuk öyle keskindi ki insan vücudumda olsaydım çoktan nalları dikmiştim. En azından son anlarımı yaşıyor olurdum.

Avucumu kapıya dayadım. Soğurma, sorgulama ve güç tüketme bu kez daha beterdi. Çok daha beter. Öyle ki bütün bedenim kasılıp kavrulurken dizlerimin üzerine çöküp anırmamak için dövmeli elimle kapıdan destek almak zorunda kaldım.

Ben yazım, ben yazım, ben yazım.

Bu kez Tarquin'e dönüşmeye gerek duymadım. Bir klik sesi ve gacırtının ardından kurşun kapı dönerek duvarın içine girdi. içeriden gelen suyun yarattığı dalga yüzünden Amren'in beni bekleyen kollarına doğru sendeledim. Adi, şerefsiz kilit, diye tıslayan Amren tir tir titriyordu - ama sadece suyun soğukluğundan değil.

Başım dönüyordu. Başka bir kilit daha çıkarsa küt diye bayı-labilirdim.

Peri ışığı havada yaylanarak odaya girince duraksadık.

Dalgalanma içeriden gelen su yüzünden değil, holdeki suyun görünmez bir duvara çarpıp geri gelmesi yüzünden oluşmuştu. Karşımızdaki odanın zemini kuruydu ve tam orta yerinde bir platform duruyordu.

Platformun üzerinde bir kaide vardı.

www.CepSitesi.Net

Ve kaidenin üzerinde kurşun kaplı küçük bir kutu.

Amren suyu kesen hava setine doğru elini dikkatle uzattı. Ardından, bizi bekleyen bir tılsım veya tuzak olmadığından emin olunca, yürüyüp içeriye girdi. Üstündeki sular odanın gri taş zeminine damlarken yüzünü buruşturup eliyle beni çağırdı.

Elimden geldiğince hızlı hareket ederek peşinden gittim. Birden açık havaya çıkınca dengemi kaybedip yere kapaklanmama ramak kaldı. Arkamı dönünce suyun siyah bir duvar gibi durduğunu gördüm: sanki cam bir levha bu tarafa geçmesini engelli-yormuş gibi.

Amren, Elimizi çabuk tutalım, dediğinde hiç itiraz etmedim.

Odayı dikkatle inceledik: Yeri, duvarları, tavanı. Gizli bir tetik mekanizması görünmüyordu.

Sıradan bir kitaptan büyük olmayan kurşun kutu, peri ışığını adeta somuruyordu - ve içinde, Tarquin'in güç mührü ve Kitap... fısıldıyordu.

Ne söylediğini net şekilde duyabiliyordum. Yanı başımdaki Amren'den geliyormuş kadar net:

Kimsin sen... nesin? Yaklaş — bırak seni koklayayım, bırak yüzünü göreyim...

Kaideyi ortamıza alarak durduk. Peri ışığı kapağın üstünde asılı duruyordu. Koruma büyüsü yok, dedi Amren. Sesi botlarının taşlarda çıkardığı hışırtılardan yüksek değildi. Tılsım da yok. Onu sen alıp taşımalısın. O kutuya dokunduğumu, içindeki şeye o kadar yaklaştığımı düşününce... Amren tavanı inceleyerek, Gelgit suları yeniden yükseliyor, diye ekledi.

Bu kadar çabuk mu?

Belki deniz biliyordur. Belki deniz de Yüce Lordun hizmetkârıdır.

Suların yükselişine burada yakalanacak olursak...

Minik su hayvancıklarımın bir faydası olacağını sanmıyordum. Bağırsaklarımı düğümleyen paniği geri itip kendimi sakinleştirdim ve omuzlarımı dikleştirdim.

Kutu ağır olmalıydı - ve soğuk.

Kimsin sen, kimsin sen, kimsin sen...

Parmaklarımı gerip boynumu kütlettim. Ben yazım; ben denizim, güneşim, yeşilliğim.

Haydi, haydi, diye mırıldandı Amren. Tavandan sular sızmaya başladı.

Kimsin sen, kimsin sen, kimsin sen...

Ben Tarquin'im; Ben Yüce Lordum; senin efendinim.

Bu cevap yeterli gelmiş olmalıydı ki fısıltı kesildi.

Kutuyu nihayet kaidenin üzerinden çekip aldım. Ama metalin elimi dağlamasıyla, yoğun bir gücün damarlarıma hücum etmesi bir oldu.

Kadim ve zalim bir ses tısladı:

Yalancı.

Ve kapı birden kapandı.

www.cepsitesi.net

37.
BÖLÜM

HAYIR! Soluğu kapının yanında alan Amren, kor demire dönüşmüş parmaklarıyla kurşun levhaya vurdu — sonra bir daha.

Tepemizde lıkırdayan sular içeriye sızarak odaya doluyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Kutuyu deri ceketimin geniş iç cebine tıkıştırıp kapıya ulaştığımda Amren korlaşmış avucunu kapıya dayayarak metali ısıtıyordu. Parmaklarının altından -kendine ait bir dilin harflerine benzeyen- halka halka ısı dalgaları yayıldı. Derken...

Kapı zınk diye açıldı.

Ve devasa bir su dalgası üstümüze çullandı.

Kapı çerçevesine elimi attım ama ıskalayınca basınçla birlikte geri fırladım ve karanlık, buz gibi suyun içinde debelendim. Soğuk yüzünden ciğerlerimdeki hava boşaldı. Yere bas, yere bas...

Sonunda ayaklarım zeminle buluştu. Hemen doğrulup derin bir nefes alırken loş odada Amren'e bakındım. Kapı çerçevesine sıkı sıkı tutunmuştu. Gözlerini benden ayırmadan elini uzatıyordu.

Yeni gücümü kollarımla bedenime yükledim ve içeriye hücum eden selle savaşarak ona doğru hamle yaptım.

Su şimdiden göğüslerime kadar yükselmişti ama zorlanmadan yürüdüğümü fark ettim, içimdeki güç çekirdeği suyun akış
hızını ve gazabını hafifletmiş gibiydi. Amren, kükreyen suyun sesini bastırmak için, Kitap sende mi? diye bağırdı.

Başımı öne arkaya sallarken elini beni tutmak için değil, kapıyı duvarın içinde tutmak için uzattığını anladım. Ben geçene kadar kapanmasın diye.

Kendimi hole atar atmaz Amren eşikten çekildi. Kapı dönerek öyle bir gümbürtüyle kapandı ki onu tutmak için nasıl bir güç harcadığını merak ettim.

Önümüzdeki tek sorun suyun tavana ulaşmak üzere olmasıydı.

Amren, Git, diye seslendi ama onayını beklemeden onu sırtlayıp bacaklarını belime doladım.

Sadece... yapman gerekeni yap, diye hırıldadıktan sonra boynumu hızla yükselen suyun üzerine uzatarak yola koyuldum. Merdivenler uzak değildi ama bir çağlayandan farksızdı. Rhysand hangi cehennemdeydi?

Amren avucunu önümüze doğru uzatınca su bükülüp iki yana açıldı. Temiz bir yol sayılmasa da hiç olmazsa akıntıda bir yarık oluşmuştu. Tarquin'in gücünü -artık benim olan gücünü- yarığa yönlendirdim. Su emrime boyun eğerek biraz daha sakinleşti.

Amren'in kalçalarını muhtemelen çürütecek kadar sıkı tutarak koştum. Ama su tekrar çağlayarak içeriye dolunca su seviyesi önce çeneme, sonra ağzıma dek yükseldi.

Ayağım merdivene çarptı. Kaygan basamağa adım atıp yükselirken neredeyse kayıp düşecektim. Amren kesik bir nefes alınca durdum.

Nefesini tutmasının nedeni şaşkınlık değil, merdivenlerden üstümüze çullanan suya karşı son bir nefes alma çabasıydı. Sanki harabenin üstünde dev bir dalga patlamıştı. Bu element üzerindeki ustalığım bile bunun üstesinden gelemezdi.

Ciğerlerime hava çekip Amren'in bacaklarını sıkı sıkı tutacak ve kendimi çarpışmaya hazırlayacak kadar zamanım oldu.

Ve üstümüzdeki kapının dönerek kapandığını, bizi sulu bir mezara hapsettiğini görecek kadar.

Bir ölüydüm. Artık bir ölü olduğumu ve buradan hiç çıkamayacağımı biliyordum.

Son nefesimi almıştım. Birazdan ciğerlerim pes edecekti, vücudum beni yarı yolda bırakacaktı, ölümcül sulardan lıkır lıkır içecektim ve bunların hepsini, saniye saniye, anbean yaşayacaktım.

Amren onu bırakana kadar koluma vurduktan sonra yukarı yüzdü. Peşinden giderken içimden ağır ağır sayarak panik içindeki kalbimi ve ciğerimi yatıştırdım. Amren kapıya ulaşıp avucunu tam ortasına dayadı. Semboller alevlendi — ardı ardına. Ama kapı bana mısın demedi.

Amren'in yanına geçip tüm gücümle kapıya yüklendim, tekrar tekrar. Kurşun omuz darbelerimle bel verdi. Sonra pençelerimi çıkardım ama kuş pençeleriydi, kurt pençeleri değil. Yine de metali tırmaladım.

Ciğerlerim alev alevdi. Ciğerlerim felç geçiriyordu...

Amren kapıyı yumuklarken, peri ışığı kalp atışlarını sayıyor-muş gibi göz kırpıyordu.

Nefes almalıydım. Ağzımı açıp bir nefes almalı, ciğerlerimdeki yangını söndürmeliydim...

Derken, kapı paramparça oldu.

Ve peri ışığının aydınlattığı, balık dişlerinin arasından tıslayan, üç güzel ve semavi yüz gördüm, ipince, perdeli elleriyle bizi tutup merdivenlerden çektiler ve kurbağa derili kollarına aldılar.

Su cadıları.

Ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

Dikenli eller kolumu tutarken ağzımı açtım. Su içeri hücum ederek düşüncelerimi, sesimi ve nefesimi kesti. Tüm bedenim ka-sılırken pençelerim kayboldu.

Moloz, yosun ve su gözümün önünden hızla geçerken suyun içinden yukarı fırlatılmış gibi bir hisse kapıldım. Hem de öyle hızlı fırlatılmıştım ki göz kapaklarımın altına giren su gözlerimi yakıyordu.

Sonra sıcak hava - hava, hava, hava... ama ciğerlerim suyla doluydu ve...

Karnıma inen bir yumrukla birlikte dalgaların üstüne kustum. Sonra derin bir soluk alıp gözlerimi kırpıştırarak sabah göğünün çürük moruna ve utanç pembesine baktım.

Yakınlardan öksürük ve nefes sesleri gelince, suyun üzerinde kalmak için ellerimi ayaklarımı çırparak sese doğru döndüm. Amren de benim gibi kusuyordu... Yaşıyordu.

Ve aramızdaki dalgaların içinde, tuhaf başlarında miğfer gibi duran zifiri siyah saçlarıyla su cadıları, iri, siyah gözlerini bana dikmişti.

Arkalarındaki ufuktan güneş yükseliyor, etrafımızdaki şehir canlanıyordu.

Ortadaki su cadısı, Kız kardeşimizin borcu ödendi, dedi.

Sonra gözden kayboldular.

Amren uzaktaki anakaraya doğru yüzmeye başlamıştı bile.

Geri dönüp bizi midelerine indirmesinler diye dua ederek ve fark edilmemek için abartılı kulaçlardan kaçınarak peşine takıldım.

Issız bir kumsala varınca kendimizi kumların üzerine bıraktık. Güneşimi kesen bir gölge beni yanımdan dürttü. Siz ikiniz, dedi Rhysand, hâlâ savaş siyahları içinde, burada ne halt ediyorsunuz?

Gözlerimi açtığımda Amren'in dirsekleri üzerinde doğruldu-ğunu gördüm. Sen hangi cehennemdeydin? diye sordu.

ikiniz oradaki her kahrolası tetiğe bastınız. Alarmı çalmaya koşan muhafızları tek tek avlamakla meşguldüm. Boğazım kavruluyor, kumlar yanaklarımı, çıplak ellerimi gıdıklıyordu. Rhys, Amren'e bakarak, Sözde çaktırmadan alıp çıkacaktınız, diye ekledi.

Amren, O yer ve o uğursuz kitap neredeyse bütün gücümü sıfırladı, diye tısladı. Boğulmaktan zor kurtulduk.

Rhys başını hızla benden tarafa çevirdi. Bunu bağda hissetmedim...

Muhtemelen onu da sıfırlamıştır, seni salak piç, diye yapıştırdı Amren.

Rhys'in gözleri parladı. Aldın mı? Sanki yarı boğulmuş halde yatmamızın ve ölümün kıyısından dönmemizin hiç önemi yoktu.

Elimi ceketime bastırdım - iç cebimdeki ağır metalin hatları ortaya çıktı.

Güzel, dediğinde sesindeki acil durum tınısını fark edip arkasına doğru baktım.

Koyun karşısındaki sarayda herkesin sağa sola koşuşturduğuna şüphe yoktu.

Rhys, Bazı muhafızlara yetişemedim, diye hırladıktan sonra kollarımızı kavradı ve ortadan kaybolduk.

Karanlık rüzgâr soğuktu, gürültülüydü ve kalan son gücümü Rhys'e tutunmak için kullandım.

Kasaba evinin lobisine vardığımızda Amren gibi ben de sıfırı tüketmiştim. Yerdeki kilime kum ve su sıçratarak ahşap döşemelerin üzerine devrildik.

Arkamızdaki oturma odasından Cassian'ın sesi duyuldu. Ne oluyor be?

www.CeviriSitesiNet

Tepemde dikilen Rhysand'a ters ters bakınca bizi yerde bırakıp kahvaltı masasına doğru ilerledi. Gözleri fal taşı gibi açılan Cassian, Azriel ve Mor'a bakarak, Açıkçası ben de bir açıklama bekliyorum, dedi.

Yanımda hâlâ ıslıklı nefesler alan Amren'e döndüm. Kan çanağına dönmüş gözlerini kıstı. Nasıl?

Su cadıları adına Tithe'ye gelen elçi, ödeme yapacak altınlarının olmadığını, yiyeceklerinin tükendiğini, karınlarını bile doyuramadıklarını söyledi. Ağzımdan çıkan her kelime canımı öyle yakıyordu ki yeniden kusacak gibi oldum. Gerçi Rhys midemdeki her şeyi kilimin üzerinde görmeyi çoktan hak etmişti ama muhtemelen maaşımdan keserdi. Ben de borcunu ödesin diye takılarımdan birkaçını ona verdim. Kendisinin ve kız kardeşlerinin bu iyiliği asla unutmayacağına dair yemin etti.

Birileri neler olduğunu açıklayabilir mi, lütfen? diye seslendi Mor, odanın diğer tarafından.

Amren küçük bedenini sarsan kısık kahkahalar atarken yerde yatmaya devam ettik.

Komik olan ne? diye sordum.

O korkunç canavarlardan birine sadece ölümlü kalbi taşıyan bir ölümsüz para verirdi. Bu çok... Yeniden güldü. Siyah saçlarına kum ve yosunlar yapışmıştı. Bir an gözüme insanmış gibi göründü. Nasıl bir şansla yaşıyorsun bilmiyorum, kızım... ama Kazan'a bunun için şükret.

Diğerlerinin şaşkın bakışları altında kendimi kıkır kıkır gülerken buldum.

Peşinden kahkaha geldi - ciğerlerim kadar hırıltılı, ıslıklı bir kahkaha. Belki bir parça isteriyle ve derin bir ferahlamayla bilenmiş, gerçek bir kahkaha.

Sonra birbirimize bakıp tekrar güldük.

Bayanlar, diye şakıdı Rhysand - sözsüz bir emir.

Oflayıp puflayarak ve ortalığa kum saçarak ayağa kalkıp Amren'e elimi uzattım. Sert şekilde tutup kalkarken civa gözleri şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Diğer elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklattı.

O anda temizlenip ısındık ve tüm kıyafetlerimiz kurudu. Döşümün üstündeki -yani kutunun durduğu yerdeki- deri parçası hariç.

Elimi iç cebime götürüp onlara yaklaşırken, yoldaşlarım temkinli yüzlerle beni izliyordu. Buz gibi metal parmaklarımı dağladı.

Kutuyu masanın üzerine attım.

Gürültüyle masaya düşünce hepsi lanet okuyarak irkildi.

Rhys parmağını bana doğru kaldırıp kutuyu işaret etti. Son bir görev daha, Feyre. Kutuyu açar mısın lütfen.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, başım dönüyordu, dilim damağım kurumuştu, ağzımın için kum ve tuzla doluydu... ama bu işten bir an önce kurtulmak istiyordum.

Bu yüzden sandalyelerden birine çöktüm ve mendebur kutuyu kendime çekip elimi üstüne koydum.

Selam, yalancı, diye şakıdı kutu.

Usulca, Selam, diye karşılık verdim.

Beni okur musun?

Hayır.

Diğerleri tek kelime etmiyordu ama şaşkınlıklarının havada dalgalandığını hissediyordum. Sadece Rhys ve Amren yakından izliyordu.

Açıl, dedim içimden.

Lütfen demelisin.

Lütfen, dedim.

Kutu -yani kitap- bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: Tencere dibin kara.

Yüksek sesle Açıl, diye hırıldadım.

Yaratılmış ve Yaratılmamış; Yaratılmamış ve Yaratılmış - işte döngü bu. Tencere dibin kara.

Avucumu daha güçlü bastırdım. Öyle bitkindim ki o anda zihnimde canlanan düşünceleri elekten geçirmeden, içimde fokurdayan partiküllerin bana ait olduğunu kontrol bile etmeden, elime ne geçerse kullandım: Sıcaklık, su, buz, ışık, karanlık.

Kutu bana Lanetkıran diye seslendikten sonra bir klik sesiyle açıldı.

Sırtımı geri yaslayarak kendimi bıraktım ve hemen yanımdaki şöminede yükselen alevlerin tadını çıkarttım.

Cassian'm ela gözleri kararmıştı. Bu sesi bir daha duymak istemiyorum.

Rhysand kapağı açarken, Ne yazık ki duyacaksın, dedi usulca. Çünkü bizimle görüşme şerefini bahşettikleri anda ölümlü kraliçelerle yapacağımız toplantıya geliyorsun.

O anda bunu -yani bundan sonra yapmamız gereken şeyi- düşünemeyecek kadar yorgundum. Kutunun içine baktım.

Bildiğimiz ciltli, kâğıtlı kitaplardan değildi.

Altın, gümüş ve bronz üç halkayla tutturulmuş siyah metal tabakaların üzerinde, gayet net şekilde ama bilmediğim bir alfabeyle kazınmış yazılar vardı. Evet, böylece tüm okuma derslerimin boşa gittiği tescillenmiş oluyordu.

Hepimiz kutunun içine bakıp geri çekilirken Rhys kitabı kutusundan çıkarmaya bile yeltenmedi.

Sadece Amren bakmaya devam etti. Yüzünden kan çekilmişti.

Hangi dilde yazılmış? diye sordu Mor.

Amren, sanırım titrediği anlaşılmasın diye, ellerini ceplerine soktu. Bu dünyaya ait olmayan bir dilde.

Amren'in yüzündeki şaşkınlık ifadesine karşı istifini bozmayan tek kişi Rhys'ti. Sanki Kitap'ın hangi dilde yazıldığını tahmin ettiği için Amren'i bu avın bir parçası olarak seçmişti.

Bu kez Azriel, Peki ne diliymiş bu? diye sordu.

Amren, bir hayalet ya da mucize görmüş gibi Kitap'a bakmaya devam ederek Leshon Hakodesh, dedi. Kutsal Dil. Civa gözlerini Rhysand'a çevirdi; o anda, neden bizimle geldiğini onun da anladığını fark ettim.

Rhysand açıklama gereği hissetti. Kazan'ın gücünden korkan ve bu güce karşı koyması için Kitap'ı yazan kudretli varlıklarla ilgili bir efsane duymuştum. Bir zamanlar dünyada olan ama sonra... ortadan kaybolan bazı varlıkların. Bu yazının şifresini kırabilecek tek kişi sensin.

Bu kez uyarı Mor'dan geldi: Bu tür oyunlar oynamaktan vazgeç, Rhysand.

Rhysand başını iki yana salladı. Oyun değildi. Amren'in bu yazıyı okuyabileceğine dair bir kumar oynadım — ve şansım yaver gitti.

Amren'in burun delikleri büyürken, bir an, acaba şüphelerinden bahsetmediği için Rhys'i boğazlayabilir mi diye düşündüm. Kitap'ın kurtuluşumuzun anahtarı olmasından çok daha fazlası olduğunu söylemediği için.

Rhys denemesine izin vermeye niyetliymiş gibi gülümsedi.

Cassian elini savaş bıçağına götürdü.

Ama Rhysand Ayrıca, diye devam etti, Kitap'ta seni özgür bırakacak ve eve dönmeni sağlayacak büyünün de bulunabileceğini düşündüm. Elbette gerçekten onlar yazdıysa.

Amren'in boğazı kalkıp indi - yavaşça.

Cassian, Vay anasını, diye kaçırdı ağzından.

Rhys devam etti. Sana şüphelerimden bahsetmedim, çünkü beklentini yükseltmek istemedim. Ama Kitap hakkmdaki efsaneler gerçekten doğruysa... Belki de aradığın şeyi bulabilirsin, Amren.

Şifresini çözmek için diğer yarısına da ihtiyacım olacak. Amren'in sesi çatallanmıştı.

Umarım ölümlü kraliçeler yakın zamanda talebimize yanıt verirler, diye cevap verdi Rhys. Sonra lobinin zeminindeki kum ve suya çatık kaşlarla bakarak, Ve umarım bir sonraki buluşmamız bundan iyi geçer.

Amren'in dudakları gerilse de gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Teşekkür ederim.

Sürgünde on bin yıl - tek başına.

Mor, şüphesiz sessizliği dağıtmak için yüksek sesle ve dramatik bir tonda iç geçirdikten sonra, tüm hikâyeyi dinlemek istediğinden dem vurdu.

Ama Azriel araya girdi. Kitap Kazan'ı sıfırlayabiliyorsa bile... önce Jurian meselesini halletmemiz gerekecek.

Hepimiz ona döndük. Azriel, yaralı parmaklarından birini masaya vurarak, Yerine oturmayan bir şey var, diye açıkladı. Her şeyden önce onu neden hayata döndürüyor? Ve kendisine nasıl bağlayacak? Jurian'm sadakatini neyle temin edecek?

Rhys, Bunu ben de düşündüm, dedi. îki kardeşinin ortasındaki sandalyeyi çekip karşıma oturdu. Elbette düşünmüştü. Omuz silkerek devam etti:

www.CeSitesi.Net

Jurian... sürekli bir şeylerin peşinde koşma konusunda çok takıntılıydı. Hedeflerinin çoğunu gerçek-leştiremeden ölüp gitti.

Mor'un beti benzi attı. Miryam'm hayatta olduğundan şüphelenirse...

Ya da, tam tersine, Miryam'm öldüğünü düşünürse, dedi Rhys. Bu durumda eski sevgilisini Kazan'a sahip olan bir kraldan başka kim hayata döndürebilir?

Cassian kollarını masaya dayadı. Jurian, sırf öldüğünü düşündüğü Miryam'ı geri alabilmek için Hybern'le iş birliği yapar mı?

Miryam'm kalbini çalan Drakon'dan intikam almak için yapar, dedi Rhys. Başını iki yana salladı. Bunu sonra tartışırız. Bahsi geçen kişilerin kim olduklarını, geçmişte neler yaptıklarını Rhys'e sormak için beynime not aldım. Ayrıca, Dağın Al-tı'ndayken Amarantha'mn yüzüğündeki gözün sahibini tanıdığını neden belli etmediğini de soracaktım. Ama önce banyo. Sonra suyla oyun. Sonra biraz kestirme.

Ama hepsi tekrar Amren'le bana baktı: hikâyeyi bekliyorlardı. Üstümdeki birkaç kum tanesini temizleyerek Amren'in başlamasına izin verdim. Her cümlesi bir öncekinden daha inanılmazdı.

Başımı elbisemden kaldırınca Rhys'i bana bakarken buldum.

Başımı hafif yana yatırıp kalkanımı tek bir cümle söylemek için indirdim: Gerçekleşen hayallere.

Hemen ardından mental kalkanımda yumuşak bir sürtünme hissettim - kibar bir rica. Kalkanımı indirip girmesine izin verince sesi beynimde yankılandı. Talihsizlere el uzatmayı unutmayan avcıya — ve çok ama çok hızlı yüzen su cadılarına.

38 . BÖLÜM

Amren beşimizi sofranın başında bıraktı ve Kitap'ı yanına alıp Velaris'teki meçhul evine gitti. Rhys diğerlerine Yaz Sarayı ziyaretimizi anlatırken, tüm gece ayakta kalmanın, o kapıları açmanın ve ölümün kıyısından dönmenin yorgunluğuna yenik düşmeden önce kahvaltımı tıkınmayı başardım. Uyuyup uyandığımda ev ıssız, canlı ikindi güneşi altın renginde, hava alışılmadık şekilde ılık ve güzeldi - öyle ki elime bir kitap alıp arkadaki küçük bahçeye geçtim.

Güneş bir süre sonra alçalarak bahçeyi gölgeli duygusuzluğuna geri döndürdü. Ama güneşin peşini bırakmaya niyetim yoktu. Batışını izlemek için üç katı oflaya puflaya tırmanıp çatı terasına çıktım.

Elbette -illa ki- Rhysand zaten oradaydı. Beyaz boyalı demir sandalyelerden birine yayılmış, bir eli arkasında, öteki elinde bir tür likörle dolu kadeh, önündeki masada aynı likörle dolu bir sürahi...

Kanatları yerdeki seramik karolara dökülüyordu. Alışılmadık derecede sıcak havayı bulmuşken buraya tüylerini günlemeye gelip gelmediğini merak ederek boğazımı temizledim.

www.CepSitesi.Net

Sidra'dan, ufuktaki kırmızı ve altın sarısı deniz manzarasından başını çevirmeden, Orada olduğunu biliyorum, dedi.

Yüzüm düştü. Yalnız kalmak istiyorsan gidebilirim.

Başıyla demir masadaki boş sandalyeyi işaret etti. Coşkulu bir davet sayılmazdı ama... yine de oturdum.

Sürahinin yanında ahşap bir kutu duruyordu. Kapağına sedefle işlenmiş hançer resmini görmesem, meçhul içkisinin yanında atıştırmak için meze getirdiğini düşünecektim.

Ortalığa deniz, sıcaklık ve kum kokuları yayıldığına, buram buram Tarquin koktuğuna yemin edebilirdim. Nedir bu?

Rhys kadehini tek dikişte bitirdi, öteki elini kaldırıp sürahiyi hayalet bir rüzgârla kendisine getirdi ve kadehini tekrar doldurduktan sonra konuştu.

Biliyor musun, bir süredir kafamı kurcalayan bir soru var, dedi. Şehrine bakıyordu. Kitap'ı Tarquin'den istesem daha mı iyi olurdu? Elbette hayır diyebilir, sonra da bu bilgiyi en yüksek fiyat verene satabilirdi. Belki de evet derdi ama bu kez de planlarımızdan çok fazla kişinin haberi olacağı için bilginin sızma ihtimali artardı. Sonuçta görevimizin neden kısmının olabildiğince gizli kalması gerekiyordu. Kadehinden bir yudum daha alıp saçlarını eliyle geriye attı. Ondan bir şey çalmak hoşuma gitmedi. Muhafızlarına zarar vermek hoşuma gitmedi. Güle güle bile demeden ortadan kaybolmak hoşuma gitmedi. Çünkü, hırs ya da değil, işbirliği konusunda ciddiydi, hatta belki de arkadaş olmak istiyordu. Diğer Yüce Lordların umurunda bile olmazdı. Veya göze alamazlardı. Ama Tarquin galiba benimle gerçekten arkadaş olmak istiyordu.

Bir ona bir kutuya bakarak, Nedir bu? diye tekrarladım.

Açsana.

Kutunun kapağını dikkatlice açtım.

İçinde, beyaz kadife yastığın üzerinde, her biri tavuk yumurtası büyüklüğünde üç yakut ışıldadı. Üçü de öyle saf ve parlaktı ki sanki şeyden yapılmışlardı...

Kan yakutları, dedi Rhys.

Taşlara doğru giden parmaklarımı hemen geri çektim.

Yaz Sarayı'nda bir mezar hırsızlığı yaşandığında, suçun failine kan yakutu gönderirler. Başlarına ödül konduğuna dair resmi bir deklarasyondur: Artık avsınız ve yakında öleceksiniz. Kutu bir saat önce Gece Sarayı'na ulaştı.

Göklerdeki Ana. Sanırım birinde benim ismim var, birinde senin, birinde Amren'in.

Kapak karanlık bir rüzgârla pat diye kapandı. Bir hata yaptım, dedi. Ağzımı açtım ama fırsat vermeden devam etti. Muhafızların zihinlerini silip işlerine devam etmelerini sağlamalıydım. Bunun yerine, hepsini bayılttım. Fiziksel güç içeren bu tarz bir... müdahaleye başvurmayalı çok uzun zaman oluyordu ama kendimi Illyria idmanlarına o kadar kaptırmıştım ki elimin

altındaki diğer silahlar aklıma gelmedi. Muhtemelen uyanır uyanmaz soluğu Tarquin'in yanında aldılar.

Zaten çok geçmeden Kitap'ın kaybolduğunu fark ederlerdi. Çaldığımızı inkâr edebilir, zamanlamanın tamamıyla tesadüften ibaret olduğunu söyleyebilirdik. Kadehini kafasına dikti. Hata yaptım.

Arada sırada hata yapmak dünyanın sonu değil.

Yaz Sarayı'nda bir numaralı halk düşmanı olduğunu söylüyorlar ama takmıyorsun, öyle mi?

Takıyorum. Ama seni de suçlamıyorum.

Derin bir of çektikten sonra aşağıdaki şehre baktı. Günün sıcaklığı kış ayazına boyun eğmeye başlasa da Rhys oralı değildi.

Belki Kazan'ı sıfırladıktan sonra Kitap'ı geri götürebilirsin — özür niyetine.

Rhys acı acı güldü. Hayır. Kitap ihtiyaç duyduğu süre boyunca Amren'de kalacak.

O halde başka şekilde telafi edersin. Belli ki bu arkadaşlığı sen de en az onun kadar istiyorsun. Yoksa bu kadar bozulmazdın. Bozulmadım. Sadece kendime kızıyorum.

Kelime oyunu.

Yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. Şimdi başlattığımız bir ihtilaf yüzyıllar, hatta milenyumlar boyunca sürebilir. Eğer bu savaşı durdurmanın ve Amren'e yardım etmenin bedeli buy-.sa... öderim.

Sahip olduğu her şeyi kaybetmek pahasına bu bedeli ödeyeceğini biliyordum. Kendi umutları, kendi mutluluğu pahasına. Kan yakutlarından diğerlerinin haberi var mı?

Kutuyu zaten Azriel getirdi. Amren'e nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum.

Neden?

O harikulade gözlerinin içi karardı. Çünkü onlara vereceği cevap Adriata'ya gidip şehri yeryüzünden silmek olur.

Ürperdim.

Abartmıyorum, dedi.

Onunla birlikte Velaris'i seyrettim. Çöken karanlıkla birlikte günün son seslerini dinledim. Adriata buraya kıyasla daha ilkel görünüyordu.

Üşümeye başlayan ellerimi birbirine sürterek ısıtırken, Bu şehri korumak için yapman gereken her şeyi yapmanı anlıyorum, dedim. Burada durup Velaris'e bakarken Adriata'nın başına gelecek yıkımı hayal etmek kanımı dondurdu. Rhys temkinli ve donuk gözlerle bana baktı. Ve bundan sonra güvende tutmak için her şeyi yapacak olmanı da anlıyorum.

Ağzındaki baklayı çıkarsana.

Kötü bir gün geçirdiğinin farkındaydım. Bu yüzden iğneli sözlerine takılmadım. Tarquin ve kan yakutları hakkında sonra endişelenirsin. Önce şu

www.CeSitesi.Net

savaşı atlatmaya bak. Kazan'ı sıfırla, kralın duvarı yıkmasını, insan diyarını tekrar köleleştirmesini engelle. Gerisini sonra düşünürüz.

Burada uzun süre kalmayı planlıyormuş gibi konuşuyorsun. Düz ama keskin uçlu bir soru.

Kendime kalacak başka bir yer bulabilirim, eğer kastettiğin buysa. Hatta bana vereceğin şu cömert çekle kendime şatafatlı bir mülk bile ayarlayabilirim.

Haydi. Bana göz kırp. Benimle oyna. Ama... böyle görünmeyi bırak artık.

Çeki kendine sakla, dedi. Adın zaten ev halkı kredisinden faydalanacaklar listesinde. Canın ne istiyorsa alabilirsin. Eğer istiyorsan kahrolası bir ev bile alabilirsin.

Dişlerimi sıktım ama şirin görünmeye çalışarak, Geçen gün Sidra'nm karşısında çok güzel bir dükkân gördüm, dedim - belki panikten, belki de çaresizlikten. Dantelli iç çamaşırları satı-
yorlardı. Oradan alışveriş yaparsam sana mı yazdırayım, yoksa kişisel fonumdan mı keseceksin?

Menekşe gözlerini bana çevirdi. Hiç havamda değilim. Sesinde eğlenceden, muziplikten eser yoktu, içeri gidip ateşin karşısında kendimi ısıtabilirdim ama...

Benimle kalmıştı. Benim için savaşmıştı.

Hiç tepki vermediğim zamanlarda bile, yaşamak, ölmek, açlıktan kıvranmak arasında seçim yapamadığım, tek kelime konuşamadığım zamanlarda bile, benim için savaşmıştı, hem de haftalarca. Onu kendi karanlık düşünceleriyle, kendi kabahatiyle baş başa bırakıp gidemezdim. Zaten bunları çok uzun bir süre omuzlarında taşımıştı.

Gözlerinin içine baktım. Ilyrialıların böyle suratsız ayyaşlar olduğunu bilmezdim.

Ayyaş değilim — sadece içiyorum, dedi. Dişleri hafiften görünür gibi oldu.

Yine kelime oyunu. Keşke montumu getirseydim diye hayıflanarak arkama yaslandım. Belki Cresseida'yla yatsan daha iyi olurdu. Böylece hem üzgün hem de yalnız hissederdin.

Senin istediğin kadar kötü gününde olmaya hakkın var ama bana birkaç saat bile yasak, öyle mi?

Ah, dilediğin kadar bunalım takılabilirsin. Birlikte dantelli iç çamaşırı almaya gidelim diyecektim ama... illa burada kalacağım diyorsan, sen bilirsin.

Cevap vermedi.

Belki birkaçını Tarquin'e gönderirim, diye devam ettim. Yanma da bizi affedersen bunları senin için giyerim diye bir not yazarım. Bakarsın kan yakutlarını hemen geri alır.

Dudakları azıcık da olsa yukarı doğru kıvrıldı. Onunla kafa bulduğunu düşünür.

iki gülücük verdim diye aile yadigârlarından birini hediye etti. O iç çamaşırlarından birini giyip karşısına geçseydim, bahse girerim sarayının anahtarlarını bile verirdi.

Bakıyorum da kendimizi kaf dağında görmeye başlamışız. Neden görmeyecekmişim? Gece gündüz beni dikizlememek için kendini zorlamıyor musun?

îşte bu. Şakayla karışık gerçek bir soru.

Seni çekici bulduğumu reddetmem mi gerekiyor? diye sordu. Tembel tembel konuşsa da gözleri ışıldıyordu.

Ama hiç söylemedin.

Seni çekici bulduğumu defalarca söyledim. Hem de her fırsatta.

Bunu söylediği zamanları hatırlıyordum — ama alaycı iltifatlar olarak gördüğüm için hiçbirinin üzerinde durmamıştım. Omuz silktim. Eh, demek ki biraz daha gayret etmen gerekiyormuş.

Gözlerindeki ışıltı yabanileşti. Güçlü kollarını masaya dayayıp Bana meydan mı okuyorsun, Feyre? diye mırlayınca içim ürperdi.

Karşımdaki yırtıcının bakışlarına karşılık verdim. Prythian'm en güçlü erkeğinin bakışlarına. Sence?

Gözbebekleri genişledi. Gözlerindeki sessiz keder, yalıtılmış suçluluk duygusu kayboldu. Geriye sadece tehlikeli bir odaklanma kaldı. Bana. Dudaklarıma. Düzensiz nefeslerimi sakinleştirmeye çalışırken inip kalkan boğazıma. Sonra yumuşak sesle, usulca, Neden hemen şimdi o dükkâna gitmiyoruz, dedi. Sen dantelli iç çamaşırlarını denersin, ben de hangisini Tarquin'e göndereceğimizi seçerim.

Yün terliklerimin içindeki başparmaklarım kıvrıldı. Tehlikeli sularda yüzüyorduk. Buz gibi gece rüzgârı saçlarımızı uçuşturdu.

Ama Rhys bakışlarını aniden gökyüzüne çevirdi ve o anda Azriel bulutların içinden bir gölge mızrağı gibi çıkıp dalışa geçti.

Rahatlasam mı, rahatlamasam mı, bilemedim. Ama daha Azriel yanımıza inmeden Yüce Lord'la istihbarat subayını yalnız bırakmak için terastan ayrıldım.

Merdivenlerin loş karanlığına adım atar atmaz vücudumdaki tüm sıcaklık beni terk etti ve yerini karnımdaki soğuk, bulantılı bir hisse bıraktı.

Az önce birbirimize kur yapmıştık ve şimdi de... bu.

Tamlin'i sevmiştim. Bu sevgi için -onun için- kendimi mahvetmeyi göze alacak kadar çok sevmiştim. Sonra olan olmuştu, artık buradaydım ve... ve Rhysand'la birlikte o şirin dükkâna gidebilecek kıvama gelmiştim.

Neler olacağını görür gibiydim:

Şimdiye dek üç kez alıcı gözle incelediğim kırmızı dantelli seti denemek için soyunma kabinine girip perdeyi çekerken, Rhys dükkânın arkasındaki kanepelerden birine oturacaktı. Bu arada tezgâhtar kızlar gayet kibar -ve

azıcık gergin- şekilde bizi yalnız bırakacaklardı. Ben hissettiğimin ötesinde bir cesaret gösterisiyle kabinden çıktığımda Rhys beni tepeden tırnağa süzecekti. îki kez.

Ve gözlerini benden ayırmadan tezgâhtar kızlara dükkânın kapandığını, ertesi gün gelmelerini, ödemeyi tezgâha bırakacağımızı söyleyecekti.

Karşısında, kırmızı dantel parçalarını saymazsak çırılçıplak dikilirken, dükkânı kapatıp giden çalışanların hızlı ve ihtiyatlı seslerini dinleyecektik.

Ardından uzun uzun bana bakacaktı. Dantelin içinden belli olan göğüslerime; artık nihayet açlıktan muzdarip olmayan sıkı karnıma; kalçalarımın ve uyluklarımın kıvrımlarına - ve arasına. Bakışları tekrar gözlerimle buluştuğunda parmağını bükerek, Buraya gel, diye mırıldanacaktı.

Attığım her adımı duyumsayarak ona doğru yürüyecek ve oturduğu yerde tam karşısında duracaktım. Bacaklarının arasındaki boşlukta.

Ellerini kalçalarıma koyduğunda nasırları tenimi törpüleyecekti. Sonra beni kendine biraz daha çekip eğilecek, dudaklarını göbeğimde gezdirecekti ve dili...

Merdiven bitimindeki korkuluk direğine toslayınca bir küfür savurdum.

Ve dünyaya geri dönerken şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım... çünkü kafama dank etmişti.

Elimdeki göz dövmesine ters ters bakarak, hem yüksek sesle, hem de bağ üzerinden sessiz şekilde, Pislik, diye tısladım.

Zihnimin derinliklerinde şehvetli bir erkek sesi gece yarısı kahkahalarıyla güldü.

Yüzümü ateş bastı. Mental kalkanımı aşarak gönderdiği görüntüler yüzünden ona lanet okuyarak odama girerken kalkanımı iyice sağlamlaştırdım. Ardından soğuk, çok soğuk bir duş aldım.

Rhys ve kardeşleri evde olmadığı için akşam yemeğimi kasaba evinin yemek odasında, çıtır çıtır yanan ateşin yanı başında Mor'la birlikte yerken, sonunda dayanamadı ve neden Rhys'in ismi her geçtiğinde somurttuğumu sordu. Zihnime gönderdiği görüntüden bahsettim. Şarap burnundan gelene kadar katıla katıla güldü. Ona da somurtarak baktığımı görünce gurur duymam gerektiğini söyledi: Rhys kara kara düşünmeye başladığında onu bu ruh halinden çıkarmak için bir mucize gerekirmiş.

Kendimi yatağa atarken bile içimdeki belli belirsiz zafer hissini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Oturma odasındaki kanepede Mor'la birlikte saatlerce oturup gördüğü en güzel ve en berbat yerleri anlatmasını dinlerken saat gecenin ikisini geçmişti. Tam uykuya dalacaktım ki evin çatırdadığını hissettim.

Bükülen ahşap sesiyle birlikte tüm ev sarsılıp inlerken odamdaki renkli cam avizeler tıngırdadı.

Yatakta hızla doğrulup açık pencereye baktım. Gökyüzü tertemizdi; hiçbir tuhaflık yoktu.

Odamın kapısından içeri süzülen karanlığı saymazsak.

Bu karanlığı tanıyordum. Çekirdeği içimde yaşıyordu. Basınçlı sel suları gibi kapıdaki çatlaklardan içeri sızarken ev tekrar sallandı.

Yataktan fırlayıp kapıyı açtım. Hayalet bir rüzgâr misali içimden geçen karanlık, yıldızlarla, çırpılan kanatlarla ve... acıyla yüklüydü.

Çok büyük bir acı - ve keder, suçluluk, korku.

Kendimi koridora attığımda koyu karanlıkta önümü göremedim. Ama aramızda bir ip geriliydi ve ipi takip ederken onun odasına gittiğimi anladım. Kapı kolunu el yordamıyla bulup kapıyı açtım ve...

Daha fazla gece, yıldız ve rüzgâr dışarı hücum etti. Saçlarım deli gibi uçuşurken yüzümü korumak için bir kolumu önüme kal-(flmrarak odaya girdim. Rhysand.

Cevap gelmedi ama odada olduğunu hissedebiliyordum. Aramızdaki yaşam ipini hissedebiliyordum.

ipi takip ederek ilerledim, ilerledim ve kavalkemiğim bir şeye çarpınca durdum. Yatağına ulaşmış olmalıydım. Rüzgârın ve karanlığın üzerinden Rhysand, diye seslendim. Ev sallandı, ayağımın altındaki parkeler çatırdadı. Elimi yatağa vurarak gezdirdim: çarşaflar, battaniye ve...

Ve güçlü, sıkı bir erkek vücudu. Ama yatak kocamandı ve onu tutup sarsacak mecalim kalmamıştı. Rhysand!

Karanlık döne döne hortum oluşturdu; bu haliyle dünyanın başlangıcına veya sonuna benziyordu.

Güçlükle yatağa çıkıp elimle yoklaya yoklaya önce koluna, sonra karnına ve nihayet omuzlarına ulaştım. Omuzlarını kavrayıp ismini haykırdığımda teni buz kesmişti.

Yine cevap gelmeyince elimle boynunu takip ederek dudaklarını buldum. Nefes aldığından ve bu fırtınanın bedenini terk eden güçten kaynaklanmadığından emin olmak istiyordum.

Buz gibi nefesi avucumu ısırdı. Sonra, gücümü toplayıp dizlerimin üzerinde doğruldum ve körlemesine nişan alarak yüzüne bir tokat indirdim.

Elim acıdı — ama o hiç kıpırdamadı. Suratını tekrar tekrar tokatlarken aramızdaki bağı çekiştirdim, bir tünelin ucundan seslenir gibi adını haykırdım, zihnindeki kara duvarı yumruklayıp sesimi arkasına duyurmaya çalıştım.

Karanlıkla bir yarık açıldı.

Derken, ellerini hareket ettirip beni yakaladı, yatakta ters çevirip üstüme çıktı, ustaca bir hamleyle bedenimi çarşafa mıhladıktan sonra kuş pençeli eliyle boğazıma yapıştı.

Kıpırdayamadım. Rhysand, diye hırıldadım. Mental kalkanına elimi dayayıp aramızdaki bağ üzerinden seslendim: Rhys.

Karanlık duraksayıp titredi.

Gücümü dışarı savurdum - karanlığını törpülemek, yu-

www.CepSitesi.Net

muşaklık ve sakinlik aşılamak için; karanlığa karşı karanlık. Karanlığım onun karanlığına ninni söyledi; annem beni süt annemin kollarına atıp partilerine geri döndüğünde kadıncağızın kulağıma fısıldadığı şarkıyı söyledi.

Bir rüyaydı, dedim. Eli buz gibiydi. Bir rüyaydı.

Karanlık tekrar duraksadı. Kendi gece örtümün bu karanlığın üstüne çökmesini, yıldızlı elleriyle onu aşağı çekmesini sağladım.

Ve zifiri karanlık bir anlığına dağılınca tepemde Rhys'in yüzünü gördüm: Beti benzi atmış, dudakları bembeyaz kesilmişti ve kocaman açtığı menekşe gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

Benim, dedim. Benim, Feyre. Hırıltılı, kesik nefesler alıyordu. Boğazımı kavrayan -sadece kavrayan, acıtmayan- elini bileğinden tuttum. Rüya görüyordun.

Kendi karanlığıma bunu sürekli tekrarlamasını, vahşi korkuları uyutmak için ninni söylemesini, zihnindeki abanoz duvarı nazik, yumuşak dokunuşlarla okşamasını emrettim.

Ve nihayet, Rhys'in karanlığı, tıpkı sarsılan bir ağaçtan düşen kar yığınları gibi, benim karanlığımı da beraberinde sürükleyerek çöktü.

Oda ay ışığı ve şehir sesleriyle doldu.

Benimkine benzeyen odası, muhtemelen kanatlar da hesap edilerek büyük yapılmış yatak dâhil, zevkli ve konforlu dekore edilmişti. Ve Rhys karşımda çıplaktı - çırılçıplak. Dövmeli göğüs kaslarından aşağıya bakmaya cesaret edemedim.

Feyre, dedi. Sesi boğuktu. Bağırmaktan kısılmış gibi.

Evet, dedim. Yüzüme, boğazımdaki eline baktı. Ve hemen üstümden çekildi.

Yanımda diz çöküp elleriyle yüzünü ovuşturmasını seyrederken yerimden kalkmadım. Hain gözlerim sözümü dinlemeyip göğsünden aşağısına bakmaya cesaret etse de dizlerinin üstündeki ikiz dövmelere takıldı: Üç yıldızla taçlanmış yüksek bir dağ. Güzel - ama bir şekilde, zalim.

Yatakta usulca doğrulup oturarak, Kâbus görüyordun, dedim. İçimde bir barajın yıkıldığını hissedince bakışlarımı elime
indirdim, içimde yükselen o hisse kaybolup gitmesini emrettim. Sözümü dinledi.

Şöyle bir düşünmek bile karanlığı tekrar dağıtmasına yetti. Ama elleri hâlâ uzun siyah kuş pençeleriyle son buluyordu ve ayakları... ayaklarında da pençeler vardı. Dışarı fırlayan kanatları sırtından aşağıya dökülüyordu. Bir zamanlar dönüşmekten nefret ettiğini söylediği o hayvanın şekline tamamen bürünmeye ne kadar yaklaşmıştı acaba?

Ellerini yüzünden çekerken kuş pençeleri kayboldu. Üzgünüm.

Bu yüzden Rüzgâr Evi yerine burada kalıyorsun. Diğerlerinin bunu görmesini istemediğin için.

Normalde odamla sınırlı tutarım. Seni uyandırdığı için üzgünüm.

www.Cepsitesi.Net

Ona dokunmamayım diye ellerimi yumruk yapıp kucağıma bıraktım. Bu ne sıklıkta oluyor?

Menekşe gözleri benimkilerle buluştuğunda cevabı zaten anlamıştım. Seninkiler kadar sık.

Güçlükle yutkundum. Peki, bu gece rüyanda ne gördün? Pencereden dışarıya, komşu çatıları tozlayan kara bakarak başını iki yana salladı. Dağın Altı'ndan bazı anıları gördüm, Feyre, ama paylaşmasam daha iyi. Seninle bile.

Benimle o kadar korkunç şeyleri paylaştığına göre bu... Kâbusların ötesinde bir şey olmalıydı. Çırılçıplak bedeninde her yeri meydanda olmasına rağmen elimi dirseğine koydum. Birine anlatmak istersen haberim olsun. Diğerlerine söylemem.

Yataktan kalkmaya yeltendim ama dirseğindeki elimi tuttu. Teşekkür ederim.

Eline, perişan olmuş yüzüne baktım. Kimseye göstermediği bu yüzünde ne kederler, ne bitkinlikler saklıydı.

Dizlerimin üstünde doğrulup yanağından öptüm. Dudaklarımın altındaki teni sıcak ve yumuşacıktı. Böylece daha başlamadan bitiyordu... ama... ama birinin sadece yanağımdan öpmesini isteyerek kaç gece geçirmiştim?

Geri çekildiğimde gözleri biraz büyümüştü ve yataktan kalktığımda beni durdurmaya çalışmadı. Neredeyse kapıya varmak üzereyken geri dönüp ona baktım.

Beyaz çarşafların üzerine dökülen kanatlarıyla, eğik başıyla ve bronz teninde parlayan dövmeleriyle hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Karanlık, devrik bir prens.

Resim zihnimde şimşek gibi çaktı.

Çaktı, bir süre ışık saçarak oyalandı ve yavaşça kayboldu.

Ama içimde, göğüs kafesimin içindeki o boşlukta, belli belirsiz parıldayarak kalmaya devam etti.

Yavaş yavaş iyileşmeye başlayan o boşlukta.

39. BÖLÜM

Ertesi öğleden sonra Amren'in kapısının önünde oyalanıyordum. Diğer yarısını alır almaz şifresini çözebileceğine inanıyor musun?

Üç katlı bir apartmanın çatı katını satın almıştı. Eğimli tavan evin iki tarafındaki kocaman pencerelerle son buluyor, pencerelerden biri Sidra'ya, öteki ise ağaçlarla çevrili şehir meydanına bakıyordu. Sadece büyük bir salondan ibaret olan evin soluk meşe döşemeleri, aynı derecede eski püskü kilimlerle kaplıydı. Mobilyalar, meçhul bir amaçla sürekli yerleri değiştiriliyormuş gibi rastgele sağa sola dağılmıştı.

Görünüşe göre sabit kalan tek eşya, duvar dibinde hilkat garibesi gibi yükselen tül cibinlikli devasa yataktı. Odayı bunaltıcı derecede ısıtan şömine

ve uzun bir masa dışında mutfak denilebilecek bir yer yoktu. Kuşluk vaktindeki kuru kış güneşi dün gece atıştıran karı eritmiş, soğuk havayı da buraya yürürken beni canlandıracak kadar kırmıştı.

Üzeri kâğıtlarla kaplı alçak bir sehpanın önünde, yerde oturan Amren, bakışlarını Kitap'm parlak metalinden kaldırdı. Yüzü her zamankinden daha soluk, dudakları daha beyazdı. Bu dili kullanmayalı çok uzun zaman oluyor. Kitap'la boğuşmaya başlamadan önce yeniden ustalaşmam gerek. Umarım o zamana kadar şu mağrur kraliçeler kendilerinde duran parçayı bize verir.

Peki dili yeniden öğrenmen ne kadar zaman alır?

Rhys'in karanlığı senin içine mi kaçtı yoksa? Yeniden kitaba döndü.

Uzun masaya seğirttim ve getirdiğim paketi çizik içindeki ahşaba bıraktım. Birkaç litre sıcak kan - kasaptan taze çekilmiş. Soğumasın diye neredeyse koşarak gelmiştim. Kapları çıkarırken, Hayır, diye karşılık verdim. Kaçmadı. Rhys kahvaltıda evde değildi ama komodinin üzerine bir not bırakmıştı.

Teşekkür ederim — dün gece için, diye yazmıştı. Cevap için kalem bırakmamıştı.

Ama yine de bir kalem bulup cevap yazmıştım: Dizlerindeki dağ ve üç yıldız dövmesi ne anlama geliyor?

Kâğıt hemen ortadan kaybolmuştu. Ama geri dönmeyince giyinip kahvaltıya inmiştim. Yumurtalı tostumun yarısındayken tabağımın yanında düzgünce katlanmış halde belirivermişti.

Tacım dışında hiç kimsenin ve hiçbir şeyin önünde eğilmem demek.

Bu kez kalem de gelmişti. Sadece, Ne kadar dramatik, demekle yetinmiştim. Bağ üzerinde, mental kalkanımın arkasından gelen kahkahasını duyduğuma yemin edebilirdim.

Aklıma gelen anıya gülümseyerek ilk kavanozun kapağını açınca ağır kan kokusu burnuma doldu. Amren havayı koklayıp başını cam kavanozlara çevirdi. Sen... ah, sen bir tanesin.

Fark eder mi bilmiyorum ama kuzu kanı. Isıtmamı ister misin?

Kitap'm başından kalkıp hızla yanıma geldi ve iki eliyle tuttuğu kavanozu gözümün önünde su gibi lıkır lıkır içti.

Eh, en azından tencere bulmak için odanın altını üstüne getirmeme gerek kalmamıştı.

Tek dikişte kavanozun yarısını bitirdi. Dudaklarından süzülen bir kan damlası çenesinden süzülüp gri gömleğine damlarken hiç müdahale etmedi. Onu daha önce hiç bu kadar perişan görmemiştim. Kavanozu masaya bırakırken dudaklarını şapırdatarak derin bir oh çekti. Dişleri kanla parlıyordu. Teşekkür ederim.

Favori kanın hangisi?

Çenesiyle kavanozu işaret ettikten sonra elini yüzünü batırdığını fark etti. Bir peçeteyle dudaklarını ve çenesini sildi. Kuzu her zaman favorimdir. Müthiş bir şey.

www.e-kitapsitesi.net

Peki... insan kanı?

Yüzünü buruşturdu. Suludur ve genellikle son yedikleri şey gibi kokar, insanların damak tadı rezalet olduğu için de kanlarını içmek bir tür kumardır. Ama kuzu kanı -oğlağı da buna dâhil edebilirim- çok daha saf. Daha zengin. Bana başka bir zamanı hatırlatıyor. Başka bir yeri.

ilginç, derken ciddiydim. Tam olarak hangi dünyadan bahsettiğini gerçekten merak etmiştim.

Kavanozun kalanını bitirdiğinde yüzüne renk gelmişti. Boş kavanozu duvardaki küçük lavaboya bıraktı.

Daha şatafatlı bir yerde yaşadığını düşünüyordum, diye itiraf ettim.

Sahiden de, güzelim elbiselerini yatağın yanındaki ayaklı askıya asmış, mücevherlerini gardıropların ve masaların üzerine bırakmıştı. Bir imparatorun fidyesini karşılayacak kadar çok mücevheri vardı.

Yeniden Kitap'm yanma çökerken omuz silkti. Bir ara denedim. Ama sıkıldım. Hizmetkârlara sahip olmak hoşuma gitmedi. Fazla meraklıydılar. Saraylarda, kulübelerde, dağlarda, kumsallarda yaşadım ama her nedense en çok nehir kenarındaki bu çatı katını sevdim. Tavana serpiştirilmiş çatı pencerelerine bakarken alnını kırıştırdı. Ayrıca, parti vermekten ve misafir ağırlamaktan nefret ettiğim için buradan daha iyisini bulamazdım. Kıkır kıkır güldüm. Öyleyse ziyaretimi kısa tutayım. Ayaklarını altına alıp bağdaş kurarken keyifle pofurdadı. Neden geldin?

Cassian Yaz Sarayı'ndan döndüğümüzden beri evden çıkmadığını söyledi. Ben de acıkmış olabileceğini düşündüm. Hem... yapacak başka işim yoktu.

Cassian işgüzarın teki.

Sana değer veriyor. Daha doğrusu hepinize. Sahip olduğu tek aile sizsiniz. Hepsinin sahip olduğu tek aile kendileriydi.

Bir kâğıt parçasını incelerken, Uzak olsun, dedi. Yine de duyduklarından memnun olmuş gibiydi. Yerde hemen yanında duran parlak bir şey dikkatimi çekti.

Kendi kan yakutunu kâğıt ağırlığı olarak kullanıyordu. Rhys kan yakutuna kızıp Adriata'yı yıkmaman konusunda seni ikna etti mi?

Amren bakışlarını kaldırdığında gözlerinde fırtınalar ve çalkantılı denizler vardı. Böyle bir şey yapmadı. Adriata'yı yıkma-maya beni şu ikna etti. Şifonyerini işaret etti.

Şifonyerin üstünde elmas ve yakutlarla bezenmiş tanıdık bir kolye yılan gibi uzanıyordu. Onu daha önce görmüştüm -Tarquin'in hâzinesinde. Bu... nasıl?

Amren kendi kendine gülümsedi. Varian gönderdi. Tarquin'in kan davası ilanını yumuşatmak için.

O ağır yakutları taşımak için güçlü bir kadın gerektiğini düşünmüştüm. Sahiden de karşımdaki kadından daha güçlü biri aklıma gelmiyordu. Yoksa... sen ve Varian?

www.cepkitap.net

Çekiciydi ama hayır. Hıyar herif beni istiyor mu yoksa nefret mi ediyor karar veremedi ki.

İkisi birden olamaz mı?

Kıs kıs güldü. Kim bilir.

Böylece bekleyiş haftası başladı. Amren'in dünyada sadece kendisinin konuştuğu dili yeniden öğrenmesini bekledik. Ölümlü kraliçelerin buluşma talebimize cevap vermesini bekledik.

Azriel kraliçelerin saraylarına sızma girişimlerine devam ediyordu - ama hâlâ nafile. Bu konuda çoğunlukla Mor'dan haber alıyordum, çünkü Azriel'in Rüzgâr Evi'ne ne zaman döneceğini hep biliyor ve yere ayak bastığı anda bir bahaneyle hemen yanında bitiyordu.

Mor duydukları hakkında pek ayrıntı vermiyordu. Hele kendisinin ya da casuslarının o saraylara girememiş olmasının Azriel'in üzerinde yarattığı baskı hakkında neredeyse hiç konuşmuyordu. Azriel'in kendine koyduğu standartlar, Mor'un demesine göre, sadistik sınırlardaydı.

Azriel'in iş ve idman dışında kendisine zaman ayırmasını sağlamak neredeyse imkânsızdı. Mor'a, Rita'nın Yeri'ne gitmek istediğinde Azriel'in hiç hayır demediğini söylediğimde, bunun için dört yüz yıl uğraştığını söylemişti. Bazen Rhys'le birlikte kasaba evinde kaldığımız saatlerde Rüzgâr Evi'nde neler olup bittiğini merak ediyordum.

Günümün yarısı Cassian'la idman yapmakla geçtiğinden, Rüzgâr Evi'ne sadece sabahları gidiyordum. Cassian, Mor'la kafa kafaya vererek, kaybettiğim kiloları, gücü ve hızı geri kazanmam için neler yemem gerektiğini saptamıştı. Ve günler ilerledikçe fiziksel savunmadan Illyria kılıcı kullanmaya terfi ettim. Kılıç öyle keskindi ki bir keresinde neredeyse Cassian'm kolunu bedeninden ayıracaktım.

Ama öğreniyordum - yavaş yavaş. Büyük bir özenle. Zorlu idmanlara sadece bir gün ara verdim: Cassian'ın hem kraliçelerden haber alıp almadıklarını öğrenmek, hem de Rhys'in yazdığı başka bir mektubu teslim etmek için ablalarıma uçtuğu gün.

Ertesi sabahki idman önceki günlere kıyasla daha uzun ve daha zorlu geçince Nesta'yla görüşmesinin -kolayca tahmin edileceği gibi- berbat geçtiğini anladım. Nesta'nm onu böyle kolayca çileden çıkarmak için tam olarak ne söylediğini sorduğumda sadece homurdandı ve kendi işime bakmamı söyledi. Ama ailemin patronluk taslayan çok bilmiş kadınlarla dolu olduğunu söylemeden de edemedi.

Cassian'la Varian'ın karşılıklı fikir alışverişinde bulunmaya ihtiyaçları olduğunu düşünmedim diyemem.

Öğleden sonralarının çoğunda ise, eğer başka bir yere gitmemişse, Rhys'le çalıştım. Zihine zihin, güce güç. Bana bahşedilen yeteneklerin üzerinden geçtik - ateş ve su; buz ve karanlık. Başka güçlerin olduğunu da biliyorduk; henüz keşfedilmemiş, gün yüzüne çıkmamış güçler. Yabalama hâlâ hayal gibi

görünüyordu. Attor'la karşılaştığımız o karlı sabahtan sonra bir daha başaramamıştım.

Her gün kaçınılmaz olarak onu terslemeye başladığımda, Rhys her bir gücü öğrenip ustalaşmamın zaman alacağını söyleyip duruyordu.

Derslerini, güçlerine el koyduğum Yüce Lordlar hakkında verdiği bilgilerle süslüyordu: Beron, Güz Sarayı'nın zalim ve kibirli Yüce Lordu; Kallias, sessiz ve kurnaz Kış Yüce Lordu; Büyü Kasabı Helion, halkının büyü işlerinde ve Prythian'ın bilgisini arşivlemek konusunda ustalaştığı, on bin kütüphanesi bizzat Amarantha'nm kendisi tarafından yağmalanan, sessiz ve kurnaz Gün Yüce Lordu.

Gücümün kimden geldiğini bilmek, Rhys'e göre, gücün kendi doğasını öğrenmek kadar önemliydi. Şekil değiştirme hakkında -yani arada bir çağırabildiğim şu kuş pençeleri hakkında- hiç konuşmadık. Bu yeteneği ele almamız için gereken bağlantılar fazla karmaşıktı. Üstelik dile alınmayacak kadar şiddetli ve kanlı bir geçmişi vardı.

Böylece diğer sarayların politikalarını, geçmişlerini ve ustalarının güçlerini öğrendim, öyle ki uykumda veya uyanıkken arada sırada ağzımdan alevler çıkıyor, parmaklarımın arası kırağı tutuyordu. Ve her gece, vücut ve büyü çalışmaktan bitkin halde yatar yatmaz, yasemin kokulu bir karanlığın içinde deliksiz bir uykuya dalıyordum.

Kâbuslarım bile bana musallat olamayacak kadar yorgun oluyordu.

Rhys'in sarayın iç işleriyle ilgilenmek, onları kimin yönettiğini ya da hükmü kimin verdiğini göstermek ve Hybem'e yapacağımız kaçınılmaz yolculuğa hazırlanmak için şehir dışına çıktığı günlerde ya bir şeyler okuyor, ya Amren'in yanında oturup Kitap üzerinde çalışmasını izliyor, ya da Mor'la birlikte Velaris sokaklarında tur-luyordum. içlerinde en çok sonuncusunu sevdiğimi söyleyebilirdim: Kadınlar para harcamanın yollarını bulma konusunda gerçekten ustaydılar. Rhys'in adıma açtığı hesaba sadece bir kez bakmış ve bana aşın, hem de çok aşın bir ödeme yaptığını görmüştüm.

Rhys'in olmadığı öğleden sonralarında hüzünlenmemek, güçlerimi çalışırken arada bir lak lak ettiğimiz derslerimizi iple çektiğimi kabullenmemek için elimden geleni yapıyordum. Gerçi gitse bile, artık ikimizin arasında tuhaf bir sırra dönüşen notlar aracılığıyla konuşuyorduk.

Bir gün kuzeydoğudaki küçük bir şehir olan Cesere'den yazdı. Hybern güçleri tarafından yerle bir edilen tapınağın yeniden inşası için hayatta kalmayı başaran birkaç rahibeyle toplantı yapacaktı. Gitmeden önce oradaki hiçbir rahibenin Ianthe gibi olmadığına yemin etmişti.

Bana resim yapmayı anlat.

Bahçede, sıcak havaların dönüşüyle birlikte tekrar akmaya başlayan çeşmenin önünde oturuyordum: Anlatacak fazla bir şey yok.

Yine de anlat.

www.CemSitesi.Net

İçimdeki o küçük boşluğu görmezden gelerek, resim yapmanın bir zamanlar ne anlama geldiğini, neler hissettirdiğini uzun uzun düşündüm ve nihayet, Bir zamanlar tek istediğim şey beni ve ailemi beslemeye yetecek kadar paraya sahip olmaktı, diye yazdım. Böylece tüm günümü resim yaparak geçirebilecektim. En büyük hayalim bu olmuştu. Daima.

Bir duraksamanın ardından Peki şimdi? diye sordu.

Şimdi, ne istediğimi bilmiyorum. Artık resim yapamıyorum.

Neden?

Çünkü o parçam artık bomboş. Gerçi onu yatakta diz çökmüş halde gördüğüm gece... bu durum biraz değişmiş olabilirdi. Bir süre ne yazacağımı düşündükten sonra Peki sen hep Yüce Lord olmak mı istemiştin? diye sordum.

Yine uzun bir duraksama. Hem evet, hem de hayır. Babamın nasıl yönettiğini görünce o genç yaşımda bile onun gibi olmak istemediğimi anladım. Bu yüzden farklı bir Yüce Lord olmaya karar verdim; halkıma kol kanat germek, Illyrialılara yönelik algıyı değiştirmek ve topraklarımı kasıp kavuran çürümeyi saf dışı bırakmak istedim.

Bir an, kendime engel olamayarak bir kıyaslama yaptım: Tamlin Yüce Lord olmak istememişti. Hatta Yüce Lord olduğuna içerlemişti ve belki... belki bu yüzden sarayı bu haldeydi. Ama Rhysand, içindeki vizyonla, azimle, arzuyla, tutkuyla... yeni bir şey inşa etmişti.

Ve bunu savunmak için sonuna kadar savaşmıştı.

Kan yakutlarına bu kadar bozulmasının nedeni Tarquin'de de aynı pırıltıyı görmüş olmasıydı. Prythian'ın geleceği hakkında bir vizyon, hem de radikal bir vizyon sahibi olan başka bir Yüce Lord.

Eline su dökülmez bir Yüce Lord olarak en azından iflah olmaz çapkınlığını telafi ediyorsun, diye karşılık verdim.

O akşam döndüğünde merhaba demek yerine pişmiş kelle gibi sırıtarak Eline su dökülmez bir Yüce Lord? diye selamladı.

Bir kovayı dolduracak kadar suyu havalandırıp yüzüne çarptım.

Rhys kendini kalkanla koruma gereği duymadı. Bunun yerine, ben çığlık çığlığa kaçana kadar ıslak saçlarını köpek gibi sallayıp beni ıslattı. Kahkahası merdivenlerin üst basamağına vardığımda peşimden yetişti.

Başka bir sabah kalkıp Rhys'in notunu bulduğumda, kış pençelerini iyice gevşetmişti. Kalem yoktu.

Bu sabah ikinci favori Illyrialınla yapacağın idman iptal oldu. Kraliçeler nihayet cevap vermeye tenezzül ettiler. Yarın baba evine geliyorlar.

Stres yapacak vaktim bile olmadı. Akşam yemeğinden sonra evden çıktık. Gece örtüsüyle kaplı insan toprakları üzerinde uçarken, Rhys eriyen karların soğuğunu taşıyan rüzgârın uğultusu altında beni sıkı sıkı tutuyordu.
Ertesi sabah ablalarım hem ölümlü hem de peri kraliçelerine layık elbiseler giyinip süslenmişlerdi.

Sanırım ben de farklı sayılmazdım.

Gece Sarayı kesimli, içini belli eden, tül ve ipek karışımı beyaz elbisemin üzerindeki altın işlemeler, oturma odasının pencerelerinden gelen kuşluk vakti güneşinde ışıldıyordu. Babam -neyse ki- krallıklar arasında kurmaya çalıştığı şu meçhul ve önemli ticaret bağlantıları yüzünden, iki ay daha kıtada kalacaktı.

Sakin yüz ifadesini takman, kanatsız Rhys, her zamanki siyahları içinde şöminenin önünde, hemen yanımda dikiliyordu. Sadece başındaki siyah taç -kuzgun tüyleri şekli verilmiş siyah metal- farklıydı. Benim başımdaki altın tacın aynısı.

Cassian'la Azriel odanın uzak köşesinde etrafı kolaçan ediyordu.

Üzerlerinde silah yoktu ama sifonları parlıyordu, ihtiyaç duyduklarında bunları ne tür silahlarla birlikte kullandıklarını merak ettim. Kraliçelerin bu toplantı için talep ettikleri şartlardan biri buydu: Silah yok. Ama Illyria savaşçılarının başlı başına birer silah olduklarını hesaba katmamışlardı.

Benimkine benzer ama kırmızı bir elbise giyen Mor alnını kırıştırarak beyaz ocak rafının üzerindeki saate bakarken ayağını süslü kilime pat pat vuruyordu. Ablalarımı yakından tanımasını istiyordum ama Nesta ve Elain eve geldiğimizde öyle gergin, öyle solgundular ki bu tanışma için doğru zaman olmadığına karar vermiştim.

Bir gün... bir gün hepsini bir araya getirecektim. Eğer bu savaşta ölüp gitmezsek. Eğer kraliçeler bize yardım etmeyi kabul ederse.

Saat on biri vurdu.

iki talep daha vardı.

Toplantı tam on birde başlayacaktı. Ne önce. Ne de sonra.

Ve evin coğrafi konumunu da tam olarak istemişlerdi. Evin planı ve oda ölçüleri. Mobilyaların yerleri. Pencere ve kapıların yerleri. Onları karşılayacağımız muhtemel odayı.

Azriel ablalarımın da yardımıyla istedikleri bilgileri temin etmişti.

Duyulan tek ses şömine rafının üzerindeki saatin çanlarıydı.

Ve o anda, son çan sesi bittiğinde, üçüncü talebin sadece güvenlik amaçlı olmadığını anladım.

Odayı kasıp kavuran bir rüzgârla birlikte, her biri ikişer muhafız nezaretinde beş figür belirdiğinde kafama dank etti: Kraliçeler yabalayabiliyordu.

40. BÖLÜM

Ölümlü kraliçeler yaşlılık, makyaj, endam ve oturaklılık abi-desiydi. En yaşlıları, yünlü masmavi elbiseli, esmer tenli, keskin ve soğuk bakışlı, yüzündeki derin çizgilere rağmen dimdik duran bir kadındı.

Orta yaşlı görünen iki kraliçe birbirinin zıttı gibiydi: biri siyah, öteki beyaz tenli; biri şirin yüzlü, öteki granit suratlı; biri gülümsüyor, öteki kaşlarını

çatıyordu. Elbiseleri bile siyah ve beyazdı - ve birbirinin soru ve cevabıymış gibi hareket ediyorlardı. Krallıklarının neye benzediğini, aralarındaki ilişkilerin nasıl olduğunu merak ettim. Çünkü taktıkları bir örnek gümüş yüzüklere bakılırsa tek ortak yanları görünüşleri değildi.

Ve en genç iki kraliçe... Birisi muhtemelen benden bir-iki yaş büyük, siyah saçlı, siyah gözlü, bizi incelerken her yerinden buram buram hinlik akan bir kadındı.

Aralarındaki en güzel kraliçe, ilk söz alan son kraliçeydi -hatta aralarındaki tek güzel kraliçe oydu. Diğerleri, şık giyimlerine rağmen, genç ya da yaşlı, şişman ya da zayıf, kısa ya da uzun olmayı umursamıyordu. Onlar için böyle şeyler ikinci plandaydı; göz boyamadan ibaretti.

Ama muhtemelen otuz yaşından büyük olmayan bu güzel kraliçe...

Aşırı kıvırcık saçları Mor'un saçları kadar altın sarısı, gözleri en saf bal rengiydi. Esmer ve çilli teni altın tozu sürülmüş gibi parlıyordu. Vücudunu erkeklerin yerine göre dikkat dağıtıcı, yerine göre kıvrak bulduğunu deneyerek öğrenmiş olmalıydı. İnsan kılığında bir aslan.

Rhysand, yerinden kıpırdamadan, Müşerref olduk, derken, kraliçeler bizi tepeden tırnağa süzüyor, taş suratlı muhafızları da hem bizi hem de odayı kolaçan ediyordu.

Oturma odası o kadar genişti ki altın saçlı kraliçenin bir baş işaretiyle tüm muhafızlar dağılıp duvarların ve kapıların önünde pozisyon aldılar. Cumbalı pencerelerin önünde sessizce bekleyen ablalarım muhafızlara yol vermek için ayaklarını sürüyerek yana çekildi.

Rhys öne çıktı. Kraliçeler dikkat kesilerek nefeslerini tutunca, muhafızlar içgüdüsel -ama aptalca- bir hareketle ellerini palalarının kabzasına götürdü. Illyria kılıçlarının yanında büyük ve hantal kalan o silahlarla herhangi birimize karşı şansları varmış gibi. Buna kendimi de dâhil ettiğimi fark ettim: Küçük de olsa bir başlangıç.

Ama bugün bizim tarafta muhafız rolünü sadece Cassian'la Azriel oynayacaktı: Hedef şaşırtmaca.

Rhys bir arada duran kraliçelerin önünde başını hafifçe eğerek, Davetimizi kabul ettiğiniz için minnettarız, dedi. Sonra tek kaşını kaldırarak sordu: Altıncı kraliçe nerede?

Ağır ve gösterişli mavi elbiseli yaşlı kraliçe, Hasta olduğu için seyahati kaldıramadı, diye yanıt verdi. Sonra bana dönüp baştan ayağa inceledi. Sen elçisin.

Sırtım kasıldı. Onun bakışları altında tacım şaka gibi, çocuk oyuncağı gibi kalıyordu ama... Evet, dedim. Ben Feyre.

Rhysand'a doğru delici bir bakış fırlattı. Ve sen de ilk birkaç mektubun ardından o ilginç satırları yazan Yüce Lordsun. Rhys'e bakmayı göze alamadım. Şimdiye kadar ablalarım aracılığıyla birçok mektup göndermişti.

içlerinde ne yazdığını hiç sormadın diye zihnime seslenirken bağ üzerinde kahkahaların dans ettiğini hissettim. Mental kalkanımı bilerek yerde bırakmıştım - sessizce iletişim kurmamız gerekirse diye.

Ta kendisiyim, dedi Rhysand başını belli belirsiz eğerek. Bu da kuzenim Morrigan.

Mor kendinden emin adımlarla öne çıkarken kızıl elbisesi hayali bir rüzgârla dalgalandı. Altın kraliçe onun attığı her adıma, aldığı her nefese puan veriyormuş gibi dikkatle baktı. Mor hemen yanımda durup eğilerek selam verdi. Ölümlü bir kraliçeyle karşılaşmayalı uzun zaman oluyor.

Siyah giysili kraliçe ay beyazı elini korsesinin alt kısmına koydu. Morrigan... Şu, Savaş'taki Morrigan.

Şaşkınlık içinde duraksadılar. Ve bir parça hayranlık ve korku içinde.

Mor tekrar eğildi. Lütfen... oturun. Muhafızlar ihtiyaç halinde kraliçelerinin yanlarına gelebilsin diye geniş aralıklarla koyduğumuz sandalyeleri işaret etti.

Kraliçeler neredeyse aynı anda oturdu ama muhafızlar nöbet yerlerinde kalmayı tercih ettiler.

Altın saçlı kraliçe kabarık eteğini düzelttikten sonra delici bakışlarını ablalarıma yöneltti. Siz de sanırım ev sahibiniz. Nesta sırtını dikleştirmekle yetindi. Ama yüzü gül pembesine dönen Elain hızlı bir reverans yaptı.

Ablalarım, diye açıkladım.

Amber gözler bana çevrildi. Sonra tacıma. Sonra da Rhys'in tacına. Altın taç giyen bir elçi. Yoksa bu Prythian'da bir gelenek mi? Rhysand rahat bir tavırla, Hayır, diye cevapladı. Ama bunlardan birini takınca öyle güzel görünüyor ki karşı koyamıyorum. Altın kraliçe, Ulu Peri'ye dönüşen bir insan... diye düşünürken gülümsemedi. Ve şimdi de Yüce Lord'un yanı başında duran bir şeref konuğu. Enteresan.

Omzumu geriye atıp çenemi yukarıda tuttum. Cassian son birkaç haftadır rakibi sindirmenin yollarını öğretiyordu ve bu sözler farklı bir dövüşteki açılış hamlelerinden başka bir şey değildi.

Yaşlı kraliçe Rhys'e bakarak, Size bir saatimizi ayırdık, diye ilan etti. Heba etmeyin.

Nasıl oluyor da yabalayabiliyorsunuz? diye sordu Mor yanımdaki sandalyesinden.

Altın kraliçenin yüzünde nihayet bir gülümseme -kısa, alaycı bir gülümseme- belirirken, Bu bizim sırrımız ve türünüzün bahşettiği bir hediye, diye cevapladı.

Tam sırasıydı. Rhys bana bakınca yutkundum ve oturduğum yerde biraz öne çıktım. Savaş geliyor. Sizi uyarmak için çağırdık - ve bir iyilik istemek için.

Ne hile olacaktı, ne hırsızlık, ne de kandırma. Rhys onların zihinlerine bakmayı bile göze alamıyordu, çünkü tehlike anında Kitap'ın kendini yok etmesini sağlayan içsel koruma tılsımlarını tetiklemekten korkuyordu.

Savaşın geldiğini biliyoruz, dedi yaşlı kraliçe. Sesi çıtırdayan yapraklar gibiydi. Uzun yıllardır buna hazırlanıyoruz.

Sadece yaşlı kraliçe ile altın saçlı kraliçe söz alıp konuşurken, diğer üçü toplantıya gözlemci sıfatıyla katılmış gibi susuyorlardı.

Elimden geldiğince sakin ve net konuşmaya çalışarak, Bu bölgedeki insanların daha büyük bir tehlikenin varlığından haberdar olduklarını sanmıyorum, diye açıkladım. Hazırlık yaptıklarına dair hiçbir işaret görmedik. Son haftalarda Azriel'in topladığı bilgilere bakılırsa, korktuğum kadar vardı.

Altın saçlı kraliçe havalı bir edayla cevapladı: Kıtanın büyüklüğüyle kıyaslandığında bu bölge bir avuç topraktan ibaret. Burayı savunmakla ilgilenmiyoruz. Kaynak israfından başka bir şey olmaz.

Hayır. Hayır, bu...

Rhys, üzerine basa basa, Şüphesiz tek bir masumun canından olması bile kabul edilemez, diye karşılık verdi.

Yaşlı kraliçe ellerini kucağında kavuşturdu. Evet. Bir can kaybı bile her zaman korkunçtur. Ama savaş savaştır. Çoğunluğu kurtarmak için bu küçük bölgeyi feda etmemiz gerekiyorsa, yaparız.

Ablalarımın yüzüne bakamadım. Bir çırpıda harabeye dönebilecek eve bakamadım. Burada iyi insanlar var, diye çıkıştım.

Altın kraliçe tatlı bir sesle, O halde bırak bu iyi insanları Prythian'ın Ulu Perileri savunsun, diye kaçamak bir cevap verdi.

Sessizlik.

Sessizliği bozan kişi arkamızdan tıslayan Nesta oldu. Burada hizmetkârlarımız var. Onların aileleri var. Bu topraklarda çocuklar yaşıyor. Siz de kalkmış bizi Ulu Periler'in insafına terk ediyorsunuz, öyle mi?

Yaşlı kraliçenin yüzü yumuşadı. Bu seçimi yapmak hiç kolay değil, kızım...

Ancak ödlekler böyle bir seçim yapar, diye yapıştırdı Nesta. Nesta mezarımızı kazmaya devam etmeden önce araya girdim. Türünüzün bizden ne kadar nefret ettiği ortadayken... kendi halkınızın savunmasını Ulu Perilere mi bırakacaksınız? Bunu yapmaları gerekmiyor mu? diye sordu altın saçlı. Başını yana eğdiğinde kıvırcık saçları omzunun üzerinden döküldü. Kendi yarattıkları bir tehdide karşı sizi savunmaları gerekmiyor mu? Küçümser bir ifadeyle güldü. Yıllardır işledikleri suçlar ortadayken hiç Ulu Peri kanı akmasın mı diyorsun?

Rhys sakince, iki taraf da masum değil, diye karşılık verdi. Ama masumları koruyabiliriz. Birlikte.

Kırışıklıkları iyice derinleşip belirginleşmiş görünen yaşlı kraliçe, Demek öyle? dedi. Gece Sarayı Yüce Lordu kendisine katılmamızı, onunla birlikte

hayatlar kurtarmamızı istiyor. Barış için savaşmamızı istiyor. Peki, şu uzun ve berbat hayatın boyunca aldığın canları nereye koyacağız? Peşinde karanlıkla dolaşan ve canı istediğinde zihinleri parçalayan Yüce Lordu nereye koyacağız? Karga kahkahaları attı. Şöhretini kıtadan bile duyduk, Rhysand. Gece Sarayı'nın neler yaptığını, düşmanlarınıza neler çektirdiğinizi duyduk. Barış? Spor olsun diye zihinleri eritip işkence eden bir adamın bu kelimeyi bildiğini sanmıyordum. Öfke damarlarımda fokurdamaya başladı; kulaklarımın içinde kor ateşler çıtırdadı. Son haftalarda sönmesin diye azar azar beslediğim ateşi sakinleştirerek tekrar şansımı denedim. Kendi halkınızı korumak için buraya birliklerinizi göndermez ve istediğimiz tarihi eseri vermezseniz...

Kitap'm bizdeki yarısı, çocuğum, diye sözümü kesti kocakarı, kutsal sarayımızı terk etmeyecek. Anlaşma'nm bir parçası olarak verildiğinden beri beyaz surlarımızın dışına çıkmadı ve biz Kuzey'deki teröre karşı koyarken de çıkmayacak.

Sadece, Lütfen, diyebildim.

Yeniden bir sessizlik oldu.

Lütfen, diye tekrarladım. Elçiydim - onların elçisi. Rhys beni bunun için seçmişti. îki dünyanın sesi olmam için. Buna dönüştüm -bir periye- çünkü Hybern'in komutanlarından biri beni öldürdü.

Bağ üzerinde Rhys'in irkildiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Elli yıl boyunca Prythian'da terör estirdi, diye devam ettim, ve onu alt edip halkını serbest bırakınca beni öldürdü. Ölmeden önce hem insanlara hem de perilere nasıl işkence ettiğini kendi gözlerimle gördüm, içlerinden biri - sadece biri- böyle bir acıya ve yıkıma yol açtı. Onun gibilerden oluşan bir ordunun neler yapabileceğini düşünün. Ve kralları şu anda duvarı yıkıp hepinizi yok edecek bir silah üzerinde çalışıyor. Savaş hızlı ve acımasız olacak. Kazanamazsınız. Kazanamayız. Hayatta kalanlar köle olacak; onların çocuklarının çocukları da köle olacak. Lütfen... lütfen Kitap'm diğer yarısını bize verin.

Yaşlı kraliçe altın saçlıyla bakıştıktan sonra gayet kibar ve sakinleştirici bir sesle cevap verdi. Henüz çok küçüksün, çocuğum. Dünyada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında öğrenmen gereken çok şey...

Rhys, korkutucu derecede kısık bir sesle, Sakın, diye atıldı, onu küçümsemeye kalkma. Rhys'in dünyadaki yüzlerce yıllık varlığıyla kıyaslandığında çocuk sayılabilecek yaşlı kraliçe, bu sesten tedirgin olacak kadar sağduyu sahibiydi. Rhys, en az sesi kadar acımasız bir yüz ifadesiyle, gözlerinden ateş saçarak devam etti. Sen sadece bencillik ve korkaklık lakırdıları ederken, sırf yürekten konuştu diye, sırf savunmasız durumda olanlara duyduğu merhametle konuştu diye Feyre'ye hakaret edemezsin.

Yaşlı kraliçe kaskatı kesildi. Çoğunluğun iyiliği için...

Birçok zulüm, diye mırladı Rhys, çoğunluğun iyiliği adına yapılmıştır.

Yaşlı kraliçenin Rhys'in bakışlarına karşılık vermesi beni hiç etkilemedi. Bir süre bakmaya devam ettikten sonra, Kitap bizde kalacak, diye karşılık verdi. Bu fırtınayı atlattığımızda...

Mor, Bu kadar yeter, diye lafını keserek ayağa kalktı.

Kraliçelerin gözlerinin içine tek tek baktıktan sonra, Ben Morrigan'ım. Kim olduğumu biliyorsunuz. Ne olduğumu. Bana bahşedilen yeteneğin sadece gerçekleri söylemek olduğunu biliyorsunuz. Şimdi burada bir şeyler söylediğimde, tıpkı bir zamanlar atalarınızın yaptığı gibi, her kelimenin gerçek olduğundan şüphe duymayacaksınız.

Çıt çıkmadı.

Mor başparmağıyla arkasını -beni- işaret etti. Bir kez daha insandan ölümsüz yaratılmış olması sizce basit bir tesadüf mü? Üstelik tam da eski düşmanımız tekrar su yüzüne çıkmışken? Savaş'ta Miryam'la omuz omuza çarpıştım. Jurian kendi hırsı ve kana susamışlığı yüzünden deliye döndüğünde, Clythia'ya ölümüne işkence edip sonra da Amarantha'yla çarpışırken canından olacak kadar kendini kaybettiğinde, ben Miryam'm yanı başında savaşıyordum. Mor derin bir soluk alınca Azriel'in ona doğru belli belirsiz bir adım attığına yemin edebilirdim. Miryam'la birlikte Kara Topraklar'a yürüyüp o kızgın kumlardaki köleleri serbest bıraktık. Kendisi de bir zamanlar onlardan biriydi ve yanlarından kaçarken geri dönüp hepsini özgür bırakacağına söz vermişti. Onun yanında uygun adım yürüdüm - dostumun yanında. Prens Drakon'un lejyonuyla birlikte. Miryam dostumdu, tıpkı Feyre gibi. Ve atalarınız, Anlaşma'yı imzalayan o kraliçeler... onlar da benim dostumdu. Şimdi size bakınca... Dişlerini gösterdi, o kadınlardan hiçbirini göremiyorum. Size bakınca, sadece atalarınızı utandırdığınızı görüyorum. Mor'un sesi çatal-lanmca Azriel, yüzünden bir şey belli olmasa da, minik bir adım daha atarak biraz daha yaklaştı. Barış fikri size komik mi geliyor? Halklarımız arasında bunu sağlayabileceğimiz fikri? Denizin unutulmuş ve fırtınalı bir köşesinde bir ada var. Zamandan ve bütün gözlerden uzakta, kocaman, yemyeşil bir ada. O adada Miryam ve Drakon hâlâ hayatta. Çocuklarıyla birlikte. Kendi halklarıyla birlikte. Ulu Peri, insan, ikisinin arası... hepsi yan yana. Tüm dünyanın onları öldü bilmelerine izin vererek tam beş yüz yıldır o adada refah içinde yaşıyorlar.

Rhys sadece Mor, diye seslenerek sessizce azarladı.

Bunun beş yüz yıldır saklanan bir sır olduğunu anladım. Rhysand'm ve saray üyelerinin hayallerini süsleyen bir sır. iki hayalcinin kendi halkları arasında barışı sağladığı bir yer. Duvarların, demir tılsımların, üvez okların olmadığı bir yer. Sarı saçlı kraliçe ile yaşlı kraliçe tekrar birbirlerine baktılar. Yaşlı olan söz aldığında gözleri parlıyordu. Bize kanıt göster. Madem herkesin bahsettiği gibi bir Yüce Lord değilsin, o halde söylediğin gibi olduğunu, barış adamı olduğunu ispatla.

Bir yolu vardı. Onlara bunu göstermenin, ispat etmenin tek bir yolu vardı.

Velaris.

Tüm kemiklerim böylesine değerli bir mücevheri karşımızdaki bu... bu örümceklere açık etme korkusuyla çığlıklar attı.

Rhys akıcı bir hareketle ayağa kalkınca kraliçeler de ayaklandı. Rhys mehtapsız gece kadar karanlık bir sesle, Kanıt mı istiyorsunuz? diye sordu. Nefesimi tutup onlara söylemesin diye dua ettim. Rhys omuz silktiğinde ceketindeki gümüş sırmalar ışığı yakalayıp parladı. Size kanıt getireceğim. Haberimi bekleyin ve çağırdığımızda burada olun.

Altın kraliçe yapmacıklı bir gülümsemeyle, Hiç kimse bizi çağıramaz, dedi. Ne insan, ne de peri.

Belki de bu yüzden bir süredir konuşmuyordu. Güç bende oyunu oynamak için fırsat kolladığı için.

Rhys lafını esirgemeden, Sen boş vakitlerinde gelsen de olur, diye iğneleyince kraliçelerin muhafızları öne doğru çıktılar. Cassian onlara bakıp sırıtmakla yetindi — ve aralarında en akıllı görüneni o anda bembeyaz kesildi.

Rhys başını belli belirsiz eğerek, Kitap'm her iki tarafın çabaları için ne kadar hayati olduğunu belki o zaman anlarsınız.

Kanıtınızı gördüğümüzde bunu değerlendiririz. Yaşlı kraliçe kanıt kelimesini tükürür gibi söylemişti. Bir yanım onun yaşlı ve asil biri olduğunu, üstelik yüzündeki alaycı ifadeyi ona yedirmenin hayrımıza olmayacağını hatırlattı. O kitap beş yüz yıldır bizim korumamız altında, iyice düşünüp taşınmadan size teslim etmeyiz.

Muhafızlar, bu sözler adeta önceden kararlaştırılmış bir sinyalmiş gibi harekete geçerek kraliçelerinin yanlarına geldi. Altın kraliçe bana bakıp sırıttı ve iyi şanslar, dedi.

Ve gittiler. Oturma odası birden çok büyük, çok ıssız geldi.

Umarım hepsi cehennemde yanar, diye mırıldanarak iç geçiren kişi Elain'di. Elain.

41.

BÖLÜM

Ö nce uçup sonra yabalayarak Velaris'e dönerken pek konuşmadik. Kasaba evinde bizi bekleyen Amren'in üstü başı perişan, yüzü rahatsız edici derecede beyazdı. Ona acilen taze kan takviyesi yapmayı kafama not ettim.

Ama Rhys, yemek veya oturma odasında toplantı yapmak yerine, ellerini cebine sokup koridor boyunca yürüdü, mutfağı geçti ve arka bahçeye yöneldi.

Hepimiz lobide dikilip arkasından baktık; üzerinden yayılan sessizliği izledik. Fırtına öncesi sessizliğini.

Anlaşılan her şey yolunda gitmiş, dedi Amren. Cassian ona ters ters baktıktan sonra arkadaşının peşinden seğirtti.

Güneş ve kuru hava bahçeyi ısıtmıştı. Sağda solda duran sayısız tarh ve saksıda yeşillikler uç vermeye başlamıştı. Çeşmenin kenarına oturup kollarını

dizlerine dayayan Rhys ayaklarının arasındaki yosunlu kaldırım taşlarına bakıyordu.

Hepimiz bahçeye boydan boya dizilmiş beyaz boyalı demir sandalyelere oturduk. Keşke insanlar onların bu halini görebilseydi: Perilerin demirin üstünde oturduğunu. O saçma bibloları, takıları fırlatıp atarlardı. Böylece Elain nefret ve korkuyla dövülmemiş bir nişan yüzüğü bile alabilirdi.

Amren tünediği küçük banktan, Buraya kara kara düşünmek için geldiysen söyle de işimin başına döneyim, diye seslendi.

Menekşe gözler Amren'e baktı. Soğuk, keyifsiz, insanlar iyi niyetimize dair bir kanıt istiyor. Bize güvenebileceklerine dair. Amren dikkatini bana çevirdi. Feyre yeterli gelmedi mi? Kelimelerin batmaması için gayret ettim. Hayır, yeterli gelmemiştim; hatta elçilik rolünde bile çuvallamış olabilirdim...

Rhys o ölümcül sakinliğiyle, Yetti de arttı bile, diye cevap verince, içler acısı düşüncelerimi bağ üzerinden ona gönderip göndermediğimi merak ettim. Kalkanımı tekrar kaldırdım. Hepsi aptal. Daha da beteri, hem ödlek hem de aptal. Yeniden yeri inceledi - sanki kurumuş yosun ve taşlar ondan başka kimsenin göremediği bir desen oluşturuyordu.

Cassian, Onları... tahtlarından indirebiliriz, dedi. Yerlerine yeni ve akıllı kraliçeler getiririz. Pazarlık etmeye niyetli kraliçeler. Rhys başını sağa sola salladı. Birincisi, çok uzun zaman alır. O kadar vaktimiz yok. Heba olan son birkaç haftayı, Azriel'in o saraylara sızmak için kendini nasıl harap ettiğini düşündüm. Eğer o ve ajanları bile sarayların iç güvenliğinde gedik açamadıysa, bir suikastçının bunu yapabileceğini hiç sanmıyordum. Azriel'in Cassian'a bakarak Rhys'i onaylar şekilde başını öne arkaya sallaması da aynı şeyi söylüyordu. İkincisi, diye devam etti Rhys, bunun Kitap'ın onlardaki yarısı üzerindeki büyüyü tetiklemeyeceğinden emin olamayız. Özgür iradeyle teslim edilmeli. Büyünün bizim entrikalarımızı görebilecek kadar güçlü olma ihtimali var. Dişlerini emerek cıkladı. Onların insafına kaldık.

Tekrar deneyebiliriz, dedi Mor. Bırak onlarla konuşayım, bırak saraylarına gidip...

Azriel, Olmaz, diyerek sözünü kesti. Mor kaşlarını kaldırınca Azriel'in bronz yüzünde hafif bir renklenme oldu. Ama ifadesi katı, ela gözleri sertti. O insan diyarına ayak basmayacaksın. Savaş'ta yer aldığımı hatırlatmama gerek yok herhalde... Azriel, Mor'un bakışlarına karşılık vermekten kaçınarak Olmaz, diye tekrarladı. Huzursuzca hışırdattığı kanatları sandalyesinin arkasını törpüledi. Seni ibret olsun diye oracıkta asarlar. Önce yakalamaları gerekir.

O saray türümüz için tam bir ölüm tuzağı, diye karşılık verdi Azriel. Sesi kısık ve sertti, insanları bizden korumak isteyen Ulu Perilerin elleriyle inşa edildi. Oraya ayak basarsan, asla sağ çıkamazsın. Bir tutunma noktası bulmakta neden bu kadar zorlanıyoruz sanıyorsun?

Mor yüz ifadesine yansıyan öfkenin kulağına fısıldadığı sert sözleri sarf etmeden ve gölgeokuyanı düşündüğünden çok daha derinden yaralamadan önce araya girdim. Onların saraylarına girmek gibi bir seçeneğimiz yoksa, üstelik aldatmak veya mental yönlendirme yapmak büyünün Kitap'ı yok etmesine yol açacaksa... ne tür bir kanıt gösterebiliriz? Rhys bakışlarını yerden kaldırdı. Şu Miryam kim? Jurian'm nesi oluyordu? diye sordum. Ya da bahsettiğiniz şu prens - Drakon? Belki... belki onları kanıt olarak kullanabiliriz. En azından sözlerinin doğruluğunu ispat etmiş oluruz.

Mor ayağıyla yerdeki yosunlu taşları eşelerken gözlerindeki ateş söndü.

Rhys parmaklarını dizlerinin arasındaki boşlukta kenetleyerek anlatmaya başladı. Beş yüz yıl önce, Savaş'ın patlak vermesinden önceki yıllarda, kıtanın güneyinde bir peri krallığı vardı. Yemyeşil bir deltayla çevrelenmiş bir kum diyarı. Kara Topraklar, insan olarak dünyaya gelmek için daha kötü bir yer olamazdı, çünkü hiçbir insan hür doğmuyordu. Hepsi yönetimdeki Ulu Peri'ye gösterişli tapmaklar ve saraylar inşa eden kölelerdi. Kaçış yoktu; özgürlüklerini satın alma şansları yoktu. Ve Kara Topraklar'm kraliçesi... Akima gelen anılar yüzünü allak bullak etti.

Mor, Amarantha onun yanında Elain kadar şirin kalırdı, diye usturuplu bir açıklama getirdi.

Miryam insan bir anneden doğma yarı-peri bir kadındı, diye devam etti Rhys. Annesi kendi isteği dışında hamile kalan bir köle olduğu için Miryam prangalar içinde doğdu ve insan sayıldı. Peri kanından gelen hiçbir hakkı verilmedi.

Amren, Hikâyenin tümünü başka zaman anlatırsın, diye araya girdi. Olayın aslı şu, kızım, dedi bana dönerek, Drakon adın-
da yabancı bir peri prensiyle nişanlı olan kraliçe, nişanlısına evlilik hediyesi olarak Miryam'ı verdi. Drakon bundan dehşete düştü ve onun kaçmasına göz yumdu. Kraliçenin gazabından korkan Miryam çölü aştı, denizi geçti, sonra başka bir çöle girdi... derken, Jurian tarafından bulundu. Jurian'm asi birliklerine katıldı, onun sevgilisi oldu ve ordusunda şifacı olarak görev yaptı. Ta ki büyük bir çarpışma sırasında Jurian'm peri müttefikleriyle tanışana kadar. Bu müttefiklerin arasında Prens Drakon da vardı. Miryam sayesinde evlenmeyi planladığı canavarın gerçek yüzünü görmüş, nişanı atmış, ordularıyla birlikte insanların safına geçmiş ve üç yıl boyunca köle insan kızı arayıp durmuştu. Jurian yeni müttefikinin kendi sevgilisine göz koyduğunun farkında bile değildi. Bütün dikkatini Savaş'ı kazanmaya ve kuzeydeki Amarantha'yı yok etmeye vermişti. Bu saplantısı gözlerini kör ettiği için Miryam'la Drakon'un arkasından iş çevirdiğini göremedi.

Kimsenin arkasından iş çevirmediler, diye itiraz etti Mor. Miryam Jurian'la ilişkisini kesin olarak bitirmeden Drakon'a elini bile vermedi.

Amren omuz silkti. Uzun lafın kısası, kızım, Amarantha Jurian'ı katlettikten sonra, hatta sonraki uzun yüzyıllar boyunca, Jurian'a sevgilisinin

yaptıklarından bahsedip durdu. Onu bir peri erkeğiyle boynuzladığını söyledi. Herkes Miryam'la Drakon'un Savaş'tan sonra Kara Topraklar'daki insanları serbest bırakmaya çalışırken öldüklerini düşünüyordu. Amarantha dâhil.

Ama ölmediler, dedim. Rhys ve Mor başlarını sallayarak onayladı. Kaçmalarının tek yolu buydu, değil mi? Başka bir yerde, kendi halklarıyla birlikte, her şeye sıfırdan başlamak? Tekrar onaylayan baş sallamalar. Peki, neden bunu kraliçelere göstermiyoruz? Nasıl olsa ağzınızdan kaçırdınız ve...

Rhys, Çünkü, diye sözümü kesti, benim karakterim hakkında bir kanıt sunmaması bir yana, ki şu anda en büyük karın ağrıları buymuş gibi duruyor, arkadaşlarımızı satmış oluruz. İstedikleri tek şey gizli kalmak; kendi halklarıyla birlikte huzur içinde yaşamak. Bunun için yeterince savaştılar, kanlarını döktüler ve acı çektiler. Onları bu çatışmanın ortasına çekemem.

Cassian düşünceli bir edayla, Drakon'un hava gücü en az bizimki kadar iyi, dedi. Eninde sonunda onlardan yardım istemek zorunda kalabiliriz.

Rhys başını iki yana sallamakla yetindi. Konu kapanmıştı. Hem, haklı olabilirdi: Drakon'la Miryam'ın huzurlu yaşamlarını gözler önüne sermek, Rhys'in kendi niyetleri hakkında hiçbir ipucu vermezdi. Kendi değerleri ve karakteri hakkında.

Peki, onlara ne öneceğiz? diye sordum. Ne göstereceğiz? Rhys'in yüzü kardı. Onlara Velaris'i göstereceğiz.

Mor, Ne? diye bağırdı. Ama Amren işaretparmağını dudağına götürerek onu susturdu.

Onları buraya getirmeyi kastediyor olamazsın, dedim. Elbette hayır, dedi Rhys. Bu aşırı riskli olur. Onları bir geceliğine eğlendirsek bile peşinden muhtemelen katliam gelir. Bu yüzden sadece göstermeyi düşünüyorum.

Azriel, Zihin oyunu olduğunu düşünüp dikkate almazlar, diye karşı çıktı.

Rhys, Hayır, diyerek ayağa kalktı. Kastettiğim şey, oyunu onların kurallarıyla oynayarak hepsine burayı göstermek.

Amren tırnaklarını birbirine sürttü. Ne demek istiyorsunuz, Yüce Lord.

Rhys cevap vermek yerine Mor'a döndü. Babana haber gönder. Onu ve diğer sarayımı ziyaret edeceğiz.

Kanım dondu. Kâbuslar Sarayı.

Sonradan anlattıklarına göre milenyumlardır Mor'un ailesine ait olan bir küre vardı: Veritas. Mor'un, kendisi dâhil olmak üzere aynı kanı taşıyan çoğu kişide bulunduğunu iddia ettiği gerçeklik büyüsüyle yüklü bir küre. Kâbuslar Sarayı'nm en değerli ve en iyi korunan büyü araçlarından biriydi.

Rhys'in plan yapmakla harcayacak zamanı yoktu. Oyuk Şe-hir'deki Kâbuslar Sarayı'na yarın öğleden sonra gidecektik. Sarayın bulunduğu devasa dağın yakınma yabaladıktan sonra geri kalan yolu uçarak gidecektik.

Mor, Cassian ve ben sadece Rhys'in ani ziyaretini daha az şüp-heli hale getirerek dikkat dağıtırken, Azriel küreyi Mor'un baba sının odasından çalacaktı.

Sessiz akşam yemeğinde Rhys kürenin insanlar tarafından gayet iyi bilindiğini, çünkü Savaş sırasında onlar tarafından da kullanıldığını söyledi. Dolayısıyla kraliçeler de biliyordu. Bu şehrin ve iyi sakinlerinin varlığını - tıpkı yaşayan bir resim gibi- gözlerinin önüne serdiğimizde, gördüklerinin bir illüzyon veya hile değil, saf gerçek olduğunu bileceklerdi.

Diğerleri, Rhys'in savaş çığırtkanı sadistin teki olmadığını ispatlamak için öteki şehirlerden birini göstermeyi teklif ettiler ama Rhys hiçbirinin Velaris kadar etki yaratmayacağını söyleyerek reddetti.

Akşam yemeğinden sonra sokaklarda amaçsızca yürürken kendimi Gökkuşağı'nın kenarında dikilirken buldum. Tüm hızıyla devam eden gecede müdavimler, sanatçılar ve sıradan vatandaşlar telaşla dükkânlara girip çıkıyor, galerilerdeki eserleri inceliyor, resim malzemeleri satın alıyorlardı.

İlerideki nehre doğru eğim yapan küçük tepenin parlak ışıkları ve canlı renkleriyle kıyaslandığında, arkamdaki sokaklar karanlık ve uykuluydu.

Neredeyse iki aydır buradaydım ama sanatçılar mahallesinde yürüyecek cesareti bulamamıştım.

Ama bu yer... Rhys bu güzelim şehri, bu harika halkı, sırf barışa bir fırsat vermek için riske atacaktı. Belki Prythian'm geri kalanı acı çekerken burayı güvende tutmanın verdiği suçluluk duygusu yüzünden böyle davranıyor, bunun yükünü hafifletmek için de Velaris'i gümüş tepside sunuyordu. İçimdeki daralmayı hafifletmek için bağrımı sıvazladım.

Mahalleye doğru bir adım attım - ama zınk diye durdum.

Mor'dan benimle gelmesini isteseydim iyi olurdu. Ama yemekten sonra, Cassian'm kendisiyle konuşma çabalarını duymazdan gelerek, solgun ve gergin bir yüz ifadesiyle çıkıp gitmişti. Azriel ajanlarıyla irtibat kurmak için gökyüzüne uçmadan önce, odada volta atan Cassian'ı durdurmuş, işi bitince Mor'u bulacağına söz vermişti.

Ve Rhys... Sürekli didinip durmaktan yorulmuştu. Yürüyüşe çıkacağımı söylediğimde itiraz etmemiş, hatta dikkatli ol diye uyarma gereği bile hissetmemişti. Artık bana güvendiği ya da şehrin güvenliğinden şüphe etmediği için mi, yoksa gitmememi veya dikkatli olmamı söylediğinde ne kadar kötü tepki vereceğimi bildiği için mi, bilmiyordum.

Başımı iki yana sallayıp düşünceleri uzaklaştırdıktan sonra tekrar Gökkuşağı'nm ana caddesine baktım.

Son birkaç haftadır göğüs kafesimdeki boşlukta bazı titreşimler hissediyordum - titrek bir takım görüntüler. Ama hiçbiri net değildi. Hiçbiri yaşamla ve coşkuyla haykırmıyordu. Hiçbiri, Rhys'i dövmeleri ve kanatlarıyla yatakta çırılçıplak diz çökerken gördüğüm geceki gibi değildi.

ilk olası çatışmada harabeye dönebilecek bir mahallede gezmek zaten aptallık olurdu. Benden söküp alınabilecekken buraya gönül vermek aptallık olurdu.

Böylece, tıpkı bir korkak gibi, arkamı dönüp eve yürüdüm. Rhys lobideki merdiven korkuluğuna dayanmış beni bekliyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı.

Girişteki kilimin ortasında durdum. Neyin var?

Kanatları ortalıkta görünmüyordu; gölgeleri bile. Yarın burada kalmanı istesem mi diye düşünüyorum.

Kollarımı kavuşturdum. Gideceğimi düşünmüştüm. Sakın beni bu eve kapatma; sakın beni bir kenara itme.

Elini saçına daldırıp geriye attı. Yarın olmam gereken şeyi, dönüşmek zorunda olduğum şeyi... görmeni istemiyorum. Sana nasıl davranacağımı, ötekilere nasıl davranacağımı...

Yüce Lord maskesi, dedim usulca.

Evet. Merdivenin en alt basamağına oturdu.

Lobinin ortasında dikilmeye devam ederek, Bunu görmemi neden istemiyorsun? diye sordum, dikkatle.

Çünkü bana canavar değilmişim gibi bakmaya yeni yeni başladın. Üstelik yarın göreceğin şeylerin, hatta o dağın altında bulunmanın, seni bulduğum yere geri götüreceğini düşünmek beni delirtiyor.

O dağın altı... yerin altı. Evet, işin bu kısmını unutmuştum. Amarantha'nın model aldığı sarayı göreceğimi, toprağın altında mahsur kalacağımı unutmuştum.

Ama Cassian, Azriel ve Mor'la birlikte olunca. Ve... onunla birlikte.

Paniğin gelmesini bekledim. Soğuk terlerin. Hiçbiri gelmedi. Bırak yardım edeyim. Elimden geldiğince.

Yüzündeki sıkıntı gözlerindeki yıldız ışığını gölgeliyordu. Oynamak zorunda olduğun rol pek hoşuna gitmeyecek.

Sana güveniyorum. Yanına oturdum. Bedeninden gelen sıcaklığın paltoma sinen gece ayazını ısıtabileceği kadar yakınma. Mor evden çıkarken neden o kadar huzursuz görünüyordu? Adem elması kalkıp indi. Onu hemen cevap vermekten alıkoyan şeyin güvensizlik değil, öfke ve keder olduğunu görebiliyordum. Bir süre sonra, Babasının Mor'u evlenmesi için Eris'e sattığını ilan ettiği gün orada, Oyuk Şehir'deydim, dedi. Zalimliğiyle meşhur olan Eris, Güz Sarayı Yüce Lordu'nun en büyük oğluydu. Yani Lucien'in abisi. Mor... buna izin vermemem için bana yalvardı. Tüm gücüne, tüm vahşiliğine rağmen saraydaki-lerin karşısında söz hakkı yoktu; hiçbir hakkı yoktu. Kendi babam da kuzenlerinin Gece Sarayı kızlarını damızlık hayvan gibi kullanmasını pek umursamıyordu.

Peki ne oldu? diye sordum fısıltıyla.

Mor'u birkaç günlüğüne Illyria kampına götürdüm. Orada Cassian'ı gördü ve saraydakilerin gözünde değerini sıfıra düşürecek bir şey yapmaya karar verdi. Bunu öğrendiğimde olan olmuştu... ve ortalık çoktan karışmıştı. Bir yanda Cassian, bir yanda o, bir yanda ailelerimiz. Bu da başka bir hikâye.

www.CepSitesi.Net

Sonuç olarak, Eris onunla evlenmeyi reddetti. Mor'un alt tabakadan piç bir peri tarafından kirletildiğini, artık onunla yatmaktansa bir domuzla yatmayı tercih edeceğini söyledi. Mor'un ailesi... hepsi... Kendini ifade edecek kelime bulmakta bu kadar zorlandığını hatırlamıyordum. Boğazını temizledi. Onunla işlerini bitirdikten sonra, vücuduna bundan sonrasının Eris'in problemi olduğuna dair bir not çivileyip Güz Sarayı sınırına attılar.

Çivilemişlerdi... Notu ona çivilemişlerdi.

Rhys belli belirsiz bir öfkeyle devam etti. Eris kendi ormanlarının ortasında onu ölüme terk etti. Azriel ertesi gün onu bulduğunda elimden gelen tek şey, her iki saraya gidip önüne geleni katletmesin diye Azriel'i zapt etmek oldu.

O neşeli yüzü, uçarı kahkahaları, kimin ne dediğini umursamayan o kadını düşündüm. Belki de kendi türünün en iğrenç örneklerine rastlamıştı. Ve ayakta kalmıştı.

O anda anladım. Rhys'in neden Nesta'ya birkaç dakikadan fazla katlanamadığını, neden -ben üzerinde durmadığım halde-yaptığı yanlışlıklara duyduğu öfkeyi bastıramadığını anladım.

Beron'un ateşi damarlarımda çıtırdamaya başladı. Bu benim ateşimdi. Onun değil. Oğlunun da değil.

Rhys'in elini tuttum. Başparmağıyla elimin üstünü okşadı. Bu hareketin verdiği rahatlamayı düşünmemeye çalışarak, boğuk ve sakin bir sesle, Bana yarın ne yapmam gerektiğini anlat, dedim.

42. BÖLÜM

Korkmadım.

Rhys'in oynamamı istediği rolden korkmadım. Baharın verdiği uyandırma öpücüğüne cevap vermeyi reddeden o tanıdık, karla kaplı sıradağlara yabalarken, etrafımızda kükreyen rüzgârdan korkmadım. Rhys'in beni büyük bir hızla ve beceriyle zirvelerin, vadilerin arasından uçurduğu o yorucu dalıştan korkmadım. Cassian ve Azriel iki yanımızda uçuyordu. Mor'la dağın eteğindeki giriş kapısında buluşacaktık.

Rhys'in yüzü asık, sıkı sıkı tutunduğum omuzları gergindi. Neyle karşılaşacağımı biliyordum ama... bana ne yapmam gerektiğini söyledikten sonra bile, ben kabul ettikten sonra bile... hâlâ çekingendi. Düşünceliydi.

Benim için endişelendiğini farkettim.

Ve sırf bu endişe yüzünden, sırf yüzündeki gerginliği almak için, dağın altındaki o uğursuz diyarla yüzleşmemize birkaç dakika kaldığı halde, Amren ve Mor'un dediğine göre, dedim, rüzgârın uğultusunu bastırmak için bağırarak, Illyria erkeklerinin kanat genişliği... şeylerinin büyüklüğü hakkında çok şey söylüyormuş.

Gözlerime şöyle bir baktı, ardından aşağıdaki çam ağaçlarıyla dolu yamaçları seyretti. Şu anda ne söylüyorlar?

Kollarında omuz silkerken haftalar önce gördüğüm çıplak be-

www.CepSitesi.Net

denini düşünmemeye çalıştım — her ne kadar fazla bir şey görememiş olsam da. Ayrıca en büyük kanatlar Azriel'deymiş.

Menekşe gözlerinde dans eden yaramazlık, o soğuk uzaklığı ve gerginliği alıp götürdü, istihbarat subayı soluk mavi gökyüzünde siyah bir karaltıdan ibaretti. Eve döndüğümüzde mezurayı alıp ölçelim mi?

Kaya gibi sert kolunu çimdikledim. Pis pis sırıttı ve... sert bir dalış yaptı.

Bulut kümelerinin arasından aşağıya doğru katıksız bir serbest düşüş... ve dağlar ve kar ve güneş...

Dimdik düşerken ciğerlerimi nefessiz bırakan bir çığlık kopardım. Kollarımı içgüdüsel olarak boynuna doladım. Kısık kahkahası ensemi gıdıkladı.

Kendi karanlığını şahlandırıp benim karanlığıma meydan okurken gık demiyorsun, suyla dolu bir mezara girip Dokumacı'ya kafa tutarken gık demiyorsun, ama küçük bir serbest düşüşte feryat figan?

Bir daha kâbus gördüğünde bırakayım da orada çürü, diye çemkirdim. Kanatlarını açıp tekrar süzülmeye başladığında gözlerim hâlâ kapalı, kaslarım hâlâ kilitliydi.

Hayır, bunu yapmazsın, diye şakıdı. Beni çıplak görmek çok hoşuna gitti.

Pislik.

Kahkahası tüm bedenimi zangırdattı. Rüzgâr vahşi bir hayvan gibi kükrerken, gözlerimi açmadan, ona sıkı sıkı tutunup duruşumu sağlamlaştırdım. Bu sırada parmaklarım kanatlarından birini sıyırdı - ipek kadar pürüzsüz ve serin; ama gerilmiş eklemleriyle çelik kadar sert.

Muhteşemdi. El yordamıyla tekrar uzandım... ve bu kez parmağımı kanadının iç tarafında gezdirmeye cüret ettim.

Rhysand kulağımı yalayıp geçen kısık bir inleme çıkararak ürperdi. Bu yaptığın, dedi sertçe, çok tahrik edici.

Parmağımı hemen çektim. Sonra başımı geri atıp yüzüne baktım. Rüzgâr yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım; üstelik saçlarım oraya buraya uçuşup görüşümü kapatıyordu - ama tüm
dikkatini etrafımızdaki dağlara verdiğini görebildim. Gıdıklanıyor musun?

Yüzüme şöyle bir baktıktan sonra yine sonsuz kar ve çam denizine döndü. Aynen şöyle hissettiriyor, dedikten sonra dudaklarını kulağıma değdirecek kadar yaklaştı ve yavaşça içine üfledi. Nefesinin okşayışıyla sırtım yaylandı; ağzım ardına kadar açıldı.

Sadece, Vay, diyebildim. Kulağımın dibinde gülümsediğini hissettim. Sonra geri çekildi.

Bir Illyria erkeğinin ilgisini çekmek istiyorsan, taşaklarını sıksan daha iyi edersin. Kanatlarımızı ne pahasına olursa olsun korumak üzere eğitiliriz. Bazılarının kanatlarına dokunursan önce saldırır, sonra neden dokunduğunu sorar.

Peki, seks yaparken? Hay çenem tutulsaydı.

Rhys dağlara bakarken yüzüne kedilere özgü bir keyif yerleşti. Seks sırasında bir Illyria erkeğinin kanatlarına doğru noktadan yapılacak bir dokunuş, onun anında boşalmasını sağlar. Damarlarımdaki kan zonkladı. Tehlikeli sular; aşağıya düşmekten daha tehlikeli. Peki, sen bu deneyimi hiç yaşadın mı? Beni bakışlarıyla çırılçıplak soydu. Seks yaparken kimsenin kanatlarımı görmesine veya dokunmasına izin vermedim. Erkeği aşırı savunmasız bırakıyor ki bu pek hoşlandığım bir şey değil. Ufukta behren devasa dağa fazlasıyla gelişigüzel şekilde bakarken, Yazık, dedim. Diğer dağların boyunu kat kat aşan heybetli dağın zirvesinde ay taşından yapılmış ışıltılı bir sarayın bulunduğunu sonradan farkettim.

Temkinli bir ses tonuyla, Neden? diye sordu,

Dudaklarıma kadar gelen gülümsemeyi dizginleyerek omuz silktim. Çünkü o kanatlarla ilginç pozisyonlar üretebileceğine bahse girerdim.

Rhys katıla katıla gülerken burnu kulağımı sıyırdı. Kulağıma bir şey fısıldamak için dudaklarını araladığını hissetim, ama birden...

Üzerimize koyu, hızlı ve parlak bir şey atıldı. Rhys gelen şeyden kurtulmak için lanet okuyarak yanlamasına aşağı manevra yaptı.

Ama bir tane daha, sonra bir daha; gelmeye devam ettiler.

Rhys gelen oklardan kaçmak için sağa sola yatarken birini havada yakalayınca bunların sıradan oklar olmadığını anladım. Sonra gelenler Rhys'in önümüze çektiği kalkana çarparak zarar vermeden sekti.

Rhys avucunun içindeki okun malzemesine baktı ve tıslayarak fırlattı. Üvez ok. Perileri öldürmek için.

Ve ben de artık bir peri olduğuma göre...

Ardından, rüzgârdan bile hızlı, ölümden bile hızlı bir dalışa geçtik. Yabalamak yerine uçuyorduk, çünkü Rhys düşmanlarımızın yerini bulmak, onları gözden kaçırmamak istiyordu. Rüzgâr yüzümü ısırdı, kulaklarımda tiz çığlıklar attı, vahşi pençeleriyle saçlarımı yoldu.

Azriel ve Cassian arkamızdan yetişti. Etraflarını saran mavi ve kırmızı renkli yarı-saydam kalkanlar sayesinde oklar hedefini bulmadan sekiyordu. Sifonlar iş başındaydı.

Dağları kaplayan çam ormanından fırlatılan oklar bir süre daha gelmeye devam ettikten sonra kesildi.

Rhys yere sert bir iniş yapınca karlar havaya uçuştu. Amarantha'nın sarayındaki o günden beri yüzünün bu denli öfkeyle çarpıldığını görmemiştim. Öfkesinin bedenimde zonkladığını, indiğimiz açıklıkta dalgalandığını hissedebiliyordum.

Azriel ve Cassian bir anda yanımızda bitiverdiler. Renkli kalkanları sifonlarına geri çekildi. Üçü birlikte çam ormanındaki doğa güçleri gibiydi. Rhysand yüzüme bile bakmadan Cassian'a dönerek Onu saraya götür, diye emretti. Ben dönene kadar orada kalın. Az, sen benimle kalıyorsun.

Cassian bana uzandı ama geri çekildim. Hayır.

Ne? diye hırladı Rhysand, neredeyse gırtlaktan gelen bir sesle.

Beni de götür, dedim. O saraya gidip merak içinde volta atmak, ellerimi ovuşturarak gelmelerini beklemek istemiyordum.

Cassian'la Azriel akıllıca davranıp tek kelime etmedi. Ve Rhys, Ana onu bağışlasın, sadece kanatlarını katlayıp kollarını kavuşturdu ve bahanelerimi saymamı bekledi.

Üvez okları gördüm, dedim. Biraz nefes nefese kalmıştım.
Nerede yapıldıklarını bulabilirim. Ve eğer başka bir Yüce Lord'un elinden çıkmışlarsa... bunu da tespit edebilirim. Yani Tarquin'in elinden çıkmışlarsa... Ayrıca yerde en az sizin kadar iz sürebilirim. Azriel hariç - o da belki. Yani sen Cassian'la gökyüzünü alırsın, derken, hâlâ ret cevabını ve dört duvar arasına kapatılma emrini bekliyordum. Ben de Azriel'le birlikte yeri tararım.

Karlı açıklıkta dalgalanan gazap biraz yatıştı ve yerini soğuk, aşırı sakin bir öfkeye bıraktı. Ama Rhys, bana cevap vermek yerine, Cassian'a döndü. Kıyı boyunca hava devriyesi istiyorum; iki kilometrelik aralıklarla Hybern'e kadar bütün bölgeyi tarayın. Zirvelerdeki uyarı ateşlerinin yakılmaya hazır olduğundan emin ol. Sadece büyü gücüne bel bağlamayacağız. Sonra Azriel'e döndü. İşin bitince, kimliklerinin açığa çıkmış olma ihtimali konusunda tüm ajanlarını uyar ve hepsini çıkarmak için hazırlık yap. Yerlerine yenilerini yerleştir. Bu konu aramızda kalacak. O saraydaki hiç kimseye bugün yaşananlardan bahsetmeyeceğiz. Birisi soracak olursa, eğitim tatbikatı olduğunu söyleyeceğiz.

Çünkü bu zayıflık anının kulaktan kulağa yayılmasını kaldıramazdık - sarayın topraklarıyla sınırlı kalsa bile.

Sonunda bana dönüp gözlerimin içine baktı. Bir saat sonra sarayda olmamız bekleniyor. Zamanı iyi kullan.
Her yeri aradık ama hedeflerini bulmayan oklar saldırganlar tarafından toplanmıştı. Gölgeler ve rüzgâr bile Azriel'in kulağına hiçbir şey fısıldamadı: Sanki düşmanımız onlardan gizlenmeyi de başarıyordu.

Oysa Rhys'le benim nerede olacağımızı ikinci kez bilmişlerdi.

Mor yirmi dakika sonra Azriel'le beni buldu ve hangi cehennemde kaldığımızı sordu. Olanları anlattık. Korkunç ailesi bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesin diye iyi bir bahane yaratmak için yabalayarak geri gitti.

Bir saatin sonunda en ufak bir iz bulamamıştık. Toplantıyı daha fazla erteleyemezdik.

Kâbuslar Sarayı doğrudan dağa oyulmuş devasa ikiz kapıların ardmdaydı. Dağ o kadar yüksekti ki bir zamanlar en üst katında
kaldığım saray yer seviyesinden bakıldığında görünmüyordu. Dağın üzerinde kar, kaya ve tepemizde dönen kuşlar dışında hiçbir şey yoktu. Hiç kimse. Ne

bir köy, ne yaşam belirtisi. Ne de bir şehir dolusu insanın dağın içinde yaşadığına dair küçük bir işaret.

Mor'la birlikte içeri girerken merakımı ve kalan korku kırıntılarını gizledim. Rhys, Cassian ve Azriel daha sonra gelecekti.

Taş kapılardaki gözcülerin zırhları düşündüğüm gibi siyah değil, dağın yüzeyinde kamufle olmaya yarayan alacalı gri-beyazdı. Mor sessizce dağ şehrine girip bana yol gösterirken hiçbirinin yüzüne bile bakmadı.

Karanlıkla birlikte kaya, ateş ve kızarmış et kokuları üstüme çullanınca tüm bedenim kasıldı. Buraya gelmiştim; burada eziyet çekmiştim...

Ama hayır. Burası Dağın Altı değildi.

Amarantha'nm sarayı çocuk işiydi.

Kâbuslar Sarayı ise Tanrı işi.

Dağın Altı'nda koridorlar, salonlar, odalar ve katlar vardı -ama burası... gerçek bir şehirdi.

Mor'un beni yönlendirdiği yürüme yolu aslında bir bulvardı ve iki tarafımızda, kasvet içinde yükselen binalar, kuleler, evler ve köprüler vardı. Dağın kara taşlarına kazınmış, her karışma şekiller veya usta işi korkunç kabartmalar işlenmiş, gerçek bir metropol. Dans eden ve zina yapan, yalvaran ve âlem yapan figürler. Gece çiçeklerinin kıvrımlı asmaları gibi şekil verilmiş sütunlar. Dağın kalbinden gelip küçük dereler ve nehirler halinde akan su.

Oyuk Şehir. Böyle korkunç güzellikteki bir yere bakarken yüzümdeki merakı ve dehşeti gizlemek hiç kolay değildi. Bir yerlerde müzik çalınıyordu ve henüz bizi karşılamaya gelen olmamıştı. Yanlarından geçtiğimiz şık giyimli kişiler -ki hepsi Ulu Peri'ydi-soluk ve soğuk yüzlüydü. Ne yolumuzu kesen oldu, ne de gülümseyip selam veren.

Mor hepsini görmezden geldi, ikimiz de tek kelime etmiyorduk. Rhys buradaki duvarların kulakları olduğunu, bu yüzden susmam gerektiğini söylemişti.

Mor beni bulvarın sonundaki başka bir taş girişe götürdü. Açık kapıların ardında dağın içine inşa edilmiş bir kalenin giriş katı göze çarpıyordu. Gece Sarayı Yüce Lordu'nun resmi ikametgâhı.

Kapıların üstüne kazınmış siyah pullu devasa yaratık figürleri, pençelerden ve dişlerden ibaret bir yumak halinde kâh uyuyup kâh savaşıyor, bazıları sonsuz bir döngüde birbirini ısırıyordu. Aralarından yasemin ve ay sarmaşığı filizleri fışkırıyordu. Dağ şehrinin her yerinde gezinen peri ışıklarının gümüş ışıltısı altında yaratıkların kıvranıyormuş gibi hareket ettiklerine yemin edebilirdim. Sonsuzluğun Kapıları - zihnimde parlayıp sönen resme bu ismi verdim.

Mor, bu tuhaf, soğuk mekândaki tek renk ve yaşam belirtisi şeklinde kapılardan geçip yoluna devam etti.

Tül detaylı kolsuz bürümcük elbisesi kan kırmızısıydı; göğüsleriyle kalçalarını saran, karnıyla sırtının büyük bölümünü açıkta bırakan, özenle

yerleştirilmiş şeritlerle desteklenmişti. Dalgalı saçlarını serbest bırakmıştı ve bileklerinde som altın burma kelepçeler parlıyordu. Bir kraliçe - kimseye boyun eğmeyen, karşısındaki herkesi sindirip kaçıran bir kraliçe. Kendi bedenine, kendi hayatına, kendi kaderine sahip çıkan ve bunun için kimseden özür dilemeyen bir kraliçe.

Çam ormanında bir dakikasını ayırıp üzerime giydirdiği benzer elbise, Dağın Altı'nda giymeye zorlandığım kıyafetlerin bir kopyasıydı. İki şerit halinde omuzlarımdan dökülüp göğüslerimi zar zor örten kumaş göbeğimin altında birleşip bacaklarımın arasından geçiyor, sırtımın büyük bölümünü açıkta bırakıyordu.

Ama bu kez, o parlak renkli şifonlar yerine, kalçalarımın her hareketinde kıvılcımlar saçan simli siyah kumaş kullanılmıştı.

Başıma yıldızlı gece bir parlayan, minik mücevherlerle süslenmiş siyah bir yarım taç geçirmiş, saçlarımı başımın üstünde -tacın hemen arkasında- taç örgü yapmıştı. Kirpiklerimi karartıp uzattıktan sonra diplerine zarif ve vahşi çizgiler çekmişti. Dudaklarımı kan kırmızına boyamıştı.

Hızlı adımlarla dağın içindeki kaleye girdik. Burası daha kalabalıktı; uçsuz bucaksız koridorlarda amaçsızca dolaşan tipler her hareketimizi dikkatle izliyordu. Bazıları altın saçları ve güzel yüzleriyle Mor'a benziyordu. İçlerinden bazıları Mor'a bakıp tısladı.

Mor sırıtarak karşılık verdi, içimden bir ses, sırıtmak yerine hepsinin boğazını sıkmak istediğini söylüyordu.

Nihayet parlak siyah zeminli taht salonuna ulaştık. Ön kapılardaki iblis kabartmalarının daha fazlası buraya kazınmıştı -ama bu kez, damarlı akik tavanı destekleyen sütunların çevresin-deydiler. Sütunlar o kadar yükseliyordu ki salonun loş ortamında yukarıdaki detayları görmek imkânsızdı. Ama oralarda da bol bol iblisin bulunduğundan emindim. Saraydaki ayak oyunlarını ve entrikaları gözetleyen canavarlar. Tahta bile oyulmuşlardı ve ikisi, Yüce Lord'un omuzlarının üzerinden izleme görevi verilmiş gibi, tahtın arkasından başlarını çıkartmıştı.

Salonda toplanan kalabalığı görünce, bir an, Amarantha'nm taht salonunda yürüdüğüm hissine kapıldım. Aynı atmosfer, aynı kasvet. Salonun diğer ucundaki platform bile aynıydı.

Altın saçlı, yakışıklı bir adam tahtla aramıza girince Mor sakince durdu. Adam daha ağzını açmadan Mor'un babası olduğunu anlamıştım.

Siyah giysiler kuşanmış, başına gümüş halkadan bir taç takmıştı. Çorak topraklara benzeyen kahve gözleriyle Mor'a bakarak, O nerede? diye sordu.

Ne bir selam, ne de resmiyet. Beni tamamen görmezden geldi.

Mor omuz silkti. Canı istediği zaman gelir, dedikten sonra yoluna devam etti.

Adam ancak ondan sonra bana baktı. Mor'un yüzündeki maskeyi takındım. Kayıtsız. Soğuk.

Yüzümü, vücudumu incelerken ifadesinde alay ve arzu göreceğimi düşünmüştüm... ama yoktu. Duygu yoktu. Zalim soğukluk dışında hiçbir şey yoktu.

Hissettiğim tiksinti yüzümdeki buz maskesini dağıtmadan önce Mor'un peşinden seğirttim.

Siyah duvarların önündeki ziyafet masaları büyük, etli meyvelerle, altın sarısı ekmeklerle; aralara serpiştirilmiş kavurma, elma şarabı ve bira fıçılarıyla; börek çöreklerle ve çeşitli şekil ve boyutlarda kurabiyelerle donatılmıştı.

Ağzım sulanabilirdi... etraftaki süslü Ulu Periler olmasaydı.
Sahip oldukları güç ve refah yüzünden ellerini sürmedikleri tüm yiyeceklerin doğrudan çöpe gideceğini bilmeseydim.

Ben obsidiyen platformun hemen önünde dururken Mor basamakları çıkıp tahtın yanına gitti ve net, haşin, üstten alan bir sesle kalabalığa seslendi. Yüce Lordunuz geliyor. Keyfi yerinde değil. Bu yüzden uslu durmanızı tavsiye ederim - elbette akşam eğlencesi olmak istemiyorsanız.

Ve kalabalık homurdanmaya başlamadan önce, bir şey hissettim. Onu hissettim.

Sanki ayaklarımın altındaki kayalar titriyordu: Nabız gibi atan, düzenli vuruşlar.

Onun ayak sesleri. Her adımıyla adeta dağı sarsıyordu.

Salondaki herkes ölüm sessizliğine büründü. Aldıkları nefeslerin yaklaşmakta olan yırtıcının dikkatini çekmesinden korkarak taş kesildiler.

Mor'un omuzları geride, çenesi yukardaydı: Efendisinin gelişinden duyulan vahşi, ölçüsüz gurur.

Rolümü hatırlayınca çenemi aşağıya indirip kaşlarımın arasından baktım.

Kapı girişinde önce Cassian'la Azriel belirdi. Yüce Lordun generaliyle gölgeokuyanı - ve tarihteki en güçlü Illyrialılar.

Tanıdığım adamlarla uzaktan yakından alakaları yoktu.

Çetrefilli ve pullu zırhların altına, kaslı bedenlerini saran savaş siyahları giymişlerdi. Omuzları imkânsız derecede geniş, yüzleri duygusuz gaddarlık portreleriydi. Bir şekilde, şimdi yanlarından geçtikleri sütunlara kazınmış yaratıkları andırıyorlardı.

Sifonların sayısındaki artış dikkatimi çekti. Ellerindekilere ek olarak göğüslerinin ortasında bir, omuzlarında ve dizlerinde birer sifon vardı.

Bir an dizlerim titreyince kamp komutanlarının onlardan neden çekindiğini anladım. Illyrialılar savaş güçlerini idare edecek tek bir sifon için yanıp tutuşuyordu ama Cassian'la Azriel'de bunlardan yedişer tane vardı. Yedişer.

Saray mensupları akıllıca davranarak bir adım geriye çekilirken, Cassian ve Azriel kalabalığın arasına dalıp platforma doğru
yürüdü. Parlak kanatlarının üstündeki dikenler havayı yaracak kadar sivriydi - sanki kendi elleriyle bilemişlerdi.

Cassian'ın dikkati doğrudan Mor'a yönelirken, Azriel ona şöyle bir baktıktan sonra etrafındaki kalabalığı inceledi. Birçoğu bakışlarını gözlerinden kaçırdı ama bu kez de kemerinde sallanan Doğrucu'yu ve omzunun gerisinden uç veren Illyria kılıcını görerek ürperdiler.

Yüzüne enfes bir ölüm ifadesi yerleştiren Azriel, hepsine bitmek tükenmek bilmeyen bir azap vaat ederek kendi gölgelerini bile tir tir titretiyordu. Bunu neden yaptığını biliyordum; bunu kimin için seve seve yaptığını.

On yedi yaşındaki bir kızı bir sadiste eş olarak satmak istemişler, sonra da hayal bile edemediğim, aklıma getirmek dahi istemediğim yöntemlerle eziyet etmişlerdi. Ve bunların hepsi şimdi burada, platformun üzerinde duran üç yoldaşın karşısında, amansız bir dehşet yaşıyorlardı.

Güzel. Onlardan korkmalıydılar.

Benden korkmalıydılar.

Derken... Rhysand göründü.

Gücünün üstündeki kapağı kaldırıp benliğini serbest bırakmıştı. Gücü taht salonunu, kaleyi, dağı dolduruyordu. Dünyayı dolduruyordu. Ne başlangıcı vardı, ne de sonu.

Kanatları yoktu. Silahları yoktu. Savaşçı kimliğine dair bir iz yoktu. Sadece dünyanın gözündeki zarif ve zalim Yüce Lord'tu. Elleri ceplerinde. Üzerinde tüm ışığı yutuyormuş gibi görünen siyah tunik. Başında yıldızlı bir taç.

Terasta içki içen adamdan eser yoktu; yatakta diz çöken devrik prensten eser yoktu. Bu tastamam hali beni kendimden geçirecek kadar tehditkârdı.

Karşımda... karşımda gelmiş geçmiş en güçlü Yüce Lord duruyordu.

Hayallerin ve kâbusların yüzü.

Rhys gözlerimin içine şöyle bir bakarak sütunların arasından bize doğru yürüdü. Kanla, ödünlerle ve bileğinin hakkıyla elde ettiği tahta doğru. Ondan yayılan güç ve saf güzellik karşısında
kanım damarlarımda çağlamaya başladı.

Mor platformdan indi ve tek dizini yere koyup eğilerek akıcı bir selam verdi. Cassian ve Azriel'de aynı şeyi yaptı.

Ve salondaki herkes.

Ben dahil.

Gıcır gıcır parlatılmış siyah zeminde kırmızı boyalı dudaklarımı gördüm — ve ifadesiz yüzümü. Salondaki derin sessizlikte Rhys'in bize doğru attığı adımların sesini duyabiliyordum.

Vay vay vay, dedi ortaya konuşarak, ilk kez herkes zamanında gelmiş gibi görünüyor.

Diz çökmeye devam eden Cassian başını kaldırdı ve hafifçe sırıtarak Rhys'e baktı - Yüce Lord'un cisimleşmiş komutanı; ağzından çıkacak tek kelimeyle kan dökmeye hazır.

Rhys'in botları görüş alanıma girip durdu.

Çenemi tutup yüzümü yerden kaldıran parmakları buz gibiydi.

Tüm salon, dizlerinin üstünden kalkmadan, bize baktı. Ama benden oynamamı istediği rol zaten buydu. Farklılık yaratarak dikkat çekmek. Rhys dudaklarını yukarı kıvırdı. Evime hoş geldin, Lanetkıran Feyre.

Gözlerimi indirdim; sürmeyle ağırlaşmış kirpiklerim yanaklarımı gıdıkladı. Rhys cık cık ederek çenemi sıktı. Başını vahşi bir edayla yan yatırıp Benimle gel, derken, parmaklarıyla uyguladığı güç kimsenin gözünden kaçmadı.

Çenemi çekiştirince ayağa kalktım. Vücudumu tepeden tırnağa süzerken gözleri parlayınca, bunun da rol icabı olup olmadığını merak ettim.

Beni basamaklardan platforma, oradan da tahtına götürdü. Tahta otururken ucube sarayına doğru hafifçe gülümsedi. Tahtın her karışının sahibiydi. Buradaki herkesin sahibiydi.

Sonra belimden çekerek beni kucağına oturttu.

Yüce Lord'un fahişesi. Dağın Altı'ndaki gibi - ve dünyanın benden beklediği gibi. Mor'un babasının devre dışı bırakmak için elinden geleni yapacağı, yeni, tehlikeli süs köpeği.

Rhys bir elini çıplak belime, ötekini çıplak bacağıma koydu. Soğuk... elleri öyle soğuktu ki neredeyse ciyaklayacaktım.

Sessiz ürpertimi hissetmiş olmalıydı ki elleri birden ısındı. Başparmağını bacağımın içine kaydırıp yavaşça ve uzun bir çizgi boyunca okşadı: Afedersiri demeye çalışıyordu.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırırken tebaasının hâlâ yerden kalkmadığından emindi. Sanki bir zamanlar, çok uzun zaman önce, izin verilmeden kalkmak gibi bir hata yapmışlar ve sonuçlarını görmüşlerdi. Rhysand, belimdeki parmaklarını yukarı kaydırıp kaburga kemiklerimin üzerinde yavaş ve tembel daireler çizerek Sakın aklına getireyim bile deme, diye fısıldadı.

Herkesin bunu duyduğunu biliyordum. Rhys de biliyordu.

Eğilmiş başlara bakarken kalbim güm güm atıyordu. Ama gece yarısı sakinliğiyle, Neyi? diye sordum.

Rhys'in nefesi kulağımı okşadı. Sadece bir saat önce göklerde hissettiğim okşamanın kopyasıydı. Buradaki her erkeğin, senin o güzel, kırmızı dudaklarını bedeninde hissetmek için neler vermeye hazır olduğunu.

Yanaklarımın kızarmasını, utancın içime süzülmesini bekledim.

Ama güzeldim. Güçlüydüm.

Hayatta kalmıştım. Galip gelmiştim. Tıpkı Mor'un bu korkunç, zehirli evde hayatta kalması gibi...

Bu yüzden, hafifçe gülümsemekle yetindim. Yeni maskemle verdiğim ilk gülücük. Güzel kırmızı dudaklarımı, beyaz, güçlü dişlerimi hepsi görsün diye.

Rhys'in eh bacağımın yukarısına kaydı: bir kadının hem bedenine hem ruhuna sahip olduğunu bilen bir erkeğin sahiplenici dokunuşları. Bunun için baştan özür dilemişti — bu oyun ve oynamak zorunda olduğumuz roller için.

www.CemSitesi.Net

Dokunuşunu sahiplenerek sırtımı sert, sıcak bedenine bastırdım. Üzerine öyle bir abandım ki sarayına Kalkın, dediğinde kalın sesi içimde gürledi.

Hep birlikte kalktılar. Bazılarına aşırı sıkılmış ve eğlence arayan gözlerle bakarak sırıttım.

Rhys parmak boğumuyla dizimin altını sıvazlayınca vücudumdaki bütün sinir uçları bu dokunuşa kilitlendi.

Eğlence başlasın, diye buyurdu Yüce Lord.

Herkes emre uyarak salona yayılırken uzak köşede müzik çalınmaya başladı.

Rhys, fırtınalı gecedeki şimşek misali odayı yarıp geçen sesiyle, Keir, diye seslendi.

Mor'un babasını platformun önüne getirmek için bu kadarı yeterliydi. Keir yeniden eğilerek selam verdi. Rhys'le beni uzun uzun incelerken hıncı yüzünden okunuyordu. Sonra göz ucuyla Mor'la Illyrialılara baktı. Cassian yavaşça başını eğerek ona unutmadığını hatırlattı: Oyuk Şehrin Vekilharcının kendi kızına neler yaptığını unutmadığını... ve asla unutmayacağını.

Ama Keir'in asıl canını sıkan Azriel'di. Doğrucu'nun görün-tüsüydü.

O anda fark ettim: Günün birinde Azriel bu bıçağı Mor'un babasının üzerinde kullanacaktı. Ve onu, hiç acele etmeden, yavaş yavaş dilimleyecekti.

Rhys, parmak boğumunu kaburgalarımdan aşağıya sürterek indirirken, Rapor ver, diye emretti. Cassian, Mor ve Azriel'e başını eğerek çekilmelerini işaret edince üçlü hemen platformdan inip kalabalığa karıştı. Ve Azriel puf diye gölgelere karışıp ortadan kayboldu. Keir arkasına dönüp bakmadı.

Keir, Rhys'in karşısında asık suratlı bir çocuktan farksızdı. Gerçi Mor'un babasının Rhys'ten yaşlı olduğunu biliyordum. Çok daha yaşlı. Anlaşılan Vekilharç güce sadıktı.

Ve Rhys gücün ta kendisiydi.

Sizi selamlıyorum, lord hazretleri, dedi Keir. Kalın sesinde gösterişli bir akıcılık vardı. Ve... misafirinizi de selamlıyorum.

Rhys bir elini kalçama dayadıktan sonra başını yana eğip yüzüme baktı. Çok güzel, değil mi?

Keir, Kesinlikle, diye onaylarken bakışlarını yere indirdi. Rapor edilecek fazla bir şey yok, lord hazretleri. Son ziyaretinizden bu yana her şey sakin.

Ceza vereceğim kimse yok mu? Yemeğiyle oynayan bir kedi.

Buradan rastgele birini seçmemi istemiyorsanız, yok, lord hazretleri.

Rhys cık cık etti. Tüh. Tekrar beni süzdükten sonra uzanıp kulak mememi dişleriyle çekiştirdi.

Ana benim cezamı versin... çünkü dişlerini biraz daha sıkıp başparmağını uzun, zevkli dokunuşlarla bacağımın iç tarafındaki hassas bölgede gezdirince kendimi iyice ona bastırdım. Bedenim bir kasılıp bir gevşedi ve nefesim... Kazan beni haşlasın, ama o limon ve deniz kokusu, üzerinden buram buram yayılan o güç... nefesim kesilir gibi oldu.

Fark ettiğini biliyordum; içimdeki kıpırtıyı hissettiğini biliyordum.

Bacağımdaki parmakları durdu.

Keir saraydaki bilmediğim kişilerden bahsetmeye, evlilikler, ittifaklar ve kan davalarıyla ilgili rapor vermeye başladığında Rhys sözünü kesmeden dinledi.

Başparmağı tekrar hareketlendi - bu kez işaretparmağıyla birlikte.

Kulaklarımda zonklayan uğultu, bacağımın iç tarafındaki dokunuş haricindeki her şeyi bastırdı. Salonda nabız gibi atan, kadim ve vahşi müziğe kendini kaptıran Ulu Periler bedenlerini birbirine sürtüyordu.

Gözlerini Vekilharç'tan ayırmayan Rhys arada bir başını öne arkaya sallayarak onu dinledi. Bu arada parmaklarıyla bacağımdaki ağır, düzenli okşamalara devam ederek adım adım yukarıya tırmandı.

Herkes bizi izliyordu. Bir şeyler yiyip içerken bile, bazıları küçük çemberler kurup dans ederken bile, gözleri üstümüzdey-di. Onun oyuncağıymışım gibi kucağında oturuyordum, herkesin gözü önünde oramı buramı mıncıklıyordu... ve salonda ikimizden başkası yokmuş gibi davranıyorduk.

Keir saray yönetimiyle ilgili masraf ve maliyetleri sıralarken, Rhys başını yine belli belirsiz sallayarak onayladı. Bu arada burnunu boynumla omzumun arasında gezdiriyor, dudakları da hemen peşinden eşlik ediyordu.

Göğüslerim gerildi, sertleşip ağırlaştı, sızladı... tıpkı bacak aramda birikmeye başlayan şey gibi sızladı. Yüzümü ve damarlarımı ateş bastı.

Ama Keir sonunda iradesine hâkim olamayıp, Söylentiler kulağıma gelmişti ama pek ihtimal vermemiştim, dedi. Elbisemin katları altında dikleşen göğüslerime, dakikalar öncesine göre daha çıplak duran bacaklarıma ve Rhys'in tehlikeli bölgedeki eline baktı. Anlaşılan doğruymuş. Tamlin'in süs köpeği kendine başka bir sahip bulmuş.

Rhys, burnuyla boynumu dürterek, Onu nasıl yalvarttığımı bir görsen, diye karşılık verdi.

Keir ellerini arkasında birleştirdi. Sanırım onu bir açıklama yapmak için buraya için getirdiniz.

Bilirsin, yaptığım her şey açıklamadır.

Elbette. Bu kez, göründüğü kadarıyla, açıklamanızı filelerle ve taçlarla süslemeyi tercih etmişsiniz.

Rhys'in eli durdu. Adamın ses tonundaki iğrenme ifadesini duyunca yerimde hafifçe doğrularak, başka bir kadının sesiyle, Sana tasma taksam fena olmayacak, dedim.

Rhys mental kalkanımı tıpışlayarak onay verirken, parmaklarıyla kaburgalarımda daireler çizmeye devam etti. Omzumla konuşurmuş gibi, dalgın bir ifadeyle, Aslında oyun oynamaktan hoşlanan odur, dedi. Sonra çenesini Vekilharç'a doğru savurdu. Ona şarap getir.

Katıksız emir. Kibarlıktan uzak.

Keir önce donup kaldıysa da uzun adımlarla uzaklaştı.

Rhys maskesini bozmayı göze alamadı ama kulağımın altına kondurduğu minik öpücük her şeyi anlatıyordu. Özür ve minnet - ve daha fazla özür. Bu durumdan en az benim kadar rahatsızdı. Ama istediğimizi elde edene dek, Azriel'e vakit kazandırana dek... bunu yapacaktı. Ben de yapacaktım.

Bir elini göğüslerimin altında, ötekini bacaklarımın arasında gezdirirken, Rhys'in kendinden fedakârlık etmeyeceği şeyin ne olduğunu merak ettim. Acaba... acaba bu kibir ve çalım... hiçbir şeyi hak etmediğini düşünen bir adamın maskesinden mi ibaretti?

Yeni şarkı, başlarda damlayan bal kadar sakin olsa da, hareketli ve aralıksız davullarla birlikte şiddetli bir rüzgâra doğru yükseldi.

Arkamı dönüp yüzüne baktım. Gözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu; arkadaşlığını kazandığım o adamdan en ufak bir iz yoktu. Kalkanımı onu içeri alacak kadar araladım. Sesi zihnime aktı: Ne var?

Aramızdaki bağdan elimi uzatıp kara duvarını okşadım, ince bir yarık açıldı - sadece benim için. Yarıktan içeri seslendim: Sen iyisin, Rhys. İyi yüreklisin. Bu maske beni korkutmuyor. Arkasındaki adamı görebiliyorum.

Üzerimdeki elleri kasıldı. Gözlerimin içine bakarak eğildi ve dudaklarını yanağımda gezdirdi. Yeterli bir cevaptı ve... nihayet gevşiyordu.

Üzerine biraz daha abanıp bacaklarımı biraz daha açtım. Zihnine, kafasının içine, durmamalısın, diye seslendim.

Kısık homurtusu içimde yankılandı. Müziğin ritmine uyarak tekrar kaburgalarımı okşamaya başladığında, başparmağı neredeyse göğüslerimin altını süpürecek kadar yukarıya çıktı.

Başımı geriye atıp omzuna yasladım.

Bir yanım orospu, orospu, orospu diye seslendiklerini duyuyordu, ama umursamadım.

Aynı yanım, onlarla birlikte, hain, yalancı, oropsu diye saydırıyordu ama onu da umursamadım.

Ve sadece dönüştüm.

Müziğe, davullara ve Yüce Lord'un kollarındaki vahşi, kötü şeye dönüştüm.

Rhys'in gözleri alev alevdi - ama güçten veya öfkeden değil. O anda, simli karanlıkla çevrelenmiş kor kırmızı bir şey zihnimde patladı.

Elimi kalçasına attım ve oradaki gizli savaşçının gücünü özümseyerek bacağına doğru kaydırdım. Sonra, ona dokunma, onu hissetme ihtiyacıyla, yavaş ve uzun bir okşayışla kalçasına geri tırmandım.

Birazdan alev alıp yanacaktım. Şuracıkta cayır cayır yanıp tutuşacaktım.

Kalkanımdaki yarıktan ağır ol diye seslendi, muzip bir keyifle. Yaşayan bir kandile dönersen, zavallı Keir sinir krizi geçirebilir. Böylece partiyi herkesin kursağında bırakmış oluruz.

www.GenSiest.Net

Çünkü ateş alırsam herkes normal olmadığımı anlardı - ve Keir, hiç şüphesiz, Güz Sarayı'ndaki yarı-müttefiklerine hemen bilgi verirdi. O olmasa bile buradaki canavarlardan birisi mutlaka yapardı.

Rhys diğer yanına doğru kaykılırken kalçalarıma öyle bir sürtündü ki, bir an aklımda ne Keir kaldı, ne Güz Sarayı, ne de Azriel'in o sırada küreyi çalmak için neler yapıyor olabileceği.

O kadar uzun zamandır öyle soğuk, öyle yalnızdım ki, bedenim bu temas karşısında, dokunulmanın, kucaklanmanın ve yaşamanın keyfi karşısında, coşkuyla haykırdı.

Belimdeki parmaklar kamıma kayıp düşük bel kemere kanca attı. Bana dik dik bakan kalabalığa dik dik bakarak başımı Rhys'in boynuyla omzunun arasına yasladım ve daha daha daha fazlasını isteyerek Rhys'le temas eden her noktamın zevkini çıkardım.

Sonunda, kanım kaynamaya başlarken, Rhys parmak boğumuyla göğsümün altını sıvazlarken, Keir'in dikildiğini bildiğim tarafa doğru baktım: Bizi izlemeye dalmış ve getirdiği şarabı elinde unutmuştu.

Rhys de ona baktı.

Vekilharç sırtını duvara vermiş, arsız bakışlarla bizi kesiyordu. Oynaşmamızı bölmeye çekiniyordu. Hatta korkuyordu. Biz dikkat dağıtıcıydık. Biz Azriel'in küreyi çalarken kullandığı el çabukluğuyduk.

Dilinin ucuyla boynumdan yukarı tırmanan Rhys'in o sırada Keir'in gözlerinin içine baktığını biliyordum.

Sırtım yaylanırken göz kapaklarım ağırlaştı, nefesim düzen-sizleşti. Tutuşacaktım, tutuşacaktım, tutuşacaktım...

Herif öyle gıcık oldu ki buradan çıkıp gidebilmek için neredeyse küreyi kendi elleriyle verecek, dedi Rhys zihnimin içinde. Bu arada, öteki eh tehlikeli derecede güneye sürüklendi. Oramda gittikçe artan bir sızı vardı ve içime bunu gizleyecek bir şey giymediğim için elini azıcık yukarı kaydırsa lanet kanıta ulaşacaktı.

İyi oyun çıkarıyoruz, diye karşılık verdim. Ama sesim sahibinin şehvetini yansıtarak titredi. Daha önce benden böyle bir ses çıktığını hatırlamıyordum. Zihnimde bile olsa.

Rhys elini tekrar uyluğuma atıp parmaklarını içe kıvırdı.

Ne halde olduğumu öğrenmeden önce elini çeksin diye olduğum yerde kıpırdanayım dedim...

Ama bu kez de altımdaki sertliği hissettim.

Tüm düşüncelerim anafor oluşturup beynimden uçtu gitti. O etkileyici uzunluğun üzerinde kıvranırken geriye sadece bir heyecan dalgası kaldı. Rhys kısık, kaba bir kahkaha patlattı.

Keir sadece izledi, izledi, izledi. Kaskatı. Dehşet içinde. Rhys onu serbest bırakana kadar burada mahsur kalmıştı - ve neden diye durup düşünemiyordu. Ya da istihbarat subayı nereye gitti diye.

Olduğum yerde dönüp Rhysand'm artık alev alev yanan gözlerine baktım. Sonra dilimi boynuna götürüp boğazından yukarıya doğru yaladım. Rüzgâr, deniz, limon, ter. Beni mahvediyordu.

Tekrar önüme döndüğümde Rhys dudaklarını enseme, tam omurgamın üstüne yapıştırdı. Ben altımdaki ısrarlı ve hükmedi-ci sertliğe abanırken, evet, tam o sırada, elini bacağımın içinden yukarıya kaydırdı.

Yırtıcı dikkatinin doğrudan oradaki ıslaklığa odaklandığını hissettim. Hain bedenimin kanıtı. Bana sıkı sıkı sarılınca yüzüm yanmaya başladı, işin içinde biraz utanç da vardı — ama daha çok...

Rhys bedenimdeki yoğunlaşmayı, ateşimin fışkırmak üzere olduğunu hissetti. Sorun yok, derken mental sesi nefes nefeseydi. Bunun bir anlamı yok. Bedenin tepki veriyor, hepsi bu...

Yani, karşı konulmaz bir cazibem var, diyorsun. Konuyu saptırma girişimim kulağa zorlamaymış gibi geldi. Kendi zihnimde bile.

Ama Rhys yine de güldü. Muhtemelen hatırım için.

Aylarca birbirimize imalı sözler söylemiş, iğnelemiş, sataşmıştık. Belki kendi bedenimin tepkisiydi, belki de onun bedeninin. Ama bir gerçek vardı ki tadını almış olmak beni mahvediyordu, tüketiyordu ve...

Başka bir erkekti. Her yerimde başka bir erkeğin elleri vardı, üstelik Tamlin'le ben artık...

Mide bulantımı bastırarak yüzüme uykulu, şehvet tüten bir gülümseme kondurdum. Tam o sırada Azriel geri döndü ve Rhys'e
bakarak belli belirsiz başını eğdi. Küreyi almıştı.

Mor hemen istihbarat subayının yanına süzüldü, sahiplenici bir edayla elini Azriel'in omuzlarında ve göğsünde gezdirdikten sonra çevresinde dönüp yüzüne baktı. Az'ın yara izleriyle dolu eli Mor'un beline kaydı ve tek bir kez etini sıktı. Mor da beklediği onayı almıştı.

Azriel'e öyle bir gülücük verdi ki söylentilerin başlaması kaçınılmazdı. Ardından aylak aylak gezinerek tekrar kalabalığa karıştı. Göz kamaştırarak, dikkat dağıtarak, herkese Az'ın başından beri burada olduğunu düşündürerek, onları az önce Azriel'i yatağa davet edip etmediği konusunda merak içinde bırakarak.

Azriel onun arkasından bakmakla yetindi; ilgisiz, bezgin. Onun da -benim gibi- allak bullak olup olmadığını merak ettim.

Rhys parmağıyla Keir'i çağırdı. Bize doğru yaklaşan Keir kızından tarafa sert bir bakış fırlatayım derken neredeyse tökezleyip düşüyordu. Platformun önüne gelir gelmez Rhys'in gücüyle elinden havalanan kadeh bize doğru süzülmeye başladı.

Rhys kadehi tahtın yanma indirdi. Vekilharca verdiği bu aptalca görevin, gücün kimde olduğunu, tahtın asıl sahibinin kim olduğunu göstermek dışında hiçbir amacı yoktu.

Rhys bir yandan, kelimeleri uzatarak, Zehirli mi diye test etmeme gerek var mı? diye sorarken, bir yandan zihnime seslendi: Cassian seni bekliyor. Git.

Rhys'in harikulade yüzündeki seks sersemliği ifadesi değişmemişti - ama gözleri... Gözlerindeki gölgeleri okuyamıyordum.

Belki... belki tüm o muzipliğine rağmen, Amarantha'dan sonra bir kadının kendisine böyle dokunmasını istemiyordu. Belki de bir kadın tarafından böyle arzulanmak hoşuna bile gitmemişti.

Ben de işkence ve eziyet görmüştüm ama onun yaşadığı dehşet bambaşka bir seviyeyi test etmişti.

Hayır, lord hazretleri, dedi Keir, el pençe divan durarak. Size zarar vermek benim ne haddime. Bu konuşma da yeni bir dikkat dağıtmadan ibaretti, işareti almıştım, ilerideki sütunun dibinde bekleyen ve fazla yakınma gelen herkese hırlayan Cassian'a doğru gitme zamanıydı.

Tüm bakışların bana yöneldiğini, bedenimde gayet net harflerle yazan mesaja burun kıvırdıklarını hissediyordum. Ama Keir'in yanından geçerken, hemen arkamdaki Yüce Lord'a rağmen, duyulmayacak kadar kısık bir sesle, Başına gelecekleri hak ediyorsun, orospu, diye tısladığını duydum.

Salonun içinde gece patlaması oldu.

Kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Karanlık dağıldığında Keir dizlerinin üstündeydi.

Rhys hâlâ tahtında oturuyordu. Yüzünde soğuk öfke maskesi vardı.

Müzik sustu. Mor kalabalığın önünde belirdiğinde mağrur hoşnutluğu yüzünden okunuyordu. Azriel ona doğru sokulup gelişigüzel olamayacak kadar yakınında durduğunda bile ifadesi değişmedi.

Özür dile, dedi Rhys. Katıksız gazapla yüklü bu saf emir karşısında kalbim yıldırım çarpmışa döndü.

Keir'in boyun kasları gerilirken dudaklarının üstünde terler birikti.

Rhys, korkunç bir sakinlikle, Sana, diye şakıdı, özür dile dedim.

Vekilharç inledi. Ve bir kalp atışı sonra...

Kemik çatırtıları duyuldu. Keir acıyla haykırdı.

Ve ben seyrettim. Kolunun bir değil, iki değil, tam üç yerinden kırılışım, her kırık yerindeki derinin gerilip gevşemesini seyrettim...

Başka bir çatırtı daha. Bu kez dirseği yerinden çıktı. Midem alt üst oldu.

Keir'in gözlerinden yaşlar boşandı. Bana, sonra Rhys'e bakarken gözlerinde parlayan nefret, yaşların yarı yarıya öfkeden kaynaklandığını gösteriyordu. Ama yine de, sesini çıkarmaya gücü yetmediği için sadece dudaklarını oynatarak, Özür dilerim dedi.

Diğer kolundaki kemikler de tek tek kırılırken yüzümü buruşturmamak için büyük çaba sarf ettim.

Keir yeniden çığlıklar koparırken Rhys gülümseyerek salona hitap etti: Onu öldürsem yeri, değil mi?

Kimse cevap vermedi.

Rhys kıkır kıkır gülerek Vekilharca döndü. Uyandığında, şi-facıya görünmeyeceksin. Bunu yaptığını duyarsam... Bir çatırtı daha - Keir'in serçeparmağı ortadan bel verdi. Adam tekrar ciyakladı. Az önce kanımı kaynatan o sıcaklık şimdi buz kesmişti. Duyarsam, seni parçalara bölüp her parçanı öyle farklı yerlere gömerim ki hiçbir Ana'nın kulu bir araya getiremez.

Keir'in gözleri katıksız dehşetle kocaman açıldı. Ardından, sanki görünmez bir el bilincini çekip almış gibi, pat diye yere yığıldı.

Rhys ortaya konuşarak, Şu pisliği odasına bırakın, diye emretti.

Aralarındaki benzerliğe bakarak Mor'un kuzenleri ya da kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim iki adam öne çıkıp Vekilharcı yerden topladı. Mor onlara hafif alaycı bir tavırla baktı - ama yüzü bembeyazdı.

Sonuçta Vekilharç uyanacaktı. Rhys'in sözlerinden bu anlaşılıyordu.

Rhys eften püften meseleler hakkında rapor vermesi için başka bir saray mensubuna işaret edince yoluma devam ettim.

Ama Cassian'ın yanına vardığımda bile, salondakilerin biraz eğlenmek için bana yanaşmasını beklerken bile, aklım arkamdaki tahttaydı. Gerçi kimse yanaşmadı ya.

Sonraki bir saat boyunca yarı dikkatimi ona vermeye devam ettim. Elleri, dudakları ve bedeniyle beni ateşler içinde kendime getiren Yüce Lord'a... Yaptıklarımı unutturmamıştı, acılarımı veya şikâyetlerimi hafifletmemişti ama... bana yaşadığımı hissettirmişti. Sanki bir yıldır cam bir tabutta mışıl mışıl uyuyordum ve o gelip camı parçalamış, beni silkeleyerek uyandırmıştı.

Gücüyle beni korkutmayan, gazabıyla beni mahvetmeyen Yüce Lord.

Ve şimdi bunun beni... nereye koyduğunu bilmiyordum.

Başlangıç olarak boğazıma kadar çamura battığım bir yer desem, yanlış olmazdı.

43. BÖLÜM

Sarayın üstündeki gökyüzünden Rhys'le birlikte yabaladığımızda rüzgâr etrafımızda kükredi. Ama bizi karşılayan yer Velaris değildi.

Velaris yerine, ay ışığıyla aydınlanan çam ağaçlarıyla çevrelenmiş, dünyanın tepesindeki bir dağ gölünde ortaya çıktık. Cassian, Azriel ve Mor küreyle birlikte nereye gitmişlerdi, bilmiyordum.

Göl kıyısında baş başa dikilirken, boğuk bir sesle, Özür dilerim, dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Özür dileyecek ne yapmış olabilirsin ki?

Elleri, tıpkı Keir'in savurduğu tehdide ve hitap şekline öfkelendiğinde olduğu gibi titriyordu. Büyük ihtimalle arkadaşları lafa karışmadan önce benimle baş başa kalabilmek için buraya yabalamıştı. Oraya gelmene izin vermemeliydim. Bu yanımızı görmene izin vermemeliydim. Onu hiç bu kadar doğal, bu kadar... bocalarken görmemiştim.

Ben iyiyim. Aslında yaşananlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Hem kendi aramızda, hem de Keir'le yaşadıklarımızdan. Oynadığım rolden, giydiğim kıyafetten, izin verdiğim dokunuşlarından. Ama... usulca, Bu gecenin bizden ne istediğini biliyorduk, dedim. Lütfen... lütfen beni korumaya kalkma. Özellikle de bu şekilde. Neyi kastettiğimi biliyordu. Beni Dağın
Altı'nda da korumuştu ama Keir'e gösterdiği o ilkel ve erkeksi öfke... Boya içinde kalmış darmadağın çalışma odasının görüntüsü hafızamda canlandı.

Rhys, harap bir sesle, Seni asla -asla- bir odaya kilitleyip geride durmaya zorlamam. Ama o herif seni tehdit edip şey deyince... Orospu. Ona da böyle hitap etmişlerdi. Böyle tıslamışlardı, tam elli yıl boyunca. Lucien'in bu kelimeyi onun yüzüne tükürür gibi söylediğini kendi kulaklarımla duymuştum. Rhys perişan bir nefes verdi, içgüdülerimi dizginlemekte zorlandım.

içgüdüler. Başka birinin beni korurken, beni herkesten saklarken harekete geçirdiği o içgüdüler. Sen de kendini daha iyi hazırlasaydın, diye yapıştırdım. Keir o lafı edene kadar gül gibi idare ediyordun.

Sana zarar veren herkesi öldürürüm, diye hırladı. Hepsini öldürürüm... hem de acele etmeden, yavaş yavaş. Nefes nefese kaldı. Durma. Bu yüzden benden nefret et - beni küçük gör. Sen benim arkadaşımsm, dedim. Son kelimeyi söylerken sesim çatallandı. Yüzümden dökülen yaşlardan nefret ettim. Neden ağladığımı bile bilmiyordum. Belki de, bir anlığına bile olsa, onunla tahtta yaşadığım dakikaların gerçek olduğunu hissettiğim içindi. Ama gerçek değildi. En azından onun için. Arkadaşımsm. Aynı zamanda bir Yüce Lord olduğunu da biliyorum. Gerçek sarayını koruyacağını, ona yönelen tehditleri cezalandıracağını biliyorum. Ama... bana yönelen tehditlerden dolayı benden bir şeyler saklamanı, beni görevlerin dışında tutmanı istemiyorum.

Karanlık titredi ve sırtından kanatlar fışkırdı. Ben o değilim, diye fısıldadı. Asla onun gibi olmam, onun gibi davranmam. Seni kilit altına aldı ve çürüyüp ölmeye terk etti. Denedi...

Kıyaslamayı bırak. Beni onunla kıyaslamayı bırak. Afalladım. Lafı ağzıma tıkmıştı.

Hikâyelerin nasıl yazıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu hikâyenin nasıl yazılacağını? Ellerini göğsüne dayadı; yüzü ilk kez bu kadar açık, bu kadar kederliydi. Ben bahar gelinini kaçıran kara lordum. Şeytanın, kâbusun ta kendisiyim ve kötü sonla
biteceğim. O ise altın prens - aptallık ve kibir yüzünden geberip gitmemenin ödülü olarak seni elde edecek olan kahraman.

Dağın Altı'nda, sevdiğim şeyler nedense elimden alınmaya meyilli oluyorlar, diye itiraf etmişti.

Ama yine de sözleri damarıma bastı; içimde bir yerlerde esneyerek açılan korku kuyusunu derinleştirdi. Peki benim hikâyem ne olacak? diye tısladım. Benim ödülüm? Benim isteklerim ne olacak?

Sen ne istiyorsun, Feyre?

Cevabım yoktu. Bilmiyordum. Artık bilmiyordum.

Sen ne istiyorsun, Feyre?

Sessiz kaldım.

Kısık sesle, acı acı güldü. Ben de öyle düşünmüştüm. Bu aralar kendine biraz zaman ayırıp ne istediğine karar versen fena olmayacak.

Ne istediğimi bilmiyor olabilirim ama en azından maskelerin ardına saklanmıyorum, diye çıkıştım. En azından beni olduğum gibi görmelerine izin veriyorum - yerlerde sürünen parçalarımı, her şeyimi. Tamam, halkını korumak için yapıyorsun. Peki diğer maskelerin ne olacak Rhys? Hiç olmazsa dostlarına gerçek yüzünü göstersen? Belki de böylesi işine geliyordur. Çünkü, aman ha, ya biri içeri girerse? Ya her şeyi görürlerse ve yine de sırtlarını dönüp giderlerse? Onları kim suçlayabilir? Senin gibi bir baş belasıyla kim uğraşmak ister ki?

İrkildi.

Tarihteki en güçtü Yüce Lord... irkildi. Onu derinden yaraladığımı biliyordum.

Çok derinden.

Rhys, dedim.

Eve dönsek iyi olur.

Ev kelimesi havada asılı kaldı. Sözlerini düzeltip düzeltmeyeceğini merak ederken, dudaklarımdan orası benim evim değil diye bir ulumanın çıkmasını bekledim. Ama Velaris'in günbatı-mındaki açık, masmavi, serin gökyüzünü, parlayan şehir ışıklarını düşününce...

Daha olur diyemeden elimi tuttu ve yüzüme bile bakmadan yabaladı.

Etrafımızda kükreyen rüzgâr keyifsizdi. Karanlık ise hem soğuk, hem de uzak.

Cassian, Azriel ve Mor kasaba evinde bizi bekliyordu. Rhysand'ın çevresini sarıp Keir'in onu bu kadar kışkırtacak ne söylediğini sorarlarken, hepsine iyi geceler dileyip çekildim.

Velaris'in ışıkları altında müstehcen hissettiren elbiseme rağmen, kendimi bahçeye giderken buldum. Ay ışığı ve serinlik zihnimi temizleyecekmiş gibi.

Aslında, dürüst olmak gerekirse... onu bekleyecektim. Söylediğim o şeyler...

Her şeyi berbat etmiştim. Bana güvenip sırlarını, zayıflıklarını anlatmıştı. Ben de hepsini toplayıp yüzüne çarpmıştım.

Çünkü bunun canını yakacağını biliyordum. Oysa onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü ona hiç söylememiştim.

Dakikalar geçti. Gecenin serinliği baharın henüz tam anlamıyla başlamadığını hatırlatıyordu. Ay yükselirken kollarımı ovuşturarak titredim. Çeşmeyi, şehir müziğini dinledim... ama gelmedi. Gerçi gelse bile ne diyecektim ki?

Tamlin'den farklı olduğunu biliyordum. Bu gece gösterdiği koruyucu öfkenin haklı olduğunu, yerinde olsam aynı tepkiyi vereceğimi biliyordum. Mor'un çektiği acıların çıplak detaylarını duyduğumda kan beynime sıçramıştı; hepsini kendi ellerimle cezalandırmak istemiştim.

Riskleri biliyordum. Kucağında oturacağımı, ona dokunacağımı, onu kullanacağımı biliyordum. Zaten uzun zamandır onu kullanıyordum. Artık ondan böyle bir şey istemediğimi, böyle bir beklentimin olmadığını söylemeliydim.

Belki onun da bana kur yapmaya, takılmaya ihtiyacı vardı, tıpkı benim gibi biraz kafa dağıtmak, normal hissetmek için.

Kim bilir, belki de o sözleri sarf etmiştim çünkü... çünkü kimseyi içeri almayan kişi aslında bendim. Ve bu gece, beni nasıl etkilediğini fark edip irkildiğinde... içimde bir şeyler parçalanmıştı.

Cresseida'yı kıskanmıştım. O teknede mutsuzluğum tavan yapmıştı çünkü Rhys'in öyle gülümsediği kişinin ben olmasını istemiştim.

Belki bunu düşünmek bile yanlıştı, ama onu istesem, onunla yatmak istesem, bana orospu demezdi. Tamlin'in üzerinden bu kadar kısa zaman geçmiş olsa bile, demezdi.

Arkadaşları da demezdi, çünkü zamanında onlara da aynı şeyi, hatta daha beterlerini söylemişlerdi.

Ve buna rağmen, bunu aşarak yaşamayı öğrenmişlerdi. Ve sevmeyi.

Belki de Rhys'e bundan bahsetmenin vakti gelmişti. Artık rol yapmak istemediğimi söylemeliydim. Hissettiklerimi şaka diye, plan diye, dikkat dağıtma diye geçiştirmek istemediğimi.

Kolay olmayacaktı. Korkacaktım, başa çıkmakta zorlanacaktım ama... onunla birlikte olmayı denemeye hazırdım. Birbirimizin bir şeyi olmaya. Beraber. Nasıl olurdu bilmiyordum: Sadece seks, ya da daha fazlası, ya da ikisinin arası, ya da çok daha ötesi. Bunu birlikte görürdük.

Bunu denemeyi isteyecek kadar iyileşmiştim - iyileşiyordum.

Eğer o da denemek isterse.

Eğer istediğim şeyin o olduğunu söylediğimde arkasını dönüp gitmezse.

Yüce Lord'u değil, Prythian tarihindeki en güçlü erkeği de değil...

Sadece... onu istiyordum. Hücreme müzik yollayan, kimse cesaret edemezken Amarantha'nın taht salonunda yerdeki bıçağı kapıp benim için savaşan ve o günden sonra ufalanıp yok olmamı engellemek için her gün benim için savaşmaya devam eden o adamı istiyordum.

Ay ışığıyla aydınlanan serin bahçede onu bekledim.

Ama gelmedi.

www.CepNesri.Net

Rhys kahvaltıda yoktu. Öğle yemeğine de gelmedi. Hatta eve bile dönmedi.

Son kullandığımız kâğıt parçasına bir not yazdım.

Seninle konuşmak istiyorum.

Tam otuz dakika kâğıdın yok olmasını bekledim.

Ama avucumda kalmaya devam edince dayanamayıp ateşe fırlattım.

Tepem öyle atmıştı ki kendimi sokaklara vurdum. Havanın ılık, güneşli olduğunu, hatta limon, yaban çiçeği ve taze ot kokularıyla yüklü olduğunu bile zar zor ayrımsadım. Küreyi aldığımıza göre kesinlikle kraliçelerle temas kurmaya gitmişti. Çünkü sırf önemli olduklarını, en az bizim kadar güç sahibi olduklarını hatırlatmak için bizi oyalayacaklarına şüphe yoktu.

Bir yanım Rhys'in onların kemiklerini de Keir'e yaptığı gibi paramparça etmesini diledi.

Kafamı dağıtmak için yürüme ihtiyacı hissederek Amren'in nehrin diğer yakasındaki evine yöneldim.

Kış yerini bahara bırakmış gibiydi. Yolu yarıladığımda, mon-tum kolumda asılı, üzerimdeki kalın kazağın içindeki bedenim terden sırılsıklamdı.

Amren'i nasıl bıraktıysam öyle buldum: Kitap'a eğilip kamburunu çıkarmış, etrafında dağınık kâğıtlar... Kanı tezgâhın üstüne bıraktım.

Kitap'tan kafasını kaldırmadan, Vay, bakın kim gelmiş, dedi. Rhys'in bu sabah beynimi ütülemesinin sorumlusu.

Tezgâha yaslanırken kaşlarım çatıldı. Nereye gitti?

Dün sana saldıranları avlamaya.

Eğer silah depolarında üvez oklar varsa... O kadar uzun boylu düşünmemeye çalıştım. Sence Yaz Sarayı mıydı? Kan yakutu hâlâ yerdeydi: Açık pencerelerden gelen nehir esintisine karşı hâlâ kâğıt ağırlığı olarak kullanılıyordu. Varian'm kolyesi ise şimdi yatağının yanındaydı - ona bakarak uykuya dalmış gibi.

Amren okuduğu bir cümle boyunca parmağını kaydırdı. Olabilir. Kanı bile umursamadığına göre kendini tamamen işine vermiş olmalıydı. Onu yalnız bırakmayı düşündüğüm sırada, Her kimse, diye devam etti, anlaşılan Rhys'in büyüsünü takip edebiliyor. Ki bu da herhangi bir yere yabaladığında veya güçlerini kullandığında onu bulabilecekleri anlamına geliyor. Nihayet başını kaldırıp bana baktı. Velaris'i iki gün içinde terk ediyorsunuz. Rhys Illyria kamplarından birinde konuşlanmak istiyor. Kraliçeler haber yollar yollamaz doğrudan insan topraklarına uçacaksınız. Neden bugün değil?

Çünkü yarın gece Yıldız Göçü var. Elli yıl sonra ilk kez hep birlikte kutlayacağız. Rhys'in burada olması gerekiyor; halkının arasında.

Yıldız Göçü de ne?

Amren'in gözleri parladı. Bu sınırların dışında tüm dünya yarın Nynsar'ı kutlayacak, yani Tohum ve Çiçek Günü'nü. Neredeyse yüzümü buruşturacaktım. Buraya geleli epey zaman olduğunu şimdi fark ediyordum. Ama Yıldız Göçü'ne sadece Gece Sarayı'nda tanık olabilirsin. Sadece bu

bölgede Nynsar'a alternatif olarak kutlanır. Gerisini ve nedenini kendin öğren. Bence sürpriz olarak kalsa daha iyi.

Eh, en azından herkesin bir çeşit kutlamaya hazırlanıyormuş gibi görünmesinin nedeni belli olmuştu: Kucaklar dolusu yaban çiçeği buketleriyle, flamalarla ve yiyeceklerle evlerinden çıkan Ulu Peri ve sıradan periler; süpürülüp yıkanmaya başlanan sokaklar; hızlı ve becerikli ellerle süslenen vitrinler.

Peki, gittikten sonra buraya tekrar dönecek miyiz? diye sordum. Kitap'a geri döndü. Bir süreliğine, hayır. içimde bir şey cız etti. Bir ölümsüz için, bir süreliğine demek... mutlaka çok, çok uzun bir süre demekti.

Gitmemi istediğini düşünüp kapıya yöneldim ama arkamdan seslendi. Rhys Dağın Altı'ndan döndüğünde hayaletten farksızdı. Öyle değilmiş gibi yapıyordu ama öyleydi. Sen onu tekrar hayata döndürdün.

Kelimeler mızrak gibi saplanınca bunu düşünmemeye çalıştım, çünkü yaptığım onca iyilik -birbirimize yaptığımız onca iyilik- sırf dilimi tutamadığım için heba olmuşken, en iyisi buydu. Bu yüzden, Size sahip olduğu için çok şanslı, demekle yetindim. Hayır, dedi usulca - ondan duyduğum en uysal sesiyle. Biz ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız, Feyre. Yüzümü ona döndüm. Elindeki kâğıdı incelerken, Çok Yüce Lord tanıdım, diye
devam etti. Zalim olanlar, kurnaz olanlar, zayıf olanlar, güçlü olanlar. Ama hayalleri olan birine rastlamadım. Ondan başka.

Ne tür hayaller? diye fısıldadım.

Barış hayali. Özgürlük hayali. El ele vermiş, refah içinde bir dünya hayali. Hepimiz için daha iyi bir dünya hayali.

Hikâyedeki kötü adam olarak hatırlanacağını düşünüyor.

Kıkır kıkır güldü.

Kapıyı açarken, Ama ona söylemeyi unuttum, dedim usulca. Kötü adam genellikle bakireyi odasına kilitleyip anahtarı uzağa fırlatan kişidir.

Yani?

Omuz silktim. O beni dışarı çıkaran kişi oldu.
Eve döner dönmez, Eğer başka yere taşmdıysan, bari evin anahtarını bıraksaydm, diye yazdım. Dışarı çıkarken kapıyı açık bırakmak zorunda kalıyorum. Mahalle hırsızları ellerini ovuşturmaya başladı.

Cevabı geçtim, notum kaybolmadı bile.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Yıldız Göçü'nün sabahında-tekrar denedim. Cassian senin Rüzgâr Evi'nde somurtmaktan başka bir şey yapmadığını söylüyor. Bir Yüce Lord'a yakışıyor mu? Derslerim ne olacak?

Yine tık yok.

Hissettiğim suçluluk -ya da her neyse- yerini öfkeye bırakmaya başladı. Öğle yemeğinden sonra üçüncü notumu yazarken sinirden kâğıdı parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ne bu? Ceza mı? Yoksa Yüksek Konsey üyelerin kafanı bozduğunda hiçbirine ikinci bir şans vermiyor musun? Pis ödleğin tekisin.

Günbatımında başlayacak kutlama hazırlıkları tüm şehirde vızır vızır devam ederken banyodan çıktım ve kâğıdı bıraktığım masaya baktım.

Tam o sırada ortadan kayboldu.

Nuala'yla Cerridwen beni giydirirken, çaktırmadan masaya bakarak cevabın gelmesini bekledim, bekledim, bekledim.

Ama gelmedi.

44. BÖLÜM

Bir saat sonra aynada gördüğüm kişiye ağzım açık bakarken mektubu da, aramızdaki belirsizliği de unuttum. Gözlerime inanamıyordum.

Son birkaç haftadır deliksiz uyuyabildiğim için öyle rahatlamıştım ki yemek yediğime sevinmek aklıma bile gelmemişti.

Yüzüme ve bedenime tekrar dolgunluk gelmişti. Bir insan olarak çok daha uzun sürebilecek olan değişim, damarlarımdaki ölümsüz kanı sayesinde haftalarca önce gerçekleşmişti. Ve elbisem...

Şimdiye dek böyle bir şey giymemiştim ve bundan sonra da giyeceğimi sanmıyordum.

Neredeyse beyaz denebilecek kadar uçuk mavi taşlar elbisemin her kıvrımını, her kavisini kaplayarak yerlere dökülüyor ve yerde sıvı yıldız ışıkları gibi birikiyordu. Sıkı uzun kollar bileklerdeki saf elmaslı manşetlerle son buluyordu. Yakası köprücük kemiklerimi sıyırıp geçen elbisenin kapalılığı, bir kadının öne çıkarmak istediği yerlerde darlaşan kesimle dengeleniyordu. Biri gümüş diğeri altın iki tarak tokayla yüzümden alman saçlar arkamdan dökülüyordu. Odamda yalnız başıma dikilirken, göklerden düşmüş bir yıldız gibi göründüğümü düşünmedim diyemem.

Cesaretimi toplayıp çatıdaki bahçeli terasın yolunu tuttuğumda Rhys hâlâ ortalıkta yoktu. Elbisemdeki taşları yerde tıkırdatıp hışırdatarak yürürken, tüm lambalar ya kısıldığı ya da tamamen karartıldığı için evin içinde göz gözü görmüyordu.

Aslına bakılırsa, şehirdeki tüm ışıklar söndürülmüştü.

Çatıda kanatlı, kaslı bir karaltı görünce kalbim heyecanla çarptı.

Ama karaltı benden tarafa dönünce, görüntüsüyle aynı anda kokusu da beni düş kırıklığına uğrattı. Cassian kısık bir ıslık çaldı. Nuala'yla Cerridwen'in beni de giydirmesine izin vermeliyim.

Gülümsemekle yüzümü buruşturmak arasında gidip geldim. Buna rağmen sen de fena görünmüyorsun. Gerçekten öyleydi. Savaş kıyafetlerini ve zırhını çıkarmış, savaşçı kaslarını ortaya çıkaran dar kesimli siyah tunik giymişti. Siyah saçı düzgünce taranmıştı; hatta kanatları bile daha temiz görünüyordu.

www.cepsitesi.Net

Kollarını uzattı. Ceketinin özel dikim kol ağızlarından içeri giren, metal, parmaksız savaş eldiveniyle birlikte sifonları da yerli yerindeydi. Hazır mısın?

Son iki gündür sabah idmanlarında da bana eşlik etmişti. Buyandan Illyria kılıcı kullanmanın inceliklerini -özellikle de birinin karnını nasıl deşeceğini- çalışırken, diğer yandan her konuda çene çalmıştık: Aynı derecede berbat geçen çocukluk yıllarımızdan, avlanmaktan, yemeklerden, her şeyden. Yani... Rhysand konusu hariç.

Cassian onun adını sadece bir kez, Rüzgâr Evi'nde kaldığını söylerken anmıştı. Yüz ifademden başka bir şey duymak istemediğim yeterince belli olmalıydı ki konuyu kapatmıştı.

Bu taşlar ve boncuklarla yerinden kalkmayacak kadar ağırlaşmış olabilirsin, dedikten sonra yüzüme bakıp sırıttı. Umarım yabalama çalışmalarında yol almışsmdır - hani olur da sen i düşürürsem diye.

Çok komik. Beni kepçeleyip kucaklamasına izin verdim. Ardından gökyüzüne fırladık. Yabalamanın üstesinden gelsem bile kanatlarımın olmasını isterdim. Büyük, güçlü kanatlar. Onlar gibi uçmak, dünyayı ve gözlerimin önüne sereceği şeyleri görmek için.

Altımızdaki son ışıklar da pır pır ederek sönüyordu. Ne ay vardı, ne de sokaklardan yükselen müzik sesi. Sadece, beklentili bir sessizlik.

Cassian sessiz karanlığın içinden dimdik bir tırmanışa geçerek Rüzgâr Evi'nin karaltı yaptığı zirveye yöneldi. Eve yaklaştıkça balkonlarda ve teraslarda toplanan kalabalığı, sadece saçlarında yansıyan yıldız ışıklarından, tokuşturulan kadehlerden ve kısık sesle yaptıkları gevezelikten çıkarabildim.

Cassian beni yemek odasının kalabalık terasına bıraktığında âlemcilerden sadece birkaçı başını çevirip bakmaya tenezzül etti. Evin içindeki soluk peri ışığı topları, masaların üzerindeki yiyecek tabaklarını ve köpüklü şarapla dolu uçsuz bucaksız yeşil şişe dizilerini aydınlatıyordu. Cassian gitti ama onu gözden kaybetmeme fırsat vermeden geri dönüp elime bir kadeh köpüklü şarap tutuşturdu. Rhysand ortalıkta görünmüyordu.

Belki tüm parti boyunca benden uzak dururdu.

Terasın diğer tarafından birisi seslenince, Cassian omzumu tıpışlayıp sesin sahibine doğru seğirtti. Yüzü gölgeler içindeki uzun boylu adamla kol tokalaşması yaparlarken adamın beyaz dişleri karanlıkta parladı. Gelip geçen çarpmasın diye kanatlarını sıkı sıkı kapatan Azriel, tanımadığım biriyle ayakta dikiliyordu. Gün boyunca ondan, Cassian'dan ve Mor'dan ses çıkmamıştı — ki gayet anlaşılabilir bir durumdu. Ben de etrafıma bakınıp diğerlerini aradım.

Diğer arkadaşlarımı.

Kelime beynimin içinde yankılandı. Sahiden öyle miydiler?

Amren hiçbir yerde görünmüyordu ama sarı saçlar dikkatimi çektiği anda Mor da beni fark etti ve rüzgâr gibi benden tarafa yürüdü. Bembeyaz elbisesi,

cömert kıvrımlarını sergileyen bir ipek parçasından ibaretti. Sahiden de, omzunun üstünden arkaya baktığımda Azriel'i Mor'un sırt dekoltesine pervasızca bakarken yakaladım. Cassian ve yabancı arkadaşı sohbeti öyle koyu-laştırmışlardı ki istihbarat subayının dikkatini çeken şeyi fark etmediler bile. Azriel'in yüzünde bir anlığına parlayan yabani seks açlığını görünce içim bir tuhaf oldu.

Böyle hissettiğimi hatırladım. Bu hisse kendimi kaptırınca neler yapabileceğimi ve geçen gece bunu yapmaya ne kadar yaklaştığımı.

Mor, Birazdan başlar, dedi.

Ne başlar? Yıldız Göçü'nün sürprizini kaçırmamak için kimse bana neyi beklediğimizi söylememişti.

Eğlence.

Etrafımızdaki partiye bakındım. Eğlence bu değil mi?

Mor tek kaşını kaldırdı, işin bu kısmı hiçbirimizin umurumda değil. Başlayınca anlarsın. Köpüklü şarabından bir yudum aldı. Bu sadece kılıf. Amren çatı katındaki dairesinde saklandığı için çok şanslısın, yoksa bu zevki kesinlikle senden çalardı. Ona göre gereksiz bir taş sektirme oyunu.

Şifreyi çözme işinden başını kaldıramadı mı?

Hem evet, hem hayır. Yıldız Göçü'nde onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu iddia ediyor. Kim bilir? Muhtemelen aykırı olmak için böyle davranıyordur.

Benimle konuştuğu halde sesi uzaktı. Yüzü de biraz gergin. Usulca, Yarma... hazır mısın? diye sordum. Yarına, yani bu bölgedeki hareketlerimizi kimse tespit etmesin diye Velaris'i terk etmeye. Mor, Azriel'in kahvaltıda söylediğine göre, Kâbuslar Sarayı'na dönecekti. Babasının... iyileşme sürecini denetlemek için.

Planlarımızı tartışmak için mükemmel bir yer olmayabilirdi ama Mor omuz silkti. Hazır olmaktan başka şansım yok. Ama kendi yoluma gitmeden önce sizinle birlikte kampa geleceğim. Cassian buna çok sevinecek, dedim. Gerçi ona yiyecekmiş gibi bakmamak için elinden geleni yapan kişi Azriel'di ama.

Mor kıkır kıkır güldü. Olabilir.

Tek kaşımı kaldırdım. Yani siz ikiniz?..

Omuzları tekrar kalkıp indi. Bir zamanlar. Üstelik tam sayılmaz. Ben on yedi yaşındaydım, o da benden birkaç ay büyüktü. Yani her şey olup bittiğinde.

Ama iç geçirirken yüzünde karanlık yoktu. Yüce Kazan, o kadar uzun zaman oldu ki. Rhys savaş kampında eğitim alırken
iki haftalığına onu görmeye gitmiştim. Cassian, Azriel ve ben arkadaş olduk. Bir gece Rhys annesiyle birlikte Gece Sarayı'na dönmek zorunda kaldı. Azriel de onlarla gidince Cassian'la baş başa kaldık. Ve o gece, laf lafı açtı, derken... Bunu yapacak kişinin Cassian olmasını istedim. Seçimi kendim yapmak istedim. Üçüncü kez omuz silkti. Acaba Azriel, Mor'un Cassian

yerine kendisini seçmesini istemiş miydi? Bunu Mor'a ya da Rhys'e hiç itiraf etmiş miydi? O gece orada olmadığı için, oyun dışı kaldığı için, hayıflanmış mıydı.

Rhys ertesi sabah geldi ve olup biteni öğrendiğinde... Acı acı güldü. Bu olay hakkında pek konuşmamaya çalışırız. O ve Cassian... öyle dövüştüklerini hiç görmemiştim. Umarım bundan sonra da görmem. Biliyorum, Rhys bekâretimi kaybetmemi değil, bunun beni içine attığı tehlikeyi düşünüyordu. Azriel, Cassian'ı pataklama işini Rhys'e bırakmasına rağmen, ondan da öfkeliydi. Sıradan piç perinin biriyle şerefimi lekelediğim için ailemin bana neler yapacağını biliyorlardı. Elini karnının altına götürdü: Sanki orasına çaktıkları çiviyi hâlâ hissedebiliyordu. Haklıydılar.

Konuyu değiştirip karanlığı defetmek için, Cassian'la o günden sonra tekrar birlikte olmadın, öyle mi? diye sordum.

Mor sessizce güldü. Hayır. O gece hem çaresiz, hem de gözü karaydım. Onu sadece bana karşı iyi olduğu için seçmemiştim. ilk deneyimimi efsanevi Illyria savaşçılarından biriyle yaşamak istiyordum. En güçlü Illyria savaşçısıyla. Cassian'a şöyle bir bakınca onu bulduğumu anlamıştım, istediğim elde ettikten sonra ve tüm o yaşananlardan sonra, bunun onunla Rhys'in arasını açmasını istemedim. Hatta onunla Az'ın arasını. Yani... bir daha hiç olmadı.

Peki, ondan sonra başka biriyle birlikte oldun mu? Mesela, yüzüne arzuyla bakmamak için kendini yırtan, soğuk, yakışıklı gölgeokuyanla?

Sevgililerim oldu, diye açıkladı Mor, ama... hepsinden sıkıldım. Cassian'ın da sevgilileri oldu; bu yüzden şu karşılıksız-aşk-ühü-ühü bakışlarına bir son ver. Sahip olamayacağı bir şeyi istiyor ve yüz yıllardır arkama bakmadan yol aldığım için gıcık oluyor, hepsi bu.

Of, hem de deli oluyor. Rhys hemen arkamda konuşunca yerimde sıçradım. Yüce Lord etrafımdan dolandı. Kollarımı kavuşturduğumda karşıma geçip sırıttı. Tekrar kadına benzemişsin.

Mor, Kadınlara nasıl iltifat edileceğini çok iyi biliyorsun, kuzen, diyerek omzunu tıpışladı ve o sırada fark ettiği bir tanıdığa merhaba demek için uzaklaştı.

Rhys, üst düğmesi gelişigüzel açık bırakılmış siyah ceketin altına, yine yaka düğmesi açık bırakılmış beyaz bir gömlek giymişti. Çıplak bağrından uç veren dövmelere bakmamaya çalıştım. Evet, çalıştım... ama başaramadım.

Soğukkanlı bir ifadeyle, Beni daha ne kadar görmezden gelmeyi planlıyorsun? diye sordum.

Şu anda buradayım, değil mi? Bana yine pis ödlek demeni istemem.

Ağzımı açtım ama doğru kelimelerin çıkmayacağını hissedince geri kapattım. Cassian'ı, Azriel'i ya da benimle konuşabilecek herhangi birini bulmak umuduyla etrafıma bakındım. Hiç tanımadığım birini bulmak bile

cazip gelmeye başlamıştı ki Rhys hafif boğuk bir sesle, Seni cezalandırdığım falan yok, diye devam etti. Sadece... biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bu konuşmayı burada yapmak istemiyordum - herkesin kulağının dibinde. Bu yüzden partiyi işaret edip, Bana neden herkesin burada toplandığını söyler misin lütfen? diye sordum.

Rhysand arkama geçti ve kıs kıs gülerek kulağıma eğildi. Yukarı bak.

Sahiden de, tam o anda, herkes şşş£ diye birbirini susturdu.

Konuklarına konuşma yapmayacak mısın? diye mırıldandım. işte buydu: Onunla konuşurken rahat olmak istiyordum.

Varlığımdan dolayı minnet ve şükran duysalar da, bu gecenin benimle ilgisi yok, dedi. Çünkü bu gece... -yukarıyı işaret etti- bununla ilgili.

O anda, tam üstümüzden, hiç görmediğim kadar parlak ve yakın bir yıldız geçti. Terasta ve aşağıdaki şehirde toplananlar yıldız geçerken kadehlerini kaldırıp tezahürat yaptıktan sonra içkilerinden kocaman yudumlar aldılar.

Geriye doğru bir adım atıp Rhys'e çarptım ama sıcaklığından, gücünden ve kokusundan kaçmak için hemen toparlanıp eski yerime döndüm. Kâbuslar Sarayı'ndaki benzer pozisyonun yarattığı hasarı henüz atlatamamıştım.

Sonra, kendi ışıltılı güzelliğinden mest olmuş gibi ekseni etrafında fırıl fırıl dönen başka bir yıldız geçti. Peşinden bir tane daha, sonra bir daha... ta ki binlerce okçunun güçlü yaylarından aynı anda fırlatılmışçasma ufkun ucundan hep birlikte gelene dek.

Üstümüzden çağlayan gibi geçerek gökyüzünü beyaz ve mavi ışıklarla doldurdular. Canlı havai fişekler gibiydiler. Birbiri ardına kayan, kayan, kayan yıldızlara bakarken nefesim boğazımda düğümlendi.

Hayatımda bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ve gökyüzü, birbiriyle yarışan, dans eden, süzülen yıldızlarla kaplandığında, müzik başladı.

Herkes, nerede olursa olsun, dans etmeye, sallanmaya, kıvırmaya başladı. Bazıları el ele tutuşup kendilerini davullara, kemanlara, muhteşem harplara bırakarak döndüler, döndüler, döndüler. Kâbuslar sarayının baskın, saldırgan folklorunun aksine, neşeyle, huzurla dans ediyorlardı. Müzik, hareket ve hayat aşkıyla.

Eğlencenin kıyısında Rhysand'la birlikte oyalanırken, terasta ellerini havaya kaldırıp dans eden kalabalığı seyretmekle, peş peşe akan yıldızları seyretmek arasında sıkışıp kaldım. Yıldızlar gittikçe öyle yakından geçmeye başladılar ki elimi uzatsam dokunabileceğime yemin edebilirdim.

Ve işte, Mor, Azriel ve Cassian da oradaydı. Birlikte dans ederlerken Mor kollarını havaya kaldırıp başını geri atmıştı ve elbisesinin saf beyazı yıldız ışıklarıyla parıldıyordu. Azriel'le Cassian arasında süzülürken adeta son dansıymış gibi kendinden geçmişti. Üçü tek vücut, tek varlık gibiydiler.

Arkama bakınca Rhys'in de onları izlediğini farkettim. Yüzü mahzundu. Kederliydi.

Elli yıl boyunca ayrı kaldıktan sonra nihayet bir araya gelmişlerdi ama çok yakında yeni bir özgürlük savaşı için tekrar ayrılacaklardı.

Rhys bakışlarımı yakaladı. Gel. Daha güzel bir yerden seyredelim. Daha sessiz bir yerden. Elini uzattı.

Kederi, sıkıntısı gözlerinde oyalanıyordu. Bunu görmeye dayanamıyordum. Arkadaşlarımın birlikte son danslarını yapıyormuş gibi dans etmelerini seyretmeye dayanamıyordum.

Rhys beni Rüzgâr Evi'nin üst katından çıkıntı yapan, küçük, müstakil bir balkona götürdü. Yıldızlar yakından ve son sürat akarken, aşağıdaki teraslarda müzikler çalmıyor, danslar ediliyordu.

Balkon korkuluğuna oturmama ses etmedi. Ama düşmekten korkup hemen geri sıçradım, hatta garanti olsun diye bir adım açıldım.

Rhys kıkırdadı. Düşersen yere çarpmadan önce seni kurtarma zahmetine girerim, biliyorsun.

Ama yere bir karış kalana kadar beklersin, değil mi? Belki.

Bir elimi korkuluğa koyup vızır vızır geçen yıldızları seyrettim. Sana söylediklerime ceza olsun diye mi?

Ben de az korkunç laflar etmedim, diye mırıldandı. İstemeden oldu, diye atıldım. Aslında senden çok kendimi kastediyordum. Ve... çok üzgünüm.

Bir süre yıldızları izledikten sonra cevap verdi. Yine de haklıydın. Haklı olduğun için senden uzak durdum. Gerçi yokluğumu ceza gibi algıladığı duymak hoşuma gitmedi değil.

Pofurdadım ama belli etmesem de yaptığı espriye minnettardım - ne yapıp edip beni güldürmenin bir yolunu bulmasına. Küreden veya kraliçelerden bir haber var mı?

Henüz yok. Cevap vermeye tenezzül etmelerini bekliyoruz. Tekrar sustuk. Yıldızları alıcı gözle inceledim. Bunlar... bunlar aslında yıldız değil.

Hayır. Yanıma gelip durdu. Atalarımız öyle olduklarını düşünürdü. Aslında yılda bir kez göç eden ruhlar. Neden her yıl aynı gece geçtiklerini kimse bilmiyor.

Gözlerini üstümde hissedince bakışlarımı kayan yıldızlardan çektim. Yüzünde gölge oyunları vardı. Evde toplanan kalabalığın gürültüsü, aşağıdaki şehrin müzik ve eğlence seslerini neredeyse tamamen bastırıyordu.

Bakışlarımı tekrar vızır vızır geçen yıldızlara çevirdim. Göç eden yüzlerce ruh olmalı.

Binlerce, dedi. Şafağa kadar geçmeye devam ederler. Yani, umarım. Şahit olduğum son Yıldız Göçü'nde sayıları iyice azalmıştı.

Yani Amarantha onu Dağın Altı'na hapsetmeden önce. Başları dertte mi? Kafamı çevirdiğimde omuz silktiğini gördüm. içimde bir şey tıngırdadı.

Keşke bilseydim. Yine de gelmeye devam ediyorlar.

Neden?

www.cepkitabi.net

Birisi neden bir şeylere dört elle sarılır?.. Belki de gittikleri yeri o kadar seviyorlar ki buna değiyor. Belki de geriye tek bir yıldız kalana dek gelmeye devam edecekler. Belki o tek yıldız, geçmeye devam ettiği sürece başka bir yıldızın eninde sonunda onu bulacağını umut ederek, sonsuza tek yolculuk yapmaya devam edecek.

Alnımı kırıştırarak elimdeki şaraba baktım. Bu çok... hüzünlü bir düşünce.

Öyle. Kollarını balkon demirine dayadı; cesaret edersem parmak ucumla dokunabileceğim kadar yakma.

ikimiz de sakin, derin bir sessizliğe gömüldük. Oysa içimde kalan, söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki.

Bu şekilde ne kadar durduk bilmiyorum. Ama uzunca bir süre geçmiş olmalıydı, çünkü tekrar konuştuğunda yerimde sıçradım. Dağın Altı'ndayken, Yıldız Göçü zamanı geldiğinde, Amarantha... kendisine hizmet etmemi isterdi. Tüm gece boyunca. Yıldız Göçü hiç kimse için sır değildir - yabancılar dâhil. Kâbuslar Sarayı bile bu gece gökyüzüne bakmak için Oyuk Şehir'den çıkar. O da biliyordu... Benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Etrafımızdaki kutlama seslerini duymaz oldum. Üzüldüm. Elimden gelen tek şey buydu.

O günleri atlatmak için kendime arkadaşlarımın güvende olduğunu hatırlatıp durdum; Velaris'in güvende olduğunu. Buna sahip olduğum sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Bedenimi tepe tepe kullanması umurumda değildi.

Kalbim ona yapılan şeylerin dehşetiyle sıkışırken, Peki neden onlarla birlikte aşağıda değilsin? diye sordum.

Yıldız Göçü gecelerinde neler yaşadığımı bilmiyorlar. Gecelerini berbat etmek istemiyorum.

Öyle olacağını sanmam. Yükü paylaşmalarına izin verdiğin için sevinirler.

Sen kendi dertlerinle boğuşurken diğerlerinden yardım istiyor musun?

Birbirimize bakarken nefeslerimizi paylaşacak kadar yakındık.

Ve içime attığım tüm o kelimeler... Belki şu anda hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Yanlışlıkla eline değdim. Korkuluğu kavrayan parmakları sıcak ve güçlüydü... ve sabırlı - başka ne yapacağımı beklermiş gibi. Derken, belki şarap yüzünden, parmağımı uzatıp işaretpar-mağını boydan boya okşadım.

Ve tam ona doğru dönüyordum ki çınlayarak gelen kör edici bir ışık yüzümde patladı.

Çığlık çığlığa ellerimi yüzüme kapattım ve başımı eğerek geriye sendeledim. Gözlerim kapalı olmasına rağmen ışığı hâlâ görebiliyordum.

Rhys şaşkınlıkla güldü.

Güldü.

Gözlerimin yuvalarından çıkmadığından emin olunca üstüne yürüdüm. Omuzlarından iterek Kör olabilirdim! diye tısladım. Yüzüme bakınca tekrar kahkahalara boğuldu. Gerçek kahkaha. Serbest, neşeli, sevimli.

Ellerimle yüzümü sildikten sonra parmaklarıma bulaşan şeye bakınca ağzım açık kaldı: Boya damlaları gibi parlayan uçuk yeşil ışık benekleri.

Yıldız ruhlarından biri yüzüme çarpmıştı. Korksam mı, gülsem mi, yoksa iğrensem mi bilemedim.

Yüzümde kalanları temizlemek isterken Rhys ellerimi tuttu.
Hâlâ gülüyordu. Sakın, dedi. Çillerin parlıyormuş gibi görünüyor.

Burnumdan soludum. Yeni gücümle onu balkondan aşağıya düşürebileceğimi hiç umursamadan tekrar hamle yaptım. Düşse bile kanatlarını çağırıp başının çaresine bakardı.

Balkon korkuluğuna doğru çekilip hamlemi savuşturdu ama tam bu sırada yolundan çıkarak yanağına çarpan yıldızdan kaçamadı.

Lanet okuyarak geriye sıçradı. O halini görünce öyle katıla katıla güldüm ki ciğerlerim yırtılacak sandım. Kıkırdama veya içten içe gülme değil, katıksız kahkaha.

Ellerini yüzünden çekerken tekrar güldüm - ve tekrar.

Sol yanağı boydan boya isabet almıştı.

Dünya dışı bir savaş boyası... evet, aynen böyle görünüyordu. Yüzümü temizlemek istediğimde neden müdahale ettiğini şimdi anlıyordum.

Rhys yıldız tozuyla kaplı ellerini inceledi. Simli parıltıya büyülenmiş gözlerle bakarak ona yaklaştım.

Elini tutup avucundaki simler ve gölgelerle oynayarak bize çarpanlara benzeyen bir yıldız resmi çizerken, Rhys ölü kadar kıpırtısızdı.

işim bitince parmaklarını kapatıp elimi tuttu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gülümsüyordu. Ve yanağındaki parlak toz yüzünden öyle Yüce-Lord-dışı görünüyordu ki ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. Dudaklarını hafifçe aralayıp Bir daha dene, diye fısıldadığında kafama dank etti.

Ona şimdiye kadar hiç gülümsememiştim. Hem de hiç. Ya da gülmemiştim. Dağın Altı'nda hiç sırıtmamış, hiç kıkırdamamış-tım. Ve sonrasında...

Sonrasında bile, benim için yaptığı onca şeye rağmen, karşımda duran bu adama... arkadaşıma... bir kez bile gülümsememiştim. Az önce bile yaptığım söylenemezdi - üstelik yeniden... yeniden... resim yapmış olduğum halde. Onun tenine. Onun için.

Resim yapmıştım... yeniden.

Ona gülümsedim - geniş geniş, kendimi kasmadan.

Muhteşem görünüyorsun, diye fısıldadı.

Bedenlerimiz arasındaki mesafe fazla yakın, birleşmiş ellerimiz fazla sıkı fıkıydı. Buraya ilk geldiğim günlerden kalma iki düşünce borcun var, dedim. Şu anda ne düşünüyorsun söyle bakalım.

Rhys ensesini sıvazladı. Neden seninle karşılaşmak veya konuşmak istemediğimi öğrenmek istiyordun, değil mi? Çünkü beni kıçımın üzerine oturttuğundan en ufak bir şüphem yoktu. Bu yüzden... sadece... Elini

www.GecesiSi.Net

saçlarına daldırıp geriye tarayarak kısa bir kahkaha attı. Saklanmanın daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm.

Gece Sarayı Yüce Lordu'nun cahil bir insandan korkacağı kimin aklına gelirdi? diye mırladım. Beni dirseğiyle dürterek sırıttı. Etti bir, diye zorladım. Başka ne düşünüyorsun?

Gözleri dudaklarıma kilitlendi. Keşke Dağın Altı'ndaki o öpüşmeyi geri alabilsem diye düşünüyorum.

Bazen o günü unutuyordum. Tamlin'le ücra bir odada yediğim haltları Amarantha öğrenmesin diye beni öpmüştü. Rhysand'ın dudakları vahşiydi, talepkardı ama yine de... Neden?

Bakışlarını eline indirdi - az önce yaptığım resme bakarak konuşmak daha kolayına geliyormuş gibi. Çünkü senin için hiç hoş değildi. Üstelik kıskanmıştım, kan beynime sıçramıştı ve benden nefret ettiğini biliyordum.

Kendi kendimi tehlikeli sulardasın diye uyardım.

Ama... Hayır. Bunun adı dürüstlüktü. Dürüstlük ve güven. Bunu başka hiç kimsede bulamamıştım.

Rhys başını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi. Ve o an kendi yüzümdeki şeyin onun yüzüne yansıdığını gördüm: Açlık, arzu ve şaşkınlık.

Güçlükle yutkundum ve güçlü kol bileğindeki yıldız tozlarına parmağımla bir çizgi çizdim. Nefes almıyormuş gibiydi. Benimle... dans eder misin? diye fısıldadım.

Sessizliği uzun sürünce başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri ışıl ışıl ve gümüş çizgiliydi. Boğuk bir sesle, Dans etmek mi istiyorsun? dedikten sonra parmaklarını elime doladı.

Çenemle aşağıdaki kutlamayı işaret ettim. Aşağıda - onlarla birlikte. Müziğin çağırdığı, hayatın çağırdığı yerde. Geceyi arkadaşlarıyla birlikte geçirmesi gereken yerde. Ve benim de geceyi arkadaşlarımla birlikte geçirmek istediğim yerde. Yabancı konuklar olsun olmasın.

Ne gizlendiğim gölgelerden çıkmak umurumdaydı, ne de gölgelerin içinde kalmak - o yanımda olduktan sonra. Ben dâhil kimse kılını kıpırdatmazken benim için savaşan, benim için kendini ateşe atan can dostum yanımda olduktan sonra.

Elbette seninle dans ederim, dedi. Sesi hâlâ titriyordu. Hem de sabaha kadar. Yeter ki iste.

Ayağına bassam bile mi?

Bassan bile.

Yüzüme eğilip dudaklarını cayır cayır yanan yanağıma değdirdi. Bu öpücük fısıltısına karşı, içimi kasıp kavuran ve tüm Prythian'ı kasıp kavurabilecek açlığıma karşı, gözlerimi kapattım. Etrafımızda, her yandan, sanki dünya parçalanıp ufalanı-yormuş gibi, bardaktan boşanırcasına yıldız yağıyordu.

Geri çekildiğinde dudakları yıldız tozlarıyla ışıldıyordu. Nefesimi tutarak yüzündeki gülümsemeyi seyrettim. Dünyanın muhtemelen hiç görmediği,

halkı ve toprakları için vazgeçtiği o gülümsemeyi. Usulca, Ben... dedi, ... seni tanıdığım için çok mutluyum, Feyre.

Gözlerimde başlayan yanmayı dizginlemek için kirpiklerimi kırpıştırdım. Haydi, dedim, elini tutup çekiştirerek. Dansa katılalım.

45. BÖLÜM

Kuzey dağlarındaki Illyria savaş kampı buz gibiydi. Anlaşılan buralarda bahar hâlâ bir fısıltıdan ibaretti.

Mor bir yanımıza Rhysand'ı, diğer yanımıza Cassian'ı alıp hepimizi kampa yabaladı.

Dans etmiştik. Hep birlikte. Azriel'le gülen, Mor'la içen, Cassian'la ağız dalaşı yapan Rhys'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ben de hepsiyle tek tek dans etmiştim. Gece sabaha dönerken, müzik yumuşayıp bal kıvamına gelince, Rhys'in beni kollarına alıp usulca dans etmesine izin vermiştim — tüm konuklar gidene, Mor şezlongun tekinde uyuyana, güneşin altın diski Velaris'i sarıya boyayana kadar.

Beni şafağın pembesi, moru ve grisi içinden kasaba evine geri uçururken, ikimiz de tek kelime etmemiştik. Eve varınca alnım-dan bir kez öpmüş ve odasına gitmek için koridorun yolunu tutmuştu.

Kendime yalan söyleyecek halim yoktu: Neden yarım saat boyunca kapımın açılmasını beklediğimi bal gibi biliyordum. Ya da hiç olmazsa, çalınmasını. Boşu boşuna.

Saatler sonra, gözlerimizdeki mahmurluğa rağmen kibarlığı elden bırakmadığımız öğle yemeğinde, Cassian'la Mor şaşırtıcı derecede sessizdi ve çoğunlukla -bizi uğurlamaya gelen- Azriel ve Amren'le konuşmuşlardı. Amren, biz ikinci yarısını alana kadar -eğer alabilirsek- Kitap üzerinde çalışmaya devam edecekti; gölgeokuyan ise hem bilgi toplamak, hem de diğer saraylarda konuşlanan veya insan diyarına girmeye çalışan ajanlarını kontrol etmek üzere güneye uçacaktı. Onlarla konuşmayı başarsam da enerjimin çoğunu Rhysand'a bakmamak için, ya da saatlerce dans ederken üstüme abanan vücudunun, tenimi okşayan dudaklarının nasıl hissettirdiğini düşünmemek için harcamıştım.

Zaten bu yüzden gözüme doğru dürüst uyku girmemişti.

Hain. Tamlin'i kendim terk etmiş olsam bile bu ihanetti. Ondan ayrılalı iki ay olmuştu. Sadece iki ay. Peri şartlarına göre muhtemelen bir gün bile sayılmazdı.

Tamlin bana çok şey vermişti; aileme çok iyiliği dokunmuştu. Ve şimdi, yaptıklarından dolayı, beni hayal kırıklığına uğrattığından dolayı Tamlin'den nefret ederken, başka bir erkeği arzuluyordum. Hain.

Rhys'le Cassian'ın bir adım gerisinde ve Mor'un yanında dikilip rüzgârla savrulan savaş kampına bakarken, bu kelime beynimin içinde yankılanmaya devam etti. Mor güle güle demeden önce Azriel'e normalden biraz daha uzun

sarılmıştı. Azriel bunu hiç önemsememiş gibi görününce gözlerime inanamamıştım — ta ki benden tarafa kısa ve uyaran bir bakış fırlatana dek. Burnumu hâlâ onun işine soktuğumu sanmasına güleyim mi, kızayım mı bilememiştim. Gerçekten.

Ormanlık bir dağın zirvesine yakın olan Illyria kampı, büyük ateş çukurlarının etrafına kümelenen, basit, portatif çadırları saymazsak, kaya ve çamurdan ibaretti. Ormanın başladığı yerde gri dağ taşından yapılmış bir düzine kadar kalıcı bina yükseliyordu. Binaların bacalarından bulutlu sabah ayazına püsküren dumanlar, arada sırada içlerinden geçen kanatlar yüzünden fırıl fırıl dönüyordu.

Tepemizde kâh diğer kamplara giden, kâh eğitim için havalanan bir sürü kanatlı adam dolaşıyordu.

Kampın karşı ucunda, dik bir uçurumla son bulan kayalı bir bölgede, idman ve eğitim sahaları vardı. Sayısız silah doğa güçlerinin insafına bırakılmıştı; tebeşirle işaretlenmiş ringlerde her
yaştan erkek, sopalarla, kılıçlarla, kalkan ve mızraklarla eğitim alıyordu. Hızlı, ölümcül, vahşi. Ne bir mızmızlanma, ne de acıyla atılan bir çığlık.

Kamp itici ve zevksizdi. Karşıdaki evlerde bile kişisel dokunuşlar yoktu — sanki sadece barınak ve depo olarak kullanılıyorlardı.

Rhys'in, Azriel'in ve Cassian'ın büyüdüğü yer işte burasıydı. Cassian'm - kendi namına- dışlandığı ve tek başına hayatta kalmaya zorlandığı yer. Kendimi kürklü deri paltomun içine bohça-ladığım halde tir tir titriyordum. Başını sokacak bir yeri ve yeterli yiyeceği olmayan bir çocuk, tam sekiz yıl boyunca nasıl her gün buradan çıkıp geceyi dışarıda geçirirdi, hayal bile edemiyordum.

Mor'un gergin yüzü bembeyazdı. Buradan nefret ediyorum, diye kısık sesle homurdandı. Konuşurken verdiği nefesler önümüzdeki havayı buğulandırıyordu. Çoktan yanıp kül olması gerekirdi.

Rhys ve Cassian sessizce beklerken, kanatlarını katlayıp ellerini silahlarına yakın tutan beş Illyria savaşçısıyla birlikte, uzun boylu, geniş omuzlu, yaşlıca bir adam bize doğru geldi.

Tüm çalımlarına rağmen Rhys'in parmağını bile kıpırdamadan zihinlerini paramparça edebileceğinden emindim.

Ellerinin üzerinde renk renk sifonlar gördüm. Ama Azriel'le Cassian'ın taşlarına oranla hem daha küçüktüler, hem de adam başı birer tane vardı. Arkadaşlarımın mahşeri güçlerini yönetmek için taktığı yedişer taşın yanında esameleri bile okunmazdı.

Öndeki adam, Yine kamp teftişi mi? diye sorduktan sonra çenesiyle Cassian'ı işaret etti. Köpeğin daha geçen hafta buradaydı. Kadınlar da eğitim alıyor.

Cassian kollarını kavuşturdu. Onları ringde göremiyorum. Adam omuzlarını geriye atıp kanatlarını hafifçe açtı. Ev işlerini bitirdikten sonra geliyorlar.

Mor'un dudaklarından kısık bir hırlama çıkınca adam bizden tarafa döndü ve kaskatı kesildi. Mor pis pis sırıtarak karşılık verdi. Merhaba, Lord Devlon.

Demek ki karşımızdaki kişi kamp komutanıydı.

Ama adam dikkate bile almadığını ima eden tepeden bir atış fırlattıktan sonra Rhys'e geri döndü. Cassian'm uyaran hırıltısı içimde gümbürdedi.

Rhys nihayet konuşmaya karar verdi. Seni görmek her zamanki gibi çok güzel olsa da, Devlon, iki acil sorunumuz var. Birincisi, kadınlar, Cassian tarafından açıkça belirtildiği gibi, ev işlerinden önce eğitim alacaklar, sonra değil. Onları sahaya çıkarın. Hemen. Sesindeki katıksız emir tonu içimi ürpertti. İkincisi, diye devam etti, şimdilik burada kalacağız. Annemin eski evini boşaltın. Hizmetçiye gerek yok. Kendimize bakarız.

Evde en iyi savaşçılarım kalıyor.

Rhysand, O halde artık kalmasınlar, diye karşılık verdi basitçe. Ve çıkmadan önce bir güzel temizlesinler.

Acı vermekten zevk alan ve düşmanlarını titreten Gece Sarayı Yüce Lordu sesi...

Devlon bana bakarak burun kıvırdı. Tüm aksi bitkinliğimi bakışlarıma yükleyerek kısık gözlerinin içine gönderdim. O yaratık gibi birini daha getirmişsin? Sanırım bu da türünün tek örneği.

Rhys, kelimeleri uzatarak, Amren selamlarını yolladı, dedi. Sonra kısık ama Devlon'la adamlarının duyabileceği kadar korkutucu bir sesle devam ederken, gözlerinde beliren bakıştan korkmamaya çalıştım. Ve bu, benim kadınım, içinizden biri ona elini sürecek olursa, önce elini kaybeder, sonra da kellesini. Kendimi kastım, çünkü Mor ve Cassian hiç tepki vermezken benim irkilmem yakışık almazdı. Ve Feyre onu gebertip işini bitirdiğinde, ben de kemiklerini toza çeviririm.

Gülesim geldi. Ama savaşçılar Rhys'in az önce tanıttığı tehlikeyi tepeden tırnağa incelerken cevap verecek kelime bulamadılar. Ben de, Amren'in yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi, bakışlarına karşılık vererek hafifçe gülümsedim. Kışkırtıldığımda neler yapabileceğimi merak etsinler diye.

Rhys, Devlon'a çekilebilirsin demeye tenezzül bile etmeden ağaçlara doğru yürümeye başladı. Cassian'la Mor'a hitap etse de sesini diğerlerine duyurarak, Şimdi gidiyoruz, dedi. Gece dö-
neriz. Ona yetiştiğimizde Mor'a imalı bir bakış fırlattı. Beladan uzak dur, lütfen. Devlon bizden en az nefret eden savaş lordu ve canım başka bir kamp aramak istemiyor.

Göklerdeki Ana. En mazlumları Devlon'sa, o halde diğerleri aşırı... sevimsiz olmalıydı.

Mor ikimize birden göz kırptı. Denerim.

Rhys başını iki yana sallayarak Cassian'a döndü. Birlikleri kontrol ettikten sonra kadınların gerektiği gibi idman yaptıklarından emin ol. Devlon veya diğerleri karşı gelecek olursa, gerekeni yap.

Cassian'ın yüzünde, gerekeni yapmaktan büyük mutluluk duyacağını belli eden bir sırıtma belirdi. Yüce Lord'un generaliydi... ve buna rağmen Devlon ona köpek diyebiliyordu. Bu mevkiye gelmeden önce neler çektiğini hayal etmek bile istemedim.

Sonunda tekrar bana baktı, gözlerini kapatıp açtı. Gidelim. Ablalarımdan haber mi geldi?

Başını iki yana salladı. Hayır. Azriel bugün onlara uğrayıp cevap gelmiş mi diye bakacak. Seninle ben... Rüzgâr saçlarını savururken pis pis sırıttı. İdman yapacağız.

Nerede?

İlerideki uçsuz bucaksız araziyi işaret etti: Geçenlerde bahsettiği ormanlık stepler. Potansiyel eğitim zayiatlarından uzak. Elini uzatırken kanatlarını açıp uçuşa hazırlandı.

Ama kulağımda düzenli şekilde hain, hain diye atan zonklamanın üzerinden duyabildiğim tek şey, az önce söylediği iki kelimeydi:

Benim kadınım.

Yeniden Rhys'in kollarında olmak, vücudunu hissetmek, inatçılık testi gibiydi. İkimiz için de. Bu konuda ilk konuşan kim olacak inadı.

Hayatımda gördüğüm en güzel -karlı ve çam ağaçlarıyla kaplı- dağların üzerinden geçerek ilerideki engebeli steplere doğru uçarken, Kadın Illyria savaşçıları mı yetiştiriyorsunuz? diye sordum.

Deniyoruz. Vahşi doğayı seyretti. Kanat kesmeyi çok uzun zaman önce yasakladım... ama dağların derinliklerindeki muhafazakâr kamplar buna uymadı. Amarantha yönetime el koyduktan sonra daha ılımlı kamplar bile uygulamayı geri getirdi. Bunu kadınlarını korumak için yaptıklarını söylediler. Cassian, son yüz yıldır, kadınlardan oluşan bir hava birliği oluşturmaya, böylece onların da savaş meydanında bir yeri olduğunu ispatlamaya çalışıyor. Şimdiye kadar kendini işine adamış bir avuç savaşçı yetiştirmeyi başardı ama erkekler hayatlarını öyle cehenneme çeviriyor ki çoğu kampları terk edip gidiyor. Halen eğitim alanlara gelince... Tıslayarak derin bir nefes verdi. Önlerinde uzun bir yol var. Devlon, her şeye rağmen, kadınların eğitim almasına sinir krizi geçirmeden razı olan birkaç kişiden biri. Sinir krizi geçirdikten sonra emirlere uysa ne olur, uymasa ne olur.

Bazı kamplar eğitim alırken yakalanan kadınların evlenmekten men edileceğine dair bildiriler bile yayınladı. Bütün kamp liderlerini kılıçtan geçirip çocuklarının hepsini kendi ellerimle büyütmediğim sürece bununla başa çıkmam mümkün değil.

Bütün bunlara rağmen annen onlara değer verdi. Üstelik üçünüz de onların dövmelerini taşıyorsunuz.

Dövmeleri kısmen annem için, kısmen de bu dövmeler uğruna hayatlarının her gününü savaşarak geçiren ahilerimi onurlandırmak için yaptırdım.

Peki, Devlon'un Cassian'la o şekilde konuşmasına neden izin verdin?

Çünkü Devlon'la ne zaman kavga edeceğimi gayet iyi biliyorum. Üstelik orada devreye girip zihnini üzüm gibi sıksaydım, Cassian kendini korumaktan aciz görüneceği için deliye dönerdi. içimden soğuk bir ürperti geçti. Bunu yapmayı düşündüğün oldu mu?

Şu anda bile düşünüyorum. Ama kamp lordlarının çoğu üçümüzün Kan Ayini'ne katılmasına fırsat vermezdi. Devlon bir yarım kanla iki piçe bu şansı tanıdı ve zaferimizi inkâr etmedi.

Altımızdaki çamlar taze karla tozlandığı için bulanık görünüyordu.

Kan Ayini nedir?

Yine soruya doymuyorsun. Omzunu acıtacak kadar sıkınca kıkırdadı. Silahsız olarak dağlara çıkarsın. Büyü yok, sifon yok, kanatlar kapalı, üstündekilerden başka yiyecek ve kıyafet götürmek yasak. Çaylaklıktan savaşçılığa terfi etmek isteyen tüm Illyria erkekleriyle birlikte. Hafta başladığında dağlarda birkaç yüz kafa görürsün — ama çoğu geri dönemez.

Buz dokunuşlu uçsuz bucaksız manzara, bu topraklara hükmeden kararlı savaşçılar kadar sertti. Birbirinizi mi öldürüyorsunuz?

Çoğu buna kalkışır. Yiyecek-giyecek için, intikam için, kan davalı klanlara karşı zafer kazanmak için. Devlon, her ne kadar Ayin'e katılmamıza izin verse de, üçümüzün farklı yerlere düşmesini sağladı.

Sonra ne oldu?

Birbirimizi bulduk. Yolumuza çıkan herkesi öldürerek birbirimizi bulduk. Anlaşılan, Illyria erkeklerinin çoğu bizden daha güçlü, daha zeki olduklarını ispatlamak istiyordu. Böylece yanıldıklarını da görmüş olduk.

Cesaretimi toplayıp yüzüne baktım. Bir an, gözlerimin önüne geldi: Arkadaşlarına ulaşmak, onları koruyup kollamak için savaşan, öldüren, kan revan içindeki barbar.

Rhys küçük bir açıklığa iniş yaptı. Etrafımızdaki çam ağaçları öyle yüksekti ki sert rüzgârlarla savrulan gri bulutların altlarını okşuyormuş gibiydiler.

Kollarından ayrılıp birkaç adım uzaklaştım. Tamam, sen büyü kullanmıyorsun. Peki ben?

Düşmanımız benim güçlerime kilitlenmiş durumda. Ama sen hâlâ görünmezsin. Eliyle havada bir yay çizdi. Yaptığın pratikler ne işe yaramış bir görelim.

Hiç canım istemiyordu. Bunun yerine, Tamlin'le ne zaman tanıştın? diye sordum.

Rhysand'ın babasının ne yaptığını biliyordum. Bu konuda fazla düşünmemeye çalışmıştım.

Tamlin'in babasıyla kardeşlerini öldürmüştü. Ve annesini. Ama şimdi, dün geceden sonra, Kâbuslar Sarayı'ndan sonra... her şeyi bilmek zorundaydım.

Rhys'in yüzünde sabır maskesi vardı. Bana etkileyici bir şeyler gösterirsen, anlatırım. Cevaba karşılık büyü.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmediğimi mi... Suratındaki sırıtma hazırlığını görünce cümlemi yarıda kestim. Pekâlâ. Avuçlarımı birleştirip kollarımı öne uzattıktan sonra damarlarıma ve zihnime sessizlik aşıladım.

Sessizlik, sakinlik ve yoğunluk; sualtındaymışım gibi.

Sudan bir kelebek avuçlarımda kanat çırparak dans etti. Rhys hafifçe gülümsedi - ama, Tamlin benden küçüktü, diye başladığında neşesi kayboldu. Savaş başladığında doğmuştu. Savaş bittikten sonra, ergenliğe ulaştığı zaman, çeşitli saray organizasyonlarında birbirimizi yakından tanıdık. O... Çenesini kastı. Bir Yüce Lord çocuğuna göre oldukça dürüst görünüyordu. Beron'un Güz Sarayı'ndaki çocuklarından daha iyiydi. Ama Tamlin'in abileri en az onlar kadar kötüydü. Hatta daha kötü. Tamlin'in bir gün ünvanı ele geçireceğini biliyorlardı. Kendini kanıtlayarak iktidarını savunmak zorunda kalan yarım-kan bir Illyrialı olarak Tamlin'in neler çektiğini hemen anladım ve... kendimi ona yakın hissettim. Savaş kamplarından veya saraydan dışarı çıkmayı her başardığımda onu arayıp buldum. Belki hataydı ama... ona bazı Illyria tekniklerini öğrettim.

Bunları ikinizden başka bilen var mıydı?

Kaşlarını kaldırıp imalı bakışlarını elime indirdi.

Yüzünü astım. Sudan ötücü kuşlar büktüm ve açıklığın etrafında uçurdum, tıpkı Yaz Sarayı'ndaki banyomda yaptığım gibi.

Cassian ve Azriel biliyordu, diye devam etti. Ailem de biliyor ama onaylamıyordu. Gözleri buz bilyeleri gibiydi. Gelgele-lim Tamlin'in babası bunu bir tehdit olarak gördü. Daha doğrusu beni. Hem benden hem de Tamlin'den güçsüz olduğu halde, dünyaya öyle olmadığını kanıtlamak istedi. Annemle kız kardeşim benimle görüşmek için Illyria savaş kampına doğru yola çıkmış-
tı. Onları yarı yolda karşılayacaktım ama yeni bir birlik eğitmekle meşgul olduğum için kalmaya karar verdim.

Rhys'in sonra söyledikleri karşısında midem burkuldu, burkuldu, burkuldu. Keşke etrafımda tutunacak bir şeyler olsaydı. Tamlin'in babası, abileri ve bizzat kendisi Illyria kırsalında pusuya yattılar. Annem ve kız kardeşimle nerede buluşacağımı Tamlin'den -yani benden- öğrenmişlerdi. Orada olmam gerekiyordu. Ama değildim. Buna rağmen annemle kız kardeşimi katlettiler.

Başımı sağa sola sallamaya başladım. Gözlerim yanıyordu. Neyi inkâr etmeye veya kafamdan atmaya veya kınamaya çalıştığımı bilmiyordum.

Ben olmalıydım, dediğinde, Cassian'm karşısında gözyaşlarına boğulduğum gün neyi kastettiğini anlamıştım. Başlarını kesip kutulara koyduktan sonra nehre bırakmışlardı... en yakın kampa doğru. Tamlin'in babası kanatları ganimet olarak almıştı. Çalışma odasının duvarında çivili durduklarını görmemene şaşırdım.

Oracıkta kusacaktım; oracıkta dizlerimin üstüne çöküp hüngür hüngür ağlayacaktım.

Ama Rhys su hayvanlarından oluşan hayvanat bahçesine baktı ve Başka? diye sordu.

Soğuk yüzünden mi, yoksa anlattığı hikâye yüzünden mi bilmiyorum ama damarlarımda kırağılar çatırdadı, kalbimde kış rüzgârının vahşi şarkısı uğuldadı. Derken... hissettim. Bir güçten ötekine sıçramak, birini ötekine eklemek ne kadar da kolaydı?

Hayvancıklarımın hepsi havada asılı kaldı... ve mükemmel şekil verilmiş buzdan heykellere dönüşerek dondular.

Sonra tek tek yere düşüp parçalandılar.

iki güç birdi. Aynı karanlık kaynaktan, aynı dipsiz güç kuyusundan geliyorlardı. Dünyanın yeni yeni şekillendiği, dilin icat edilmediği, çok eski zamanlardan.

Rhys yorum yapmadan devam etti. Babamla ben olanları duyduğumuzda... Sana Dağın Altı'nda babamın Tamlin'in babasıyla ahilerini öldürdüğünü söylediğimde tam olarak gerçekleri konuşmuyordum. Ben de onunla gittim. Ona yardım ettim. O
gece Bahar Sarayı'nın sınırına yabaladık. Yolun gerisini yayan yürüdük - malikâneye kadar. Tamlin'in ahilerini görür görmez geberttim. Zihinlerini büküp onları hareketsiz bıraktıktan sonra bedenlerini parçaladım ve beyinlerini kafataslarının içinde erittim. Yüce Lord'un yatak odasına vardığımda - ölmüştü. Babam... Tamlin'in annesini de öldürmüştü.

Başımı sağa sola sallamama engel olamıyordum.

Annesine dokunmayacağına söz vermişti. Bunu yapacak türden adamlar değiliz, demişti. Bana yalan söylemiş ve yapacağını yapmıştı. Ardından Tamlin'in odasına yöneldi.

Nefes alamıyordum. Rhys, Onu durdurmaya çalıştım, diye devam ederken, nefesim tamamen tıkanmıştı. Beni dinlemedi. Onu da öldürecekti. Buna izin veremezdim, çünkü... artık yorulmuştum. Tamlin'in ailesiyle birlikte hareket etmesi, annemle kız kardeşimin öldürülmesine göz yumması, hatta onlara karşı harekete geçme ihtimalimi ortadan kaldırmak için bizzat beni öldürmeye gelmesi umurumda değildi. Ölümlerden bıkmıştım. Kapının önünde babamı durdurdum. Beni itekleyip yoluna devam etmek istedi. Tam o sırada Tamlin kapıyı açtı, bizi gördü ve koridorda yerlere bulaşan kanın kokusunu aldı. Ve daha ağzımı açmama fırsat bırakmadan tek darbeyle babamı öldürdü... Gücün bana geçtiğini hissettim ve aynı şekilde Tamlin'e geçtiğini de anladım. Şaşkınlıkla birbirimize baktık, çünkü kendimizi Yüce Lord olarak buluvermiştik. Sonra koşarak uzaklaştım.

Rhysand'm ailesini öldürmüştü. Bir zamanlar âşık olduğum Yüce Lord arkadaşının ailesini öldürmüştü ve ben kendi ailesinin nasıl öldüğünü

sorduğumda, rakip bir sarayın yaptığını söylemekle yetinmişti. Hâlbuki Rhysand yapmıştı ve...

Sana bunların hiçbirini anlatmadı, değil mi?

Ben... ben çok özür dilerim, diye fısıldadım. Sesim çatallan-mıştı.

Özür dileyecek ne yapmış olabilirsin ki?

Bilmiyordum. Bunları yaptığından...

Ve Rhys, Tamlin'i kusursuzluk örneği gibi gördüğümü ve onu Tamlin'le kıyasladığımı düşünmüştü...

Rhys çam iğneleriyle kaplı toprağın üzerindeki buz parçalarına baktı. Sıra sende.

En sevdiği kişiler göçüp gitmişti. Acımasızca katledilmişlerdi. Tamlin tarafından.

Açıklıkta alevler parladı.

Alevler, önce kalbimi, sonra ormandaki açıklığı kasıp kavurarak önüne çıkan her şeyi yutarken Rhys bile şaşırarak lanet okudu, çam iğneleri sağa sola uçuştu, ağaçlar gıcırdadı.

Onunla resmi olarak tanıştırıldığımız gün Tamlin'i yalvartmasına şaşmamalıydım. Tamlin'i çileden çıkaracak her fırsatı değerlendirmesine şaşmamalıydım. Belki benim burada bulunmam bile sadece...

Hayır. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Düğünü yarıda kesmekten hoşlandığına şüphem yoktu ama burada bulunmamın Tamlin'le yaşadığı gerginlikle ilgisi olmadığını biliyordum. Tek amacı beni düğünden kurtarmaktı.

Alevler dindiğinde, Feyre, diye seslendi.

Ama... damarlarımdaki o çıtırtı. Çıtırdayan buz ve su.

Ve karanlık.

Etrafımızda közler uçuşurken, yatıştırıcı karanlık üfledim; bir nefes buz ve su. Rüzgâr gibi... gökyüzünü temizleyen sabah yeli gibi.

Bu güç Yüce Lordların değildi. Artık değildi.

Ben nasıl sadece kendime aitsem, geleceğimi belirlemek ve biçimlendirmek nasıl sadece benim elimdeyse, bu güç de sadece bana aitti.

Diğerlerinin bana ne verdiğini keşfedip tek tek ustalaşırsam, onları birbiriyle dokuyup yeni bir şey, her saraya ait olan ama hiçbirine ait olmayan bir şey yaratabilirdim.

Alevler tıslayarak öyle çabucak söndü ki duman bile çıkmadı.

Yaptıklarımı seyreden Rhys'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bakışlarına karşılık verdim. Neden daha önce anlatmadın?

Bu görüntü... Üzerindeki Illyria savaş kıyafeti, bulunduğumuz açıklığı kaplayan geniş kanatları, omzunun üstünden uç veren kılıcı...

içimdeki, göğüs kafesimdeki boşlukta, yeni bir resim canlandı. ilk bakışta, intikam ve öfkenin vücut bulduğu, korkunç birine benziyordu. Ama resme yakında baktığınızda... yüzündeki güzelliği görebiliyor, kanatların bana zarar

vermek için değil, beni tehlikeden uzaklaştırmak, bana kalkan olmak için açıldığını anlayabiliyordunuz.

Seni ona karşı kışkırtmaya çalıştığımı düşünmeni istemedim, diye cevap verdi.

O resmi görebiliyordum; hissedebiliyordum. Hemen boyamaya başlamak istiyordum.

Resim yapmak istiyordum.

Elini uzatmasını beklemeden ona sokuldum. Başımı kaldırıp yüzüne bakarak, Resmini yapmak istiyorum, dedim.

Beni nazikçe kollarına aldı ve kulağıma, Nü yaparsan harika olur, diye fısıldadı.

46. BÖLÜM

Bir daha hiç ısmamayacakmış gibi üşüyordum. Ölümlü diyarındaki kış aylarında bile bir şekilde ısınmayı başarmıştım - ama öğleden sonra zulamdaki gücün neredeyse hepsini boşalttığımdan beri, şöminedeki harıl harıl yanan ateş bile kemiklerimin etrafındaki buzu eritemiyordu. Bu kahrolası yere hiç bahar gelmiş miydi acaba?

Taş evin ön köşesine sıkıştırılmış masada koyun yahnimizi yerken, tam karşımda oturan Cassian, Bu yerleri özenle seçerler, diye anlatıyordu. Çünkü en güçlümüzün hayatta kaldığından emin olmak isterler.

Mor kendi toprak kabının içine doğru homurdandı. Rezil herifler. Buraya ayak basmak istemediği için Az'ı suçlayamam. Rhys, Bunu kadınların eğitiminin iyi gittiği şeklinde yorumluyorum, diye geveledi. O kadar yakınımda oturuyordu ki bacağının sıcaklığı bacağımı ısıtıyordu.

Cassian birasından kocaman bir yudum aldı. Birisine on gündür tek ders almadıklarını itiraf ettirebildim. Belli ki ev işlerinden başlarını kaldırmaya vakit bulamamışlar.

İçlerinde doğuştan savaşçı olanlar var mı?

Sadece üç kişi, dedi Mor. Onda üç fena sayılmaz. Diğerleri kendilerini savunmayı öğrenseler bana yeter. Ama bu üçü... İçgüdüleri var - ve pençeleri. Salak ailelerine kalırsa, iğdiş edilip çocuk doğurmaları gerekiyormuş.

Masadan kalktım ve boş tabağımı duvara monte edilmiş lavaboya götürdüm. Ev basit olmasına rağmen, eski kulübemizden daha büyük ve daha sağlamdı. Mutfak, yaşam alanı ve yemek odası olarak kullanılan salon bölümü, üç kapıyla son buluyordu. Kapılardan biri daracık banyoya, birisi kilere, birisi de evin arkasına açılıyordu, çünkü -Rhys'in söylediğine göre- hiçbir Illyria-lı evini tek çıkışlı yapmazdı.

Cassian, Mor'a dönerek, Yarın Oyuk Şehir'e hangi vakitte gideceksin? diye sordu. Sesi o kadar boğuktu ki muhtemelen üst kaça çıkma zamanımın geldiğini düşündüm.

Mor kâsesinin dibini sıyırdı. Sanırım yahniyi Cassian yapmıştı ve hiç fena değildi. Kahvaltıdan sonra. Ya da önce. Bilmiyorum. Belki hepsi uyandıktan sonra giderim, yani öğleden sonra.

Rhys elinde kâsesiyle arkamda belirdi ve bulaşıkları lavaboya bırakmamı işaret etti. Başıyla evin arkasındaki dik ve dar merdiveni gösterdi. Sadece tek Illyria savaşçısının geçebileceği genişlikteydi: Başka bir güvenlik tedbiri daha. Son bir kez masaya baktıktan sonra üst kata sıvıştım.

Mor ve Cassian boş kâselerine bakıyorlar ve bir kez olsun sakin sakin konuşuyorlardı.

Yukarıya tırmandığım her basamakta arkamdan gelen Rhys'i hissettim. Sıcaklığını, gücünün yarattığı gel-git dalgalarını. Ve o daracık yerde kokusu her yanımı kaplayarak beni kendine çağırdı.

Karanlık üst kat, evin etrafındaki çam ağaçlarının arasından geçip koridorun sonundaki küçük pencereden içeriye süzülen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Sadece iki kapı vardı. Rhys birini işaret etti. Bu gecelik Mor'la kalırsın. Fazla gevezelik ederse çenesini kapatmasını söyle. Hayatta yapmazdım. Konuşmak, kafasını dağıtmak ve böylece kendini yarının getireceklerine hazırlamak isterse, onu sabaha kadar dinlerdim.

Kendi odasının kapı koluna uzandı ama ben içeri girmek yerine kapıya sırtımı verdim.

Üç adım atıp koridoru geçmek işten değildi.

Ellerimi göğsünde, dudaklarımı dudaklarında gezdirmek.

Bana doğru dönünce güçlükle yutkundum.

Bunun ne anlama geldiğini, o an ne yapmakta olduğumu düşünmek istemiyordum. Aramızdaki bu meçhul şeyin ne olduğunu.

Çünkü aramızdaki hiçbir şey normal olmamıştı, hem de Calanmai'de tanıştığımız ilk andan itibaren. O zaman bile, ölümcül ve tehlikeli olduğunu düşünürken bile, yanından çekip gidememiştim. Ama şimdi...

Hain, hain, hain...

Dudaklarını araladığını görünce hemen odama girip kapıyı kapattım. Illyria savaş derileri içinde, yanıma aldığım yay, ok kılıfı ve bıçaklarla birlikte sislerin arasında yol alırken, çam dallarından üstüme damlayan dondurucu yağmur damlaları altında ıslak bir köpek gibi titriyordum.

Rhys eşyalarımızı taşıyarak yaklaşık elli metre arkamdan geliyordu. Ormanlık steplerin derinlerine uçmuştuk; geceyi burada geçirmek zorunda kalacağımız kadar uzağa. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin, Rhys'in deyimiyle yeni bir öfke ve alev patlamasına şahit olamayacağı kadar uzağa. Azriel ablalarımdan kraliçelerle ilgili yeni bir haber getirmediği için bol bol vaktimiz vardı - gerçi Rhys sabah bunu söylerken yüzünden düşen bin parçaydı ama... En azından ormanın ortasında kamp yapmak zorunda kalmayacaktık. Rhys yakınlarda bir yerlerde bir tür han olduğuna yemin etmişti.

Arkamı döndüğümde gözüme ilk çarpan şey Rhys'in devasa kanatları oldu: Bana yetişiyordu. Mor ben uyanmadan önce gitmişti. Cassian kahvaltı boyunca asık yüzlü ve gergindi. Öyle ki yulaf lapamı bitirir bitirmez masadan kalktığıma sevinmiştim. Onunla gün içinde karşılaşacak olan Illyrialıların haline -az da olsa- acımadım diyemem.

Rhys beni yakaladığında, aramızdaki ağaçlara ve yağmura rağmen, kaşlarının 'neden durdun' diye sorarcasına kalktığını görebiliyordum. Yıldız Göçü'nden veya Kâbuslar Sarayı'ndan hiç bahsetmemiştik. Ama dün gece, daracık yatakta sağıma soluma dönerken, adını koymuştum: Eğlence ve dikkat dağıtmaydı.

Daha karmaşık olması gerekmiyordu. Her şeyin tamamen fiziksel olduğunu düşününce... eh, tam bir ihanet sayılmazdı.

Elimi kaldırıp Rhys'e olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Dün olanlardan sonra bana çok yaklaşmasını istemiyordum. Onu yakmaktan korkuyordum - hatta daha beterinden. Dramatik bir kabul selamı verince gözlerimi devirip ilerideki dereye doğru yürüdüm. Beron'un ateşiyle, hayır, kendi ateşimle oynamak için uygun bir yer aradım.

Ondan uzaklaştığım her adımda Rhys'in bana yiyecekmiş gibi baktığını hissediyordum. Belki de sadece aramızdaki bağda hissettiğim, mental kalkanıma yansıyan doyumsuz açhk görüntüleri yü-zündendi. Kalçalarımı okşayarak beni kendine çeken ellerin nasıl hissettireceğini düşünmekten önümdeki göreve odaklanamıyordum.

Kalkanımın arkasında bir zevk pıtırtısı hissettiğime yemin edebilirdim. Kalkanımı azıcık aralamayı göze aldım ve karşı tarafa ortaparmak işareti yaparak tısladım.

Karşı taraftaki zevk yerini katıksız bir şehvete bıraktı. Ardından omurgamı yalayarak aşağıya -iyice aşağıya- inen bir zevk dalgası hissetim.

Yüzümü ateş bastı. O sırada botumun altında kınlan dal parçasından gök gürültüsü kadar yüksek bir ses çıkınca dişlerimi gıcırdattım. Burada arazi aşağıdaki gri dereye doğru eğim yapıyordu. Gürül gürül akan su uzaktaki karlı dağlardan besleniyor olmalıydı.

Güzel - burası güzel bir noktaydı. Elimden kaçabilecek alevleri söndürmek için bol bol su ve geniş açık alan. Bana doğru esen rüzgâr kokumu güneye, ormanın derinliklerine götürüyordu. Rhys'e geri durmasını söylemek için ağzımı açtım.

Rüzgârın ve kükreyen derenin gürültüsü yüzünden etrafımı sardıklarını duymamış olmam normaldi.

Feyre.

Aniden dönüp okumu sesin kaynağına doğrulttum...

Tepeden tırnağa zırhlara bürünmüş ve gözlerini fal taşı gibi açmış dört Bahar Sarayı gözcüsü, arkamdaki ağaçların arasından hayalet gibi çıkmışlardı, ikisini tanıyordum: Bron ve Hart.

Ve tam ortalarında... Lucien.

47. BÖLÜM

Kaçmak isteseydim, arkamdaki dereye ya da onların üstüne doğru koşmaktan başka çarem yoktu. Ama Lucien...

Kızıl saçlarını arkasında bağlamıştı ve şık giyinme zahmetine girmemişti: Sadece deri zırhlar, kılıçlar, bıçaklar... Metal gözünü üzerimde gezdirdi. Bronz teni beyaza kesmişti. Ormanı, dereyi ve gökyüzünü taradıktan sonra, İki aydır izini sürüyoruz, diye fısıldadı.

Rhys. Kazan beni korusun. Rhys çok geride kalmıştı ve...

Beni nasıl buldun? Kararlı, soğuk sesimi kendim bile tanıyamadım. Ama - izimi sürmek... Av hayvanıymışım gibi.

Ya Tamlin de buradaysa? Kanım öyle buz kesti ki yüzümden akıp giysilerimin içine sızan dondurucu yağmuru hissetmedim.

Birisi senin buralarda olduğunu ihbar etti, sonra şans eseri rüzgârda kokunu yakaladık ve... Bana doğru bir adım attı.

Ben de geriye doğru bir adım attım. Dereyle aramda sadece üç adım kalmıştı.

Lucien'in gözü biraz büyüdü. Buradan hemen gitmeliyiz. Tamlin... kendini kaybetti. Seni doğrudan ona...

Hayır, diye fısıldadım.

Sesim yağmuru, dereyi ve çam ormanını yararak yankılandı.

Dört gözcü önce birbirlerine, sonra da doğrultmaya devam ettiğim oka baktılar.

Lucien beni tekrar tepeden tırnağa süzdü.

Ve bu kez neye baktığını çok iyi biliyordum: Üzerimdeki Illyria savaş derilerine. Tekrar renk ve dolgunluk gelen yüzüme, vücuduma.

Ve gözlerimdeki sessiz katılığa.

Feyre, diyerek elini uzattı. Haydi, eve gidelim.

Yerimden kıpırdamadım. Beni eve kapatmasına izin verdiğin günden beri orası benim evim değil.

Lucien'in dudakları gerildi. Bir hataydı. Hepimiz hata yaptık. Çok üzgün - tahmin edebileceğinden de çok. Ben de öyle. Bana doğru yaklaşınca yine geriye doğru adım attım.

Aşağıda gürül gürül akan suyla aramda fazla bir mesafe kalmamıştı.

Artan paniğimin dipsiz kuyusuna düşerken, Cassian'ın eğitimi aksi yönden imdadıma yetişti ve her sabah içime işlediği tüm o dersler bir ağ gibi altıma gerilip beni yakaladı. Lucien bana dokunduğu anda yabalayacaktı. Çok uzağa gidemezdik -o kadar güçlü değildi- ama hızlıydı. Kilometrelerce öteye sıçrayabilirdi, sonra bir daha, bir daha, sonunda Rhys izimizi kaybedene kadar. Üstelik Rhys'in burada olduğunu biliyordu.

www.CepSitesi.Net

Lucien, Feyre, diye yalvardı ve bir adım daha atmayı göze alarak elini uzattı.

Yayımın telini gıcırdatarak okumu ona doğrulttum.

Şimdi fark ediyordum: Lucien savaşçı olmak için eğitim almıştı, oysa Cassian, Azriel, Mor ve Rhys savaşçı olarak doğmuştu. Cassian tek darbede Lucien'i dünya üzerinden silebilirdi.

Lucien, Okunu indir, diye mırıldandı. Vahşi bir hayvanı yatıştırmaya çalışıyormuş gibiydi.

Arkasındaki dört gözcü de hareketlendi. Beni güdüyorlardı.

Yüce Lord'un malı ve süs köpeği.

Sakın, diye fısıldadım. Sakın bana dokunma.

Şu anda nasıl bir kargaşa içinde olduğumuzu anlamıyorsun, Feyre. Sana evde ihtiyacımız var — benim ihtiyacım var. Şimdi.

Bunu dinlemek istemiyordum. İhtimalleri hesaplamak için göz ucuyla aşağıdaki dereye baktım.

Ama bu bakış bana pahalıya patladı. Lucien elini uzatıp üzerime atıldı. Bir dokunuş yeterliydi ve beni alıp...

Artık Yüce Lord'un süs köpeği değildim.

Belki dünyanın kesici dişlere sahip olduğumu öğrenmesinin vakti gelmişti.

Lucien'in parmağı deri ceketimin manşetini sıyırdı.

Ve o anda duman, kül ve geceye dönüştüm.

Dünya durdu ve büküldü. Ve işte, ben etrafından dolanıp gözcülerin arkasındaki ağaçlara ulaştığımda, Lucien benim az önce boşalttığım alana doğru aşırı yavaş şekilde uzanmaya devam ediyordu.

Durdum. O anda zaman doğal akışına geri döndü. Lucien sendeledi ama bayırdan aşağı yuvarlanmadan önce kendine hâkim olmayı başardı. Sonra hışımla arkasına döndü ve gözcülerin hemen arkasında durduğumu görünce gözleri kocaman açıldı. Bron ve Hart korkuyla sıçrayıp uzaklaştılar. Benden.

Ve hemen yanımdaki Rhysand'tan.

Lucien dondu kaldı. Yüzüme buz gibi bir ifade yerleştirdim: Rhysand'm yüzündeki yabani keyfin soğuk ikizi. Rhysand siyah tuniğinin üzerindeki bir iplik kırıntısını çekiştirdi.

Siyah, şık elbiseler - kanatlar yok, savaş derileri yok.

Jilet gibi, gıcır gıcır elbiseler... Bu da başka bir silahtı. Ne kadar yetenekli ve güçlü olduğunu gizlemek; nereden geldiğini ve nelerden hoşlandığını gizlemek. Bu gizlilik silahı için büyü gücünü kullanmaya değeceğini düşünmüştü - takip edilme riskimizi artırdığını bile bile.

Minik Lucien, diye mırladı. Güz Sarayı Leydisi sana, eğer bir kadın hayır diyorsa, gerçekten hayır demek istiyordur demedi mi?

Lucien yerinden fırlayıp gözcülerini geçti ama silahlarına el atmaya cesaret edemedi. Pislik, diye hırladı Rhysand'm yüzüne. Aşağılık, pislik orospu.

Bir hırlama kopardım.

www.CepTesi.Net

Lucien yüzünü sessiz bir dehşetle bana döndü. Sen ne yaptın, Feyre?

Aynı sakinlikle, Sakın bir daha peşimden gelme, dedim.

O asla seni aramaktan vazgeçmez; asla eve dönmeni beklemekten vazgeçmez.

Kelimeler içime oturdu - çünkü samimi gibiydi. Bu tereddüt yüzümden okunuyor olmalıydı ki Lucien bastırdı. Bu herif sana ne yaptı? Yoksa zihnini büküp...

Yeter, diye sözünü kesti Rhys. O rahat zarafetiyle başını yana yatırdı. Feyre'yle benim yapacak işlerimiz var. Bölgeme ayak basan Bahar Sarayı piyonlarına neler olacağını hatırlatmak için kellelerinizi eski dostuma göndermeden önce topraklarınıza geri dönün.

Dondurucu yağmur damlaları elbisemin yakasından içeriye, ensemden aşağıya akıyordu. Lucien'in yüzü ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Herkese dersini verdin, Feyre. Artık evine dön.

Dişlerimin arasından, Ben çocuk değilim, diye tısladım. Beni böyle görmüşlerdi: pışpışlanmaya, ikna edilmeye, savunulmaya muhtaç...

Dikkatli ol, Lucien, dedi Rhysand, sözcükleri uzatarak. Yoksa Feyreciğim de seni parça parça geri gönderebilir.

Biz senin düşmanın değiliz, Feyre, diye sızlandı Lucien. işler kötüye gitti, Ianthe çığırından çıktı - ama bu senin vazgeçmen için bir bahane...

Asıl vazgeçen sensin, diye fısıldadım.

Rhys bile kaskatı kesildi.

Sesimi biraz daha yükselterek, Asıl sen benden vazgeçtin, diye tekrarladım. Benim arkadaşımdm. Ama onu seçtin - ona itaat etmeyi seçtin, hem de emirlerinin ve kurallarının beni ne hale getirdiğini gördüğün halde. Gün he gün eriyip tükendiğimi gördüğün halde.

Lucien, ilk birkaç ayın ne kadar inişli çıkışlı olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok, diye çıkıştı. Güçlü, itaatkâr bir saf oluşturmaya mecburduk ve saraydaki herkese örnek olmam gerekiyordu.

Bana neler olduğunu gördün. Ama ondan öyle korkuyordun ki bu konuda dişe dokunur hiçbir şey yapmadın.

Evet, bunun adı korkuydu. Tamlin'i zorlamıştı - ama bir yere kadar. Sonunda hep boyun eğmişti.

Sana yalvardım, dedim. Sesim kısık ama sertti. Bana yardım etmen için defalarca yalvardım. Bir saatliğine bile olsa beni evin dışına çıkarman için. Ama ya beni yalnız bıraktın, ya Ianthe'yle birlikte bir odaya tıktın ya da böyle yaşayıp gitmemi söyledin.

Lucien aşırı kısık bir sesle Ve sanırım Gece Sarayı bu konuda çok daha iyi, öyle mi? diye sordu.

O anda hatırladım — nasıl yapıldığını zaten bildiğim ama denemekten korktuğum şeyi hatırladım. Lucien'in ve diğerlerinin benden asla

www.depsitesi.net

beklemedikleri, hayatım tehlikeye girse bile yapamayacağımı düşündükleri şeyi.

Ve bunu yapacaktım. Velaris'i güvende tutmak için. Mor'u, Amren'i, Cassian'ı, Azriel'i ve... Rhys'i güvende tutmak için.

Parmaklarımın ucunda şekillenen kuş tırnakları kadar saldırgan bir sesle, kürek kemiklerimin arasında hissettiğim harikulade ağırlık kadar saldırgan bir sesle, usulca, sakince cevap verdim. Karanlığa uzun süre bakarsan, Lucien, karanlığın da sana bakmaya başladığını farkedersin.

Mental kalkanımda şaşkın ama keyifli bir dokunuş hissettiğimde, omuzlarımın arkasından zarımsı siyah kanatların yükseldiğini adım gibi biliyordum. Buz gibi yağmur damlalarının her dokunuşu içime soğuk şoklar gönderiyordu. Bu Illyria kanatları gerçekten... gerçekten çok hassastı.

Lucien geriye doğru bir adım attı. Kendine ne yaptın böyle? Hafifçe gülümsedim. Senin tanıdığın insan kız Dağın Altı'nda öldü. Ölümsüzlüğümü bir Yüce Lord'un süs köpeği olarak heba etmeye niyetim yok.

Lucien başını iki yana sallamaya başladı. Feyre...

Tamlin'e söyle... diye başladım ama Rhys'e ve ailesine yaptıklarını hatırlayınca ismi boğazıma takıldı. Ona söyle, adamlarını bir daha bu topraklara gönderecek olursa, hepinizi tek tek avlarım. Karanlığın bana neler öğrettiğini yakından görmüş olursunuz.

Yüzüne gerçek bir keder ifadesi yerleşti.

Umursamadım. Sadece kararlı, soğuk ve karanlık bakışlarla dik dik baktım. Bahar Sarayı'nda kalmış olsam bile, on yıllar, yüz yıllar boyunca kendimi toparlayamasam bile... eninde sonunda bu acı kıymıklarını sessizce dışarı vuracak bir yaratığa, diğerlerinin acısını hissetmekten büyük zevk alacak bir yaratığa dönüşecekmişim gibi baktım.

Lucien gözcülerine başıyla işaret verdi. Kocaman açılmış gözleriyle tir tir titreyen Bron ve Hart, diğer iki gözcüyle birlikte ortadan kayboldu.

Lucien biraz oyalandı. Aramızda hava ve yağmurdan başka hiçbir şey yoktu. Rhysand'a döndü. Sen ölüsün. Sen ve tüm lanet sarayın, artık ölüsünüz.

Sonra gitti. Yüzümdeki ifadeyi hiç bozmadan az önce durduğu yere bakmaya devam ederek bekledim, bekledim, ta ki güçlü, sıcak bir parmak sağ kanadımın üstünü okşayana kadar.

Öyle bir histi ki sanki... sanki birisi kulağımın içine yavaşça üflüyordu.

Sırtımı yaylandırıp ürperirken ağzımdan buğulu bir nefes verdim.

Rhys karşıma geçip önce yüzüme, sonra arkamdaki kanatlara baktı. Nasıl?

Bronzlaşmış yüzünden süzülen yağmur damlalarını seyrederken, sadece, Şekil değiştirme, diyebildim. Çünkü kuş pençeleri, kanatlar ve titrek karanlık çekilirken, kendi üşümüş ve hafif bedenime geri dönmek fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

Şekil değiştirme... üstelik hatırlamak istemediğim bir adamın dâhil olduğu geçmişimle yüzleşirken. Şekil değiştirme... Tamlin'in, şimdiye kadar hiç istemediğim, hiç ihtiyaç duymadığım hediyesi.

Rhys'in bakışları yumuşadı. Çok ikna edici bir performanstı.

Ona görmek istediği şeyi verdim, diye mırıldandım. Başka bir yer bulmalıyız.

Başını öne arkaya sallayarak onay verirken, tuniğiyle pantolonu gitti, savaş derileri, kanatlar ve kılıç geri geldi, işte benim savaşçım...

Benim hiçbir şeyim değildi.

Başka bir yere uçmak için beni kucaklarken, iyi misin? diye sordu.

Sıcaklığın keyfini çıkarmak için bedenine sokuldum. Gerçek şu ki, karşılaşmanın kendisinden çok, bu kadar kolay geçmesine, neredeyse hiçbir şey hissetmeyişime üzüldüm.

Belki de asıl problem başından beri buydu. Yıldız Göçü'nde o son adımı atmaya bu yüzden cesaret edememiştim. Kendimi gerçekten kötü hissetmediğim için suçluydum. Rhys'i istediğim için değil.

Birkaç güçlü kanat çırpmasıyla birlikte ağaçların arasından yükselip ormanın üstünde süzülürken yağmur damlaları yüzümü kamçıladı.

işlerin kötü gittiğini biliyordum, dedi Rhysand. Sesindeki gizli öfke, rüzgârın ve yağmurun dondurucu ısırıklarına rağmen hissedilebiliyordu. Ama en azından Lucien'in devreye gireceği aklıma gelmişti.

Benim de, dedim. Sesim düşündüğümden kısık çıkmıştı.

Beni daha sıkı kucaklayınca, yağmur yüzünden gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım, ilk kez aşağıdaki manzara yerine beni seyrediyordu. Kanatlar sana yakışıyor, dedikten sonra al-nımı öptü.

O anda rüzgâr bile çok soğuk gelmedi.

48.
BÖLÜM

Yakınlardaki han genellikle saatlik olarak kiraya verilen birkaç odası olan, gürültülü bir tavernadan farksızdı. Üstelik, şans bu ya, hiç boş oda yoktu. Tavan arasından bozma, küçücük, minnacık bir oda dışında.

Rhys, handaki hiç kimsenin -Ulu Peri, sıradan peri, Illyrialı ya da her kimse- o küçük odada kimin kaldığını bilmesini istemiyordu. Üzerinden yayılan uhrevi gücü -hiç büyü kullanmadan, sadece duruşunu değiştirerek- öyle bir kıstı ki, son boş odayı kiralamak zorunda kaldığı için mızmızlanan, iyi görünümlü, sıradan Illyrialı savaşçıyı neredeyse ben bile tanıyamayacaktım. Oda gerçekten mızmızlanılacak kadar vardı: Binanın en üst katından da yukarıdaydı ve doğrudan kapıya giden dar bir merdivenle çıkılıyordu. Yani ne koridor vardı, ne de başka oda. Banyoyu kullanmak istesem, bir alt kata inmeyi göze almam gerekecekti - ki, bu kattaki yarım düzine odadan gelen kokularla seslere şahit olunca, bir an önce kendimi yukarı atıp sabaha kadar inmemeye yemin ettim.

Dondurucu yağmur altında suyla, ateşle, buzla ve karanlıkla oynayarak geçirdiğim gün yüzünden öyle perişandım ki kimse başını çevirip bana bakmadı; kasaba tavernasının en sarhoş ve en yalnız müdavimleri bile. Gerçi buraya kasaba demeye de bin şahit isterdi: Bir han, bir nalbur dükkânı, bir hırdavatçı ve bir
kerhane. Hepsi Illyria topraklarına giden veya oradan gelen avcılara, savaşçılara ve gezginlere hitap ediyordu. Ve burada münzevi bir hayat yaşamayı tercih eden sıradan perilere. Sonuçta Amarantha ve çetesinin uğraşmak dahi istemeyeceği kadar izbeydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kuru ve sıcak olduktan sonra nerede olduğumun hiçbir önemi yoktu. Rhys çatı katı odamızın kapısı açtı ve geçmem için kenarı çekildi.

Eh, en azından kapısı vardı.

Tavanın eğimi yüzünden yatağın diğer tarafına ancak emekleyerek ulaşılabiliyordu. Daracık odada yatağın etrafından dolaşıp karşı duvara tıkıştırılmış gardıroba ulaşmak neredeyse imkânsızdı; zaten buna gerek de yoktu, çünkü yatağa oturup gardırobu rahatça açabilirdim.

Yatak. Yataklar değil.

iki kişilik oda istemiştim, dedi Rhys. Elleri havadaydı.

Nefesi buharlanıyordu. Bırakın şömineyi, yerde yatmasını isteyeceğim alan bile yoktu. Odayı ısıtmak için ateş bükme gücüme güvenemezdim. Bu uğursuz yeri yakıp kül etmem işten değildi.

Büyü kullanmayı göze alamıyorsan, birbirimizi ısıtmak zorundayız, dedim. Sonra hemen pişman olarak, Vücut sıcaklığı, diye açıkladım. Yüzündeki ifadeyi silmek için de, Ablalarımla birlikte aynı yatağı paylaşırdık, diye ekledim. Bu yüzden alışığım.

Ellerime hâkim olmaya çalışırım.

Ağzım kurur gibi oldu. Acıktım.

Gülümsemeyi kesti. Sen üstünü değiştirirken aşağıdan yiyecek bir şeyler alıp gelirim. Tek kaşımı kaldırınca, Araya kaynama konusundaki müthiş yeteneğime rağmen yüzümü tanıyabilirler, diye açıkladı. Bu yüzden aşağıda tanınacak kadar kalmamayı tercih ederim. Sahiden de, çantasından bir pelerin çıkarıp üstüne giydi ve arkasını havalandırıp kanatlarını örttü. Onları büyüyle saklama riskini göze alamazdı, çünkü günün erken vakitlerinde bunu zaten yapmıştı. Fark edilemeyecek kadar az bir güç kullandığını söylese de ormanın o bölgesine yakın bir zamanda tekrar gitmeyecektik.

Kapüşonunu yüzüne çekti. Gölgelerin, tehditkâr görüntüsünün ve kanatlarının tadını çıkardım.

Hızlı kanatlarla gelen ölüm. Resmime vereceğim isim buydu.

Bana böyle bakmana bayılıyorum, dedi usulca.

Sesindeki mırlama kanımı kaynattı. Nasıl bakıyormuşum?

Gücümde korkulacak bir şey yokmuş gibi. Beni görüyormuş-sun gibi.

Karşımda, Prythian tarihindeki en güçlü Yüce Lord olduğunu bilerek büyüyen, azıcık dikkati dağılsa bir zihni paramparça edebileceğini bilerek büyüyen bir adam duruyordu. Bu gücü, bu yükü içinde yapayalnız olsa da halkına yönelik tehditlere karşı en güçlü silahına, korkuya sarılan bir adam... Ve ben bu adamı, Kâbuslar Sarayı dönüşünde kavga ederken, can evinden vurmuştum.

Başlarda senden korktum.

Beyaz dişleri kapüşonun gölgesinde parladı. Hayır, korkmadın. Belki biraz gerildin ama hiç korkmadın. O kadar fazla ruhun katıksız dehşetini hissettim ki aradaki farkı anlayabiliyorum. Belki bu yüzden senden uzak durmayı başaramadım.

Ne zaman? Daha soramadan kapıyı arkasından kapatıp aşağıya indi.

Yarı donmuş giysilerimi yağmurla kabaran tenimden sıyırıp çıkarmak tam bir işkenceydi. Temiz kıyafetlerimi giyeyim derken yan duvara toslayıp başımı eğimli tavana, dizimi de pirinç karyola başlığına vurdum. Oda öyle soğuktu ki parça parça soyunup giyinmek zorunda kaldım: Önce buz gibi gömleğimi çıkarıp kuru bir gömlek, sonra pantolonumu çıkarıp yünlü bir tayt, son olarak da sırılsıklam çoraplarımı çıkarıp baldırıma kadar gelen, kalın, el örgüsü patikler giyindim. Hafif Rhys kokan bol kazağı başımdan geçirdikten sonra yatağın üzerinde bağdaş kurup bekledim.

Yatak küçük sayılmazdı ama yanımda o yokmuş gibi yaparak uykuya dalacağım kadar geniş de değildi. Özellikle de kanatları hesaba katarsak.

Yağmur damlalarının hemen tepemdeki çatıda çıkardığı düzenli tıpırtılar, beynimi kemiren düşüncelerin zonklamasına eşlik ediyordu.

Kazan bilir Lucien şimdi Tamlin'e neler rapor ediyordu - tabi saatler önce yapmadıysa.

Tamlin'e o notu göndermiştim... ama dikkate almamayı tercih etmişti. Tıpkı, tüm isteklerimi dikkate almayıp reddettiği, benim iyiliğim ve güvenliğim için kendince doğru bildiği şeyleri yapmaya devam ettiği gibi. Ve Lucien beni kendi isteğim dışında götürmeye hazırdı.

Tüm peri erkekleri yöresel, dominant ve kibirli olsalar da hiçbiri Bahar Sarayı'ndakiler kadar görgüsüz değildi. Çünkü biliyordum, Cassian beni test etmek için limitlerimi zorlayabilirdi ama hayır dediğim anda geri çekilirdi - bunu iliklerimde hissediyordum. Eğer... eğer eriyip gitsem ve Rhys kılını kıpırdatmasa, Cassian'la Azriel'in bana el uzatacağını biliyordum. Önce beni alıp başka bir yere -ihtiyaç duyduğum bir yere- götürürler, sonra da Rhys'in icabına bakarlardı.

Ama Rhys... asla ne hale geldiğimi göremeyecek kadar kendinden geçmezdi; asla o kadar yanıltılmış, kibirli ve kendi âleminde olmazdı. Ianthe'yle tanışır tanışmaz onun ne mal olduğunu anlamıştı.

Üstelik hem tutsak gibi yaşamanın, hem çaresizliğin, hem de bu ikisinin yarattığı dehşetle -her gün- mücadele etmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Bana Prythian'm konforunu ve güzelliklerini sunan Yüce Lord'u sevmiştim; bana resim yapacak zamanı, yiyeceği ve güvenliği sağlayan Yüce Lord'u sevmiştim. Belki küçük bir parçam her zaman ondan hoşlanmaya devam edecekti ama... Amarantha ikimizi de paramparça etmişti. Ya da beni o kadar paramparça etmişti ki benden geriye kalanların Tamlin'le uyuşması artık imkânsızdı.

Artık peşini bırakabilirdim. Bunu kabullenebilirdim. Belki bir süre zorlanırdım... ama atlatırdım.

Rhys'in adımları o kadar sessizdi ki basamakların gıcırtısı olmasa geldiğini anlamayacaktım. Kapıyı çalmasını beklemeden kalkıp açtım. Elinde bir tepsiyle karşımda dikiliyordu. Tepside üst üste konulmuş ikişer kapla birlikte, iki boş kadeh ve bir şişe şarap vardı ve...

Bu kokan şeyin yahni olduğunu söyle, diye fısıldadım. Kenara çekilip içeriye girmesine izin verdikten sonra kapıyı örttüm. Tepsiyi yatağın üzerine bıraktı. Öyle ya, bu odada masa koyacak yer yoktu.

Aşçının dediğine bakılırsa, tavşan yahnisi.

Bunu duymasam da olurdu, dedim. Rhys sırıttı. Gülüşü içimdeki bir şeyi çekiştirince gözlerimi kaçırdım. Tepsiyi salla-mamaya dikkat ederek yatağın kenarına iliştim. Üstteki kapların kapaklarını kaldırdım: iki kâse yahni. Alttakilerde ne var?

Etli börek. Ne eti olduğunu sormaya cesaret edemedim. Ters ters baktım ama Rhys çoktan yatağın ucundan dolaşıp gardıroba uzanmıştı. Çantası elindeydi. Sen başla. Ben üstümü değiştireceğim.

Sahiden de sırılsıklamdı. Donduğundan ve acı çektiğinden şüphem yoktu.

Keşke aşağıya inmeden önce değiştirseydin. Çatalımı alıp yahniyi kepçeledim. Yemeğin buharı yükselip buz tutmuş yüzümü okşayınca derin derin iç geçirdim.

Üstünden çıkardığı ıslak elbiselerden gelen şıpırtı sesleri odayı doldurdu. Çıplak, bronz döşünü düşünmemeye çalıştım. Dövmelerini. Sert kaslarını. Tüm gün idman yaptın. Hiç olmazsa sıcak bir yemek getireyim dedim.

Yahniden bir çatal aldım. Yavan ama yenilebilir; en önemlisi de sıcak. Üzerine giydiği kıyafetlerden gelen hışırtılar eşliğinde sessizce yemeğimi yerken, buzlu küvetleri, iltihaplı yaraları, tırnak mantarlarını düşünmeye çalıştım - yanı başımdaki çıplak vücudu ve üzerinde oturduğum yatak dışında her şeyi. Önce kendi kadehimi, sonra onun kadehini doldurdum.

Rhys, sonunda, kanatlarını sıkı sıkı kapatıp yatakla duvarın köşe çıkıntısı arasından güçlükle sıyrılarak geldi. Bol kesimli ince bir pantolonla, en pamuklusundan dar kesim bir gömlek giymişti. Kendi tabağına yumulduğunda, Bunu kanatlarının üstünden giymeyi nasıl başardın? diye sordum.

Sırtında gizli düğmeli yırtmaçlar var... Normal şartlarda büyüyle kapatıyorum.

www.CeSiesi.Net

Gücünü olur olmadık şeyler için sürekli kullandığına göre çok sağlam bir rezervin olmalı.

Omuz silkti. Bu şekilde gücümün üstünde biriken gerginliği atıyorum. Büyü gücü rahatlamaya -yani taşmaya- ihtiyaç duyar, yoksa haddinden fazla birikip beni delirtebilir. Illyria taşlarına bu yüzden sifon diyoruz: gücü belli bir yere akıtmamıza ve gerektiğinde boşaltmamıza yardım ediyorlar.

Gerçek anlamda delirtmeyi mi kastediyorsun? Boş yahni kâsesini kenara koyup etli böreğin kapağını açtım.

Gerçek anlamda. En azından bana öyle söylendi. Yine de, uzun süre hiç salmadan tuttuğumda çekiştirmeye başladığını hissediyorum.

Bu çok korkunç.

Yeniden omuz silkti. Her şeyin bir bedeli var Feyre. Halkıma kol kanat gerecek kadar güçlü olmamın bedeli bu güçle mücadele etmekse, itirazım yok. Amren bunu nasıl kontrol edeceğimi öğretti. Gerçi ona bundan fazlasını borçluyum. Biz buradayken şehrimi korumaya devam eden kalkan dâhil.

Etrafındaki herkesin güçlü yetenekleri ve dişe dokunur faydaları vardı. Ama ben hâlâ... tuhaf bir hibritten fazlası değildim. Bu kadar zahmete değecek biri değildim.

Öylesin, dedi.

Düşüncelerimi okuma.

Bağı kapattığın zamanlarda bazen kendime engel olamıyorum. Üstelik nereye bakacağını bilirsen, düşüncelerini yüzünden okumak zor değil - ki bu durum bugünkü performansını çok daha etkileyici yapıyor.

Ben etli böreğimi bitirdiğimde, o da yahni kâsesini kenara koydu. Kadehimi üşüyen avuçlarımın arasında tutarak yatakta geri kaydım ve sırtımı yastığa verdim. Şarabımı içerken Rhys'in böreğini yemesini izledim. Onunla gideceğimi düşündün mü? Lokmasını ısırmak üzereyken durdu ve çatalını indirdi. Aranızda geçen konuşmanın her kelimesini duydum. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordum ama yine de... Böreğine geri döndü ve devam etmeden önce bir lokma daha yuttu. Yine de,
elini tutacak olsaydın, bununla yaşamanın bir yolunu bulacaktım. Sonunda senin seçimindi.

Şarabımdan bir yudum aldım. Ya beni zorla götürseydi? Gözlerinde tavizsiz kararlılıktan başka bir ifade yoktu. Seni geri almak için dünyayı yerle bir ederdim.

Omurgamdan bir ürperti geçerken gözlerimi ondan alamadım. Sana zarar vermeye kalksaydı, diye fısıldadım, onu vururdum. Bunu kendime bile itiraf etmemiştim.

Gözleri parladı. Biliyorum.

Yemeğini bitirdi, boş tepsiyi köşeye bıraktı, bana dönüp kadehimi tazeledikten sonra eğilip kendi kadehini doldurdu. O kadar uzundu ki alçak tavana çarpmamak için başını eğmek zorunda kalıyordu.

www.CeviriSitesi.Net

Düşünceye karşı düşünce, dedim. Ama rica ederim eğitimle ilgili olmasın.

Kıs kıs güldü. Bardağını tek dikişte bitirip tepsiye bıraktı. Şarabımdan büyük bir yudum almamı bekledi. Sana bakarken... diye başladı -dilimle üstdudağımdaki şarap damlasını alışımı izledi- ...ölüyormuşum gibi hissettiğimi düşünüyorum. Nefes alamıyormuşum gibi. Seni ölesiye arzuladığım için senin yanında geçirdiğim zamanın yarısında dikkatimi toplayamadığımı düşünüyorum. Ve bu odanın seni doğru dürüst yatağa atamayacak kadar küçük olduğunu. Özellikle de bu kanatlarla. Kalbim hafiften tekledi. Kollarımı, bacaklarımı, yüzümü nereye koyacağımı bilemedim. Şarabın kalanını kafama dikip kadehimi yatağın yanma bıraktım, sonra sırtımı dikleştirip Seni düşünmeden yapamadığımı düşünüyorum, dedim. Ve bunun uzun zamandır böyle olduğunu. Bahar Sarayı'ndayken bile. Belki bu beni hain, yalancı sürtüğün teki yapıyor, ama...

Yapmıyor, dedi. Yüzü ciddiydi.

Ama yapıyordu. Gece Sarayı ziyaretleri arasındaki haftalarda hep Rhysand'ı görmek istemiştim. Tamlin odamı ziyaret etmeyi bıraktığında hiç umursamamıştım. Evet, Tamlin benden vazgeçmişti ama ben de ondan vazgeçmiştim. Bu yüzden de yalancı pisliğin teki oluyordum.

Uyusak iyi olur, diye mırıldandım.

Uzunca bir süre sadece yağmurun pıtırtılarından başka ses duymadım. Sonra nihayet, Tamam, dedi.

Yatağın neredeyse eğimli tavanla birleştiği tarafına doğru emekledim ve sağa sola yalpalayarak yorganın altına girdim. Soğuk nevresimler buzdan eller gibi bedenimi sarmaladı. Ama döşek dalgalanıp battaniye hareket ederken ürpertimin nedeni soğuk değildi. Derken, yatağın yanındaki iki mum söndü.

Bedeninin sıcaklığıyla karanlık aynı anda vurdu. Bu sıcaklığa doğru sürüklenmek işten değildi. Ama ikimiz de kımıldamadık.

Gözlerimi karanlığa dikip soğuk yağmuru dinlerken ondan biraz sıcaklık çalmaya çalıştım.

Öyle fena titriyorsun ki yatak sallanıyor, dedi.

Saçım ıslak, dedim. Yalan değildi.

Rhys bir şey demedi. Sonra döşek gıcırdadı, hemen arkamdaki bölüm çöktü ve Rhys'in sıcaklığı sırtıma çullandı. Beklenti yok, dedi. Sadece vücut sıcaklığı. Sesindeki alaycı tonu duyunca kaşlarım çatıldı.

Ama kocaman ellerini altımdan ve üstümden geçirdi. Birisini üstümden karnımın üzerine atıp beni kendi sıcaklığına çekerken, diğerini kaburgalarımın ve kolumun altından sokup göğüs kafesimi çevreledi ve arkama yaslandı. Bacaklarını bacaklarıma doladığında üstümüze daha yoğun, daha sıcak, limon ve deniz kokulu bir karanlık çöktü.

www.CeSitesi.Net

Elimi karanlığa doğru kaldırınca yumuşak, ipeksi bir şeye değdim: Beni ısıtmak için kanadını üzerime örtmüştü. Parmağımı kanadın içinde gezdirince ürpererek titredi. Beni saran kollarını biraz daha sıktı.

Parmağın... buz gibi, dedi güçlükle. Nefesinin sıcaklığını ensemde hissettim.

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Ama nefesini tekrar hissetmek için boynumu biraz daha büktüm ve parmağımı yine kanadına uzattım ama bu kez tırnağımın ucuyla pürüzsüz yüzeyini hafifçe okşadım. Rhys kasılırken parmakları açılıp karnıma yayıldı.

Seni zalim, yaramaz şey, diye mırladı. Burnu ona doğru yaylandırdığım çıplak ensemi sıyırdı. Sana kimse terbiye vermedi mi?

Illyrialılann böyle hassas bebekler olduğunu bilmezdim. Bu kez başka bir parmağımı kanadına dayayıp aşağıya doğru indirdim.

O anda sert bir şey arkama bastırınca her yerimi ateş bastı; aynı anda hem gerilip hem gevşedim. Ve tekrar okşadım, hem de iki parmağımla ve Rhys okşamayla eş zamanlı olarak arkamda gidip geldi.

Karnıma yaydığı parmaklarıyla başıboş, tembel çemberler çizmeye başladı. Bir parmağını göbek deliğimin etrafında gezdirince aramızdaki milimetrik mesafeyi de kapatarak kendimi ona bastırdım. Bu arada diğer elinin göğüslerime ulaşmasını sağlamak için biraz aşağıya kaydım.

Açgözlü, diye mırıldandığında dudakları enseme değdi değecekti. Soğuk ellerinle terör estirdiğin yetmedi, şimdi de... sahiden, şimdi ne istiyorsun, Feyre?

Daha, daha, daha, diye sessizce yalvarırken parmakları göğüslerime doğru hareket etti. Aynı anda diğer eli de karnımda, karnımın alt tarafında tembel okşamalarla aşağıya, taytımın düşük beline ve altında yükselen sızıya doğru ilerledi.

Rhysand'm dişleri yavaş dokunuşlarla ensemi sıyırdı. Ne istiyorsun, Feyre? Kulak mememi dişledi.

Küçük bir çığlık atarken sırtımı iyice yaylandırdım. Sanki böyle yaparak elini tam istediğim yere getirebilirmişim gibi. Ne söylememi istediğini biliyordum. Ama ona bu zevki tattırmaya-caktım. Henüz.

Bu yüzden, Biraz kafa dağıtmak istiyorum, dedim. Nefesim kesilmişti. Biraz eğlence.

Üstüme abanan vücudu duraksadı.

O anda, ya bunun yalan olduğunu fark etmediyse diye düşündüm. Ya... ya gerçekten istediğimin bunlar olduğunu düşündüyse?

Ama elleri gezintiye devam etti. O zaman kafanı dağıtma zevkini bana bağışla.

Elini kazağımın yakasından içeri sokup doğrudan gömleğimin altına daldırdı. Çıplak tenimdeki nasırlı parmakları göğsüme uzanıp göğüs ucumun

etrafında bir tur atınca inledim. Enseme, Bunları severim, diye fısıldayıp diğer göğsüme geçti. Bunları ne kadar sevdiğimi bilemezsin.

Parmak boğumuyla göğüs ucumu sıvazlayınca bir inilti daha kopardım ve o dokunuş karşısında sessizce boyun eğerek ona yalvardım. Arkamda taş gibi sertleşmişti. Kendimi o sertliğe doğru bastırınca dudaklarından yumuşak, şehvetli bir tıslama çıktı. Kes şunu, diye hırladı tenime. Eğlencemi berbat edeceksin.

Böyle bir şey yapmazdım. Orasına dokunma ihtiyacıyla yatakta kıvrılıp elimi uzatacak oldum ama cık cık edip kendini iyice arkama bastırınca elimi sokacak yer kalmadı.

Önce ben sana dokunmak istiyorum, dedi. Sesi o kadar genizden geliyordu ki söylediklerini anlamakta güçlük çektim. Sadece... bırak sana dokunayım. Talebini vurgulamak için göğsümü avuçladı

O kadar çaresiz bir yakarıştı ki durdum ve diğer elinin karnımda yeniden başlattığı tembel okşamalara boyun eğdim.

Sana baktığımda nefesim kesiliyor.

Sana dokunmama izin ver.

Kıskanmıştım ve kan beynime sıçramıştı.

Benim kadınım.

Bu düşünceleri, bana verdiği bu ipuçlarını kafamdan uzaklaştırdım.

Rhys, yemeğiyle oynayan bir kedi gibi, parmağını külotumun lastiğinin altında boydan boya gezdirdi.

Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

Güçlükle, Lütfen, diyebildim.

Enseme doğru güldü. Demek ki biraz terbiye almışsın. Eli sonunda külotun altına kaydı ve orama ilk temasıyla boğazımın derinliklerinden bir inilti koptu.

Rhys kendisini bekleyen ıslaklığı fark edince tatmin dolu bir hırıltı çıkardı. Başparmağıyla uyluklarımın zirvesindeki o noktanın üzerinde çemberler çizdi, kenarından sataştı, üzerinden
sıyırarak geçti, ama hiç doğrudan temas etmedi.

Diğer eliyle nazikçe göğsümü sıkarken, başparmağını nihayet istediğim yere bastırdı. Kalçalarımı sallarken başımı tamamen geri atıp omzuna yasladım. Başparmağıyla fiske vurunca nefesim kesildi.

Kesik çığlığımı duyunca kısık sesle güldü. Böyle mi?

Cevabım uzun bir inlemeden ibaretti. Daha daha daha.

Parmakları aşağıya kaydı, yavaşça, arsızca ve nihayet hedefine ulaştığında tüm bedenim, aklım, ruhum, hiç acelesi yokmuş gibi oyalanan parmaklara kilitlendi.

Piç kurusu. Lütfen dedim yeniden ve beklentimi vurgulamak için kıçımı kasıklarına bastırdım.

www.Sepsitesi.Net

Bu temasla tıslayarak bir parmağını içime soktu.

Lanet olsun... Feyre...

Ama çoktan parmağının üzerinde gidip gelmeye başlamıştım. Derin bir of çekerek tekrar lanet okudu. Dudaklarını enseme yapıştırdı, öpe öpe kulağıma tırmandı.

Ben yağmuru bastıran bir sesle inlerken o ikinci parmağını da sokup beni öyle doldurdu ki düşüncelerime, nefeslerime yer kalmadı. Dudaklarını kulağımda gezdirerek, işte bu, diye mırıldandı.

Boynumun ve kulağımın gördüğü ilgiden bunalmıştım. Elimden geldiğince döndüm ve Rhys'i orama, külotumun içindeki eline bakarken buldum. Parmaklarını içime alışımı seyrediyordu.

Dudaklarına atılıp altdudağım ısırdığımda gözleri hâlâ oram-daydı.

Parmaklarını daha derine, daha sert sokarak inledi.

Umurumda değildi, ağzımı açıp kendimi tamamen ona teslim ederken ne olduğum, kim olduğum umurumda değildi. Dili ağzımın içine öyle bir süzüldü ki bacaklarımın arasında olsa neler yapabileceğini hemen anladım.

Parmakları içime girip çıktı, yavaşça, sertçe - ve tüm varlığım onların verdiği hisse, her derin dalışla birlikte içimde yükselen basınca, tempoya ayak uyduran dilinin ağzımdaki hareketlerine hapsoldu.

Bilemezsin bunu ne kadar... Sözünü yarıda kesip tekrar inledi. Feyre.

Adımı dudaklarından duymak beni bitirdi, iliklerime kadar sarsıldım ve çığlığı bastığım an, sesimi yalayıp yutmak istermiş gibi dudaklarını ağzıma dayadı. Ben kollarının arasında zangır zangır titrerken, dilini damağımda gezdirdi. Ardından, hırıltılı nefeslerle tekrar lanet okudu ve son sarsıntılarım dinene kadar, titrek pelte kıvamına gelip kendimi kollarına bırakana kadar, parmaklarını sokup çıkarmaya devam etti.

Rhys nihayet parmaklarını çekip yüzüme bakmak için başını kaldırdığında, yeterince düzgün ve hızlı nefes alamıyordum. Kâbuslar Sarayı'nda ıslaklığını hissettiğim zaman bunu yapmak istemiştim. Orada herkesin içinde sana sahip olmak da muhteşem olurdu ama asıl yapmak istediğim şey... -gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarını ağzına götürdü- ...buydu. Ve emdi. Parmaklarının tadına baktı.

Benim tadıma baktı.

Onu canlı canlı yiyecektim. Yatağa geri itmek için elimi göğsüne kaydırdım ama bileğimden tuttu. Sen beni yalarken, dedi ta-razlı bir sesle yalnız olmak istiyorum, herkesten uzakta. Çeneme ve boynuma keskin öpücükler kondurdu. Çünkü o sırada kendimi koy verip bir dağı yıkacak kadar yüksek sesle kükreyeceğim.

Oracıkta yeniden ıslandım. Rhys kıs kıs güldü. Ve ben seni yalarken, diye devam etti, kollarını belime dolayıp beni kendine çekerek, seni masaya yatırıp kendime bir güzel ziyafet çekeceğim.

Mızıldandım.

Dudaklarını ensemde tutarak, Seninle nerede, nasıl sevişmek istediğimi düşünmek için bol bol vaktim vardı, dedi. Parmakları külotumun altına kaydı ama orada durdu. Bu gece orada uyuyacaklardı. Hepsini bir gecede tüketmeye niyetim yok. Özellikle de seni duvara dayayıp sikemeyeceğim bir odada.

Ürperdim. Arkama yasladığı erkekliği hâlâ uzun ve sertti. Bunu hissetmeliydim, bu hatırı sayılır uzunluğu içimde hissetmeliydim...

Uyu, dedi. Sualtında nefes al dese daha iyiydi.

Ama vücudumu yeniden okşamaya başladı, uyarmak için değil, yatıştırmak için. Karnımdan aşağı ve yanlarıma doğru uzun, rahatlatıcı okşamalar.

Uyku beni düşündüğümden çabuk yakaladı.

Ve şarap yüzünden miydi, yoksa beni üzüm gibi sıkıp çıkardığı zevk yüzünden miydi bilmiyorum — ama bir tek kâbus bile görmedim.

49. BÖLÜM

Uyandığımda ısınmış, dinlenmiş ve sakinleşmiştim. Güvendeydim.

Gün ışığı kirli pencereden içeri doluyor, gözümün hemen önündeki, tüm gece beni soğuktan koruyan kanadın kırmızı ve altın renklerini aydınlatıyordu.

Kollarını bedenime saran Rhysand'ın nefesleri derin ve düzenliydi. Çok nadiren bu kadar sesli, bu kadar huzurlu uyuduğunu gayet iyi biliyordum.

Dün gece yaptığımız şey...

Yüzüne bakmak için yatakta hafifçe dönerken kollarını biraz daha sıktı, sabah sisine karışıp kaybolmamı engellemek istermiş gibi.

Başımı koluna dayayınca gözlerini açtı. Kanadının şemsiyesi altında birbirimize baktık.

Ve o anda sonsuza dek böyle kalmak istediğimi farkettim.

Benimle o pazarlığı neden yaptın? diye sordum usulca. Neden benden her ayın bir haftasını istedin?

Menekşe gözleri kapandı.

Nasıl bir cevap beklediğimi düşünmeye cesaret edemedim ama bunu da beklemiyordum doğrusu: Çünkü Amarantha'ya bir açıklama yapmam gerekiyordu. Çünkü Tamlin'i kızdırmak istedim. Üstelik seni hayatta tutmaya ihtiyacım vardı ama bunu
yaparken merhametli görünmemeliydim.

Ya.

Dudakları gerildi. Biliyorsun... Halkım ve ailem için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Ve bu oyundaki piyon ben olmuştum.

Kanatlarını arkasında katlayınca puslu ışığa karşı gözlerimi kırpıştırdım. Banyo? diye sordu.

www.CepSitesi.Net

Alt kattaki kirli, leş gibi kokan banyo gözümün önüne gelince yüzümü buruşturdum, ihtiyacımı karşılayacağına beni daha beter kirletirdi. Bağırsaklarımdaki hareketlenmeyi bastırarak, Derede yıkanmayı tercih ederim, dedim.

Rhys kısık bir kahkaha atarak yataktan kalktı. O halde buradan hemen çıkalım.

Bir an, dün gece olanları rüyamda görüp görmediğimi düşündüm. Bacaklarımın arasındaki hafif, hoş ıslaklığa bakılırsa rüya değildi ama...

Belki de hiçbir şey olmamış gibi davranmak en iyisiydi.

Diğer seçenek katlanabileceğimden fazla gelebilirdi.

Günün çoğunu havada geçirdik. Olabildiğinde geniş bir alanı tarayarak uzaklara, ormanlık steplerin Illyria Dağları'yla buluştuğu yamaçlara uçtuk. Dün geceden bahsetmedik - hatta neredeyse hiç konuşmadık.

Başka bir açıklık. Güçlerimle oynayacağım başka bir gün. Kanatlar, yabalama, ateş, buz, su derken... şimdi de rüzgâr. Gün Sarayı'mn geniş vadilerinden ve buğday tarlalarından geçerek karlı zirvelere doğru gücünü artıran rüzgâr.

Saatler geçtikçe, içinde tuttuğu kelimelerin dudaklarına kadar yükseldiğini hissedebiliyordum. Ne zaman mola versek onu bana bakarken yakalıyordum; ağzını açarken... ve sonra kapatırken yakalıyordum.

Bir noktadan sonra yağmur başladı ve gökyüzünü kaplayan bulutlarla birlikte hava iyice soğudu. Karanlık çöktükten sonra hiç ormanda kalmamıştık. Ağaçların arasında sinsi sinsi dolaşan ne tür yaratıklar olduğunu merak ediyordum.

Rhys beni kucağına alıp gökyüzüne çıkardığında güneş batmak üzereydi.

Sadece rüzgâr, bedeninin sıcaklığı ve güçlü kanatlarının gümbürtüsü.

Sonunda cesaretimi topladım. Sorun ne?

Altımızdan geçen karanlık çam ağaçlarına bakmaya devam etti. Sana anlatmam gereken bir hikâye daha var.

Bekledim. Ama devam etmedi.

Elimi yanağına koydum. Tüm gün boyunca ilk samimi dokunuştu. Kasvetli gözleri bana dönerken teni buz gibiydi. Arkamı dönüp gitmem... Bunu sana yapmam, diye yemin ettim.

Bakışları yumuşadı. Feyre...

Sözünü bitiremeden acı içinde haykırıp üstüme eğildi.

Darbeyi hissettim - bağ üzerinden gelip mental kalkanımı yırtarak geçen kör edici acıyı, aşağıdaki orman örtüsünde gizlenen bir düzine yaydan fırlatılan okların Rhys'in bedenine saplanırken çıkardığı titreşimleri hissettim.

Derken, düşmeye başladık.

Rhys bana sarıldı ve büyü gücüyle etrafımızı karanlık bir rüzgârla kaplayarak yabalamaya hazırlandı - ama yapamadı.

Yapamadı, çünkü bedeninde üvez oklar saplıydı. Ve kanatlarında. İzimizi bulmuşlardı; dün, Lucien'e karşı o azıcık büyüyü kullandığında, bir şekilde izini sürmüşler ve oradan çok uzakta olmamıza rağmen bizi bulmuşlardı.

Ve bu kez daha çok okla saldırmışlardı.

Rhys'in tüm gücü saf dışıydı. Çok geçti.

Oklar kanatlarını yırtmıştı. Bacaklarına saplanmıştı.

Sanırım çığlık atıyordum. Düşüşten korktuğum için değil, Rhysand için; okların üzerindeki kan ve yeşilimsi parlaklığı gördüğüm için. Oklar sadece üvez değil, aynı zamanda zehirliydi.

Karanlık bir rüzgâr -onun gücü- bana çarptı ve birden havada taklalar atarak ondan uzaklara savruldum: Beni okların menzilinden çıkarmak için var gücüyle savurmuştu.

Rhys'in gazap dolu kükremesi ormanı, ilerideki dağları salladı. Kuşlar bu feryattan kaçmak için dalgalar halinde havalandılar.

Yoğun bitki örtüsüne dalıp dalları kırarak ve çam yapraklarını sağa sola savurarak düşerken, tüm vücudum acı içinde haykırdı. Düştüm, düştüm...

Odaklan odaklan odaklan.

Bir keresinde beni Tamlin'in hışmından koruyan o hava kalkanını çağırdım ve altıma doğru bir ağ gibi savurdum.

Ardından o görünmez duvara öyle sert çarptım ki sağ kolum kırıldı sandım.

Ama... en azından ağaçların arasına yaptığım dalış durmuştu.

Bu karanlıkta on metre aşağıdaki zemini görmek neredeyse imkânsızdı.

Hava kalkanıma fazla güvenemezdim: ağırlığımı uzun süre taşıyamayabilirdi.

Aşağıya bakmamaya çalışarak kalkanın üzerinde ilerledim ve son birkaç adımı boş verip kalın bir çam dalına atladım. Dalın üstüne çıkıp ağacın gövdesine ulaştım ve sıkı sıkı tutundum. Acıyı ve karaya ayak basmanın sağlamlığını hissederek, nefes nefese, zihnimi toparladım.

Rhys'i, kanat seslerini, bir sonraki kükremesini duyabilmek için etrafı dinledim. Ama nafile.

Bizi bulmaya gelen okçulardan hiçbir iz yoktu. Rhys beni onlardan uzağa, çok çok uzağa savurmuştu. Tırnaklarımı ağacın kabuğuna geçirip onun sesini duymayı beklerken tir tir titriyordum.

Üvez oklar. Zehirli üvez oklar.

Orman gittikçe kararırken, ağaçlar kuru iskeletler gibi görünmeye başladı. Kuşlar bile suspus oldu.

Avucuma, avucumdaki göz dövmesine bakarak bağ üzerinden körlemesine bir düşünce yolladım. Neredesin? Yerini söyle gelirim. Seni bulurum.

Bağın sonunda kara taş duvar yoktu. Sadece sonsuz karanlık vardı.

Ormanda bir şeyler -kocaman, devasa şeyler- hışırtılar çıkararak dolanıyordu.

Rhysand. Cevap yok.

www.cepsitesi.net

Son ışık da kayboldu.

Rhysand, lütfen.

Çıt yoktu. Aramızdaki bağ... sessizdi. Kalkanımın diğer tarafında beni koruduğunu, tahrik ettiğini, kahkahalar attığını hissetmediğim bir an bile olmamıştı. Ama şimdi... gitmişti.

Uzaklardan genizsi bir homurtu yükseldi; birbirine sürten taşlardan çıkan ses gibi.

Tüylerim diken diken oldu. Günbatımmdan sonra hiç ormanda kalmamıştık.

Elimde kalan birkaç oktan birini yayıma yerleştirirken sakinleştirici nefesler aldım.

Parlak ve kara bir şey altımdan sinsi sinsi geçti. Ezilen kuru yapraklardan gelen sese bakılırsa bu şeyin iğne uçlu kocaman pençeleri vardı.

Sonra bir çığlık yükseldi. Yüksek sesli, panik halinde çığlıklar. Her neyse, sanki lime lime ediliyordu. Rhys değil - başka bir şey.

Yeniden titremeye başladım. Benimle birlikte titreyen okumun ucu parlıyordu.

Neredesin neredesin neredesin

Seni bulmama izin ver seni bulmama izin ver seni bulmama izin ver.

Yayımın telini çıkarttım. En ufak bir ışık yansıması beni ele verebilirdi.

Karanlık benim müttefikimdi; karanlık beni saklayabilirdi.

ilk yabalamam öfke sayesinde olmuştu, ikinci başarımı da öfkeye borçluydum.

Rhys yaralanmıştı. Onu yaralamışlardı. Onu hedef almışlardı. Ve şimdi... şimdi...

içimde çağlayan şey sıcak öfke değildi.

Çok daha kadim, çok daha soğuk bir şeydi - ve öyle güçlüydü ki odaklanmamı bıçak gibi keskinleştirmişti.

Ve onun izini bulmak istiyorsam, onu son gördüğüm yere gitmek istiyorsam... bu karanlığın bir parçası olmak zorundaydım.

Ağaçtan inip ayağımı yere basmak üzereyken bir şeyin hırlayıp tıslayarak yandaki çalıların içinden fırladığını farkettim. Kendimi karanlığa ve yıldız ışığına katlayarak üzerinde durdu-
ğum daldan karşımdaki ağacın üzerine yabaladım. Aşağıdaki yaratık bir çığlık kopardı ama oralı olmadım.

Geceydim ben; rüzgârdım.

Ağaçtan ağaca yabaladım. Öyle hızlıydım ki ormanın zemininde gezinen hayvanlar beni neredeyse hiç fark edemedi. Ve pençelerimle kanatlarımı çağırabiliyorsam... gözlerimi de değiştirebilirdim.

Alacakaranlıkta o kadar çok avlanmıştım ki hayvan gözlerinin nasıl çalıştığını, nasıl parladığını biliyordum.

www.CepSitesi.Net

Serinkanlı emrime uyan gözlerim büyüyüp değişmeye başladı. Başka bir ağaca yabaladım. Altımdaki kalın dalın üzerinde yürüdüm, tam tekrar yabalarken geçici bir körlük yaşadım ve işte...

Dünyaya yeniden ayak bastığımda gece ormanı artık çok daha netti. Ormanın zemininde dolaşan şeyler de öyle... Hiçbirine bakmadım.

Hayır, tüm dikkatimi ağaçlar arasında yabalamaya vererek saldırıya uğradığımız yere doğru ilerledim; bu arada sürekli olarak bağı çekiştirmeye, bağın sonundaki tanıdık duvarı aramaya devam ettim. Derken...

Yukarıdaki dallardan birine saplanmış bir ok gördüm. Hemen dala yabaladım.

Üvez oku daldan çekip alırken ölümsüz vücudum ürpererek tepki verdi; ağzımdan kısık bir hırlama çıktı.

Rhys'e kaç okun isabet ettiğini sayamamıştım. Beni korumak için bunlardan kaçına kendi bedenini siper etmişti?

Oku sadağıma koydum ve alanı taramak için geniş bir çember çizerek yoluma devam ettim — ta ki yeni bir ok görene kadar. Bu kez çam iğneleriyle dolu zemindeydi.

Arkamda muhtemelen parlak kırağılar bırakarak okun atılmış olabileceği yere doğru yabaladığımda bir tane daha buldum, sonra bir tane daha. Hepsini topladım.

Kırılıp parçalanmış çam dallarıyla dolu bir yere ulaştığımda nihayet Rhys'in kokusunu aldım. Ağaçların parlak buzlarla kaplı olduğu açıklıkta Rhys'e ait kan izlerini bulabilmek için dalları ve yeri incelerken...

Her yerin üvez oklarla dolu olduğunu gördüm.

Burada pusu kurup beklemişler ve yüzlercesini aynı anda fırlatmışlardı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Rhys pusuyu fark edememiş, kaçamamıştı. Özellikle de ben dikkatini dağıttığım için. Tüm gün boyunca.

Civardaki yaratıkların kokumu almasını engellemek için aynı yerde fazla kalmamaya gayret ederek hızlı hızlı yabaladım ve tüm alanı taradım.

İzlerin söylediğine göre çok sert düşmüştü. Ve onu sürükleyerek götürmek zorunda kalmışlardı. Aceleyle.

Kan izlerini gizlemeye çalışmışlardı ama... bilinci yerinde olmadığı için zihnine ulaşamasam bile, kokusunu her yerde bulabilirdim. Bu kokuyu her yerde bulurdum.

İzleri yok etme konusunda iyi olabilirlerdi. Ama ben onlardan daha iyiydim.

İşaretleri okuyarak iz sürmeye devam ederken, yayımda hazır bir ok tutuyordum.

Saldırıyı gerçekleştirenler çok kalabalık olsa da onu götürenlerin sayısı iki düzine kadardı. Diğerleri yabalayarak gitmişti. Geriye sadece Rhys'i dağlara doğru -dağlarda onları bekleyen meçhul kişiye doğru- götüren bir grup kalmıştı.

www.CemSitesi.Net

Hızlı hareket ediyorlardı. Ormanın derinliklerine, uzakta uyuyan devler gibi yükselen Illyria Dağları'na doğru. Rhys'in kanı yol boyunca her yere damlamıştı.

Bu izler onun hayatta olduğunu söylüyordu. Hayattaydı - ama yaraları bir an önce kapamazsa... Üvez oklar görevlerini yapmaya devam edecekti.

Tamlin'in gözcülerinden birini isabetli tek üvez okla yere sermiştim. Bunlardan oluşan bir yaylım ateşinin neler yapabileceğini düşünmemeye çalıştım. Rhys'in acı içindeki haykırışı kulaklarımdan gitmiyordu.

Ve içimde kabaran acımasız, kararlı öfkeyle birlikte, eğer Rhys yaşamıyorsa, hayata döndürülemeyecek kadar ağır yaralanmışsa, bunu kimin, hangi sebeple yaptığına bakmamaya karar verdim.

Hepsi geberecekti.

Ana gruptan ayrılan izler gördüm. Muhtemelen geceyi geçirecek bir yer bulmaya gönderilen keşif koluna aitti. Yabalamamı yavaşlatıp adımlarını daha dikkatli inceledim. İzler ikiye ayrılıyordu; nereye gittiklerini gizlemeye çalışır gibiydiler. Her ikisinde de Rhys'in kokusu vardı.

Demek ki elbiselerini yanlarına almışlardı. Çünkü beni onunla birlikte görmüşler ve iz sürebildiğimi öğrenmişlerdi. Onun peşinden geleceğimi biliyorlardı. Bir tuzaktı. Büyük ihtimalle bir tuzaktı.

Bir ağacın üst dallarından birine tüneyip grubun ikiye ayrıldığı yeri dikkatle inceledim. Birisi doğrudan dağlara yönelirken, diğeri dağlara paralel olarak yoluna devam ediyordu.

Dağlar Illyria topraklarmdaydı, yani devriyeler tarafından fark edilme riskini göze almak zorundaydılar. Oraya doğru gidecek kadar aptal olmadıklarını düşüneceğimi sanıyorlardı. Nö-betçisiz, devriyesiz orman yolunu tercih ettiklerini düşüneceğimi sanıyorlardı.

iki yolu da koklayarak seçeneklerimi değerlendirdim.

Onun kokusuna karışan, küçük, ikinci kokuyu hesaba katmamışlardı.

Dağa giden izler boyunca rüzgârla yarışarak yabalarken, ikinci koku hakkında düşünmemeye çalıştım. Dün geceden sonra kendi kokumun onun üstünde kaldığını aklıma getirmemeye çalıştım. Sabah çamaşırlarını değiştirmişti ama bedenindeki kokum... Yıkanmadığı için her yerinde ben vardım.

Böylece ona doğru yabaladım; kendime doğru. Ve bir dağın eteğindeki, içinden cılız bir ışık gelen küçük bir mağaraya ulaşınca... durdum.

Bir kırbaç sesi geldi.

O anda aklımdaki her kelime, her düşünce, her duygu uçup gitti. Bir şaklama daha - ve tekrar.

Yayımı omzuma asıp ikinci bir üvez ok aldım. Birinin ucu aşağıya, diğerininki yukarıya bakacak şekilde iki oku birbirine bağlayıverdim. Sonra iki ok daha alıp aynı şeyi tekrarladım, işim

bittiğinde iki elimdeki uyduruk ok-hançerlere baktım ve kırbaç tekrar şakladığında... mağaraya yabaladım.

Seçtikleri dar ağızlı mağara, geniş ve kavisli bir tünele açılıyordu. Fark edilmemek için tünelin iç tarafında kamp kurmuşlardı.

Öndeki iki nöbetçi -armasız zırhlar içinde, yüzleri tanıdık gelmeyen iki Ulu Peri- yanlarından geçtiğimi fark etmedi.

Diğer iki gözcü, gözlerini öndeki nöbetçilerden ayırmadan, mağaranın girişinde devriye geziyordu. Beni fark etmelerine fırsat vermeden, ortaya çıktığım gibi kayboldum. Zaman kayıp bükülürken köşeyi döndüm ve gece-görüşlü gözlerim ışıktan kamaştı. Karşıma çıkan başka iki gözcüyü göz açıp kapayıncaya kadar yabalayıp geçerken, gözlerimi de değiştirdim.

Mağaranın içindeki diğer dört gözcüyü, yaktıkları küçük ateşi ve Rhys'i ne hale getirdiklerini görünce... Aramızdaki bağa yüklendim; kara duvarı hissettiğimde neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım... Ama arkasında hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik.

Rhys'in kollarını, nereden bulduklarını bilmediğim, tuhaf, mavimsi taş zincirlerle mağaranın iki duvarına bağlamışlardı. Vücudu zincirlerden aşağı sarkıyordu, sırtı parçalanmış et yığınına dönmüştü. Ve kanatları...

Kanatlarındaki üvez okları çıkarmamışlardı. Tam yedi tane.

Sırtı bana dönüktü. Ancak teninden süzülen kanları görünce yaşadığını anladım.

Bu yeterliydi. Patlamam için bu yeterliydi.

Ellerinde bir örnek kırbaçlar bulunan iki gözcüye yabaladım.

Etraftaki arkadaşlarının haykırışları arasında üvez oklarımı boyunlarına sapladım - derin, ölümcül; avlanırken sayısız kez yaptığım gibi. Bir, iki... ve kamçılarıyla birlikte yere yığıldılar. Diğerleri saldırmaya fırsat bulamadan en yakmdakine yabaladım.

Oluk oluk kan aktı.

Yabala, vur; yabala vur.

O kanatlar... O güzelim, güçlü kanatlar...

Mağaranın girişindeki gözcüler koşarak içeri geldi.

Ve son ölenler onlar oldu.

Ellerimdeki kanın verdiği his Dağın Altı'ndakinden çok farklıydı. Bu kan... keyif veriyordu. Kana karşı kan. Ondan akıttıkları hem damla kana karşı kan.

Son çığlıkların yankısı da dindiğinde mağaraya sessizlik çöktü. Kanlı üvez hançerlerimi belime sokuşturup Rhys'in önüne yabaladım. Yüzünü tuttum. Beyazdı... aşırı beyazdı.

Ama göz kapaklarını hafifçe aralayarak inledi.

Tek kelime etmedim. Üzerinde bıraktığım kanlı el izlerini görmezden gelerek kelepçesini çekiştirdim. Zincir buz gibiydi; hatta buzdan da beterdi.

Tuhaf hissettiriyordu. Zincirlerin verdiği tuhaf sızıyı, omurgamdan aşağı gönderdiği güçsüzlük hissini bastırarak kelepçesini açtım.

Dizlerini yere öyle kötü vurdu ki suratımı buruşturdum. Hemen havada asılı kalan diğer eline atılıp çözdüm. Sırtından, göğsünden akan kanlar, kaslarının aralarında birikiyordu.

Rhys, diye fısıldadım. Acı ve bitkinlik yüzünden adeta cam kadar incelen mental kalkanın arkasında titrek bir ışık hissedince, neredeyse ben de dizlerimin üzerine çökecektim. Oklarla delik deşik olmuş kanatları hâlâ açıktı ve acıyla öyle gerilmişlerdi ki irkildim. Rhys. Eve yabalamalıyız.

Gözlerini yeniden açarak, güçlükle, Yapamam, dedi.

O oklarda ne tür bir zehir varsa, demek ki tüm büyülerini, tüm gücünü...

Ama diğer grup yakınlardayken burada kalamazdık. Sıkı tutun, dedikten sonra elini tuttum ve ikimizi sisli geceye yabaladım.

Rhys'in ağırlığı ve gücü adeta beni geri çekiştirdiği için çok ağır yabalayabiliyorduk. Çamurda yürümeye çalışmak gibiydi. Yine de tüm dikkatimi ormana vererek yosun kaplı küçük mağaraya doğru ilerledim. Nehir kenarındaki kayaların içindeki bu mağarayı, günün erken saatlerinde susuzluğumu gidermeye çalışırken fark etmiştim, içeri göz attığımda kuru yapraklardan başka bir şey görememiştim. Biraz rutubetli olsa da, en azından güvenliydi. Açık alanda olmaktan iyiydi ve o anda başka seçeneğimiz yoktu.

Her kilometre ayrı bir eziyetti. Ama elini sıkı sıkı tuttum, çünkü bırakırsam, bir daha asla bulamayacağım bir yerde kalmasından korkuyordum ve...

Ve işte gelmiştik; o mağaradaydık. Mağaranın ıslak ve soğuk zeminine yığıldığımızda Rhys acı içinde homurdandı.

Rhys, diye sızlanıp ona uzanayım derken karanlıkta tökezledim. Zifiri karanlıktı ama etrafımızdaki yaratıklar yüzünden ateş yakmayı göze alamazdım.

Bedeni buz kesmişti ve hâlâ kanıyordu.

Gözlerimi tekrar değiştirip halini yakından görünce boğazım düğümlendi. Sırtındaki kırbaç yaraları kanamaya devam ediyordu ve kanatları... Şu okları çıkarmam gerek.

Tekrar homurdandı ama ellerini yere dayayıp kendini hazırladı. Onu bu halde, muzip bir yorum yapamazken, yarım bir gülümseme bile veremezken görmek...

Kanadına yaklaştım. Bu biraz canını yakacak. Güzelim derisine saplanan okları incelerken dişlerimi sıktım. Okları kırıp iki uçtan çekerek çıkarmak zorundaydım.

Hayır, kırmamalıydım. Kesmeliydim. Herhangi bir çıkıntının veya çapağın daha fazla zarar vermemesi için yavaşça, dikkatle, düzgünce kesmeliydim. Derisinin içinde kalan bir üvez kıymığının neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

Yap şunu, dedi nefes nefese. Sesi boğuktu.

Toplamda yedi ok vardı: üçü bu kanatta, dördü ötekinde. Bacaklarındaki okları, her nedense, çıkarmışlardı; yaraları şimdiden yarı kabuk bağlamıştı.

Yer kan gölüne dönmüştü.

Uyluğuma bağladığım bıçağı aldım, okun açtığı yarayı inceledim ve sapını dikkatlice tuttum. Rhys tısladı. Elimi kıpırdatmadım.

Yap, diye tekrarladı. Yere dayadığı ellerini yumruk yapmıştı ve parmak boğumları bembeyazdı.

Bıçağımın tırtıklı kısa bölümünü oka dayadım ve elimden geldiğince sarsmadan testerelemeye başladım. Kan revan içindeki sırt kasları oynayıp gerildi; nefesi keskinleşip düzensizleşti. Çok yavaş... aşırı yavaş yol alıyordum.

Ama daha hızlısı onu daha çok yaralayabilir, hassas kanadına daha fazla zarar verebilirdi.

Biliyor musun, dedim, kırt kırt seslerini bastırarak, o tek yaz, on yedi yaşımdayken, Elain bana boya getirmişti. Ekstra şeylere harcayacak azıcık paramız varken Nesta'yla bana sürpriz yapmak istemişti. Tam takım almaya parası yetmediği için sadece kırmızı, mavi ve sarı boya vardı. Elimden geldiğince uzun süre yetirmeye çalışarak hepsini son damlasına kadar kullandım ve kulübemizin her yerine minik süslemeler yaptım.

Rhys iniltiyle karışık bir nefes verirken kesmeyi bitirmiştim. Ne yaptığımı ona belli etmeden, okun ucunu tutup düzgün bir hareketle çekiverdim.

Rhys bedenini kasıp lanet okurken yarasından kan fışkırdı -ama hemen durdu.

Neredeyse derin bir oh çekecektim. Sıradaki oka geçtim.

Masayı, dolapları, kapı çerçevelerini... Yatak odamızdaki eski, siyah şifonyerde hepimizin birer çekmecesi vardı. Gerçi içine koyacak fazla giysimiz yoktu ya, neyse. ikinci oku daha hızlı kestim ve çekerken Rhys bu kez kendini hazırladı. Kan fışkırdı ama hemen kabuk bağladı. Üçüncüyü kesmeye başladım. Elain'in çekmecesine çiçekler yaptım. Küçük güller, begonyalar, irisler. Nesta'nm çekmecesine... Diğer ucundan çekince okun üst parçası yere düşüp tıkırdadı.

Kanın akmasını ve durmasını izledim. Ardından Rhys'in titreyerek kanadını yavaşça yere dayamasını.

Diğer kanada geçince, Nesta'nın çekmecesine alevler yaptım, diye devam ettim. Her zaman kızgın, her zaman ateş gibiydi... Bence Amren'le ikisi çabuk kaynaşırdı. Ayrıca, kabul etmese de, Velaris'i çok severdi. Bence Elain de severdi. Gerçi sırf biraz huzur ve sakinlik bulmak için Azriel'le takılırdı, büyük ihtimalle.

Bunu düşününce gülümsedim. Birbirlerine ne kadar yakışırlardı. Tabi malum savaşçı gizliden gizliye Mor'u sevmekten vazgeçerse. Bundan

www.CenSiest.Net

şüpheliydim. Azriel muhtemelen yıldızların arasında bir karanlık fısıltısına dönüşene kadar Mor'u sevmeye devam edecekti.

Dördüncü oku bitirip beşinciye geçtim.

Rhys yere bakarak konuşurken sesi boğuktu. Kendi çekmecene ne yaptın?

Beşinciyi çıkardım ve altmcıya geçerken, Gece gökyüzü, diye cevap verdim.

Rhys dondu kaldı. Yıldızlar, ay, bulutlar, dedim. Ve sonsuz siyah gece. Altıncı da bitmişti. Yedinciyi keserken, Neden bilmiyorum, diye devam ettim. Aslında geceleri pek dışarı çıkmazdım, çünkü av yüzünden öyle yorgun olurdum ki hemen yatmak isterdim. Bazen düşünüyorum da, acaba... Yedinci ve son oku da çekip çıkardım. Acaba bir yanım beni bekleyen şeyin farkında mıydı? Kibar bir çiçek yetiştiricisi veya ateş gibi yanan biri değil de, gece kadar ıssız, dayanıklı ve değişken biri olacağımın? Nereye bakacağını bilenler için güzelliklerle dolu ama bakmaya gerek duymayanlar için korku veren biri olacağımın? Gerçi bana bakmayanları kafama taktığım söylenemezdi ama... Acaba, tüm o çaresizlik ve umutsuzluk içinde bile, tamamen yalnız olmadığımı hissetmiş miydim? Başından beri hep burayı mı arıyordum? Sizi?

Kanaması durunca diğer kanadını da yere bıraktı. Sırtındaki kırbaç yaraları yavaşça kabuk bağlamaya başladı. Ellerini yerde tutarak iki büklüm dururken etrafından dolanıp önünde diz çöktüm.

Başını kaldırdı. Acı dolu gözler, kanı çekilmiş dudaklar. Hayatımı kurtardın, diye hırıldadı.

Kim olduklarını sonra anlatabilirsin.

Rhys, buna rağmen, Pusuydu, diye açıkladı. Bir yandan da yara bere var mı diye yüzümü kontrol etti. Gücümü sıfırlamak için kraldan aldıkları kadim zincirlerle gelen Hybern askerleriydi. Dün kullandığım büyünün izini sürmüş olmalılar... Üzgünüm. Sesler ağzında yuvarlanıyordu. Siyah saçlarını elimle geri taradım. Demek ki bu yüzden bağı kullanarak zihnine ulaşamamıştım.

Dinlen, dedikten sonra torbamdaki battaniyeyi almak için hareketlendim. Hiç olmazsa bir işe yarayacaktı. Ama daha yerimden kalkamadan bileğimden tuttu. Göz kapakları ağırlaştı. Bilinci onu terk ediyordu. Hem de son hızla ve bütün şiddetiyle.

Ben de seni arıyordum, diye mırıldandı.

Ve bayıldı.

50. BÖLÜM

Sıcaklığımı ona geçirebilmek için yanma uzanıp bütün gece ağzının içine baktım. Ormandaki sinsi canavarlar dışarıda geçit töreni yaptılar; hırlamaları ve tıslamaları şafaktan önceki gri ışığa kadar devam etti.

Puslu gün ışığı mağaranın taş duvarlarını renklendirdiğinde Rhys hâlâ baygın, vücudu hâlâ yapış yapıştı. Yaraları incelediğimde tamamen iyileşmediklerini, içlerinden yağlı irin sızdığını gördüm.

Elimi alnına koyup ateşine bakınca lanet okudum.

Oklar zehirle kaplıydı. Ve zehir vücudunda kalmıştı.

Illyria kampı o kadar uzaktı ki geceden zayıf düşen gücüm bizi oraya kadar götüremezdi.

Ama Rhys'in güçlerini sıfırlayacak korkunç zincirlere ve onu yere indirecek üvez oklara sahiplerse, bu zehir...

Bir saat geçti. Durumunda hiçbir düzelme olmadı. Aksine, bronz teni beyazdı ve gittikçe beyazlıyordu. Nefesleri kesik kesikti. Usulca, Rhys, diye seslendim.

Kımıldamadı. Sarsarak uyandırmaya çalıştım. Bana zehrin türünü söyleyebilirse, belki ona yardım etmenin bir yolunu bulabilirdim. Ama uyanmadı.

Öğle vakti panik iyice yakama yapışmıştı.

Zehirler ve panzehirler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Üstelik burada, herkesten uzakta... Cassian geç olmadan bizi bulur muydu? Mor yabalayıp gelir miydi? Rhys'i kaldırmayı denedim, tekrar tekrar.

Zehir yüzünden perişan haldeydi. Yardımın gelmesini beklemeyi göze alamazdım.

Onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Vazgeçebileceğim tüm kıyafetleri kullanarak Rhys'i bohçala-dım, alnını öptüm ve pelerinimi yanıma alıp mağaradan çıktım.

Dün geceki sürek avına başladığım yerin birkaç yüz metre ötesindeydik. Mağaradan kafamı çıkardığımda, dün gece üzerimizden gelip geçen hayvanların ayak izlerini gördüm ama bakışlarımı kaçırdım. Kocaman, korkunç izler.

Şimdi avlayacağım şey hepsinden beterdi.

Zaten akan suyun yanındaydık. Bu yüzden mağaraya yakın bir tuzak yeri saptadım ve titreyen parmaklarıma hâkim olmaya çalışarak kapanımı gerdim.

Pelerinimi -neredeyse yepyeni, kaliteli, güzel pelerinimi- kapanın ortasına bıraktım. Ve bekledim.

Bir saat, iki saat.

Tam Kazan'la veya Ana'yla pazarlığa girişmek üzereyken orman o tanıdık, ürpertici sessizliğe gömüldü.

Dalga dalga yaklaşan sessizlikle birlikte kuşlar sustu, rüzgâr çamların arasındaki uğultusunu kesti.

Ve bir çat sesiyle birlikte kulaklarımı tırmalayan bir çığlık yükseldiğinde, yayıma bir ok yerleştirdim ve Suriel'le yüzleşmek için saklandığım yerden çıktım.

Hatırladığım kadar korkunçtu:

Yırtık pırtık cübbesi, aşınmış katı kemikle kaplı gibi duran vücudunu gizleyemiyordu. Dudaksız ağzında aşırı büyük dişler vardı. Rüzgârla uçup buraya düşmüş gibi görünmesini sağladığım pelerine bakarak çırpı gibi parmaklarını şıklattı.

Sonra, bana doğru dönerek, aynı anda tek ve çok kişiden geliyormuş gibi çıkan sesiyle Lanetkıran Feyre, dedi.

Okumu indirdim. Sana ihtiyacım var.

Zaman... Zamanım tükeniyordu. Bağdaki tik-takiarm çabuk ol diye yalvardığını duyabiliyordum.

Aradan geçen bir yıl ne inanılmaz değişiklikler yapmış, dedi Suriel, sende - ve dünyada.

Bir yıl. Evet, duvarı geçip bu diyara geleli bir yıldan fazla olmuştu.

Sorularım var, dedim.

Gülümseyince lekeli kocaman dişleri iyice ortaya çıktı, iki soru.

Bir cevap - ama aynı zamanda bir emir.

Rhys bu haldeyken, orman peşimize düşen düşmanlarla kaynarken, tartışarak vakit kaybedemezdim.

Oklarda hangi zehir kullanılmış?

Kanzehiri.

Bu zehri bilmiyordum. Hiç duymamıştım.

Panzehiri nerede bulurum?

Suriel, cevap bu seste gizliymiş gibi, kemikli parmaklarını şıklattı. Ormanda.

Kaşlarımı çatarak tısladım. Lütfen... lütfen şifreli konuşma. Panzehir ne?

Suriel gün ışığında parlayan kemikli başını yana eğdi. Senin kanın. Ona kanını ver, Lanetkıran. Şafak Yüce Lordu'nun bahşettiği iyileştirme gücüyle yüklü. Onu zehrin gazabından koruyacaktır.

Hepsi bu mu? diye bastırdım. Ne kadar vermem gerekiyor?

Birkaç yudum kâfi. Çoğunlukla esen sisli ve soğuk rüzgârdan farklı, sahte, kuru bir rüzgâr yüzümü yalayarak geçti. Sana daha önce yardım ettim. Şimdi de yardım ettim. Sabrımı taşırmadan beni derhal serbest bırak, Lanetkıran.

Bacağını sarıp onu yere mıhlayan kapana baktığımda içimdeki ilkel, insan kalan bir parçam ürperdi. Belki bu kez bilerek tuzağa yakalanmıştı; belki onu nagalardan kurtardığım andan itibaren tuzaktan kendi başına nasıl kurtulacağını biliyordu.

Bir testti. Onur testi, iyilik testi. Geçen yıl onu kurtarmak için fırlattığım oka rağmen.

Yine de yayıma üvez oklardan birini yerleştirdim. Oku kapla yan parlak zehre bakarak yüzümü buruşturdum. Yardımın içiıı teşekkür ederim, dedikten sonra üstüme atlama ihtimaline karşı tabanları yağlamaya hazırlandım.

www.CepSitesi.Net

Suriel lekeli dişlerini birbirine vurdu. Daha çabuk iyileşmişini istiyorsan, kanına ek olarak, nehir kenarında filizlenen pembe çiçekli otları topla ve eşine çiğnet.

Sözlerini bitirmeden önce okumu fırlatmıştım.

Tuzak çözüldü. Ve söylediği bir kelime beynimde yankılandı.

Eş.

Ne dedin sen?

Suriel dev cüssesiyle ayağa kalktığında aramızdaki mesafeye rağmen tepemden bakıyordu. Kemikleri sayılıyordu... ama bu kadar güçlü kuvvetli, yapılı olduğunu şimdi fark ediyordum.

Daha çabuk iyileşmesini... Suriel durdu ve kalın kahverengi dişlerinin neredeyse tamamını göstererek sırıttı. Bilmiyordun demek.

Söyle, dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Gece Sarayı Yüce Lordu senin eşin.

Nefes aldığımdan emin değildim.

ilginç, dedi Suriel.

Eş.

Eş.

Eş.

Rhysand benim eşimdi.

Sevgilim değil, kocam değil... çok daha ötesi. Diğer hepsinden daha onurlu, çok derin, çok kalıcı bir bağ. Nadir, kıymetli.

Tamlin'in değil.

Rhysand'm eşiydim.

Kıskandım, üstelik kan beynime sıçramıştı.

Sen benimsin.

Dudaklarımdan dökülen kelimeler boğuk ve buruktu: O biliyor mu?

Suriel kemikli parmaklarıyla yeni cübbesini yerden aldı. Evet.

Uzun zamandır mı?

Evet. Şeyden beri...

Hayır. Kendisi söyleyebilir. Bunu kendi ağzından duymak istiyorum.

Suriel başını yana eğdi. Duyguların... çok fazla, çok hızlı. Okuyamıyorum.

Onun eşi olmam mümkün değil ki? Eşler, denk olmalıydı. Ve uyumlu - en azından bazı yönlerden.

O bu topraklara ayak basmış en güçlü Yüce Lord. Sen... yenisin. Yedi Yüce Lord tarafından üretildin. Benzerin yok. Bu konuda aynı değil misiniz? Denk değil misiniz?

Eşlik bağı. Ve o biliyordu — başından beri.

Rhysand'm uyuduğu mağarayı görebilirmişim gibi nehrin yukarısına baktım.

Yeniden Suriel'e döndüğümde, gitmişti.

Pembe çiçekli otu buldum ve topraktan söküp mağaranın yolunu tuttum.

www.CepSitesi.Net

Neyse ki Rhys yarı uyanıktı. Üzerine yığdığım kat kat elbiseler battaniyenin üzerinden sağa sola düşmüştü, içeri girdiğimde kendini zorlayarak gülümsedi.

Otu ona doğru fırlattım; kökündeki topraklar çıplak döşüne savruldu. Çiğne şunu.

Çapaklı gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı.

Eş.

Ama sözümü dinledi: Kaşlarını çatarak ota baktıktan sonra birkaç yaprağını koparıp çiğnemeye başladı. Yutarken yüzünü ekşitti. Ceketimi çıkarttım, gömleğimin kolunu yukarı sıyırdım ve ona doğru yürüdüm. Biliyordu... ve benden saklamıştı.

Acaba diğerleri de biliyor muydu? Tahmin etmişler miydi?

Söz vermişti... bana yalan söylemeyeceğine söz vermişti. Benden hiçbir şey saklamayacağına.

Ve bu... bu... ölümsüz hayatımdaki en önemli şey...

Bıçakla kolumun üstüne uzun ve derin bir kesik attıktan sonra önünde diz çöktüm. Acıyı hissetmiyordum. Iç. Hemen.

Rhys tekrar gözlerini kırpıştırdı. Kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmesine fırsat vermeden başının arkasından tuttum ve kolumu ağzına dayayıp dudaklarına bastırdım.

Kanım dudaklarına değince durakladı. Sonra ağzını iyice açtı ve diliyle kolumu yalayarak kanımı emmeye başladı. Bir yudum, iki. Üç.

Kolumu hışımla geri çektim. Yaram hızla kapanırken gömleğimin kolunu indirdim.

Sakın soru sorma, dedim. Başını kaldırıp bana bakarken yüzünden acı ve bitkinlik dökülüyor, dudaklarında kanım parlıyordu. Bir yanım o yaralıyken böyle konuştuğum, böyle davrandığım için kendime kızdı ama umursamadım. Sadece cevap ver. Ve başka hiçbir şey söyleme.

Gözleri ihtiyatla doldu. Ama ağzına birkaç yaprak daha atıp çiğnerken başını öne arkaya salladı.

Tepesinde dikildiğim yarı-Illyrialı savaşçıya dik dik baktım. Ruh bağıyla bağlandığım eşime.

Eşin olduğumu ne zamandır biliyordun?

Rhys kaskatı kesildi. Tüm dünya durdu.

Güçlükle yutkundu. Feyre.

Eşin olduğumu ne zamandır biliyordun?

Sen... Suriel'e tuzak mı kurdun? Parçaları nasıl bir araya getirdiği umurumda bile değildi.

Sana soru sorma demiştim.

Yüzünde panik benzeri bir şeyin parladığını görür gibi oldum. Ağzındaki otu çiğnemeye devam etti - sanki hemen işe yaramasını istiyor, sanki bununla, yani benimle yüzleşmek için tüm gücüne ihtiyaç duyacağını

www.CepSitesi.Net

biliyordu. Muhtemelen kanımdaki şu meçhul iyileştirme gücü yüzünden yanaklarına renk gelmeye başlamıştı.

Tekrar yutkunduktan sonra, Uzun zamandır şüpheleniyordum, dedi. Amarantha seni öldürürken tüm şüphelerim kayboldu. Ve özgürlüğümüze kavuştuktan hemen sonra, Dağın Al-tı'ndaki o balkonda, aramızda patladığını hissettim. Yeni baştan yaratıldığın andan itibaren bağın kokusu keskinleşmişti. Bal-
konda sana baktım ve yumruk yemiş gibi geriye savruldum. Gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlık içinde, dehşet içinde geriye sendelemişti. Sonra ortadan kaybolmuştu.

Üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti.

Kanım kulaklarımda zonklamaya başladı. Bana ne zaman söyleyecektin?

Feyre.

Bana ne zaman söyleyecektin?

Bilmiyorum. Dün söylemek istedim. Aramızdaki şeyin pazarlıktan ibaret olmadığını fark etmeni bekliyordum. Seviştiğimizde bunu fark etmiş olabileceğini düşündüm ve...

Diğerleri biliyor mu?

Amren'le Mor biliyor. Azriel'le Cassian şüpheleniyor. Yüzümü ateş bastı. Biliyorlardı... onlar... Neden bana söylemedin?

Ona âşıktın; evlenecektin. Daha sonra ise... o kadar acı çekiyordun ki söylemenin doğru olmayacağını düşündüm.

Bilmeye hakkım vardı.

Geçen gece istediğin tek şeyin biraz kafa dağıtmak, biraz eğlenmek olduğunu söyledin. Eşlik bağı değil. Hele de benim gibi bir baş belasıyla. Demek ki Kâbuslar Sarayı'ndan dönerken söylediklerimi aklından çıkaramıyordu.

Söz verdin - sır yok, oyun yok diye söz verdin.

Göğüs kafesimin içinde bir şey yıkılmaya başladı. Oysa bu parçamın uzun zamandır kayıp olduğunu sanıyordum.

Söz verdiğimi biliyorum, dedi Rhys. Yüzüne tekrar canlılık gelmişti. Sana söylemek istemediğimi mi sanıyorsun? Beni sadece eğlenmek ve rahatlamak için istediğini duymaktan hoşlandığımı? Sana söyleyeyim mi, yoksa bekleyeyim mi, yoksa bahşettiğin kırıntılara razı olup avunayım mı diye düşünürken, o piç kurularının beni keklik gibi avlayacaklarını fark etmeyecek kadar aklımın başından gittiğini? Ya da benimle birlikte olduğun için seni öldürmeye çalışacak katillerle ve Yüce Lordlarla dolu bir ömür geçirmeyesin diye gitmene izin vermeyi düşünmediğimi? Bunları duymak istemiyorum. Yok benim için en iyisini isti-
yormuş da, yok benim bunu kaldıramayacağımı düşünüyormuş da...

Ben öyle bir şey yapmıyorum...

www.CepSitesi.Net

Arkadaşların her şeyi bilirken, hepiniz benim için neyin doğru olduğuna karar verirken, beni karanlıkta bırakmaya karar verdiğini duymak istemiyorum.

Feyre...

Beni Illyria kampına götür. Hemen.

Tıkanmış gibi derin, hırıltılı nefesler aldı. Lütfen.

Ama hışımla yanına gidip elini tuttum. Beni hemen geri götür.

Gözlerindeki acıyı ve kederi gördüm. Gördüm ama umursamadım, çünkü içimdeki o şey döne döne kendi üzerine çökerken yapamazdım. Son birkaç aydır her nasılsa onarıldığını hissettiğim kalbim böyle sızlarken yapamazdım... Evet, kalbimi onarmıştı.

Ama şimdi ateşe atmıştı.

Rhys bunu ve daha fazlasını yüzümden okudu. Acıyla inleyerek gücünü topladıktan sonra beni Illyria kampına yabalarken, kendi yüzünden okunan şey sadece hüzündü.

51. BÖLÜM

Küçük taş evin önündeki çamura yuvarlandık.

Sanırım evin içine yabalamak istemiş ama gücü bu kadarına yetmişti. Cassian -ve Mor- evdeydi; pencerenin önündeki masada kahvaltı yapıyorlardı. Geldiğimizi fark edince gözleri kocaman açıldı ve hemen kapıya seğirttiler.

Rhys, Feyre, diye inleyerek kalkmaya çalıştı ama çıplak kolları onu yarı yolda bıraktı.

Onu çamurun ortasında bırakıp eve doğru fırladım.

Kapı birden açıldı. Cassian'la Mor bedenlerimizi tepeden tırnağa süzerek bize doğru koştular. Cassian tek parça olduğumdan emin olunca, çamura batmış çıplak bedenini hâlâ yerden kaldırmaya çalışan Rhys'e doğru depar attı - ama Mor... Mor yüzümün halini gördü.

Soğuk ve boş bir yüz ifadesiyle yanma gittim. Beni buradan uzağa götürmeni istiyorum, dedim. Hemen şimdi. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı - düşünmeye, yalnız kalmaya, sessizliğe, sakinliğe.

Mor altdudağını ısırarak bir Rhys'e bir bana baktı.

Lütfen, dedim. Sesim çatallanmıştı.

Rhys arkamdan inleyerek tekrar bana seslendi.

Mor bir kez daha yüzüme baktıktan sonra elimi tuttu.

Rüzgârın ve gecenin içinde kayıplara karıştık.

Yeniden ortaya çıktığımızda aydınlık üstüme çullandı. Hemen etrafımızdaki ayrıntıları yalayıp yuttum: Dağlar ve göz alabildiğine uzanan, taze, öğle güneşinde parlayan, üzerimdeki çamurun yanında aşırı temiz görünen bir kar tabakası.

www.CepSitesi.Net

Zirvelerdeydik ve yaklaşık yüz metre ötede, rüzgârdan korunması için iki zirvenin arasına inşa edilmiş ahşap bir kulübe vardı. içerisi karanlıktı ve görebildiğim kadarıyla etrafta kimseler yoktu.

Evde koruma büyüleri olduğu için kimse içeri yabalayamaz. Dahası, aileden birinin izni olmadıkça kimse eve buradan fazla yaklaşamaz. Yerdeki karı botlarıyla katır kutur ezerek dağ evine doğru ilerledi. Rüzgârın yokluğunda hava öyle ılımandı ki dünyaya sonunda baharın geldiğini hatırlatıyordu. Gerçi güneş kaybolur kaybolmaz ortalığın buz keseceğine bahse girerdim. Peşine düştüğümde tenimde bir karıncalanma hissettim. Senin... iznin var, dedi Mor.

Onun eşi olduğum için mi?

Diz boyu kara bata çıka yürümeye devam etti. Sen mi tahmin ettin, yoksa o mu söyledi?

Suriel söyledi. Onu nasıl iyileştirebileceğimi öğrenmek için Suriel'e tuzak kurdum.

Bir küfür savurdu. Peki o... iyi mi?

Yaşayacak, dedim. Başka soru sormadı. Ben de kendimi daha fazla bilgi verecek kadar cömert hissetmiyordum. Dağ evinin kapısına ulaştığımızda elini şöyle bir sallayarak kilidi açtı.

Ahşap panelli salonun sağında bir mutfak, solunda ise kürklerle kaplı deri bir kanepenin konulduğu oturma bölümü vardı; arkadaki küçük hol iki yatak odasıyla bir ortak banyoya uzanıyordu ve hepsi bundan ibaretti.

Gençliğimizde 'tefekkür etmek' için buraya gönderilirdik, dedi Mor. Rhys bana gizli gizli kitap ve içki taşırdı.

ismini duyunca irkildim. Harika, dedim sertçe. Mor elini sallayınca şöminede ateş yandı ve sıcaklık odaya hücum etti. Mutfak tezgâhında yiyecekler belirdi, ardından su boruları gıcırdadı. Ateşe odun atmana gerek yok, dedi Mor. Sen ayrılana kadar yanar. Sonra, ne zaman ayrılacağımı sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Yüzümü başka yöne çevirdim. Lütfen ona burada olduğumu söyleme.

Seni bulmaya çalışacak.

Ona bulunmak istemediğimi söyle. Bir süreliğine.

Mor dudağını ısırdı. Bu beni ilgilendirmez ama...

O halde söyleme.

Yine de söyledi. Sana söylemek istedi. Söyleyememek onu öldürüyordu. Ayrıca... onu hiç seninle birlikteyken olduğu kadar mutlu görmedim. Üstelik bunun eş olmanızla bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum.

Umurumda değil. Mor sessiz kaldı ama aklından geçen kelimelerin dudaklarına kadar yükseldiğini hissedince, Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim, dedim. Çekilebilirsin demenin nazik hali.

www.Cepsitesi.Net

Mor başını eğdi. Üç gün sonra kontrol etmeye gelirim. Yatak odalarında kıyafetler var ve istediğin kadar sıcak su. Ev seni rahat ettirecek tılsımlarla dolu. Sadece istemen veya söylemen yeterli -o anda olur.

istediğim tek şey yalnızlık ve sessizlikti ama... sıcak bir banyoyla başlamak kulağa hoş geliyordu.

Başka bir şey söylememe gerek kalmadan kapıdan çıkıp gitti, inlerin cinlerin top oynadığı bir dağ başında, sessiz kulübenin ortasında, boşluğa bakan gözlerle tek başıma dikildim.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

SİS EVİ

52.

BÖLÜM

Dağ evinin zeminine gömülü derin küvet, Illyria kanatlarım alacak kadar genişti, içini kaynar suyla doldururken evdeki büyünün nasıl işlediğini merak etmedim; işlemesi yeterliydi. Tıslayıp yüzümü buruşturarak kendimi suya bıraktım.

Banyosuz geçen üç günün ardından sıcak ve temiz suya kavuşunca hüngür hüngür ağlayasım geldi.

Oysa bir zamanlar haftalarca banyo yapmadığım olurdu. Eski kulübemizde banyoya sıcak su çekmenin eziyeti yıkandığımıza değmiyordu. Küvet yokluğunda yıkanabilmek için kovalarca su taşımak zorunda kalıyorduk.

Duman ve çam kokan siyah sabunla güzelce yıkandım, işim bitince küvette oturmaya devam ederek su buharının yanan mumların arasından kıvrılarak gidişini seyrettim.

Eş.

Aklıma gelen kelime beni küvetten istediğimden erken çıkarmakla kalmadı, şifonyerin çekmecesinde bulduğum kıyafetleri -siyah tayt, üst bacaklarımın yarısına kadar inen, geniş, krem renkli kazak ve kalın çoraplar- giyinirken sürekli musallat oldu. Midem guruldayınca iki gündür boğazımdan tek lokma geçmediğini hatırladım, çünkü...

Çünkü o yaralanmıştı. Kuş misali vurulup benden alındığında aklım başımdan gitmişti - tam anlamıyla, çıldırmıştım.

Onu korumak için içgüdülerimle, derinden gelen dürtülerle hareket etmiştim.

Çok derinden...

Tahta tezgâhın üzerinde bulduğum, muhtemelen Mor'un bıraktığı bir kâse çorbayı elime geçen ilk döküm tencereye boşalttım. Sobanın yanında taze, çıtır çıtır ekmek vardı. Çorbanın ısınmasını beklerken ekmeğin yarısını götürdüm.

Eşi olduğumu tahmin etmişti. Hepimizi Amarantha'dan kurtardığım günden önce bile.

www.cepsitesi.net

Düğün günü... gerçekten beni korkunç bir hatadan döndürmeye mi gelmişti, yoksa kendi derdine mi düşmüştü? Eşinin bir başkasına bağlanmasına katlanamadığı, içine sindiremediği için mi ortaya çıkıvermişti?

Sessiz akşam yemeğimi ateş çıtırtıları eşliğinde bitirdim.

Ve düşüncelerimin yaylım ateşi altında bir rahatlama dalgası:

Tamlin'le ilişkim başından beri bitmeye mahkûmdu. Onu terk etmiştim, çünkü eşimi bulmak zorundaydım. Eşime gitmek zorundaydım.

ikimizi de utançtan, dedikodulardan koruyacak bir şey varsa, o da buydu, gerçek eşimi bulmuş olmamdı.

Yani hain bir sürtük değildim. Yakınından bile geçmiyordum. Oysa Rhys... eşlik bağının farkındaydı.

Ben Tamlin'le aynı yatağı paylaşırken. Aylar boyunca. Onunla aynı yatağı paylaştığımı bildiği halde sesini çıkarmamıştı. Belki de umurunda değildi.

Belki bu eşlik bağını istemiyordu. Zamanla yok olup gitmesini bekliyordu.

O halde Rhys'e de hiçbir şey borçlu değildim - özür dileyecek bir şeyim yoktu.

Öte yandan... bana söylerse ne kadar kötü tepki vereceğimi de biliyordu. Bunun bana yardım etmekten çok zarar vereceğini.

Peki ya bilseydim?

Tamlin'i severken Rhys'in eşim olduğunu öğrenseydim?

Benden saklaması için yeterli bir bahane değildi. Son haftalarda, onu fena şekilde arzuladığım zamanlarda, bunu söyleme-
yerek boşu boşuna kendimden nefret etmeme neden olmasını af-fettirmezdi. Ama yine de... anlıyordum.

Bulaşıkları yıkadım, mutfakla salonun arasında duran küçük yemek masasını sildim ve yataklardan birine uzandım.

iki gece önce onun kollarındaydım ve onun parmakları bacaklarımın arasında, dili ağzımın içindeydi. Dün gece, onun yanına kıvrılmış, yaşadığından emin olmak için nefeslerini saymıştım. Ve şimdi... ev sıcak olsa da, çarşaflar soğuktu. Yatak genişti -boştu.

Küçük pencerenin camından, dağ evini çevreleyen karlı arazinin ay ışığı altında masmavi parladığını görebiliyordum. Rüzgâr derin derin uğulduyor, büyük, ışıltılı kar lapalarını sağa sola savuruyordu.

Mor'un ona yerimi söyleyip söylemediğini merak ettim.

Beni aramak için buraya gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Eşim.

Benim eşim.

Karlara vuran gün ışığıyla uyandığımda aşırı aydınlık yüzünden gözlerimi kıstım ve perdeleri kapatmadığım için kendime lanet okudum. Nerede olduğumu, neden dağ başındaki bu ıssız kulübede uyandığımı hatırlamam biraz zaman aldı... Bu arada, bu dağların hangi dağlar olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Rhys bir keresinde Mor'la Amren'in kavgaya tutuşup en sevdiği dağ evini yerle bir ettiklerinden bahsetmişti. Acaba burayı mı kastediyordu? Yeniden mi inşa edilmişti? Konforlu mobilyalar eskiydi ama öyle bir yıkımdan bu kadar sağlam çıkamazlardı.

Mor ve Amren biliyordu.

Bu yüzden onlardan nefret etmekle etmemek arasında gidip geliyordum.

Şüphesiz Rhys bunu sır olarak saklamalarını emretmişti ve onlar da bu kararına saygı duymuşlardı. Ama yine de...

Yatağımı topladım, kahvaltımı yaptım, bulaşıkları yıkadım ve salonun tam ortasında dikildim.

Rhys'ten kaçmıştım.

Aklı olan herkesin ona sırtını dönüp gideceğini söylediğimde bana hak vermişti. Ben de hak verdiği, beklediği şeyi yapmıştım. Bir korkak gibi, bir aptal gibi, onu yaralı haliyle buz gibi çamurun ortasında bırakıp gitmiştim.

Korkup kaçmayacağım tek kişinin o olduğunu söyledikten bir gün sonra ondan kaçmıştım.

Dürüstlük istemiştim ama eline geçen ilk gerçek fırsatta bunu göstermesine izin vermemiştim. Onu sonuna kadar dinleme nezaketini göstermemiştim.

Beni görüyormuşsun gibi.

Oysa... onu görmeyi reddetmiştim. Tam karşımda duran gerçeği görmeyi reddetmiştim.

Kaçmıştım.

Ve büyük ihtimalle... hata yapmıştım.

Gün ortasına geldiğimde sıkıntıdan patlıyordum.

Evde tıkılıp kalmaktan ve ılık bahar güneşiyle yavaş yavaş eriyen karların çatıdan şıp şıp şıp damlamasını dinlemekten gelen, acımasız, katıksız bir sıkıntı.

Sıkıntı merakımı kamçıladı. îki yatak odasındaki tüm çekmecelerle yüklükleri (çamaşırlar, eski kurdele parçaları, birilerinin öylesine tıkıştırıp almayı unuttuğu bıçaklar ve silahlar), mutfak dolaplarını (sebze meyve, konserveler, tencere tava, lekeli bir yemek kitabı) ve salonu (battaniyeler, birkaç kitap, her yere gizlenmiş silahlar) karıştırdıktan sonra, depoya girmeyi göze aldım.

Bir Yüce Lord'un sayfiye deposuna benzemiyordu, çünkü -her şey özenle yapılıp monte edilmiş olsa da- sıradandı. Sanki hepsinin gelip başlarını dinleyebildikleri, kendilerini yataklara veya kanepeye bırakabildikleri, dönüşümlü olarak geceleri kimin yemek yapacağına, kimin avlanacağına, kimin temizlik yapacağına karar verebildikleri tek yer burasıydı.

Bir aile.

Burada aile gibiydiler; benim asla tam anlamıyla sahip olamadığım, yürekten istemeye dahi cesaret edemediğim bir aile. Bir malikânedeki mesafeye ve resmiliğe alışarak, yıkılmış bir

halkın sembolü, bir Yüce Rahibe'nin parlak idolü ve kuklası olmaya alışarak, aramaktan vazgeçtiğim bir aile.

Kilerin kapısını açtım. Bir soğuk dalgası yüzüme çarptı ama mekânı konuksever yapan büyü sayesinde mumlar pır pır ettikten sonra hayata geri döndü. Tozsuz raflar (büyünün başka bir kıyağı, şüphesiz) ilave yemek stoklarıyla doluydu. Kitaplar, spor aletleri, paketler, ipler ve -aman ne şaşırtıcı- bol bol silah. Raflardaki yaşanmış ve yaşanacak maceraların kalıntılarına üstünkörü bakıp geçerken neredeyse gözden kaçıracaktım.

Yarım düzine boya.

Kâğıt ve birkaç tuval. Tembel ellerden kalan, boya lekeleriyle dolu, eski fırçalar.

Başka malzemeler de vardı - pasteller, suluboyalar, muhtemelen karakalem için kullanılan odun kömürleri... ama gözüm boyalarla fırçalardan başkasını görmüyordu.

Acaba içlerinden hangisi buraya tıkılıp kaldığında -ya da hep beraber tatil keyfi yaparlarken- resim yapmayı denemişti?

Titreyen parmaklarla, kendimi soğuk yüzünden titrediğime ikna ederek, boyaların birine uzanıp kapağını açtım.

Hâlâ kuramamıştı. Muhtemelen evi koruyan büyü sayesinde.

Şişenin içindeki koyu, parlak sıvıyı inceledim: Mavi.

Ardından malzemeleri toplamaya başladım.

Bütün gün resim yaptım.

Güneş kaybolduktan sonra bile durmadım.

Ellerimi, yüzümü, ensemi yıkadıktan sonra üstümü değiştirmeye gerek duymadan kendimi yatağa attığımda ay iyice yükselmişti.

Bahar güneşi etraftaki dağların karını eritme görevine kaldığı yerden devam etmeden önce, elimde fırçayla uyandım.

Sadece bir şeyler atıştırmak için mola verdim. Güneş dışarıdaki kar tabakasında oyuklar açmaktan bitkin düşerek tekrar batmaya başlamıştı ki ön kapı çalındı.

Baştan ayağı boya lekeleri içinde -krem kazağım tümüyle batmıştı- dondum kaldım.

Tekrar tak tak vuruldu; hafif, ama ısrarlı. Ardından... Lütfen ölmüş olma.

Kapıyı açıp karşımda ellerini hohlayarak ısıtmaya çalışan Mor'u tek başına bulduğumda içime çöken şey rahatlama mıydı, yoksa hayal kırıklığı mıydı, bilmiyordum.

Kollarımdaki, saçımdaki boyalara baktı. Sonra da elimdeki fırçaya.

Sonra da ne yaptığıma.

Serin bahar akşamından kaçarak içeri girdi ve kapıyı kapatırken kısık bir ıslık çaldı. Görünüşe göre sahiden meşgulmüşsün.

Öyleydim.

Salonun neredeyse her yerini boyamıştım.

Üstelik düz fırça darbeleriyle değil, minik süslerle... küçük resimlerle. Bazıları temel şeylerdi, örneğin kapı çerçevesinin yan kenarlarından sarkan buz saçakları gibi. Saçaklar eriyip yerini baharın ilk filizlerine bırakıyor, ardından yazın tam çiçeklerine doğru patlıyor, sonunda da parlayıp derinleşen sonbahar yapraklarına dönüşüyordu. Pencerenin yanındaki oyun masasının kenarına çiçeklerden bir çelenk; yemek masasının kenarına da yapraklar ve çıtırdayan alevler yapmıştım.

Ama bu girift süslemelerin arasına, onları serpiştirmiştim. Mor, Cassian, Azriel, Amren ve Rhys'ten parçalar.

Mor geniş şömineye doğru yürüdü ve şömine rafına yaptığım resme baktı: Yanardöner siyah üzerinde altın ve kırmızı damarlar. Yakından bakıldığında tek parça, şirin bir desen çalışmasına benziyordu. Ama kanepeden bakıldığında... Illyria kanatları, dedi Mor. Ah, bunlarla böbürlenmekten hiç vazgeçmezler.

Sonra tüm pervazlarını altın, pirinç ve bronz dalgalara boyadığım pencereye gitti. Saçını parmağına dolayıp çekiştirdi ve başını eğerek inceledi. Odaya tekrar boydan boya baktıktan sonra, Hoş, dedi.

Bakışları yatak odalarına giden koridorun açık kapı alınlığına takılınca yüzünü ekşitti. Amren'in gözleri neden orada?

Haklıydı. Kapı boşluğunun üzerindeki kemerin tam ortasına bir çift parlak gümüş göz yapmıştım. Çünkü sürekli gözlüyor.

Mor pofurdadı. Tek başına işe yaramaz. Hemen yanma benim gözlerimi de yap. Böylece ailenin erkekleri âlem yapmak için buraya geldiklerinde ikimizin de izlediğini bilsinler.

Öyle mi yapıyorlar?

Yaparlardı. Amarantha'dan önce. Üçü her sonbaharda beş günlüğüne buraya kapanır, içerler de içerler, avlanırlar da avlanır-lardı. Velaris'e döndüklerinde yarı ölü gibi görünmelerine rağmen yüzlerinde aptal bir sırıtma olurdu. Bundan sonra bunu benim ve Amren'in gözetiminde yapacaklarını bilmek kalbimi ısıtıyor.

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştirdi. Bu boyalar kimin? Mor, gözlerini devirerek, Amren'in dedi. Hep birlikte geldiğimiz bir yaz tatilinde kendi kendine resim yapmayı öğrenmek istedi. Yaklaşık iki gün uğraştıktan sonra sıkıldı ve zavallı hayvanları avlamaya karar verdi.

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Boyaları dizmek ve karıştırmak için resim sehpası niyetine kullandığım masaya yürüdüm. Ablalarımdan haber var mı? diye sorarken, muhtemelen korkağın teki olduğum için, ona sırtımı döndüm.

Mor dolapları karıştırmaya başladı; ya yiyecek bir şeyler arıyordu ya da eksikleri tespit ediyordu. Omzunun üzerinden, Hayır, dedi. Henüz yok.

www.cepkitabi.net

Peki, o... iyileşti mi? Onu buz gibi çamurun ortasında, yaralı halde, bedenindeki zehir etkisini sürdürürken bırakıp gelmiştim. Resim yaparken bu konuyu düşünmemeye çalışmıştım.

Tam olarak değil. Ama iyi. Bana ateş püskürüyor, doğal olarak. Sanki takan var da.

Mor'un saçlarının sarısıyla Illyria kanatları için kullandığım kırmızıyı karıştırıp canlı bir turuncu yarattım. Teşekkür ederim; burada olduğumu söylemediğin için.

Omuz silkti. Tezgâhın üzerinde yiyecekler peyda olmaya başladı: Taze ekmek, meyve, mutfağın öteki ucundan kokusunu aldığım, beni açlıktan inleme noktasına getiren yemek kapları. Yine de onunla konuşsan iyi olur. Tabi ki burnundan getireceksin ama... önce onu dinle. Konuşurken yüzüme bakmıyordu. Rhys'in her zaman kendine göre nedenleri vardır, hatta bazen dibine kadar küstahlaşabilir. Ama genellikle iç güdülerinde yanılmaz. Hiç hata yapmaz demiyorum ama... onu sonuna kadar dinlemelisin.

Zaten öyle yapmaya karar vermiştim. Ama, Kâbuslar Sarayı nasıldı? diye sordum.

Duraksadı. Yüzü alışılmadık şekilde beyazladı. îyi. Annemle babamı görmekten hep keyif almışımdır. Tahmin edebileceğin gibi.

Baban iyileşiyor mu? Azriel'in sifonlarının kobalt mavisiyle turuncuyu karıştırıp canlı bir kahverengi elde ettim.

Yüzünde küçük, zalim bir sırıtma belirdi. Yavaşça. Hazır gitmişken bir-iki kemiğini de ben kırabilirdim. Ama annem o günden beri özel konutlarına girmemi yasakladı. Yazık.

İçimdeki vahşi parçam Mor'un sesindeki barbarca keyiften neşelendi. Sahiden yazık olmuş, dedim. Kahverengiyi açmak için biraz buz beyazı ekledim ve bakışları bana döndüğünde doğru tonu bulduğumdan emin oldum. Kemerin altına bir tabure götürüp üzerine çıktım ve boyamaya başladım. Rhys bunu sana sık sık yaptırıyor mu? Onları ziyaret etmeni kastediyorum.

Mor sırtını tezgâha dayadı. Rhys, daha Yüce Lord olduğu gün, canım istediği zaman hepsini öldürmeme izin verdi. Gece Sarayı'na gidip bu toplantılara katılmamın nedeni... bunu arada bir onlara hatırlatmak. Ve iki saray arasındaki iletişimin -her ne kadar gergin olsa da- sürdürülmesini sağlamak. Yarın uygun adım oraya gidip annemle babamı öldürsem, Rhys gözünü bile kırpmaz. Hatta hoşuna gider... zor durumda kalacak olsa bile. Amren'in gözlerinin yanma yaptığım karamel kahvesi beneklere odaklandım. Üzgünüm — buna katlanmak zorunda kaldığın için. Beni izlemek için yanıma gelirken, Teşekkür ederim, dedi. Onları ne zaman görsem aklıma kötü kötü şeyler geliyor.

Cassian endişeli görünüyordu? Fazla meraklı bir soru daha. Omuz silkti. Bence Cassian fırsatını bulsa o sarayın tümünü kılıçtan geçirirdi ve işe annemle babamdan başlardı. Bakarsın ileride hediye olsun diye yapmasına

izin veririm. Hem ona, hem de Azriel'e. Mükemmel bir gündönümü hediyesi olurdu.

Belki biraz fazla gelişigüzel şekilde, Cassian'la nası 1 birlikte olduğunu anlattın, dedim. Peki, sen ve Azriel hiç?..

Gürültülü bir kahkaha attı. Hayır. Azriel? Cassian'dan sonra Rhys'in bütün arkadaşlarına tövbe ettim. Hem, merak etme, Azriel sevgili bulmak konusunda sıkıntı çekmiyor. Bunları sır olarak tutma konusunda hepimizden iyidir... ama sevgilileri var. Seninle ilgilendiğini hissetseydin?

Öyle olsa bile, sorun bende olmazdı. Onda olurdu. Karşısına geçip çırılçıplak soyunsam bile kılını kıpırdatmazdı. O Illyria-lı pisliklere kafa tutup her defasında yanıldıklarını ispat etmiş olabilir ama Rhys onu Velaris Prensi yapsa bile, kendini önemsiz bir piç olarak görmeye devam edecek ve kimseye layık olmadığını düşünecek. Özellikle de bana.

Peki... sen onunla ilgileniyor musun?

Bunları neden soruyorsun? Sesi sertleşip yükseldi. Hiç bu kadar temkinli konuştuğunu duymamıştım.

Hâlâ nasıl birlikte çalışabildiğinizi anlamaya çalışıyorum. Alaycı bir şekilde gülerken sesindeki temkin kayboldu. Fazla rahatlamış görünmemeye gayret ettim. Didik didik etmen gereken beş yüz yıllık karmaşık bir geçmişimiz var. Kolay gelsin. Doğru söylüyordu. Gözlerini bitirdim: Amren'in civasına karşı onun bal kahvesi. Mor, soruma cevap verircesine, Azriel'in gözlerini de yap, dedi. Benimkilerin yanına. Amren'in yanına da Cassian'ınkileri.

Kaşlarımı kaldırdım.

Masum bir ifadeyle gülümsedi. Böylece hepimiz sana göz kulak oluruz.

Başımı sağa sola sallayarak tabureden indim ve ela gözleri nasıl yapabileceğimi düşünmeye başladım.

Bu kadar kötü mü, diye sordu Mor, usulca. Onun eşi olmak? Sarayımızın, ailemizin, karmaşık geçmişimizin bir parçası olmak? Elimdeki küçük tabağın üzerindeki boyaları -tıpkı iç içe geçen yaşamlar gibi- daireler çizerek birbirine karıştırırken, Hayır, dedim. Hayır, değil.

Ve cevabımı aldım.

53. BÖLÜM

Mor gece benimle kalmakla yetinmedi, depo kapısının yanındaki duvara basit çöp adamlar çizecek kadar ileri gitti. Saçma derecede dalgalı ve uzun saçlı üç kadın - ki hepsi kendisini temsil ediyordu. Ve kendilerini nimetten sayarak böbürlenen (bu ifadeyi vermeyi bir şekilde başarmıştı) üç kanatlı adam. Ne zaman gözüme ilişse bakıp bakıp gülüyordum.

Kahvaltıdan sonra evden çıktı ve yabalamayı engelleyen kalkanın dışına kadar yürüdü. Oraya vardığında uzaktaki titrek görüntüsüne el salladım. Sonra ortadan kayboldu.

www.CepKitabi.Net

Göz kamaştıran beyaz sonsuzluğa bakakaldım. Ancak öbek öbek kellikler oluşacak kadar eriyen kar örtüsü, buralardan başım çıkaran kar beyazı otlarla birlikte karşıdaki dağ boyunca gökyüzüne kadar uzanıyordu. Evde bulduğum oltalar ve spor ekipmanları sıcak havalarda kullanılan malzemeler olduğundan, erimekte olan bu masal diyarına eninde sonunda yaz mevsiminin geleceğini biliyordum; ama şu anda, bu kar ve buzun yerini yumuşak çimenlerle yaban çiçeklerine bırakacağını hayal etmek çok zordu.

Gözlerimin önünden, rüzgârla savrulan kar tozu misali parlayıp sönen bir görüntü geçti: Güneş dağların arkasında batıyordu ve ben -şimdi karların altında uyuyan- o çimenlikte koşuyor, oradan buradan akan minik derelerden üstüme su sıçratıyor, kendime yaz çilekleriyle güzel bir ziyafet çekiyordum...

Sonra eve, Velaris'e dönüp nihayet o sanatçılar mahallesinde yürürdüm; oradaki dükkânlara, galerilere girip çıkar, bildiklerini öğrenir ve belki -günün birinde- kendi dükkânımı açardım. Eserlerimi satmak için değil, bildiklerimi diğerlerine öğretmek için.

Belki öğrencilerimi bana benzeyenlerden seçerdim: Paramparça olduğu halde ayakta durmaya çalışan, karanlık ve acının ötesinde kim olduklarını öğrenmeye çabalayan kişilerden. Ve her günün sonunda eve dönerken bitkin ama hoşnut olurdum. Gururlu.

Mutlu.

Eve, yani kasaba evine, günün hikâyeleriyle dolu arkadaşlarıma döndüğümde, o tanıdık masanın etrafında birlikte yemek yerdik.

Ve Rhysand...

Rhysand...

O da orada olurdu. Kendi dükkânımı açmam için bana para verirdi. Kimseye yük olmak istemeyeceğim için resimlerimi satıp borcumu öderdim. Eşim olsun ya da olmasın, kimseye borçlu kalmazdım.

Yaz boyunca bu dağ evinde olurduk: Çimenliğin üzerinde uçar, küçük derelerden yemyeşil yamaçlara kadar peşimden kovalardı. Yıldızların altında benimle birlikte oturur, bana kendi elleriyle dolgun yaz çilekleri yedirirdi. Kasaba evindeki o masada otururken gürültülü kahkahalar atardı. Artık asla soğuk, zalim, vakur olmazdı. Artık asla kimsenin kölesi veya orospusu olmazdı.

Ve gece olunca... birlikte üst kata çıkardık. O kendi maceralarını fısıldardı, ben günümün nasıl geçtiğini fısıldardım, derken...

Ve işte.

Bir gelecek.

Kendim için yarattığım, Sidra'nm üstündeki gün doğumu kadar net bir gelecek.

Ölümsüzlüğün sunabileceği tüm fırsatlara işaret eden bir tabela, bir hedef, bir davet. Gelecek artık o kadar amaçsız ve boş görünmüyordu.

Bunu elde etmek için son nefesime kadar savaşacaktım - ve korumak için.

Yani artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Beş gün geçti. Evdeki her odayı boyadım. Mor yabalayarak gelmiş, ilave boyalarla birlikte haddinden fazla yiyecek bırakıp gitmişti.

Düşüncelerimle baş başa kalmaktan usanmıştım. Beklemekten, eriyen karlardan, damlayan kar sularından gına gelmişti.

Neyse ki Mor gece geri geldi ve kapıyı sabırsızca, deli gibi yumrukladı.

Bir saat önce, bulaşabileceğini tahmin bile edemediğim yerlerimden boyalar kazıyarak yıkanmıştım. Kapıyı hızlıca açıp soğuk havayı içeri alırken saçlarım hâlâ ıslaktı.

Ama kapıya dayanan kişi Mor değildi.

54. BÖLÜM

Rhys'e baktım.

O da bana baktı.

Yanakları soğuktan pembeleşmiş, siyah saçları dağılmıştı. Kapı ağzında gerçekten donuyormuş gibi dikilirken kanatlarını sıkı sıkı kapatmıştı. Ağzımdan çıkacak tek kelimeyle hemen havalanıp buz gibi geceye karışacağını biliyordum. Kapıyı kapat-saydım hiç uzatmadan çekip giderdi.

Arkamdan gelen boya kokusunu alınca burun delikleri genişledi ama gözünü benden ayırmadı. Bekliyordu.

Eşim.

Benim... eşim.

Bu yakışıklı, güçlü, özverili adam... Ailesi ve halkı için kendini parçalayan, feda eden ama yaptıklarının yeterli olmadığını, kendisinin hiç kimse için yeterli olmadığını düşünen adam... Azriel de Mor gibi birini hak etmediğini düşünüyordu. Acaba Rhys, bir şekilde, aynı şeyi benim için düşünüyor olabilir miydi? Geçmesi için kapıyı açık tutarak kenarı çekildim.

Bağın üzerinde diz çöküp ağlatacak kadar derin bir rahatlama titreşimi hissettiğime yemin edebilirdim.

Ama Rhys dağ evini canlandıran parlak renkleri gözleriyle yalayıp yutarak yaptığım resimleri inceledi. Bizi yapmışsın.

Umarım senin için sakıncası yoktur.

Koridor alınlığına gözü takıldı. Parmağıyla gözleri tek tek işaret ederek, Azriel, Mor, Amren ve Cassian, dedi. İçlerinden biri, o gün kafasını kim bozduysa onun gözlerinin altına bıyık çizecek, biliyorsun değil mi?

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıca kenetledim. Ah, Mor bunu yapacağını çoktan belli etti.

Ya benim gözlerim?

Yutkundum. Öyle olsun. Lafı dolandırmaya gerek yoktu. Kalbim öyle çılgınca atıyordu ki Rhys'in duyabildiğini biliyordum. Onları yapmaya korktum.

Rhys yüzünü tamamen bana döndü. Neden?

www.CepSitesi.Net

Artık oyun yoktu. Artık şakaya vurmak yoktu. Öncelikle bana gerçeği söylemediğin için çok kızgındım. Hem, ben iyi bir iş çıkardığımı düşünsem bile... ya sen beğenmezsen diye endişelendim. Ayrıca burada olmanı öyle istiyordum ki, bütün gün gözlerine bakıp durmaktan korktum. Zaman geçirmek için çok acıklı bir yolmuş gibi geldi.

Dudağı seğirdi. Sahiden de öyle.

Kapalı dış kapıya doğru baktım. Uçarak mı geldin.

Başını öne arkaya salladı. Mor nereye gittiğini hayatta söylemezdi ve en az burası kadar güvenli olan bir dolu yer vardı. Hybernli dostlarımız beni takip edip sana ulaşamasmlar diye eski moda yolla seyahat edince, haliyle seni bulmam biraz zaman aldı. Daha... iyi misin?

Tamamen iyileştim. Kan zehrini hesaba katarsak, çabuk sayılır. Sayende.

Bakışlarımı kaçırıp yüzümü mutfağa döndüm. Aç olmalısın. Bir şeyler ısıtayım.

Rhys duruşunu dikleştirdi. Sen... bana yemek yapacaksın? Isıtacağım, dedim. Yemek yapmayı bilmiyorum.

Ona kalsa arada fark yokmuş gibiydi. Önüne bir tas yemek koymak ne anlama geliyordu acaba? Tavaya soğuk çorba aktarıp ocağı yaktım. Gelenekleri bilmiyorum, dedim arkamı dönmeden. Bu yüzden bana açıklamalısın.

Her hareketimi dikkatle takip ederek salonun ortasında oya-landı. Boğuk bir sesle, Bir kadının eşine yemek getirmesi... önemli bir andır, diye açıkladı. Bu olayın geçmişi çok eskilere, ilkel yaratıklar olduğumuz dönemlere kadar gider. Ama hâlâ önemlidir. İlk getirilen yemek önemlidir. Eşlenen bazı çiftler bunu kutlama fırsatı olarak görür: Sırf kadının eşine -usulen de olsa- yemek getirmesi için parti düzenlenir. Elbette bu tür kutlamalar daha çok zenginler arasında yaygındır. Uzun lafın kısası, bu hareket... kadının eşlik bağını kabul ettiği anlamına gelir.

Çorbaya bakmaya devam ettim. Bana tüm hikâyeyi anlat -her şeyi.

Pazarlığı hemen kavradı: Yemek ısmmcaya kadar anlat; dinledikten sonra bu yemeği önüne koyup koymamaya karar vereyim.

Sandalyenin ayaklarını ahşap zeminde gıcırdatarak masaya oturdu. Bir an, tavanın içinde gezdirdiğim kaşıktan gelen takırtılar dışında çıt çıkmadı.

Sonra, Rhys'in sesini duydum: Savaş devam ederken beni yakaladılar. Amarantha'nın askerleri.

Midem burkulunca yemeği karıştırmaya ara verdim.

Cassian'la Azriel başka lejyonlardaydı, dolayısıyla ne birliğimle birlikte esir düştüğümden haberleri oldu, ne de Amarantha'ya bağlı komutanların haftalar boyunca savaşçılarımı tek tek işkence ederek öldürdüklerinden. Kanatlarıma üvez çiviler mıhlayıp geçen gece kullandıkları zincirlerden getirdiler. Bu zincirler Hybern'in en değerli varlıklarından biriydi: Topraklarının en dibinden bulup çıkardıkları bu taşlarla Ulu Perilerin

güçlerini sıfırlayabiliyorlardı. Benim gücümü bile. Beni iki ağacın arasına zincirleyip canları sıkıldıkça dövdüler ve savaşçılarımı kullanarak, onların ölümlerini, çektikleri acıları kullanarak Gece Sarayı birliklerinin yerini ağzımdan almaya çalıştılar.

Ama pes etmedim, diye devam etti. Illyrialı olduğumu hesaba katmayacak kadar budalaydılar: bana boyun eğdirmek için yapmaları gereken tek şeyin kanatlarımı kesmeye yeltenmek olduğunu bilmiyorlardı. Akıllarına bile gelmediği için şanslıydım. Amarantha'ya gelince... kampta bulunmamla ilgilenmiyordu. So-

nuçta Yüce Lordlardan birinin oğluydum ve Jurian sevgili kız kardeşini yeni öldürmüştü. O anda önemsediği tek şey Jurian'ı eline geçirip gebertmekti. Her geçen saniye, her aldığım nefeste, onun ölümünü planladığım hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bunun bir intihar saldırısı olacağını biliyordum: serbest kalmak için gerekirse kanatlarımı koparıp atacak ama ne pahasına olursa olsun onu öldürecektim. Muhafızları dinleyerek onun programını, nerede ne yapacağını öğrendim. Bir gün ve saat belirledim. Sonunda hazırdım. Buna bir son vermeye, Cassian, Azriel ve Mor'u öteki tarafta beklemeye hazırdım, içimde sadece öfke vardı - ve arkadaşlarımın yakalanmamış olmasından duyduğum rahatlık. Ama harekete geçmeden bir gün önce, Amarantha'yla Jurian savaş meydanında kozlarını paylaştı.

Duraksayıp yutkundu.

Çamurun ortasında zincirlenmiş halde dövüşmelerini izlemek zorunda kaldım. Jurian'ın öldürücü darbeyi benden çalışını ama yenik düşmesini izledim. Amarantha'nın onun gözünü çıkarmasını, parmağını kesmesini, sonra yerde yüzükoyun yatan kurbanını kampa sürüklemesini izledim. Ardından onu gün be gün, yavaşça parçalamasını dinledim. Jurian'ın çığlıkları hiç susmuyordu. Amarantha ona işkence etmeye kendini öyle kaptırmıştı ki babamın geldiğini fark edemedi. O panikle, Jurian'ın özgürlüğüne kavuştuğunu görmektense oracıkta öldürdü ve kaçtı. Böylece babam beni kurtardı ama adamlarına, Azriel'e, kanatlarımdaki üvez çivileri çıkarmamalarını söyledi - yakalanmamın cezası olarak. Öyle ağır yaralanmıştım ki şifacılar kanatlarım tamamen iyileşmeden savaştığım takdirde tekrar uçamayacağımı söyledi. Dolayısıyla iyileşmek üzere eve dönmek zorunda kaldım ve devam eden son çarpışmalara katılamadım.

Sonra Anlaşma yapıldı ve duvar inşa edildi. Gece Sarayı'ndaki kölelerimizi zaten çok önceden serbest bırakmıştık. Bu sırrı insanlarla paylaşmamıştık, çünkü onlara güvenmiyorduk ve o kadar hızlı ürüyorlardı ki atalarım hepsinin zihnini aynı anda kontrol edemez olmuştu. Yine de, her şeye rağmen, dünya değişmişti. Savaş hepimizi değiştirmişti. Cassian ve Azriel değişmişti; ben değişmiştim. Buraya geldik - bu dağ evine. Hâlâ iyileşmediğim için beni aralarına alıp taşıdılar. Anlaşma'nın son maddeleri kabul edildiğinde buradaydık.

Ben bütün öfkemi yıldızlara haykırırken yanmadaydılar. Amarantha, yaptığı hiçbir şeyin, işlediği hiçbir suçun cezasını çekmeyecekti. Tıpkı Hybern Kralı gibi. Her iki taraftan elini kana boyayan o kadar çok kişi var ki hepsinin hesap vermesi mümkün değil, dediler. Babam bu işin peşini bırakmamı bile emretti - birlikte yaşamak üzerine kurulu bir gelecek inşa edebilmek için. Ama savaşçılarıma yaptıklarından dolayı Amarantha'yı hiç affetmedim. Ve hiç unutmadım. Tamlin'in babası onun arkadaşıydı. Babam onu öldürdüğünde, sırf savaşçılarım katledilirken hissettiğim şeyleri Amarantha da bir nebze olsun hissetmiştir diye, zil takıp oynayasım gelmişti.

Çorbayı karıştırırken ellerim titriyordu. Bunları bilmiyordum... Aklımın ucundan bile geçmezdi...

Amarantha yüzyıllar sonra yeniden kıyıya çıktığında hâlâ onu öldürmeye can atıyordum. En kötüsü, kim olduğumu bile bilmiyordu. Esir tuttuğu Yüce Lord çocuğunun ben olduğunu hatırlamıyordu. Ona göre arkadaşını öldüren adamın oğlu ve Gece Sarayı Yüce Lorduydum, o kadar. Diğer Yüce Lordlar onun barış ve ticaret amacıyla geldiğine ikna oldu. Sadece Tamlin ona güvenmiyordu. Tamlin'den nefret ediyordum ama Amarantha'yı kişisel olarak tanıdığı halde güvenmediğine göre... Amarantha'nın değişmediğinden emin oldum.

Böylece onu öldürmeyi planladım. Kimseye söylemedim. Amren'e bile. Amarantha'nm ticaret ve ittifak konusunda hevesli olduğumu düşünmesini sağladım. Hybern'le imzaladığımız ticaret anlaşmasını kutlamak üzere Dağın Altı'nda saraylara verdiği partiye katılmaya karar verdim... Sarhoş olduğunda zihnine girecek, tüm yalanlarını ve işlediği tüm suçları meydana çıkaracak, ardından kimse tepki veremeden beynini eritecektim. Bunun için savaş başlatmaya bile hazırdım.

Arkamı dönüp tezgâha yaslandım. Rhys hikâyeyi ellerindeki bir kitaptan okuyormuş gibi ellerine bakıyordu.

Ama benden hızlı düşündü ve elini çabuk tuttu. Özel yeteneklerime karşı eğitimliydi, üstelik mental kalkanı çok güçlüy-dü. Zihnine doğru tünel kazmaya kendimi öyle kaptırmıştım ki elimdeki içkiyi hesaba katmadım. Cassian'm, Azriel'in veya diğerlerinin o gece yapacağım şeylere şahit olmasını istememiştim; dolayısıyla içkimi koklayıp kontrol edecek biri yoktu.

Kadehime koyduğu büyü yüzünden güçlerimin benden alınacağını hissedince, son bir gayretle tüm gücümü savurdum ve benimle birlikte gelmesine izin verdiğim Kâbuslar Sarayı üyelerinin zihninden Velaris'i ve güzel olan her şeyi sildim. Velaris'in etrafına kalkan çekmekle kalmadım, koruma büyüsünün çökmesini göze alamayıp şehirden ayrılmasınlar diye kalkanı arkadaşlarıma bağladım. Ve son güç artıklarıyla onların zihinlerine ulaşıp yaşananları anlattım ve uzak durmalarını söyledim. Birkaç saniye sonra gücüm tamamıyla Amarantha'ya geçmişti. Bakışlarını bana kaldırdı. Kederli, kasvetli.

Kâbuslar Sarayı'nın yarısını oracıkta katletti. Sırf yapabileceğini bana ispatlamak için. Tamlin'in babasının intikamı olarak. Ve o anda anladım... Gözlerini sarayımın üstünden çekmesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kim olduğumu, kimlere değer verdiğimi anlayana kadar uzun uzun bakacaktı. Böylece kendi kendime bunun yeni bir savaş, farklı bir mücadele olduğunu söyledim. Ve o gece, dikkatini hâlâ üstümde tutarken, istediği şeyin ne olduğunu farkettim. Amacı benimle seks yapmaktan çok babamın hayaletinden intikam almaktı. Eğer istediği buysa, alacaktı. Onu yalvarttım, çığlıklar attırdım. Kalan güçlerimi kullanıp kendini iyi hissetmesini sağladım, daha fazlasını istesin diye. Bunun için yanıp tutuşsun diye.

Düşüp bayılmamak için tezgâha sıkı sıkı tutundum. Ardından Tamlin'i lanetledi. Böylece ikinci büyük düşmanımı, hepimizi özgürlüğüne kavuşturabilecek tek çıkış noktası haline getirdi. Amarantha'yla geçirdiğim her gece, aklının bir köşesinde, onu öldürmeye çalışıp çalışmayacağımı merak ettiğini biliyordum. Ona zarar vermek için güçlerimi kullanamıyordum ve fiziksel saldırılara karşı kalkanı vardı. Ama tam elli yıl boyunca, ne zaman içine girsem, onu öldürmeyi düşündüm. Ruhu bile duymadı. Hem de hiç. Çünkü işimde o kadar iyiydim ki benim de zevk aldığımı düşünüyordu. Böylece bana güvenmeye başladı -yani, diğerlerinden daha fazla. Özellikle de düşmanlarına neler yapabileceğimi ispatladıktan sonra. Bu durumdan memnundum. Kendimden nefret etsem de, memnundum. On yıl sonra, arkadaşlarımı veya halkımı tekrar göreceğime dair hiçbir beklentim kalmamıştı. Yüzlerinin neye benzediğini unutmuştum. Ve umut etmeyi bıraktım.

Gözlerinde gümüş çizgiler belirdi ama kirpiklerini kırpıştırıp dağıttı. Üç yıl önce, dedi kısık sesle, bu... rüyaları görmeye başladım. Başlangıçta sanki başkasının gözünden gördüğüm bazı görüntülerden ibaretti. Loş bir kulübede çıtır çıtır yanan ocak. Bir tavşan sürüsü. Görüntüler buzlu camın arkasına bakıyormuşum gibi bulanıktı. Ayda birkaç kez, bir an belirip hemen kaybolan, farklı mekânlara ait kısa görüntüler... Hiçbiri aklımda yer etmemişti, ta ki bir el görene kadar... Güzel bir insan eli. Bir fırçayı tutuyor. Masaya... çiçekler boyuyor.

Kalbim durdu.

O görüntüye kadar aklımdaki tek şey gece gökyüzüydü. En fazla ihtiyaç duyduğum zamanlarda bana keyif veren tek şey. Açık gece göğü, yıldızlar ve ay. Ulaşabilecek miydim bilmiyordum ama yine de deniyordum.

Nefes aldığımdan emin değildim.

O andan itibaren bu rüyalar, bu kişiye -bu kadına- ait görüntüler en değerli şeyim oldu. Bana dışarıda bir yerlerde hâlâ biraz huzur olduğunu hatırlatıyordu - biraz ışık. Bir masaya çiçekler çizecek kadar güvende olan bir yer ve bir kişi vardı. Bu şekilde yıllar birbirini izledi... geçen yıla kadar. Amarantha'nın yanında uyurken bir rüyadan sıçrayarak uyandım. Bu rüya...

hepsinden daha net ve canlıydı; sanki o sis perdesi tamamen kaybolmuştu. O, yani sen, rüya görüyordun. Senin rüyanın içindeydim: Bogge'den kaçarken eline düştüğün bir kadın tarafından boğazlanırken seni izliyordum. Sana ulaşamıyor, seninle konuşa-mıyordum. Ama bizim türümüzü rüyanda görebildiğine göre... O
buzlu camın Duvar olduğunu ve artık Prythian'da bulunduğunu anladım.

Seni rüyalarından tanıdım. Tüm bu görüntüleri beynime kaydedip tekrar tekrar gözden geçirerek nerede olduğunu, kim olduğunu bulmaya çalıştım. Ama o korkunç kâbuslarında gördüğün yaratıklar belli bir saraya ait değildi. Senin kokunla uyanıyordum ve bu koku tüm gün, her adımımda peşimden geliyordu. Derken bir gece, rüyanda, yeşil tepelerin arasında durarak Calanmai şenlik ateşleri için yığılan odun kümelerine baktığını gördüm.

Beynimin içinde öyle büyük bir sessizlik vardı ki.

Bu kadar büyük çapta bir kutlamanın nerede yapıldığını biliyordum. O tepeleri tanıyordum ve muhtemelen şenliğe katılacağını anlamıştım. Bu yüzden Amarantha'ya... Yutkunduktan sonra devam etti. Bahar Sarayı'ndaki kutlamaya gidip Tamlin'i gözetlemek, komplo kurmak için birileriyle buluşup buluşmadığını kontrol etmek istediğimi söyledim. Lanetin süresinin dolmasına o kadar az kalmıştı ki paranoyaklaşmıştı; huzursuzdu. Hainleri ona getirmemi istedi. Bunu yapacağıma söz verdim.

Gözlerini tekrar gözlerime kaldırdı.

Oraya gidince kokunu aldım, izini sürdüm ve işte... oradaydın. insandın - düpedüz insan. Ve o aşağılık serseriler seni sürükleyerek götürüyordu, şey yapmak için... Başını iki yana salladı. Hepsini oracıkta gebertmeyi düşündüm ama seni ittirip düşürdüklerini görünce... hemen atıldım. Seni karşımda görünce, dokununca... ne dediğimin farkında bile değildim. Titrek bir nefes verdi.

Demek buradasın. Seni arıyordum.

Bana söylediği ilk kelimeler. Yalan sayılmazdı; sadece o perilerin gözünü korkutmak için uydurulmuş sözler değildi.

Onu bulduğunuz için teşekkür ederim.

Dünyanın dalgalarla sürüklenen kumlar gibi ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissettim.

Bana baktığın zaman, dedi Rhys, kim olduğum hakkında en ufak bir fikrinin olmadığını anladım. Ben senin rüyalarını görmüş olabilirdim ama sen benimkileri görmemiştin. Üstelik...
insandın. O kadar genç, kırılgan, üstelik bana karşı o kadar ilgisizdin ki... Yanında uzun süre kalırsam birileri bunu görüp Amarantha'ya ispiyonlayabilirdi ve o da mutlaka seni bulurdu. Bu yüzden, senin de sevineceğini düşünerek, arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Ama arkamdan seslendin; bilerek ya da bilmeyerek, beni bırakmak istemiyordun. Kendime tehlikeli sularda olduğumuzu hatırlattım. Seninle asla

konuşamayacağımı, göremeyeceğimi, hatta seni düşünemeyeceğimi biliyordum.

Prythian'da ne aradığını bilmek istemedim; ismini dahi bilmek istemedim. Çünkü seni rüyalarımda görmek başka bir şeydi, kanlı canlı olarak karşımda görmek bambaşka. O anda, kalbimin derinliklerinde, kim olduğunu tahmin etmiştim. Bunu kabullenmek istemiyordum, çünkü eşim olduğuna dair en küçük bir ihtimal varsa... Sana kelimelerle anlatılamayacak şeyler yaparlardı, Feyre.

Bu yüzden yürüyüp gitmene izin verdim. Uzaklaşmanı izlerken, kendi kendime bunun Kazan'ın bir gazabı değil, bir lütfü olduğunu söyledim. Seni görmeme izin vermişti. Bir kerecik bile olsa. Katlandığım şeyler için bir ödül. Sen gözden kaybolunca o üç serseriyi buldum. Zihinlerini büküp hayatlarını, anılarını tekrar düzenledim ve üçünü de Amarantha'nın önüne attım. Onlara yalan söyletip Amarantha'dan nefret ettiklerini itiraf ettirdim. Ve Amarantha masum olduklarını haykırmalarına aldırmadan hepsini diri diri doğrarken büyük bir keyifle izledim, çünkü sana yapmak istedikleri şeyi biliyordum. Ve bu şeyin, Amarantha seni eline geçirirse yapacaklarının yanında hafif kalacağını da biliyordum.

Elimi boğazıma götürdüm. Dışarı çıkmak için kendime göre sebeplerim vardı demişti Dağın Altı'nda. Sakın bunun bedelini ödemediğimi düşünme.

Rhys bakışlarını masadan kaldırmadan, Bilmediğim tek şey, diye devam etti. Bahar Sarayı'nda Tamlin'le birlikte kaldığındı. Amarantha, Calanmai'deki başarımın ardından, Yaz Gündönümü'nün ertesi günü beni tekrar Bahar Sarayı'na gönderdi. Tamlin'e sataşmaya, hatta kavga çıkarmaya niyetliydim. Odaya girdiğimde tanıdık bir koku aldım ama kimden geldiğini göremedim... Sonra tabağı gördüm, tılsımı hissettim ve... işte, oradaydın, ikinci en büyük düşmanımın evinde yaşıyordun. Onunla aynı sofrada oturuyordun. Üstelik kokusu leş gibi üstüne sinmişti. Ve ona şey gibi bakıyordun... Âşıkmış gibi.

Parmak boğumları bembeyaz kesildi.

O anda Tamlin'i korkutmaya karar verdim. Elbette seni ve Lucien'i de - ama en çok Tamlin'i. Çünkü onun da sana nasıl baktığını gördüm. O gün sana yaptığım şey... Dudakları gergin ve bembeyazdı. Zihnine girdim ve hissetmeni, dehşete düşmeni, acı çekmeni sağlayacak kadar büktüm. Tamlin'i -Amarantha'nın bana yaptırdığı gibi- kendime yalvarttım. Tek amacım seni koruyamayacak kadar güçsüz olduğunu ona göstermekti. Ve bu performansımın seni evden uzağa göndermeye yetmesi için dua ettim. Amarantha'dan uzağa; insan diyarına. Çünkü Amarantha seni bulacaktı. O laneti kırdığın anda seni bulacak ve öldürecekti.

O gün ismini öğrenmeden gitmek istemedim. Çok bencilce, aptallık derecesinde bencilce bir istekti ama bana canavarmışım gibi baktığını görünce, bilmemin bir sakıncası olmayacağını düşündüm. ismini sorduğumda

yalan söyledin. Yalan söylediğini hemen anladım. Zihnin avucumun içindeyken bile yüzüme karşı yalan söyleyecek cesaretin ve öngörün vardı. Böylece bir kez daha seni bıraktım ve dışarı çıkar çıkmaz midemdeki her şeyi kustum.

Titreyen dudaklarıma engel olmak için sıkı sıkı kenetledim.

Ertesi gün dönüp kontrol ettim ve gittiğinden emin oldum. Performansımı tamamlamak için malikâneyi yağmalamaya giden gruba katıldım. Dağın Altı'na döndüğümde o kızın adını Amarantha'ya söyledim, çünkü senin uydurduğunu düşünmüştüm. Çetesini Clare'yi yakalamaya göndereceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama onu engellemek için yalanımı itiraf etseydim... Güçlükle yutkundu. Clare'yi Dağın Altı'na getirdikleri gün zihnine girdim. Acıyı çekip aldım ve ondan çığlık atmasını istediklerinde avazı çıktığı kadar bağırmasını istedim. Ona... o şeyleri yaparlarken durumu idare etmeye çalıştım ama... Bir hafta sonra, buna devam etmelerini engelledim. Ona bu şekilde eziyet etmelerini, işkence yaptıkları bir sırada tekrar zihnine girip fişini çektim. Hiç acı hissetmedi. Ona yaptıkları hiçbir şeyi, ölürken bile hissetmedi. Ama... hâlâ onu görüyorum. Kendi adamlarımı. Ve Amarantha için öldürdüğüm diğer herkesi.

Yanaklarına iki damla gözyaşı düştü; hızlı, soğuk damlalar.

Yaşları silmeden devam etti. Böylece her şeyin yoluna girdiğini düşündüm. Clare'nin ölmesiyle birlikte Amarantha senin öldüğüne inanmıştı. Yani güvendeydin, uzaktaydın, halkım güvendeydi ve Tamlin kaybetmişti. Yani... her şey tamamdı, işimiz bitmişti. Ama sonra... Attor'un seni getirdiği gün taht salonunday-dım. Amarantha'yla giriştiğin pazarlığı seyrederken yaşadığım dehşeti hayatımın hiçbir anında yaşamadım Feyre. Akıldışı, aptalca bir dehşetti, çünkü seni tanımıyordum bile, ismini bile bilmiyordum. Ama o ressamın ellerini, yarattığı çiçekleri düşününce. Ve Amarantha'nın o elleri parçalamaktan nasıl keyif alacağını düşününce. Attor ve çetesi seni hırpalarken elim kolum bağlı izlemek zorunda kaldım. Seni Lucien'in zihnini parçalamakla tehdit ettiğimde, yüzündeki iğrenme ve öfkeyle bana bakmanı izlemek zorunda kaldım. Ve sonra... sonra ismini öğrendim, ismini söylerken... sanki beş yüz yıldır sorduğum bir soruya cevap veriyordun.

Orada ve o anda savaşmaya karar verdim. Gerekiyorsa bel altı çalışacak, öldürecek, işkence edecek, hile yapacaktım ama sonuna kadar savaşacaktım. Eğer Amarantha'nm elinden kurtulmak için bir şansımız varsa, o da şendin. Sanki... sanki Kazan o rüyaları bana gönderirken hepimizi kurtaracak kişinin sen olduğunu söylemeye çalışıyordu. Halkımı kurtaracak kişinin.

Böylece, nefret ettiğin o adam olmaya özen göstererek, ilk sınavını izledim. Solucana karşı savaşırken kötü şekilde yaralandığında... nihayet sana yaklaşmanın bir yolunu bulmuştum. Amarantha'ya kafa tutmanın, mesajı okumayı bilenlere umut tohumlarını saçmanın ve fazla şüphe çekmeden seni hayatta tutmanın yolunu. Ve Tamlin'den intikam almanın yolunu... Onu

Amarantha'ya karşı kullanacaktım, evet, ama aynı zamanda annemle kız kardeşime yaptıklarının ve sana... sahip olmasının intikamını da alacaktım. Seninle o pazarlığı yaptığımda benden öyle nefret ediyordun ki işimi iyi yaptığımdan şüphem yoktu.

Böylece çileli günlerimiz başladı. Amarantha şüphelenmesin diye seni o şekilde giydirdim. Her gece yaşadığın rezillikleri unutman için şarap içirdim. Ve o son gece, ikinizi arka holde yakaladığımda... kıskandım. Tamlin'in, birlikte göz önünden kaybolmayı başardığınız tek fırsatı seni oradan çıkarmak için değil de sevişmek için kullanmasına çok öfkelendim - ama kıskandım da... Amarantha kıskançlığımı sezdi. Kanıtı saklamak için seni öptüğümde, bunu yüzümden okudu. İlk kez yüzümden ne düşündüğümü okudu. O gece, senden ayrıldıktan sonra, ona... hizmet etmek zorunda kaldım. Beni yatağında her zamankinden uzun tuttu; cevapları damlatmak için beni sıktıkça sıktı. Ama ona sadece duymak istediklerini söyledim: Senin bir hiç olduğunu, insan pisliğinden başka bir olmadığını, seni paçavra gibi kullanıp bir kenara atacağımı. Sonra... seni görmek istedim. Son bir kez. Yalnız. Sana her şeyi anlatmak istedim - ama dönüştüğüm kişi, olduğumu sandığın kişi... Bu aldatmacayı bozmaya cesaret edemedim.

Sonunda final sınavın geldi çattı ve... Amarantha sana işkence etmeye başladığında, içimde tarif edemeyeceğim bir kırılma oldu. Seni kanlar içinde çığlık atarken görmek beni mahvetti. Zincirlerimi kırdı. Onu öldürmek için hançeri yerden alırken artık kim olduğundan emindim... Eşim olduğunu biliyordum. Başka bir adamı sevdiğini ve bu adam için kendini ateşe attığını da biliyordum... ama umurumda değildi. Eğer öleceksen, ben de seninle birlikte ölecektim. Sen çığlık üstüne çığlık atarken, Amarantha'yı öldürmek için hamle yaptığımda, aklımda bundan başka bir şey yoktu: Benim eşim, eşim, eşim.

Ama sonra boynun kırıldı.

Gözlerinden yaşlar boşandı.

Ve öldüğünü hissettim, diye fısıldadı.

Benim gözlerimden de yaşlar boşandı.

Hayatıma giren bu güzel, harika şey, Kazan'm bu lütfü... göçüp gitmişti. Çaresizlik içinde o bağa sıkı sıkı sarıldım. Pazarlığa değil, çünkü pazarlık bir hiçti, örümcek ağından farksızdı. Aramızdaki asıl bağa yapıştım ve çekiştirdim; dayanmanı söyledim, benimle kalmanı, çünkü özgür kalabilirsek... özgür kalabilirsek,

yedimiz de oradaydık. Seni geri getirebilirdik. Hepsinin zihnini lime lime etmem gerekse bile bunu yapardım. Seni kurtarmalarını sağlardım. Elleri titriyordu. Son nefesinde bizi serbest bırakmıştın ve güçlerim... Hepsini bağın etrafına sardım. Eşlik bağının. Oralarda bir yerlerde oyalandığını, dayandığını hissedebiliyordum.

Ev. Kemik Oymacısı'na bağın sonunda evimin olduğunu söylemiştim. Evim, Bahar Sarayı değildi. Tamlin'in yanı değildi... Rhysand'm yanıydı.

Amarantha öldükten sonra Yüce Lordlarm zihinlerine seslendim ve öne çıkıp güç kıvılcımlarını sunmaya çağırdım. Hiçbiri karşı çıkmadı. Sanırım hayır demeyi akıl edemeyecek kadar sersemlemişlerdi. Ve yine... Tamlin'in seni kucaklamasını seyretmek zorunda kaldım. Seni öpmesini. O anda içimden eve, Velaris'e dönmek geldi ama her şeyin yoluna girdiğini, senin iyi olduğunu görmek için kaldım. Böylece elimden geldiğince etrafta oyalandıktan sonra bağ üzerinden seni çağırdım. Sen de gelip beni buldun.

Orada sana söyleyecektim. Ama çok üzgündün. Bitkin. Ve bana ilk kez şey gibi... gözünde bir değerim varmış gibi baktın. Böylece kendi kendime seni pazarlıktan azat edeceğime söz verdim — ama bir dahaki buluşmamızda. Çünkü bencildim: Seni serbest bıraktığım anda Tamlin'in seni kapatacağını ve bir daha asla göstermeyeceğini biliyordum. Tam senden ayrılacağım sırada... sanırım Ulu Peri'ye dönüştüğün için, bağ kalıcı olarak kilitlendi. Zaten varlığını hissediyordum ama bu kilitlenme beni öyle derinden sarstı ki panikledim. Orada bir saniye daha kalsaydım, sonuçların canı cehenneme deyip seni zorla götürecektim. Ve sen de benden sonsuza kadar nefret edecektin.

Gece Sarayı'na ayak bastığımda Mor beni bekliyordu. Öylesine kendimden geçmiştim, öylesine... çıldırmak üzereydim ki ona her şeyi anlattım. Elli yıldır yüzünü görmediğim kuzenime söylediğim ilk şey, O benim eşim, oldu. Ve üç ay... tam üç ay boyunca bensiz daha iyi olacağına kendimi inandırmaya çalıştım. Mental kalkanın yerinde olmadığı için bağ üzerinden seni hisse-diyordum. Kederini, mutsuzluğunu ve yalnızlığını. Tıpkı benim gibi Amarantha'nın gölgesinden kaçmak için çırpındığını. Ama Tamlin'le evleneceğini duyunca, mutlu olacağını düşündüm. Bu beni yıksa bile mutlu olmana izin vermeliydim. Eşim olsan bile mutlu olmayı hak ediyordun.

Düğün gününde Cassian'a kör kütük sarhoş olmayı teklif ettim. Nedeni hakkında en ufak bir fikri olmasa da kabul etti. Derken... seni tekrar hissettim. Paniğini, çaresizliğini hissettim ve birilerine -kim olursa- seni kurtarması için yalvardığını duydum. Aklım başımdan gitti. Hemen düğüne yabaladım. O anda kim olduğumu, oynamam gereken rolü neredeyse tamamen unutmuştum. Tek görebildiğim o aptal gelinliğin içindeki eşimdi. Çırpı gibi. Çırpı gibi ve solgun. Bu yüzden Tamlin'i gebertmek istedim ama önce seni kurtarmalıydım. Seni oradan çıkarmak ve iyi olduğundan emin olmak için, sadece bir kereliğine, pazarlığı bahane etmeliydim.

Başını kaldırdı ve kasvetli bakışlarını gözlerime dikti. Seni geri göndermek, Feyre, beni öldürüyordu. Aydan aya eriyip gittiğini görmek. Yatağını onunla paylaştığını bilmek. Sadece eşim olduğun için değil, çünkü ben... Bakışlarını masaya indirdikten sonra tekrar yüzüme kaldırdı. Biliyordum... Amarantha'yı öldürmek için o hançeri yerden alırken sana âşık olduğumu biliyordum.

Bu yüzden, seni buraya getirdikten sonra... söylememeye karar verdim. Hiçbir şeyi. Seni pazarlıktan azat etmeyecektim, çünkü bana duyduğun öfke diğer iki seçenekten iyiydi: Yani, bana karşı hiçbir şey hissetmeyebilirdin ya da, aksine, benim hissettiklerime benzer şeyler hissedebilirdin ve seni sevmeye kendimi kaptırdığım anda seni benden alırlardı. Ailemi aldıkları gibi. Arkadaşlarımı aldıkları gibi. Bu yüzden sana söylemedim. Eriyip gitmeni seyrettim. Ta ki o güne kadar... Seni eve kapattığı güne kadar.

Orada karşıma çıksaydı Tamlin'i öldürürdüm. Ama seni kaçırmakla zaten çok temel bir kuralı çiğnemiştim. Amren, senin eşlik bağını kabul etmen halinde başımızın belaya girmeyeceğini
söyledi ama... bağı sana zorla kabul ettiremezdim. Kabul etmen için seni baştan çıkarmak da istemedim. Tamlin'e savaş açma hakkı verse bile bunu yapamazdım. Zaten yeterince acı çekmiştin. Yaptığım şeyleri sadece aklını çelmek ve topraklarımı güvende tutmak için yaptığımı düşünmeni istemedim. Ama sana yakın olmaktan da kendimi alamadım. Seni sevmekten, seni istemekten. Hâlâ da alamıyorum.

Geriye yaslanıp derin bir nefes verdi.

Usulca arkamı döndüm ve kaynayan çorbayı kâseye boşalttım.

Buhar tüten kâseyle birlikte masaya doğru attığım her adımı dikkatle izledi.

Tam önünde durup gözlerinin içine baktım.

Beni seviyor musun? diye sordum.

Başını öne arkaya salladı.

Yoksa sevmek kelimesi, bana karşı hissettiklerini, benim için yaptıklarını ifade etmekte zayıf mı kalıyordu? Benim ona karşı hissettiklerimi?

Kâseyi önüne koydum. Afiyet olsun.

55.
BÖLÜM

Her kaşığın tadını çıkararak, bir kâseye bir bana bakarak çorbasını içerken, gözlerimi ondan ayırmadım.

Bitirince kaşığını masaya bıraktı.

Bir şey söylemeyecek misin? diye sordu sonunda.

Seni kapıda gördüğüm anda ne söyleyeceğimi önceden planlamıştım.

Başını benden tarafa çevirdi. Peki şimdi?

Her nefesimi, her saniyeyi özümseyerek kucağına oturdum. Ben yüzüne bakarken ellerini usulca kalçalarıma koydu. Şimdi, Rhysand, seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Şimdi... Rhys'in dudakları titredi. Yanağına süzülen tek damla yaşı elimle sildim. Şimdi, diye fısıldadım, henüz tam olarak iyileşmediğimi, kalbimin hâlâ paramparça olduğunu ama bu parçaların hepsinin sana ait olduğunu söylemek istiyorum... Eşin olmaktan büyük onur duyarım. Kollarını belime dolayıp alnını omzuma yaslarken zangır zangır titriyordu. Elimi ipek saçlarına daldırdım.

www.cepsitesi.net

Seni seviyorum, dedim. Daha önce aklımdaki şeyleri söyleyecek cesaretim olmamıştı. Seni bulabilmek için o eziyetlerin her saniyesine tekrar katlanırdım. Savaş çıkarsa, bununla yüzleşiriz. Birlikte. Ne beni senden almalarına izin veririm, ne de seni benden almalarına.

Rhys başını kaldırıp gözlerime baktı. Yanakları gözyaşlarıyla parlıyordu. Yüzüne doğru eğildiğimde hiç kıpırdamadı. Gözyaş-larmdan birini öperek sildim. Sonra bir başkasını. Tıpkı onun bir zamanlar bana yaptığı gibi.

Dudaklarım tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış halde, gözlerine bakacak kadar geri çekildim. Sen benimsin, diye fısıldadım.

Hıçkırıklara boğulacakmış gibi titredikten sonra dudaklarıma uzandı.

Usulca öptü - nazikçe. Ayrı dünyalarımızı buluşturup aynı potada eritmek için gereken zamana ve huzura sahipmişiz gibi öptü. Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı araladım. Dili dilimi okşayarak ağzımın içine süzüldü. Eşim. Benim eşim.

Altımda sertleştiğini hissedince ağzının içine inledim.

Rhysand bunu duyunca zincirlerinden kurtuldu ve beni kucakladığı gibi masaya, boyaların üstüne yatırdı.

Öpüşünü yoğunlaştırınca bacaklarımı sırtına dolayıp onu üstüme çektim. Dudaklarını dudaklarımdan koparıp boynuma indirdi, dilini ve dişlerini tenime sapladı. Ellerini kazağımın altından sokup yukarı, yukarı, yukarı tırmanarak göğüslerimi avuçladı. Temasla birlikte sırtımı yaylandırıp kollarımı kaldırınca kazağımı tek hareketle kolayca çıkardı.

Sonra beni seyretmek için biraz geri çekildi. Belimden yukarısı çıplaktı. Saçlarım, kollarım boya içindeydi. Ama o anda tek düşünebildiğim şey, yavaşça göğsüme inen, ardından dil fiskeleri eşliğinde göğüs ucumu emen dudaklarıydı.

Parmaklarımı saçlarına daldırdım. Rhys bir elini başımın hemen yanındaki boya paletlerinden birine bastırdı. Kıs kıs güldükten sonra boyalı eliyle göğsümün etrafında bir çember çizdi, nefessiz bakışlarım altında, aşağıya, göbeğimin altına kadar indi ve çizginin ucuna ok işareti yaptı.

Bunun nerede son bulacağını unutmayasın diye , dedi.

Ona hırladım. Sessiz bir emirdi. Yeniden güldü ve dudakları bu kez diğer göğsümü buldu. Kalçasıyla kasıklarıma abanıp beni öyle bir kışkırttı ki ona dokunmak, her yerini hissetmek istedim. Ellerim, kollarım boyaya batmıştı ama hiç umursamadan giysilerine yapıştım. Giysilerini, silahlarını ve deri zırhlarını çıkarıp
yere atmama, o güçlü kaslarını ve arkasından yükselen kanatları ortaya çıkarmama yardım etmek için bedenini eğip büktü.

Eşim - benim eşim.

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Çıplak bedenime değen teni ateş gibiydi. Yüzünü ellerimin arasına alınca yanaklarına boya bulaştı. Sonra

www.CepSitesi.Net

saçlarına kalın şeritler halinde mavi, kırmızı ve yeşil bulaştırdım. Ellerini belimde hissedince masada yaylanıp taytımı sıyırmasına yardım ettim.

Rhys yeniden üstümden çekildi. Ağzımdan çıkan itiraz homurtusu, beni boyaların, fırçaların, su dolu bardakların arasından masanın kenarına çekip bacaklarımı omzuna attığında derin bir iç çekişe dönüştü. Diz çöktüğünde ayaklarım kanatlarının üstüne değiyordu.

Dizlerindeki yıldızların ve dağların üzerine çökmüştü. Hiç kimsenin, hiçbir şeyin önünde eğilmezdi...

Ama eşinin önünde. Denginin önünde.

Dilinin ilk dokunuşu beni ateşe attı.

Seni masaya yatırıp kendime güzel bir ziyafet çekeceğim.

inleyişimi ve tadımı onaylayan bir hırıltı kopardıktan sonra başını tümüyle bacak arama gömdü.

Bir eliyle kalçalarımı masaya mıhlayıp akıcı bir tempoyla yaladı. Dili içime girince boşluğa yuvarlanıp gidecekmiş gibi hissettim ve düşmemek için ellerimle masanın kenarına, adeta dünyanın kenarına sıkı sıkı tutundum.

Sonra öpüp yalayarak yukarıya, uyluklarımın zirvesine doğru tırmanıp dişleriyle belli belirsiz çekiştirerek emerken, az önce terk ettiği boşluğu parmaklarıyla doldurup gidip gelmeye başladı.

Doruğa ulaşmanın hazzı tüm vücudumu zangır zangır titretip bilincimi milyonlarca parçaya bölerken dirseklerimin üzerinde doğruldum. Rhys hem dilini, hem de parmaklarını kullanmaya devam ediyordu. Rhys, dedim nefes nefese.

Şimdi. Onu şimdi istiyordum.

Ama beni masaya mıhlayan elini hiç gevşetmeden diz çökmeye, kendine ziyafet çekmeye devam etti.

Yeniden zirveye ulaştım. Zevkten ağlama noktasında titreyip pelte kıvamına geldiğimde nihayet ayağa kalktı.

Yüzü ve üstü başı boyaya bulanmış halde tepemde dikilip beni, boyalı çıplaklığımı seyrederken, dudaklarında hafif, tatmin olmuş bir erkek gülümsemesi belirdi. Sen benimsin, diye hırladıktan sonra beni masadan çekip kucakladı.

Duvarı istiyordum - sırtımı hemen oradaki duvara dayamasını istiyordum. Ama kaldığım odaya yöneldi ve yürek parçalayıcı bir kibarlıkla beni yatağa bıraktı.

Yatakta çırılçıplak uzandım ve pantolonunun düğmelerini çözerek muhteşem uzunluktaki penisini serbest bırakmasını izledim. Görüntüsü bile dilimin damağının kurumasına yetti. Onu istiyordum, her santimini içimde istiyordum, ruhlarımız aynı potada eriyene dek sırtını tırmalamak istiyordum.

Kanatlarını sıkı sıkı kapatıp üstüme gelirken ağzını açmadı. Kanatları meydandayken hiçbir kadınla yatağa girmemişti. Ama ben onun eşiydim. Sadece benim için razı olurdu.

www.CepSitesi.Net

Ve ona dokunmak istiyordum.

Doğruldum ve omzunun üzerinden uzanıp kanadının güçlü kavisini okşadım.

Rhys titredi. Penisinin seğirmesini izledim.

Bence sonra oyna, diye homurdandı.

Haklıydı.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda, dillerimizi ve dişlerimizi birbirine çarparak, rahat, derin derin öpüştük. Kanatlarına değ-memeye özen göstererek bacaklarımı sırtına doladım.

Penisinin başını hedefine dayadığında hiçbir şeye özen gösterecek halim kalmadı. Ama devamı getirmedi.

Bence sonra oyna, diye hırladım ağzının içine.

Rhys öyle bir güldü ki sesini tüm kemiklerimde hissettim. Derken... içime girdi, girdi, girdi.

Nefesim kesildi. Vücutlarımızın birleştiği o yatak dışında hiçbir şey düşünemez oldum. Rhys alışmam için bir süre bekledi. Gözlerimi açtığımda onu yüzüme bakarken buldum. Tekrar söyle, diye mırıldandı.

Neyi kastettiğini anladım.

Sen benimsin, diye fısıldadım.

Rhys yavaşça çekilip tekrar girdi. Acımasız derecede yavaşça.

Sen benimsin, dedim nefes nefese.

Tekrar çekilip girdi.

Sen benimsin.

Ve tekrar - bu kez daha hızlı, daha derin.

O sırada hissettim... Aramızdaki bağ, kırılmaz bir zincir gibi, karartılamayan bir ışık hüzmesi gibi.

Rhys üzerimde gidip geldikçe bağ daha net, daha parlak, daha güçlü göründü. Elimi saçlarında, sırtında, kanatlarında gezdirerek, Sen benimsin, diye fısıldadım.

Beni birçok tehlikeden kurtaran arkadaşım.

Kırılıp yorgun düşmüş ruhumu iyileştiren sevgilim.

Yaşanan tüm aksiliklere rağmen beni beklemekten umudunu kesmeyen eşim.

Kalçalarımı onun temposuna uydurarak hareket ettirdim. Beni öptü, öptü, öptü. Yüzlerimiz ter içinde kaldı. Her yerim tutuştu, gerildi ve Seni seviyorum, diye fısıldadığında bedenim üzerindeki tüm kontrolümü kaybettim.

Kendimi rahatlamanın kollarına bırakırken, Rhys zevkimi doruğa çıkartarak gidip geldi, hızlı ve sert, ta ki aramızdaki bağı gözlerimle görüp kokusunu alana dek. Kokularımız birleşene dek. Ben onun, o benim olana dek. Birlikte her şeyin başlangıcı, ortası ve sonu olana dek. Dünyaya ilk ışığın düştüğü zamanlarda söylenen bir şarkıya dönüşene dek.

www.AspSitesi.Net

Rhys penisini dibine kadar bastırıp boşalırken kükredi. Dışarıdaki dağlar titredi; üzerlerinde kalan karlar beyaz ışıltılı çağlayanlar halinde kaçıştı ve aşağıda onları bekleyen gece tarafından yutuldu.

Sadece tıkanmış nefeslerimizin duyulduğu bir sessizlik çöktü.

Boya lekeleriyle dolu yüzünü boyalı ellerimin arasına alıp kendime çevirdim.

Gözleri bir zamanlar boyadığım titrek yıldızlar gibiydi.

Aramızdaki eşlik bağının karanlıkta bile parlayan net görüntüsü eşliğinde ona gülümsedim.

* * *

Dünyadaki tüm zaman ayaklarımızın altına serilmiş gibi tembel hareketlerle birbirimize dokunarak uzanırken ne kadar zaman geçti, bilmiyorum.

Rhys, parmağını kolumda gezdirerek, Sanırım, o kemikleri Middengard Solucanı'na tuzak kurmak için parçaladığını fark ettiğim anda sana âşık oldum, diye mırıldandı. Ya da seni çileden çıkardığım için ortaparmağını gösterdiğinde. Aşırı derecede Cassian'ı hatırlatmıştı. On yıllar sonra ilk kez kahkahalarla gülmek istemiştim.

Dümdüz bir sesle, Bana âşık oldun, çünkü sana arkadaşını hatırlattım, öyle mi? diye sordum.

Burnuma fiske attı. Sana âşık oldum, ukala şey, çünkü bizden biriydin — benden korkmuyordun ve muhteşem zaferine son noktayı koymak için o kemik parçasını tıpkı bir mızrak gibi Amarantha'ya savurmuştun. O anda Cassian'm ruhunu hemen yanımda hissettiğime, 'Bana hak aptal pislik, eğer hu kızla evlenmezsen, seni...' dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Pofurdayarak güldüm ve boyalı elimi dövmeli göğsünde gezdirdim. Dövmeli - ve elbette boyalı göğsünde, ikimiz de boyaya batmıştık. Yatakla birlikte.

Bakışlarımı izleyen Rhys hınzır hınzır sırıttı. Küvetin iki kişiyi alacak kadar geniş olması ne güzel.

Kanım fokurdadı. Yatakta doğrulduğumda tek amacım onu hemen harekete geçirmekti. Mesajı alarak beni kucakladı. Baştan ayağı boya içindeydi; saçları, o zavallı, güzelim kanatları kurumuş boyayla kabuk bağlamıştı... Bu lekeler onun üzerinde bıraktığım parmak izlerimdi. Çıplak halde banyoya ulaştığımızda kulübenin büyüsü çoktan bizim adımıza harekete geçerek küveti sıcak suyla doldurmaya başlamıştı.

Kocaman bir adım atıp suya girdiğinde zevkten tıslayınca, nefesi kulağımı gıdıkladı. Beni kucağında tutarak oturduğunda sıcak su öyle güzel geldi ki ben de inlemiş olmalıydım.

Taş küvetin kenarında bir sepet dolusu sabun ve vücut yağı belirdiğinde onu iterek suya gömüldüm. Aramızdan su buharları yükselirken Rhys çam reçinesi kokulu sabunlardan birini alıp elime tutuşturdu. Ardından lif uzattı. Görünüşe göre birisi kanatlarımı kirletmiş.

Bir yandan yüzümü ateş bastı, diğer yandan midem kasıldı. Illyria erkekleri ve onların hassas kanatları.

işaret parmağımı çevirerek arkasını dönmesini işaret ettim. Dediğimi yaptıktan sonra boya lekelerini bulmam için kanadını hafifçe açtı. Banyo lifini sabunladıktan sonra dikkatle, hem de büyük bir dikkatle kırmızıyı ve maviyi ve moru temizlemeye başladım.

Mum ışığı, kanat derisinin sert bölgelerinde göze çarpan, diğer taraflarda ise neredeyse görünmez olan sayısız yara izini ortaya çıkarıyordu, iki eliyle küvetin kenarına tutunarak lifin her hareketinde ürperdi. Bu hassasiyetin kanıtını görmek için omzunun üzerinden önüne baktım. En azından kanatların genişliğiyle diğer tarafların büyüklüğü arasındaki bağlantı hikâyesi yalan değilmiş.

Kahkahalara boğulurken sırt kasları gerildi. Ne pis, ne bozuk ağzın varmış senin.

Bahsettiği ağzı onun nerelerine götürmek istediğimi düşününce biraz kızardım.

Sanırım uzun zamandır senden hoşlanıyordum, dedim. Sesim, yıkadığım kanatlarından damlayan su sesinin üzerinden zar zor duyuluyordu. Ama Yıldız Göçü'nde âşık olduğumu anladım. Daha doğrusu anlar gibi oldum ve bundan öylesine korktum ki üstünü örtmeye çalıştım. Korkaklığım tutmuştu.

Uzak durmak için çok iyi nedenlerin vardı.

Hayır, yoktu. Tamlin'i kastediyorsan... evet - belki. Ama seninle hiçbir ilgisi yoktu Rhys. Hem de hiç. Seninle birlikte olmanın sonuçlarından asla korkmadım. Dünyadaki tüm katiller peşimize düşecek olsa bile... buna değerdi. Sen buna değerdin. Başını usulca öne eğerek boğuk bir sesle, Teşekkür ederim, dedi.

Bu halini görünce içim parçalandı. Tam tersini düşünerek geçirdiği yıllara acıdım. Çıplak ensesini öptüğümde elini geri atıp yanağımı okşadı.

Kanatlarını yıkamayı bitirince omuzlarından tutup kendime çevirdim. Sırada ne var? Tek kelime etmeden elimdeki sabunu aldı, arkamı döndürdü ve lifi usulca sürterek sırtımı ovalamaya başladı.

Sana bağlı, dedi. Velaris'e dönüp bağımızı tasdik edecek bir rahibe - ama söz, Ianthe gibi olmayan bir rahibe buluruz ve resmi olarak eşlendiğimizi duyururuz. Sonra da kutlamak için küçük bir parti... mesela bizimkilerle bir akşam yemeği organize ederiz. Sen daha büyük bir parti istersen başka. Ama büyük partilerden hazzetmeme konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanıyorum. Güçlü elleri sırtımdaki gergin ve ağrılı kasları yoğururken dudaklarımdan bir inilti çıktı. Ya da bana daha insani bir ünvanla hitap etmek istersen, bir rahibenin karşısına geçeriz ve bizi karı koca ve eş olarak ilan etmesini isteriz.

Peki, sen bana ne diye hitap edeceksin?

Eşim diye. Gerçi karım demek de kulağa çok hoş geliyor. Başparmağıyla omurgama masaj yaptı. Ya da, beklemek istersen, bunların hiçbirini yapmayız. Dünyaya haykırsak da haykırma-sak da artık eşlendik. Acele karar vermek zorunda değilsin. Ona döndüm. Sana Jurian'ı, kralı, kraliçeleri ve Kazan'ı sorup durmuştum ama aramızdaki ilişkinin niteliğini sormaya cesaretim yoktu ve şimdi... bu kadar fazla seçeneğimin olduğunu bilmek içimi rahatlattı. Ve her istediğimi yapacağını bilmek. Seni parmağımda oynatacağım desene.

Gözleri kedi keyfiyle ışıldadı. Seni zalim güzel şey.

Kıkır kıkır güldüm. Beni güzel bulduğunu düşününce... Öylesin, dedi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Seni Calanmai'de gördüğüm ilk andan itibaren böyle düşünüyorum. Güzelliğin bir anlamı olduğunu düşünmek aptalca olsa da... gözlerim yanmaya başladı.

Ki bu iyi bir şey, diye ekledi. Çünkü ben de senin gözünde dünyanın en yakışıklı erkeğiyim. Böylece skoru eşitliyoruz. Yüzümü ekşittiğimi görünce kahkahayı bastı ve elleriyle belimden tutup beni kendine doğru çekti. Küvetin oturak bölümüne oturunca ben de bacaklarımı açıp kucağına oturdum ve kaslı kollarını tembel tembel okşamaya başladım.

Yarın, diye söze başladığında yüzü karardı. Yarın baba evine gidiyoruz. Kraliçeler cevap gönderdi. Uç gün sonra buluşacağız.

Yerimde sıçradım. Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

Gözleri parladı. Kafa mı bıraktın?

Ve gözlerindeki o parıltı, o sessiz keyif... nefesimi kesti. Gelecek - evet, birlikte bir geleceğimiz vardı. Benim bir geleceğim vardı. Bir hayatım.

Gülümsemesi kaybolurken yerini hayranlık dolu, saygı dolu bir bakış aldı. Yüzünü ellerimin arasına aldığımda...

Cildimin ışıldadığını farkettim.

Belli belirsiz bir ışıltıydı. Sanki derimin altında yanan bir lambanın ışığı dışarı sızıyordu. Güneş gibi, yıldız gibi, sıcak, beyaz bir ışık. Rhys'in şaşkın gözleri benimkilerle buluştu. Parmağını kolumda gezdirerek, Eh, dedi, en azından eşimi kelimenin tam anlamıyla mutluluktan ışık saçar hale getirdiğimi söyleyip böbürlenirim.

Güldüm ve ışıltı biraz daha arttı. Yüzüme eğilip usulca dudaklarımı öpünce kollarımı boynuna dolayıp kendimi bıraktım. Altımda kaya gibi sertleşip sürtündüğünde öyle doğru bir yerde oturuyordum ki küçük bir hareketle onu içime alabilirdim.

Ama Rhys üstümüzden şıpır şıpır sular akıtarak birden ayağa kalkınca bacaklarımı belime doladım. Beni kucağında tutarak odaya geri götürdü ve yatağa sırt üstü bıraktı. Evin iç büyüsü tarafından değiştirilen çarşaflar, temiz, düzgün ve sıcaktı. Gözlerini benden alamıyordu, çünkü parlıyordum; bir yıldız kadar saf ve parlak bir ışık saçıyordum. Gün Sarayı mı? diye sordum.

Gırtlaktan gelen bir sesle, Umurumda değil, dedikten sonra kendi üzerindeki tılsımı kaldırdı.

Bir keresinde, benliğinin, saf güç görüntüsünün üzerindeki kapağı küçük bir büyüyle zapt ettiğini söylemişti.

Ve tüm görkemiyle serbest kalınca, odayı, dünyayı ve ruhumu simli siyah güçle doldurdu. Yıldızlar ve rüzgâr ve gölgeler; huzur ve rüyalar ve kâbusların keskin ucu. Elini uzatıp avucunu karnıma dayadığında üzerinden buhar dumanları misali karanlık yayılıyordu.

Gecenin eline benzeyen elinin parmaklarını açınca bedenimdeki ışık fokurdayan gölgelerin arasından sızdı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup dudaklarına yapıştım.

Duman ve sis ve çiy.

Tadının güzelliğiyle inledim. Dudaklarını benim için aralayıp dilimi dilinde, dişlerinde gezdirmeme izin verdi. Tüm benliğiyle karşımda duruyordu — çözülmeyi bekleyen son bir soru gibi.

Onu her şeyiyle istiyordum.

Omuzlarından tutup yatağa çektim. Sırtüstü uzanırken sıkı sıkı kapattığı kanatlarında anlık bir itiraz gördüm. Kısık sesle, Illyria bebeği, diye mırıldanıp ellerimi kaslı karnında gezdirdim, aşağıya doğru, itiraz etmeyi bıraktı.

Elimdeki erkekliği kocamandı ve o kadar sert olmasına rağmen öyle ipeksi bir yüzeyi vardı ki parmaklarımı merakla aşağı yukarı gezdirdim. Başparmağımla tepesini okşadığımda penisi seğirdi. Rhys'in dudaklarından bir tıslama koptu. Pis pis sırıtıp yeniden okşadım.

Bana doğru hamle yapacak oldu ama bakışlarımla onu durdurdum. Sıra bende, dedim.

Yüzünde tembel, erkeksi bir gülümsemeyle ellerini başının arkasına koyup geri uzandı. Bekliyordu.

Ukala piç kurusu.

Eğilip penisini ağzıma aldım.

Dudaklarımın temasıyla, Aman, diye bağırıp sarsıldığında, bir yandan güldüm diğer yandan daha fazlasını almaya devam ettim.

Dilimi penisinin etrafında gezdirip dişlerimle hafifçe sıvazlarken, beyaz boğumlu yumruklarıyla çarşafları dövdü, inlemesi damarlarımdaki kanı kaynattı.

Açıkçası, müdahale etmeden bir dakika boyunca dayanmasına şaşırdım.

Gerçi yaptığı şeye müdahaleden çok saldırma denirdi.

Bir saniye önce, ağzımdaki penisinin iri başını dilimle okşu-yordum; bir saniye sonra beni yüzükoyun çevirip belimden tutmuştu. Dizleriyle bacaklarımı araladı, sırtımdan bastırıp bedenimi yatağa yaydı, kalçalarımı yukarı kaldırdı ve penisini tek hamleyle dibine kadar soktu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup tırnaklarımı çarşaflara geçirirken her muhteşem santimini içimde hissederek yastığa inledim.

Rhys geri çekilip tekrar girdiği anda sonsuzluk etrafımda patladı, öyle ki hepsini içime alamadan parçalanıp gidecekmiş gibi hissettim.

Arkamda gidip gelirken, Kendine bir bak, diyerek omurgama bir öpücük kondurdu.

Güçlükle başımı kaldırıp birleştiğimiz yere doğru baktığımda ondan yayılan karanlığa karşı benden yayılan yumuşak gün ışığının birbirine karışarak harmanlandığını ve muhteşem bir ittifak oluşturduğunu gördüm. Ve bu görüntü beni öyle kendimden geçirdi ki eşimin ismini dudaklarımdan düşürmeden doruğa ulaştım.

Rhys bedenimi yataktan çekip kendine bastırdı ve bir eliyle göğüslerimi avuçlarken diğer eliyle bacaklarımın arasındaki sinir uçlarının üzerinde çemberler çizerek okşadı. Dudaklarını boynumda, kulaklarımda gezdirerek, parmaklarını tekrar tekrar saplarken, bir orgazmın nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayıramaz hale geldim.

Ölebilirdim... evet, bundan ölebilirdim. Onu arzulamaktan, onunla sevişmenin verdiği zevkten.

Rhys benimle birlikte yatakta döndü, sırtüstü uzandı ve beni kendine çevirerek kucağına oturttu.

Karanlığında bir parlama oldu - parlayıp sönüveren eski bir acı; kapanmayan bir yara. O anda neden beni ata binermiş gibi üstüne oturttuğunu, sevişmemizi neden böyle bitirmek istediğini anladım.

içim parçalandı. Onu öpmek için eğildim, usulca, nazikçe.

Dudaklarımız buluştuğunda onu içime aldım, kendi kontrolümde en derine. Ağzımın içine adımı mırıldandı. Onu tekrar tekrar öperek üzerinde gidip gelmeye başladım, yavaşça, ileride bunu daha sert, daha hızlı yapardım ama şimdi... neden bu pozis-
yonda, lekeli karanlığını ışığımla defederek bitirmek istediğini bile düşünmeyecektim.

Ama parlayacaktım - onun için parlayacaktım. Kendi geleceğim için parlayacaktım.

Böylece ellerimi geniş göğüslerine dayayarak üzerinde dimdik oturdum ve ona, eşime, arkadaşıma eziyet eden o karanlığı dağıtmak için tüm ışığımı serbest bıraktım.

Rhys kalçalarını yukarı bastırıp adımı haykırdı. Penisini dibine kadar sokunca etrafımda yıldızlar uçuştu.

Çekilip tekrar köklediğinde, ben bu yıldızların benden yayılan ışıktan mı, yoksa o anda gözlerimin önünde çakan şimşeklerden mi kaynaklandığını düşünürken, nihayet kendi doruğuna ulaştı ve nefes nefese adımı tekrarlayarak içime boşaldı.

işimiz bittiğinde tırnaklarım göğüslerine saplı halde üzerinde durup hayranlıkla seyrettim... Onu. Bizi.

Islak saçlarımı çekiştirdi. Şu ışığı dizginleşmenin bir yolunu bulmalıyız.

Gölgeleri kolayca gizleyebiliyorum.

Ama damarına basıldığında onlar üzerindeki kontrolünü de kaybediyorsun. Ve seni dünyanın en mutlu kadını yapmaya gayet istekli olduğumdan... içimden bir his şu muhteşem parıltıyı kontrol etmemiz gerektiğini söylüyor.

Hesap kitap yapmadan duramaz mısın?

Rhys dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. Konu sen olunca aklıma neler geldiğini tahmin bile edemezsin.

Bir duvardan bahsettiğini hatırlıyorum.

Şehvet vadeden bir kahkaha patlattı. Bir dahaki sefere, Feyre, seni duvara dayayıp sikeceğim.

Resimleri yere düşürecek kadar sert olsun.

Yeniden güldü. O pis ağzınla neler yapabildiğini tekrar gös-tersene.

itiraz etmedim.

Kıyaslamak yanlış olurdu, çünkü muhtemelen bütün Yüce Lord-lar bir kadını sabahlara kadar uyutmama potansiyeline sahipti-ler - ama Rhysand... açlıktan gözü dönmüş gibiydi. O gece toplamda bir saat ya uyudum ya uyumadım. Gerçi bunun yarı suçlusu da bendim ya.

Kendimi durduramıyor, ağzımda bıraktığı tada, içimde bıraktığı hisse doyamıyordum. Daha, daha, daha... Sonunda zevkten patlayıp duvarlara yapışmak işten değildi.

Kahvaltı masasına oturduğumuzda ağzındaki ekmeği çiğneyen Rhys, Bu normal, dedi. Mutfağa kendimizi zor atmıştık. Rhys yataktan kalkıp bir adım attığında muhteşem kanatları, kaslı sırtı ve güzel kalçalarıyla harika bir poz verince üstüne atlamıştım. Yere yuvarlandıktan sonra ata biner gibi kucağına oturup dört nala yol alırken, altımızdaki kilim Rhys'in pençeleriyle paramparça olmuştu.

Ne normal? diye sordum. Yanıp tutuşma isteği duymadan yüzüne bakmak neredeyse imkânsızdı.

Bu... çılgınlık hali, dedi dikkatle, sanki yanlış bir kelime bizi tekrar birbirimize saldırıp yalayıp yutmaya sevk edebilirmiş gibi. Bir çiftin eşlik bağını kabul etmesi... ezici bir baskı yaratır. Eski zamanlardaki hayvansal içgüdülerimiz canlanır. Muhtemelen kadının hamile kalmasını garanti altına alan bir içgüdü. Bunu duyunca kalbim durdu. Bazı çiftler bir hafta boyunca evden çıkmaz. Böylesi daha iyi olur çünkü barut fıçısına dönen erkeklerin ortalıkta gezinmesi tehlikelidir. Eşlendikten hemen sonra, sırf başka bir erkek eşinden tarafa uzun uzun baktı diye, bir odanın altını üstüne getiren eğitimli ve akıllı erkekler gördüm.

Tıslayarak derin bir nefes verdim. Paramparça olmuş başka bir odanın görüntüsü hafızamda canlandı.

Neye takıldığını anlayınca, Ortalama bir erkekten daha itidalli olduğuma inanıyorum, diye devam etti. Yine de... bu aralar biraz aşırıya kaçarsam, bana karşı sabırlı ol.

Bu kadarını itiraf etmesi bana yeterdi... Bu evden ayrılmak istemiyorsun. O odada kalmak ve haşatımız çıkana kadar sevişmek istiyorum. Ve o saniye, hazırdım, onun için can atıyordum ama... ama gitmek zorundaydık.
Kraliçeler. Kazan. Jurian. Savaş. Peki şu...
hamilelik meselesi? diye sordum.

Üstümüze bir kova buz boşaltsam bundan iyiydi. Korunmadık - tonik falan kullanmıyorum. Yani, şimdilik. Lokmasını yuttu. Peki, sen kullanmak istiyor musun?

Eğer yaparsam, eğer bugün başlarsam, dün gece yaptığımız şeyler sonuçsuz kalırdı ama... Bir Yüce Lord'un eşi olarak, sana çocuk vermek zorundayım, değil mi? Belki kullanmasam daha iyi olur. Bana hiçbir şey vermek zorunda değilsin, diye hırladı. Çocuklar nadir olarak dünyaya gelir, evet. Çok nadir ve değerlidirler. Ama kendin istemedikçe hamile kalmanı istemiyorum - ikimiz istemedikçe. Ve şu anda, yaklaşan savaş ve Hybern gerçeği ortadayken... Kabul etmeliyim ki bunca düşmanın ortasında eşimin hamile olduğunu düşünmek beni dehşete düşürüyor. Hamileyken tehdit altında kalırsan veya kılma zarar gelirse yapabileceklerimden korkuyorum.

Gece Sarayı'nda şahit olduğum o gücün, o öfkenin tüm dünyaya yöneldiğini düşünce sırtımdan bir ürperti geçti. Bununla birlikte içime yumruk gibi oturan sıkıntı da hafifledi. O halde bugün kullanmaya başlarım. Geri döner dönmez.

Masadan titreyen dizlerle kalkıp odaya yöneldim. Yıkanmalıydım - Rhys her yerime bulaşmıştı ve kahvaltıya rağmen tadı hâlâ ağzımdaydı. Arkamdan, Yine de, diye usulca seslendi. Bir gün beni çocuklarla onurlandırmandan büyük mutluluk duyarım. Bunu seninle paylaşmaktan.

Ona doğru döndüm. Önce yaşamak istiyorum. Seninle. Farklı şeyler görmek, maceralara atılmak, ölümsüz olmanın, eşin olmanın, ailenin bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum. Onlara... kendimi hazır hissetmek istiyorum. Ve kulağa bencilce gelse de bir süreliğine tümüyle bana ait olmanı istiyorum. Gülümsemesi kibardı; tatlıydı, istediğin zaman olsun. Sen sonsuzluk boyunca tümüyle bana ait olacaksan, gerisi umurumda değil.

Küvetin kenarında beni yakaladı, kucağına alıp suya soktu ve buharların arasında bana sahip oldu; aheste ve derinden.

56. BÖLÜM

Rhys ikimizi Illyria kampına yabaladı. Etrafımızdaki zirvelerde konuşlanan on bin Illyria savaşçısı varken kimsenin bize saldıracak kadar aptal olmadığını düşünse de, ne olur ne olmaz diye fazla uzun kalmayacaktık.

Küçük evin dışındaki çamurun ortasında belirdiğimizde Cassian arkamızdan seslendi: Hah, iti an çomağı hazırla.

Rhys duyduğum hiçbir sese benzeyemeyen bir hırıltı kopardı. Cassian'm üzerine yürüyecekti ki kolundan tuttum.

Cassian ona bakıp kahkahalarla güldü.

O sırada kamptaki savaşçılar yanlarına kadınları ve çocukları da alarak gökyüzüne ok gibi fırlamaya başladı.

Cassian siyah saçlarını eski bir deri iple arkasında bağladı. Binmelere doyamadın mı?

Rhys az önceki hırlamanın üstüne olağandışı bir sessizliğe bürünmüştü. Kampın moloz yığınına döndüğünü görmektense, Dişlerini eline verdiği zaman, Cassian, sakın gelip bana ağlama, dedim.

Cassian kollarını kavuşturdu. Eşlik bağı alerji mi yaptı, Rhys?

Rhys bir şey demedi.

Cassian kişneyerek güldü. Feyre senin kadar yorgun görünmüyor. Belki ben de azıcık binsem...

Rhys patladı.

Kanatlar, kaslar, parlayan dişler... Çamurun içine yuvarlandılar, yumruklar havada uçuştu...

Cassian'm Rhys'i tekmeyle kendinden uzaklaştırmasını, Rhys'in bu dağları dümdüz edebilecek gücüne başvurmadan saldırmasını izlerken, Cassian'm onunla kasten öyle konuştuğunu, kasten uyuzluk yaptığını anladım.

Rhys'in gözlerindeki şiddeti görmüş, geç olmadan önce biraz törpülemek istemişti.

Bunu Rhys de biliyordu. Bu yüzden Velaris'e gitmeden önce buraya yabalamıştı.

Seyrine doyum olmayan bir manzaraydı: Çamurun ve çakılların içinde, nefes nefese, ateş püskürerek dövüşen iki Illyria erkeği. Diğer Illyrialılar karaya ayak basmaya cesaret edemiyordu.

Anlaşılan Rhys yatışana kadar ne yere inecekler, ne de kampı tamamen terk edeceklerdi. Ortalama bir erkeğin uyum sağlaması bir hafta alıyorsa... Rhysand'ın ne kadar zamana ihtiyacı vardı? Bir ay? Bir yıl?

Cassian kahkahalar atarken Rhys yüzünün tam ortasına bir yumruk indirdi. Suratı kanlar içinde kalan Cassian aynı şiddette bir yumrukla karşılık verdi. Rhys'in başı yana savrulunca yüzümü buruşturdum. Rhys'i daha önce kontrollü ve zarif hamlelerle dövüşürken izlemiş, deliye döndüğü anlara şahit olmuştum ama hiç bu kadar... yabanileştiğini görmemiştim.

Buna bir süre devam ederler, dedi Mor. Evin dış kapı çerçevesine yaslanıp kapıyı benim için açık tuttu. Aileye hoş geldin, Feyre.

Sanırım şimdiye kadar duyduğum en güzel söz buydu.

www.CepNitesi.Net

Rhys ve Cassian bir saat boyunca yumruklaşmaktan yorulup ayakta durmakta zorlanarak eve girdiklerinde, üstleri başları kan ve pislik içindeydi. O anda eşime şöyle bir bakmak bile kokusu ve dokunuşu için yanıp tutuşmama yetti.

Cassian ve Mor anında bir bahane uydurup ortadan kayboldular. Rhys elbiselerimi çıkarma zahmetine bile girmeden beni mutfak masasına dayayıp arkama geçti ve adını yüksek sesle inlettirdi. Neyse ki Illyrialılar hâlâ sesimi duyamayacak kadar yüksekte dönüp duruyorlardı.

işimiz bittiğinde, omuzlarındaki sertlik ve gözlerinde biriken gerginlik kaybolmuştu... Cassian kapıyı tıklatınca Rhys temizlenmem için ıslak bir el bezi verdi. Bir dakika sonra hep birlikte Velaris'in müziğine ve ışıklarına yabaladık.

Evimize.

Rhys'le el ele Rüzgâr Evi'nin yemek odasına girip Mor, Azriel, Amren ve Cassian'ı bizi beklerken bulduğumuzda gün kavuşmak üzereydi.

Hep birlikte ayağa kalktılar.

Hep birlikte bana baktılar.

Ve hep birlikte eğilerek selam verdiler.

Amren hepsinin adına konuştu: Hizmet edeceğiz ve koruyacağız.

Tek ellerini kalplerinin üstüne koydular.

Cevabımı... bekliyorlardı.

Rhys beni uyarmamıştı, içimden geldiği gibi, hiçbir abartı veya resmiyet olmadan mı konuşmalıydım? Madem öyle.

Sesimin titremesini dizginleyerek, Teşekkür ederim, dedim. Ama bana hizmet edip korumanızdan çok, arkadaşlarım olarak kalmanızı tercih ederim.

Mor göz kırptı. Zaten öyleyiz. Ama hizmet edip koruyacağız da.

Yüzümü ateş bastı. Onlara gülümsedim: Aileme.

Bu konuyu da hallettiğimize göre, dedi Rhys arkamdan, artık yemeğimizi yiyebilir miyiz? Amren çarpık bir gülümsemeyle cevap verecek oldu ama Rhys hemen atıldı: Sakın aklından geçen şeyi söyleme, Amren, dedikten sonra Cassian'a sert bir bakış fırlattı, ikisinin de hâlâ yara bereleri vardı ama hızla iyileşiyorlardı. Yoksa yemeğini çatıda yemek zorunda kalırsın.

Amren cık cık etti ama yüzünü bana döndü. Çenesini bana doğru savurarak, Ormanda dişlerini çıkarıp bazı Hybern hayvanlarını parçaladığını duydum. Aferin kızım.

Şuna Rhys'in kıçını kurtardı desene, dedi Mor, kadehine şarap doldururken. Zavallı Rhyscik dara düşmüş.

Kadehimi doldurması için Mor'a uzattım. Bebek gibi pışpışlanmak istiyor.

Azriel şarabı genzine kaçırdı. Bakışları ilk kez sıcaktı. Hatta yumuşak. Rhys'in yanımda gerildiğini hissettim ama yüzünü istihbarat subayından başka tarafa döndü.

Rhys'in gözlerindeki suçluluk duygusu üzgün olduğunu söylüyordu. Ama bununla savaşıyordu. Eşlik bağları ve temel içgüdüleriyle Ulu Periler

gerçekten tuhaf yaratıklardı. Kadim gelenek ve görenekleriyle taban tabana zıttılar.

Akşam yemeğinden hemen sonra ölümlü topraklarına doğru yola çıktık. Mor küreyi, Cassian Mor'u taşıyor, Azriel yakınımızda uçuyor ve Rhys... beni kucağında sıkı sıkı tutuyordu. Kolları etrafımda güçlü ve kararlıydı. Karanlık suların üstünde süzülürken hiç konuşmadık.

Uğrunda uzun zamandır büyük acılar çektikleri sırrı kraliçelere göstermek için uçtuk, uçtuk, uçtuk.

57. BÖLÜM

İnsan dünyasına nihayet bahar gelmiş, karı çözülen topraktan safranlar ve nergisler uç vermişti.

Bu kez sadece en yaşlı kraliçe ile sarışın kraliçe geldi.

Ama onlara eşlik eden muhafız sayısı değişmemişti.

Kraliçeler ve muhafızları oturma odasına yabaladıklarında üzerimde aynı dökümlü fildişi elbise, başımda aynı altın yapraklı taç vardı ve yine Rhysand'ın yanında duruyordum.

Ama bu kez el ele tutuşmuştuk; göğsümüzü gere gere, başlangıcı ve sonu olmayan bir şarkı gibi.

Yaşlı kraliçe fettan gözlerini ikimizin üzerinde, ellerimizde, taçlarımızda gezdirdikten sonra, buyur etmemizi beklemeden, zümrüt yeşili elbisesinin eteklerini düzeltip oturdu. Altın kraliçe, parlak kıvırcık saçlı başını hafifçe yana eğerek bir süre daha ayakta kaldı. Sonra kırmızı dudaklarını yukarıya kıvırarak yoldaşının yanındaki sandalyeye çöktü.

Rhys baş selamı bile vermeden hemen söze girdi: Zaman ayırıp bir kez daha geldiğiniz için minnettarız.

Genç kraliçe belli belirsiz bir baş selamıyla yetindi; amber bakışları arkamızdaki arkadaşlarımıza kaydı: Cassian ve Azriel pencerenin iki tarafında, süslü kıyafetleri içindeki Elain ve Nesta ise onların ortasında dikiliyordu. Pencereden Elain'in çiçeklenmiş bahçesi görünüyordu. Nesta'nm omuzları şimdiden kasılmıştı. Elain dudağını ısırıyordu.

Sidra'nm serin sularını hatırlatan mavi-yeşil elbiseler içinde, Rhys'in diğer yanında dikilen Mor, Veritas'm bulunduğu oniks kutuyu bronzlaşmış ellerinde tutuyordu.

Kadim kraliçe, gözlerini kısıp hepimizi dikkatle inceledikten sonra, pofurdadı. Geçen sefer ağır hakaretlere maruz kalmış olsak da... Nesta'ya doğru kızgın bir bakış fırlattı. Ablam saf ve kararlı kor bakışlarla karşı ateş açtı. Yaşlı kadın cık cıkladı. Buraya tekrar gelip gelmemeyi günlerce tartıştık. Gördüğünüz gibi, diğer üçümüz hakaretin affedilemez boyutta olduğunu düşündü.

Yalancı. Suçu Nesta'nın üzerine yıkmaya, Nesta'nın savunmaya çalıştığı şeyi perdeleyerek aramıza nifak sokmaya çalışıyordu... Şaşırtıcı bir

sakinlikle, Eğer hayatınızda duyduğunuz en ağır hakaret buysa, diye cevap verdim, savaş başladığında şaşkınlıktan küçük dilinizi yutarsınız.

Genç kraliçenin dudakları tekrar yukarı kıvrıldı, gözleri parladı: İnsan bedeninde bir aslan. Bakıyorum Yüce Lord sonunda kalbini kazanmış, Lanetkıran, diye şakıdı.

Rhys'le birlikte sandalyemize otururken bakışlarımı kaçırmadım. Mor, Rhys'in diğer yanındaki sandalyeye oturdu. Halklarımız arasındaki savaş yeniden hortlamak üzereyken, Kazan'm bizi kavuşturması bence tesadüf değil, diye karşılık verdim.

Kazan? Halklarımız? Sarışın kraliçe parmağındaki yakut yüzükle oynadı. Bizim halkımız bir kazandan yardım dilenmez; bizim halkımız büyü kullanmaz. Benim bakış açıma göre, sizin halkınız ayrı, bizimki ayrı. Senin durumun Kutsalın Çocukları'ndan iyi tabi. Bakımlı kaşlarından birini kaldırdı. Sahi, duvarı geçtiklerinde onlara ne oluyor? Başını yana eğerek Rhys'e, Cassian'a ve Azriel'e baktı. Avlayıp öldürüyor musunuz? Yoksa kullanıp bir kenara attıktan sonra, siz sonsuza dek genç kalırken, yaşlanıp elden ayaktan mı düşüyorlar? Yazık... Sence de bu adaletsizlik değil mi, Lanetkıran? O aptalların sahip olmak için diz çöküp yalvardıkları şeyleri senin elde etmiş olman? Ölümsüzlük, sonsuz gençlik... Lord Rhysand ne yapardı dersin, o hep genç kalırken sen yaşlansaydm?

Rhys sakince, Bir yere varacak mısınız, yoksa laf olsun diye mi konuşuyorsunuz? diye sordu.

Genç sarışın kıs kıs güldükten sonra sarı elbisesini hışırdatarak kadim kraliçeye döndü. Yaşlı kadın buruşuk elini uzatıp Mor'un sırım gibi parmakları arasında duran kutuyu gösterdi, istediğimiz kanıt bu mu?

Kalbim, sakın yapma, diye mızırdandı. Onlara gösterme.

Mor başını eğip onay vermeden önce atıldım. Yüce Lord'a karşı duyduğum sevgi iyi niyetimiz hakkında yeterli bir kanıt değil mi? Ablalarımın burada olması sizin için hiçbir şey ifade etmiyor mu? Ablamın parmağında demir nişan yüzüğü var ama yine de bizimle birlikte karşınızda duruyor.

Elain pembe-mavi elbisesinin eteğiyle yüzünü kapatmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünse de kraliçeler onu tepeden tırnağa süzerken dik durmayı başardı.

Altın kraliçe dudak büktü. Periler'den nefret eden bir adamla nişanlandıktan sonra sizinle temas kurarak evliliğini riske attığına göre, bu ancak aptallığının bir kanıtı olabilir.

Sakın, diye tısladı Nesta, zehir zemberek bir sesle, hiçbir şey bilmediğin bir konuda ahkâm kesme.

Altın kraliçe ellerini kucağında birleştirdi. Engerek yine konuştu. Sonra bana dönüp kaşlarını kaldırdı. Onu bu toplantının dışında tutsaydınız çok daha akıllıca olurdu.

Bu toplantıları düzenlememiz için sosyal konumunu tehlikeye atarak bize evini açtı, dedim. Onlar adına neler konuşulduğunu bilmeye hakkı var. Bu toprakların temsilcisi olarak burada bulunmaya hakkı var. ikisinin de.

Genç kraliçe cevap vermek için dudaklarını araladı ama kocakarı araya girip elini tekrar Mor'a doğru uzattı. O halde gösterin ve yanıldığımızı ispatlayın.

Rhys başını hafifçe eğip kaldırarak Mor'a onay verdi. Hayır... hayır, bu doğru değildi. Gözler önüne sermek, hem de Velaris gibi bir hâzineyi... Evimi...

Savaş, fedakârlıktır, diye seslendi Rhys zihnime. Kalkanımı onun için hafif aralık bırakmıştım. Velaris'i masaya koymazsak,
Prythian'ı kaybedebiliriz - ve daha fazlasını.

Mor kara kutunun kapağını açtı.

Kutunun içindeki gümüş küre, cama hapsedilmiş bir yıldız gibi parlıyordu. Bu Veritas, dedi Mor. Sesi hem genç, hem yaşlıydı. İlk atamın soyumuza bahşettiği bir hediye. Prythian tarihi boyunca sadece birkaç kez kullandık ve gerçeği tüm dünyaya duyurduk.

Küreyi kadife yuvasından alıp kaldırdı. Bir elmadan büyük olmayan küreyi avucunun içinde tutarken, sanki tüm bedeni, tüm varlığı bunun için dövülmüşçesine özen gösteriyordu.

Gerçek, tehlikelidir, diye devam etti. Gözleri tamamen bu dünyada değilmiş gibiydi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Gerçek, özgürlüktür. Gerçek, kırabilir ve onarabilir ve bağlayabilir. Veritas dünyanın gerçeğini içinde barındırır. Ben Morrigan'ım ve sadece gerçekleri konuştuğumu bilirsiniz.

Veritas'ı aramızdaki kilimin üstüne bıraktı, iki kraliçe de eğilip baktı.

Rhys söz alarak, Kitap'ı güvenle teslim etmek için iyi niyetimizin kanıtını görmek mi istiyorsunuz? diye sordu. Veritas nabız gibi atmaya başladı. Her atışta bir ışık ağı saçıyordu. Topraklarımda bir yer var. Bir huzur şehri. Ve sanat. Ve bolluk. Muhafızlarınızla birlikte surları aşmaya cüret etmenizden endişelendiğim için, size orayı göstermekle yetineceğim. Sözlerimizin gerçekliğini kanıtlamak için bu şehri kürenin gözünden göreceksiniz.

Mor elini üstüne doğru uzatınca küreden beyaz bir duman girdabı yükseldi, üstündeki ışıkla birleşti ve ayak bileklerimizi geçecek şekilde yere yayıldı.

Kraliçeler irkildi; muhafızlar ellerini silahlarına götürüp bize doğru hareketlendi. Ama duman silindir gibi dönmeye devam ederken, küre Mor'un ve Rhys'in zihninden çekip aldığı gerçeği, yani Velaris'i, dışarı sızdırmaya başladı. Dünyanın gerçekleri arasından çekip aldığı gerçeği.

Ve gri kasvetin içinde bir resim belirdi.

Velaris. Kuş bakışı - Rhys'in uçarken gördüğü gibi: Deniz kenarında küçük bir leke. Ama Rhys hızla aşağıya indiğinde şehir ve nehir daha net, daha canlı görünmeye başladı.

Görüntü açısı, Rhys daha bu sabah şehrin üzerinde uçmuş gibi yana yatıp yön değiştirdi. Gemileri ve rıhtımları geçti; evleri, sokakları ve tiyatroları geçti. Taze bahar güneşi altında rengârenk ve harika görünen Gökkuşağını geçti. Şehir sakinleri, mutlu ve saygılı, kibar ve samimi, Rhysand'a el salladılar. Palasların, restoranların, Rüzgâr Evi'nin görüntülerini izledik, peş peşe, saniye saniye. Bu gizli, harikulade şehre dair her şeyi. Evime dair her şeyi.

Bu görüntüde sevgiyi görebildiğime yemin edebilirdim. Ve-ritas bunu aktarmayı nasıl beceriyordu bilmiyorum - ama bu renkler... Kürenin Rhys'in anılarından derlediği renkleri, ışığı ve aktarmaya çalıştığı duyguyu iliklerimde hissettim.

Sonra, görüntü kayboldu. Renk, ışık ve duman kürenin içine geri emildi.

Burası Velaris, dedi Rhys. Beş bin yıldır dışarıdaki herkesten sır gibi sakladık. Ama artık biliyorsunuz. Söylentilerin, fısıltıların ve korkunun gücünü kullanarak korumaya çalıştığım yer. Savaş'ta halkınızın yanında çarpışmanın nedeni. Tahta geçince kendi sözde korku krallığımı yaratmamın ve bununla ilgili söylentileri herkesin duymasını sağlamamın nedeni. Şehrimi korumanın bedeli tüm dünyanın nefret ettiği biri olmaksa, bırakın olsun. îki kraliçe de şehri hâlâ görebiliyorlarmış gibi aval aval kilime bakmaya devam ediyordu. Mor boğazını temizledi. Bu ses altın kraliçeye kükreme sesi gibi gelmiş olmalıydı ki yerinde sıçrarken oyalı ipek mendilini yere düşürdü. Geri almak için eğildiğinde yanakları hafiften kızarmıştı.

Ama kocakarı bakışlarını yüzümüze kaldırdı. Bize güvendiğiniz için... minnettarız.

Cevabı bekledik.

Yüzleri mezar gibi duygusuzlaştı. Ayakta dikilmediğim için şükretmeye başladığım sırada yaşlı olan, Bunu düşüneceğiz, diye ekleyiverdi.

Düşünecek zaman yok, diye karşı çıktı Mor. Kaybettiğimiz her gün Hybern'i duvarı yıkmaya bir gün daha yaklaştırıyor. Yoldaşlarımızla konuşup tartışacağız ve müsait olduğumuzda haber vereceğiz.

Böyle yapmakla nasıl bir risk aldığınızı anlamıyor musunuz? diye atıldı Rhys. Sesinde en ufak bir aşağılama yoktu. Belki sadece... şaşkınlık. Bu ittifaka en az bizim kadar ihtiyacınız var. Kadim kraliçe kemikli omuzlarını silkti. Mektubunuzu okuyup gaza geleceğimizi mi düşünüyordunuz? Başıyla en yakındaki muhafıza işaret edince, adam elini zırhının içine sokup katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve ona verdi. Yaşlı kadın okudu: Size bir Yüce Lord olarak değil, bir zamanlar insan olan bir kadını seven bir erkek olarak yazıyorum. Hızlı hareket etmeniz için yalvarıyorum. Halkınızı kurtarmanız, kendi halkımı kurtarmamda bana yardımcı olmanız için. Bir gün gerçek barışı öğrenebileceğimizi söylemek için yazıyorum. Bir gün, sevdiğim kadının tepki çekme ve saldırıya uğrama korkusu duymadan ailesini ziyaret

edebildiği bir dünyada yaşayabileceğimizi söylemek için. Daha iyi bir dünyada. Mektubu katlayıp kucağına koydu.

Rhys mektubu haftalar önce yazmıştı... eşlenmemizden önce. Kraliçelerle buluşmak için yazılmış bir talep yazısından çok, bir aşk mektubuydu. Uzanıp elini tuttum ve nazikçe sıktım. Rhys'in parmaklarını benimkilere kenetlendi.

Ama kadim kraliçe, Tüm bunların büyük bir dalavere olmadığını kim iddia edebilir? diye sordu.

Ne? diye çemkirdi Mor.

Altın kraliçe onaylarcasına başını sallayıp Mor'a baktı. Sonunda dili çözülmüştü. Savaş'tan bu yana çok şey değişti. Yani atalarımızla kurduğunuz şu sözde arkadaşlıklardan sonra. Belki iddia ettiğin kişi değilsindir. Belki Yüce Lord zihnimize girip bizi senin Morrigan olduğuna inandırmıştır.

Rhys sessizdi - hepimiz sessizdik. Derken Nesta, gayet usulca, Ancak zırdeliler böyle şeyler söyler, dedi. Ya da kibirli süzme aptallar

Elain onu susturmak için koluna yapıştı. Ama Nesta, öfkeden bembeyaz kesilmiş yüzüyle öne çıktı. Kitap'ı onlara verin. Donup kalan kraliçeler şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ablam yine diklendi. Kitap'ı onlara verin.

Yaşlı kraliçe, Hayır, diye tısladı.

Kelime beynimde yankılandı.

Ama Nesta yılmadı. Hepimizi, odayı, dünyayı kucaklayacakmış gibi kollarını açtı. Burada masum insanlar var. Bu topraklarda. Madem bizi tehdit eden güçlere karşı kellenizi riske atmayacaksınız, hiç olmazsa bunu yapacak olanlara bir şans tanıyın. Kitap'ı kız kardeşime verin.

Kocakarı burnundan derin bir iç çekti. Belki herkesi tahliye edersek...

On bin gemi getirmeniz gerekir, diye atıldı Nesta. Sesi çatal-lanmıştı. Bir donanma getirmeniz gerekir. Tek tek hesapladım. Üstelik savaşa hazırlanıyorsanız, bize gemilerinizi göndermezsiniz. Burada sıkışıp kaldık.

Kocakarı sandalyesinin cilalı kollarını kavrayıp öne doğru eğildi. O halde, kanatlı erkeklerinizden birine seni denizin öte yakasına bırakmasını rica etsen iyi olur, kızım.

Nesta güçlükle yutkundu. Lütfen. Daha önce ağzından bu kelimeyi duyduğumu hiç sanmıyordum. Lütfen bu tehlike karşısında bizi yalnız bırakmayın.

Yaşlı kraliçenin kılı kıpırdamadı. Kelimeler aklımdan uçup gitmişti.

Onlara göstermiştik... biz... her şeyi yapmıştık. Rhys bile dili tutulmuş şekilde boş boş bakıyordu.

Derken, Cassian hareketlendi, onu görünce tarladaki başak sapları gibi kaskatı kesilen muhafızların arasından geçti ve Nesta'nm yanına gelip durdu.

Uzun uzun Nesta'nm yüzünü inceledi. Kraliçelere dik dik bakmaya devam ablamın gözlerinde yaşlar birikmişti: Onu içten içe kasıp kavuran ateşten gelen, öfke ve çaresizlik yaşları. Sonunda Cassian'ı fark edince başını kaldırıp yüzüne baktı.

Cassian boğuk bir sesle, Beş yüz yıl önce, dedi, bu evden çok uzak olmayan savaş meydanlarında çarpıştım. Perilerle olduğu kadar insanlarla da omuz omuzaydım. Onlarla birlikte kanımı döktüm. Bu evi ve halkını korumak için, Nesta Archeron, yine o savaş meydanında olacağım. Öleceksem, hiç olmazsa yardıma en çok ihtiyaç duyanları savunurken ölürüm.

Nesta'nın yanağına bir damla yaş süzüldüğünü gördüm. Ve Cassian'm elini uzatıp o yaşı sildiğini.

Ablam onun dokunuşundan irkilmedi.

Neden bilmiyorum ama hemen Mor'a baktım.

Gözleri kocaman açılmıştı. Kıskançlıktan veya rahatsız olduğundan değil... daha çok, hayranlıktan.

Nesta yutkundu ve sonunda gözlerini Cassian'dan alabildi. Bir süre büyük ablama baktıktan sonra tekrar kraliçelere döndü.

Kraliçeler birden ayaklandı.

Onlarla birlikte ayağa fırlayan Mor, Para koparmaya mı çalışıyorsunuz? diye sordu. Öyleyse hemen fiyatınızı söyleyin.

Muhafızlar kraliçelerine yaklaşırlarken, sarışın kraliçe güldü. Yeterince servetimiz var. Şimdi sarayımıza dönelim ve hemşirelerimizle bu konuyu tartışalım.

Çoktan hayır demeye karar verdiniz, diye zorladı Mor.

Altın kraliçe yapmacıklı bir tavırla gülümsedi. Olabilir. Kocakarının buruşuk elini tuttu.

Kadim kraliçe başını dikleştirdi. Güven jestiniz için minnettarız.

Ve ortadan kayboldular.

Mor lanet okudu. Kalbim paramparça halde Rhys'e baktım -neden daha fazla bastırmadığını, neden daha fazla konuşmadığını soracaktım ama...

Gözleri sarışın kraliçenin kalktığı sandalyedeydi.

Sandalyenin altında, kraliçenin dökümlü elbisesinin etekleriyle gizlemeyi başardığı bir kutu vardı.

Mendilini almak için eğildiğinde sakladığı yerden çıkarıp oraya bırakmış olmalıydı.

Rhys bunu görmüş ve mümkün olduğunca çabuk gitsinler diye sesini çıkarmamıştı.

Sarışın kraliçenin bu kurşun kutuyu nereden aşırdığını, buraya nasıl getirdiğini düşünecek durumda değildim.

Çünkü Kitap'm ikinci ve son parçası bana nağmeler dizerek odayı inletmeye başlamıştı.

* * *

Yaşam ve ölüm ve yeniden doğmak
Güneş ve ay ve gece
Çürümek ve çiçeklenmek ve kemikler

www.CepSitesi.Net

Merhaba, güzel şey. Merhaba, gecenin leydisi, çürümenin prensesi. Merhaba, sivri dişli yırtıcı ve titreyen geyik. Sev beni, dokun bana, şarkı söyle kulağıma.

Deli saçması. Kitap'ın ilk yarısından soğuk kurnazlık damlarken, bu kutudan... kaos, düzensizlik, kanunsuzluk, neşe ve keder yayılıyordu.

Rhys kutuyu düzgünce kaldırıp sarışın kraliçenin sandalyesine bıraktı. Açmak için özel güçlerini kullanmasına gerek yoktu, çünkü bu kez Yüce Lordlarm kilit tılsımları söz konusu değildi.

Kutunun kapağını kaldırdı. Altın sayfaların üstüne bir not iliştirilmişti.

Mektubunu okudum. Sevdiğin kadından bahsettiğin mektubu. Sana inanıyorum. Barışa inanıyorum.

Daha iyi bir dünyaya inanıyorum.

Birisi soracak olursa, bu kutuyu biz toplantıdayken çaldınız.

Diğerlerine güvenmeyin. Altıncı kraliçe hasta değildi.

Bu kadardı.

Rhys Nefesler Kitabı'nı kutusundan çıkardı.

Işık ve karanlık ve gri ve ışık ve karanlık ve gri...

Sonra ablalarıma hitap ederek, Seçim sizin, hanımlar, dedi. Cassian Nesta'ya yakın durmaya devam ediyordu. Ya burada kalırsınız, ya da bizimle gelirsiniz. Durumun ciddiyetini kendi kulaklarınızla duydunuz. Bir tahliyenin hesabını bile yapmışsınız. Nesta'nın gri-mavi bakışlarına karşılık verirken takdir edercesine başını eğdi. Kalmayı tercih ederseniz, savaşçılarım bir saat içinde burayı koruma altına alır. Az önce kraliçelere gösterdiğimiz şehirde bizimle birlikte yaşamak isterseniz, bavullarınızı hemen toplamanızı öneririm.

Nesta, kocaman açılmış gözleriyle sessizliğini koruyan Elain'e baktı. Büyük ablamın demlediği çay, paranın alabileceği en kaliteli, en egzotik çay, masanın üzerinde el sürülmemiş şekilde duruyordu.

Elain parmağındaki demir yüzüğü başparmağıyla çevirdi. Nesta, alışılmadık bir kibarlıkla, Seçim senin, dedi. Onun için Prythian'a gitmeye bile razıydı.

Elain kapana kısılmış bir karaca gibi yutkundu. Ben... ben, yapamam. Ben...

Eşim nazikçe başını eğerek onayladı. Anlıyordu. Üç gözcü sürekli burada olacak ama onları görmeyecek, hissetmeyeceksiniz. Yiyecek ve barınma meselesini kendileri halledecekler. İçlerinden birisi, olur da fikrinizi değiştirirseniz diye, her öğle vakti ve her gece yarısı bu odada haber vermenizi bekleyecek. Evim evinizdir. Kapıları size daima açıktır.

Nesta önce Rhys'e, sonra Cassian'a baktıktan sonra yüzünü bana çevirdi. Yüzü hâlâ kederliydi... ama başını eğerek, Çekmecene neden yıldız resimleri yaptığın belli, dedi.

BÖLÜM

Hemen Velaris'e döndük, çünkü altıncı kraliçenin en entrikacıları olduğuna dair imalı sözler ortadayken, Kitap'm yokluğunu fark etmeleri uzun sürmezdi.

Amren birkaç dakika sonra Kitap'm ikinci yarısını almış ve toplantının nasıl geçtiğini sormaya gerek bile duymadan kasaba evinin yemek odasına fırlayıp kapıyı arkasından kapatmıştı. Bize de beklemek düşüyordu.

Ve bekledik.

iki gün geçti.

Amren şifreyi hâlâ kıramamıştı.

Rhys ve Mor ikindi vakti çıktılar. Keir'e çaktırmadan küreyi yerine bırakmak ve Vekilharcın birliklerini hazırlayıp hazırlamadığını kontrol etmek için Kâbuslar Sarayı'nı ziyaret edeceklerdi. Cassian'a gelen raporlara göre Illyria lejyonları dağların tepelerinde kamp kurmuştu ve emir geldiği anda ilk çarpışmanın yaşanacağı yere uçmaya hazır bekliyorlardı.

En azından bir çarpışma -mutlaka- olacaktı. Kitap'ı kullanarak Kazan'ı sıfırlasak bile, Kazan'ı durdurup kralın duvarı ve dünyayı yıkmasını engellesem bile, kral ordularını çoktan toplamıştı. Kazan saf dışı bırakılırsa savaşı onun ayağına götürebilirdik. Azriel'in askerleri ablalarımın fikir değiştirdiğine dair

hiçbir haber göndermedi. Babamın hâlâ kıtada -Ana bilir hangi mallar için- ticari görüşmeler yaptığını hatırladım. Denklemdeki bir başka değişken daha.

Kraliçelerden ses seda çıkmamıştı. Aklım daha çok onlarday-dı. Özellikle de çift karakterli, altın gözlü ve sadece aslan renkli değil, aynı zamanda aslan yürekli olan kraliçede.

Onu yeniden görmeyi umuyordum.

Rhys'in ve Mor'un yokluğunda, Hybern'e yapacağımız kaçınılmaz ziyareti planlamaya devam eden Cassian'la Azriel kasaba evinde kaldılar. Cassian'm -eşlik bağımı hakkını vererek kutlamak için- Rhys'e ait çok eski şaraplarından birini açtığı ilk akşam yemeğinde, sadece bana eşlik etmek ve benimle birlikte yemek için burada kalmadıklarını anladım: Illyrialılar bana göz kulak olmayı kendilerine görev edinmişlerdi.

O gece Rhys'e bunu yazdım. Kâğıt kaybolup geri geldiğinde ona da öyle geldiğini yazmıştı. Büyü gücünü kullanıp geri cevap yazdığına göre, düşmanlarının onun yerini, yani Kâbuslar Sarayı'nda olduğunu öğrenmesini umursamıyordu. Eğer Hybern güçleri yerini tespit edip oraya saldırırlarsa... hepsine bol şans dilerdik.

Rhys'e geri yazdım. Cassian'la Azriel'e beni korumak için burada kalmalarını istemediğimi nasıl söylesem? Bana eşlik etmelerine bir şey demiyorum ama göz kulak olmalarına ihtiyacım yok.

www.CeviriDesi.Net

Cevap geldi. Sakın söyleme. Çizgiyi aşarlarsa hadlerini bildirirsin ama sonuçta onların arkadaşı ve benim eşimsin. İçgüdüsel olarak seni korumak isterler. Kıçlarına tekmeyi vurup evden kovsan bile bacadan girerler.

Hemen geri yazdım. Siz Illyria erkekleri çekilecek karın ağrısı değilsiniz.

iyi ki bunu telafi edecek devasa kanat genişliğimiz var, diye yazdı.

Ülkenin öteki ucunda olmasına rağmen nabzım hızlandı ve ayak parmaklarım büküldü. Yazarken kalemi düzgün tutmakta güçlük çektim. O devasa kanat genişliğini yatağımda istiyorum. İçimde.

istersin tabi, diye yazdı.

Tıslayarak cevabımı yapıştırdım, Pislik.

Kahkahasını bağın üzerinde hissettim. Eşlik bağımızın üzerinde. Rhys cevap verdi: Döndüğümde, Sidra'nın karşısındaki dükkâna gidelim de benim için o dantelli iç çamaşırlarının hepsini dene.

Bunu düşünerek, ellerimin onun elleri olduğunu hayal ederek, Kâbuslar Sarayı'ndaki işlerini bitirip en kısa sürede bana dönmesi için dua ederek uykuya daldım. Bahar Velaris'in etrafındaki tüm tepelerden, tüm zirvelerden fışkırıyordu. Oralardaki sarı ve mor çiçek denizinin üzerinde Rhys'le birlikte uçmak istiyordum.

Ertesi öğleden sonra, Rhys hâlâ uzakta, Amren hâlâ kitaba gömülmüş, Azriel şehrin ve sahil şeridinin üstünde devriyeye çıkmışken, Cassian'la birlikte -bu hengâmenin arasında- eski, saygı duyulan bir Ulu Peri senfonisinin sonlarına geliyorduk. Amfi tiyatro Sidra'nm diğer yakasındaydı ama Cassian'm beni uçurma teklifine rağmen yürümek istemiştim. Hem de sabahın köründe yaptırdığı acımasız idman yüzünden tüm kaslarım isyan ederken.

Müzik güzeldi - tuhaf, ama güzel. Cassian'm söylediğine göre insanların dünya üzerinde var olmadığı zamanlarda yazılmıştı. Ona kalsa fazla karışık ve inişli çıkışlıydı ama ben... mest olmuştum.

ilave kan bırakmak için Amren'e uğradıktan sonra -bize teşekkür ederim ve hemen defolun demişti- Tekstil-Kuyum Palas'a gittik. Yardımlarından dolayı ablalarıma hediyeler aldım. Cassian, son durumu öğrenmek için yola çıkacak ilk keşif birliğiyle hediyeleri yerine ulaştıracağına söz verdi. Nehrin üzerindeki ana köprülerden birinden geçerek eve yürürken, aramızdaki samimi sessizliğin tadını çıkarıyorduk.

Mermer köprünün tam ortasında durdum. Ağır ağır akan ma-vi-yeşil suyu seyrederken Cassian yanıma geldi. En alttaki dip akıntılarını, tuzlu suyun tatlı suyla karışarak yaptığı girdapları, midye bağlamış nehir tabanında sallanan yosunları, kayalara ve çamura su sıçratan minik yaratıkları hissedebiliyordum. Tarqu-in de bunları hissedebiliyor muydu? Denizin üzerindeki ada-sara-yında uykuya dalıp balıkların rüyaları arasında yüzüyor muydu?

www.CeviriTest.Net

Cassian kollarını kalın taş korkuluğa dayadığında kırmızı sifonları canlı ateş havuzları gibiydi.

Belki de sahiden başkalarının özel hayatına burnunu sokan işgüzarın teki olduğum için, Geçen gün ablama verdiğin söz, İlenim için çok şey ifade ediyor, diye söze girdim.

Cassian kanatlarını hışırdatarak omuz silkti. Herkes için aynı şeyi yapardım.

Onun için de çok şey ifade ediyor. Ela gözler hafifçe kısıldı. İstifimi bozmadan nehri seyretmeye devam ettim. Nesta çoğu insandan farklıdır, diye açıkladım. Katı ve saldırganmış gibi görünür ama bence bu dünyayla arasına ördüğü bir duvardan ibaret. Bir kalkan - tıpkı Rhys'in zihnindeki gibi.

Neye karşı?

Hissetmeye. Bence Nesta her şeyi hissediyor - haddinden fazla görüyor ve hepsini iliklerinde hissediyor. Ve bunun ateşiyle yanıyor. Kendi duvarı onu ezilmekten, aşırı değer vermekten koruyor.

Bana Elain'den başkasına değer veriyormuş gibi görünmedi. Karşımdaki yakışıklı, esmer teni inceleyerek bakışlarına karşılık verdim. Asla Mor gibi olamaz, dedim. Sevgisini ne özgürce yaşar, ne de karşısına çıkanlara bağışlar. Ama önem verdiği bir avuç kişi için... bence dünyayı yerle bir eder. Onlar için kendini parçalar. Benimle arası zaten... pek iyi değil. Ama Elain... Dudağım bir yana doğru kıvrıldı. Elain'i savunmayı teklif edişini asla unutmayacak Cassian. Halkını savunmayı teklif edişini. Yaşadığı sürece bu iyiliğini hatırlayacak.

Kollarını korkuluktan çekip doğruldu ve parmak boğumlarını düz mermere vurarak, Bunları neden anlatıyorsun? diye sordu.

Sadece... bilmen gerektiğini düşündüm. Onu tekrar gördüğünde seni terslerse diye — ki bunun olacağından adım gibi eminim. Şunu bil ki, bunu söyleyecek kabiliyeti olmasa da, iyiliği takdir eder. Sonuçta hisleri, yani kalbi, hâlâ yerinde.

Üstüne gidip gitmemeyi kafamda tartarak sustum ama o sırada altımızdan akan nehirde bir kayma oldu.

Fiziksel bir kayma değildi. Daha çok... akıntıda, nehir yatağında, suyun içinde sürüklenen o minik yaratıklarda anlık bir sarsıntı. Suya damlayan mürekkep gibi.

Ben nehre, nehrin iki kıyısına bakarken Cassian birden dikkat kesildi.

Bu da neyin sesi şimdi? diye mırıldandı, iki elindeki sifonlara parmaklarının ucuyla dokundu.

Üzerindeki zırh yılan gibi sürünerek tuniğinin bileklerini ve kollarını kaplarken ağzım açık bakakaldım, ikinci bir deri katmanı gibi kat kat tüm bedenine yayılıp omuzlarını aştı. Diğer sifonlar ortaya çıkarken boynu, omuzları, göğsü ve beli ilave zırhlarla takviye edildi. Nihayet bacakları ve ayakları kaplanırken şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırdım.

Gökyüzü bulutsuz, sokaklar muhabbet ve hayat doluydu. Cassian kendi etrafında yavaşça dönerek tüm Velaris ufkunu gözden geçirdi. Altımızdaki nehir sakindi ama bir şeyden uzak durmaya çalışıyormuş gibi içten içe çalkalandığını hissedebiliyordum. Denizden, diye fısıldadım. Cassian'm bakışları doğrudan nehrin ilerisine, aşağıdaki azgın dalgalarla şehir arasında sınır çizen uzaktaki yüksek uçurumlara doğru kaydı.

Ve orada, ufukta, kara bir leke. Çok hızlı hareket eden ve yaklaştıkça genişleyen bir leke...

Bana bunun bir kuş sürüsü olduğunu söyle, dedim. Gücüm damarlarıma hücum edince ellerimi yumruk yaparak sakinleştirmeye, kontrol altına almaya çalıştım.

Cevap olarak, Illyria devriyeleri buranın varlığından habersiz, demekle yetindi. Sonra başını hızla bana çevirdi. Hemen kasaba evine dönüyoruz.

Kara leke önce iki, sonra sayısız karaltıya bölündü. Kuşlardan büyük karaltılar. Kat kat büyük. Alarm vermelisin...

Ama zaten herkes alarma geçmişti. Bazıları gökyüzünü işaret ediyor, bazıları çığlıklar atıyordu.

Cassian bana doğru uzandı ama geri sıçradım. Parmak uçlarımda buzlar dans ediyor, kanımda rüzgâr uğulduyordu. Hepsini tek tek vurup indirecektim... Azriel'le Amren'i bul.

Uçurumlara varmışlardı. Bazıları kucağında asker taşıyan, uzun kollu, sayısız uçan yaratık... Bir istila ordusu. Cassian. Cassian'm elinde, sırtmdakiyle eş bir Illyria kılıcı belirmişti.

Diğer elinde ise bir savaş bıçağı parlıyordu, ikisini de almanı için bana uzattı. Kasaba evine dön — hemen şimdi.

Kesinlikle gitmeyecektim. Uçmaları bana avantaj sağlıyordu: Güçlerimle kanatlarımı dondurabilir, yakabilir, parçalayabilirdim. Gerçi çok kalabalık ve...

Çok hızlıydılar. Adeta zalim bir fırtınanın sırtında hareket ederek şehrin kenar mahallelerine ulaştılar ve ilk oklarını fırlattılar. Sokaklardaki kalabalık siper almak için çığlık çığlığa sağa sola kaçıştı. Cassian'm uzattığı silahları aldım; serin metal sapları kor alevler gibi yanan avuçlarımda tısladı.

Cassian elini gökyüzüne kaldırdı. Sifonundan kırmızı bir ışık patlayıp gökyüzüne fırladı ve istila birliğinin yolunun üstünde şehri koruyan sert bir duvar oluşturdu.

Kanatlı lejyon duvara çullanınca dişlerini sıkıp homurdandı. Her darbeyi hissediyormuş gibiydi.

Yarı saydam kırmızı kalkan hareket ederek hepsini geri sürdü...

Yaratıklar kollarını ileri uzatıp kalkana saldırdığında ikimiz de sessiz bir dehşet içinde izledik.

Sıradan perilerden farklıydılar, içimde yükselen güçler, onların neye benzediklerini farkettiğim anda pır pır edip söndü.

www.CesSitesi.Net

Attor'a benziyorlardı.

Hepsi uzun uzuvlu, gri derili, yılansı hortumlu ve jilet dişliydi. Türünün ilk örneği olan lejyon Cassian'm kalkanına örümcek ağına saldırırcasma yüklenirken, uzun ince parmaklarını kaplayan zırh eldivenlerinin Rhys'in zincirlerindeki mavimsi taştan yapıldığını görebiliyordum.

Büyü gücünü kırıp bastıran, doğrudan Hybern Kralı'nın uğursuz koleksiyonundan alınmış taşlar.

Birbiri ardına kalkanı delip geçtiler.

Cassian onları durdurmak yeni bir duvar savurdu. Bu sırada yaratıkların bir kısmı ana gruptan koparak kalkan korumasından yoksun kenar mahallelere dalış yaptı. Avuçlarımda yükselen ateş yerini soğuk terlere bıraktı.

Herkes çığlık çığlığa kaçışıyordu. Bu kalkanın onları durduramayacağını biliyordum...

Cassian, GİT! diye kükredi. Ben orada kaldığım için yerinden ayrılmadığını ve Azriel'le Amren'e ihtiyacı olduğunu düşünerek hareketlendim.

Bu sırada üstümüzdeki üç yaratık kırmızı kalkanın kubbesine çullandı. Taş eldivenli pençeleriyle kalkanı tabaka tabaka parçaladılar.

Kral bu yüzden saldırısını birkaç ay ertelemişti: cephaneliğini doldurmak için. Büyü gücüyle ve bu güce bel bağlayan Ulu Periler'le savaşacak silahları biriktirmek için.

Kalkanda gedik açılınca Cassian beni yere savurdu, sırtımı mermer korkuluğa dayadı ve kanatlarını şemsiye gibi üstüme açtı. Bacakları sırtımı verdiğim oyma taş kadar kaskatı kesilmişti.

Köprünün üzerinden gelen çığlıklar, tıslayan kahkahalar, derken...

Islak, peltemsi bir düşme sesi.

Hassiktir, diye bağırdı Cassian. Hassiktir-

Cassian öne doğru bir adım atınca, gürültüyle düşen şeyin ne olduğunu, kim olduğunu görmek başımı uzattım.

Beyaz mermer köprünün üstü, gün ışığında yakut gibi parlayan kanlara bulanmıştı.

Ve orada, köprünün iki yanından yükselen, uzun, zarif sokak lambalarından birinin tepesinde...

Sırtı darbenin etkisiyle -cinsel arzunun zirvesindeymiş gibi-yaylanmış, iki büklüm bir kadın vardı.

Kafa derisi, altın renkli saçlarıyla birlikte yüzülmüş, altın gözleri yuvalarından çıkarılmıştı.

Sırtından girip karnından çıkan direğin tepesinde kazığa geçirilmiş gibi duran bedeni seğirirken, direğin ucu kanlı et parçalarıyla parlıyordu.

Köprünün üstündeki perilerden bazıları kustuktan sonra kaçmaya devam etti.

Ama ben gözlerimi ne altın kraliçeden alabildim, ne de açtığı gedikten aşağıya süzülüp kanlı direk ucuna tüneyen Attor'dan.

Size ölümlü kraliçelerin selamını getirdim, diye tısladı. Ve Jurian'ın. Sonra zıplayıp kanat çırparak az önce geldiğimiz tiyatro bölgesine doğru uzaklaştı.

Beni köprü korkuluğuna bastırmaya devam eden Cassian peşine düşmek için hareketlendi. Ama beni hatırlayınca durdu. Git, diye seslendim.

Eve dön. Hemen.

Kesin bir emir olduğu kadar bir vedaydı, çünkü hemen gökyüzüne fırladı ve çığlıkların yükseldiği sokaklarda gözden kaybolan Attor'un peşine düştü. Üstümdeki kırmızı kalkanın her yerinde açılan deliklerden, denizi aşarak getirdikleri Hybern askerlerini boşaltan kanatlı yaratıklar dökülüyordu.

Her şekilde ve her ebatta sıradan peri askerler.

Sarışın kraliçenin dudakları karaya vurmuş balıklar gibi açılıp kapanıyordu. Onu kurtarmak, ona yardım etmek...

Kanım. Belki...

Ona doğru bir adım attım. Ama kraliçenin bedeni birden gevşedi.

O anda, içimdeki hangi güçten kaynaklandığını bilemesem de, ölümünün fısıltısını hissettim.

Kısa bir sessizliğin ardından etrafımdan çığlıklar, çırpılan kanat sesleri, vızıldayan ve isabet eden ok sesleri yükseldi.

Koştum. Sidra'nın oturduğum yakasına, kasaba evine doğru koştum. Yabalama yeteneğime güvenemedim. Beynimin içinde kükreyen panik yüzünden doğru dürüst düşünemiyordum. Sokağımıza saldırmalarından önce, muhtemelen, dakikalarım vardı. Oraya yetişip olabildiğince fazla kişiyi yanıma alarak içeriye kapanmadan önce. Ev tılsımlarla korunuyordu. Kimse giremezdi; bu yaratıklar bile.

Şehir halkı telaş içinde yanımdan geçerek arkadaşlarına, ailelerine, evlerine ulaşmak için birbirleriyle yarışıyordu. Köprünün sonuna, dik yamacın eteğine ulaştım ama...

Hybern askerleri çoktan tepeyi ve iki palası ele geçirmişti. Binalara girip herkesi dışarı çıkarırlarken, çığlık atan, yalvaran perilere kahkahalarla gülüyorlardı. Kaldırım taşlarında küçük kan dereleri oluşmuştu.

Bunu onlar yapmıştı. O kraliçeler bu... bu sanat, müzik, bolluk şehrini bu canavarlara vermişti. Kral da Kazan'ı kullanarak şehrin koruma büyülerini çökertmiş olmalıydı.

O sırada kulakları sağır eden bir patlama şehrin diğer yakasını salladı. Patlamanın şiddetiyle öne doğru savrulurken avuçlarımı kaldırım taşlarına koyabilmek için silahlarımı içgüdüsel olarak fırlattım. Kılıcımla bıçağımı hemen geri alıp toparlanarak arkamı döndüm.

Cassian ve Azriel gökyüzündeydi. Ve etraflarındaki kanatlı yaratıklar can vererek sapır sapır dökülüyordu. Kırmızı ve mavi ışık okları fırlatıyorlardı ve kalkanları...

Birleşen kırmızı ve mavi kalkanlar cızırtılar saçarak hava birliklerinin kalan kısmını vurdu. Etler ve kanatlar parçalandı, kemikler eridi...

Ve gökten taş eldivenli eller yağmaya başladı. Sadece eller. Çatılara düşerek takırdıyor, nehre düşerek su sıçratıyorlardı. Ill-yrialı savaşçılar işlerini yaparken onlardan geriye ellerden başka bir şey kalmıyordu.

Ama hava birliğinin büyük bölümü çoktan yere ayak basmıştı. Çok kalabalıktılar. Çatılar parçalanıyor, kapılar kırılıyor, çığlıklar bir yükselip bir kayboluyordu.

Amaçları şehri yağmalamak değildi. Soykırım yapmaktı.

Ve birkaç blok ötede, tam karşımda yükselen Velaris'in Gökkuşağı kanla yıkanıyordu.

Attor ve hemcinsleri orada toplanmışlardı.

Sanki kraliçeler nereyi vurmaları gerektiğini söylemişlerdi; Velaris'in en savunmasız yerini. Şehrin kalbinin attığı yeri.

Her yerden alevler yükseliyor, dumanlar gökyüzünü siyaha boyuyordu.

Rhys nerede kalmıştı. Eşim nerede kalmıştı.

Nehrin aşağısında yine kulakları sağır bir gümbürtü koptu.

Bu kez şehrin diğer yakasını tutan Cassian'la Azriel'den değil, Amren'den geliyordu.

Narin elleriyle nişan alması yetiyordu ve askerler, kanatları onları yarı yolda bırakmış gibi, patır patır düşüyordu. Sokaklara düşerek debeleniyorlar, yerleri tırmalıyorlar, nefessizlikten boğuluyor ve tıpkı Velaris halkı gibi çığlıklar atıyorlardı.

Başımı birkaç blok ötedeki Gökkuşağı'na çevirdim. Korunmasız bırakılmıştı. Savunmasız.

Karşımdaki sokak temizdi: Bu cehennemden kaçmak için biçilmiş kaftan.

Sanatçılar Bulvar'mdan bir kadın çığlığı yükseldi. O anda hangi yoldan gideceğime karar verdim.

Illyria kılıcını elimde çevirdikten sonra, ateşler ve kanlar içindeki Gökkuşağı'na yabalamaya hazırlandım.

Burası benim evimdi. Burada yaşayanlar benim halkımdı.

Onları korurken ölürsem, dünyanın sanatla dolu bu nadide köşesini savururken ölürsem...

Gözüm arkada gitmezdim.

Ve karanlığa, gölgeye, rüzgâra dönüştüm.

Gökkuşağı'nm girişinde ortaya çıktığımda, en öndeki Hybern askerleri sokağın öteki ucundan mahalleye girip nehir meydanına dağıldı. Gülüp eğlenerek vakit geçirdiğim kafeleri yerle bir ederek kahkahalar attılar. Burunlarının dibine yabalayana dek beni görmediler.

Elimdeki Illyria kılıcıyla hepsinin kellesini tek tek bedenlerinden ayırana dek.

Ardımda altı leş bırakarak Gökkuşağı'mn eteğinde durdum ve başımı kaldırıp alevlere, kana, ölüme baktım... Çok fazla. Çok fazla asker vardı.

Asla başaramazdım. Hepsini öldürmeme imkân yoktu.

O sırada yeşil tenli, kıvrak vücutlu, genç bir kadın gördüm. Eski, paslı bir boru parçasını başının üstüne tutarak galerisinin önünde duruyordu. Dükkânın içi yere çöküp gözyaşı döken müşterilerle doluydu.

Hepsinin önünde, ona ve elindeki metal parçasına bakarak kahkahalar atan beş kanatlı asker vardı. Kadına sataşıp alay ediyorlardı.

Ama kadın yerini korudu. Etrafında resimler ve çömlekler parçalanırken, daha fazla asker yere ayak basıp önüne geleni katlederek etrafa dağılırken, gözünü bile kırpmadı.

Nehir tarafından bir gündeme daha duyuldu. Amren, Cassian ya da Azriel'den biriydi ama hangisiydi bilmiyorum.

Nehir...

Yamacın yukarısındaki üç asker beni gördü. Bana doğru koşmaya başladılar.

Ama ben daha hızlı koştum. Gerisin geri, yamacın dibindeki nehre, şırıl şırıl akan Sidra'ya doğru.

Rıhtımın ucuna vardığımda su çoktan kana boyanmıştı. Ayağımı tüm gücümle yere vurdum.

Ve Sidra cevap verircesine kabardı.

Kemiklerimde, kanımda ve nefesimde zonklayan güce kendimi bıraktım. Kadim ve derin Sidra'ya dönüşüp suya boyun eğdirdim.

Kılıçları tutan ellerimi yukarı kaldırıp nehir sularını kabarttım, şekillendirdim, dövdüm.

Peşimdeki Hybern askerlerine döndüğümde hepsi korkudan donup kaldılar.

Ve arkamdaki su kurtları zincirlerinden boşandığında gerisin geri kaçmaya başladılar.

Ama kurtlarım daha hızlıydı. Sürünün ortasında koşarken ben de onlar kadar hızlıydım.

Bir zamanlar öldürdüğüm kurt kadar devasa su kurtları Sidra'dan birbiri ardına çıkıp sokaklara, yamacın yukarılarına akın etti.

Sürü ben daha beşinci adımımı atarken dükkân sahibine sataşan askerlerin üstüne çullandı.

Yedinci adımımda onları yere serip suya dönüştüler ve ağızlarından boğazlarına akarak nefeslerini kestiler.

Onlara yetiştim ve havada ıslık çalan Illyria kılıcımla hepsinin boğulan kellelerini bedenlerinden ayırdım.

Paslı demir boruyu havada tutmaya devam eden dükkân sahibi beni görünce gözyaşlarına boğuldu. Ama başını eğip kaldırdı - sadece bir kez.

Su kurtlarımın arasında kendimi kaybederek tekrar koşmaya başladım. Bazı askerler kanatlarını çırparak havalandı ve uçarak kaçmaya başladılar.

www.CepSitesi.Net

Kurtlarım kanatlarını ve kuş pençelerini çıkararak şahinlere, doğanlara ve kartallara dönüştü.

Bedenlerine, zırhlarına çarpıp hepsini sırılsıklam ıslattılar. Islak askerler boğulmadıklarını fark edince kaçmayı bıraktı ve oldukları yerde kanat çırpmaya, gülerek alay etmeye başladı.

Elimi gökyüzüne, onlara doğru kaldırdıktan sonra parmaklarımı kapatarak yumruk yaptım.

Kanatlarını, zırhlarını, yüzlerini ıslatan su... buza dönüştü.

Işığın var olmadığı, güneşin dünyayı ısıtmaya başlamadığı çağların soğuğunu taşıyan buza. Halkıma yaptıkları ve yapmaya devam ettikleri şeyler yüzünden bu yaratıklara karşı hiçbir merhamet, hiçbir şefkat hissetmeyen yüreğimden, yüreğimin derinliklerindeki karla kaplı topraklardan gelen buza.

Kaskatı donan düzinelerce kanatlı asker aynı anda yere düştü ve kaldırım taşları üzerinde paramparça oldu.

Etrafımdaki kurtlar kudurmuş gibi saldırıp parçaladılar, boğdular ve avladılar. Onlardan kaçmak için havalananlar donup yere düştü, tuz buz oldu. Sokaklar buz, et, kırık kanat ve taş parçalarıyla dolana kadar devam ettim.

Halkımın çığlıkları dinene ve askerlerin çığlıkları kanımda akan bir şarkıya dönüşene kadar. Askerlerden biri canlı renklerle boyanmış binaların üstünden havalandı... Onu tanıdım.

Gri derisi ve taş zırhlı eldivenleri masumların kanıyla boyanmış Attor, deli gibi kanat çırparak uzaklaşıyordu. Onu vurmak için bir su kartalı yolladım ama Attor daha hızlı ve daha çevikti.

Sağa sola manevra yapıp kartalımdan, doğanımdan, şahinimden kurtuldu ve gittikçe yükselerek kaçmaya devam etti. Benden uzağa, gücümden uzağa, nehri ve şehrin büyük bölümünü koruma altına alan Cassian ve Azriel'den uzağa, sürülerce askeri görünürde hiçbir zarar vermeden yere döken Amren'in karanlık gücünden uzağa.

Arkadaşlarımdan hiçbiri Attor'un gökyüzüne, özgürlüğe kanat açtığını fark etmedi.

Hybern'e geri dönecekti - krala. Buraya gelmeyi, askerlere komuta etmeyi kendi istemişti, intikam almak için. Ve sarışın aslan kraliçeye kendi elleriyle işkence ettiğinden adım gibi emindim. Tıpkı Clare'ye yaptığı gibi.

Neredesin?

Rhys'in sesi kalkanımdaki aralıktan geçip beynimin derinliklerinde yankılandı.

NEREDESİN?

Attor uzaklaşıyordu. Her nefeste daha yükseğe, daha yükseğe...

NEREDE-

Illyria kılıcıyla savaş bıçağını kemerime soktum ve sokağa düşen oklardan ikisini alelacele yerden aldım. Bu okları halkımı vurmak için kullanmışlardı. Üvezdiler ve tanıdık bir zehirle kaplıydılar. Kanzehiriyle.

Olmam gereken yerdeyim, dedim Rhys'e.

Ve yukarıya yabaladım.

59. BÖLÜM

En yakın çatıda ortaya çıktım, iki elimde sıkı sıkı tuttuğum üvez oklarla Attor'un yükseklerde kanat çırptığı yere baktım...

FEYRE.

Zihnime kara duvarlı bir kalkan çekip sesi engelledim. Yani Rhys'i.

Şimdi olmaz. Şu anda olmaz.

Kalkanımı yumrukladığını belli belirsiz hissedebiliyordum. Kükrediğini. Ama o bile içeri girmeyi başaramazdı.

Attor benimdi.

Uzaklardan dünyayı silip süpürerek bana doğru, Velaris'e doğru yaklaşan bir karanlık gördüm. Yolunun üzerindeki askerler bir daha görünmemek üzere yok oluyordu.

Eşim. Ölümün vücut bulmuş hali. Gecenin efendisi.

Tekrar Attor'u arayıp buldum. Denize doğru, Hybern'e doğru yön değiştirmişti ama hâlâ şehrin üzerindeydi.

Tüm bilincimi örümcek ağı gibi, zihinden zihine atılan bir mızrak gibi ona doğru fırlattım ve aramızda gerilen bu bağa, bana zamanda, boşlukta ve rüzgârda yol gösteren bu kılavuz ipine sıkı sıkı tutunup gökyüzüne yabaladım.

Uzaklardaki kötücül karaltıya kilitlenip tüm varlığımı, tüm dikkatimi o çürümenin ve pisliğin merkezine nişanladım.

Rüzgâr ve gölgelerin arasından çıktığımda Attor'un tam üstündeydim.

Üstüne düşüp zehirli üvez okları iki kanadının ana kaslarına sapladığımda kanatlarını büküp çığlık attı.

Acı içinde iki büklüm oldu; çatallı dili aramızdaki havayı kamçıladı. Aşağıdaki şehir bulanıktı ve Sidra bu yükseklikte dereden farksız görünüyordu.

Bir kalp atışında Attor'a sıkı sıkı sarıldım. Dokunduğu her yeri yakan bir ateş topuna dönüştüm. Zihnimdeki kara duvar kadar sert bir ateş topu.

Attor çığlıklar atarak debelendi ama kanatlarındaki oklar ve onu sıkı sıkı tutan kollarım yüzünden...

Düşmeye başladık.

Dünyaya doğru. Kan ve acıya doğru. Rüzgâr kamçı gibi yüzümüze vururken.

Attor ne alevli kollarımdan kurtulabildi, ne de kanatlarını şişleyip sakat bırakan zehirli oklardan. Yanan derisinin kokusu burnuma doldu.

Düşmeye devam ederken elimi bıçağıma attım.

Ufku kasıp kavuran karanlık bize doğru geliyordu - sanki beni fark etmişti.

Şimdi olmaz.

www.CeviriTesi.Net

Şimdi olmaz.

Bıçağımı Attor'un kemikli, gerilmiş kaburgalarına doğru hizaladım. Bu Rhys için, diye tısladım sivri uçlu kulağına.

Kemiğe giren çeliğin titreşimi elimi zangırdattı.

Ellerim gümüş renkli sıcak kana boyanırken, Attor acıyla haykırdı.

Bıçağı geri çıkarınca kan yukarıya fışkırıp yüzüme çarptı.

Bu Clare için.

Bıçağımı tekrar saplayıp çevirdim.

Binaların şekilleri belli olmaya başlamıştı. Sidra kırmızı akıyordu ama gökyüzü boştu: Uçan askerler yoktu. Sokaklar da aynı durumdaydı.

Bıçağı tekrar bedeninden çekip çıkarırken Attor çığlıklar atıp tıslıyor, küfürler savurup yalvarıyordu.

Şehir ahalisini seçebiliyordum; neye benzediklerini görebiliyordum. Yer gittikçe yaklaşarak bizi karşılamaya hazırlanıyordu. Ama Attor öyle güçlü debeleniyordu ki onu kor alevden kollarımla sıkı sıkı tutmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Yanarak kopan deri parçaları yukarıya, üstümüze doğru savruluyordu.

Yüzüne iyice yaklaşıp kulağına, o çürümüş ruhuna, Bu da... diye tısladım. Bıçağımı üçüncü kez savurduğumda parçalan kemik ve etlerden gelen sesler beni mest etti. Kendim için.

Kaldırım taşlarını sayabiliyordum. Ölümün kollarını açarak beni çağırdığını görür gibiydim.

Yerdeki kan gölündeki yansımamız gittikçe büyüyüp netleşirken, dudaklarımı, bir sevgili gibi, kulaklarına yaklaştırdım. Cehennemde görüşürüz, diye fısıldayıp bıçağımı bedeninde bıraktım.

Düşüşümüzün yarattığı rüzgâr hemen altımızdaki kan gölünü titretti.

Ve Attor'u bırakarak yabaladım.

Düşmenin hızı ve kendi gücümün ivmesiyle dünyanın dokusundan savrulurken bile, ezilen etin ve kırılan kemiklerin sesini duydum. Birkaç adım ötede ortaya çıktığımda bedenim zihnime uyum sağlamakta gecikti.

Ayaklarım ve bacaklarım beni yarı yolda bırakınca sırtımı arkamdaki pembe boyalı evin duvarına öyle sert çarptım ki sırtımla omuzlarımın altındaki sıvalar çatlayıp döküldü.

Nefes nefeseydim; tir tir titriyordum. Ve karşımdaki sokakta, kaldırım taşlarının üzerinde yatan, parçalanmış, jölemsi ceset... Eciş bücüş olan kanatları dışında Attor'dan geriye kalanlar sadece zırh parçaları, un ufak olmuş kemikler ve yanmış etti.

O karanlık dalgası, Rhysand'm gücü, sonunda benim bulunduğum yakaya ulaştı.

Şehir sakinleri arasında, tüm ışığı kesen bu yıldızlı geceye bakıp feryat eden hiç kimse yoktu.

Karanlığın belli belirsiz homurdanarak etrafı karıştırdığını duyar gibi oldum. Sanki Gökkuşağı'nda gizlenen asker kalıp kalmadığını kontrol ediyordu ve sonra...

Dalga kayboldu. Gün ışığı geri geldi.

Çırpılarak hışırdayan güçlü kanatlar, önümdeki taşlara basıp gıcırdayan botlar.

Attor'un cesedinden gözümü alamazken yüzümde gezinen, sonra da çenemi tutup kaldıran bir el. Ve bakışlarıma karşılık veren menekşe gözler.

Rhys. Rhys buradaydı.

Ve... Ve ben...

Yüzüme uzandığında alnı ter içinde, nefesleri kesik kesikti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, nazikçe.

Hatırlatan bir öpücük. Kim olduğumuzu, ne olduğumuzu. Bir karanlık filizi yüreğimin buzunu çözdü, içimdeki alevi yatıştırdı. Su damarlarımdan geri akarak Sidra'ya döndü.

Rhys başparmağıyla yanağımı okşayarak yüzünü geri çekti. Etrafımızdan feryatlar, ağıtlar yükseliyordu.

Ama dehşet çığlıkları dinmişti. Katliam ve yıkım bitmişti.

Eşimin mırıldandığını duydum: Lanetkıran Feyre, Gökkuşağı'mn Savunucusu.

Kollarımı beline dolayıp hıçkırıklara boğuldum.

Gece Sarayı Yüce Lordu, şehri kan ağlarken bile, bana sıkı sıkı sarıldı ve kana boyanmış yeni dünyayla yüzleşecek cesareti kendimde bulana kadar bırakmadı.

60. Bölüm

Gecenin ilerleyen vakitlerinde, Velaris güvende, dedi Rhys.

Kazan'm devre dışı bıraktığı koruma tılsımları yeniden ya-

Bu vakte kadar durup dinlenmeden çalışmıştık. Şehir halkının geri kalanıyla birlikte yaraları sarmak, tedavi etmek ve mümkün olduğunca fazla cevap bulmak için didinmiştik. Ve tekrar bir araya toplandığımızda saat sabahın üçünü vuruyordu.

Oturma odasındaki şömine rafına yaslanan Rhys'in nasıl ayakta durabildiğini bilmiyordum. Mor'un yanına kendimi bıraktığımda elim ayağım tutmuyordu; kanepede yayılırken üstümüz başımız kan ve pislik içindeydi. Tıpkı diğerleri gibi.

Illyria kanatlarına uygun tekli koltukta oturan Cassian'm yüzü yara bere içindeydi. Yaraların ne kadar yavaş iyileştiğini görünce, şehri tek başına savunduğu o uzun dakikalar boyunca tüm gücünü dibine kadar kullandığını anladım. Buna rağmen ela gözleri öfkenin korlarıyla parlıyordu.

Amren'in hali de ondan farklı değildi. Sıska bedenindeki gri elbiseler paçavraya dönmüş, yüzü kar beyazına kesmişti. Karşımdaki kanepede yarı uykulu gözlerle Azriel'e yaslanmıştı. Azriel, kanayan yaralarına rağmen,

www.CepSitesi.Net

temkinli bakışlarla Amren'i süzüyordu. Yara izleriyle dolu ellerindeki sifonlar sönük ve mattı. Tamamen boşalmışlardı.

Ben Gökkuşağı'nda hayatta kalanlara -yaralılarını tedavi etmelerine, ölülerini saymalarına ve onarım çalışmalarına başlamalarına- yardım ederken, cephaneliğindeki meçhul gücüyle koruma tılsımlarını tekrar hayata geçiren Rhys arada bir gelip bizi kontrol etmişti. Kısa molalarımızın birinde Amren'in nehrin aşağısında ne yaptığını anlatmıştı.

Amren karanlık gücünü kullanarak askerlerin zihinlerine görüntüler yollamıştı. Askerler Sidra'ya düşüp boğulduklarını düşünmüşlerdi; yüzlerce metre yukarıya uçup bütün hızlarıyla dalışa geçtiklerini sanırken, aslında yerden birkaç metre yüksekte olduklarını ancak kafatasları parçalandığında anlamışlardı. En zalim, en aşağılık olanlarına kendi kâbuslarını musallat etmiş, hepsini yürekleri yırtılana dek dehşete boğmuştu.

Bazıları nehre düşmüş ve kendi kanlarında boğulmuşlardı. Bazıları tamamen toza dumana karışmıştı.

Cassian sırtını verdiği sandalyede başını kaldırma zahmetine bile girmeden, Velaris güvende olabilir, dedi, ama bu ne kadar sürecek? Hybern artık burayı biliyor - o solucan kraliçeler sayesinde. Bu bilgiyi başka kime satarlar dersiniz? Diğer sarayların buranın kokusunu almaları ne kadar sürer? Ya da Hybern'in Kazan'ı kullanarak savunmamızı tekrar çökertmesi?

Rhys gözlerini kapadı. Omuzları gergindi. Kederli başını öne düşüren ağırlığı neredeyse görebiliyordum.

Bu yüke katkıda bulunmaktan nefret etsem de sormak zorundaydım. Kazan'ı yok etmek için hep birlikte Hybern'e gidersek... şehri kim koruyacak.

Sessizlik. Rhys'in âdem elması kalkıp indi.

Amren, Ben kalırım, dedi. Cassian itiraz edecek oldu ama Rhys usulca Tahtın Ikincisi'ne baktı. Amren, Cassian'a dönerek devam etti: Rhys Hybern'e gitmek zorundaysa, geri kalanlarımız arasında yardım gelene kadar şehri tutabilecek tek kişi benim. Bugün yaşadığımız saldırı sürpriz oldu. Kötü yakalandık. Siz gittiğinizde o kadar hazırlıksız olmayacağız. Üstelik bugün yerleştirdiğimiz tılsımlar kolaylıkla çökecek cinsten değil.

Mor derin bir iç geçirdi. Yani ne yapıyoruz?

Amren basitçe, Uyuyoruz ve karnımızı doyuruyoruz, diye cevap verdi.

Azriel, savaşın hararetinden kısılmış sesiyle, Amren'in sözünü tamamladı: Sonra da misilleme yapıyoruz.

Rhys yatağa gelmedi.

Kanla ve pislikle bulanmış sudan çıktığımda yine ortalıkta görünmüyordu.

Aramızdaki bağdan yerini tespit edip ağır ağır merdivenleri tırmanırken, kaskatı kesilen bacaklarım acıyla haykırdı. Rhys'i çatıdaki karanlıkta tek başına otururken buldum. Devasa kanatlarını arkasındaki kiremitlerin üzerine sermişti.

Kollarımı boynuna dolayıp kucağına oturdum.

Etrafımızdaki şehre baktı. Çok az ışık var. Bu gece çok az ışık yanıyor.

Bakmadım. Parmaklarımı yüzünde gezdirdikten sonra başparmağımla dudaklarını okşadım. Senin hatan değil, dedim usulca.

Bana çevirdiği gözlerini karanlıkta zar zor seçebiliyordum. Değil mi? Bu şehri kendi ellerimle onlara verdim. Bu riski göze almaya niyetli olduğumu söyledim ama... Hangisinden daha fazla nefret edeceğimi bilmiyorum: Kraldan mı, kraliçelerden mi, yoksa kendimden mi?

Yüzüne düşen saçlarını yana çektim. Elimi tutup parmaklarımı engelledi. Beni dışarıda tuttun, diye fısıldadı. Aramıza duvar ördün. Tümüyle. İçeri girecek bir delik bile bulamadım.

Üzgünüm.

Rhys acı acı güldü. Üzgün müsün? Gurur duymalısın. O kalkan... Attor'a yaptıkların... Başını sağa sola salladı. Ölebilirdim

Bunun için beni azarlayacak mısın?

Suratı asıldı. Ardından yüzünü omzuma dayadı. Halkımı koruduğun için seni nasıl azarlayabilirim? Gırtlağına sarılmak istiyorum, evet, çünkü kasaba evine dönmedin... Bunun yerine, onlar için savaşmayı seçtin. Velaris için. Boynumu öptü. Seni hak etmiyorum.

Kalbim sıkıştı. Sözlerinde samimiydi - gerçekten böyle hissediyordu. Tekrar saçlarını okşadım. Ağzımı açtığımda, sessiz ve karanlık şehirde duyulan tek ses kendi sesimdi: Birbirimizi hak ediyoruz. Mutlu olmayı da hak ediyoruz.

Rhys'in ürpertisi bedenimi titretti. Dudakları dudaklarımla buluştu. Beni kiremitlere yatırmasına ve yıldızların altında bana sahip olmasına izin verdim.

Ertesi öğleden sonra Amren şifreyi kırdı. Haberler iyi değildi.

Az buçuk uykunun üzerine girişti̇ğimiz tamir işlerini yarıda bırakıp kasaba evinin yemek masasında toplandığımızda, Amren, selamsız sabahsız, Kazan'm gücünü sıfırlamak için, diye söze girdi, Kazan'a dokunmalı ve bunları söylemelisin. Bir kâğıda yazdığı sözleri bana uzattı.

Emin misin? diye sordu Rhys. Saldırıdan dolayı, tüm gün boyunca halkının yaralarını sarıp yardım etmekten dolayı, gözleri hâlâ kederliydi.

Amren tısladı. Bu söylediğini duymamış olayım, Rhysand. Mor dirseğini ikisinin arasına koyup Nefesler Kitabı'nın yan yana duran parçalarına baktı. Parçaları bir araya getirsek ne olur?

Amren, Aklından bile geçirme, demekle yetindi.

İki parçadan yükselen ezgili mırıltılar, tıslamalar birbirine karışıyordu - hayır ve şer ve delilik; karanlık ve aydınlık ve kaos.

Rhys'in neden diye soran bakışlarını görünce, Parçaları birleştirirseniz, diye açıkladı, bunun yaratacağı güç dalgası dünyanın her köşesinde ve her delikte hissedilir. Sadece Hybern Kralı'nı üstümüze çekmekle kalmayız, çok

www.CepSitesi.Net

daha kadim ve daha kötü düşmanları da cezbederiz. Uzun zamandır uykuda olan ve asla uyanmamaları gereken yaratıkları.

Biraz irkildim. Rhys bir elini sırtıma koydu.

O halde hemen harekete geçelim, dedi Cassian. Yüzü iyileşmişti ama savaş derileri altında belli olmayan bir yaradan dolayı hafif topallıyordu. Çenesini Rhys'e doğru savurdu. Seni takip edemesinler diye Mor'la Az hepimizi yabalar, Feyre Kazan'ı etkisizleştirir ve geri çıkarız. Hiç kimsenin ruhu duymaz. Hybern Kralı da yeni kazanını mutfağında kullanır.

Güçlükle yutkundum. Kalenin neresindedir kim bilir. Cassian, Nerede olduğunu biliyoruz, diye karşılık verdi. Afalladım. Azriel, Üst katları elemeyi başardık, diye açıkladı. Aylardır bu yolculuğu planlayarak her yeri gözetliyordu. Kalenin içi ve etrafı çok sıkı korunsa da içeri girmek imkânsız değil. Zamanlama üzerinde detaylı bir çalışma yaptık - bizim gibi küçük bir grubun, sessiz ve hızlı hareket ederek girip çıkması ve kimse ne olduğunu anlamadan kaçması için.

Mor ikna olmamıştı. Ama Rhys oraya adımını attığı anda Hybern Kralı onu hissedebilir. Üstelik Feyre'nin Kazan'ı sıfırlamak için zamana ihtiyacı var ve tam olarak ne kadar zamana ihtiyacı olduğunu bilmiyoruz; yani zaman çok riskli bir değişken. Cassian, Bunu da düşündük, dedi. Bu yüzden Hybern açıklarına yabalayacağız; Rhys orada kalırken biz yolumuza uçarak devam edeceğiz. O anda, beni de yabalamak zorunda kalacaklarını farkettim, çünkü uzun mesafeleri kendi başıma kat edecek seviyeye ulaşamamıştım. Zaman meselesine gelince, diye devam etti Cassian, bu riski göze almak zorundayız.

Sessizlik içinde Rhys'in cevabını beklediler. Eşim kocaman açılmış gözleriyle yüzümü inceledi.

Azriel bastırdı. Bu sağlam bir plan. Kral kokularımızı tanımıyor. O farkına bile varmadan Kazan'ı imha edip kayıplara karışırız... Aklımızdan geçen kanlı ve doğrudan misillemeye oranla çok daha ağır bir darbe vurmuş oluruz Rhys. Dün onları yendik ve kaleye girdiğimizde... Normalde durgun olan yüzü bu kez intikam hissiyle parlıyordu. Son savaşı kazanmamızın tesadüften ibaret olmadığını hatırlatan birkaç iz bırakırız.

Cassian sırıtarak başını öne arkaya salladı. Mor bile hafifçe gülümsedi.

Rhys nihayet konuştuğunda sesi aşırı sakindi: Şimdi sen bana, eşim kralın kalesine girerken, dışarıda bekle mi diyorsun? Azriel aynı sakinlikle, Evet, diye cevapladı. Cassian hafifçe ikisinin arasına girdi. Eğer Feyre Kazan'ı kolayca ve çabucak sıfırlayamazsa, diye devam etti Azriel, biz de çalarız ve parçaladıktan sonra o piç kurusuna geri göndeririz. Her iki durumda da, işimiz biter bitmez Feyre bağ üzerinden seni çağırır ve Mor'la ikiniz hepimizi dışarı yabalarsınız, içeri girip hemen geri yabaladığın için seni takip edecek zamanları olmaz.

Rhysand sonunda kendini kanepeye, hemen yanıma bıraktı. Derin bir iç çektikten sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. Eğer gitmek istiyorsan, Feyre... git.

Ona zaten âşık olmasaydım, sırf bu yüzden âşık olabilirdim, içgüdüleri onu deliye çevirdiği halde kalmamda ısrar etmediği, dün yaşanan felaketin ardından beni eve hapsetmediği için.

Ve o anda anladım. Standartlarımın çok düşük olduğu zamanlarda bana ne kadar kötü davranıldığını anladım. Özgürlüğümü doğuştan gelen bir hak olarak değil, bir ayrıcalıkmış gibi hissettiğimi hatırladım.

Düşüncelerimi yüzümden okuyan Rhys'in bakışları karardı. Eşim olabilirsin, dedi, ama hâlâ kendinsin. Kaderine, hangi yolu seçeceğine ancak kendin karar verirsin. Ben değil. Dün kendi seçimini yaptın. Her gün kendi seçimini yapacaksın. Sonsuza dek.

Beni anlıyordu, çünkü kendisi de çaresizlik ve seçeneksizlik yaşamış, korkunç şeyler yapmaya zorlanmış, dört duvar arasına konulmuştu. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip sıktım. Birlikte... birlikte huzura kavuşacaktık. Geleceğimize. Bunun için birlikte savaşacaktık.

O halde, Hybern'e gidiyoruz, dedim.

Bir saat sonra merdivenleri yarıladığımda hangi odaya gideceğim hakkında hâlâ kararsız olduğumu farkettim. Dağ evinden döndüğümüzden beri kendi odamda kalmıştım... ama ya onunki?

Tamlin'le birlikteyken kendi odasını kapatmamış ama geceleri benim odamda kalmıştı. Sanırım yine aynı şekilde olacaktı. Sanırım.

Odamın kapısına ulaştığım sırada Rhysand arkamdan seslendi. istersen senin odanı da kullanabiliriz, elbette. Odasının
açık kapısından kafasını uzatmıştı. Seninki ya da benimki fark etmez ama şu andan itibaren aynı odayı paylaşacağız. Kimin eşyalarını taşıyacağımı söylemen yeter. Senin için de mahsuru yoksa.

Yani... kendine ait bir yaşam alanı istemiyor musun?

Hiç gevelemeden, Hayır, dedi. Sen istemedikçe. Yanımda kalıp su kurtlarınla beni düşmanlarımdan korursan sevinirim. Kıkır kıkır güldüm. Hikâyemin su kurtlarıyla ilgili kısmını tekrar tekrar anlattırmıştı. Başımla onun odasını işaret ettim. Senin yatağın daha büyük. işte bu kadar basitti.

içeriye girince eşyalarımın çoktan odasına taşındığını gördüm. Kendi gardırobunun yanma ikinci bir gardırop konmuştu. Geniş yatağa ve etrafındaki açık alana aval aval baktım.

Rhys kapıyı kapattı ve masanın üzerinden küçük bir kutu alıp elime tutuşturdu.

Kutunun kapağını açtığımda kalbim yerinden çıkacak sandım. Yıldızlı safir taşı mum ışığında öyle parlıyordu ki sanki taşın içinde kapana kısılmış bir Yıldız Göçü ruhuna bakıyordum. Annenin yüzüğü?

Annem bu yüzüğü bana verdi, çünkü eğitimin en zorlu zamanlarında bile yanımda olduğunu hatırlamamı istiyordu. Reşit olduğumda geri aldı. Bir aile yadigârıydı ve uzun, çok uzun kuşaklar boyunca kadından kadına geçmişti. Kız kardeşim henüz doğmadığı için verebileceği biri yoktu. Böylece, saklamak yerine, Dokumacı'ya bıraktı ve bana, günün birinde evlenir ya da eşlenirsem, bu kadının yüzüğü geri alacak kadar güçlü ya da zeki olması gerektiğini söyledi. Ona göre kadın bu iki özellikten birine sahip değilse evliliği zaten yürütemezdi. Anneme potansiyel bir gelin ya da eş adayının muhakkak bu teste tabi tutulacağına söz verdim... Bu yüzden yüz yıllar boyunca o rafta bekledi.

Yüzümü ateş bastı. Bunun çok değerli olduğunu söylemiştin...

Öyle. Benim için. Ve ailem için.

Yani Dokumacı'ya gittiğim zaman...

Bu tür eşyaları tespit edip edemeyeceğini öğrenmemiz çok önemliydi. Ama... sırf bencilliğim yüzünden özellikle bu yüzüğü bulmanı istedim.

Yani daha sen evlenme teklif etmeden Önce evlilik yüzüğümü hak etmiştim.

Öyle de denebilir.

Başımı yana eğdim. Peki... şimdi takmamı istiyor musun? Sen de istersen.

Hybern'e gittiğimizde... diyelim ki işler ters gitti. Bizim eş olduğumuzu ona söyleyecek biri çıkabilir mi? Bunu sana karşı kullanabilirler mi?

Gözleri öfkeyle parladı. Bizi bir arada görürlerse ve ikimizin kokusunu alırlarsa, anlarlar.

Peki, parmağımda bir Gece Sarayı alyansıyla tek başıma boy gösterirsem...

Usulca hırladı.

Yüzüğü almadan kutunun kapağını kapattım. Kazan'ı sıfırladıktan sonra hepsini yapmak istiyorum. Bağı ilan etmek, evlenmek, aptal bir parti verip Velaris'teki herkesi davet etmek... hepsini.

Rhys kutuyu elimden alıp komodinin üstüne bıraktıktan sonra beni yatağa sürükledi. Peki, bunlardan daha büyük bir adım atalım dersem?

Beni çarşafın üzerine yatırdığında, Seni dinliyorum, diye mırladım.

61. BÖLÜM

Hayatımda hiç bu kadar çelik taşımamıştım. Üstüm başım, botumun içi, yan ceplerim, her yerim bıçaklarla doluydu. Sırtımdaki Illyria kılıcı da cabası.

Sadece birkaç saat önce, bunca dehşetin ve acının ardından, ezici bir mutluluğu tatmıştım. Sadece birkaç saat önce kendimi onun kollarına bırakmıştım.

Ve şimdi Rhysand -eşim, Yüce Lordum, kocam- lobide hemen yanımda duruyordu. Mor, Azriel ve Cassian pullu zırhlarının içinde silahlı ve hazırdılar. Hiçbirimizden çıt çıkmıyordu.

Sonunda Amren sessizliği bozdu. Hybern Kralı yaşlı, Rhys. Hem de çok yaşlı. Sakın oyalanma.

www.CepSitesi.Net

Bağrıma yakın bir ses fısıldadı: Merhaba şirin, iğrenç yalancı. Ayrı ayrı ceplerime tıkıştırılmış Nefesler Kitabı'nın iki parçası. Birinin içinde söylemem gereken kelimelerin açık seçik yazıldığı kâğıt vardı. Onlarca kez okumama rağmen sesli olarak tekrarlamaya cesaret edememiştim.

Bizi özlemene fırsat bırakmadan girip çıkacağız, dedi Rhys. Velaris'e iyi bak.

Amren eldivenli ellerimi ve silahlarımı inceledi. Bu Kitap, Kazan'm yanında melek gibi kalır. Eğer büyülü sözler işe yaramazsa, hemen ayrıl. Başımı öne arkaya salladım. Sonra hepimize tek tek baktı, iyi uçuşlar. Sanırım gösterebileceği en yakın ilgi buydu.

Mor'a döndük. Kollarını açmış beni bekliyordu. Azriel hem Cassian'ı hem de Rhys'i yabalayacaktı. Illyrialılar eşimi kıyıdan birkaç kilometre açıkta bırakacak ve birkaç saniye içinde Mor'la beni bulacaklardı.

Mor'a doğru yürüdüm ama Rhys önüme geçti. Yüzü gergindi. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim, iyi olacağım... Hepimizi iyi olacağız. Dudaklarına kondurduğum öpücük boyunca gözlerini benden ayırmadı. Ondan ayrıldığımda bakışları Cassian'ı buldu.

Cassian eğilerek selam verdi. Canım pahasına, Yüce Lord. Onu canım pahasına koruyacağım.

Rhys bu kez Azriel'e döndü. O da eğilerek selam verdi ve Canımız pahasına, demekle yetindi.

Bu kadarı eşim için yeterli olmalıydı ki hemen dönüp Mor'a baktı.

Mor başını eğip kaldırdı ama diğerlerinden farklı olarak, Emirleri biliyorum, dedi.

Bu emirlerin neler olabileceğini merak ettim ve neden bana söylenmediğini. Ama o sırada Mor elimden tuttu.

Amren'e hoşça kal bile diyemeden gittik.

Gittik ve denizin üstündeki gece karanlığında ortaya çıktık.

Panikleyip kendimi rastgele yerlere yabalamadan önce sıcak bir vücut sağ tarafımdan bindirip beni tuttu: Cassian... Sakin ol, dedi. Aşağıya bakınca Mor'un hâlâ düşmekte olduğunu gördüm ama sonra tekrar yabaladı.

Rhys'in yanımızda veya arkamızda olduğuna dair en ufak bir iz yoktu. Birkaç kilometre ötedeki Azriel siyah suların üzerindeki hızlı bir gölgeden farksızdı, ilerideki kara parçasına varmak üzereydi.

Hybern.

Üzerinde yanan tek ışık yoktu. Ama görünüşü... çok yaşlıymış gibiydi. Uzun, çok uzun zamandır ağında bekleyen, yaşlı bir örümcek gibi.

Buraya daha önce iki kez geldim, diye homurdandı Cassian. ikisinde de ayrılana kadar dakikaları saydım.

Nedenini görebiliyordum. Kıyıda kemik beyazı uçurumlardan bir duvar yükseliyordu. Üstü düz ve çimenli bir duvar. Ardında, göz alabildiğince uzanan, çıplak, bayırlı tepeler. Ve ezici bir hiçlik hissi.

www.CepSitesi.Net

Amarantha kölelerini serbest bırakmaktansa katletmeyi tercih etmişti. Buradaki sayısız komutandan biriydi - sadece biri. Ya Velaris'e saldıran askerler yalnızca bir öncü birliğiyse... Yutkundum ve eldivenlerin içindeki parmaklarımı gerdim.

Şu ilerideki onun kalesi, dedi Cassian, kenetlenmiş dişlerinin arasından.

Sahilin çıkıntı yaptığı bir yerde, falezin içine inşa edilmiş, denizin üzerinden kule gibi yükselen, eğri büğrü bir kale vardı.

Ufalanmış beyaz duvarları ne kraliyet mermerinin beyazıydı, ne de zarif kireçtaşının. Griye çalan bir beyazdı. Kemik beyazı. Karanlık gökyüzünü delerek yükselen belki bir düzine kulesi vardı. Dışarıda hiç kimse yoktu - nöbetçi yoktu. Herkes nerede?

Nöbet değişimi. Planı bunun üzerine kurmuşlardı. Kalenin dibinde küçük bir deniz kapısı var. Mor bizi orada bekleyecek. Alt katlara giden en yakın giriş orası.

Yani bizi içeriye yabalamayacak.

O kadar fazla tılsım var ki hepsini yarıp geçmesini beklerken çok fazla zaman kaybedebiliriz. Rhys yapabilirdi. Ama onunla kaleden çıkarken buluşacağız.

Dudaklarım kurur gibi oldu. Kalbimin üzerinde duran Kitap mırıldandı: Eve... beni eve götür.

O anda ben de hissettim. Denize o kadar yakın uçuyorduk ki çalkalanan suların serpintisi beni kemiklerime kadar dondurmuştu ve tüm hızımızla ona yaklaştığımız her saniye onu daha fazla hissediyordum.

Kadim - zalim. Kendinden başka hiç kimseye biat etmeyen.

Kazan. Kalenin neresinde tutulduğunu öğrenmek için boşu boşuna uğraşmışlardı. Doğrudan ona doğru çekileceğimden adım gibi emindim. Ürperdim.

Sakin ol, dedi Cassian tekrar. Uçurumun dibinde, yüksekçe bir düzlüğün ardında duran deniz kapısına doğru süzüldük. Mor açık kapının önünde bekliyordu. Kılıcı elindeydi.

Cassian derin bir nefes verdi ama Azriel daha önce davranıp çabuk ve sessiz bir iniş yaptıktan sonra hiç vakit kaybetmeden kapıdan girip kayboldu. Önden gidip keşif yapacaktı.

Mor bizi bekledi ve indiğimizde gözlerini Cassian'dan ayırmadı. Hiç konuşmasalar da öylesine olamayacak kadar uzun bakıştılar. Eğitimleriyle ve bilenmiş duyularıyla sezdikleri şeyin ne olduğunu merak ettim.

Geçit karanlık ve sessizdi. Biraz sonra Azriel göründü. Muhafızlar tamam. Üvez bıçağında kan vardı. Soğuk bakışlarını gözlerime dikti. Acele et. Kazan'ı gizledikleri yere gitmek için odaklanmaya ihtiyacım yoktu. Her nefeste beni çekiştiriyor, karanlık kucağına doğru sürük-lüyordu.

www.OGSitesi.Net

Ne zaman bir dört yol ağzına gelsek Cassian ve Azriel hemen ikiye ayrılıyor, çoğunlukla kana bulanmış bıçaklarla ve asık suratlarla dönüp acele etmemi işaret ediyorlardı.

Azriel'in meçhul kaynaklarından gelen bilgilere dayanarak bu görevi saniye saniye planlamışlardı, haftalar boyunca. Eğer bana ayırdıkları süre içinde işimi bitiremezsem ve Kazan'ı da yerinden kaldıramazsak... elimiz boş dönebilirdik.

Aldığımız canlar hariç. Hayır, onlar zerre kadar umurumda değildi.

Onlar... Rhys'e zarar vermişti. Gücünü kırmak için yanlarında özel aletler getirmişlerdi. Şehrimi yakıp halkımı katletmek için o lejyonu göndermişlerdi.

Eski bir zindan boyunca yokuş aşağı doğru indik. Taşlar siyah ve pisti. Mor sürekli sağı solu kolaçan ederek hemen yanımda ilerliyordu: Son savunma hattı.

Cassian'la Azriel yaralanırsa, ne pahasına olsun benim kaçtığımdan emin olmadan buradan çıkmayacaktı.

Zindanda kimse yoktu. Daha doğrusu ben kimseyle karşılaşmadım, çünkü Illyrialılar işlerini bitiriyordu. Hem de büyük bir ustalıkla. Bir merdiven daha bulduk; aşağıya iniyordu, derine, daha derine...

içimde bulantı hissi yükselirken elimle işaret ettim. Orada. Kazan orada.

Cassian merdivenleri indi. Illyria kılıcı koyu kana bulandı. Cassian'm kılıcı havada ıslık çalarak merdivenin taşlarında sekerken Mor'la Azriel nefes almıyormuş gibiydi.

Mor elini sırtıma koydu ve karanlığa indik.

Evim, diye iç çekti Nefesler Kitabı. Evim.

Cassian kalenin en dibindeki yuvarlak bir odada dikiliyordu. Omzunun üzerinde havada süzülen bir peri ışığı vardı.

Ve odanın ortasında, küçük bir platformun üzerinde, Kazan duruyordu.

62. BÖLÜM

Kazan yokluk ve varlıktı. Karanlık ve... karanlığın geldiği meçhul yer.

Ama yaşam değildi. Neşe, ışık, umut değildi.

Neredeyse bir küvet kadar büyüktü, siyah demirden dövülmüştü ve dikenli dallar gibi şekil verilmiş üç ayağı vardı: Kralın bulmak için tapınakları yağmaladığı ayaklar.

Hayatımda bu kadar çirkin bir şey görmemiştim. Ve bu kadar güzel.

Mor'un rengi çekilmişti. Acele et, dedi. Sadece birkaç dakikamız var.

Azriel odayı inceledi; indiğimiz merdivenleri, Kazan'ı, ayaklarını. Platforma yaklaştım ama kolunu kaldırıp beni durdurdu. Dinleyin.

Dediğini yaptık.

Konuşma sesi değildi. Bir zonklamaydı.

Sanki odanın içinde bir nabız atıyordu. Sanki Kazan'ın kalp atışlarını duyuyorduk.

Tencere dibin kara. Ona doğru yürüdüm. Mor hemen arkam-daydı ama platforma çıkarken beni durdurmadı.

Kazan'ın içinde, ağır ağır dönen zifiri bir karanlık dışında hiçbir şey yoktu.

Belki de tüm evren bu karanlıktan var edilmişti.

Elimi Kazan'ın kenarına koyduğumda Azriel ve Cassian gerildi. Acı... acı ve keder ve güç ve zayıflık içime aktı. Var olan ve olmayan; ateş ve buz; ışık ve karanlık; sel ve kuraklık.

Yaradılışın haritası.

Kendi bilincime geri dönüp tılsımı okumaya hazırlandım.

Kâğıdı çıkarmak için elimi iç cebime atınca Kitap'm bir yarısına değen parmaklarım titremeye başladı.

Tatlı dilli yalancı, çok yüzlü leydi...

Bir elimi Nefesler Kitabı'nda, diğer elimi Kazan'ın ağzında tutarken, bir şok dalgası -paratonere düşen bir yıldırım misali-bedenime çarparak damarlarımda dolaştı. O anda bilincimden bir adım uzaklaştım.

Evet, artık biliyorsun, leşçi kraliçe—artık biliyorsun ne yapmak gerektiğini...

Mor, Feyre, diye mırıldanarak uyardı.

Ama ağzım bana ait değildi; Kazan ve Kitap damarlarımda akarak sohbet ederken, dudaklarım adeta Velaris kadar uzaktı.

Diğer parça, diye tısladı Kitap. Diğer parçayı çıkar... bizi birleştir, bizi özgür bırak.

Elimdeki parçayı cebimden çıkarıp koltuk altıma sıkıştırdım ve diğer parçaya uzandım. Şirin kız, güzel kuş - çok şirin, çok cömert...

Birlikte birlikte birlikte

Feyre. Mor'un sesi Kitap'm şarkısını kesti.

Amren yanılmış olmalıydı. Ayrı kaldıklarında güçleri bölünüyordu. Bu şekilde Kazan'm kudretinin dipsiz kuyusuyla baş etmeleri mümkün değildi. Ama birlikte... Evet, birlikte olurlarsa, okuyacağım tılsım işe yarardı.

Bir bütün olduklarında, aralarındaki devreyi tamamlayan kişi olmaktan çıkacak, onların efendisi olacaktım. Kazan'ı taşımak söz konusu değildi - bu iş şimdi bitmek zorundaydı.

Ne yapmak üzere olduğumu fark eden Mor lanet okuyarak bana doğru atıldı.

Çok geçti.

Kitap'm parçasını diğer parçanın üzerine koydum.

Sessiz bir güç dalgası kulaklarımı oydu, kemiklerimi büktü.

Sonra... hiçlik.

Uzaklardan Mor'un sesini duydum. Bunu göze alamayız...

Ona biraz zaman ver, diye sözünü kesti Cassian.

Aynı anda hem Kitap'tım hem de Kazan; hem sestim hem de sessizlik.

Bir nehirden ötekine dökülen suydum; sonu olmayan bir gelgitle girdap yaparak gürül gürül akıyordum, tekrar tekrar.

Tılsım... sözler...

Elimdeki kâğıda baktım ama gözlerim görmüyor, dudaklarım kıpırdamıyordu.

Bir kukla, bir piyon değildim. Bu şeylerin arasındaki bir devre olmayacaktım. Onların uşağı olmayacaktım.

Tılsımın sözlerini ezberlemiştim. Bunları söyleyecektim, nefes gibi içime çekecektim, aklıma getirecektim...

Hafızamın derinliklerinde ilk kelime şekillendi. Ona doğru, beni tekrar kendi zihnime bağlayacak, kendi benliğime bağlayacak o tek kelimeye doğru güçlükle ilerledim.

Güçlü eller beni tutup geri sürükledi.

Loş ışık ve küflü taşlar geri geldi: Oda etrafımda fırıl fırıl dönerken derin bir nefes verdim ve Azriel'i beni sarsarken buldum. Gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki etrafındaki beyazları görebiliyordum. Ne olmuştu, ne...

Yukarıdan ayak sesleri geldi. Azriel beni arkasına alıp kılıcını önünde tuttu.

Bu hareket başımdaki dumanı temizleyince dudaklarımda ve çenemde bir ılıklık hissettim. Kan... Burnum kanıyordu.

Ama ayak sesleri yaklaştı ve arkadaşlarımın silahlarını doğrulttuğu merdivende yakışıklı, kumral biri belirdi, insandı... kasıla kasıla yürüyen bu adam yuvarlak kulaklı bir insandı. Ama gözleri...

Bu gözlerin rengini hatırlıyordum. Daha önce görmüştüm, birini, tam üç ay boyunca. Bir kristalin içinde.

Adam, Seni aptal, diye tısladı.

Jurian, diye fısıldadım.

63. BÖLÜM

Jurian'la arkadaşlarımın arasındaki mesafeyi hesap ederek sırtındaki ikiz kılıçların karşısında kendi kılıcımın şansını tarttım. Cassian basamakları inen savaşçıya doğru bir adım atarak hırladı: Sen.

Jurian pis pis güldü. Bakıyorum da rütbeleri teker teker tırmanmışsın. Tebrik ederim.

Rhys'in geldiğini hissettim. Gece ve gazap yüklü bir dalga gibi yanımda belirdiği anda Kitap elimden kayboluverdi: Öyle ustalıkla hareket etmişti ki elimden alıp kendi cebine tıkıştırdığında ne olup bittiğini bile anlayamamıştım.

Ve o metal nihayet ellerimi terk edince... Göklerdeki Ana, ne yapmıştım ben? Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Beni bir böcek gibi ezip geçmesine izin vermiştim...

www.CeviriTest.Net

iyi görünüyorsun, Jurian, dedi Rhys. Cassian'm doğru sakin adımlarla yürüyüp benimle kadim savaşçının arasına girdi. Bir cesede göre.

Jurian dudak bükerek gülümsedi. Seni son gördüğümde Amarantha'nın yatağını ısıtıyordun.

Rhysand dalgın bir ifadeyle, Demek hatırlıyorsun, dediğinde benim bile tepem attı, ilginç.

Jurian bakışlarını Mor'a çevirdi. Miryam nerede?

Öldü, dedi Mor düz bir sesle. Beş yüz yıldır söylenen yalanı devam ettiriyordu. Drakon'la birlikte Erythrian Denizi'nde boğuldu. Kâbuslar prensesinin ifadesiz yüzü.

Jurian, Yalancı, diye şakıdı. Her zaman esaslı bir yalancıydın, Morrigan.

Azriel daha önce ondan hiç duymadığım bir hırıltı kopardı.

Jurian onu görmezden gelerek göğüslerini şişirdi. Miryam'ı nereye götürdünüz?

Senden uzağa, diye fısıldadı Mor. Onu Prens Drakon'a götürdüm. Clythia'yı katlettiğin gece eşlenip evlendiler. Seni bir daha hiç düşünmedi.

Jurian'ın yüzü öfkeyle buruştu. Jurian - insan lejyonlarının kahramanı... Ama zaman geçtikçe savaştığı canavarlara dönüşen bir kahraman.

Rhys elini geriye uzatıp elimi tuttu. Göreceğimizi görmüştük. Boştaki elimle tekrar Kazan'm tuttum ve boyun eğip bizimle gelmesini emrettim. Kendimi rüzgâra ve karanlığa hazırladım.

Ama gelmediler.

Mor da Cassian'la Azriel'in ellerini tuttu — ama olduğu yerde kaldı.

Jurian gülümsüyordu.

Rhysand elimi daha sıkı tutarak, Yeni numaran bu mu? dedi Jurian'a.

Jurian omuz silkti. Kral büyü üzerinde çalışırken dikkatinizi dağıtmak için beni gönderdi. Gülümsemesi vahşileşti. O izin vermedikçe bu kaleden çıkamayacaksınız. Yani, tek parça olarak.

Kanım dondu. Cassian ve Azriel savaş pozisyonu aldılar ama Rhys boynunu uzatıp başını eğdi. Karanlık gücünün yavaş yavaş yükseldiğini hissettim. Birazdan Jurian'ın parçaları sağa sola dağılacaktı.

Ama hiçbir şey olmadı. Gece benekli bir rüzgâr bile çıkmadı.

Bir de bu vardı, dedi Jurian. Unuttuysan hatırlatayım. Amarantha senin güçlerini elinden almak için kralın büyü kitabını çaldığında oradaydım, Rhysand. Uyku nedir bilmeyen bir gözle her şeye şahit olmak gibisi yok.

içimdeki gücün kor cevheri, kilidinde dönen bir anahtar gibi tık diye söndü. Zihnimle bedenimi bağlayan ip koptu... daha doğrusu, görünmez bir el tarafından sıkıştırılıp akışı kesildi.

Bağın üzerinden Rhys'e ulaşmaya çalıştım.

Ama sert bir duvara tosladım. Tanıdık kara taşlar yerine, yabancı, duygusuz taşlardan örülmüş bir duvara.

Ben bu iç duvarı yumruklayıp boşu boşuna güçlerimi çağırmaya çalışırken, Kral o büyü kitabını bir şekilde geri aldı, diye devam etti Jurian. Amarantha kitaptaki kara büyülerin yarısını kullanacak kapasiteye bile sahip değildi. Beş yüz yıl boyunca uyuyamamak, içememek, yiyememek, nefes alamamak veya his-sedememek nasıl bir şey, biliyor musun? Sürekli uyanık kalarak o cadının yaptığı her şeyi izlemek zorunda bırakılmak?

Bu onu delirtmişti - ruhuna işkence yaparak çıldırtmıştı. Gözlerindeki keskin parıltı, deliliğin parıltısıydı.

Artık onun efendisi için çalıştığına bakılırsa, demek ki o kadar da kötü değilmiş, dedi Rhys. Bir yandan da bizi zapt eden büyüye tüm gücüyle saldırdığından emindim.

Bembeyaz dişler parladı. Senin acıların çok daha uzun ve derin olacak.

Rhys, Kulağa eğlenceli geliyor, dedikten sonra merdivenlere doğru döndü. Sessiz bir haykırıştı: Kaçın!

Ama basamaklarda bir adam belirdi.

Onu tanıdığımı iliklerimde hissettim. Omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarını, al yanaklarını, şıklıktan çok rahatlığa odaklanan kıyafetlerini. Şaşırtıcı şekilde orta boyluydu ama genç bir adam gibi kaslıydı.

Kırklı yaşlarındaki bir insana benzeyen yüzünde... yavan bir güzellik vardı. Alev alev yanan, dipsiz, nefret dolu gözlerini saklayan bir güzellik.

Tuzak o kadar basitti ki, dedi Hybern Kralı, açıkçası göremediğiniz için hayal kırıklığına uğradım.

Jurian bizden gizlediği bir üvez kazığı hiçbirimizin göremeyeceği kadar hızlı bir hareketle Azriel'in göğsüne fırlattı.

Mor bir çığlık kopardı.

* * *

Kralla birlikte gitmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Hybern Kralı üvez kazıktaki kanzehirini Azriel'in bedeninde istediği yere yönlendirebileceğini iddia etmişti. Eğer karşı koyarsak, eğer onunla birlikte yukarıya çıkmazsak, zehir Azriel'in kalbini vuracaktı. Ve güçlerimiz kilitliyken, yabalama yeteneğimizi kaybetmişken...

Bir şekilde Azriel'e ulaşıp kanımdan bir yudum verebilsey-dim... Ama çok uzun, çok çetrefilli bir girişim olurdu.

Hep birlikte kralın kalesindeki döner merdivenlerden yukarıya tırmandık. Rhys'le Cassian iki tarafından koluna girdikleri Azriel'i ortalarında taşıyorlardı.

Onların peşinden Mor'la birlikte yürürken Azriel'in yerlere damlayan kanma basmamaya çalışıyordum. Jurian hemen arka-mızdaydı. Mor, Azriel'in göğsünden girip kanatlarının arasından çıkan kazığın küt ucuna bakıyor ve belli etmemeye çalışsa da zangır zangır titriyordu.

Hiçbirimiz, kasıla kasıla önden yürüyerek yol gösteren Hybern Kralı'na saldırmaya cesaret edemedik. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle gözlerimin

içine bakarak parmağını şıklatmış ve Kazan'ı ortadan yok ederek yanma almıştı.

Blöf yapmadığını anlamıştık. Tek hareketle Azriel'i öldürebilirlerdi.

Muhafızlar ortaya çıkmıştı. Ve saray mensupları. Ulu Periler ve bir sonraki öğünleri bizmişiz gibi sırıtarak bakan, ne olduğunu tam bilmediğim bazı yaratıklar. Hepsinin gözleri ölüydü. Boştu.

Etrafta ne mobilya vardı, ne bir resim. Kale devasa bir yaratığın kafatasından ibaretmiş gibiydi.

Taht salonunun kapıları açılınca duraksadım. Amarantha'nm herkese izletmekten zevk aldığı vahşi oyunlara karşı düşkünlüğü bu taht salonunda bilenmişti. Kemik beyazı duvarlarda peri ışıkları sürünüyor, pencerelerden uzaktaki dalgalı deniz görünüyordu.

Kral tek parça kara zümrütten kesilmiş platforma tırmanıp kemiklerden yapılmış tahtına oturdu. Yüzümden kan çekildi. Bunlar... insan kemikleriydi. Zamanla kararıp pürüzsüzleşmiş insan kemikleri.

Tahtın önünde durduk. Jurian vahşi bakışlarını sırtımıza dikti. Taht salonunun kapıları kapandı.

Kral, Ben pazarlıkta üzerime düşeni yaptığıma göre, sizin de aynı şeyi yapmanızı bekliyorum, diye seslendi. Kime hitap ettiği belli değildi. Derken, yan kapılardan birindeki karanlığın içinde iki figür belirdi.

Işığa doğru geldiklerinde bunun gerçek olmamasını dileyerek başımı iki yana sallamaya başladım: Lucien ve Tamlin.

64. BÖLÜM

Rhysand ölüm sessizliğine büründü. Cassian hırladı. Ortalarındaki Azriel başını kaldırmaya çalıştı ama başaramadı.

Tambn aramızda en az yirmi adım bırakarak durduğunda yapabildiğim tek şey aval aval yüzüne bakmaktı. Bir zamanlar ölesiye sevdiğim ve nefret ettiğim o yüze.

Silah askısını kuşanmıştı. Illyria savaş bıçakları taşıdığını farkettim.

Sarı saçları kısa kesilmişti ve yüzü son gördüğümden bu yana zayıflamıştı. Ve o yeşil gözleri... kocaman açılarak beni tepeden tırnağa süzdü. Kocaman açılarak savaş derilerimi, Illyria kılıcımla bıçaklarımı, arkadaşlarımın - ailemin- arasında duruşumu inceledi.

Hybern Kralı'yla birlikte çalışıyordu. Hayır, diye fısıldadım.

Tamlin bana hayaletmişim gibi bakarak bir adım daha yaklaşma cüretini gösterdi. Lucien, vınlayan metal gözüyle, elini omzuna atıp onu durdurdu.

Hayır, dedim, bu kez daha yüksek sesle.

Rhysand, Karşılığında ne verdin? diye sordu yanımdan. Zihinlerimizi ayıran duvarı tırnaklarımla parçalamaya çalıştım; büyü gücümü boğan o parmakları açıp ittirmeye çalıştım.

Tamlin onu duymazdan gelerek nihayet krala döndü. Sözümden dönmem.

www.CepSitesi.Net

Kral gülümsedi.

Tamlin'e doğru bir adım attım. Sen ne yaptın?

Hybern Kralı tahtından cevap verdi: Bir pazarlık yaptı. Seni ona vereceğim, o da ordularımı kendi topraklarından Prythian'a sokmama izin verecek. Ve o saçma duvarı ortadan kaldırırken sarayını üs olarak kullanacağım.

Başımı sağa sola salladım. Yalvaran bakışlarımı Lucien'e çevirdim ama gözlerini kaçırdı.

Sen çıldırmışsın, diye tısladı Cassian.

Tamlin elini uzattı. Feyre. Bir emirdi - bir köpekmişim gibi beni çağırıyordu.

Yerimden kımıldamadım. Serbest kalmalıydım; içimdeki lanet olası gücü serbest bırakmalıydım...

Kral kalın parmağıyla beni işaret ederek, Ulaşılması zor bir kadınsın, dedi. Neyse ki kocanın yanına döner dönmez benim için çalışman konusunda da anlaştık. Gerçi, kocan mıydı, yoksa müstakbel kocan mıydı, hatırlayamadım.

Lucien hepimize tek tek bakarken beti benzi attı. Tamlin, diye mırıldandı.

Ama Tamlin bana doğru uzattığı elini indirmedi. Seni eve götürüyorum.

Geriye bir adım atıp Cassian'la birlikte Azriel'i tutmaya devam eden Rhysand'ın yanına döndüm.

Küçük bir şey daha var, diye devam etti kral. Küçük bir istek. Yani, Jurian'm isteği. Bir taşla iki kuş misali. Gece Sarayı Yüce Lordu'nu öldürmek ve arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Elli yıl boyunca bunu saklaman Jurian'ı çileden çıkarıyordu. Artık biliyorsun Jurian. Ve onlara canın ne istiyorsa yapabilirsin.

Yanımdaki arkadaşlarım gerilip dikkat kesildiler. Azriel bile yara izleriyle dolu kanlı elini belli belirsiz bir hareketle kılıcına yaklaştırdı. Kanı botlarımın yanında göl oluşturmuştu.

Tamlin'e verdiğim cevap gayet açık ve netti. Seninle hiçbir yere gitmiyorum.

Pazarlığımızın son maddesini yerine getirdiğimde, tatlım, diye atıldı kral, belki daha farklı düşünürsün.

İçim dehşetle burkuldu.

Kral başıyla sol kolumu işaret etti, ikinizin arasındaki bağı koparacağım.

Lütfen, diye fısıldadım.

Başka türlü Tamlin nasıl gelinine kavuşabilir? Ayda bir başka bir erkeğe kaçan bir karısı olsun istemez herhalde.

Rhys, Azriel'i tutan parmaklarını sıkmasına rağmen, sessiz kaldı. Gücü üzerindeki kilidi zorlayıp açmaya çalışırken sadece gözlemlemekle yetiniyordu. Ruhlarımız arasındaki sessizliğin kalıcı olduğunu düşününce...

Platformun önünde oluşturduğumuz kaba yarım dairenin karşısındaki Tamlin'e hitap ederken sesim çatallandı: Sakın. Sakın bunu yapmasına izin

verme. Sana söyledim, iyi olduğumu sana söyledim. Seni isteyerek terk ettiğimi...

iyi falan değildin, diye hırladı Tamlin. Senin aklını çelmek için o bağı kullandı. Neden evden o kadar sık gidiyordum sanıyorsun? Seni özgür bırakmanın bir yolunu arıyordum. Ama sen beni terkettin.

Terkettim, çünkü o evde ölecektim\

Hybern Kralı cık cık etti. Beklediğin gibi çıkmadı, değil mi? Tamlin ona hırladı ama elini tekrar bana uzattı. Benimle eve dön. Şimdi.

Hayır.

Feyre. Bir katı emir daha.

Rhys neredeyse hiç nefes almıyor, hiç hareket etmiyordu.

O anda anladım... kokusunu almalarından çekiniyordu. Kokumuzu. Eşlik bağımızı.

Jurian kılıcını çoktan çekmişti ve öldürmeye ondan başlayacakmış gibi Mor'a bakıyordu. Azriel bu bakışları fark edince kanı çekilmiş suratı öfkeyle buruştu. Onu ayakta tutmaya devam eden Cassian hepsine tek tek bakıp olasılıkları hesaplayarak savaşmaya ve savunmaya hazırlandı.

Gücümü sıkan yumruğa vurmayı bıraktım ve kibarca, sevgiyle okşamaya başladım.

Ulu Periyim ama değilim; hepsiyim ve hiçbiriyim, diye seslendim beni zapteden tılsıma. Beni tutma. Senden farkım yok - gerçeğim ve değilim. Bir araya gelmiş bir tutam güçten farkım yok. Beni tutma.

Tamlin'e, yanında huzursuzca kımıldanan Lucien'e baktım ve usulca, Sizinle gelirim, dedim. Eğer onları bırakırsanız. Gitmelerine izin verirseniz.

Beni tutma.

Tamlin'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Bunlar canavar. Bunların hepsi... Cümlesini bitirmeden beni almak için ayaklarını sürüyerek yaklaştı. Beni buradan götürecekti, hem de -şüphesiz- yabalayarak.

Beni tutma.

Gücümü sıkan parmaklar gevşedi. Ardından kayboldu.

Tamlin aramızda kalan birkaç adımı yürümeden üstüme atladı. Çok hızlıydı - aşırı hızlı.

Sis ve gölgeye dönüştüm.

Bana doğru uzattığı elinden birkaç adım yana yabaladım. Kral gürültülü bir kahkaha atarken Tamlin sendeledi.

Ve Rhysand'm yumruğu yüzünde patlayınca yere serildi.

Nefes nefese, hemen Rhysand'm kollarına yabaladım. Azriel'in kanıyla ıslanmış elini belime doladı. Mor arkamızdan fırlayıp Rhys'in bıraktığı boşluğu doldurarak Azriel'e omuz verdi.

Ama zihnimdeki iğrenç duvar hâlâ yerinde duruyor, hâlâ Rhys'in gücünü boğuyordu.

Tamlin ayağa kalktı, burnundan akan kanı sildi ve elini kılıcının kabzasında tutan Lucien'in yanında doğru geri geri gitti.

Ama yaverinin yanına varmak üzereyken duraksadı. Yüzü öfkeden bembeyaz kesildi.

Kral kahkahalarla gülerek, inanamıyorum. Gelinin seni terk edip eşini bulmuş, dediğinde Tamlin'in bunu zaten anladığı açıkça görülüyordu. Anlaşılan Yüce Ana'nın sapkın bir mizah anlayışı var. Ayrıca, bu nasıl bir yetenek böyle. Söyler misin, kızım, o büyüyü aşmayı nasıl başardın?

Onu duymazdan geldim. Ama Tamlin'in gözlerindeki öfke dizlerimin bağını çözdü. Üzgünüm, dedim. Gerçekten üzgündüm.

Tamlin'in gözleri Rhysand'm üstündeydi. Yüz ifadesi neredeyse yırtıcı hayvanlar kadar vahşiydi. Ona ne yaptın?

Arkamızdaki kapılar açıldı ve askerler salona üşüştü. Bazıları Attor'a benziyordu. Bazıları ondan da beterdi. Zırh ve silah şıkırtıları eşliğinde odayı doldurup tüm çıkışları kapattılar.

Mor ve Cassian, ayakta durmakta zorlanan hatta gözlerini bile açamayan Azriel'i tutmaya devam ederken, her askeri, her silahı tek tek inceleyerek en iyi kaçış ihtimalini hesaplamaya çalışıyorlardı. Bu işi onlara bırakıp Rhys'le birlikte Tamlin'e döndüm.

Seninle gelmiyorum, diye çemkirdim. Üstelik gelecek olsam bile... Nasıl bizi ona satabilecek kadar omurgasız ve aptal olabilirsin! O Kazan'la ne yapmak istediğini bilmiyor musun?

Ah, onunla yapacaklarımın haddi hesabı yok, dedi Kral.

Ve Kazan tekrar salonun ortasında belirdi.

Üstelik hemen şimdi başlıyorum.

Öldür şu adamı öldür şu adamı öldür şu adamı Ses kendi beynimden mi, yoksa Kazan'dan mı geliyordu bilmiyordum. Umurumda değildi. Dizginlerimi serbest bıraktım.

Bir anda her yerimden, su ve ateşle kaplanmış kuş pençeleri, kanatlar, gölgeler fışkırdı...

Ama hepsi kayboldu, çünkü o görünmez el gücümü tekrar sıkmıştı, üstelik bu kez öyle sert sıkmıştı ki nefesim kesildi.

Ah, şuna bak, dedi Kral, cık cık ederek. Yedi sarayın evladı - hepsi ve hiçbiri. Kazan senin varlığınla nasıl da zevkli zevkli mırlıyor. Onu kullanmak mı istiyorsun? Ya da yok etmek? O kitapla istediğini yapabilirsin.

Tek kelime etmedim. Kral omuz silkti. Birazdan bülbül gibi ötersin.

Seninle hiçbir pazarlık yapmadım.

Hayır. Ama efendin yaptı ve sen de buna uymak zorundasın. içim kor öfkeyle doldu. Tamlin'e dönüp, Beni buradan götürürsen, diye tısladım, beni eşimden ayırırsan, seni mahvederim. Sarayını, değer verdiğin her şeyi başına yıkarım.

www.e-kitapsitesi.net

Tamlin'in dudakları gerildi. Ama, Ne söylediğini bilmiyorsun, demekle yetindi.

Lucien yüzünü buruşturdu.

Kral, Hayır, bunu yapamaz, dedikten sonra Tamlin'le Lucien'in geldiği kapıda duran askerlerine başıyla işaret etti. Hiçbir yeri başına yıkamaz. Açılan kapıdan salona insanlar girdi: Kadınlar.

Dört kadın. Dört insan. Hayatta kalan dört kraliçe.

Kraliçelerin muhafızları ortalarındaki bir şeyi perdeleyerek kare düzeninde salona girerken, Çünkü, diye devam etti kral, uslu durmanın senin yararına olduğunu göreceksin Feyre Arc-heron.

Bize bakarak pis pis sırıtan kraliçelerin gözünden nefret okunuyordu. Nefret.

Ve kişisel muhafızlarına yol vermek için iki yana çekildiler.

Adamlar ellerini bağlayıp ağızlarını tıkadıkları iki kadını Hybern Kralı'nın karşısına sürüklediklerinde kalbim daha önce hiç yaşamadığı bir korkuya yenik düştü: Ablalarım!

65. BÖLÜM

Yepyeni bir cehennemdi. Bambaşka seviyede bir kâbustu. Kendimi çimdikleyerek uyandırmayı deneyecek kadar ileri gittim.

Ama hâlâ oradaydılar - kirlenip yırtılmış dantel işlemeli ipek elbiseleriyle karşımda duruyorlardı.

Elain sessizce ağlıyordu; ağzındaki çaput gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Vahşi bir kedi gibi çırpındığı belli olan Nesta'nm saçları darmadağınıktı ve derin derin soluyarak bize bakıyordu. Ve Kazan'a.

Kral, Kitap'm peşine düşmekle büyük bir hata yaptın, dedi Rhysand'a. Eşim kollarını bana dolamıştı. Ona ihtiyacım yoktu. Saklı kalmasından hoşnuttum. Ama adamların onun kokusunu almak için etrafı eşelemeye başlayınca... insan diyarıyla benim adıma irtibata geçmesi için yeni doğmuş arkadaşım Jurian'dan daha iyisini bulamayacağıma karar verdim. Doğum sonrası iyileşme sürecini yeni atlatmıştı ve eski evinin ne halde olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Bu yüzden kıtaya yaptığı uzun süreli ziyaret onu fazlasıyla mutlu etti.

Kraliçeler -sahiden- Jurian'a bakarak gülümsediler ve başlarını eğerek selamladılar. Rhys kollarını kasarak beni sessizce uyardı.

Savaş sonrasında büyük eziyetler çeken, cesur, becerikli Jurian artık benim müttefikim. Kraliçeleri benim davama hizmet etmeye ikna etti. Bu işte kendi çıkarı da var elbette, ama bunun konumuzla ilgisi yok. Sonuçta sizin gibi Gece Sarayı canavarlarının yönetimi ele geçirip insanlara saldırmasına izin vermektense, benimle ve adamlarımla çalışmayı seçecek kadar akıllı. Jurian tam zamanında oraya giderek Majestelerini Kitap'ı almaya çalışacağınız konusunda uyardı, hatta senin sevgi ve iyilik yalanlarını

yutturmaya çalışacağını söyledi, çünkü Gece Sarayı Yüce Lordu'nun yalan söyleme kapasitesini kendi gözüyle görmüştü. Oysa ben, insan diyarına beslediğim iyi niyetin bir işareti olarak insan ordularının kahramanını onlara geri vermiştim. Kıtayı istila etmek değil, onlarla birlikte çalışmak istiyordum. Güçlerim onların saraylarını meraklı gözlerden uzak tutunca, bu birliktelikten ne kadar fayda sağlayacaklarını anladılar. Azriel'e bakarak sırıtınca arkadaşım başını güçlükle kaldırıp hırladı. Kutsal saraylarına sızma girişimlerin çok etkileyiciydi Gölgeokuyan -ama kendi sarayınızın göründüğü kadar iyiliksever olmadığını da gözler önüne serdi.

Yalancı, diye tıslayıp kraliçelere döndüm ve Rhys'ten bir adım uzaklaşmayı göze aldım. Bunların hepsi yalancı ve ablalarımın gitmesine izin vermezseniz hepinizi gebertip...

Kral, Gece Sarayı'nda kullandıkları dili, savurdukları tehditleri duyuyor musunuz? dediğinde Kraliçelerin muhafızları önümüzde bir set oluşturdu. Katliam, ültimatomlar... Hayatlarınıza son vermek istiyorlar. Ben ise hayat vermek istiyorum. En yaşlı kraliçe beni ve söylediklerimi dikkate almayı reddederek krala döndü. Öyleyse gösterin. Bize bu lütfü bağışlayabileceğiniz! ispatlayın.

Rhysand beni kendine doğru çekti. Kraliçeye usulca, Aptalın tekisin, diye seslendi.

Kral araya girdi. Öyle mi dersin? Ben çok daha iyisini sunarken, kim ihtiyarlık ve hastalığa boyun eğer? Bana doğru el salladı. Sonsuz gençlik. Faydalarını inkâr edebilir misin? Ölümlü bir kraliçe, sonsuza dek hüküm sürecek bir kraliçeye dönüşüyor. Elbette bazı riskler var: Dönüşüm biraz... sıkıntılı olabilir. Ama iradesi güçlü bireylerin hayatta kalma şansı oldukça yüksek.

Siyah saçlı, en genç kraliçe hafifçe gülümsedi. Kibirli gençlik ve amansız yaşlılık. Sadece diğer ikisi, beyaz ve siyah giyimli kraliçeler tereddüt ederek birbirlerine ve iri yarı muhafızlarına yanaştı.

Yaşlı kraliçe çenesini krala doğru savurdu. O halde kanıtla. Bunun mümkün olduğunu, güvenli olduğunu göster. O gün sonsuz gençlikten bahsetmiş, bunu suç işlemişim gibi yüzüme vurmuştu. iki yüzlü kaltak.

Kral başını öne arkaya salladı. Sevgili dostum Ianthe'den, Feyre Archeron'un sonsuza dek birlikte yaşamak istediği insanların isimlerini neden istedim sanıyorsunuz? Kulaklarım kükreyen sessizlikle dehşet içinde zonklarken, kraliçelere baktım. Aklımdaki soru şüphesiz yüzümden okunuyordu. Kral, Ah, önce onlara sordum, diye açıkladı, iki genç ve kandırılmış kadına ihanet etmeye... razı oldular. Ianthe'nin zaten böyle dertleri yoktu. Bunu ikinize verdiğim bir düğün hediyesi olarak kabul edin.

Tamlin'in yüzü gerildi. Ne?

Kral başını yana eğdi ve her kelimenin tadını çıkararak açıkladı: Bence Yüce Rahibe söylemek için senin dönmeni bekliyordu ama ona neden

pazarlık konusunda bana güvenmediğini hiç sormamıştın değil mi? Bu fikre neden pek sıcak bakmadığını? Yüce Rahibeler milenyumlar boyunca Yüce Lordların önünde diz çökmeye zorlandılar. Ve o yabancı sarayda kaldığı yıllar boyunca... zihnini her olasılığa açık tutmayı öğrenmiş. Tanıştığımızda ona Yüce Lordların olmadığı, Yüce Rahibelerin zarafet ve bilgelikle hüküm sürdüğü bir Prythian portresi çizdim... ikna olması uzun sürmedi.

Kusmak üzereydim. Tamlin de kendi namına aynı durumdaydı.

Lucien'in yüzü düştü. Sattı - Feyre'nin ailesini sana sattı.

Ianthe'ye ablalarım hakkında her şeyi anlatmıştım. Sormuştu. Kim olduklarını, nerede yaşadıklarını. Ve ben öyle aptal, öyle yaralıydım ki... tüm detayları vermiştim.

Sattı mı? diye homurdandı kral. Yoksa onları ölümün prangalarından mı kurtardı? Ianthe iradelerinin çok güçlü olduğunu söyledi - tıpkı kız kardeşleri gibi. Şüphesiz hayatta kalacaklar. Ve kraliçelere bunun mümkün olduğunu kanıtlayacaklar. Bunu mümkün kılan bir gücün olduğunu.

Kalbim durdu. Sakın...

Kral, Kendinizi kollamanızı öneririm, diye sözümü kesti.

Ve salonda cehennem patladı.

Beyaz, sonsuz, korkunç bir güç üzerimize çullandı.

Hep birlikte yere savrulurken farkedebildiğim tek şey, Rhysand'ın bedenini bana siper ettiği ve patlayan gücün darbesiyle acı içinde çığlık attığıydı.

Cassian da yan dönüp kanatlarını açarak Azriel'e siper oldu.

Ama kanatları... kanatları...

Saf gücün pençeleri altında kanatları lime lime olurken Cassian'ın attığı çığlık şimdiye kadar duyduğum en korkunç sesti. Mor ona doğru atıldı ama... çok geçti.

Rhys hemen ayağa kalkıp krala doğru hamle yapacak oldu ama güç tekrar vurdu... ve tekrar. Rhys dizlerinin üstüne çöktü.

Ablalarım ağızlarındaki bez parçalarına rağmen çığlık çığlığa kaldı. Ama Elain'in haykırışı... bir uyarıydı. Ama neden...

Sağıma bakınca nedenini anladım. Tamlin bana doğru koşuyordu. Sonunda bana dokunabilmek için.

Ona doğru bir bıçak fırlattım - elimden geldiğince sert.

Kaçmak için kendini yere atmak zorunda kaldı, ikinci bıçağı elime aldığımda, aramızdaki eşlik bağını görebiliyormuş gibi bir bana bir Rhys'e bakarak, ağzı bir karış açık, geriledi.

Askerler yolumuzu kesip üstümüze doğru gelirken arkamı döndüm ve Cassian'la Azriel'i yerde boylu boyunca yatarken buldum. Jurian, Cassian'ın mahvolmuş kanatlarından fışkıran kana bakarak kıs kıs gülüyordu.

Kanatlarından geriye kanlı şeritler kalmıştı.

Ona ulaşmaya çabaladım. Kanım. Belki işe yarardı.

www.CepSitesi.Net

Cassian'ın yanında diz çöken Mor saf gazapla doğru bir çığlık atarak krala doğru koştu.

Kral bir güç topu savurdu. Mor kenara çekilip savuşturdu, bıçağını havaya kaldırdı ve...

Azriel acı içinde haykırdı.

Mor dondu kaldı. Tahtta bir adım mesafedeydi ama bıçağı elinden bıraktı.

Kral ayağa kalktı. Ne kudretli bir kraliçe, diye fısıldadı.

Mor geri çekildi. Adım adım.

Ne büyük bir ganimet, dedi kral, karanlık bakışlarıyla onu yalayıp yutarak.

Azriel kendi kanı içinde yattığı yerden başını kaldırdı. Gözleri öfke ve acıyla yüklüydü. Sakın ona dokunayım deme, diye hırladı krala.

Azriel'e bakan Mor'un gözlerinde gerçek korku vardı. Korku — ve başka bir şey. Hiç duraksamadan geri geri gelip tekrar Azriel'in yanına çöktü ve elini yarasına bastırdı. Azriel acıyla tıs-ladıysa da Mor'un kanlı parmaklarını sıkı sıkı tuttu.

Ben Cassian'ın yanına çömelirken Rhys benimle kralın arasına girdi. Kolumu kaplayan deri zırhı çekip yırttım.

Önce şirin olanı getirin, dedi kral. Mor'u çoktan unutmuştu.

Cassian'a doğru dönmemle, muhafızların kollarıma girip beni geri çekmesi bir oldu. Rhys hemen müdahale etmek istedi ama Azriel çığlık atarak belini yaylandırdı: Kralın zehri hedefine doğru ilerliyordu.

Lütfen aptalca bir şey yapmaya kalkma Rhysand, dedi kral. Bana bakıp gülümsedi. Herhangi biriniz müdahale etmeye kalkarsa, Gölgeokuyan ölür. Diğer yabaninin kanatlarına da yazık olur. Sonra ablalarıma dönerek alaycı bir baş selamı verdi. Bayanlar, sonsuzluk sizi bekliyor. Kazan'm güçlü irade sahipleri için güvenli olduğunu Majestelerinize ispatlayın.

Bu işten sıyrılmanın bir yolunu düşünerek başımı sağa sola sallarken nefes alamıyordum.

Elain öne doğru -Kazan'a doğru- zorla getirilirken titreyerek hüngür hüngür ağlıyordu.

Nesta kendisini tutan muhafızın kollarında debelendi.

Tamlin, Dur, diye seslendi.

Kral oralı olmadı.

Tamlin'in yanındaki Lucien elini tekrar kılıcının kabzasına götürdü. Durdur şunu.

Elain adım adım Kazan'a yaklaştırılırken, Nesta hem muhafızlara hem de krala feryat ediyordu. Kral elini kaldırdı ve Kazan'm içi ağzına kadar sıvıyla doldu. Hayır, hayır....

Kraliçeler duygusuz yüzlerle izliyordu. Muhafızların beni uzak tuttuğu Rhys'le Mor kıllarını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu.

Tamlin, Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu, diye çıkıştı krala. Hemen durdur şunu.

www.sepsiesi.net

Kral basitçe, Umurumda bile değil, diye karşılık verdi.

Tamlin kralı parçalayacakmış gibi tahta doğru atıldı.

Akkor büyü topu bedeninde patlayıp onu yere savurduktan sonra elini kolunu bağladı.

Tamlin boynundaki ve bileklerindeki ışık kelepçelerinden kurtulmak için çırpındı. Altın gücü parladı - ama nafile. Ben de gücümü boğan yumruğu tırmalayıp gevşetmeye çalışıyordum, tekrar tekrar...

îki muhafız Elain'i sıkıca tutup yukarı kaldırınca, Lucien öne doğru tepkisel bir adım attı. Ablam hüngür hüngür ağlıyor, ittirmek istermiş gibi, hatta düşürmek istermiş gibi Kazan'a gelişigüzel tekmeler savuruyordu.

Bu kadar yeter. Lucien dayanamayıp Elain'e doğru, Kazan'a doğru hamle yaptı.

Ama kralın gücü onu da bağladı. Tamlin'in yanında yere yapıştığında, kocaman açılan tek gözüyle bir Elain'e bir Yüce Lorduna bakarken, dehşete düşmekte yerden göğe kadar haklıydı.

Elain'i Kazan'a sokmalarını işaret eden krala, Lütfen, diye yalvardım. Lütfen, her şeyi yaparım, istediğiniz her şeyi veririm. Ayağa kalkıp Cassian'm yüzü koyun yattığı yerden bir adım uzaklaşarak kraliçelere baktım. Lütfen... Kanıta ihtiyacınız yok. Ben bunun işe yaradığının kanıtıyım. Jurian ise güvenli olduğunun kanıtı.

Kadim kraliçe, Sen yalancı hırsızın tekisin, diye karşılık verdi. Hemşiremizle birlikte bize komplo kurdun. Senin cezan da onlardan aşağı kalmamalı. Gerçi bunu bir lütuf olarak da görebilirsin.

Elain'in ayakları suya değince bir çığlık kopardı. Yüreğimin derinliklerine işleyen ve beni gözyaşlarına boğan bir çığlık. Kimseye hitap etmeden, kendi kendime, Lütfen, diye inledim.

Nesta hâlâ çırpınıyor, ağzındaki bez parçasının üzerinden kükrüyordu.

Nesta'nın, uğrunda öldürebileceği, bedenini satabileceği, hırsızlık yapabileceği Elain. Her zaman kibar ve tatlı Elain. Perilerden nefret eden bir lord çocuğuyla evlenmek zorunda kalan Elain...

Muhafızlar ablamı tek bir hareketle Kazan'ın içine soktu.

Elain'in başı suyun altına girerken çığlığım havada asılı kaldı.

Suyun üstüne çıkmadı.

Salonda yankılanan tek ses Nesta'nın haykırışlarıydı. Cassian acıyla inleyerek körlemesine bu sese doğru, Nesta'ya doğru hamle yaptı.

Hybern Kralı kraliçelere doğru hafifçe eğilerek selam verdi. Heyhat!

Bir asker duvarıyla benden ayrı tutulan Rhys yumruklarını sıktı. Ama tıpkı Mor ve benim gibi o da kımıldamadı. Azriel'in hayatı kralın ellerindeyken yapamazdık.

Ve Kazan adeta görünmez ellerle boşaltılıyormuş gibi yan devrildi.

Kazan'm alabileceğinden çok daha fazla su çağlayarak yere döküldü. Siyah, dumanlı bir su.

Ve Elain, bir dalgayla kıyıya vururcasına, karo taşlarının üzerine yüzüstü yığıldı.

Bacakları öyle beyaz, öyle narindi ki. Onları en son ne zaman çıplak gördüğümü hatırlayamıyordum.

Kraliçeler öne çıktı. Yaşamalıydı, yaşamak istiyor olmalıydı...

Derken... ıslak elbisesinden kemikleri sayılan sırtını yaylandırarak derin bir nefes aldı.

Ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Ağzındaki bez parçasını çıkarmadan önce başını çevirip bana baktı.

Nesta tekrar kükredi.

Elain'in beyaz teni parlamaya başladı. Yüzü eskisine oranla kat kat -sonsuz derecede kat kat- güzelleşti ve kulakları... ıslak
saçlarının altındaki kulakları artık sivri uçluydu.

Kraliçelerden bir şaşkınlık uğultusu yükseldi. Bir an aklıma babam geldi. En sevdiği kızı kendisine Ulu Peri yüzüyle bakarken ne yapardı, ne derdi?

Siyah saçlı genç kraliçe, Yani hayatta kalabiliriz, derken gözleri parlıyordu.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Hıçkırıklara boğulurken muhafızlar beni tutmaya tenezzül etmedi. Kral ona ne yapmıştı böyle...

Hybern Kralı, Şimdi lütfederseniz, dedi, sıra cadı kızda. Kafamı çevirip Nesta'ya baktığımda çıtı çıkmıyordu. Kazan kendini dik konuma getirdi.

Cassian yine kalkmaya çalıştı ama beceremeyip yere yığıldı. O haline rağmen elini uzattı. Nesta'ya doğru.

Elain ıslak taşların üzerinde tir tir titriyordu. Elbisesi kalçalarına kadar sıyrılmıştı ve sırılsıklam kumaşın altından küçük göğüsleri belli oluyordu. Muhafızlar ona bakarak pis pis sırıttılar.

Lucien boğazını sıkan büyünün üzerinden krala doğru hırladı. Onu lanet taşların üzerinde bu halde bırakamazsın.

Bir ışık parlamasıyla birlikte bir gıcırtı duyuldu. Zincirlerinden kurtulan Lucien büyük adımlarla Elain'e yaklaştı. Beyaz ışıklı simli büyü beziyle ağzı kapatılan Tamlin hâlâ yerde bağlıydı ama şimdi gözleriyle Lucien'i takip ediyordu.

Lucien ceketini çıkarıp Elain'in önünde diz çöktü. Ablam ondan ve ceketinden irkilip büzüldü.

Muhafızlar Nesta'yı Kazan'a sürüklediler.

Çeşit çeşit işkence yöntemleri var, diye düşündüm.

Benim katlandığım işkenceler, Rhys'in katlandığı işkenceler.

Bir de bu vardı.

Rhys'in elli yıl boyunca kaçınmaya çalıştığı işkence buydu; kâbuslarında ona musallat olan işkence. Sevdiklerimiz zarar görürken kıpırdayamamak, savaşamamak. Gözlerim eşimin gözlerini arayıp buldu. Menekşe bakışlarından keder dökülüyordu; keder, öfke, suçluluk ve katıksız ızdırap. Aynada kendi bakışlarımı görür gibiydim.

Nesta her adımda karşı koyarak çırpındı.

Kolay teslim olmaya niyeti yoktu. Tırmaladı, tekmeledi, zıpladı.

Ama yeterli değildi.

Ve biz de onu kurtarmak için yeterli değildik.

Yukarı kaldırılışını izledim. Lucien'in ceketini vücuduna saran Elain yerde titremeye devam ediyordu. Başını çevirip kazana bakmadı: Nesta'nın çırpınan ayakları suya girerken bakamazdı.

Cassian tekrar kımıldadı. Parçalanmış kanatları titreyip kanıyor, kasları seğiriyordu. Kanında akan bir çağrıya cevap verircesine, ona verdiği söze cevap verircesine, Nesta'nm öfkeli çığlıklarına doğru perdahlı ve görmeyen gözlerini kırpıştırarak açtı. Ama acı onu tekrar yere mıhladı.

Nesta omuzlarına kadar suya daldırıldı. Su fokur fokur kaynarken bile itiraz ederek başını yukarıda tutmaya çalıştı. Tüm gücüyle çırpınarak öfkesini ve isyanını haykırdı.

Suya daldırın şunu, diye tısladı kral.

Muhafızlar tüm güçlerini kullanarak Nesta'nm narin omuzlarını aşağıya bastırdı. Kahve altın saçlı başını.

Nesta, başı suyun altına girmeden önce can havliyle çırpınarak uzun, beyaz kolunu kurtarmayı başardı.

Ve dişlerini göstererek işaretparmağım Hybern Kralı'na doğrulttu.

Bir beddua ve bir lanet.

Bir yemin.

Nesta'nın başını nihayet suyun altına sokup kolunu da sertçe aşağıya bastırdıklarında Hybern Kralı sinirlendiğini belli etmeyecek kadar sağduyuluydu.

Karanlık su bir süre fokurdadıktan sonra duruldu.

Midemdeki her şeyi çıkarttım.

Muhafızlar nihayet Rhysand'ın yanıma gelmesine izin verdiler. Eşim Cassian'dan biriken kan gölünün ortasında yanıma çöküp bana sarıldığında Kazan tekrar yana eğildi.

Lucien Elain'i ayağa kaldırıp Kazan'dan boşalan suyun önünden çekti. Tamlin birden ayağa fırlayıp krala hırladı. Ağzındaki tıkaç dâhil tüm bağları çözülmüştü. Benim zihnimi sıkan yumruk bile gevşemiş, yerini sakin bir okşamaya bırakmıştı. Anlaşılan kral
oyunu galibiyetle noktaladığını biliyor, bunun rahatlığını yaşıyordu.

Umurumda değildi. Nesta taşların üzerine boylu boyunca yatarken umurumda değildi.

Nesta'nm farklı olduğunu biliyordum.

Elain'den daha farklı bir şeye dönüşmüştü.

Daha ilk nefesini almadan önce bunu hissetmiştim.

www.CeoSitesi.Net

Nesta dönüşürken adeta Kazan'm vermek istediğinden çok daha fazlasını söküp almıştı. Sanki suyun altında bile savaşmaya devam etmiş, cehenneme sürüklenirken Kazan'ı da beraberinde götürmeye karar vermişti.

Sanki o parmağı artık Hybern Kralı'na verilmiş bir ölüm yeminini işaret ediyordu.

Nesta derin bir nefes aldı. Ve ablamın o muhteşem güzelliğini, o kulaklarını görünce... ve Nesta bana bakınca...

Öfke. Güç. Yetenek.

Sonra hepsi kayboldu. Yüzüne dehşet ve şaşkınlık ifadesi yerleşti ama durmadı, duraksamadı. Serbestti - onu tutan kimse yoktu.

Eskisine göre biraz daha uzayıp incelmiş bacaklarıyla sendeleyerek ayağa kalktı, ağzındaki bez parçasını çıkarıp attı ve...

Lucien'i itekleyip Elain'i onun kollarından aldıktan sonra, gerileyen Lucien'e avazı çıktığı kadar bağırdı: Ondan uzak dur!

Elain'in ayakları ıslak zeminde kaydı ama Nesta onu tutup tekrar ayaklarının üzerine dikti. Ellerini Elain'in yüzünde, omuzlarında, saçında gezdirerek gözyaşlarına boğuldu. Elain, Elain, Elain...

Cassian yine kımıldadı ve Nesta büyük ablama sarılıp adını sayıklayarak ağlarken, onun sesine cevap vermek için kalkmaya çalıştı.

Elain... Nesta'mn omzunun üzerinden gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Yüzünü ancak şimdi gördüğü Lucien'e bakıyordu.

Koyu kahve gözleri, biri kızıl kahve öteki metal olan iki göze sabitlenmişti.

Nesta hâlâ ağlıyor, köpürüyor, Elain'in her yerini inceliyordu.

Lucien'in elleri iki yanma düştü.

Elain'e seslenirken sesi çatallanmıştı: Sen benim eşimsin.

66. BÖLÜM

Lucien'in ilan ettiği şeyin beynime girmesine izin vermedim. Ama Nesta hışımla Lucien'in üzerine yürüdü ve onu iterek, O öyle bir şey değil, diye çıkıştı.

Lucien yerinden kımıldamadı. Ölü gibi bembeyaz kesilmiş yüzüyle Elain'e bakıyordu. Büyük ablam, parmağındaki demir yüzük solgunca parlarken, ağzını açıp tek kelime etmedi.

Hybern Kralı, ilginç, diye mırıldandı. Son derece ilginç. Kraliçelere döndü. Gördünüz mü? Bunun güvenli olduğunu size bir değil, tam iki kez ispatladım. Peki, önce hanginiz baştan yaratılmak ister? Bakarsınız siz de kendi yakışıklı Ulu Peri eşinizi bulursunuz.

En genç kraliçe öne çıkarken gözleri sahiden de salonda toplanan Ulu Peri kalabalığını taradı. Aralarından seçim yaparmış gibi.

Kral kıs kıs güldü. Gel bakalım.

Kan beynime öyle bir sıçradı ki öfkemi kontrol edemez oldum. O anda kalbimden yükselen ses bir şarkı değil, savaş çığlığıydı. Onları öldürecektim. Hepsini tek tek gebertecektim.

Madem pazarlık yapmaya bu kadar meraklısın, dedi Rhys birden. Ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Belki benimle de yaparsın?

Hoppala.

Rhys omuz silkti.

Hayır. Artık pazarlıklara bir son vermeliydi. Kendi feda etmemeli, parça parça başkalarına sunmamalıydı.

Artık yapmamalıydı.

Ve eğer kral Rhys'in teklifini reddederse, eğer elim kolum bağlı halde arkadaşlarımın ölmesini seyretmek zorunda kalırsam...

Bunu kabul edemezdim. Buna katlanamazdım. Bu kez olmazdı.

Rhys'e, yeni bulduğum aileme gelince... Bana pek ihtiyaç duymamışlardı - hemen hemen hiç. Kazan'ı sıfırlamak dışında.

Zaten onu da beceremediğim, hepsini yüzüstü bırakmıştım. Tıpkı şu anda hayatlarını kararttığım ablalarımı bıraktığım gibi...

Evde beni bekleyen yüzüğü düşündüm. Artık Elain'le evlenmek yerine muhtemelen avlayıp öldürmek isteyecek olan adamın ona verdiği yüzüğü düşündüm. Tabi Lucien bu aşamadan sonra onun peşini bırakırsa.

Resmini yapmak istediğim ama asla yapamayacağım her şeyi düşündüm.

Ama hepsi için, hem kendi kanımdan olan, hem de kendi seçtiğim ailem için... ve Rhys için... Aklıma gelen fikir o kadar da korkutucu görünmedi.

Yani artık korkmuyordum.

Karnıma bir ağrı saplanmış gibi iki büklüm olup dizlerimin üstüne çöktüm, dişlerimi sıktım ve saçlarımı yolarcasına çekerek, nefes nefese, hıçkırarak ağladım, ağladım, ağladım...

Gücümü bir çırpıda bağımın üzerinden geçirince büyülü parmaklar zihnimi yeniden sıkacak zamanı bile bulamadı.

Rhys bana doğru hamle yaptı. Ama ondan önce davrandım ve kralın büyülü cenderesinden kaçırabildiğim tüm gücümü, beyaz, saf bir ışık halinde serbest bıraktım. Sadece Rhys için, sadece Rhys'i düşünerek yarattığım beyaz ışık havada parladı. Umarım anlardı.

Sonra infilak etti. Salondaki muhafızlar tıslayıp geriledi.

Rhys bile kaskatı kesildi. Kral ve kraliçeler ağzı açık bakakaldılar. Ablalarım ve Lucien patlamaya karşı sırtlarını dönerek siper aldı.

Ve işte oradaydı, gün ışığının derinliklerinde... hasat ettiğim ışık. Arındırıcı, saf güç. Lanetkıran - büyükıran. Işık tüm fizik-
sel tuzakları süpürüp etkisiz hale getirdi, çapraşık büyü ve tılsım ağını gözlerimin önüne sererek bana çıkış yolunu gösterdi... Işığı iyice parlatarak baktım, baktım, baktım...

Kalenin kemik duvarları arasında sıkı dokunmuş koruma büyüleri vardı.

Hem dikkat dağıtmak hem de el çabukluğuyla kadim damarlardaki koruma büyülerini felç etmek için kör edici beyaz ışığı tekrar savurdum.

Artık üzerime düşen rolü oynayabilirdim.

Beyaz ışık yavaş yavaş söndü. Başımı ellerimin arasına alıp yerde kıvrandım.

Sessizlik. Herkes sessizlik içinde aval aval bana bakıyordu.

Jurian bile pis pis sırıtmayı bırakıp sırtını duvara vermişti.

Gözlerimi Tamlin'den ayırmadan ellerimi başımdan çektim, derin bir nefes aldım ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ardından ev sahibine, yerdeki kanlara ve Gece Sarayı üyelerine baktıktan sonra tekrar ona döndüm. Sesim fısıltıdan farksızdı. Tamlin?

Yerinden kımıldamadı. Hemen arkasındaki kral da şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Koruma büyülerini yırtıp açtığımı, üstelik bunu bilerek yaptığımı fark etmişse bile buna takılmamalıy-dım — şimdilik.

Kafamı toparlamaya çalışıyormuş gibi tekrar gözlerimi kırpıştırdım. Tamlin? Ellerime, ellerimdeki kana baktım ve sonunda Rhys'i, asık suratlı arkadaşlarımı, sırılsıklam ve ölümsüz ablalarımı farkettim...

Panik halinde yanından uzaklaştığımda Rhys'in yüzünden şaşkınlık ve kafa karışıklığı okunuyordu.

Onlardan uzaklaştım. Tamlin'e doğru. Sadece Tamlin, diyebildim yeniden. Tek gözü fal taşı gibi açılan Lucien benimle Elain'in arasına girdi. Hybern Kralı'na döndüm. Neredeyim... Yeniden Rhysand'a baktım. Kısık ve genizsi bir sesle, Bana ne yaptın? diye tısladım. Tamlin'e doğru geriledim. Ne yaptın?

Onları çıkart. Ablalarımı buradan çıkart.

Sen de oyna... lütfen oyuna katıl. Lütfen...

Bağımızda ne ses vardı, ne kalkan, ne de en ufak bir duygu kıpırtısı. Kralın gücü tüm bağlantıyı kesmişti. Lanetkıran olsam da, buna karşı elimden bir şey gelmiyordu.

Ama Rhys ellerini cebine soktu ve Serbest kalmayı nasıl başardın? diye mırladı.

Ne? diye köpüren Jurian duvardan ayrılıp hızla bizden tarafa yürüdü. Hemen Tamlin'e döndüm ve karşımdaki yanlış yüzü, yanlış kokuyu, yanlış elbiseleri görmezden geldim. Tamlin tedbirli bakışlarla beni süzünce, Sakın beni bir daha götürmesine izin verme, dedim. Sakın izin verme... sakın... Yaptığım şey içime otururken bedenimi sarsarak dökülen gözyaşlarıma engel olamadım.

Tamlin usulca, Feyre, diye seslendiğinde kazandığımı anlamıştım.

Daha güçlü ağladım.

Sessiz bağ üzerinden, ablalarımı götür, diye yalvardım Rhys'e. Koruma büyülerini sizin için yırtıp açtım - hepiniz için. Hepsini buradan çıkart.

Beni almasına izin verme, diye ağladım. Oraya geri dönmek istemiyorum.

Mor'a baktım; Cassian'ın ayağa kalkmasına yardım ederken gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. Yaşlar birden

kayboldu, Cassian'a duyduğu keder geri geldi. Ama Rhys'e dönüp Bu kıza ne yaptın sen? diye çıkıştığında yüzüne dehşet ve öfke ifadesi yerleştirmişti.

Rhys başını yana eğdi. Bunu nasıl becerdin, Feyre? Üstü başı kan içindeydi. Son oyun... bu birlikte oynadığımız son oyun olacaktı.

Başımı iki yana salladım. Kraliçeler geri çekilirken muhafızları aramıza bir duvar ördü.

Tamlin dikkatle bana bakıyordu. Lucien de öyle.

Krala döndüm. Gülümsüyordu. Sanki anlamıştı.

Ama, Bağı yok et, diye seslendim.

Rhysand ölüm sessizliğine büründü.

Krala doğru seğirttim. Tahtının önünde kendimi yere bıraktığımda dizlerim acı içinde haykırdı. Bağı yok et. Pazarlığı, eşlik... eşlik bağını. Bana zorla yaptırdı, zorla yemin ettirdi...

Hayır, diye bağırdı Rhysand.

Bunu numaradan söylediğini bildiğim halde yüreğim parçalandı... ama onu duymamış gibi yaparak, Lütfen, diye yalvardım krala. Bir yandan da delik deşik olmuş koruma büyülerini, açık bıraktığım çıkış yolunu fark etmesin diye dua ediyordum. Yapabileceğini biliyorum. Beni... özgür bırak. Beni bu bağdan kurtar.

Hayır, dedi Rhysand yeniden.

Tamlin bir ona bir bana baktı. Ben de Tamlin'e, bir zamanlar âşık olduğum Yüce Lord'a baktım ve Artık yeter, diye fısıldadım. Ölümler olmasın. Katliamlar olmasın. Kenetlediğim dişlerimin arasından hıçkırıklarla sarsılarak ağladım. Artık yeter. Beni eve götür; onları da bırak. Krala pazarlığın değiştiğini, onları bırakmasını söyle. Artık yeter... lütfen.

Cassian, acı içinde kıvranarak, parçalanmış kanadının üzerinden bana bakacak kadar kımıldadı. Kederle parlayan gözlerinde istediğim şeyi gördüm: O da anlamıştı.

Hayaller Sarayı. Bir hayaller sarayına katılmıştım. Hayalcilere.

Ve onların hayalleri için... uğrunda didindikleri, kendilerini feda ettikleri şeyler için... bunu yapabilirdim.

Aramızdaki o kalın duvarın ardındaki Rhys'e, son kez, ablalarımı buradan çıkart, diye seslendim.

Tamlin'e baktım. Artık yeter. Yeşil gözlerini bana çevirdiğinde içlerinde gördüğüm keder ve şefkat, şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şeydi. Beni eve götür.

Tamlin krala dönerek düz bir sesle, Onları bırak, dedi. Bağı yok et ve bu iş burada bitsin. Ablaları bizimle gelecek. Zaten sınırları fazlasıyla zorladın.

Jurian itiraz edecek oldu ama kral, Öyle olsun, dedi.

Rhys tekrar, Hayır, demekle yetindi.

Tamlin ona hırladı. Eşin olup olmaması şeyimde bile değil. Onun üzerinde hakkın olup olmaması da. O benim. Ve günün birinde, onun çektiği her acıyı,

www.e-kitapsitesi.Net

her eziyeti, her çileyi senin burnundan fitil fitil getireceğim. Bir gün, eğer senin fişini çekmeye karar verirse, onun isteğini yerine getirmekten büyük bir zevk duyacağım.

Gidin... sadece gidin. Ablalarımı da götürün.

Rhys gözünü benden alamıyordu. Yapma.

Ama geri geri gittim - ta ki Tamlin'in göğsüne çarpana kadar; ta ki kaba ve sıcak ellerini omuzlarımda hissedene kadar. Yap şunu, dedim krala.

Rhys yeniden Hayır, diye bağırırken sesi çatallandı.

Kral parmağını bana doğru uzattı. O anda dudaklarımdan bir feryat koptu.

Döşümü ve sol kolumu dağlayan acıyla çığlık çığlığa haykırırken, Tamlin kollarımı sıkı sıkı tuttu.

Rhysand kendini yere atıp kükredi. Ben çırpınıp acıyla gözyaşı dökerken, sanırım ismimi tekrarlıyor, ismimi haykırıyordu, içim parçalanıyordu, ölüyordum, ölüyordum...

Hayır. Hayır. Bunu istemiyordum, bunu istemiyordum...

Derken, kulaklarımda bir çatırtı yankılandı.

Ve bağ koptuğunda dünya tam ortadan ikiye bölündü.

67. Bölüm

Bayılmışım...

Gözlerimi açtığımda sadece saniyeler geçmişti. Mor, yerde nefes nefese kıvranan, kocaman açılmış vahşi gözlerle yumruklarını sıkıp sıkıp açan Rhys'i zaptetmeye çalışıyordu.

Tamlin sol elimdeki savaş eldivenini çekip çıkardı.

Temiz, çıplak tenle karşılaştı. Dövme gitmişti.

Hüngür hüngür ağladım. Tamlin bana sarıldı. Dokunduğu her yer yanlış hissettiriyordu. Kokusu burnuma dolunca kusacak gibi oldum.

Mor sonunda yakasını bırakınca Rhysand geriye doğru sürüündü - yerdeki kanları ellerine, boynuna sıçratarak, Azriel'le Cassian'a doğru, resmen yerde sürüklendi. Aldığı perişan nefesler, yüreğimi, ruhumu parçaladı.

Kral elini ona doğru salladı. Gitmekte özgürsün, Rhysand. Arkadaşının zehrini yok ettim. Ama diğerinin kanatları, korkarım, azıcık hırpalandı.

Rhys kardeşlerine ulaştığında sakın karşı koyma — sakın savaşma diye yalvardım. Ablalarımı al. Koruma büyüleri devre dışı.

Sessizlik.

Onlara baktım - son bir kez. Rhysand'a, Cassian'a, Mor'a ve Azriel'e.

Hepsi zaten bana bakıyordu. Yüzleri kan içinde, soğuk, öfkeli. Ama biliyordum... bu maskelerin altında sevgi olduğunu biliyordum.

Onlara sessizce veda ederken dökülen gözyaşlarına anlıyorlardı.

Ardından Mor, engerek kadar çevik, Lucien'e yabaladı. Ablalarıma. Onlar için yaptığım şeyi, kaçmaları için açtığım deliği Rhys'e de göstermek istediğini anladım...

www.EpSitesi.Net

Tek eliyle Lucien'i göğsünden ittikten sonra ablalarımın kollarını tutup yabalayınca, salon Lucien'in çığlığıyla zangır zangır titredi.

Çığlığın yankısı dinmeden Rhys hızla atılıp Azriel'le Cassian'ı tuttu ve arkasını dönüp bana son kez bakmadan yabaladı.

Ayağa fırlayan kral, ablalarımı ellerinden kaçırdıkları için askerleriyle Jurian'a ateş püskürdü, kaledeki koruma büyülerine neler olduğunu sordu.

Söylediklerini zar zor duyuyordum. Beynimde sadece sessizlik vardı. Bir zamanlar koyu kahkahalarla, muzip eğlenceyle dolup taşan zihnimde şimdi çıt çıkmıyordu. Rüzgârla savrulan çorak topraklardan farkı kalmamıştı.

Lucien, nefes nefese, başını sağa sola sallayarak yanımıza geldi. Kralın haykırışlarının üzerinden, Onu geri getir diye hırladı Tamlin'e. Bir eş... kendine ait olanı savunmak için deliye dönen bir eş.

Tamlin onu duymazdan geldi. Ben de öyle yaptım. Ayakta güçlükle duruyordum ama krala döndüm. Kalktığı gibi geri oturmuş, bembeyaz kesilmiş parmak boğumlarıyla tahtının kollarını sıkı sıkı kavramıştı. Artık solgun ve bembeyaz olan elimi kalbimin üstüne koyup Teşekkür ederim, diye fısıldadım. Teşekkür ederim.

Ama kral, keşmekeşin uzağında duran kraliçelere dönerek, Başlayalım, demekle yetindi.

Kraliçeler önce birbirlerine, sonra da gözleri fal taşı gibi açılan muhafızlarına baktılar. Ama Kazan'a doğru yaklaşırlarken dudaklarındaki gülümseme büyüdükçe büyüdü. Avını çevreleyen kurtlar gibiydiler. Birisi kendini itekleyen başka bir kraliçeyle atıştı. Kral onlara bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini dinleme zahmetine bile girmedim.

Ağız dalaşı şiddetlenirken Jurian sinsice Lucien'e sokulup pis pis güldü. Illyria piçlerinin güzel kadınlara ne yaptıklarını bili-
yor musun? Eşinden geriye bir şey kalmayacak. Kalsa bile senin işine yarar mı bilmem.

Lucien'in cevap niyetine kopardığı hırlama korkunçluk açısından kusursuzdu.

Jurian'm ayaklarına tükürdüm. Cehenneme git, seni iğrenç pislik.

Tamlin omuzlarımdaki parmaklarını sıktı. Lucien başını çevirip bana baktı; metal gözü kısılıp vınladı. Yüzyılların süzgecinden geçen mantık çarkına bir şey takılmıştı.

Ablalarımın zorla götürülmesinden dolayı hiç paniklememiştim.

Usulca, Onu geri alacağız, dedim.

Ama Lucien'in bakışları hâlâ temkinliydi. Fazla temkinli.

Tamlin'e döndüm. Beni eve götür.

Ama kral, kraliçelerin didişme seslerini bastırarak araya girdi. Kitap nerede?

Daha önceki muzip, küstah ses tonunu tercih ederdim, çünkü Şendin, diye haykıran kaba ve vahşi sesi tüm salonu inletti. Nefesler Kitabı'nı kullanacak kişi şendin. Burada olduğunu hissedebiliyordum, senin üzerinde...

Kitap'ın artık ceketimde olmadığını anladığında tüm kale zangır zangır sallandı.

Sadece, Senin hatan, demekle yetindim.

Burun delikleri büyüdü. Al yanaklarını beyaza kesen gazap karşısında uzaktaki deniz bile adeta dehşete kapılarak çalkalandı. Ama gözlerini kapatıp açtığında sakinleşmişti. Tamlin'e dönerek sert bir tonda konuştu. Kitap'ı geri aldığımda, burada hazır bulunmanızı istiyorum.

Leylak, sedir ve taze çimen kokulu güç etrafımızda fırıl fırıl dönmeye başladı ve ikimizi, benim parçaladığımı akıllarına bile getirmedikleri koruma büyülerinin ötesine götürmeye hazırlandı.

Krala, Jurian'a ve Kazan'm önünde birikip ilk önce kimin gireceğini tartışan kraliçelere hitap ederek, Ablalarıma yaptıklarınız için, dedim, altınızdaki odun yığınlarını kendi ellerimle ateşe vereceğim.

Ve yabaladık.

68.

BÖLÜM

Rhysand

Kasaba evinin zeminine yığılıp kaldım. O anda yanımızda itiveren Amren yaraları görünce lanet okudu ve ellerini Cassian'ın kanatlarına koydu. Sonra da Azriel'in göğsündeki

Amren'in iyileştirme gücü bile kardeşlerimi tedavi edemedi. Hayır, ikisi için de gerçek şifacılara ihtiyacımız vardı, hem de hemen, çünkü Cassian kanatlarını kaybederse... ölmeyi tercih edeceğini biliyordum. Her Illyrialı gibi.

O nerede? diye sordu.

O nerede o nerede o nerede

Parçaları yere atarak, Kitap'ı buradan götür, dedim. Onlara dokunmaktan fenalık gelmişti — deliliklerinden, kederlerinden, neşelerinden. Amren emrimi duymazdan geldi.

Mor henüz gelmemişti: Nesta ile Elain'i güvenli bir yere götürüp gizleyecekti.

Amren, bir elini Cassian'ın parçalanmış sırtında tutarak, O nerede? diye sordu yeniden. Mor'u kastetmediğini biliyordum.

Kuzenim, içimden geçeni okumuş gibi, birden yanımızda belirdi - bitkin, nefes nefese. Hemen Azriel'in yanma çöktü, titreyen elleriyle göğsündeki kazığı çekti, parmaklarını yaranın üstüne bastırıp kilime fışkıran kanı durdurdu. Kemiği, eti ve damarları tekrar dokuyan gücü elinin altından ışıldadı oyuğa.

Amren bu kez kendini tutamayarak bağırdı: O nerede V

www.CeviSitesi.Net

Söylemeye dilim varmıyordu.

Azriel'le ilgilenmeye devam eden Mor benim yerime açıklamaya başladığında, neyse ki, iki kardeşim de baygındı. Tamlin, Feyre'nin yakalanması, bağının yok edilmesi ve Bahar Sarayı'na geri verilmesi karşılığında, krala topraklarından güvenli geçiş ve kellelerimizi altın tepside görme garantisi vermiş. Ama Ianthe Tamlin'e ihanet ederek krala Feyre'nin ablalarını nerede bulabileceğini söylemiş. Kral hemen kraliçelere haber uçurmuş ve hepsini ölümsüz yapabileceğini kanıtlayabilmek için Feyre'nin ablalarını yakalayıp ona getirmelerini istemiş. Onları Kazan'a koydu. Dönüşürlerken hiçbir şey yapamadık. Elimiz kolumuz bağlıydı.

Civa gözler bana çevrildi. Rhysand.

Başka seçeneğimiz yoktu, diyebildim. Feyre bunu biliyordu. Bu yüzden, Tamlin haklıymış, zihni gerçekten benim kontrolümdeymiş ama bundan kurtulmayı başarmış gibi yaptı. Bizden... nefret ediyormuş gibi yaptı. Ve Tamlin'e eve gitmek istediğini söyledi - ölümlerin durması şartıyla. Bizim özgürce gitmemiz şartıyla.

Amren, Peki bağ? diye sordu fısıltıyla. Elleri akışını yavaşlattığı kanla parlıyordu.

Kraldan bağı koparmasını istedi, dedi Mor. O da memnuniyetle yaptı.

Oracıkta can verebilirdim. Göğüs kafesim ortadan ikiye yarılmış gibiydi.

Bu imkânsız, dedi Amren. Bu tür bir bağ koparılamaz.

Kral yapabileceğini söyledi.

Kral aptalın teki, diye bağırdı Amren. Bu tür bir bağ kopa-rılamaz.

Hayır, koparılamaz, dedim.

ikisi de bana baktı.

Kafamı toparladım. Eşimin yaptığı şey karşısında, benim için, ailem için, ablaları için yaptığı fedakârlık karşısında yangın yerine dönen kalbimi toparladım. Kendisinin... gereksiz olduğunu düşünmüştü. Yaptığı onca şeyden sonra bile. Kral aramızdaki pazarlık bağını kesti. Zoru başardı - ama kestiği şeyin eşlik bağı olmadığını fark edemedi.

Mor afalladı. Peki Feyre... bunu biliyor mu?

Evet, diye fısıldadım. Ve şu anda düşmanımın elinde.

Git al onu, diye tısladı Amren. Hemen şimdi.

Hayır, dediğim anda kendi cevabımdan nefret ettim. Yüzüme aval aval baktılar. Üstlerindeki kanı görünce, önlerindeki kilimde acıdan baygın düşen kardeşlerimi görünce avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

Ama kendimi tutarak Mor'a döndüm. Feyre'nin Tamlin'e ne dediğini duymadın mı? Onu mahvedeceğine yemin etti — içeriden. Mor'un gücü Azriel'in göğsünde parlamaya devam ederken beti benzi attı. O eve onu yıkmak için gitti. Hepsini yıkmak için. Başımı öne arkaya salladım. Feyre artık bir casus. Üstelik benimle doğrudan bağı olan bir casus. Hybern

Kralının nerede ne yaptığını, ne yapmayı planladığını bilecek. Ve bana anında rapor edecek.

İkimizin arasında kimsenin fark edemeyeceği, belli belirsiz, ince bir bağ vardı. Bir renk ve neşe fısıltısı, bir ışık ve gölge fısıltısı... onun fısıltısı. Eşlik bağımız.

O senin eşin, diye tersledi Amren. Casusun değil. Git al onu.

Benim eşim, casusum, dedim, aşırı bir sakinlikle, ve Gece Sarayı Yüce Leydisi.

Ne? diye fısıldadı Mor.

Artık zihnimizin derinliklerinde gizlenen o bağı zihin parmaklarımla okşadım. Diğer eldivenini çıkarsalardı, sağ kolunda ikinci bir dövme olduğunu göreceklerdi. Sol kolundakinin aynısı. Dün gece yapıldı. Gizlice sıvıştık, bir rahibe bulduk ve onu Yüce Leydim olarak kabul ettim.

Yani... zevcen olarak değil, diye yumurtladı Amren. Afalla-mıştı. Onu yüz yıllardır ilk kez bu kadar şaşkın görüyordum.

Ne zevcem, ne de karım. Feyre artık Gece Sarayı Yüce Leydisi. Her açıdan benim dengim. Benim tacımı giyecek, benim yanımdaki tahtta oturacaktı. Asla bir kenarda durmayacak, asla
doğurma, parti verme, bebek büyütme işleriyle görevlendirilme-yecekti. Benim kraliçem olacaktı.

Bağın üzerinde pır pır eden bir sevgi ışığı hissettim - sanki bana cevap veriyordu. Yüzümde güçlükle tuttuğum sakinliği bozmasın diye içimdeki rahatlamayı bastırdım.

Yani sen şimdi bana, diye fısıldadı Mor, Yüce Leydimin düşmanlarla kuşatıldığını mı söylüyorsun? Gözyaşı izleriyle dolu yüzüne ölümcül bir durgunluk yerleşmişti.

Amren'in pansumanı sayesinde Cassian'm kanatlarında pıhtılaşan kana bakarak, Demek istediğim şey, dedim. Mor'un elleri de Azriel'in kanamasını nihayet durdurmuştu. Bu onları şi-facı gelene kadar hayatta tutabilirdi. Gücüm bedenimin, kemiklerimin içinde yükselerek ellerini ovuştururken, zincirlerinden boşanıp tüm dünyaya yayılmak için sabırsızlanırken, Demek istediğim şey, dedim yeniden, Yüce Leydin kendi sarayı için bir fedakârlık yaptı - ve doğru zaman gelene kadar bekleyeceğiz.

Belki Lucien'le Elain arasındaki eşlik bağının faydası olurdu - bir şekilde. Bir yolunu bulurdum.

Sonra da eşimin Bahar Sarayı'nı, Ianthe'yi, ölümlü kraliçeleri ve Hybern Kralı'nı ağır ağır parçalamasına yardım ederdim.

Peki, o zamana kadar? diye sordu Amren. Kazan ne olacak? Ya da Kitap?

Kapıya bakarken, hayat dolu, dünyalar güzeli eşimin kahkahalar atarak içeri girdiğini görür gibiydim. O zamana kadar, savaşacağız.

69. BÖLÜM

Feyre

www.CepSitesi.Net

Tamlin'le birlikte ön bahçedeki çakıllı yola indik.
Buranın ne kadar sessiz olduğunu unutmuştum.

Ne kadar küçük, ne kadar ıssız olduğunu.

Bahar gelmişti: Ilık hava gül kokularıyla yüklüydü.

Hâlâ güzeldi. Ama beni arkasına hapsettiği ön kapılar tam karşımdaydı. Dışarı çıkmak için yumrukladığım pencere de oradaydı. Şirin, güllerle çevrili zindanım.

Başımdaki zonklamaya rağmen, gözlerimden akan yaşlara rağmen, gülümsedim. Bunu tekrar göreceğimi sanmıyordum.

Tamlin, inanamıyormuş gibi, dikkatle bana baktı. Ben de sanmıyordum.

Bu yüzden bizi sattın. Bu yüzden bu topraklardaki tüm masumları sattın. Sırf beni geri alabilmek için.

Aşk, merhem olduğu kadar, zehir de olabiliyordu.

Ama şu anda içimde, bağın üzerinde yanan şey de aşktı. Hybern Kralı eşlik bağına elini bile sürmemişti, çünkü onu koparmak için, Rhysand'la beni birbirimizden koparmak için ne kadar derine inmesi gerektiğinden haberi yoktu.

Aramızdaki pazarlık bağı koparken canım yanmıştı, hem de çok fena yanmıştı ve Rhys... mükemmel iş çıkarmıştı - dehşeti kusursuzdu. Birlikte oyun sergileme konusunda kimse elimize su dökemezdi.

Dün gece beni tapınağa götürdüğünde ondan hiç şüphe etmemiş, hemen evet diyerek evlilik yemini etmiştim. Onun, Velaris'in ve Gece Sarayı'nın huzurunda.

Ve şimdi... eskiden pazarlık bağının olduğu çorak toprakların altında gizlenen asıl bağın üzerinde, nazik, sevgi dolu bir okşama hissettim. Ona dokunmayı, sarılmayı, onunla birlikte gülmeyi deli gibi arzulayarak gerisin geri bir duygu pırıltısı gönderdim.

Ama Tamlin'e yaslanıp iç geçirirken bu düşünceleri, huzur dışındaki bütün düşünceleri yüzümden uzak tuttum. Sanki... dedim ona. Sanki kısmen bir rüyanın ya da bir kâbusun içindeydim. Ama... ama seni hatırlıyordum. Ve bugün seni orada görünce var gücümle tırmaladım, savaştım, çünkü bunun tek şansım olabileceğini biliyordum ve sonra...

Lucien, dümdüz bir sesle, Onun kontrolünden çıkmayı nasıl başardın? diye sordu arkamızdan.

Tamlin uyaran bir hırlamayla karşılık verdi.

Lucien'in arkamızda olduğunu unutmuştum. Ablamın eşi. Sanırım Yüce Ana'nın tuhaf bir espri anlayışı vardı. Nasıl olduğunu bilmiyorum - sadece istedim. Sadece ondan kurtulmak istedim ve kurtuldum.

Lucien'le birbirimize baktık. Tamlin başparmağıyla omzumu okşadı. Sana zarar verdi mi?

Ürpermemeye çalıştım. Neyi kastettiğini biliyordum. Rhysand'm herkese her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Ben... bilmiyorum, diye kekeledim. Ben... ben... o tür şeyler hatırlamıyorum.

Lucien yalanın kokusunu almış gibi metal gözünü kıstı.

Ama başımı kaldırıp Tamlin'e baktım ve parmağımı dudaklarında gezdirdim. Elim dövmesizdi, boştu. Gerçeksin, dedim. Beni kurtardın.

Pençelerimi çıkarıp gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyordum. Hain - yalancı. Katil.

Sen kendini kurtardın, diye fısıldadı Tamlin. Başıyla evi işaret etti. Dinlen. Sonra konuşuruz. Benim... Ianthe'yi bulmam ve bazı konulara açıklık getirmem gerekiyor.

Beni şirin hapishaneme doğru yönlendirmeye çalıştı ama durdum. Artık... artık beni eve kapatma, dedim. Artık muhafızlar olmasın. Lütfen. Onlarla ilgili sana anlatacağım çok şey var, bütün ayrıntılarıyla ama... yardım edebilirim. Ablalarımı geri alabiliriz. Sana yardım etmeme izin ver.

Seni yanlış yönlendirmeme izin ver. Sana ve sarayına diz çöktürmeme, Jurian'ı ve o işbirlikçi, kalleş kraliçeleri alaşağı etmeme izin ver. Ve Ianthe'yi lime lime edip kimsenin bulamayacağı bir deliğe gömmeme izin ver.

Tamlin yüzümü inceledi ve nihayet başını öne arkaya salladı. Her şeye sıfırdan başlarız. Her şeyi farklı yaparız. Sen gidince, anladım ki... hatalıydım. Çok hatalıydım, Feyre. Özür dilerim.

Çok geç. Fena halde geç. Kolunu belime dolayıp beni eve götürürken başımı omzuna yasladım. Önemi yok. Artık evdeyim.

Sonsuza dek, diye söz verdi.

Sonsuza dek, diye tekrarlarken göz ucuyla arkama, çakıl yolda dikilmeye devam eden Lucien'e baktım.

Gözleri üstümdeydi. Yüzü katıydı. Yalanın kokusunu almış gibiydi.

Sanki eldivenimin altındaki ikinci dövmeyi bir tılsımla gizlediğimi biliyordu.

Sanki tavuk kümesine tilki soktuklarını biliyordu - ama elinden bir şey gelmiyordu.

Eşini, yani Elain'i bir daha görmek istiyorsa, uslu duracaktı.

Lucien'e şirin, uykulu bir gülücük verdim. Böylece oyun başladı.

Malikânenin kapılarına çıkan geniş basamakları tırmandık.

Ve böylece Tamlin, farkında olmadan, Gece Sarayı Yüce Leydisi'ni sarayının kalbine soktu.

**Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.**

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.**

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.
Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz
Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.
Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.
1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız 30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
5)İnternet Sitemizde Değişik İstediğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz
Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan By-Igleoo Tarafından
www.CepSitesi.Net www.MobilMp3.Net www.ChatCep.Com www.İzleCep.Com www.MobilMp3Ler.Com
Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp E-Book Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .
Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerinden Takip Ediniz.
Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.
Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.
By-Igleoo www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Bana bakan yüzü tanıyordum.

Yüzünden akan sahteliği, umutsuzluğu, çürümüşlüğü tanıyordum.

Hançeri kaldırırken elim titremedi.

Kemikli omzunu sıkıca tutup karşımdaki iğrenç yüze baktım – kendi yüzüme.

Ve üvez hançeri tam kalbime sapladım.

Feyre, Amarantha'dan kurtulup Bahar Sarayı'na dönebildi ama bunun bedeli yüksek oldu. Her ne kadar artık Ulu Peri güçlerine sahip olsa da hâlâ bir insanın kalbini taşıyor ve Tamlin'in halkını kurtarmak için yapmak zorunda kaldıklarını unutamıyor.

Gece Sarayı'nın Yüce Lordu Rhysand'la yaptığı anlaşmayı da unutmadı. Tüm bunların ortasında Feyre, iktidar çatışmaları ve tutku oyunlarının baş döndürücü hızında yapması gereken yapıyor.

Sarah J. Maas'ın "Taht Oyunları"nın yazarı George R. R. Martin'le karşılaştırmasına yol açan "Güller ve Dikenler Sarayı" dizisinin ikinci kitabı *Sis ve Öfke Sarayı* da yine temposu ve heyecanı hiç düşmeyen bir macera vaat ediyor.

DEX
www.dexkitap.com
/DEXyayın